

Khoáng Thể Kim Sinh

Contents

Khoáng Thể Kim Sinh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	44
29. Chương 29	46
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	54
34. Chương 34	57
35. Chương 35	59
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	70
41. Chương 41	72

42. Chương 42	74
43. Chương 43	76
44. Chương 44	78
45. Chương 45	81
46. Chương 46	84
47. Chương 47	87
48. Chương 48	91
49. Chương 49	94
50. Chương 50	97
51. Chương 51	101
52. Chương 52	104
53. Chương 53	108
54. Chương 54	111
55. Chương 55	115
56. Chương 56	119
57. Chương 57	124
58. Chương 58	128
59. Chương 59	133
60. Chương 60	136
61. Chương 61	140
62. Chương 62	143
63. Chương 63	151
64. Chương 64	158
65. Chương 65	161
66. Chương 66	165
67. Chương 67	169
68. Chương 68	173
69. Chương 69	177
70. Chương 70	181
71. Chương 71	185
72. Chương 72	189
73. Chương 73	192
74. Chương 74	196
75. Chương 75	200
76. Chương 76	203
77. Chương 77	206
78. Chương 78	210
79. Chương 79	213
80. Chương 80	216
81. Chương 81	219
82. Chương 82	223
83. Chương 83	226
84. Chương 84	230
85. Chương 85	233
86. Chương 86	236
87. Chương 87	240
88. Chương 88	244
89. Chương 89	247
90. Chương 90	251
91. Chương 91	255
92. Chương 92	257
93. Chương 93	260
94. Chương 94	262
95. Chương 95	264

96. Chương 96	267
97. Chương 97	270
98. Chương 98	273
99. Chương 99	277
100. Chương 100	280
101. Chương 101	282

Khoáng Thế Kim Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, xuyên không, phụ tử, công sủng thụ, cường cường, HE. Cp: Âu Dương Thần Tu x Âu Dương NgoạtE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-the-kim-sinh>

1. Chương 1

Không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao lại như vậy. Đây là vấn đề đầu tiên khi Diêm Hạo Nguyệt từ trong thế giới tối tăm tỉnh lại. Còn nhớ rõ, Diêm Hạo Nguyệt tiếp nhận một nhiệm vụ ám sát đặc biệt của tổ chức. Nhưng bởi vì bị người mình tin nhiệm nhất bán đứng, đây là lần đầu tiên mà Diêm Hạo Nguyệt làm nhiệm vụ thất bại!

Nhưng ai có thể nghĩ rằng bản thân sau khi chết liền nhập vào một cơ thể khác để sống lại. Ai có thể nghĩ rằng linh hồn của mình lại đi đến một nơi không giống trước kia?

Từ từ nhắm hai mắt, nhờ vào bản thân đã từng trải qua huấn luyện địa ngục, thêm cảm giác nhạy bén của một sát thủ đứng đầu, trong đầu Diêm Hạo Nguyệt lặng lẽ so sánh tình huống, vị trí và cảnh vật xung quanh mình. yuurj.wordpress.com

Mùi vị nước khử trùng xông vào mũi chứng tỏ Diêm Hạo Nguyệt đang nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, trên người được đắp một cái chăn mỏng. Tuy nhiên, gian phòng này chỉ có một mình Diêm Hạo Nguyệt; không gian rất yên tĩnh, cảm giác rất sang trọng và thoải mái.

Trên cơ thể không có cảm giác khó chịu nhưng lại rất suy yếu, cử động một chút liền thấy đầu vụng mắt hoa. Mạch máu trên tay phải có cảm giác một cây kim, máu đỏ tươi từ túi máu truyền vào. Trên động mạch cổ tay trái có một vết thương rất sâu, chẳng qua nơi đó hiện giờ được quấn băng gạc trắng như tuyết.

Sử dụng nhiều tế bào não, Diêm Hạo Nguyệt có chút mệt mỏi. Sau khi chấm dứt cảm giác xúc động liền lẳng lặng ngủ say.

Trong mơ, một tòa biệt thự cao cấp xuất hiện. Trong một căn phòng của biệt thự, trên giường lớn là một thiếu niên khoảng 16, 17 tuổi với dung mạo xinh đẹp. Cậu và một người đàn ông có dung mạo tuyệt không kém đang điên cuồng giao triền một chỗ.

Chậm rãi, hình ảnh thiếu niên sung sướng, hạnh phúc, mắt mát, thống khổ, dày vò lần lượt mà đến. Cuối cùng, hiện ra cảnh thiếu niên ôm người đàn ông cùng cậu từng đêm giao hoan khóc rống, nhưng người đàn ông lại không chút nào để tâm rời đi bỏ lại cậu cô đơn một mình.

Người đàn ông tuần mỹ kia mỗi đêm đều ôm cả nam lẫn nữ khác nhau về biệt thự. Thiếu niên đau khổ nhìn người đàn ông cùng những kẻ đó oanh oanh yến yến, tình cảm trai gái. Chịu không được loại dày vò đau khổ này, thiếu niên ở trong bồn tắm lớn của biệt thự đã cắt cổ tay tự tử.

Lúc sau may mắn được quần gia phát hiện đưa vào bệnh viện, thiếu niên xinh đẹp này mới được cứu sống thành công.

Nhưng mà, thật sự có phải thế không? Không, sự thật là thiếu niên kia đã tự tử thành công. Bởi vì hiện tại linh hồn của người đang nằm trên giường là một sát thủ đứng đầu đến từ tương lai.

Lúc những hình ảnh đứt đoạn thoáng hiện xong, Diêm Hạo Nguyệt cũng tỉnh lại lần thứ hai. Diêm Hạo Nguyệt thông minh nên cơ bản đoán được thiếu niên trong đoạn hình ảnh có khả năng chính là chủ nhân ban đầu của cơ thể này. yuurj.wordpress.com

Diêm Hạo Nguyệt đột nhiên cảm thấy thoải mái, tuy rằng cái chết của thiếu niên xinh đẹp này thật thương tâm, nhưng đó lại là một loại may mắn đối với cậu. Không quản cơ thể này trải qua những gì, nhưng mà bây giờ nó cùng linh hồn Diêm Hạo Nguyệt đã hoàn toàn thống nhất thành một thể. Đối với Diêm Hạo Nguyệt mà nói, cơ thể này có thể sẽ mang đến một cuộc sống hoàn toàn mới thuộc về cậu. Mặc dù ở thế giới tương lai khoa học kỹ thuật phát triển, Diêm Hạo Nguyệt là một sát thủ đứng đầu nhưng bị bạn bè bán đứng nên nhiệm vụ thất bại mà chết. Nhưng ở nơi này, Diêm Hạo Nguyệt được sống lại. Chuyện như vậy, mặc dù không phải Diêm Hạo Nguyệt muốn, nhưng đã đến rồi thì cứ an ổn sống để mọi chuyện tới đâu tính tới đó, có lẽ Diêm Hạo Nguyệt sẽ thích cuộc sống nơi này.

2. Chương 2

Chẳng mấy chốc Diêm Hạo Nguyệt đến đây đã được ba ngày, một mối suy yếu trong cơ thể cũng từ từ biến mất.

Nhưng mà cũng thật kỳ lạ, nói thế nào thì Diêm Hạo Nguyệt cũng nằm viện ở đây nhưng lại không có một người tới thăm, ngoại trừ bác sĩ kiểm tra ra cũng chỉ có một phụ nữ xa lạ đứng giờ đến đưa cơm.

Mặt trời mùa hè luôn nóng như vậy, ánh sáng mãnh liệt xuyên thẳng qua lớp lá cây dày đặc chiếu trên mặt đất.

Hôm nay là ngày Diêm Hạo Nguyệt à không là khối thân thể này xuất viện, Diêm Hạo Nguyệt đã rời giường từ lâu, nhằm chán nằm sắp tại cửa sổ chậm rãi chờ đợi.

‘Cốc, cốc, cốc’ một hồi tiếng gõ cửa lễ phép truyền đến, Diêm Hạo Nguyệt theo phản xạ xoay người.

Chỉ thấy một người đàn ông âu phục cao cấp, cà vạt nhãn hiệu nổi tiếng đi đến, hơi thi lễ nói: “Tiểu thiếu gia, xe đã chờ dưới lầu chúng ta có thể đi rồi.”

Ha ha, xem ra chủ nhân của khối thân thể này có thân phận cũng không tệ lắm, cư nhiên là thiếu gia. Hình ảnh trong mộng lần trước, cậu thấy thiếu niên từng đêm hầu hạ dưới thân đàn ông, còn tưởng rằng thân thể này bị một tên đàn ông bao dưỡng.

Này, này, này, từ từ, không bình thường a. Nếu chủ nhân của khối thân thể này là thiếu gia, vậy....vậy...người đàn ông làm tình hằng đêm với cậu ta là ai? Tình nhân? Không đúng, những cử chỉ của người đàn ông kia không giống người tầm thường. Khả năng còn cao quý hơn chủ nhân khối thân thể này. Anh em? Mẹ nó, lừa ai a, cho dù là tình cảm anh em cũng không tốt đến mức cùng lăn lên giường đi. Cha con? Aaaa, ông trời của tôi. Thực hoài nghi đầu óc mình có phải có vấn đề hay không, tại sao lại cho rằng bọn họ là cha con. Nhưng mà, người đàn ông sống cùng khối thân thể này tại biệt thự rất cuộc là ai?

Đau đầu, càng nghĩ càng đau đầu. Xoa bóp huyết thái dương, không nghĩ nữa, mọi chuyện dù sao cũng không quan hệ tới mình. Với lại chủ nhân khối thân thể này cũng bị người đàn ông kia từ bỏ, nếu không thiếu niên này cũng không cần phải tự sát? Chuyện tới bây giờ tất cả cũng chỉ đi một bước tính một bước.

Không muốn mở miệng nói chuyện, Diêm Hạo Nguyệt chỉ gật gật đầu cho có lệ. yuurj.wordpress.com

Đi theo người đàn ông này vào thang máy xuống dưới lầu, lại xuyên qua hành lang bệnh viện thật dài mới ra bên ngoài.

Lúc này trước mặt Diêm Hạo Nguyệt là mấy chiếc xe màu đen có rèm che, trong đó điều khiển người khác chú ý chính là chỉ riêng buồng xe thôi đã dài hơn xe bình thường.

Người đàn ông dẫn Diêm Hạo Nguyệt rời khỏi bệnh viện, tiến lên một bước chủ động mở cửa xe. “Tiểu thiếu gia, mời lên xe.”

Diêm Hạo Nguyệt ung dung tao nhã bước vào trong, thoải mái nằm dựa vào chỗ ngồi rộng rãi ở phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngay lúc Diêm Hạo Nguyệt mơ màng sắp ngủ thì xe dừng lại. “Tiểu thiếu gia, chúng ta đã đến.”

Lắc lắc đầu để mình thanh tỉnh một chút, Diêm Hạo Nguyệt lúc này mới cúi đầu bước ra khỏi xe.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là một toà biệt thự quý tộc phong cách Châu Âu, khu nhà cao cấp với mái nhà đổ xuống giống như sườn dốc lớn, tường rào bao quanh cao 1 thước 5, toà nhà phía trước tách biệt với khu vườn to lớn phía sau. Khi đi qua cửa sắt vừa lớn vừa nặng, sẽ nhìn thấy toàn bộ kiến trúc bên trong với nét trang trọng, tất cả đều tôn lên sự cao quý cùng thần bí của chủ nhân.

Diêm Hạo Nguyệt bước lên bậc thang đi vào biệt thự, phát hiện bên trong được trang hoàng nghiêm trang dựa theo cách sống của thân sĩ Tây Âu, rất hoàn mỹ.

“Tiểu thiếu gia” trong biệt thự lúc này, một đám người cả trai lẫn gái mặc đồng phục chỉnh tề hướng về phía Diêm Hạo Nguyệt cung kính cúi đầu chào hỏi.

“Tiểu thiếu gia, cậu vừa mới xuất viện, trên đường chắc cũng đã mệt, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Một người đàn ông trung niên xem chừng năm mươi mấy tuổi đối với Diêm Hạo Nguyệt lo lắng nói.

Ha ha, người này sao lại quen mặt như vậy? A! Đúng rồi, người đàn ông này chính là Vương quản gia ngày đó xuất hiện trong mộng. Dựa vào trí nhớ, Vương quản gia đối với chủ nhân của khối thân thể này rất quan tâm cùng vô cùng yêu thương.yuurj.wordpress.com

“Ừm” Lên tiếng trả lời, Diêm Hạo Nguyệt thẳng hướng đi lên thang lầu kiểu xoay tròn ở giữa phòng khách.

Căn cứ vào tin tức ngày ấy xuất hiện trong mộng, Diêm Hạo Nguyệt đi tới gian phòng hướng đông ở lầu hai .

Mở cửa phòng, đập vào mắt là một mảng trắng. Vách tường, thảm lông dê cao cấp, tủ quần áo, bàn học cùng với chiếc giường thật lớn kia, tất cả đều trắng như tuyết, toàn bộ đồ vật trong phòng đều sở hữu màu trắng.

Một mội ngã xuống giường, nhưng từ tấm kính đặt cách đó không xa, cậu phát hiện một đầu tóc khoa trương với đủ loại màu sắc.

Ảo não cau mày nhìn đồng hồ, ừ, mới 10 giờ, cách thời gian ăn cơm còn khá sớm. Phòng chừng đi cắt tóc trở về thì vẫn kịp lúc.

Không chút do dự đứng dậy, lấy ví tiền trên đầu giường đi xuống lầu .

“Tiểu thiếu gia, cậu chuẩn bị đi đâu?” Thấy Diêm Hạo Nguyệt không ở trên lầu hảo hảo nghỉ ngơi, ngược lại chạy xuống đi ra cửa lớn, Vương quản gia ngay lập tức gọi Diêm Hạo Nguyệt lại.

“Chú Vương, cháu muốn đi cắt tóc.” Cậu nhớ rõ đây là cách mà chủ nhân trước kia kêu Vương quản gia.

3. Chương 3

“Đi cắt tóc thật sao? Tiểu thiếu gia không gạt tôi chứ?” Dù sao tiểu thiếu gia đã tự tử một lần quản gia không thể không đề phòng.

“Ừ, đi cắt tóc thật.” Ánh mắt kiên định, giọng nói thành khẩn.

“Được rồi, tôi bảo tiểu Trần lái xe đưa cậu đi.” Vì để an toàn..., Vương quản gia gọi lái xe đưa Diêm Hạo Nguyệt đi cửa hiệu cắt tóc.

Trải qua mấy giờ dày vò, cuối cùng Diêm Hạo Nguyệt lần thứ hai về tới biệt thự. Trước kia là kiểu tóc ở giữa ngắn, hai bên thả lọn tóc dài tới lỗ tai, nhuộm đủ loại màu sắc chim khổng tước. Bây giờ đã trở về màu nâu nhạt ban đầu, phối hợp với dung mạo tuyệt mỹ, cùng đôi mắt xanh lục trên gương mặt chứng tỏ bản thân là con lai, lúc này Diêm Hạo Nguyệt làm cho toàn bộ người trong biệt thự đều dờ người ra.

Nhìn tình hình này, Diêm Hạo Nguyệt sợ hãi trong lòng. Theo bản năng thầm nghĩ ‘chẳng lẽ chủ nhân của thân thể này trước kia vẫn luôn để cái kiểu tóc quý dị này sao?’ yuurj.wordpress.com

“Khụ, ừm, tiểu thiếu gia đã đến giờ dùng cơm.” Vương quản gia là người phục hồi tinh thần đầu tiên, ho nhẹ một tiếng gọi thần trí mọi người quay về.

Diêm Hạo Nguyệt gật gật đầu đi về hướng phòng ăn.

Phòng ăn phi thường lớn, bên trong bày một bàn ăn mười hai người hình chữ nhật giá trị xa xỉ. Diêm Hạo Nguyệt tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống chờ đợi thức ăn mang đến.

Diêm Hạo Nguyệt thật sự không có thói quen bị kẻ khác nhìn mình ăn cơm, cho nên cậu miễn cưỡng ăn qua loa vài miếng thịt bò.

Gọi người bưng tới một ly cà phê, Diêm Hạo Nguyệt tao nhã ngồi trên sô pha sang trọng xem tivi.

Nhìn một lúc, thật sự rảnh rỗi, Diêm Hạo Nguyệt nhắm mắt nghỉ ngơi, nhân tiện sắp xếp tin tức của thân thể này lại một lần. Ngoại trừ lần trước hiện ra những đoạn hình ảnh ngắn trong đầu, chính là vừa rồi cậu nhìn thấy giấy căn cước của chủ nhân thân thể này trong ví tiền, mặt trên ghi tên Âu Dương Ngoạt.

Buổi chiều, Diêm Hạo Nguyệt, à không, là Âu Dương Ngoạt, hiện tại phải gọi cậu là Âu Dương Ngoạt mới đúng. Dù sao thân thể này gọi là Âu Dương Ngoạt. Tại biệt thự đông nhìn, tây xem rất nhanh màn đêm buông xuống, một vầng trăng sáng xuất hiện trên bầu trời đầy sao.

‘Brừmm’ Tiếng ô tô vang lên ngoài cổng lớn biệt thự.

“Tiểu thiếu gia, là ông chủ về.” Vương quản gia đi ra cửa đại sảnh, mở cửa nhìn một chút. Nói với Âu Dương Ngoạt đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên sô pha.

Chắc, còn tưởng là ai chứ, hóa ra là lão ba của thân thể này đã trở lại. Minh thật sự tò mò, lão ba này có bao nhiêu lãnh huyết, ngay cả con trai mình nằm viện mà cũng không thèm đến liếc mắt xem qua một cái.

“Ừ, đã biết.” Nhắm mắt lại, nhàn nhã ngồi ở trên sô pha lên tiếng.

Chỉ chốc lát, tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, thỉnh thoảng còn trộn lẫn tiếng giày cao gót của phụ nữ.

“Ông chủ.” Vương quản gia kính cẩn đứng ở cửa, cuối đầu hành lễ.

“Ừ.” Ánh mắt lợi hại hướng về phía sô pha, Âu Dương Thần Tu ôm một phụ nữ xinh đẹp đi vào.

Không để ý tới ánh mắt khiến lòng người sợ hãi phía sau lưng, Âu Dương Ngoạt tao nhã bưng ly cà phê lên uống. Mãi đến khi Âu Dương Thần Tu tự mình đi đến phía đối diện ngồi xuống, đang muốn nhìn khuôn mặt lão ba của chủ nhân thân thể này và trên danh nghĩa của mình thì...

“Phụt....khụ, khụ, khụ...khụ, khụ, khụ” Giật mình đồng thời dựa vào khả năng tự chủ kinh người của một thân sát thủ, Âu Dương Ngoạt cuối cùng có thể kêu lên sợ hãi, đem cà phê trong miệng mình phun ra.

“Ách, SORRY.” Cũng không thèm nhìn tới phản ứng của người đối diện, nhận lấy khăn tay từ người hầu đưa qua, ung dung lau cà phê bên miệng.

Này này này, không thể nào, có làm hay không, đây không phải là người đàn ông cùng Âu Dương Ngoạt triển miên từng đêm hay sao? Như thế nào lại là lão ba của cậu ta, chẳng lẽ hẳn thật sự là...thật sự là...nghĩ đến đây cậu nháy mắt sáng tỏ.

Cúi đầu, áo nào nhìn vết bẩn cà phê trên quần áo, Âu Dương Ngoạt đứng dậy rất nhanh. yuurj.wordpress.com

Lúc này phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp. “Lát nữa xuống đây ta có chuyện muốn nói với người.” Người đàn ông không nhìn Âu Dương Ngoạt, ôm người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh khiêu khích đứng lên.

“Vâng, đã biết.” Đầu cũng không quay lại, Âu Dương Ngoạt trả lời có lệ rồi đi thẳng lên lầu.

Chạy vào trong phòng tắm, Âu Dương Ngoạt cố gắng chà xát để rửa đi cảm giác nhột nháp kia.

4. Chương 4

“Tu, thiên niên xinh đẹp vừa rồi là ai vậy?” Người phụ nữ quyền rũ dựa trên vai Âu Dương Thần Tu, nửa thân mình đã muốn dán sát vào ngực hắn.

“Con anh.” Cười cười, không hề gì trả lời.

“Con anh? Nhưng cậu ta là người ngoại quốc a?” Người phụ nữ có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Phải không? Vậy cậu ta không con anh đi, không nói tới cậu ta nữa, chúng ta làm chuyện vừa rồi trong xe còn chưa xong đi, hử?” Khinh thường phiết phiết môi, bàn tay luồn vào trong áo người phụ nữ vuốt ve qua lại.

“Anh thật là xấu, ngay cả con trai mình mà cũng không nhận, a...ừm...” Lúc này giả vờ giáo huấn, kỳ thật đã muốn điên đảo với kỹ thuật hôn cao siêu của Âu Dương Thần Tu. yuurj.wordpress.com

Khoảng chừng 30 phút sau, hai người nghe thấy tiếng bước chân dồn dập liền ngẩng đầu nhìn về phía thang lầu.

Âu Dương Ngoạt lúc này mặc áo tắm màu trắng, cổ áo hơi mở để lộ da thịt màu mật ong. Đầu nhu thuận với từng lọn tóc mềm mại màu nâu nhạt, bọt nước nhỏ giọt tí tách.

Gợi cảm, đây là ấn tượng đầu tiên xuất hiện trong đầu khi hắn thấy Âu Dương Ngoạt.

Tuyệt mỹ, đây là ấn tượng thứ hai xuất hiện trong đầu khi hắn thấy Âu Dương Ngoạt.

Cao quý, đây là ấn tượng thứ ba xuất hiện trong đầu khi hắn thấy Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt tuyệt đối thật không ngờ, sau khi cậu tắm rửa xong xuống phòng khách lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Một người đàn ông anh tuấn cao lớn thành thực cùng người phụ nữ quyền rũ lẳng lơ đang ở trên sô pha hôn nồng nhiệt, điên cuồng, quần áo hai người đã hỗn độn. Đoán chừng nếu Âu Dương Ngoạt xuống trễ một chút chỉ sợ bọn họ đã bắt đầu tiếp tục ‘công tác’ mặt sau.

Hai tay cắm vào túi áo tắm, lưỡi biếng mà ngồi đối diện bọn họ trên sô pha, không nhìn người phụ nữ ngưỡng ngưỡng kia, nói với Âu Dương Thần Tu: “Nói gì nói đi.”

Kinh ngạc vì cậu bỗng nhiên thay đổi, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt. “Ta giúp người làm thủ tục chuyển trường, ngày mai người đến học viện Thánh Khải học.”

“Chỉ là việc này? Không có chuyện khác sao?” Nhướn mày nhìn về phía Âu Dương Thần Tu, ý bảo hắn có chuyện thì nói mau, có cái rắm thì mau thả.

“Không có.” Hiểu lầm ý nghĩa trong lời nói của cậu, Âu Dương Thần Tu nhếch môi khinh thường, trên mặt tràn đầy chán ghét.

“Thánh Khải sao? Ừm, đã biết.” Đứng dậy chuẩn bị lên lầu đi ngủ, bỗng nhiên xoay người nói với Âu Dương Thần Tu: “Hai người cứ tiếp tục, không cần để ý.”

...

Thánh Khải là một học viện tư nhân nổi tiếng, muốn học ở đó thứ nhất: gia thế tốt, thứ hai: tuyệt đối phải có tiền.

Phòng học ở học viện Thánh Khải cũng không giống thông thường, dù sao học viên nơi này đều là con cháu danh gia trong giới thượng lưu. Cho nên, tất cả thiết bị trong phòng học của học viện đều phi thường xa hoa, đương nhiên học phí trong này người bình thường khó có thể chi trả nổi. yuurj.wordpress.com

Hôm nay, Âu Dương Ngoạt thức dậy sớm, mặc đồng phục học viên màu trắng mà đêm qua học viện Thánh Khải đưa đến, đi xuống lầu.

Cậu kéo ghế dựa ra, ngồi xuống tao nhã ăn xong bữa sáng, cũng không thèm nhìn đến Âu Dương Thần Tu ngồi đối diện.

“Chế độ ở trường học là nội trú, một tuần có thể về nhà một lần, chính mình tự giải quyết cho tốt, đừng làm ra loại hành vi ngu xuẩn khác như lần trước.” Giọng nói có từ tính đặc biệt, lại mang theo một chút phiền chán.

Chắc, thật sự là cách thức nói chuyện khiến kẻ khác tức giận mà, làm chuyện điên rồ chính là con người cũng không phải ta đừng đem chúng ta nhập thành một.

Khinh thường hừ lạnh một tiếng. “Ta không phải Âu Dương Ngoạt trước kia, đừng cho là ta giống hần.”

“Hy vọng là vậy.” Xem nhẹ vấn đề khác thường trong lời nói của cậu, Âu Dương Thần Tu cho rằng cậu lại lòi bản tính thiếu gia ra mà làm mình làm mẩy.

“Chú Vương, cháu ăn xong rồi.” Đứng dậy, tiếp nhận cặp sách trên tay Vương quản gia.

“Vâng thiếu gia, xe đã chuẩn bị tốt.” Ông đưa cậu ra tận ngoài cổng.

Xe chạy hai tiếng cuối cùng cũng tới học viện, học viện to lớn có rào chắn bên ngoài. Cửa chính chậm rãi mở ra để một chiếc xe Porsche màu lam chạy vào.

“Thiếu gia, đã đến.” Người đàn ông tây trang màu đen, kính cận đứng một bên giúp cậu mở cửa xe.

Một thân đồng phục màu trắng, dung mạo tuyệt sắc, đôi mắt xanh thẫm, tóc màu nâu nhạt với từng lọn tóc mỏng nhu thuận, một làn gió thổi qua làm sợi tóc lướt nhẹ vào mặt.

5. Chương 5

Học viên xung quanh si ngốc mà nhìn Âu Dương Ngoạt thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Mắt lạnh liếc nhìn bốn phía, tự nhiên đem túi xách quăng lên vai đi vào tầng dạy học.

“Này, này, cậu ta là ai vậy, thật xinh đẹp nha.” Một nữ sinh vừa hoàn hồn, kinh ngạc hỏi.

“Không biết, có thể là mới chuyển trường đi, cậu ta mặc đồng phục học viện chúng ta.” Một nữ sinh khác giải thích.

“Nhưng mà cậu ta đẹp quá, thật đáng yêu, hơn nữa lại là con lai.” Một nữ sinh hai mắt biến thành hình trái tim, khoe miệng mở ra sắp chảy nước...Nhìn bóng dáng Âu Dương Ngoạt, nữ sinh bắt đầu sôi nổi thảo luận. Mà các nam sinh, cũng bắt đầu chú ý tới thiếu niên xinh đẹp mới tới này.

‘Đình...’ Tiếng chuông vào học vang lên, chủ nhiệm lớp mang theo Âu Dương Ngoạt đi vào lớp 11, phòng học tam ban.

“Các bạn học viên, tôi giới thiệu một chút, bạn này chính là Âu Dương Ngoạt, là học viên vừa mới chuyển đến. Từ nay cậu ấy sẽ học tại lớp chúng ta, xin mọi người hảo hảo ở chung.”

Đứng trên bục giảng, chủ nhiệm lớp nhã nhặn giới thiệu cậu với mọi người.

Một dạng giống như trên, cả lớp nam lẫn nữ thấy Âu Dương Ngoạt đều là một bộ dáng si ngốc. Không nhìn những ánh mắt kinh diễm này, Âu Dương Ngoạt thành thật đi đến vị trí được sắp xếp ngồi xuống.

‘Tích tắc, tích tắc, tích tắc’ thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, Âu Dương Ngoạt thoát ly thời gian học tập nhàm chán này mà ghénh đón thời điểm nghỉ trưa.

Đi đến phòng ăn của học viện, nhìn người bên trong tới lui, Âu Dương Ngoạt rất phiền muộn.

Trước kia, làm một sát thủ, cậu phải học khả năng cảnh giác. Cho nên thời gian ở trường, theo bản năng Âu Dương Ngoạt không thích để cho người khác lại gần mình. Cho dù là dưới tình huống bắt buộc, Âu Dương Ngoạt cũng tận lực tránh cùng người khác tiếp xúc.

Nhưng mà hiện tại, nhà ăn nhiều người lại náo nhiệt như vậy, nếu đi lấy được thức ăn khăng định sẽ cùng người khác đụng chạm, nghĩ đến điểm này, Âu Dương Ngoạt liền có chút chán ghét.

“Aaaa, bạn học Âu Dương tại sao lại không đi lấy thức ăn? Có phải ngại không, chúng mình lấy giúp cậu nha?”

Mấy nữ sinh ăn diện, trang điểm xinh đẹp cùng lớp thấy Âu Dương Ngoạt đứng ở trong phòng ăn ngăn người liền chủ động đến gần.

“Không cần, đợi một chút tôi sẽ vào, các cậu đi đi.” Mặc dù là sát thủ nhưng tính cách của Âu Dương Ngoạt cũng không phải rất lãnh đạm, nhìn các nữ sinh nhiệt tình như vậy Âu Dương Ngoạt chỉ uyển chuyển từ chối.

“Không sao, không sao, để chúng mình giúp cậu.” Không để ý Âu Dương Ngoạt từ chối, mấy nữ sinh xung phong nhận việc giúp Âu Dương Ngoạt đi lấy thức ăn.

Trong chốc lát, mấy nữ sinh liền bưng mâm đầy thức ăn đi đến một bàn nhỏ. Hướng Âu Dương Ngoạt vẫy vẫy tay ý bảo cậu đi qua.

Không có biện pháp, mặc dù không quen nhưng cậu cũng không muốn có lỗi với dạ dày của mình. Bất đắc dĩ bước chân đi qua ngồi vào vị trí gần cửa sổ.

“Nha...đây không phải Âu Dương Ngoạt sao? Tại sao tự nhiên lại chuyển tới đây học? Mày xa lão ba được à?” Một giọng nói châm biếm từ phía sau Âu Dương Ngoạt vang lên.

“Chắc...các cậu ngồi cùng cậu ta nhưng đừng để diện mạo của cậu ta mê hoặc, cậu ta chính là một kẻ cuồng yêu ba ba của mình đấy.” yuurj.wordpress.com

Không liếc mắt nhìn Âu Dương Ngoạt lấy một cái, thiếu niên đẹp trai cười hì hì đi theo Âu Dương Ngoạt ngồi cùng mấy nữ sinh.

“Không thể nào, bạn học Âu Dương xinh đẹp như thế nhất định rất được hoan nghênh, làm sao có thể thích ba của mình a.” Mấy nữ sinh lại bắt đầu thảo luận.

Cau mày, nghiêng người nhìn về phía tên kia. “Cậu biết tôi?”

“Con mẹ nó... Âu Dương Ngoạt, mày rất nhảm chán sao? Giả bộ ngu ngốc cái gì?” Định vươn tay muốn nắm lấy cổ áo Âu Dương Ngoạt lại bị cậu khéo léo né tránh.

“Tôi không biết cậu.” Không muốn cùng tên này dây dưa ở đây, cậu liền chỉnh quần áo chuẩn bị rời khỏi nhà ăn.

“Đứng lại, mày là thằng biến thái yêu ba mình, hôm nay đừng hòng trốn tránh.” Bước nhanh tiến lên, vươn tay đè bả vai Âu Dương Ngoạt xuống.

Khó chịu, khó chịu, Âu Dương Ngoạt không chút nghĩ ngợi linh hoạt nắm bả vai tên lăm lăm mồm kia quăng ngã xuống đất một cách điệu nghệ.

“Đừng tới gần tôi, nếu không hậu quả tự chịu.” Gần từng tiếng cảnh cáo, trong mắt che phủ sương lạnh, ngữ khí như băng, rét đến dọa người.

6. Chương 6

Vừa rời ở nhà ăn bị tên kia lôi kéo, quấy rối, tâm tình Âu Dương Ngoạt hiện tại đã kém tới cực điểm.

Không nghĩ lại tiếp tục lên lớp học, Âu Dương Ngoạt về ký túc xá học viện.

Ký túc xá của học viên cũng không giống như của học viện bình thường, mỗi học viên đều có riêng một phòng.

Trong mỗi một phòng đều sở hữu thiết bị, vật dụng được trang bị dựa theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao, nơi nghỉ ngơi như vậy cũng có thể tưởng tượng chi phí đắt đỏ cỡ nào.

Mở cửa phòng ra, Âu Dương Ngoạt cũng không có một tia kinh ngạc, nói lỏng cà vạt, mở rộng cổ áo sơ mi, nhàn nhả ngã xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

‘Bang’ chưa nằm được bao lâu, cửa phòng liền bị người ta dùng lực đá văng ra.

Thiếu niên vừa rời ở nhà ăn, lúc này hai tay cầm trong túi áo kiêu ngạo tiêu sái bước vào phòng Âu Dương Ngoạt, vài tên tùy tùng đi theo sau.

Đến cạnh giường, hần cúi người giữ chặt áo Âu Dương Ngoạt nói: “Đừng quên, mày là người mới tới, kiêu ngạo cái gì, mày là tên tiểu tử biến thái. Mẹ nó, nói thật tao thấy mày càng ngày càng biến thái.”

Mấy tên tùy tùng phía sau cũng lấy tay nắm tóc Âu Dương Ngoạt, mặt bày ra một bộ biểu tình ‘mày hôm nay nhất định phải chết’.

“Âu Dương Ngoạt, có phải mày muốn tìm cái chết hay không? Lúc này ở nhà ăn dám nói chuyện với bố mày như vậy?” Phi, phun xuống đất một ngụm nước bọt, bộ dáng lưu manh.

“Buổi chiều sau giờ học, tao đợi mày ở đây nếu mày không đến thì cẩn thận tao cho người vẽ hoa lên khuôn mặt yêu quái kiêu ngạo của mày.” Sau khi ném lại những lời này xong, hần hướng ngoài cửa bỏ đi.

“Đây là do mi muốn.” Đã nhần nại tới cực hạn, Âu Dương Ngoạt tức giận kéo xuống cà vạt hung hãn ném xuống đất.

“A, không phải ta đã nói qua với ngươi rồi sao, đừng chọc ta nếu không hậu quả tự chịu.” Đem mấy tên tùy tùng ý đồ đến giáo huấn mình đánh cho mặt mũi bầm dập, run rẩy quỳ trên mặt đất, Âu Dương Ngoạt từng bước từng bước hướng đến tên cầm đầu.

“Đây, ngươi tên gì?” đi đến thiếu niên nhiều lần khiêu khích mình, Âu Dương Ngoạt hỏi.

“Trần Lỗi” giờ phút này thiếu niên kêu Trần Lỗi đã không còn khí thế kiêu ngạo vừa rồi, xám xịt quỳ trên mặt đất trả lời.

“Hừ! Trần Lỗi phải không? Nhớ kỹ lần sau nếu còn gọi ta là biến thái hoặc là yêu quái ta liền cắt lưỡi ngươi.” Âu Dương Ngoạt cúi người, mỉm cười, ghé vào lỗ tai Trần Lỗi nói nhỏ.

“Còn các ngươi từ nay về sau lại dám chạm vào ta dù là một chút, ta liền bẻ gãy tay.” Quay sang, ngoài cười như trong không cười đối với mấy tên tùy tùng kia cảnh cáo.

“Đã biết.” Gật gật đầu, bị đánh đến toàn thân đau đớn khó nhin, vẫn phải gian nan mở miệng trả lời.

Vừa lòng nhún nhún vai, Âu Dương Ngoạt tiêu sái đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, chỉnh lý lại đồng phục trên người.

Học viên xem náo nhiệt phía sau thấy Âu Dương Ngoạt chuẩn bị rời đi, tất cả tránh qua một bên nhường đường, sợ mình không cẩn thận chọc giận thiếu niên xinh đẹp nhưng lại có thân thủ bất phàm này.

“Âu Dương Ngoạt mày chờ đó cho tao, một ngày nào đó tao muốn cho mày chết thật khó coi!” Nhìn bóng dáng Âu Dương Ngoạt đi xa, Trần Lỗi nắm chặt hai nắm đấm, hung hăng thề.

Xí nghiệp cấp dưới của tập đoàn Âu Dương nhiều vô số, liên quan tất cả các ngành sản xuất, đồng thời còn cùng hắc bạch lưỡng đạo quan hệ qua lại chặt chẽ.

Tên họ: Âu Dương Thần Tu, 33 tuổi, tổng tài tập đoàn Âu Dương, người thừa kế chính thức gia tộc.

Tên họ: Âu Dương Ngoạt, 17 tuổi, cha: Âu Dương Thần Tu, trưởng tôn Âu Dương gia, mẹ: Casey – người Ý, bối cảnh gia tộc – không rõ, chết trong sự cố bảy năm trước.

Tên họ: Trần Lỗi, 18 tuổi, mẹ: nghệ sĩ, đồng thời là con riêng Âu Dương Thần Tu.

Ngồi trên ghế sofa, nhìn báo cáo điều tra trong tay, Âu Dương Ngoạt khinh thường cười cười.

Hừ! Trách không được Trần Lỗi kiêu ngạo như vậy, hoá ra là con riêng Âu Dương Thần Tu, xem ra chúng ta đã định trước, nước cùng lửa không thể cùng tồn tại.

Đứng dậy lười biếng duỗi thắt lưng, tùy ý sắp xếp phòng một chút, Âu Dương Ngoạt liền đi xuống lầu.

7. Chương 7

Vẫn là chiếc Porsche màu lam, vẫn là người đàn ông mặc âu phục màu đen. Thấy Âu Dương Ngạc từ ký túc xá học viện đi ra, tiến lên kính cẩn mở cửa xe: “Tiểu thiếu gia, mời lên xe.”

Cổng chính chậm rãi mở ra, xe tiến vào biệt thự.

“Hoan nghênh tiểu thiếu gia trở về.” Một đoàn người hầu đứng chính tề ở cửa, cuối đầu nghênh đón Âu Dương Ngạc trở về.

Từ khi học ở học viện Thánh Khải, học viện cho phép học viên một tuần về nhà một lần, bất quá Âu Dương Ngạc cũng không trở về biệt thự lấy một lần.

Hôm nay, nhìn một đồng người đứng trước biệt thự, Âu Dương Ngạc hoàn toàn không có một chút cảm giác đã lâu không gặp, trong lòng tràn đầy không kiên nhẫn. yuurj.wordpress.com

“Nha, thiếu gia của chúng ta đã về rồi.” Vừa mới bước vào cửa, chợt nghe thấy một âm thanh âm dương quái khí trong phòng khách hướng đến cậu.

Trần Lỗi! Nhăn nhú mày, tại sao cậu ta lại ở đây? Không muốn để ý tới hắn, Âu Dương Ngạc xoay người lên lầu.

Đêm nay, trên bàn cơm của phòng ăn lại có thêm hai người, một là Trần Lỗi ở trường liên tiếp khiêu khích Âu Dương Ngạc, một là người phụ nữ ăn diện trang điểm xinh đẹp....mẹ Trần Lỗi.

Âu Dương Ngạc ngồi vị trí đối diện Trần Lỗi, tao nhã huy động dao nĩa, yên lặng ăn thức ăn trên bàn, tuyệt không để ý đến người phụ nữ đầy mùi nước hoa dùng ánh mắt đánh giá cậu từ trên xuống dưới.

Mấy ngày trước có xem qua báo cáo của thuộc hạ mang đến, biết hai đứa con trong học viện mâu thuẫn mãnh liệt.

Âu Dương Thần Tu bưng lên ly rượu đỏ trên bàn, miệng khẽ nháp: “Tại sao mỗi ngày đều không nói với nhau câu nào? Không phải trước kia tình cảm các đứa rất tốt sao?” Cố ý hỏi như vậy để thăm dò một chút.

Tình cảm tốt? Con mắt nào của ngươi nhìn ra ta và cậu ta tình cảm tốt? Âu Dương Ngạc có chút châm chọc, cảm khái: cảm tình chỉ như trang sức, tác dụng gì a.

Nghe được lời nói Âu Dương Thần Tu, người phụ nữ kia sắc mặt thay đổi, vội vàng nháy mắt với con trai mình.

Nhận thấy mẹ mình ra hiệu, Trần Lỗi đứng dậy giả tạo nói với Âu Dương Thần Tu: “Thật xin lỗi, ba, hôm nay con không cẩn thận chọc giận tiểu Ngạc, làm em ấy không vui.”

Sau đó đối với Âu Dương Ngạc cười cười: “Nào, tiểu Ngạc, anh ở đây đền cho em vì đã không phải.” Chuyển ly nước đưa cho Âu Dương Ngạc.

Tiểu Ngạc? Tuy rằng không thích cậu ta đem tên của mình kêu giống con gái như vậy, nhưng người khác đã giải thích trước, chính mình cũng có hãnh diện. Vươn tay muốn nhận lấy ly nước cậu ta đưa tới...

Ngay thời điểm Âu Dương Ngạc sắp cầm lấy ly nước trong tay Trần Lỗi, Trần Lỗi cố ý trượt tay, thuận thể đem toàn bộ nước trong ly đổ lên áo sơ mi của Âu Dương Ngạc. [yuu: thăng này láo quá]

“Ai nha, tiểu Ngạc, thật ngại quá, anh trượt tay, anh rót cho em ly khác” Hải lòng nhìn trò đùa dai của mình, trong lời nói không có mấy may xin lỗi.

Âu Dương Ngạc là ai? Sát thủ! Giết người rất nhiều, cũng dưỡng thành một loại tính cách ‘ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng’

Mặc kệ bây giờ là tình huống gì, mặt kệ Âu Dương Thần Tu đang ở đây, ngón tay thon dài của Âu Dương Ngạc tùy ý cầm lấy con dao ăn trên bàn cơm, hàn quang chợt lóe trong mắt rồi biến mất, ra tay sạch gọn lưu loát, thân dao thẳng tắp bay về phía Trần Lỗi cắm vào trên lưng ghế dựa cậu ta đang ngồi.

Lưỡi dao sắc bén chỉ cách động mạch cổ Trần Lỗi có một li.

Tao nhả đứng dậy, nhún nhún vai như không có gì nói: “Thật ngại quá, phản xạ có điều kiện.”

Không nhìn người phụ nữ kia thét lên, Âu Dương Ngoạt phiến toái đi lên lầu chuẩn bị tắm một cái, rửa đi cảm giác dính dính cả người, lại không chú ý tới lúc này ánh mắt Âu Dương Thần Tu đầy thâm ý khác biệt.

“Tại sao nó không chết, ông trời thật không có mắt.” Người phụ nữ ngồi trên sô pha trong phòng khách nhà mình, bắt chéo chân, tay cầm điều thuốc lá, một bên không ngừng hút, một bên không ngừng báo oán.

“Vốn tưởng rằng nó đã chết, như vậy con liền ít đi một đối thủ. Hiện tại tất cả điều ngậm nước nóng...Không được! Tiểu Lỗi, Âu Dương Ngoạt là một mối đe dọa, nhất định phải làm cho nó biến mất. Không thể để nó phá hư kế hoạch của chúng ta, loại chuyện này....tuyệt đối không cho phép...” Người phụ nữ có chút kích động cắn móng tay, híp mắt suy nghĩ.

“Mẹ yên tâm, một ngày nào đó con sẽ diệt trừ nó.” Trần Lỗi ngồi bên cạnh mẹ mình, ôn nhu an ủi.

“Ha ha, không hổ là con ngoan của mẹ.” Trần Hải Đường cười, cho con mình một cái ôm chầm.

8. Chương 8

Cảnh sắc tươi đẹp trên mặt đại dương từ từ dâng lên. Ở phía đông, ánh nắng vàng rực rỡ bao trùm toàn bộ bầu trời màu lam nhạt, tràn ngập tinh thần phấn chấn.

“Àn...” Cánh tay tinh xảo cảm giác có chút nặng nề, xua đuổi một mối quanh người, Âu Dương Thần Tu dùng sức mở ra mí mắt nặng nề.

Ngủ bên cạnh, thiếu niên có lông mi dài xinh đẹp, xuôi theo cái mũi thanh tú tinh xảo là cái miệng khê mở với đôi môi mềm mại ngọt ngào, Âu Dương Thần Tu có chút kềm lòng không nổi mà đưa môi mình lên...

Lúc này thiếu niên cũng chậm rãi mở mắt, ánh vào giữa mi mắt là một gương mặt anh tuấn tuyệt luân phóng đại, Âu Dương Ngoạt chớp chớp cặp mắt xanh thẫm, bỗng nhiên vươn bàn chân trắng nõn một cước đem Âu Dương Thần Tu đá từ trên giường xuống.

Âu Dương Ngoạt ngồi dậy, âm thầm ảo não nhíu mày. Chính mình từ khi nào lại biến thành vô dụng như vậy? Cư nhiên ngay cả một người sống nằm bên cạnh mình cũng hoàn toàn không phát hiện? Chẳng lẽ cậu từ sau khi đến nơi này thì tính cảnh giác biến kém...

“Người làm cái gì?” Một âm thanh giận dữ vang lên trên đỉnh đầu Âu Dương Ngoạt, kéo cậu đang xuất thần trở lại.

Ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu, lại một lần nữa nhíu mày, sách...cậu như thế nào quên mất hần? “Không có gì.” Âu Dương Ngoạt nhảy xuống giường, chuẩn bị vào phòng tắm.

Một bàn tay đem cậu giữ chặt. “Âu Dương Ngoạt, đây là thái độ người nên đối với cha mình sao?”

Âu Dương Ngoạt khí định thần nhân nghiêng đầu, nhướn mày nói: “Người khuya khoắt chạy vào phòng ta không nói, buổi sáng còn quấy nhiễu ***. Đây là hành vi phụ thân nên có đối với con mình sao?” Ném lại những lời này, cũng lười để ý, bỏ tay hần ra đi vào phòng tắm.

“Âu Dương Ngoạt, người đứng lại cho ta.” Chết tiệt! Nó khi nào thì nhanh mồm nhanh miệng như vậy? Chẳng lẽ tự sát một lần khiến nó chuyển biến lớn? yuurj.wordpress.com

Trước kia, Âu Dương Ngoạt mặc dù là con trai Âu Dương Thần Tu. Bất quá hần chỉ xem cậu ta như sủng vật, hần biết Âu Dương Ngoạt thương hần, cũng chính là cha cậu ta. Mà cái loại thương yêu này là luân lý cấm kỵ, là tình nhân yêu điên cuồng, thậm chí đứa con trai này của hần không tiếc mọi trả giá, bất kể hậu quả dùng hết các loại thủ đoạn cùng hần xảy ra quan hệ. Cũng bởi vậy, Âu Dương Ngoạt ở trước mặt hần thì dịu ngoan giống như một tiểu bạch thỏ nhu thuận nghe lời, mặc hần sai khiến...

Nhưng mà hôm nay, tất cả đều không giống. Không, phải nói Âu Dương Ngoạt giống như một người khác, cư nhiên trong giọng nói nghe ra có điểm khiêu khích? Âu Dương Thần Tu thật không quen, sắc mặt khó

coi tới cực điểm. Kể khiêu khích mình lại chính là ‘sủng vật’ ngoan ngoãn phục tùng, quả thật hẳn không thể tiếp thu được.

Âu Dương Ngoạt nghiêng người dựa vào mép cửa, đánh giá hẳn từ trên xuống dưới. “Ta nói, không phải chỉ đá người một cước sao? Người có cần phải canh cánh trong lòng như vậy không?”

Một hình dáng hoàn mỹ, đôi con ngươi đen lợi hại, dưới chiếc mũi rất thanh tú là môi mỏng khêu gợi, tổng thể tạo hình quá hoàn mỹ, ngũ quan anh tuấn... Âu Dương Ngoạt không thể không thừa nhận người đàn ông anh tuấn tiêu sái, dáng vẻ xuất chúng trước mắt này thật sự là cảnh đẹp ý vui, khiến người ta nhìn trăm lần không chán. Hơn nữa, hẳn nhiều tiền lại phong lưu, không khó tưởng tượng nhiều phụ nữ chủ động đối với hẳn yêu thương nhưng nhớ, yêu đến chết đi sống lại.

“Buổi tối cùng ta đi dự một yến tiệc.” Nói xong, Âu Dương Thần Tu lạnh lùng ra khỏi phòng.

Bỗng nhiên ngẩn ra, hẳn vừa nói cái gì? Một buổi sáng không được tự nhiên nửa ngày chỉ vì nói những lời này? Thật sự không hiểu ra sao cả.

Yến tiệc được cử hành tại biệt thự xa hoa của tập đoàn Phương thị. Tập đoàn Phương thị là một xí nghiệp quốc tế nổi tiếng, cũng là đối thủ cạnh tranh xứng tầm với tập đoàn Âu Dương.

Yến tiệc đêm nay dùng phương thức tiệc đứng Châu Âu, cùng biệt thự xa hoa trang hoàng thanh lịch có vẻ hài hoà vô cùng.

Lúc này, một chiếc Lamborghini chạy vào sân.

Âu Dương Ngoạt lễ phục trắng thuần ngũ quan xinh xắn, thân hình phối hợp cùng khí chất cao quý như vậy thật không chê vào đâu được. Âu Dương Thần Tu gương mặt anh tuấn cùng với một thân tây trang màu đen, đem dáng vẻ xuất chúng của hẳn triển lộ không bỏ sót.

Hai cha con vừa mới bước vào đại sảnh nguy nga lộng lẫy, toàn bộ tân khách đứng gần nhau nhao nhao nghiêng cổ nhìn.

Âu Dương Ngoạt tuy rằng đi đến thời không này không lâu, nhưng cũng biết rằng hơn phân nửa tân khách tại hội trường đều là nhân vật nổi tiếng có thể lực trong giới chính trị, thương nhân giàu có trong và ngoài nước.

Lúc này, chủ tịch xí nghiệp Vương thị khoan thai đi tới, còn có một thiếu niên tuấn tú theo sau.

“Tổng tài Âu Dương, đã lâu không gặp.” Lễ phép cùng Âu Dương Thần Tu bắt tay, nhưng ánh mắt dán trên người Âu Dương Ngoạt chưa từng di động.

9. Chương 9

“Này, ta thấy không thoải mái, ta qua bên kia nghỉ ngơi một lát.” Cực kỳ chán ghét người đàn ông đang dùng loại ánh mắt tràn ngập tình ý đánh giá cậu, Âu Dương Ngoạt kéo kéo ống tay áo Âu Dương Thần Tu nói nhỏ.

Âu Dương Thần Tu theo ánh mắt của cậu nhìn về phía ban công. “Ân, đi đi, nhưng đừng xa quá.”

Nháy mắt khi cậu vừa đi khỏi, Âu Dương Thần Tu rất nhanh bị một đám phụ nữ vây quanh.

Ngọc dịch quỳnh tương, châu vây thủy nhiễu tại yến hội luôn luôn náo nhiệt. Bất quá, những yến tiệc như thế này cũng tạo cho cả nam lẫn nữ độc thân một cơ hội tuyệt hảo, bọn họ ai cũng mượn cơ hội này dốc hết toàn lực vì ý đồ của mình mà phấn đấu.

Đứng ở ban công trong góc đại sảnh, Âu Dương Ngoạt mất hết hứng thú, lạnh mắt nhìn phù hoa đối trá trước mắt.

“Anh ơi, anh có biết đàn dương cầm không?” Một cô bé đáng yêu đột nhiên chạy đến trước Âu Dương Ngoạt vẻ mặt ngây thơ hỏi.

Âu Dương Ngọa đầu tiên là sững sốt, sau đó ngồi xổm xuống đối với cô bé đáng yêu mỉm cười hỏi: “Em muốn nghe?”

Từ khi quyết định lấy thân phận Âu Dương Ngọa sống ở thế giới này, cậu cũng từ từ thay đổi. Ví dụ như hiện tại, nếu là cậu trước kia tuyệt đối là sẽ không để ý tới.

“Ân, ân, ân” Lắc đầu. “Tay cha Oanh Oanh bị thương, Oanh Oanh muốn tìm người giúp cha Oanh Oanh đánh đàn, anh giúp cha Oanh Oanh đi.” Thanh âm non nớt mang theo chút khẩn cầu.

“Này...”

“Oanh Oanh, con như thế nào không ngoan như vậy? Cha không phải bảo con không được chạy lung tung sao? Tại sao lại chạy đến đây?” Đang lúc Âu Dương Ngọa muốn mở miệng thì có một giọng nói đàn ông nhẹ nhàng truyền đến.

“Cha....thật xin lỗi, Oanh Oanh chính là muốn tìm người giúp cha mà.”

“Ha ha, Oanh Oanh thật ngoan.” Người đàn ông ôm lấy cô bé, sờ sờ đầu, quay lại nhìn Âu Dương Ngọa nói: “Thật xin lỗi, cô bé còn nhỏ không hiểu chuyện.” Người đàn ông cười xin lỗi, mang cô bé rời đi.

Âu Dương Ngọa ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn thấy băng gạc quấn trên tay người đàn ông, theo thói quen mà nhún nhún vai: “Này, khúc là do mình tùy tiện chọn sao?” Dù sao đứng ở chỗ này cũng không có việc gì làm, không bằng giúp người làm niềm vui. yuurj.wordpress.com

“Hả? A! Đúng vậy.” Người đàn ông có chút không biết thế nào, nhưng vẫn lên tiếng trả lời Âu Dương Ngọa.

Không để ý tới bọn họ, Âu Dương Ngọa lần thứ hai bước thông thả trở lại đại sảnh, đi đến chiếc đàn dương cầm màu đen trước mặt, tao nhã ngồi vào chỗ.

Tiếng đàn dương cầm du dương tuyệt vời với thủ khúc ‘yêu kỷ niệm’ vang lên, dịu dàng phiêu lãng toàn bộ yến hội. Mọi người trong hội trường bị âm nhạc hấp dẫn, đều không hện mà cùng đem ánh mắt hướng về Âu Dương Ngọa.

Chỉ thấy Âu Dương Ngọa đầu ngón tay thon dài giống như tinh linh trên phím đàn đen trắng khảy lên thủ khúc tuyệt vời. Âu Dương Ngọa ngũ quan tuyệt mỹ, ánh mắt chuyên chú kết hợp âm nhạc uyển chuyển xao động say mê hấp dẫn, khiến cho tất cả mọi người ở đây không khỏi ngây ngốc. Ngay cả Âu Dương Thần Tu cũng không ngoại lệ...

Không biết qua bao lâu, một khúc kết thúc, tiếng đàn hoàn toàn dừng lại. “Ba ba ba ba” Lúc này trên hội trường rào rào tiếng vỗ tay...

“Khúc rất êm tai, tại sao trước kia không có nghe người đàn ông qua?” Đi tới ban công nhìn gió đêm lướt nhẹ trên gương mặt tuyệt mỹ của cậu, Âu Dương Thần Tu hỏi.

Nhếch môi, không muốn trả lời câu hỏi của hắn.

“Âu Dương Ngọa, người...hận ta sao?” Ánh mắt nhìn tinh quang quang lấp lánh trên không trung, thì thào hỏi.

“Hận? Âu Dương Ngọa trước kia không hận người, Âu Dương Ngọa hiện tại cũng không có lý do để hận người. Nhưng mà tại sao người lại hỏi như vậy?” Âu Dương Ngọa không hiểu nhìn gương mặt người đàn ông bất phàm trước mắt này.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi vậy thôi, người mệt không? Chúng ta về nhà.” Lần đầu tiên Âu Dương Ngọa thấy người đàn ông này mỉm cười với mình, lần đầu tiên quan tâm mình.

“Ân, hảo.” Có lẽ...khả năng là hắn có chút áy vì quá phận đối với Âu Dương Ngọa trước kia.

10. Chương 10

Ở phía đông bầu trời, một tia chớp xẹt qua làm mây đen quay cuồng hiện rõ. Gió bên ngoài khá lớn, cây cối không ngừng lay động.

Tối nay Âu Dương Ngọa không ngủ được. Từ trên giường lớn đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, đẩy ra tấm kính thủy tinh thật dày, ra ngoài ban công. Cây tường vi màu tím dưới lầu đã sắp bò lên tới ban công phòng cậu.

Lười biếng nằm tựa vào ban công, dựa vào ánh sáng tia chớp vừa vắn có thể thấy rõ lúc này cậu đang mặc áo ngủ màu trắng, ở trước ngực hơi mở rộng lộ ra da thịt tuyết trắng. Cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có trăng, giống tổ càng ngày càng gần. Nhớ rõ thời tiết ngày đó cũng giống như hôm nay....

“Nhiệm vụ lần này là gì?” Diêm Hạo Nguyệt ngồi nhìn màn hình máy tính 3D trước mắt.

Lúc này, giữa màn hình cho thấy một người đàn ông mặc âu phục, tóc dài buộc sao ót, ngũ quan tuấn mỹ. Tuy rằng trên mặt không lộ ra một chút biểu tình nhưng không ảnh hưởng tới dung mạo của hắn. Phun ra lời nói lạnh lùng, thật máy móc: “Diêm Hạo Nguyệt. Danh hiệu: Giáo hoàng. Nhiệm vụ lần này: Âm sát phó chủ tịch quốc hội uỷ ban bảo hộ. Tư liệu nhiệm vụ lần này đã ký xuất, thời gian giới hạn nhiệm vụ là hai ngày cuối tuần.”

“Àn, đã biết.” Tay nâng má, Diêm Hạo Nguyệt nghiêng người, thờ ơ nhìn người đàn ông trên màn hình.

“Hạo Nguyệt, nhiệm vụ lần này cậu phải cẩn thận, tổ chức không tra được bên trong, cậu cũng biết.”

“Ha ha, đã biết, đã biết. Tôi nói Ảnh a, cậu vẫn cứ lạnh lùng như vậy, cười đi, mặt cậu không đổi sắc tôi nhìn đều chán ghét.”

“Làm chuyện của cậu đi, xú tiểu tử! Dong dài như vậy.” Người đàn ông điển trai trên màn hình lúc này đã biến mất.

“Sách, lại chạy trốn.”

“Nhanh lên! Ở đó! Có người xâm nhập vào bên trong.” Một đám người tướng mạo hung ác mặc âu phục màu đen, cầm súng lục xuất hiện trước mặt Diêm Hạo Nguyệt.

Không đem những người này để vào mắt, Diêm Hạo Nguyệt xinh đẹp lộn ngược một cái ra phía sau, xuất ra súng lục bên hông, lướt nhanh qua đỉnh đầu lao tới phía sau lưng đám người kia...

Trong lúc nhất thời tiếng súng nổi lên bốn phía. “Mau! Hắn đi hướng lầu hai, ngăn hắn lại...” Bất quá chỉ duy trì ngắn ngủi 20 phút, cậu đã thông suốt đi tới lầu hai.

Mở ra cửa phòng lầu hai, chỉ thấy một người đàn ông ngồi trên ghế đang đưa lưng về phía Diêm Hạo Nguyệt, nhìn tia chớp bên ngoài cửa sổ. “Hạo Nguyệt, người làm việc luôn nhanh như vậy.” Người đàn ông tao nhã xoay ghế lại.

“Ảnh, tại sao? Tại sao là ngươi? Tại sao lại phản bội tổ chức?” Như một tên ngu ngốc, nhìn thấy đối tượng ám sát xuất hiện trong phòng lại chính là bạn của mình, dù là ai cũng sẽ minh bạch người này chính là kẻ phản bội. yuurj.wordpress.com

“Không, Hạo Nguyệt ta không có phản bội tổ chức, phải nói ta nguyên bản không phải là người trong tổ chức.” Ảnh cười cười, hôm nay Diêm Hạo Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt lạnh lùng người đàn ông này cười, nhưng mà cái tươi cười kia thật giả dối làm người ta chán ghét.

Vỗ vỗ tay, một đám người yên lặng xuất hiện “Hạo Nguyệt, buông vũ khí, theo ta đi.” Tiếng nói của Ảnh thật thấp, mang theo vài phần cầu xin.

“Đi theo ngươi? Đi đâu? Ảnh, ngươi đã phản bội ta, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta lại tin tưởng ngươi lần thứ hai?” Lúc này, Diêm Hạo Nguyệt chậm rãi nhìn người đàn ông hướng cậu đi tới, trong lòng rất khó chịu.

“Hạo Nguyệt, ta nói lại một lần nữa, buông vũ khí theo ta đi.” Nam nhân trên mặt bắt đầu mây đen dày đặc, Diêm Hạo Nguyệt biết hắn đã không còn kiên nhẫn.

Nhắm mắt lại trầm mặt một hồi, Diêm Hạo Nguyệt thở dài thật mạnh “Ảnh, ngươi nhớ không? Khi ta nhận nhiệm vụ này, ngươi không phải bảo ta phải cẩn thận sao? Nói thật, cảm ơn ngươi nhắc nhở ta.”

Nghe cậu nói xong, người đàn ông đột nhiên ngăn ra “Chết tiệt, người đã làm gì?” Người đàn ông rống giận với đám thủ hạ: “Mau, lập tức rời khỏi nơi này.”

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 ‘Bang!!!!’ Một tiếng vang thật lớn, mang theo khói đặc cùng lửa cháy cuộn cuộn, toàn bộ ngôi nhà sụp đổ, chôn vùi vào ngọn lửa hừng hực bên trong...

Diêm Hạo Nguyệt từ trong mộng tỉnh lại, cả người mồ hôi đầm đìa. “Mình như thế nào ngủ ở chỗ này?” Hơi hơi nhúu nhúu mày, có chút ảo não chính mình ngủ ở ngoài ban công.

Muốn đi xuống lầu lấy nước uống, nhưng mà hiện tại ngay cả khí lực từ ghế dựa đứng dậy cũng không có. Cậu đành phải ra sức chống đỡ thân thể, chậm chạp đi về giường, thậm chí chờ tỉnh ngủ rồi uống vậy.

11. Chương 11

Kỳ quái, từ lúc từ bệnh viện trở về tiểu thiếu gia liền thích vận động vào sáng sớm, thường thường người hầu còn chưa chuẩn bị tốt bữa sáng thì cậu đã vận động xong trở về.

Hiện giờ đã là 11 giờ trưa, tiểu thiếu gia tại sao còn chưa rời phòng? Có phải mệt mỏi quá hay không? Vương quản gia thầm nghĩ trong lòng.

Vương quản gia lẳng lặng lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Âu Dương Ngạc lễ phép gõ cửa, nhưng bên trong không có bất kỳ âm thanh gì. Vương quản gia đành lẳng lẽ mở cửa đi vào, thấy trên giường lớn có một người đang nằm, ông cười cười đến bên giường.

“Tiểu thiếu gia, đã 11 giờ rồi, người nên rời giường chuẩn bị ăn trưa.”

Âu Dương Ngạc mê man ngủ trên giường, lúc Vương quản gia ở ngoài cửa, với tính cảnh giác của một sát thủ cậu đã tỉnh, nhưng mà cực độ mệt mỏi, ngay cả mí mắt cũng không thể nâng dậy nổi.

“Ân, đã biết, cháu nằm một chút thì dậy.” Âu Dương Ngạc nói, thanh âm mỏng manh khàn khàn, không giống loại khàn khàn khi mới ngủ dậy, Vương quản gia nghe như thế nào cũng cảm thấy không bình thường.

“Tiểu thiếu gia, người làm sao vậy? Có phải sinh bệnh hay không? Tôi nghe giọng nói của người không bình thường.” Vương quản gia vừa nói vừa tiến sát vào giường.

Không thích có người đến gần, sợ Vương quản gia hảo tâm mà chạm vào cậu, Âu Dương Ngạc đành phải ra sức giữ vững tinh thần cố gắng mở to mắt, chậm rãi từ trên giường đứng lên.

Âu Dương Ngạc ngồi dậy, tựa ở đầu giường, cậu cảm thấy thật mệt mỏi, tay chân tựa như vật chất bị hoá học làm mềm nhũn, cũng thật đau nhức. Xuyên qua khe hở tấm rèm trên cửa sổ sát đất có thể thấy ánh nắng chói mắt ấm áp bên ngoài, mà cơ thể cậu cảm giác giống như ở trong hầm băng....lạnh quá! Toàn bộ căn phòng cũng không ngừng xoay tròn. Khó chịu, thật là khó chịu, trước mắt cũng từ từ biến thành màu đen.

“Âu Dương Ngạc! tiểu thiếu gia!...” Âu Dương Ngạc đột nhiên ngã xuống làm Vương quản gia kinh hoàng, ngay cả gọi cậu là tiểu thiếu gia cũng quên.

Bước nhanh đỡ lấy Âu Dương Ngạc, đem cậu lần thứ hai đặt lên giường, giúp cậu đắp chăn.

Hảo nóng, thân thể của Âu Dương Ngạc giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, gương mặt tinh xảo hoàn mỹ bởi vì sốt cao mà hồng hồng, môi khô đến nứt ra. yuurj.wordpress.com

Vương quản gia lập tức chạy ra khỏi phòng ngủ Âu Dương Ngạc, đứng ở chỗ rẽ thang lầu lớn tiếng la lên với người hầu đang bận rộn bên dưới: “Mau, gọi điện thoại cho bác sĩ, Âu Dương Ngạc, không, tiểu thiếu gia phát sốt.”

Lúc này, Âu Dương Thần Tu vừa vận từ công ty trở về, nghe thấy lời của quản gia, hẩn thần sắc kích động, ba bước biến thành hai xông lên lầu. Vương quản gia vẻ mặt khẩn trương định lấy tay kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Âu Dương Ngạc liền bị đẩy ra lần thứ hai. Âu Dương Thần Tu chạy đến bên giường, động tác nhẹ nhàng đem Âu Dương Ngạc ôm vào ngực, sờ sờ trán cậu.

Âu Dương Thần Tu vỗ về khuôn mặt thiếu niên trong ngực, nhẹ giọng ý muốn đánh thức cậu; “Ngoạt! Ngoạt! Tỉnh tỉnh, mau tỉnh.”

Lúc này, Vương quản gia cùng một ít người hầu vừa tiến vào phòng, thấy thái độ Âu Dương Thần Tu đối với Âu Dương Ngoạt khác trước kia, biến hoá to lớn như vậy khiến mọi người vô cùng kinh ngạc... “Lão gia, bác sĩ Trịnh đang trên đường tới.”

“Gọi điện thoại bảo ông ta nhanh lên!” Âu Dương Thần Tu có chút nóng nảy.

“Nước....nước...” Thanh âm mỏng manh từ trong ngực Âu Dương Thần Tu truyền tới.

“Nhanh, mang nước tới đây.” Âu Dương Thần Tu mang nước tới gần đôi môi như cánh hoa khô héo, chậm rãi uy cậu uống. Không biết có phải Âu Dương Thần Tu uy nhanh quá hay không, nước trong ly theo miệng cậu mà chậm rãi chảy xuống áo ngủ màu trắng, một ít nước đọng lại trên da thịt tuyết trắng trước ngực.

Không còn cách nào khác, Âu Dương Thần Tu đem ly nước kề vào môi mình, ngửa đầu uống một ngụm sau đó uy cậu. Ý thức mông lung nhưng Âu Dương Ngoạt cảm giác có một đôi tay lạnh lẽo lướt nhẹ qua mặt mình, đồng thời môi chạm phải một thứ ấm nóng mềm mại, chốc lát sau một dòng nước mát lạnh chạy vào miệng.

Lạnh! lạnh quá! Từng cơn ớn lạnh cả người! Cậu phát run, hai tay giao nhau muốn ôm chặt chính mình, hàm răng đánh khanh khách vào nhau.

Cảm giác được tình trạng người trong ngực, Âu Dương Thần Tu lập tức gọi người mang chăn lông đến.

Âu Dương Thần Tu ôm sát Âu Dương Ngoạt vào cơ thể cực nóng của mình để cậu có thể bớt lạnh.

12. Chương 12

Không bao lâu, bác sĩ đã tới biệt thự. Người này tên Trịnh Kiệt, là bác sĩ chuyên dụng của Âu Dương Thần Tu. Hắn thoát nhìn khoảng chừng 30 đến 40 tuổi, làn da rất trắng, trên sống mũi thẳng là mắt kính mạ vàng trông có vẻ thực tao nhã, bất quá, gương mặt hắn lúc nào cũng cười hì hì liên đánh võ không còn chút gì.

Người đàn ông này mang theo một hộp y dược lớn màu trắng, không như bác sĩ bình thường mặc áo trắng, hắn luôn mặc một thân âu phục màu cà phê. Bởi vì thân thể cao ngất, thoát nhìn hắn rất đẹp trai.

“Thế nào? Nghiêm trọng không?”

Nghe Âu Dương Thần Tu hỏi, người đàn ông tao nhã đẩy mắt kính, chậm rãi kiểm tra Âu Dương Ngoạt.

Một trận gió nhẹ thổi tới, bức màn cửa sổ sập đất lay động. “Cửa sổ vẫn luôn mở sao? Hiện tại thỉnh lập tức đóng nó lại, tôi vừa kiểm tra con anh, phát hiện cậu ta bị thiếu máu, về phần nguyên nhân hẳn là anh rất rõ ràng.” Ý vị sâu xa thoáng nhìn qua Âu Dương Thần Tu, người đàn ông tiếp tục nói: “Cậu ta bị nhiễm phong hàn dẫn đến cảm mạo phát sốt mà thôi, bây giờ tôi tiêm thuốc hạ sốt cho cậu ta. Trong khoảng thời gian này thỉnh hảo hảo chú ý cậu ta, nếu cứ liên tục sốt cao không ngừng thì phải đưa cậu ta đến bệnh viện.”

Nói xong, hắn từ hộp y dược của mình lấy ra kim tiêm cùng thuốc đã chuẩn bị tốt, sau đó tiêm thuốc vào cánh tay Âu Dương Ngoạt. Tiêm thuốc xong lại từ hộp y dược lấy ra vài viên thuốc màu trắng. “Thuốc này cứ cách bốn tiếng cho cậu ta uống một lần.”

“Ân, đã biết. Vương quản gia đưa bác sĩ Trịnh ra ngoài.” Mọi chuyện xong xuôi ngay lập tức tiễn ‘khách’, đây là hiện thực phũ phàng cỡ nào a.

“Này, tôi nói Tu, anh cũng quá vô tình đi, tốt xấu gì tôi cũng là bác sĩ từ xa chạy tới trị bệnh cho con anh, ai, anh có biết tôi mệt không? Anh mời tôi uống miếng nước liền đuổi về sao?” Trịnh Kiệt bắt đầu kêu khóc thê thảm, người bên ngoài nhìn vào sẽ nói cũng không biết hắn rốt cuộc là đáng thương thật hay giả, nhưng Âu Dương Thần Tu lại rất rõ ràng là tên này đang diễn trò. Liếc Trịnh Kiệt một cái, lạnh lùng nói: “Đây là việc cậu phải làm, đừng quên nghề nghiệp của cậu là bác sĩ riêng của nhà tôi. Nó là con tôi nên đương nhiên cũng là trách nhiệm của cậu.”

“Kháo! Âu Dương Thần Tu, anh không phải người. Xin hỏi, tôi bây giờ có thể từ chức không?” Người đàn ông nháy mắt mấy cái, cố giả bộ đơn thuần.

“Không được! Nếu không có việc gì, cậu có thể đi rồi.”

“Thôi, thôi, xem con của anh đi, tôi đi là được chứ gì. Bất quá...” Nhìn nhìn Âu Dương Ngoạt đang ngủ say trong ngực Âu Dương Thần Tu: “Thôi...thôi tôi lần sau hỏi anh...” Đối với tính tình lãnh khốc, vô tình của Âu Dương Thần Tu, Trịnh Kiệt cũng đã sớm nhìn quen, nhưng không thể trách.

Không hề dừng lại, Trịnh Kiệt ra khỏi phòng, tiếng bước chân đi xuống thang lầu, chỉ chốc lát sau tiếng động cơ ô tô vang lên bên ngoài biệt thự...

Hiện tại trong phòng chỉ có hai người, Âu Dương Ngoạt và Âu Dương Thần Tu...

Lúc Âu Dương Thần Tu đứng dậy chuẩn bị thay quần áo cho Âu Dương Ngoạt thì phát hiện tay Âu Dương Ngoạt nắm chặt quần áo của mình, Âu Dương Thần Tu định gỡ tay cậu ra nhưng thấy cậu nói mê cùng chân mày cau chặt thì hần bỏ đi suy nghĩ này. Ai, Âu Dương Thần Tu thở dài một hơi, dứt khoát cởi áo khoát cùng tây trang, leo lên giường ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Âu Dương Ngoạt cảm giác ấm áp bên cạnh, cậu bắt giác nhích lại gần hơn, dán sát ngực Âu Dương Thần Tu không một khe hở giống như vôi bạch tuộc.

Nửa đêm, trong biệt thự vốn dĩ phải yên lặng không tiếng động mà lúc này lại khác thường, đèn trong phòng sáng ngời, người hầu ra vào, bận túi bụi.yuurj.wordpress.com

“Vương quản gia, lập tức gọi điện thoại cho bệnh viện tốt nhất bảo họ chuẩn bị một phòng bệnh loại vip, ta đưa nó đến.” Âu Dương Ngoạt sốt cao vẫn không giảm, Âu Dương Thần Tu biết không thể kéo dài: “Chuẩn bị trực thăng sau đó gọi điện thoại cho bác sĩ Hoắc Đồn, nói hần đến bệnh viện ngay.”

Bác sĩ Hoắc Đồn là người rất có địa vị trong giới y học, tuy rằng ông đã sáu mươi, nhưng nhiệt tình của ông lại không hề kém bất cứ một người trẻ tuổi nào, ông cũng là bác sĩ riêng của gia tộc Âu Dương.

“Vâng.” Vương quản gia là người rất có khả năng lại khôn khéo, ông biết tầm quan trọng của việc này cho nên không nói nhiều, trả lời một tiếng rồi vội vàng ra ngoài làm việc.

Âu Dương Thần Tu nhìn gương mặt xinh đẹp của người bệnh trên giường, da thịt nguyên bản trắng nõn khoẻ mạnh do bị sốt mà trở nên đỏ ửng, cũng không còn đáng vẻ kiêu ngạo. Giống như một đoá hoa hồng xinh đẹp yếu ớt không đến 48 tiếng sẽ héo tàn.

Từ sau lần trước xuất viện về thì tính tình cậu thay đổi rất nhiều, giống như một người khác. Ánh mắt nhìn hần cũng không còn tràn ngập tình yêu say đắm như trước, ngược lại là sự lạnh nhạt cùng bất tuân.

Nói thật, hần cũng không thương đứa con trai này, bởi vì khi nhìn cậu, Âu Dương Thần Tu sẽ nhớ tới mẹ cậu, một nữ nhân âm hiểm độc ác.

Nhưng khi nghe quản gia nói cậu phát sốt, chính hần lại không ý thức được mà chạy thẳng lên phòng cậu, nhìn cậu mê man bất tỉnh lẳng lặng nằm như vậy. Âu Dương Thần Tu không biết tại sao lúc ấy lại có loại tâm tình thân thiết, trong lòng cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

13. Chương 13

“Thiếu gia, xe đã chuẩn bị tốt.” Thanh âm quản gia đánh gãy Âu Dương Thần Tu còn đang trầm tư, hần gạt đầu nhẹ nhàng ôm lấy Âu Dương Ngoạt đi nhanh xuống lầu.

Ra tới cổng biệt thự, thư ký cùng bảo vệ của Âu Dương Thần Tu đã sớm chờ ở đấy. Thấy Âu Dương Thần Tu đi ra, thư ký tao nhã mở cửa xe: “Chủ tịch, bên phía bệnh viện đã an bài thoải đáng.”

“Àn.”

Trong bóng đêm, đèn hai bên đường trở nên chói mắt, chiếu sáng quốc lộ rộng lớn, bởi vì nửa đêm nên rất ít xe cộ trên đường, trông thật vắng vẻ.

Nhưng vào lúc này, xa xa có mấy chiếc xe có rèm che chạy rất nhanh, đi thành một hàng thẳng tắp, trong đó chiếc Rolls-Royce màu đen luôn được mấy chiếc còn lại bảo vệ.

Lúc Âu Dương Thần Tu hết sức lo lắng cùng không kiên nhẫn, bọn họ rút cục đến bệnh viện. Vài bác sĩ cùng y tá mặc áo trắng đứng chờ sẵn trước cửa bệnh viện.

Sau khi Âu Dương Thần Tu xuống xe, đem Âu Dương Ngoạt đặt lên giường đẩy trước mặt y tá, các y tá rất nhanh tiến lên phía trước đẩy Âu Dương Ngoạt vào phòng.

“Chủ tịch, bác sĩ Hoắc Đồn đã lên trực thẳng chúng ta đưa tới.”

“Ân, bác sĩ Hoắc Đồn đến ta phỏng chừng đám ký giả cũng sẽ xuất hiện, Trạch, cậu biết phải làm thế nào!”

“Vâng, tôi sẽ đi phong toả tin tức toàn diện.”

“Ân, chuyện này cậu làm liền đi.”

“...Còn bao lâu nữa bác sĩ mới tới ?” Âu Dương Thần Tu chờ đến mất kiên nhẫn, không tới mười lăm phút lại hỏi thư ký một lần.

“Một tiếng, còn một tiếng nữa bác sĩ Hoắc sẽ đến bệnh viện.”

Gật gật đầu, ngồi lại ghế dài trên hành lang, trong bệnh viện không khí đặc biệt mang theo mùi nước khử trùng, Âu Dương Thần Tu không tiếp tục nói chuyện...

Bác sĩ Hoắc đến khiến cho bệnh tình của Âu Dương Ngoạt được kiểm soát hiệu quả.

Sáng hôm nay, Âu Dương Ngoạt sốt cao cũng đã giảm, đương nhiên, tâm tư treo lơ lửng của Âu Dương Thần Tu ở bên cạnh chiếu cố cả đêm cuối cùng cũng thả xuống.

Về phía bệnh viện đối với thể lực của tập đoàn Âu Dương cũng rất rõ ràng cho nên bọn họ không dám chậm trễ. Ngoài thái độ cung kính, bác sĩ y tá được an bài cũng toàn là người đứng đầu, nguyên nhân có lẽ bởi vì giá trị con người cùng dung mạo bất phàm của hai cha con này đi. Nhóm y tá đối với cơ hội được phục vụ ở phòng này cạnh tranh rất kịch liệt.

Bất quá điều này cũng có thể hiểu được. Âu Dương Thần Tu chỉ riêng dung mạo anh tuấn cũng đủ để phụ nữ đối với hắn yêu thương nhưng nhớ nói chỉ là vừa có tiền lại có quyền như vậy. Các cô đương nhiên mong nhờ mình có thể bay lên cành cây biến thành phượng hoàng rồi. Cho dù Âu Dương Thần Tu có bị cướp đi nhưng vẫn còn con hắn nha, một lần hiện ra hai kim quý nói cho cùng thì loại cơ hội này cũng không nhiều lắm đâu.

Cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ Hoắc Đồn đi vào.

“Trở về nghỉ ngơi đi, cả một đêm rồi, nghe nói hôm nay ngài còn cuộc họp quan trọng mà?” Bác sĩ Hoắc nói.

Âu Dương Thần Tu xoa bóp trán, thoát nhìn bề ngoài có vẻ mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn tốt.

” Không cần, tôi ngồi ở đây một lát rồi đến công ty luôn.”

“Công ty gần đây rất bận sao? Vành mắt tại sao lại đen như vậy, bộ dáng này rõ ràng suốt một đêm không được ngủ đi.” Hoắc Đồn nhìn Âu Dương Thần Tu lớn lên, cho nên đối với hắn quan tâm là chuyện đương nhiên, trên cơ bản mà nói, Hoắc Đồn xem Âu Dương Thần Tu như con trai mình.

“Ân, có chút, bất quá không nghiêm trọng như vậy.”

Bác sĩ Hoắc nhìn nhìn Âu Dương Thần Tu, tiếp tục công việc kiểm tra: “Tu a, tôi nhớ rõ trước kia ngài không thích đứa con trai này mà, tại sao đột nhiên lại quan tâm cậu ta như vậy? Đương nhiên ngài quan tâm con trai mình không có gì không tốt, nhưng thái độ của ngài quá đột ngột làm tôi khó tiếp nhận.”

“.....” Đối vấn đề này, bản thân hắn cũng không rõ ràng, càng không thể trả lời câu hỏi của bác sĩ Hoắc.

“Đúng rồi, tôi cũng mấy năm rồi không gặp cậu bé, lần này gặp liền thấy bộ dáng xinh đẹp ngày càng giống cô ta, ngài đừng nói.....” Thấy thần sắc Âu Dương Thần Tu không tốt, Hoắc Đồn lập tức không tiếp tục đề

tài này nữa, trầm mặc một lúc mới nói: ” Tu, không nên nhớ chuyện đã qua, tất cả không phải lỗi của cậu ấy, ân oán của kẻ trên không nên đổ xuống đầu kẻ dưới.”

“.....” Tôi biết, tôi cũng đã thử thay đổi từ từ, nhưng tôi phát hiện ta không làm được, vừa nhìn thấy cậu ta liền nhớ đến mẹ cậu ta.

“.....Ai, ngài như thế nào cố chấp như vậy? Kỳ thật mẹ cậu ta cũng không làm sai cái gì, tất cả đều vì bản thân mà thôi.”

“Bác sĩ, ông không nên nhúng tay vào, tôi biết nên làm thế nào, ông rõ ràng, tôi không phải Âu Dương Thần Tu trước kia khi ông lần đầu tới nhà Âu Dương nhìn thấy.”

“Ha hã, tôi biết. Bất quá, ngài phải hảo hảo suy nghĩ, tôi không muốn ngài hối hận. A, đúng rồi, ngài có rảnh mang cậu bé đi gặp cha ngài đi, ông ấy rất nhớ cháu nội.” Vấn đề vừa rồi quá mức nặng nề, Hoắc Đồn quyết định tốt nhất là không nên nhắc lại, cho nên liền chuyển đề tài.

“Ừ.” trả lời có lệ một tiếng, tầm mắt Âu Dương Thần Tu dừng ở người đang ngủ say trên giường kia...

Âu Dương Ngoạt, đây là người thiếu ta, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại gấp bội ở trên người của người...

14. Chương 14

Bắt đầu học kỳ mới rất bận rộn, ngoài cổng chính học viện Thánh Khải, các loại xe nhãn hiệu nổi tiếng lớn nhỏ nhỏ, cao cấp, sang trọng uốn lượn thành một hàng dài từ cổng chính kéo dài ra tận đường lớn, chật như nêm cối.

Xe dừng lại, mở cửa xe đầu tiên là người mặc tây trang, tuổi trẻ đẹp trai, hoặc trung niên dài dạn kinh nghiệm, tóc ngắn chỉnh tề. Có người lại phụ nữ tóc dài. Bọn họ nếu không là quản gia thì cũng là trợ lý.

Bọn họ tào nhả mở cửa xe sau cho thiếu gia hoặc tiểu thư, sau đó từ cốp xe lấy vali đi theo thiếu gia hoặc tiểu thư nhà mình đến ký túc xá.

Để cho tiểu chủ nhân có thể sinh hoạt thoải mái, buổi chiều ngày chủ nhật bọn họ theo tiểu chủ nhân đến ký túc xá chuẩn bị tốt quần áo, sau đó thì trở về. Bất quá bọn họ không cần chuẩn bị đồ dùng hằng ngày cho tiểu chủ nhân của mình, vì ở học viện Thánh Khải ngoại trừ quần áo những đồ dùng khác học viện đều cung cấp sẵn.

Ngày thứ hai, cũng là ngày khai giảng, bởi vì trải qua một kỳ nghỉ hè dài, Âu Dương Ngoạt thật sự cảm giác không quen khi lại bắt đầu đi học.

Trước kia sáng sớm cũng không bắt đầu như vậy, trong phòng học ồn ào, nguyên do là vì tất cả mọi người từ giữa ngày nghỉ còn chưa thích ứng được. Chủ nhiệm lớp cũng chưa tới, Âu Dương Ngoạt nhàm chán cầm chiếc di động kiểu mới chơi đùa.

Chương trình phát thanh: “Chào các học viên học viện Thánh Khải, thầy là hiệu trưởng học viện Thánh Khải, hôm nay thầy có một việc muốn thông báo. Đầu tiên, thầy muốn chúc mừng 20 năm thành lập học viện Thánh Khải phân hiệu Nhật Bản, vì mục đích này thầy quyết định, từ từng niên cấp, từng lớp chọn ra 10 người đi Nhật Bản tiến hành trao đổi học tập...”

Chương trình phát thanh vừa phát đến đây, các học viên bắt đầu thảo luận kịch liệt.

“Hà? Đến trường Nhật Bản? Ngôn ngữ không thông học cái gì a?” Nam sinh A.

“Dù sao mình cũng chỉ biết tiếng Anh, với lại mẹ mình cũng sẽ không để mình đi Nhật Bản.” Nam sinh B.

“Mình thì biết tiếng Đức, nhưng tiếng Nhật mình cũng biết một chút. Lần trước lão ba mình bảo mình đi Nhật du học mình còn không đi, bây giờ đi còn có thể trở về sao? Ai ngu như vậy, tự mình đưa dê vào miệng cọp.” Nữ sinh A.

“A, mình nghe bạn mình đi du lịch Nhật Bản nói con trai Nhật Bản rất tốt, rất đẹp trai!” Nữ sinh B.

“Vô nghĩa, học viện chúng ta không phải có một đồng lớn đẹp trai sao? Đặc biệt là Âu Dương Ngạc ở tam ban kia, vừa đẹp trai lại có tiền, Nhật Bản có người như vậy sao, cần đi Nhật Bản sao?” Nữ sinh C.

“Nữ sinh Nhật Bản không tồi, nhiệt tình lại tích cực!” Một nam sinh đột nhiên sáp nhập đề tài.

“....” Ba nữ sinh không nói gì.

Chương trình phát thanh: “Về phần ngôn ngữ các em học viên chuẩn bị đi Nhật Bản không cần lo lắng, trong khoảng thời gian học tại Nhật các em sẽ được trang bị chức năng phiên dịch, nói cách khác các em sẽ không có bất cứ chướng ngại ngôn ngữ, hơn nữa sinh hoạt hằng ngày chắc chắn không có gì ảnh hưởng. Cuối cùng, mời các chủ nhiệm lớp trong một tuần đem danh sách học viên trao đổi nộp lại cho trường để hoàn tất thủ tục, thời gian xuất phát là cuối hai tuần sau.”

Chương trình phát thanh vừa chấm dứt, các chủ nhiệm lớp lập tức đi vào, mở miệng câu đầu tiên chính là: “Tốt lắm, vừa rồi chương trình phát thanh thông báo tất cả mọi người đều đã nghe thấy, hiệu trưởng đề xuất trao đổi học tập, các em trở về suy nghĩ, cô hy vọng ngày mai các em có thể cho cô biết quyết định của mình.” yuurj.wordpress.com

Nhật Bản? Hừ? Đi xem cũng không tồi, dù sao cũng không muốn trở về cái nhà kia, đi Nhật Bản có thể không cần trở về, Âu Dương Ngạc tao nhả ngòi trên ghế, một tay nâng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bây giờ đã là tháng chín, mùa thu cũng sắp đến, lá cây bên ngoài cũng chậm rãi thay đổi, nhiệt độ không khí từ ngày hè chói chang cũng bắt đầu chuyển biến có chút mát mẻ.

“Mày muốn đi à? Tao thấy nếu đi Nhật thì mày sẽ phải bỏ lại người kia – lão ba thân mến! Đi Nhật Bản được sao?” Tiễn lên khiêu khích, âm thanh chanh chua đánh gãy tư tưởng Âu Dương Ngạc, cậu từ nhìn ngoài cửa sổ chuyển vào phòng học.

Trần Lỗi! Âu Dương Ngạc nhú mày, cũng không nghĩ sẽ đáp lời hắn.

“Này, biến thái, tao đang hỏi mày? Điếc hả?” Thấy Âu Dương Ngạc không để ý tới mình, Trần Lỗi cảm thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục, mắt hừng kêu lên.

“Tôi có đi Nhật hay không cậu quản được sao? Tránh ra!” Giống như một con chim sẻ lú rú không ngớt bên tai, là người ai cũng sẽ phiền.

“Mày...hừ.” Nói trúng tử huyệt, Trần Lỗi không biết nói gì chống đỡ đành phải bực mình xoay người rời đi.

Âu Dương Ngạc nhìn bóng dáng Trần Lỗi rời đi, thấy mình liền gây sự, cậu ta là học sinh tiểu học sao?

15. Chương 15

Mỗi buổi chiều thứ sáu đều giống như chủ nhật, một đoàn xe hàng hiệu dừng trước cổng chính học viện Thánh Khải chờ đợi những thiếu gia tiểu thư tan học.

Tuy rằng Âu Dương Ngạc mỗi lần đều từ chối trở về, nhưng xe nhà Âu Dương mỗi tuần vẫn đến, chưa từng gián đoạn. Hôm nay là thứ sáu, cho nên cũng không ngoài ý muốn thấy trợ lý nhà Âu Dương chờ đợi Âu Dương Ngạc.

Bởi vì cuối tuần này học viên trao đổi xuất phát đi Nhật Bản, vì vậy hôm nay tan học đặc biệt sớm.

Không biết tại sao trời hôm nay rất nắng, cảm giác giống như ngày hè chói chang, cho dù mặc đồng phục áo sơ mi mỏng vẫn thấy rất nóng. Thời gian cũng còn sớm, trợ lý nhà Âu Dương phụ trách tới đón cậu có thể một lát nữa mới đến, Âu Dương Ngạc quyết định ở ký túc xá tắm rửa thay bộ quần áo đầy mồ hôi trên người, xua tan cảm giác nóng bức khó chịu rồi mới về nhà.

Trong phòng tắm, Âu Dương Ngạc nằm trong bồn tắm lớn, nước từ bốn lỗ nhỏ bồn tắm qua lại tuần hoàn hình thành cột nước mát xa khiến cậu rất thoải mái...

Người ta thường nói thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, như Âu Dương Ngạc thư thái ngâm mình trong bồn tắm lớn như vậy, không chỉ thân thể thả lỏng mà còn được nghỉ ngơi, đương nhiên bất tri bất giác thời gian cũng đến rất nhanh.

Cảm giác chỉ trong nháy mắt thì đã đến giờ tan học bình thường, lúc này tiếng động cơ ô tô ngoài cổng học viện khiến không gian thật ồn ào.

Âu Dương Ngoạt từ trong phòng tắm đi ra, mặc quần áo đã chuẩn bị sẵn để ở trên giường, tùy tay lấy một cái khăn đứng trước gương lớn lau tóc.

Lúc ngẩng đầu vô tình nhìn thấy đôi mắt xanh lục của mình: “Mình quên còn phải đi mua kính sát tròng để che đôi mắt này.” Âu Dương Ngoạt thì thầm tự nói.

Về phần tại sao?

Âu Dương Ngoạt trên lớp học không thích nói chuyện, bởi vì cậu không muốn cùng người khác thâm giao, có lẽ do đã kích từ kiếp trước bị phản bội, hơn nữa, là một sát thủ đặc biệt lạnh lùng. Vậy nên, Âu Dương Ngoạt từ trước tới nay thật sự khó có thể tìm được tiếng nói chung với mấy thiếu gia tiểu thư này nọ, càng không có khả năng bảo cậu đi theo họ trò chuyện.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Âu Dương Ngoạt tự giam mình trong thế giới riêng của cậu, cũng vì vừa rồi trong phòng học nghe các thiếu gia tiểu thư bàn tán, trong nhận thức của cậu Nhật Bản so với nơi này còn dễ rước họa vào thân hơn.

Cậu không phải ngu ngốc về vấn đề thẩm mỹ, cậu biết rõ gương mặt hiện tại của mình rất dễ gây rắc rối, cho nên để giảm bớt phiền toái không cần thiết, vẫn là đem những cái dễ dàng gây chú ý giấu kỹ một chút. Nhất là đôi mắt màu xanh lục này rất dễ dàng bị nhận ra, cho nên trước hết phải giấu đi để không khiến người khác chú ý.

Dù sao bên ngoài trời cũng rất nắng, tóc cũng không cần lau khô, chỉnh lý lại quần áo, Âu Dương Ngoạt xuống lầu đi ra cổng học viện...

“Tiểu thiếu gia.” Một thân tây trang phẳng phiu, tóc ngắn chỉnh tề, trợ lý trẻ tuổi thấy Âu Dương Ngoạt đi tới liền mở cửa xe.

“Ừ.” Đang lúc Âu Dương Ngoạt khom người chuẩn bị vào xe lại nhìn thấy Âu Dương Thần Tu cũng ở trong xe.

Quái, hôm nay tại sao người đàn ông này lại xuất hiện ở đây? Trong lúc Âu Dương Ngoạt buồn bực thì giọng nói mang theo từ tính bên cạnh vang lên: “Ta nghe nói người muốn đi Nhật Bản trao đổi học tập?”
yuurj.wordpress.com

“Hả? Đúng.” Báo danh đã được vài ngày, dù sao cũng toàn là con cháu trong giới thượng lưu, giáo viên khẳng định đã thông báo với gia đình, cho nên Âu Dương Thần Tu biết cũng không có gì ngạc nhiên.

“Tại sao quyết định đi Nhật Bản?” Thanh âm vẫn lạnh lùng trước sau như một, hoàn toàn không có chút tình cảm.

“Không tại sao cả, chỉ là muốn ném thử cảm giác đi học ở một quốc gia khác.” Nhún nhún vai, không hề gì trả lời.

“Muốn đi Nhật Bản người có thể nói với ta, ta cho người chuyển...”

“Không cần, ta chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi, không cần phải tốn chi phí lo liệu chuyển trường lớn như vậy.” Đánh gãy lời Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt quay đầu về phía cửa sổ xe, nhìn xe cộ thoáng qua bên ngoài.

Bên trong xe nhất thời yên lặng một hồi lâu mới truyền đến âm thanh than nhẹ của Âu Dương Thần Tu.

“Vậy được rồi, dù sao nhà Âu Dương chúng ta bên Nhật Bản cũng có một chi nhánh, ta sẽ nói với bên đó. Còn có, ở đó ta có mấy căn biệt thự, đợi lát nữa về nhà ta đem mấy chìa khoá đó giao cho người, đến lúc qua Nhật Bản người có thể chọn một căn thích hợp để ở.”

“...Được, đã biết.” Quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thần Tu, tại sao từ khi cậu hết bệnh đến giờ đột nhiên hẳn lại tốt với cậu như vậy?

Nghĩ không ra nguyên do, vô ý thức liếc mắt ngoài cửa sổ thấy một cửa hiệu mắt kính: “Từ từ, chờ một chút, dừng xe, ta muốn mua ít đồ.”

Thanh âm bất thành linh khiến trợ lý dừng khẩn cấp, tại quốc lộ vang lên tiếng phanh chói tai.

“Ngạo nhi, người muốn mua cái gì?” Âu Dương Thần Tu xuống xe đi theo Âu Dương Ngoạt.

“Kính sát trùng.” Âu Dương Ngoạt cũng quay đầu lại trả lời.

“Kính sát trùng? Mắt người làm sao vậy? Tại sao trước kia ta không biết người cận thị?” Cước bộ theo sát Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu tiếp tục hỏi.

“Tại sao trước kia ta không biết người dong dài như vậy?” Quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu một cái, Âu Dương Ngoạt không tò mò hỏi.

“!!.....Người.....” Tiểu bạch thỏ trở thành lang, vốn đã quen với một Âu Dương Ngoạt nhẩn nhục chịu đựng, đột nhiên trở nên nhanh mồm nhanh miệng khiến Âu Dương Thần Tu thật không quen. Chưa kể là người có tiền lại có quyền, chưa từng có kẻ nào dám nói với hắn như vậy, trong lúc nhất thời hắn bực bội a.

Mà bên này, Âu Dương Ngoạt cũng không muốn cùng hắn lôi kéo những vấn đề nhàm chán, ba bước thành hai bước tiêu sái đi vào hiệu mắt kính.

16. Chương 16

Ở cửa hiệu mắt kính chọn hồi lâu nhưng vẫn không có kính sát trùng thích hợp, rơi vào đường cùng Âu Dương Ngoạt đành phải chọn đặt một bộ.

Ngồi trên xe, Âu Dương Ngoạt đột nhiên mở miệng nói: “Bây giờ đi đâu? Về nhà đâu phải đường này?”

“Àn, tối nay chúng ta tham gia một buổi triển lãm đá quý.” Châm một điếu thuốc lá, Âu Dương Thần Tu một bên nhìn bản ghi chép trong tay không biết làm cái gì trên đó, một bên trả lời.

“...” Lại là tiệc tối nhàm chán, Âu Dương Ngoạt trầm mặt nhắm mắt lại, đeo tai nghe điện thoại lên không nói chuyện.

“Có đi ăn không? Ta đói bụng?” Thanh âm bất thành linh của Âu Dương Ngoạt đánh gãy Âu Dương Thần Tu đang làm việc, hắn ngẩng đầu, thật kinh ngạc nhìn cậu.

Gần đây vì huấn luyện khối thân thể này để trở nên nhanh nhẹn linh hoạt, Âu Dương Ngoạt tiến hành mức vận động luyện tập rất lớn, đương nhiên tiêu hao năng lượng rất nhiều, cho nên rất nhanh đói bụng.

“Ở học viện ăn chưa no sao? Hay là thức ăn không hợp khẩu vị?” Buông công việc trong tay, khép lại bản ghi chép, Âu Dương Thần Tu nhìn cậu hỏi.

Như thế nào?

Đối với người đàn ông vẫn luôn không có ấn tượng gì tốt, cho nên mặc kệ hắn nói lời quan tâm hay chất vấn, Âu Dương Ngoạt nghiêng người đối diện với hắn, một bàn tay gác lên cửa kính xe, cảm giác có chút khiêu khích.

Bất luận kẻ nào nếu lấy thái độ như vậy đối mặt với Âu Dương Thần Tu, kết quả là tuyệt đối không thể tưởng tượng. Trương Kiệt làm thư ký cho Âu Dương Thần Tu mười lăm năm, thấy hắn không từ thủ đoạn, thấy hắn lãnh khốc vô tình. Hơn nữa biết Âu Dương Thần Tu trước kia không thích đứa con trai này, cho nên, lúc này Trương Kiệt một bên lái xe, một bên vì Âu Dương Ngoạt đổ mồ hôi lạnh.

“...Thư ký Trương.” Thật đáng tiếc, Âu Dương Thần Tu cũng không có hành động gì quá kích, chỉ cúi đầu xoa bóp huyết thái dương, thanh âm thật vững vàng, không nghe ra nửa điểm nóng giận.

Thái độ Âu Dương Thần Tu khiến thư ký Trương thật kinh ngạc! Thật sự là hiếm thấy, kinh ngạc đến mức hắn thiếu chút nữa quên mất cả lái xe.

“Chủ tịch, đã đặt cơm tại khách sạn Cẩm Đế.” Gọi điện thoại xong, thư ký Trương lễ phép báo cáo với Âu Dương Thần Tu.

“Ân.” Gật gật đầu, nhìn về phía Âu Dương Ngoạt: “Người vừa ý?”

“A? Người nói cái gì?” Như thường lệ đáp lời, Âu Dương Ngoạt bị vây trong suy nghĩ hoàn toàn không nghe thấy vừa rồi Âu Dương Thần Tu nói gì. yuurj.wordpress.com

“...!!” Thật hiển nhiên, Âu Dương Thần Tu gân xanh tăng vọt, nhưng hắn chỉ biết kiềm chế.

Đúng lúc này, xe đã đến khách sạn Cẩm Đế.

Mở cửa xe, khi Âu Dương Thần Tu cùng Âu Dương Ngoạt xuất hiện, các phóng viên bắt đầu vây quanh, ánh sáng đèn máy chụp ảnh từ bốn phương tám hướng không ngừng chớp nhoáng.

Âu Dương Thần Tu ý bảo thư ký Trương mang Âu Dương Ngoạt đi đến khách sạn dùng cơm, hắn ở ngoài ứng phó phóng viên. Dù sao phóng viên cũng vì hắn mà tới, trong buổi triển lãm đá quý tối nay, triển lãm nhiều nhất, quý nhất chính là của tập đoàn Âu Dương cùng Tập đoàn Phương thị tổ chức yến tiệc lần trước.

“Tiểu thiếu gia, lễ phục yêu cầu một lát nữa sẽ được đưa đến...” Bởi vì tối nay tầng cao nhất của khách sạn Cẩm Đế tổ chức triển lãm, nhà hàng dưới lầu ngừng hoạt động, nhưng Âu Dương Ngoạt có thân phận khác biệt nên đương nhiên không thành vấn đề. Lúc này trong phòng ăn chỉ có người phụ trách thức ăn cùng hai người bọn họ.

“Không cần, tôi không xã giao nên không cần mặc lễ phục.” Vấn đề lớn nhất là cậu không thích mặc loại quần áo đó. Cậu trừ bỏ không thích hợp mặc loại này những thứ khác đều không thành vấn đề. Dù sao đây cũng là lễ phục của nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế, có thể nói toàn thế giới chỉ có một bộ.

“Nhưng mà...” Thư ký Trương còn muốn nói thêm gì đó thì bị Âu Dương Ngoạt đánh gãy.

“Được rồi, được rồi, nếu Âu Dương Thần Tu hỏi chú, chú cứ nói thẳng là tôi không chịu mặc.” Dù sao từ lúc đến thế giới này tới nay, cậu cảm thấy cùng Âu Dương Thần Tu không hợp.

Tuy rằng Âu Dương Ngoạt hiện tại cùng Âu Dương Ngoạt trước kia là hai người, nhưng mà lại có nhiều điểm giống nhau. Ví dụ như, so tính tình cổ chấp thì còn bướng bỉnh hơn một trong số đó.

Đương nhiên thư ký Trương biết Âu Dương Ngoạt tính tình bướng bỉnh, cho nên hắn không nói gì nữa, bởi vì hắn biết dù có nói như thế nào thì Âu Dương Ngoạt cũng sẽ không nghe.

Cuối cùng ăn xong một cái bánh ngọt socola, Âu Dương Ngoạt lau lau miệng: “Đi thôi, tôi ăn xong rồi.”

Hai người ra khỏi nhà hàng, đi tới thang máy chuyên dụng thông lên tầng cao nhất.

Lúc hai người lên tới thì đã có mặt rất nhiều người, xem ra triển lãm sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Bên trong không ngoài dự đoán chính là những người thượng lưu có tiền cùng một ít minh tinh, người mẫu.

Không có thói quen cùng người khác tiếp xúc, Âu Dương Ngoạt có chút phản cảm: “Tôi...tôi...khụ, chú nói với Âu Dương Thần Tu một tiếng, tôi qua bên kia nhìn xem.” Kêu Âu Dương Thần Tu là cha, Âu Dương Ngoạt cảm thấy so với làm bất cứ chuyện gì thật sự làm cậu nổi hỏa. Rõ ràng gọi là Âu Dương Thần Tu vẫn tốt hơn, dù sao Âu Dương Thần Tu cũng không xem Âu Dương Ngoạt là con.

“Này...vậy tiểu thiếu gia người đừng chạy xa.” Thư ký Trương từ người phục vụ bưng một ly nước trái cây đưa cho Âu Dương Ngoạt rồi dặn dò.

Tuy rằng Âu Dương Thần Tu không thích Âu Dương Ngoạt, nhưng mà nói thế nào cũng là con Âu Dương Thần Tu, nếu Âu Dương Ngoạt có gì ngoài ý muốn hắn không dám đương nổi.

“Ân, đã biết, chú đi đi.” Một tay cầm ly nước trái cây, một tay nắm lại thành quyền ý đồ kiềm nén cảm giác khó chịu khác thường. Nơi tụ tập càng nhiều người, Âu Dương Ngoạt càng cảm thấy khó chịu.

17. Chương 17

Màn đêm đã buông xuống.

Bởi vì phía trước tổ chức triển lãm đá quý, xanh vàng rực rỡ, phi thường náo nhiệt, hoa viên nguyên bản một mảnh tối đen trở nên sáng ngời. Trong bụi cỏ truyền đến âm thanh dế kêu, trong hoa viên ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít nam lẫn nữ vội vàng qua lại.

Âu Dương Ngoạt ngồi trên bể phun nước hình tròn trong hoa viên, đem ly nước trái cây để một bên, lấy tai nghe từ trong ba lô gắn vào điện thoại trong túi áo, một bên nghe nhạc một bên chơi game để giết thời gian.

“Cháu là Âu Dương Ngoạt? Tiểu Ngoạt nhi nhà Âu Dương?” Chơi game được một nửa, một thanh âm nam nhân trung niên phía trước Âu Dương Ngoạt vang lên, có chút quen thuộc lại có chút xa lạ. [yuu: tiểu Ngoạt nhi là của ta gọi, ai cho cái tên già dề nhà người gọi chứ]

Tiểu Ngoạt nhi? Thanh âm cùng xưng hô phản cảm khiến Âu Dương Ngoạt nhú mày, ngẩng đầu nhìn người tới...Bụng to, mặt bánh nướng, không chỉ vẻ mặt, bộ dáng thoát nhìn chính là loại nhà giàu mới nổi kiêu ngạo điển hình. Bất quá, người này hình như đã gặp ở đâu rồi...

A!!! Hoá ra là hần a. Chủ tịch xí nghiệp Vương thị gọi là gì...Vương Ý, tại yến tiệc lần trước mang theo một mỹ thiếu niên cùng Âu Dương Thần Tu chào hỏi.

Nhớ lại nhớ lại, đột nhiên nhớ tới lúc trước hần nhìn mình bằng ánh mắt kinh tởm, Âu Dương Ngoạt đã muốn làm thịt hần ngay tại chỗ.

Nhưng làm một sát thủ là phải bình tĩnh, cho nên Âu Dương Ngoạt dần xuống xúc động muốn giết người, lần thứ hai cúi đầu chơi game trong điện thoại. Mặc kệ tên mập cả người như quả thịt cầu, a, không đúng, nhìn hần một thân toàn là mỡ phải là quả cầu mỡ mới đúng.

“Làm sao vậy, tiểu Ngoạt nhi, cháu không để ý tới bác sao? Chắc, chắc, chủ tịch Âu Dương cũng thật là, tại sao lại nhẫn tâm đem con trai mình bỏ một mình ở chỗ này a? Tiểu Ngoạt nhi, Vương thúc chơi cùng cháu được không?” Cảnh tượng điển hình đại hội lang dụ đồ tiểu bạch thỏ.

Người đàn ông vừa nói vừa đem bàn tay chậm rãi hướng Âu Dương Ngoạt ý đồ kéo gần khoảng cách, nghĩ chiếm chút tiện nghi.

Khi hần tới gần một chút, mùi cocktail cùng mùi thuốc lá mãnh liệt xông vào mũi, khiến Âu Dương Ngoạt vốn đã không thích đến gần người khác càng tức giận tới cực điểm.

Nắm chặt tay, thời điểm muốn ra tay thì đột nhiên một thanh âm từ bên cạnh bọn họ vang lên: “Không nhọc Vương tổng hao tâm tổn trí, con tôi thì tôi tự mình bồi nó.”

Âu Dương Thần Tu? Hần tới đây vào lúc nào? Mình tại sao lại không phát hiện? Lần trước cũng như thế, Âu Dương Ngoạt vốn tưởng rằng lần đó là do khối thân thể này chưa qua huấn luyện nhưng sự thật chứng minh không phải như vậy.

Rất kỳ quái, thật sự rất kỳ quái. Từ trước đến nay tuyệt đối chán ghét, phản cảm cùng người khác tiếp xúc nhưng Âu Dương Ngoạt chưa từng chán ghét hoặc phản cảm Âu Dương Thần Tu tiếp cận, thậm chí là đụng chạm. Hơn nữa cậu phát hiện một vấn đề lớn hơn, đó chính là cậu có thể phát hiện khí tức người khác xung quanh mình, nhưng mà lại không phát hiện Âu Dương Thần Tu! Chẳng lẽ vì khối thân thể này trước kia đã quen thuộc với người đàn ông này?

“A ha ha ha, chủ tịch Âu Dương, hoá ra là ngài đi lấy nước trái cây a. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thứ cho tôi vừa rồi lỡ lời.” Thấy Âu Dương Thần Tu cầm hai ly nước trái cây trong tay, người đàn ông trung niên vội vàng cười ha ha.

Thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm: “Ân, nếu không còn chuyện gì chúng tôi đi trước, thất lễ.” Vươn tay đem Âu Dương Ngoạt kéo vào trong ngực của mình, ôm cậu xoay người bước đi. Giờ phút này không có bất cứ luận kẻ nào biết Âu Dương Thần Tu đang suy nghĩ gì.

“Ngài thật sự là, người ta là con trai chủ tịch tập đoàn Âu Dương mà ngài cũng muốn thu vào tay, không khỏi quá phận đi.” Ngay lúc Âu Dương Thần Tu cùng Âu Dương Ngoạt rời đi, một mỹ thiếu niên từ trong một ngõ khác hoa viên đi ra.

Mà thiếu niên này là người lần trước đi cùng Vương Ý đến yến tiệc.

“A, bảo bối thân mến, em vừa rồi đi đâu vậy, em không ở bên cạnh khiến tôi thật tịch mịch.” Vương Ý thấy người tới, toàn bộ hai má bé phò thật lớn tươi cười càng thêm khó coi.

“Tịch mịch? Em thấy không thể nào, vừa rồi thừa dịp em không có ở đây, ngài không phải muốn đi tìm người khác sao? Hơn nữa đối phương còn là hàng thượng đẳng.” Mỹ thiếu niên ngã vào trong ngực Vương Ý, ngữ khí oán giận không nghe ra một tia sinh khí, ngược lại có cảm giác trêu đùa.

“Ha hã, bảo bối, em biết không, từ lần trước nhìn thấy Âu Dương Ngoạt thì tôi ngày nhớ đêm mong, cậu ta quả thực là yêu tinh, khiến tôi cơm nước không muốn ăn, chặc chặc, nếu có thể dùng tiền mua cậu ta, mặc kệ là tốn bao nhiêu tiền tôi đều nguyện ý, đáng tiếc cậu ta là con trai Âu Dương Thần Tu.” Ngồi cạnh đài phun nước hần ão nào lác đầu, trên mặt tràn đầy không cam lòng.

“Phải không? Ngài thật sự tốn bao nhiêu tiền cũng nguyện ý?” Mỹ thiếu niên đột nhiên tiến lên ngồi khoá trên người Vương Ý, đối mặt nhìn hần nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, bảo bối, em biết tôi từ trước tới nay luôn nói chuyện giữ lời mà.” yuurj.wordpress.com

“Tốt lắm, em giúp ngài đem Âu Dương Ngoạt thu vào tay, đến lúc đó ngài phải đưa em ba nghìn vạn, thế nào?”

“....” Nghe đến đó, Vương Ý suy nghĩ sâu xa, không phải hần không có tiền mà Âu Dương Ngoạt là nhân vật không dễ dàng chơi đùa như vậy.

“Như thế nào? Luyến tiếc? Ngài không phải nói tốn bao nhiêu tiền đều nguyện ý hay sao? Ba nghìn vạn, kỳ thật đã rất có lời, sau khi đem Âu Dương Ngoạt thu vào tay khẳng định ngài sẽ không cần em nữa, xem như là phí chia tay, thế nào?” Thấy Vương Ý suy nghĩ, mỹ thiếu niên cho rằng hần không đồng ý.

“Bảo bối, ba nghìn vạn là vấn đề nhỏ, nhưng mà em làm sao đem Âu Dương Ngoạt thu vào tay?” Vương Ý biểu tình bây giờ tuyệt đối không phải cái loại giống như đồ ngọc vừa rồi nhìn thấy, mà là biểu tình một người kinh nghiệm dục súc giữa thương trường.

“Này có gì khó, nói cho ngài biết một bí mật, em có quen biết một bằng hữu, là bạn học Âu Dương Ngoạt, em nghe cậu ta nói học viện bọn họ tổ chức đi Nhật Bản trao đổi học tập, mà Âu Dương Ngoạt là một trong số đó. Ngài ngấm lại đi, Nhật Bản so với nơi này cơ hội xuống tay tuyệt đối đơn giản, dễ dàng đi.”

“Àn, có chuyện như vậy, nhưng mà người bạn kia của em có thể tin tưởng được không? Bảo bối, em phải biết, chuyện này nếu làm không tốt, tay chân không sạch sẽ lưu lại dấu vết bị Âu Dương Thần Tu biết thì không xong đâu.” Thế lực Âu Dương Thần Tu Vương Ý biết rõ, nhưng mà không có biện pháp, lúc ngủ hần cũng nghĩ tới Âu Dương Ngoạt, mạo hiểm Âu Dương Thần Tu hần cũng nguyện ý ném thử.

“Hừ! Muốn lột da hổ lại không có can đảm, vậy ngài còn mộng cái gì, không bằng sớm từ bỏ suy nghĩ đó đi.” Nghiêng mặt đi, thiếu niên ngồi trên người Vương Ý rất là mất hứng.

“Hảo hảo hảo, tôi nghe lời bảo bối, bắt quá, tới lúc đó em đừng làm tôi thất vọng a.” Xoa bóp mặt thiếu niên, Vương Ý hai mắt tràn đầy ***.

“Ha hã, yên tâm đi, ngài trở về chuẩn bị tốt ba nghìn vạn cho em đi, em nhất định sẽ giúp ngài đem Âu Dương Ngoạt thu vào tay.” Người ta nói phụ nữ quá mức xinh đẹp thì tâm tư cũng bất chính, nhưng xem ra đàn ông quá mức xinh đẹp cũng không hơn gì.

18. Chương 18

Ánh trăng xuất hiện giữa không trung, chiếu xuống những chùm ánh sáng loang lổ trên nền đá cẩm thạch trong hoa viên.

Lá cây lay động theo từng cơn gió, dưới ánh trăng bóng cây cùng nhau chuyển động lắc lư.

Đi theo Âu Dương Thần Tu ra khỏi hoa viên hướng đến nơi đại sảnh tổ chức triển lãm, từng cơn gió thổi tới xuyên qua chiếc áo mỏng làm cậu rung mình một cái.

“Lạnh?” Nhận thấy động tác của cậu, Âu Dương Thần Tu dừng bước, ánh mắt thâm thúy nhìn Âu Dương Ngoạt.

” Không sao.” Âu Dương Ngoạt trả lời có lệ, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên một bàn tay kéo cậu lại. “Dừng để bị cảm lạnh, đem cái này mặc vào đi.” Âu Dương Thần Tu cởi áo ngoài tây trang khoác lên người Âu Dương Ngoạt.

Áo này mặc trên người Âu Dương Ngoạt có vẻ rất lớn, chiều dài đã gần đến bắp đùi của cậu. Thoạt nhìn Âu Dương Ngoạt lúc này giống như một đứa trẻ trộm quần áo của cha mẹ để mặc.

Đại sảnh âm nhạc vẫn tiếp tục vang lên, triển lãm đá quý còn đang diễn ra. Trên sàn diễn xa hoa, các người mẫu chưa từng gián đoạn, nhóm thần tượng minh tinh được các thương nhân ở đây tài trợ, toàn bộ trên người đều là đá quý, kim cương sang trọng quý báu. Các phóng viên cũng không nhàn rỗi, bên này chụp ảnh bên kia luôn tìm kiếm cơ hội phỏng vấn nhà tài trợ.

“Ta mệt, muốn trở về.” Thật sự không quen cùng một biển người xa lạ tiếp xúc gần gũi, trên người lại mặc áo của hắn khiến Âu Dương Ngoạt rất phiền muộn, càng muốn rời khỏi triển lãm nhàm chán này.

“Ân. Được rồi, bây giờ chúng ta trở về.” Nhìn thấy cậu khó chịu, Âu Dương Thần Tu cũng không nói gì cùng cậu đi thang máy xuống dưới lầu.

Lúc này đã có người đem xe đến trước cửa khách sạn, Âu Dương Thần Tu để Âu Dương Ngoạt ngồi vị trí phó lái, sau đó tự mình ngồi chỗ người điều khiển, thư kí hiển nhiên bị hắn lưu lại buổi triển lãm.

Theo dọc đường trở về, Âu Dương Thần Tu chuyên tâm lái xe, Âu Dương Ngoạt thì nhắm mắt nghỉ ngơi, hai cha con không ai nói chuyện...

“Người....thật sự suy nghĩ rõ ràng, quyết định đi Nhật Bản?” Câu hỏi Âu Dương Thần Tu đánh vỡ không gian yên lặng trong xe.

“Ừ, quyết định.”

Nghe được đáp án, sau một lúc trầm mặc, Âu Dương Thần Tu lại mở miệng nói: “Không muốn nói chuyện với ta như vậy?”

Nghe vấn đề này, Âu Dương Ngoạt có chút buồn cười, mở mắt, nghiêng mặt nhìn người đàn ông cương nghị mà hoàn mỹ trước mắt: “Cũng không phải, chỉ là ta mệt mà thôi.” yuurj.wordpress.com

“Trước kia người chưa từng như vậy.”

Đúng vậy! Trước kia Âu Dương Ngoạt yêu người đàn ông này cũng là cha của cậu, cho nên nếu được chút thời gian ở chung như vậy sẽ rất vui vẻ, không giống như bây giờ, ôn hoà, không mặn không nhạt, không hề mảy may ngồi ở một bên.

Như thế nào? Thái độ? Hay phương thức nói chuyện?

“Ta không phải Âu Dương Ngoạt trước kia, Âu Dương Ngoạt trước kia đã chết.” Chỉ chỉ trái tim: “Hiện tại là Âu Dương Ngoạt hoàn toàn khác, hướng hồ ta nghĩ ta cũng không làm gì khiến người cảm thấy ta chán ghét người, hoặc là chuyện gì bất mãn đối với người.”...đại khái đi.

“Người....thật sự không phải là Âu Dương Ngoạt trước kia?” Biến hoá quá lớn, nhưng ngoại trừ tính cách cũng không có gì khác biệt nên Âu Dương Thần Tu không dám xác định là thay đổi một người khác.

“Người cho là ai? Người nói phải thì phải, người nói không phải thì không phải, tất cả tùy người.” Đối với nghi ngờ của Âu Dương Thần Tu cậu cũng không mấy để ý, dù sao bình đến thì tương đối, toàn bộ cứ thuận theo tự nhiên.

“.....” Lại là một trận trầm mặc.

Khi hai người về đến nhà thì đã là rạng sáng, toàn bộ biệt thự đều yên tĩnh không tiếng động. Những ngôi sao còn sót lại cũng đã mờ dần chuẩn bị biến mất, khắp nơi đắm chìm trong yên tĩnh cùng u ám, vùng trời phía đông bắt đầu lộ ra ánh sáng mờ mờ lung.

Đối với người thích ngủ sớm dậy sớm như Âu Dương Ngạc mà nói có thể giữ vững trạng thái bình tĩnh tới bây giờ đã là không tồi.

Hiện tại cậu rất buồn ngủ cho nên vừa xuống xe ba bước thành hai bước đi vào đại sảnh, hướng gian phòng của mình trên lầu chuẩn bị tắm rồi lập tức đi ngủ.

19. Chương 19

Hôm sau

Ánh mặt trời từ trong những đám mây màu trắng chiếu xuống, xuyên thấu qua bức rèm cửa sổ thẳng đến Âu Dương Ngạc đang ngủ trên giường, trong ánh dương quang chói lọi có thể thấy những hạt bụi li ti bay lên.

“Ngô...” Âu Dương Ngạc mơ màng tỉnh dậy, mí mắt nặng trĩu, cậu dùng tay dụi mắt cố gắng xua đi cảm giác mệt mỏi toàn thân.

Mở mắt nhìn xung quanh, vươn tay lấy điện thoại di động trên đầu giường xem giờ, bây giờ là 13 giờ 28 phút đã qua giữa trưa. Chậm chạp ngồi dậy, ngồi ngây người trong chốc lát mới xuống giường, tùy tiện lấy một cái áo ngủ màu trắng mặc vào, sau khi vệ sinh cá nhân xong cậu đi xuống lầu...

Vương quản lúc này đang chuẩn bị ra hoa viên thấy Âu Dương Ngạc từ trên lầu đi xuống: “Tiểu thiếu gia, cậu dậy rồi. Sáng nay trước khi ra ngoài thiếu gia căn dặn không cho ai quấy rầy tiểu thiếu gia nghỉ ngơi, cho nên không có gọi người dậy dùng cơm trưa, bây giờ cậu có muốn dùng cơm không?”

” Không cần đâu Vương thúc, bây giờ cháu cũng không đói bụng lắm chuẩn bị cho cháu một phần điểm tâm đi, một phần bánh trứng nướng hương thảo là tốt nhất. Ah và một ly cà phê nữa, nhiều sữa một chút đường vừa phải là được.” Vừa mới thức dậy vẫn còn mơ màng nói cũng nhiều hơn, bình thường cậu chỉ phản phó một câu hoặc ‘ừ ừ’ hai tiếng là xong.

“Hảo, tôi đi phân phó người chuẩn bị cho cậu.” Nói xong thì đi về phía nhà ăn.

Âu Dương Ngạc cũng xoay người bước ra đại sảnh, mặt trời hôm nay rất tốt, bể bơi ở bên ngoài cách đại sảnh không xa, màu nước xanh như màu nước biển nhìn rất đẹp. Âu Dương Ngạc ngồi tại bàn thủy tinh nhỏ trước đại sảnh nhìn nhà xem báo chí.

Lúc này, người hầu mang đến một ly cà phê đặt trên bàn cho Âu Dương Ngạc.

Trên báo hôm nay đều đưa tin về cuộc triển lãm đá quý hôm qua, ảnh chụp trên mặt không phải là phỏng vấn thương nhân tài trợ thì là các người mẫu triển lãm đá quý. Đường nhiên cũng có Âu Dương Thần Tu trong đó, hơn nữa còn là một chuyên mục riêng biệt. Không thể không nói hẳn đúng là một ‘người có tài’, bất luận là diện mạo, dáng người, khí chất, tiền tài, địa vị hẳn đều là nhất đẳng, chọn người cũng tốt nhất, xem đi, so sánh mình tình người mẫu cùng ngày đó không người nào kém cỏi thậm chí so với bọn họ có thể nói là xuất sắc.

‘Brum...’ Lúc này cổng chính bên ngoài mở ra, một chiếc Audi chậm rãi tiến vào, bước xuống xe là một phụ nữ có vẻ rất thành thực, quần áo khiêu gợi, dáng người cao cao, thân hình đầy đặn, có gì đặc biệt? A, bởi vì quần áo khiêu gợi cho nên các bộ phận cơ bản trên người cô ta đều lộ ra hết, nhưng mà cô ta mang kính râm nên không thấy rõ diện mạo...

Nhìn quen loại phụ nữ này, có lẽ từ trong trí nhớ của thân thể này, Âu Dương Thần Tu thường xuyên mang loại phụ nữ như thế về biệt thự, cho nên toàn bộ người hầu trong biệt thự trên cơ bản là thấy nhưng không thể tránh, cho nên đối mặt hoàn toàn là thái độ thờ ơ.

Ngón tay thon dài xinh đẹp bưng lên ly cà phê, Âu Dương Ngạc tiếp tục xem báo chí, lúc này Vương quản gia cũng mang điểm tâm lên đặt trước mặt Âu Dương Ngạc. yuurj.wordpress.com

“Xin chào tiểu thư, tôi là quản gia ở đây, xin hỏi người tìm ai?” Thấy người phụ nữ đi vào, Vương quản gia nghênh tiếp, lễ phép hỏi.

“Tôi tìm Tu.” Gõ kính râm xuống, người phụ nữ tao nhã ngồi lên sô pha, thái độ tùy tiện cao ngạo, cho rằng nơi đây mới chính là nhà của mình.

“Xin lỗi, thiếu gia không có ở nhà, nếu cô có việc thỉnh đến công ty tìm ngài, hoặc có thể để lại số điện thoại khi nào thiếu gia về tôi sẽ báo lại.”

“Đừng có gạt tôi, Tu rõ ràng là ở nhà, tôi đã đến công ty, anh ấy không có ở công ty.” Cô ta kích động, xem ra là Âu Dương Thần Tu đã làm gì đó thiếu đạo đức kích thích người ta, Âu Dương Ngoạt một bên mặt không đổi sắc xem báo chí, một bên âm thầm nghĩ.

“Vị tiểu thư này, thiếu gia thật sự không có nhà, nếu như có việc tìm ngài thỉnh ngày mai lại đến.”

“Tôi...”

Lúc này, điện thoại của Âu Dương Ngoạt để trên bàn vang lên cắt đứt lời nói người phụ nữ.

Trên điện thoại là một dãy số xa lạ, Âu Dương Ngoạt lập tức huỷ cuộc gọi, nhưng không đến mười giây điện thoại lần thứ hai vang lên. Âu Dương Ngoạt vẫn không bắt máy, tiếp tục huỷ, bên kia vẫn không ngừng gọi lại. Cuối cùng không thể nhịn được nữa mà bắt máy.

“Người có bệnh à? Tìm ai?” Âu Dương Ngoạt rất không kiên nhẫn, lần đầu tiên biểu hiện ra tính trẻ con. Kỳ thật cậu cũng không lớn, chỉ mới 18 tuổi, so với thân thể này lớn hơn một tuổi. Bởi vì bản chất là sát thủ cho nên cậu tương đối thâm trầm mà thôi.

“...” Bên kia điện thoại im lặng một phút mới truyền qua giọng nói từ tính của một người đàn ông: “Thức dậy rồi? Ăn cơm chưa?”

Âu Dương Thần Tu! Nghe ra là hấn gọi điện, Âu Dương Ngoạt có chút giật mình: “Đang ăn đây.”

“Vậy là tốt rồi, ta bây giờ ở Anh, ngày mai ta không thể đưa người đi Nhật được, tất cả mọi thứ cứ nói với quản gia, quản gia sẽ giúp người chuẩn bị tốt.”

“Được, đã biết.” Liếc mắt nhìn người đang ngồi trên sô pha, phát hiện người nọ cũng đang nhìn mình: “A, đúng rồi, có một người phụ nữ tìm người, hiện tại đang ở đây.”

“.. Không cần để ý đến cô ta, quản gia sẽ xử lý tốt.”

Người ta là quản gia, quản gia là mẹ người sao? Ở bên ngoài gây rắc rối thì ném cho người ta xử lý. “Ân, đã biết.” Tuy rằng oán thầm trong bụng nhưng vẫn trả lời có lễ chuẩn bị cúp điện thoại.

Nghe Âu Dương Ngoạt nói chuyện điện thoại, người phụ nữ biết là Âu Dương Thần Tu gọi, vội vàng đứng dậy tiến lên chuẩn bị đoạt điện thoại.

Nếu là học sinh trung học bình thường có thể đoạt được, nhưng mà, thật không may Âu Dương Ngoạt không phải, tại thời điểm người phụ nữ vươn tay, Âu Dương Ngoạt liền xoay người né tránh. Trong lúc né tránh, móng tay người nọ cào lên mặt Âu Dương Ngoạt.

Tuy rằng không đau, nhưng mà khó chịu là sẽ có. Ngày hôm qua buồn bực, hôm nay lại gặp chuyện này, Âu Dương Ngoạt không cần suy nghĩ, nâng tay, cho cô ta một cái tát.

‘Chát’ Thanh âm vang dội như thế. Mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

“Nhớ kỹ, nơi này là chỗ của bốn thiếu gia, muốn làm càn thì phải tìm hiểu rõ ràng, bây giờ ở đây ai là chủ.” Âu Dương Ngoạt trước kia tuy rằng được nuông chiều, tùy hứng, nhưng chưa bao giờ dám động thủ với nữ nhân của Âu Dương Thần Tu. Bởi vì yêu quá nhiều, nên cho dù là tình nhân cũng không dám làm gì khiến hấn chán ghét.

Âu Dương Ngoạt bây giờ sẽ không quản những việc đó, nhưng có một câu nói: người không phạm ta, ta sẽ không phạm người. Chỉ cần cố ý nhắm vào cậu, chúng ta chờ xem...

20. Chương 20

“Mày...mày làm cái gì vậy? Lại dám đánh tao? Đừng cho rằng tao không biết sự tồn tại của mày chỉ làm Âu Dương Thần Tu chán ghét thôi, mày kiêu căng cái gì?” Nhìn xem, nữ nhân chính là như vậy, một khắc trước có thể là một quý phụ, nhưng nếu bị chọc giận tuyệt đối là một người đàn bà chanh chua.

“Ồ trước mặt tôi mà kiêu ngạo? Cô còn chưa đủ tư cách.” Lấy tốc độ sét đánh không kịp Âu Dương Ngoạt một tay nắm chiếc cổ dài nhỏ của người phụ nữ, giống như chỉ cần dùng lực một chút thì sẽ bẻ gãy.

Chán ghét vì ‘xúc tua’ của nữ nhân sắp chạm vào người, Âu Dương Ngoạt đẩy ra xa, lạnh lùng nói: “Quản gia, tiễn khách.”

Quản gia kể bên vì thái độ cùng hành động của cậu mà vô cùng khiếp sợ không thể nhúc nhích, nghe Âu Dương Ngoạt nói mới phục hồi tinh thần lại.

Mà người phụ nữ kia, trong phút chốc cảm giác ánh mắt vô tình, tàn nhẫn của Âu Dương Ngoạt bị dọa sợ đến không dám nói một câu, ngoan ngoãn theo quản gia ra cửa.

Một loạt sự kiện vừa rồi phát sinh tại đại sảnh làm cho nhóm người hầu đều ngậy ra như phồng khoảng 5 phút, sao đó mới phục hồi tinh thần lại, bắt đầu công việc của mình. yuurj.wordpress.com

Âu Dương Ngoạt dường như không có việc gì quay lại, đặt điện thoại lên bàn, chuẩn bị tiếp tục ăn điểm tâm.

Àn? Điện thoại tại sao còn ở trạng thái trò chuyện? A! Vừa rồi thời điểm chuẩn bị cúp điện thoại thì người đàn bà kia đến đoạt cho nên cậu quên cúp. Cầm điện thoại lên lần nữa, cư nhiên Âu Dương Thần Tu cũng không có cúp điện thoại.

“Còn có việc?” Ngữ khí bình thản, hoàn toàn không thêm để ý tới chuyện vừa rồi.

“...Người đánh cô ta?” Bên kia điện thoại cư nhiên có thể nghe thấy cái tát, xem ra nếu không phải ông nghe điện thoại quá tốt thì chính là Âu Dương Ngoạt ra tay quá nặng...Đương nhiên là nghiêng về về sau. (^ ^)

“Thế nào? Chuẩn bị trở về ‘báo thù rửa hận’?” Lấy bánh trứng nướng trên bàn, một bên ăn, một bên nói.

“...Nuôi người lâu như vậy bây giờ ta mới phát hiện người miệng lưỡi bén nhọn thế này.” Bên kia điện thoại Âu Dương Thần Tu có chút buồn bực nói.

“A, thân thủ của ta cũng rất linh hoạt, không tin lần sau người thử xem.” Cắn tiếp một miếng, Âu Dương Ngoạt không rõ ràng nói.

“...Người...” Sau một lúc trầm mặt truyền đến một tiếng thở dài: “Thôi, tối nay người ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi Nhật.”

“Đã biết, nếu không còn chuyện gì ta cúp máy.”

“Àn, nhưng mà người lần sau đừng hành động xằng bậy.”

“Người để ý?” Không biết tại sao khi nghĩ hấn để ý, Âu Dương Ngoạt cảm thấy mình thật tức giận, chẳng lẽ thân thể này không quên được người đàn ông này?

” Không phải, Ngoạt, bọn họ đều là người mẫu dưới công ty chúng ta, nếu người ra tay quá nặng công ty sẽ rất phiền toái.”

“Đã biết.” Trong lòng giống như thổi phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần bọn họ không đến trêu chọc ta, ta sẽ không làm gì. (nói cũng như không nói ^ ^)

“Tốt, bây giờ ta phải đi họp. Người ở Nhật phải chú ý an toàn, mấy ngày nữa ta sẽ phân công một quản gia sang phụ trách sinh hoạt cho người”...cộng bảo vệ, về sau Âu Dương Thần Tu không dự định nói cho cậu biết.

“Đã biết, cứ như vậy, tạm biệt.”

‘Các vị hành khách xin chú ý, chuyến bay đi Nhật Bản 1357 15 phút sau sẽ cất cánh, xin hành khách chú ý để tránh muộn giờ phi cơ cất cánh, cảm ơn.’

Lúc này, trên đường lớn một đoàn xe cao cấp rất có thứ tự đậu ngoài cổng sân bay.

Đội hình phô trương như vậy khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy tò mò, hành khách ngoài đại sảnh đều ngẩn cổ mà nhìn, khi thấy bước xuống từ mỗi chiếc xe đều là thiếu niên thiếu nữ khoảng 16, 17, 18 tuổi thì toàn bộ ồ lên, sau đó bắt đầu châu đầu ghé tai.

Bọn họ chính là học viên chuẩn bị đi Nhật trao đổi học tập, trong đó có 16 nam sinh và 4 nữ sinh. Dù sao đều là con cháu nhà giàu nên đồ vật mang theo không nhiều lắm, như Âu Dương Ngoạt, cậu cũng chỉ đeo một cái ba lô, bên trong chính là vài bộ quần áo cậu thích mặc. Trong đoàn nam sinh còn có người tay không, nữ sinh thì đồ vật mang theo nhiều một chút.

Trước đó học viện đã chuẩn bị tốt tất cả thủ tục đăng ký, gửi hành lý, hộ chiếu...cho nên bọn họ không cần xếp hàng, trực tiếp thông qua cổng kiểm tra, tiến hành kiểm tra hành lý cá nhân.

Tất cả đều tiến hành thuận lợi, phi cơ 8 giờ sẽ cất cánh. Đích đến là Nhật Bản.

21. Chương 21

Một đoàn người đều là thiếu gia, tiểu thư đương nhiên không có khả năng ngồi khoang bình thường.

Học viện Thánh Khải cũng không đến mức keo kiệt như vậy, chuyến bay này học viện bao toàn bộ khoang hạng nhất. Bởi vì số lượng không nhiều nên có vẻ trống trải, đoàn người Âu Dương Ngoạt tương đối thoải mái.

Bởi vì các học viên không cùng lớp cũng không cùng niên cấp, cho nên đều xa lạ với nhau, hơn nữa ai cũng là thiếu gia tiểu thư, trời sinh tính tình cao ngạo không để người khác vào mắt nên không nói chuyện với nhau.

Bọn họ cũng không ngồi gần nhau, người thì ngồi cuối khoang chơi trò chơi, người thì ngồi phía trong xem tạp chí, người thì ngồi phía trước xem sách, người thì ngồi giữa ngủ gà ngủ gật...Dù sao khoang hạng nhất đều là của bọn họ, cho nên họ muốn ngồi chỗ nào thì ngồi. Phỏng chừng học viện cũng nghĩ như thế nên mới bao toàn bộ khoang hạng nhất.

Âu Dương Ngoạt ngồi cạnh cửa sổ, vừa đeo phone nghe điện thoại vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời màu xanh ngọc mênh mông vô bờ, từng tầng mây trắng như tuyết trôi khắp nơi.

Thời điểm phi cơ bắt đầu cất cánh xuyên qua tầng mây, dãy mây trắng cuộn sóng rất đồ sộ, phi cơ càng lên cao tầng mây càng lúc càng rời rạc, từ trên phi cơ nhìn xuống non xanh, nước biếc rất xinh đẹp, nhà cửa cũng rất nhỏ bé.

Chân trời dần dần sáng lên, màu xanh ngọc cùng tầng mây màu trắng xuất hiện một vòng ánh sáng màu hồng, bên dưới màu hồng kia ẩn chứa muôn vàn ánh nắng.

Chỉ chốc lát sau, mặt trời đỏ thắm từ phía chân trời chậm rãi mọc lên, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ phía chân trời, ánh nắng chói mắt khiến Âu Dương Ngoạt theo phản xạ dùng tay che lại hai mắt, đồng thời nhắm mắt lại. Cậu muốn tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài nhưng ánh nắng chói mắt quá làm cậu không mở mắt ra được.

Lúc này radio trên phi cơ vang lên: ‘Hoan nghênh quý hành khách đi chuyến bay Nhật Bản 1357, bây giờ chúng tôi sẽ cung cấp thức ăn thức uống cho quý khách. Để tiện cho quý khách, trong lúc cung cấp thức ăn, xin quý khách điều chỉnh ghế ngồi trở lại vị trí bình thường, yêu cầu quý khách khi dùng cơm thì đặt lên bàn. Cảm ơn!’

Sau khi radio thông báo xong, trong chốc lát, ba người tiếp viên hàng không xinh đẹp mặc đồng phục xuất hiện tại khoang hạng nhất. Bởi vì trong cabin này không nhiều người, cho nên không bao lâu tiếp viên hàng

không đi tới bên cạnh Âu Dương Ngạc: “Quý khách, xin hỏi cậu có muốn dùng cơm , điểm tâm hay đồ uống gì không?”

Âu Dương Ngạc suy nghĩ một lúc, tùy tiện chọn: “Một ly cà phê, một phần sandwich, a, lấy giúp tôi một ít tạp chí.” Dù sao thì không bao lâu nữa sẽ đến Nhật Bản ăn nhiều quá làm gì.

“Hào.” Khoảng 5 phút sau, một ly cà phê, một phần sandwich và tạp chí đã đưa đến cho Âu Dương Ngạc. yuurj.wordpress.com

Nói cảm ơn một tiếng, Âu Dương Ngạc bắt đầu vừa ăn vừa xem tạp chí.

Các thiếu gia tiểu thư khác trong cabin cũng ăn phần của mình, tuy bọn họ được nuông chiều từ bé, nhưng cho dù thức ăn có khó ăn bọn họ cũng chỉ cự tuyệt bên ngoài, tương đối lễ phép, không đến mức cố tình gây sự ở đây.

Khi ăn xong, thời gian cũng không sai biệt lắm, còn 10 phút nữa là phi cơ đáp xuống sân bay quốc tế Nhật Bản.

‘Kính thưa quý hành khách: Phi cơ chuẩn bị đáp xuống sân bay quốc tế Nhật Bản, vì an toàn của quý hành khách, xin quý hành khách không đứng lên hoặc lấy hành lý. Sau khi phi cơ hoàn toàn ổn định hành khách mới cởi dây an toàn, kiểm tra hành lý trước khi chuẩn bị xuống phi cơ, trong lúc lấy hành lý xin chú ý an toàn....Cảm ơn quý khách đã lựa chọn chuyến bay của công ty hàng không chúng tôi. Hẹn gặp lại. Tạm biệt.’

Mới vừa xuống phi cơ, đi ra sân bay thì một người đàn ông trung niên tới nghênh đón. Ông ta mặc tây trang, lưng rất thẳng tắp, mang mắt kính với gọng kính được nạm vàng, tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Mặt một mí, gương mặt bình thường không xấu cũng không đẹp. Nhưng mà nụ cười giả dối cùng biểu tình nịnh nọt thật sự khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

“Các em là học viên Thánh Khải phải không? Tôi là người học viện Thánh Khải phân nhánh Nhật Bản, tôi phụ trách đón tiếp các em.” Chỉ chỉ một chiếc xe bình thường cách đó không xa, lái xe bộ dáng mơ màng ngủ, có thể thấy bọn họ chờ đã lâu.

Cho loại xe này tới đón bọn họ? Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta. Tất cả đều là con cháu trong giới thượng lưu, ra ngoài hay đến trường luôn đi xe hàng hiệu cao cấp, đâu có ngồi qua loại xe công cộng bình thường này. Học viện Thánh Khải này cũng quá keo kiệt đi, các thiếu gia tiểu thư trong lòng buồn bực đến cực điểm. Xuất phát từ vấn đề mặt mũi, không thể tức giận. Một đám tâm không cam tình không nguyện lên xe.

Nếu là xe buýt, chỗ ngồi tất nhiên cũng rất nhiều, nhưng lần này các thiếu gia tiểu thư không nhân nhả, tấn mạn như trên phi cơ, người làm chuyện của người, ta làm chuyện của ta. Ngược lại, bọn họ không hện mà cùng ngồi phía sau, đồng thời khe khẽ nói nhỏ.

“Các cậu thấy đây có phải là âm mưu hay không? Chúng ta bị bắt cóc?” Một nữ sinh nhìn phía sau lưng của người đàn ông lúc này cùng bọn họ nói chuyện, lặng lẽ nói.

Kỳ thật cũng vì đường đường là một Thánh Khải khổng lồ như thế, cứ nhiên không cho vài chiếc xe sang trọng đón bọn họ mà là loại xe công cộng bình thường này. Thật sự khiến người ta cảm thấy hoài nghi.

“Hắn là không thể nào, mình nghe lão ba mình nói, lần này chúng ta đi học viện Thánh Khải hoàn toàn phong toả tin tức. Bọn cướp làm sao biết được.”

“Vậy thì phân nhánh này quá keo kiệt, sớm biết vậy mình không đi, để mình ngồi loại xe này mất mặt chết.”

“Có sao đâu, dù sao từ nhỏ tới lớn chưa từng ngồi qua giao thông công cộng, ngẫu nhiên thể nghiệm một chút cũng không tệ a.”

22. Chương 22

Ánh nắng ấm áp luôn khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, Âu Dương Ngạc ngồi cách đó không xa nhắm mắt nghỉ ngơi. Đồng thời các thiếu gia tiểu thư trò chuyện với nhau cậu đều nghe được.

“... Âu Dương học trưởng, mình có thể hỏi bạn một chuyện được không?” Một giọng nói nữ sinh từ phía sau Âu Dương Ngoạt vang lên, làm cho Âu Dương Ngoạt thoải mái đến sắp ngủ bưng bình tĩnh.

Bởi vì cậu không nghĩ sẽ có người bắt chuyện với cậu, dù sao mọi người cũng không quen biết nhau, hơn nữa cậu lại là người ít nói. Nhưng Âu Dương Ngoạt nghĩ sai rồi, cậu có địa vị rất cao trong lòng các nữ sinh, tất cả mọi người xem cậu là thần thánh hoàn mỹ, cũng bởi vậy trong tất cả nam sinh cậu là người nổi danh nhất.

Mở mắt, Âu Dương Ngoạt nhìn về phía nữ sinh nói chuyện với mình, hai mắt thật to, mặt tròn tròn, khi thấy Âu Dương Ngoạt nhìn thì mặt đỏ lên, có vẻ rất ngại ngùng: “Chuyện gì?”

“Chuyện đó...” Do dự thật lâu, nữ sinh mới quyết định hỏi: “Âu Dương học trưởng, tại sao bạn lại đem đôi mắt màu xanh trở thành màu đen? Như vậy thật không xứng với gương mặt của bạn.”

“... Không có gì, chỉ là không muốn thêm phiền toái mà thôi.” Tưởng là hỏi chuyện gì, kết quả lại hỏi vấn đề nhàm chán này, Âu Dương Ngoạt tùy tiện trả lời một câu.

Kỳ thật cũng không có gì là xứng hay không xứng, bởi vì Âu Dương Ngoạt là con lai khiến cho gương mặt cậu không thuần chất. Nhưng dù sao gien của Âu Dương Thần Tu cũng không kém chút nào, không có đôi mắt xanh kia nhiều nhất chỉ khiến người ta cảm thấy thiếu một phần kinh diễm. Mà đôi mắt đen kia lại làm cậu có vẻ hoàn mỹ hài hoà hơn.

Mỗi biểu tình trên gương mặt Âu Dương Ngoạt cùng cha cậu Âu Dương Thần Tu đều có bảy tám phần giống nhau.

Lúc này, người đàn ông trung niên ngồi phía trên xoay người, mặt mỉm cười nói với đoàn người Âu Dương Ngoạt: “Hoan nghênh các em đến với học viện Thánh Khải phân nhánh Nhật Bản.”

Chế độ quản lý của học viện Thánh Khải cùng học viện Thánh Khải phân nhánh hoàn toàn khác nhau. yuurj.wordpress.com

Nói về học viện Thánh Khải đi, ở đó trừ bỏ yêu cầu học viên đóng đầy đủ chi phí, đối với bối cảnh cùng địa vị xã hội cũng yêu cầu rất cao.

Mà ở phân nhánh Nhật Bản lại hoàn toàn bất đồng.

Tại đây, thể chế phân thành ba cấp. Cấp A cũng là cấp độ cao cấp nhất, ở cấp này mặc kệ là phương diện học tập, điều kiện nghỉ ngơi, ăn uống...đều giống như ở Thánh Khải, thuộc loại đãi ngộ năm sao. Mà học viên trong đó tất nhiên đều là thiếu gia tiểu thư trong giới xã hội thượng lưu.

Cấp B, ở cấp này điều kiện sinh hoạt mặc dù không được như cấp A, nhưng so với cấp C thì tốt hơn. Bất quá về phương diện học tập thì cùng cấp A không khác nhau bao nhiêu. Học viên cấp B là người có giáo dưỡng tốt, thành tích học tập cao có thể được nhận học bổng từ bên ngoài.

Cấp cuối cùng là cấp C, cũng là cấp bình thường nhất, ở đây tất cả các phương diện so với A và B đều kém hơn rất nhiều. Nhưng dù sao cũng là phân nhánh của học viện Thánh Khải, nên so với các trường học bình thường tốt hơn rất nhiều. Ở cấp này đều là học viên bình thường, học viện cũng áp dụng chế độ đãi ngộ đầy đủ. Trình tự ghi danh với trường học bình thường cũng không chênh lệch quá lớn, đương nhiên chi phí học tập tuyệt đối giống như trường học bình thường. Bất quá, số học viên định mức tối đa: cấp B mỗi năm nhận 500 học viên, cấp C không vượt quá 1000 học viên. Cho dù định mức cao như vậy, mỗi năm vẫn cực tuyệt vô số người.

Chỉ có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, danh tiếng học viện Thánh Khải, còn có, chỉ cần học ở đây nếu thành tích không thuộc loại quá mức thâm hiểm, trên cơ bản mọi người đều được thông qua lên đại học Thánh Khải. Hơn nữa, bằng cấp đại học Thánh Khải tương đương đại học nước ngoài, đãi ngộ phong phú như vậy thử hỏi ai không động tâm? Đương nhiên lên đại học cũng dựa theo thành tích mà phân lớp, nhưng cho dù như thế nào nếu có thể tốt nghiệp đại học Thánh Khải cơ bản đều tìm được việc làm ưng ý.

Thứ hai chính là tư tưởng muốn tìm một kim quy, có thể nói 90% học viên cấp C đều có tư tưởng này. Đối với những học viên này mà nói, học tập, thi đậu ở một trường học có tiếng, tốt nghiệp tìm được việc làm

như ý là tốt lắm rồi. Nhưng mà nếu có thể tìm được một kim quy, bay lên cây biến thành chim phượng hoàng thì đây là cơ hội tốt nhất. Cho nên người ghi danh vào học viện quá nhiều, hằng năm đến thời gian chiêu sinh, học viện đều bị chen chúc phá tung cửa.

Xe vừa mở cửa ra, mọi người theo người đàn ông trung niên xuống xe.

Sau khi xuống xe ánh vào mắt họ là cổng học viện rộng khoảng 50 mét, hai bên có phòng bảo vệ. Bên trong có rất nhiều học viên cấp A thân phận miễn cảm, cho nên bảo vệ tuyệt đối không phải bình thường, tất cả đều cảnh vệ cao cấp Nhật Bản phái tới. Bởi vậy có thể thấy Thánh Khải bối cảnh không hề thấp, đó cũng là nguyên nhân giới thượng lưu nguyện ý cho con cháu mình theo học.

Từ bên ngoài cổng trường có thể thấy phía bên trái một sân bóng thật lớn. Bởi vì đang giờ học nên trên sân bóng không có người, bên phải là đường đá cẩm thạch thật lớn, phổng chừng kéo dài đến tận cuối khu dành cho học viên cấp A, hai bên đường trồng đủ các loại cây cảnh.

Theo người đàn ông đi vào, cây cảnh hai bên đường ngày càng nhiều, trang trí ngày càng đẹp với đủ loại hình dạng khác nhau, cây cảnh xanh tươi cho người ta cảm giác như ở thiên nhiên. Nhưng Âu Dương Ngạc hoàn toàn không có cảm giác gì, dù sao hoàn cảnh ở Thánh Khải tốt hơn nơi này rất nhiều.

Đi không bao lâu phía trước đường lớn xuất hiện một đường nhánh, đường này dành cho học viên cấp C. Càng đi vào trong hoàn cảnh càng tốt, không bao lâu lại xuất hiện ba lối rẽ, một lối nhất định là cho học viên cấp B, lối còn lại thì dành cho cấp A. Bất quá các lối rẽ cách nhau cũng không xa, cơ bản không trở ngại mọi người giao lưu với nhau, tương đối có tính người.

23. Chương 23

Người đàn ông này không mang đoàn người Âu Dương Ngạc đi thẳng về phía trước mà rẽ vào một lối khác.

Tất cả mọi người đều yên lặng đi theo ông ta, đồng thời thưởng thức cảnh vật xung quanh. Trên đường gặp không ít học viên đi ngược ra ngoài, có người trên tay mang rất nhiều đồ vật, cũng có người tốp năm tốp ba giống như đang tản bộ, thấy đoàn người Âu Dương Ngạc tò mò nhìn qua đánh giá bọn họ rồi khe khẽ nói nhỏ.

Phía trước có một toà nhà rất lớn, phổng chừng những học viên vừa rồi là từ trong đó đi ra. Đi vào toà nhà, bên trong trang hoàng rất thoải mái thoạt nhìn giá trị cũng không nhỏ. Đi thang máy lên lầu 6, xuất hiện trước mặt một căn phòng, bên trên viết: Phòng quản lý.

Mở cửa ra, liền thấy bên trong có một người phụ nữ đang gọi điện thoại, trên người mặc quần áo chức nghiệp, toàn thân toả ra khí chất cao quý. Thấy người đàn ông dẫn đoàn người Âu Dương Ngạc tiến vào, liền hiểu ý hơn hờ nói vài câu với người bên đầu dây thì cúp máy.

“Chào các em, các em chắc là học viên Thánh Khải! Cô là Hoà Mộc Mỹ Tử, là người quản lý học viện phân nhánh Nhật Bản, hoan nghênh các em đến đây.” Trên mặt treo nụ cười nhạt, lưu loát dùng tiếng Trung hướng bọn họ tự giới thiệu tổ về hoan nghênh.

” Không cần câu nệ, các em ngồi đi.” Người đó ý bảo bọn họ ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một sấp giấy A4: “Các em đọc cái này rồi điền đầy đủ thông tin vào, chúng tôi sẽ căn cứ vào đó để phân cấp bậc cho các em.”

Cùng lúc đó người đàn ông bước đến tiếp nhận rồi mang đến đặt trước mặt bọn họ. Âu Dương Ngạc nhìn nhìn. Hừ! Thì ra là vậy! Trong bản câu hỏi chủ yếu là điều tra vấn đề bối cảnh của bọn họ mà thôi. Bất quá từ điểm đó có thể thấy học viện Thánh Khải quy tắc đối ngoại là hoàn toàn bảo mật, nếu như vậy thì học viện phân nhánh hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của bọn họ. Một khi đã như vậy, Âu Dương Ngạc nghĩ nghĩ, quyết định giấu diếm bối cảnh của mình, tùy tiện điền qua loa vào.

Sofa phòng quản lý tuy rằng lớn, nhưng cũng không đủ chỗ cho 20 người ngồi cùng một lúc, nên mọi người phải thay phiên nhau ngồi.

Âu Dương Ngoạt dù sao cũng là nhân vật tiêu điểm trong cảm nhận của nữ sinh, thần tượng điển thông tin lý nào không nhìn trộm? “...Ngoạt học trưởng...?” Hai nữ sinh bên cạnh thấy Âu Dương Ngoạt điển như vậy rất là kinh ngạc. Âu Dương Ngoạt điển như vậy hoàn toàn giống như học viên gia đình bình thường.

“Hừ.” Ngón trỏ đặt lên đôi môi mê người: “Giúp tôi giữ bí mật.” Cùng với nụ cười hoàn mỹ kia, nháy mắt làm cho hai nữ sinh xấu hổ đỏ mặt, ngây ngốc gật đầu.

Chờ tất cả mọi người điển xong, người đàn ông thu thập rồi mang đến đặt lên bàn quản lý. Người phụ nữ nhìn nhìn rồi đưa cho người đàn ông: “Thầy xem rồi sắp xếp các em đến gặp giáo viên phụ trách.” Đặc biệt có thâm ý liếc mắt nhìn Âu Dương Ngoạt một cái.

Kết quả rất rõ ràng, một đoàn 20 người, tất cả đều là thiếu gia tiểu thư gia đình gia thế chỉ có mỗi Âu Dương Ngoạt là gia đình bình thường. Khiến người ta không hoài nghi là rất khó. Bất quá nếu là tự nguyện, làm quản lý cô cũng khó mà nói cái gì.

Người phụ nữ lấy chìa khoá mở tủ bảo hiểm lấy ra một cái hộp chế tác tinh xảo: “Ở đây có 20 máy truyền dịch trợ thính, mỗi người một cái, mong các em có thể vui vẻ trải nghiệm khi học tập và sinh hoạt tại đây.” Mỉm cười chân thành. yuurj.wordpress.com

“Cám ơn cô quản lý.” Mọi người trăm miệng một lời.

Ra khỏi phòng quản lý, đi xuống lầu, đưa Âu Dương Ngoạt đến cấp C gặp giáo viên phụ trách sau đó đưa 19 người còn lại đến cấp A. Lần này phân phối công việc đối với ông ta tương đối thoải mái.

Trở lại ngã ba đường, tất cả mọi người đều rất buồn bực vì sao Âu Dương Ngoạt lại đến cấp C mà không phải cấp A, đương nhiên hai nữ sinh kia thì không tính. Bất quá, bọn họ cũng không thân quen nên cho dù kinh ngạc cũng không hỏi nhiều, dù sao mọi người đều biết Âu Dương Ngoạt ở thánh Khải hành vi ‘cổ quái’

Theo đường cũ quay lại, đi đến khu vực cấp C. Đi phía trước dẫn đường cho Âu Dương Ngoạt là một người đàn ông trung niên, rất nhanh thì đến văn phòng giáo viên. Giáo viên phụ trách của Âu Dương Ngoạt là một phụ nữ khoảng 25 tuổi, đáng người rất đẹp. Sau khi giới thiệu Âu Dương Ngoạt biết vị giáo viên phụ trách tên Từ Lệ Hương

Thủ tục 10 phút cùng giáo viên phụ trách tiến hành 30 phút.

Về phần tại sao là ký túc xá hạng nhất, Âu Dương Ngoạt cự tuyệt làm rõ.

Tuy nói Âu Dương Ngoạt đối với điều kiện vật chất yêu cầu không cao, nhưng mà ký túc xá học viện Thánh Khải là cấp khách sạn năm sao, ở nhà cũng là biệt thự cao tầng. Đã quen với điều kiện sống như thế, bây giờ phải ở một chỗ bình thường nói thật Âu Dương Ngoạt thực không quen. Cho nên mới nói, thói quen thật đáng sợ a.

Gần đến giờ giải lao, từ trong phòng giáo viên có thể nghe thấy âm thanh âm ỉ bên ngoài.

“Cái kia, Âu Dương đồng học, đợi lát nữa cô mang em đến lớp học được không?” Thuận tiên kéo một cái ghế đến trước mặt Âu Dương Ngoạt.

“Vậy, Âu Dương đồng học, em có muốn uống gì không? Cà phê? Trà? Hay nước trái cây? Cô đi lấy cho em.” Cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt, giống như là đang hống một cậu bé vậy, khiến Âu Dương Ngoạt không biết nói gì.

“Dạ, cà phê.” Tuỳ ý ngồi xuống ghế Từ lệ Hương mang đến, một bên đánh giá căn phòng, một bên đợi lên lớp.

Căn phòng này rất lớn, giáo viên cũng rất nhiều, bàn làm việc cách nhau không xa. Lúc đi vào chỉ có giáo viên phụ trách của cậu và hai người nữa, nhưng mà hiện tại là giờ giải lao rất nhiều giáo viên lần lượt trở về văn phòng.

Biết hôm nay học viện Thánh Khải đến nên không có gì ngạc nhiên. Bất quá, bộ dáng Âu Dương Ngoạt rất bắt mắt, khiến các giáo viên vừa bước vào đều nhìn chằm chằm cậu.

Lúc này Từ Lệ Hương mang một ly cà phê nóng đến cho Âu Dương Ngoạt, không nhìn những ánh mắt đang đáng giá cậu, cậu tiếp nhận cà phê tự nhiên uống.

Ngô, thiếu sữa. Hương vị cà phê cũng không tốt, nhưng mà so với trên phi cơ thì tốt hơn. Quen uống thức uống ở nhà, bây giờ khẩu vị của mình cũng trở thành như vậy. Ai, thở dài trong lòng, sinh hoạt thượng lưu chết tiệt, làm cho mình biến thành ‘sa đoạ’ như thế.

24. Chương 24

Mới vừa vào tiết, học lớp học còn ồn ào, thấy Từ Lệ Hương đi vào lập tức an tĩnh một chút, nhưng khi thấy Âu Dương Ngoạt phía sau Từ Lệ Hương thì mọi người lại bắt đầu ầm ĩ lên.

“Oa, thật đẹp trai!”

“Con lai nha. Mặt của cậu ấy thật nhỏ, bộ dạng thật đẹp mắt.”

Nữ sinh phi thường kích động nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt, nam sinh thì thờ ơ lạnh nhạt nhưng mà cũng đang đánh giá Âu Dương Ngoạt.

“Các em học viên thỉnh an tĩnh, bạn này từ học viện Thánh Khải đến đây để trao đổi học tập...” Không thích làm mục tiêu để mọi người nhìn chằm chằm, không đợi Từ Lệ Hương giới thiệu xong, Âu Dương Ngoạt cầm phấn dùng tiếng Nhật viết tên của mình lên bảng.

” Âu Dương Ngoạt.” Sau khi viết xong thì đọc ba chữ kia, cậu xem như tự giới thiệu.

Tuy không tinh thông tiếng Nhật, nhưng giao lưu hằng ngày đối với Âu Dương Ngoạt thì không có vấn đề gì.

Dưới ánh mắt của mọi người, Âu Dương Ngoạt tự tìm một chỗ trống ngồi xuống.

” Âu Dương đồng học, bởi vì em mới đến nên một chút có thể về, ngày mai chính thức đi học.”

“Dạ, đã biết.”

Trong giờ học

Phía trên giáo viên giảng bài, phía dưới nữ sinh truyền giấy cho nhau khí thế ngất trời, làm cho Âu Dương Ngoạt phiền không chịu nổi. Cũng đồng thời cho ra một kết luận: nữ sinh Nhật Bản không phải lạc quan bình thường.

Ở trường học Nhật Bản không giống trường học Trung Quốc hai người ngồi cùng một bàn, mà là mỗi người ngồi một bàn, ở giữa có một lối đi. Bên trái Âu Dương Ngoạt là một nam sinh vẫn luôn ngủ từ đầu tới giờ, tuy rằng cậu ta không ngẩng đầu nên không biết bộ dạng như thế nào, nhưng nhìn đầu tóc màu vàng kim cùng vết bầm tím trên tay do đánh nhau, có thể thấy cậu ta cũng không phải ‘người tốt’. Trước sau cùng bên phải đều là nữ sinh, thật nhiệt tình a, có thể nói là khoảng cách cũng không gần được.

“... Âu Dương đồng học, bạn là người ở đâu vậy? Anh? Mỹ? Canada? Hay Thụy Sĩ?” Nghe thanh âm phập phồng, có thể thấy cô nàng đang rất hưng phấn.

“Người Trung Quốc.”

Thanh âm lạnh như băng, nhưng cũng không thể dập tắt nhiệt tình của các nữ sinh hàng xóm xung quanh, từ khi bắt đầu lên lớp các cô vẫn luôn hỏi không ngừng.

Khúc hát kia thật đúng nha ‘nhiệt tình của người, giống như một trận lửa’...chính xác là như thế.

Chuông tan học vang lên, Âu Dương Ngoạt đứng dậy rời đi. Chuẩn bị đi xem biệt thự mà Âu Dương Thần Tu chuẩn bị cho cậu.

Mới vừa rời sân bóng xanh biếc không một bóng người, bây giờ đã có không ít người ở đó. Bọn họ thay đồng phục trên lớp bằng đồng phục thể dục nhẹ nhàng, xem ra là giờ thể dục. yuurj.wordpress.com

Dưới sân học viện cũng có người chơi đùa.

Trước cổng trường, có hai chiếc xe màu đen đang đậu, bởi vì cách một khoảng khá xa nên Âu Dương Ngoạt không thấy rõ biển số, có lẽ là xe đưa đón của thiếu gia nào đó, tuyệt đối không sai chỗ nào. Bây giờ chỉ mới 10 giờ sáng mà đã đợi trước cổng trường, thật đúng là không phải siêng năng bình thường nha.

Nghĩ nghĩ Âu Dương Ngoạt đã ra đến cổng trường, nghênh ngang chuẩn bị quẹo phải hướng trạm xe cách đó không xa.

Mới vừa đi vài bước qua chiếc xe màu đen thì cửa xe lại đột nhiên mở ra.

Bước xuống xe là ba người đàn ông trẻ tuổi, bọn họ đều mặc tây trang, bộ dáng ba người như đã từng huấn luyện qua, lấy trực giác từng là sát thủ của Âu Dương Ngoạt, ba người này tuyệt đối không đơn giản.

Sau đó một người thật cung kính đến một chiếc xe mở cửa ra, một người đàn ông mặc ki mô nô mang kính râm bước xuống xe, kết hợp này nhìn có vẻ thật buồn cười. Bất quá Âu Dương Ngoạt cũng không thêm để ý, cậu để ý chính là người này cản đường của cậu.

Lãnh tĩnh nhìn người trước mắt, lúc này người đàn ông tháo kính râm xuống.

Àn, đẹp trai. Đây là ấn tượng đầu tiên của Âu Dương Ngoạt khi người này tháo kính râm xuống. Bộ dáng có chút lưu manh, ngũ quang thật anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt rất giống Âu Dương Thần Tu. Âu Dương Thần Tu? Tại sao lại nghĩ đến hắn? Âu Dương Ngoạt không kiên nhẫn nhíu mày.

Thấy Âu Dương Ngoạt nhìn mấy người bọn họ không phản ứng gì, người đàn ông mặc ki mô nô tiến lên mở miệng: “Cháu chính là Âu Dương Ngoạt, chú là Âu Dương Sóc, cũng là người nhà Âu Dương, chú phụng mệnh lão đầu kia tới đón cháu.” Người nọ một bên nói, một bên đánh giá Âu Dương Ngoạt, sau đó còn khoa trương xuất ra giấy căn cước, muốn chứng minh với Âu Dương Ngoạt là gã không nói dối.

” Không cần.” Cậu không cần để ý gã là thật hay giả, Âu Dương Ngoạt liền mở cửa lên xe.

Dù sao cậu học ở cấp C, đứng ở cổng trường bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt về sau. Hơn nữa cậu cũng không muốn để người khác biết bối cảnh gia đình cậu, miễn cho lại thêm phiền toái trên người.

Nhìn Âu Dương Ngoạt sáng khoái bước lên xe, Âu Dương Sóc cười cười, nghĩ thầm: Thiếu gia này so với tưởng tượng còn dễ hầu hạ hơn, sau đó cũng theo lên xe.

Biệt thự cách học viện Thánh Khải phân nhánh cũng không xa, đi xe khoảng chừng ba mươi phút là đến, cho nên hiện tại bọn họ đang đứng trước cổng biệt thự.

Xuống xe, người hầu trong nhà đã tự giác lái xe vào bãi đỗ, còn Âu Dương Ngoạt thì cùng Âu Dương Sóc đi xuyên qua vườn hoa vào biệt thự.

Vườn hoa tạo cảnh rất đẹp, rất có phong cách Nhật Bản hơn nữa cũng rất u tĩnh, ôn tuyền ngẫu nhiên sẽ bốc lên một làn sương khói lượn lờ. Một lúc lại truyền đến âm thanh ống trúc vì đầy nước mà hạ xuống va vào tảng đá ‘đương’ một tiếng.

Cánh cửa thiết kế theo phong cách Nhật Bản, Âu Dương Sóc ngồi xổm một bên, Âu Dương Ngoạt cũng học động tác của gã ngồi phía đối diện.

“Trong khoảng thời gian cháu ở tại Nhật Bản, chúng ta sẽ phái vệ sĩ bảo vệ an toàn cho cháu, đây là ý của ba ba cháu, chúng ta cũng hy vọng như thế.” Dù sao bọn họ cũng là người ở Nhật Bản rất lâu, dùng một câu phổ thông thì Âu Dương Ngoạt đến ‘địa bàn’ của bọn họ, nếu Âu Dương Ngoạt thật sự xảy ra chuyện gì, hơn nữa cậu ta lại là người trong tộc, bọn họ thật sự rất khó ăn nói.

“Vệ sĩ? Hai mươi bốn giờ theo tôi sao?” Cậu chán ghét tiếp xúc với người xa lạ, huống chi là hai mươi bốn giờ.

“...Ách, trên cơ bản thì đúng vậy. Bất quá không phải hai mươi bốn giờ, ít nhất trong thời gian cháu đến trường bọn họ sẽ bên cạnh cháu, còn có trong kỳ túc xá.” Không nghĩ tới Âu Dương Ngoạt sẽ hỏi vấn đề này, Âu Dương Sóc sững sốt một chút, sau đó lại cười cười trả lời.

25. Chương 25

“Tôi không cần.” Với thân thủ của một sát thủ đứng đầu căn bản là không cần người bảo vệ, hơn nữa cậu đã giấu giếm thân phận của mình nên bọn cướp sẽ không đến tìm cậu làm gì.

Âu Dương Sóc nhún nhún vai: “Đây là ý của ba ba cháu.”

“...” Lấy điện thoại từ trong túi ra, Âu Dương Ngoạt không chút do dự bấm một dãy số.

“Ngoạt nhi, làm sao vậy? Có chuyện gì không?” Thanh âm phía bên kia điện thoại thật bình tĩnh cùng đậm nhạt, dường như cũng không kinh ngạc khi Âu Dương Ngoạt gọi đến.

“Ta không cần.” Nói thẳng.

“Cái gì????” Đối thành Âu Dương Thần Tu không hiểu chuyện gì.

“Ta nói ta không cần bảo vệ.” Tuy rằng cảm giác trong giọng nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà cũng không nghiêm trọng lắm.

Không biết tại sao, mỗi lần nói chuyện với Âu Dương Thần Tu cậu không thể khống chế được chính mình. Lúc này, Âu Dương Ngoạt giống như một thiếu niên 17, 18 tuổi bình thường.

“Vì sao? Ta muốn biết lý do.”

“Ta không muốn người lạ lúc ẩn lúc hiện ở bên cạnh mình.” Đây tuyệt đối là lời nói thật lòng.

“VẬY...ta sang đó cùng người.” Trong giọng nói tại sao lại cảm thấy có ý trêu tức.

Lửa giận trong lòng bốc lên: “Ta tình nguyện tự sát.”

“Ha hã, muốn ta không đến cũng được, nhưng mà chuyện bảo vệ là người phải đồng ý.” Trong giọng nói mang theo ý cười, Âu Dương Thần Tu biết Âu Dương Ngoạt là đang giận lấy. Bất quá, đây là lần đầu tiên nói chuyện mà hắn không thua Âu Dương Ngoạt, tâm lý sáng khoái một trận.

Lúc này một người phụ nữ bưng trà cụ tiến vào, sau khi pha trà cho Âu Dương Ngoạt cùng Âu Dương Sóc thì rời đi.

Về phần vấn đề bảo tiêu, Âu Dương Sóc tin tưởng hai cha con họ có thể đàm phán tốt, cho nên hắn nhàn nhã ngồi một bên uống trà.

“...Nếu ta nói thân thủ bọn họ còn không bằng ta.” Sau khi trầm mặc một lúc, Âu Dương Ngoạt nói ra một câu khiến người ta tức chết không thôi.

“Phốc ~ ~ ~” Âu Dương Sóc đáng thương, bởi vì Âu Dương Ngoạt nói một câu kiêu ngạo như thế làm hắn kích động đến nỗi không hề có hình tượng đem nước trà trong miệng phun thật xa.

Bọn họ mặc dù không ở trong tộc, thế nhưng bồi dưỡng nhân tài cũng không hề kém, so với những phân gia khác Âu Dương Sóc có thể tự tin bọn họ không có một người thua kém, mà những người phụ trách bảo vệ, thân thủ của bọn họ đều là đứng đầu. Cho nên loại thiếu gia như Âu Dương Ngoạt lại tự tin là thân thủ của mình còn tốt hơn thủ hạ, Âu Dương Sóc làm sao không kích động.

“...” Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó mới truyền đến âm thanh của Âu Dương Thần Tu: “Vẫn không được.”

“Người! Đùa giỡn ta phải không?” Âu Dương Ngoạt bị chọc giận, sau đó cũng không quan tâm trên tay cầm cái gì, nâng tay ném thật xa.

‘Bốp’ một tiếng giòn vang, điện thoại cách đó mấy thước đã biến thành mấy khối.

Không nói gì chuẩn bị đứng dậy rời đi, Âu Dương Sóc ngồi đối diện lại lên tiếng: “Vệ sĩ của người ở bên ngoài, bọn họ sẽ đưa người đi xem biệt thự. Nhưng mà hy vọng người ở lại đây, tương đối mà nói thì nơi này an toàn hơn so với bên ngoài.”

Hướng Âu Dương Ngạc kiêu ngạo nói, Âu Dương Sóc liền quyết định không dễ dàng thả cậu đi, hắn sẽ dùng mọi cách để lưu cậu lại. Mặc dù lời hắn nói có thể chọc giận cậu, bởi vì đàm phán với Âu Dương Thần Tu thất bại cho nên vệ sĩ sẽ theo kế hoạch đi theo bảo hộ cậu.

Nghe Âu Dương Sóc nói, Âu Dương Ngạc cũng hiểu tình huống hiện tại, đi không được mà ở cũng không xong, trong lòng phiền muộn không thôi.

“Điện thoại, gọi Âu Dương Thần Tu.” Tuy rằng trong lòng đại hoạ nhưng Âu Dương Ngạc không chế rất tốt, ngôn ngữ lãnh đạm khiến người nghe không cảm thấy cậu tức giận, chẳng qua tức giận này cậu lưu trữ để lát nữa phát tiết.

“A, A, A?” Tư duy Âu Dương Ngạc biến hoá quá nhanh, làm Âu Dương Sóc không theo kịp, một lát sau mới hiểu là cậu muốn làm gì.

Lấy điện thoại ra bấm số Âu Dương Thần Tu, sau đó giao cho Âu Dương Ngạc, còn không quên dặn dò: “Này, Âu Dương Ngạc, cháu kiểm chế chút nha, điện thoại này là tâm can bảo bối của chú, lát nữa cháu có tức giận lão ba thì cũng đừng lấy nó ra mà phát tiết a.”

Không để ý Âu Dương Sóc ở một bên dong dài, Âu Dương Ngạc cầm lấy điện thoại, vừa vặn lúc Âu Dương Thần Tu bắt máy. “Này.”

“Người ngắt điện thoại?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Không có, ném đi rồi.”

“...Người.” Âu Dương Thần Tu đang chuẩn bị nói tiếp đã bị Âu Dương Ngạc cắt ngang.

“Chúng ta mỗi người nhường một bước, chỉ cần chứng minh thân thủ bọn họ không bằng ta, như vậy từ nay về sau bọn họ không được theo ta đến trường, chỉ có thể ở nhà, thế nào?” Âu Dương Ngạc thế này đã là nhượng bộ.

Bên kia trầm mặc một lúc mới truyền đến âm thanh Âu Dương Thần Tu: “Hảo, ta đồng ý. Điện thoại tự người mua hay là ta mua cho người?” Cái này rất trọng yếu, mất liên hệ là chuyện rất phiền phức.

Tính toán tiền trong ví, khi đi cậu quên mang theo tiền, cho nên tiền mặt căn bản không còn bao nhiêu, lại không tiện mở miệng hỏi Âu Dương Thần Tu. “Người mua.”

“Hảo.” Không biết tại sao, Âu Dương Ngạc nghe giọng nói Âu Dương Thần Tu bên kia mang theo một chút cao hứng.

“Bảo Âu Dương Sóc nghe điện thoại, ta có việc giao cho hắn.” Nói đến đến đây, giọng nói Âu Dương Thần Tu đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Ân.” Đưa điện thoại cho Âu Dương Sóc. “Bảo chú nghe điện thoại.”

“A!!! Tâm can của ta. Bảo bối của ta. Âu Dương Ngạc, tên tiểu tử thúi này, cháu không thể đưa cho chú nhả nhận một chút không được sao?” Mặc kệ Âu Dương Sóc rống giận ở phía sau, Âu Dương Ngạc ra bên ngoài chờ đợi khiêu chiến.

Không biết Âu Dương Thần Tu nói gì với Âu Dương Sóc, nhưng mà Âu Dương Sóc rất nhanh từ trong phòng đi ra. Sau đó dẫn Âu Dương Ngạc đến một gian phòng khác.

26. Chương 26

Không biết Âu Dương Thần Tu nói gì với Âu Dương Sóc, nhưng mà Âu Dương Sóc rất nhanh từ trong phòng đi ra. Sau đó dẫn Âu Dương Ngạc đến một gian phòng khác.

Gian phòng này có nội thất thiết kế giống như một đạo trường, bên trong có rất nhiều người mặc đạo phục màu trắng, thấy Âu Dương Sóc xuất hiện lập tức chỉnh tề ngồi xổm hai hàng đồng loạt kêu “Thiếu gia.”

“Được yêu cầu bảo vệ cháu là mười người bắt đầu từ bên trái về sau, cháu muốn từng người lên, hay là thế nào?” Âu Dương Sóc đứng bên cạnh Âu Dương Ngạc xem kịch vui nói.

“Không tốt lắm, một đám rất phiền toái, tìm người lợi hại nhất trong đó đi, về phần ai lợi hại nhất tôi tin tưởng chú rất rõ ràng.” Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc nhìn mấy người kia nói.

“Ha ha, nếu nói lợi hại nhất chính là chú thì cháu sẽ làm như thế nào?”

Nghe được những lời này của Âu Dương Sóc, Âu Dương Ngoạt ngẩng đầu, nhướn mày nhìn hắn, sau khi đánh giá một phen nói: “Chú xác định? Chú không giống vệ sĩ?”

“Vốn dĩ không phải, nhưng mà chú thay đổi chủ ý, đó cũng là anh họ, a, là lão ba cháu cần dặn.” để chú bảo vệ cháu.

“Phải không, vậy thì chú đi.” Hoàn toàn không để ý đến chuyện Âu Dương Sóc là em họ Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt đem ba lô để một bên, vừa lúc hôm nay cậu mặc quần áo nhẹ nhàng, không phải đồng phục học viên vương vís, có thể dễ dàng vận động.

Lời hai người nói tất cả mọi người ở đây đều nghe được, thấy Âu Dương Ngoạt muốn khiêu chiến với Âu Dương Sóc tất cả đều rất kinh ngạc, sau đó trên mặt là biểu tình cậu nhất định sẽ thua.

“Cháu xác định?” Âu Dương Sóc kinh ngạc, Âu Dương Ngoạt quả thật gan dạ.

“Ừ.” Âu Dương Ngoạt nói xong liền một cước quét ngang.

Âu Dương Sóc không nghĩ tới Âu Dương Ngoạt sẽ lập tức công kích, hơn nữa một cước này của Âu Dương Ngoạt luận về sức bật cùng tốc độ làm Âu Dương Sóc tránh né có chút chật vật.

“Xú tiểu tử. Nói như thế nào chú cũng là chú của cháu đi, tại sao cháu một tiếng cũng không nói.” Âu Dương Sóc vừa đánh vừa hô.

“Quản chú là ai, tôi thích đánh bất ngờ.” Đây là thói quen làm sát thủ, chú có gặp qua sát thủ nào giết người mà báo trước không?

“Cháu!!” Vốn đang nghĩ là sẽ thủ hạ lưu tình, nhưng mà bây giờ Âu Dương Sóc muốn thuận phục tiểu tử lãnh huyết, kiêu ngạo đến chú của mình cũng ra tay này.

Nếu Âu Dương Sóc biết Âu Dương Ngoạt ngay cả lão ba cậu ta là Âu Dương Thần Tu cũng dám ra tay thì sẽ không buồn bực đến mức như vậy.

Âu Dương Sóc xuất ra thực lực thật sự khiến Âu Dương Ngoạt cố hết sức đối phó. Bây giờ không còn sớm, cậu còn phải cấp bách đi xem nơi ở sau này, tung ra một đám kéo ra khoảng cách cùng Âu Dương Sóc.

Lần thứ hai ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Sóc, tuy rằng Âu Dương Ngoạt cực lực khống chế sát khí bùng nổ, nhưng mà không che giấu được hàn khí. Ánh mắt Âu Dương Ngoạt bây giờ như một cự mãng (rắn) đang nhìn một con ếch khiến Âu Dương Sóc cảm thấy rùng mình.

Khi Âu Dương Sóc toàn thân còn đang đề phòng chuẩn bị nghênh đón công kích Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Ngoạt lại dùng tốc độ mà mắt thường không theo kịp di chuyển ra sau lưng Âu Dương Sóc, nắm ngón tay để ngay điểm trí mạng trên cột sống. “Chú, chú thua rồi.” Cố ý nhấn mạnh từ chú.

Toàn trường kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, bọn họ kinh ngạc không phải vì kết quả, mà là kinh ngạc vì tốc độ vừa rồi của cậu, trong nháy mắt từ trước mặt di chuyển đến phía sau, cái loại tốc độ di chuyển này người bình thường không có khả năng làm được.

Mang ba lô trên lưng, ngồi ở cửa đạo tràng mang giày, lúc này Âu Dương Sóc đã từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. “Cháu thật sự là con Âu Dương Thần Tu?” Nghe nói là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ.

“Chú nói thử xem?”

Nhìn gương mặt xinh đẹp Âu Dương Ngoạt, trái lại Âu Dương Sóc trong lòng cảm khái, Âu Dương Thần Tu a, rốt cuộc người nuôi con thế nào a...

“Này, tiểu Ngoạt nhi, cháu đi đâu đó, chú đi cùng cháu.” Đối với thân thủ của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Sóc rất bội phục, hắn liền chuyển biến thái độ ba trăm sáu mươi độ, lúc này cho rằng cậu kiêu ngạo, bây giờ mới biết cậu nói hoàn toàn là sự thật.

Ở đây cơ bản là không có ai đánh thắng gã, mà Âu Dương Ngoạt có thể dễ dàng đánh bại gã, nhưng người kia thì không cần phải nói.

Ra ngoài Âu Dương Sóc đảm nhiệm lái xe, chậm rãi chạy xung quanh khu Đông Kinh để Âu Dương Ngoạt đi xem mấy biệt thự mà Âu Dương Thần Tu chuẩn bị cho cậu.

Tuy rằng ở Đông Kinh có ba căn biệt thự, nhưng khoảng cách lại rất xa, đi lại mất rất nhiều thời gian, cuối cùng chọn căn tương đối gần học viện, xem đồng hồ thì gần bảy giờ tối.

Bởi vì mùa đông, nên trời tương đối nhanh tối, trên quốc lộ, đèn đường đã sáng lên.

Tuy rằng nói Âu Dương Sóc là em họ Âu Dương Thần Tu, chứ Âu Dương Ngoạt, kỳ thật hẳn chỉ mới 25 tuổi, cho nên làm việc gì cũng không ổn trọng, ví dụ như chiếc xe hiện tại hẳn đang lái đi, chính là một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ, cảm giác như người trẻ tuổi thích hóng gió.

Tốc độ xe rất nhanh, làm cho đầu tóc của Âu Dương Ngoạt bị gió thổi trở nên lộn xộn, như Âu Dương Sóc kể bên, tóc so với cậu ngắn không nói, còn vuốt keo, mặc cho gió thổi thế nào cũng không loạn.

Từ lúc ngồi trên xe đến bây giờ, tay Âu Dương Ngoạt chưa bao giờ dừng lại, luôn luôn phải chỉnh lại đầu tóc bay lộn xộn, thỉnh thoảng nhìn về phía Âu Dương Sóc, trong lòng buồn bực không thôi, ngồi tiếp cũng không được mà xuống xe cũng không xong.

Cậu nhất định trả thù!! Đây là suy nghĩ trong lòng thật lâu của Âu Dương Ngoạt.

“Tiểu Ngoạt nhi thân mến, đã trễ thế này rồi cháu nhất định là đói bụng đi, chú biết chúa vẫn luôn nhìn trộm chú, ánh mắt kia giống như một chú chó con, a ~ ~ ~ đáng yêu cỡ nào a.” Âu Dương Sóc một bên lái xe, một bên dùng thanh âm biến thái nói

“.....!!” Nhẫn nại! Trong lòng thầm nói phải nhẫn nại.

“Ai nha, tiểu Ngoạt nhi thân mến ngại ngừng rồi, muốn ăn cái gì nào, chú đây quyết định đưa cháu đến nơi cao cấp ăn cơm cháu thấy như thế nào? Nhìn cháu ánh mắt diêm dâm đáng yêu, trong lòng chú đều mềm a.” Thấy Âu Dương Ngoạt không để ý tới mình, Âu Dương Sóc tiếp tục dùng lời nói ghê tởm kia để nói chuyện.

“Nhà hàng.” Thanh âm thật bình tĩnh hoàn toàn không nghe ra một cảm xúc, nhưng nhìn Âu Dương Ngoạt nắm chặt nắm tay thì biết chỉ cần Âu Dương Sóc lại tiếp tục nói thì cậu không thể nhịn được nữa.

“Đúng rồi, tiểu Ngoạt nhi, muốn ăn cái gì thì cứ nói không cần ngại ngừng, cháu nếu ngại ngừng không nói câu nào, người ta làm sao biết cháu đang nghĩ cái gì a.” Âu Dương Sóc vẫn còn đang lảm nhảm.

Đầu tiên nhẫn nại lại nhẫn nại, nhưng nếu không thể nhẫn được nữa thì không cần nhẫn nữa. Chỉ thấy Âu Dương Ngoạt thân hình chột loé qua trước ngực Âu Dương Sóc, sau đó tay phải cầm điện thoại tâm can bảo bối của Âu Dương Sóc chuẩn bị ném xuống đường.

“A, dừng, dừng, dừng a, tiểu Ngoạt nhi, cái này, cái kia, nể tình chú là chú của cháu trả lại cho chú đi.” Nhìn thấy điện thoại của mình nháy mắt ở trên tay Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Sóc lập tức phanh xe lại, cũng không quan phía sau có xe hay không, cũng không lo có bị tông vào đuôi xe hay không.

“Không phải vừa rồi chú hưng trí lắm sao?” Âu Dương Ngoạt một bên nói một bên thưởng thức điện thoại trên tay.

Âu Dương Sóc nhìn chằm chằm ngón thon dài của tay Âu Dương Ngoạt, chỉ sợ cậu không cẩn thận dùng lực quá độ, cái kia đối với Âu Dương Ngoạt chỉ là đồ vật yếu ớt

27. Chương 27

“Chú không có, tuyệt đối không có, chú cũng vì muốn tốt cho cháu thôi, không phải cháu đói bụng sao?” Ra vẻ lấy lòng.

“Nói thật, tôi rất ngạc nhiên, không phải chỉ là một cái điện thoại sao, tại sao chú lại xem trọng như vậy?”

“Chuyện đó, bên trong có rất nhiều tư liệu a, đây không phải là điện thoại bình thường, cho nên, tiểu Ngọat nhi cháu ngàn vạn lần hạ thủ lưu tình.”

“A, như vậy sao, muốn tôi trả lại chú cũng được, chỉ cần từ giờ trở đi ngậm miệng của chú lại...”

Thời điểm Âu Dương Ngọat còn đang nói chuyện với Âu Dương Sóc, một chiếc xe phía sau bởi vì bọn họ dừng lại mà cũng phải dừng lại, một người đàn ông từ trong xe thò đầu ra ngoài dùng tiếng Nhật chửi rủa.

Càng chửi càng hăng say, càng chửi càng lớn tiếng.

Âu Dương Ngọat trong lúc đang nói chuyện bị đánh gãy, thuận tiện dùng điện thoại đang cầm trên tay ném thẳng qua, cắm vào kính chắn gió, mà đối diện chính là mặt của người đàn ông kia. Nếu Âu Dương Ngọat dùng thêm chút lực, điện thoại cắm trên kính chắn gió kia chắc chắn sẽ thẳng tắp bay về phía mặt người đàn ông, tối thiểu là đánh gãy mũi hắn.

“A!!!!!!” Tiếng kêu cỡ nào thê lương, không cần hoài nghi đó chính là của Âu Dương Sóc vọng lại, bởi vì hắn thấy điện thoại của hắn cắm trên kính chắn gió, vội vàng xuống xe, dùng tốc độ phi thường nhanh chạy đến lấy ra. Hoàn hảo không bị hư, chất lượng không tồi.

Mà người đàn ông Nhật Bản vừa rồi chửi rủa, đã bị hoảng sợ một câu cũng không nói được, ngây ngốc ngồi trên xe.

Âu Dương Sóc lấy ví từ trong túi quần, lấy một xấp tiền ném vào trong xe, nói: “Phí sửa chữa.” Sau đó xoay người đi về xe của mình.

Bây giờ hắn đã có kinh nghiệm, một câu cũng không nói, trực tiếp lái xe đến nhà hàng.

Nhà hàng này trang trí rất tốt, sang trọng thanh lịch, không khí cũng rất tốt. Xem ra Âu Dương Sóc là khách quen nơi này, ông chủ thấy bọn họ vào thì tự mình đưa bọn họ vào bên trong.

“Ném thử cái này, mùi vị rất ngon.” Âu Dương Sóc gấp một khối cá bỏ vào trong chén Âu Dương Ngọat.

“Được.” Âu Dương Ngọat cũng không từ chối, tiếp tục ăn.

Cũng vì ở trên phi cơ cậu ăn chỉ có một cái sandwich, lúc trưa lại vận động, rồi ở đây chạy tới chạy lui ‘tìm’ nhà đến bây giờ mới ăn cơm, có thể nghĩ cậu đã rất đói bụng.

“Đúng rồi, tiểu Ngọat nhi, ở học viện cháu học ban nào?” Âu Dương Sóc để đĩa xuống, nhìn Âu Dương Ngọat đối diện hỏi.

Âu Dương Ngọat ngẩng đầu nhìn gã rồi mới trả lời: “Cấp C, năm hai ban ba.”

“A, cháu tại sao lại học cấp C? Cháu hắn là phải học cấp A mới đúng chứ?” Âu Dương Sóc rất kinh ngạc.

“Không thích, tôi muốn học cấp C thử xem.”

“Nếu là cháu thích vậy thì tùy cháu, nhưng mà anh họ, à không, lão ba của cháu biết không? Cháu có nói với hắn chưa?”

Nuốt xuống thức ăn trong miệng, Âu Dương Ngọat nhướng mày sau đó kỳ quái nói: “Hắn quản được sao?”

“...” Âu Dương Sóc hoàn toàn bội phục đứa cháu này.

Tuy rằng bọn họ ở ngoài không cùng gia tộc tới lui thân mật, hắn cùng Âu Dương Thần Tu cũng không hiểu biết nhiều lắm, nhưng mà thủ đoạn của Âu Dương Thần Tu thì hắn hiểu rõ. Tuy rằng hắn không thích quản chuyện gì, nhưng mà nghe nói Âu Dương Thần Tu không thích đứa con trai này, đây là chuyện ở ngoài đều biết. Âu Dương Sóc trong lòng khẳng định, xem ra tin tức này là hoàn toàn sai lầm, chỉ với thái độ nói chuyện điện thoại hôm nay của Âu Dương Thần Tu đối với Âu Dương Ngọat thì biết. Lấy cá tính Âu Dương Thần Tu, nếu không thích đứa con trai này, với thái độ như vậy của Âu Dương Ngọat tuyệt đối sẽ không sống khá giả.

Thấy Âu Dương Ngọat ăn cũng tương đối, Âu Dương Sóc cười hì hì nói: “Ăn no chưa? Đợi lát nữa chú mang đi một chỗ giải trí.”

“Ân, không được trễ quá, ngài mai tôi còn phải đến trường.” Ăn no, tâm tình cũng tốt, Âu Dương Sóc muốn dẫn cậu đi chơi cậu cũng không từ chối.

“Được rồi, được rồi, ngày mai chú sẽ lái xe đưa cháu đến học viện, sẽ không bị trễ.”

“Không được, không cần thiết làm cho người khác chú ý.”

“Không lái xe đưa cháu đi chú lo lắng, như vậy đi, chú đưa cháu đến gần học viện, rồi tự cháu đi vào thế nào?”

Âu Dương Ngoạt nghĩ nghĩ. chủ ý này cũng không tồi: “Ân, nhưng mà không được lái chiếc xe hồng màu đỏ kia.” Hôm nay cậu cảm thụ được rồi.

“Xe hồng cái gì, đó là xe thể thao của chú đó, rất mắc tiền.”

“Chỉ cần không lái cái xe hồng kia, cái khác đều tùy chú.”

“Hảo hảo hảo, ăn no đi, chúng ta lập tức đến một chỗ rất hay, chú đi.”

Ban đêm đối với rất nhiều người đặc biệt là Nhật Bản, thoát khỏi từ trong công việc căng thẳng, bọn họ bắt đầu phóng túng, ăn chơi truy lạc để quên thời gian căng thẳng ban ngày.

Bất kể là người bình thường tụ tập ở các câu lạc bộ bình thường, hay giới thượng lưu lui tới các câu lạc bộ cao cấp, đều cùng cách thức là câu lạc bộ đêm.

Hơn nữa ban đêm tại Đông Kinh này, xe cộ vẫn như bình thường rộn ràng nhộn nháo. Cho dù là đến rạng sáng ngày hôm sau, trên các con đường đèn đuốc vẫn huy hoàng như cũ.

Khu làng chơi là địa điểm thỏa mãn đại bộ phận người Nhật Bản cùng khách du lịch hiếu kỳ tìm đến. Trong đó có rất nhiều câu lạc bộ, chủng loại cùng đẳng cấp cũng khác nhau.

Mà trong các câu lạc bộ ở Nhật Bản, phát triển nhất là các câu lạc bộ牛郎 lang.

Xe đi đến một câu lạc bộ, Âu Dương Ngoạt xuống xe nhìn quanh bốn phía, đi theo Âu Dương Sóc vào một câu lạc bộ牛郎 lang tên là Crown. “Chú nói là chỗ này?” Theo thói quen nhướn mày nhìn Âu Dương Sóc phía trước.

“Đúng vậy! Thế nào, không tồi phải không. Cháu chưa từng đến các câu lạc bộ thế này đi, hắc hắc, hôm nay chú sẽ cho cháu mở rộng tầm mắt.” Lại là vẻ mặt lưu manh, cộng thêm ánh mắt đặc ý nhìn Âu Dương Ngoạt.

Đi vào bên trong càng thêm kích thích thị giác.

Trong câu lạc bộ này, ánh đèn giống như ánh mặt trời, vô cùng chói mắt. Từ trang hoàng đến thiết kế bên trong đều có một phong cách riêng, không chỉ tạo ra đồng thời cho thấy sang trọng cùng xa hoa.

Lúc này rất đông khách, đàn ông tương đối ít, đa số là phụ nữ. Chỉ nói đến phong cách khách nhân cũng có thể nói là muôn hình muôn vẻ. Không ít牛郎 lang ngồi bên cạnh khách, uống rượu, nói chuyện phiếm, chơi đùa...

Trong đại sảnh trừ bỏ牛郎 lang, tùy ý nhìn một vòng có thể thấy các phục vụ bùng khai tròn, bọn họ đều mặc đồng phục. Giày da, quần tây, áo sơ mi trắng phối với áo chèn (ta không biết gọi vậy có đúng ko nữa, ai biết sửa giùm ta ^^), cổ áo thắt nơ đen.

“Hoang nghênh quý khách.” Thấy hai người đi vào, phục vụ lập tức bước đến lễ phép tiến đón.

“Chú thường xuyên tới nơi này?” Mặc dù là lần đầu tiên tới nơi này, nhưng mà Âu Dương Ngoạt cũng không khẩn trương. Cậu tương đối thả lỏng, một tay cầm trong túi áo theo sau Âu Dương Sóc cậu được cậu mắt nói chuyện.

“Cũng không hẳn, chỉ ngẫu nhiên đến đây giải trí mà thôi.”

“Vậy sao chú không đến câu lạc bộ bình thường mà đến câu lạc bộ牛郎 lang?” Trên vấn đề này, Âu Dương Ngoạt trừ bỏ đơn thuần thì nói chuyện rất trực tiếp.

Nghe được câu hỏi của cậu, Âu Dương Sóc thiếu chút nữa lão đảo. “Bởi vì đây là bí mật của chú a.”

28. Chương 28

“Đàn ông cũng phục vụ đàn ông?” Lần đầu tiên đến nơi này, tất cả đối với Âu Dương Ngoạt đều rất mới lạ nên cũng đặc biệt nói nhiều.

“Đúng vậy, ở đây không chỉ phục vụ khác phái, đồng thời cũng có phục vụ cùng phái.” Nói rõ ràng như vậy thì cháu cũng biết rồi đi, người bình thường chắc là sẽ không ai hỏi tiếp.

Nhưng Âu Dương Ngoạt không phải người như thế, không có cách nào khác, kiếp trước cậu chỉ sống đến 18 tuổi, hơn nữa làm sát thủ phải ít tiếp xúc với người khác, cho nên trên phương diện giao tiếp cậu cũng không khéo léo vả lại rất là trực tiếp và thẳng thắn.

“Ân, vậy chú là đồng tính luyện ái?” Một bộ ‘thì ra là thế’.

Âu Dương Sóc nghĩ thầm, tiểu tử chết tiệt này không đáng yêu chút nào, vươn tay nhéo gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Ngoạt. “Đúng vậy, đúng vậy, cho nên cháu giúp chú giữ bí mật được không, tiểu Ngoạt nhi.”

Hất tay của Âu Dương Sóc ra, gương mặt Âu Dương Ngoạt lúc này bị Âu Dương Sóc nhéo đỏ bừng nhìn đặc biệt đáng yêu. “Đã biết.”

Phục vụ dẫn họ đến một bàn trống, khi hai người đều ngồi xuống, Âu Dương Sóc hỏi: “Cháu uống rượu không?” Hoàn toàn quên mất là Âu Dương Ngoạt còn tuổi ị thành niên, một lúc sau nhớ lại, vội vàng sửa miệng: “A, không, chú cái gì cũng chưa nói, nếu như bị lão ba của cháu biết thì chú thảm...chú còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.”

“Chú sợ hấn như vậy?” Ngồi trên ghế sofa mềm mại, lấy trái cây lúc này mua trên đường một bên nhàn nhả ăn, Âu Dương Sóc vì sợ Âu Dương Ngoạt nhầm chán mà mua cho cậu.

“Toàn bộ Âu Dương gia, chú thấy không sợ anh ấy chỉ có mỗi mình cháu.” Cái này tuyệt đối không khoa trương.

Âu Dương Thần Tu là người thừa kế Âu Dương gia, tuy rằng cha hấn chưa chết, nhưng mà người trong tộc đều giao toàn quyền xử lý cho Âu Dương Thần Tu. Thứ nhất, quyền lợi cùng tài lực của hấn chiếm đa số, gia tộc đương nhiên sợ hấn tách riêng. Thứ hai là thủ đoạn của hấn, thời điểm khi chưa tiếp nhận Âu Dương gia, có người không phục gây rối, nhưng tất đã đều không có kết cục tốt. Thủ đoạn của Âu Dương Thần Tu chỉ cần đã từng chứng kiến qua là có thể hiểu được, cho nên tất cả mọi người đều rất kiên kị hấn.

Không cần gọi, khi bọn họ ngồi xuống không đến năm phút, thì một ngư lang vừa rồi còn ngồi cùng bàn với một người đàn ông đã đi lại đây.

“Sóc, hôm nay anh đến làm em thật vui vẻ.” Ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Sóc, một tay thì gác lên vai hấn.

“Ha ha, em muốn cái gì? Nói đi?” Vui vẻ??

“Sóc, anh vẫn là người hào phóng nhất.” Cho Âu Dương Sóc một cái ôm chầm, sau đó chuyển hướng quầy bar: “Mang đến đây một chai Richebourg năm 1959.”

Nghe được có người gọi rượu giá đến một trăm vạn, trong đại sảnh nhất thời ầm ĩ lên, có người hâm mộ, tò mò nhìn sang, cũng có người khiêu khích bắt đầu gọi rượu giống bên này.

Những người kia nếu không phải lấy lòng ngư lang bên cạnh, thì chính là vì tự ái đàn ông. Không biết là bại gia tử dùng tiền ba mẹ hay là loại nhà giàu mới nổi. Cho nên đối với loại khiêu khích nhảm chán của mấy người đó Âu Dương Sóc trực tiếp xem như không thấy.

Nếu Âu Dương Sóc tiếp nhận khiêu khích của những người kia, vô tình mà nói thì người vui vẻ chính là ngư lang bên cạnh, dù sao gọi rượu càng nhiều, càng đắt tiền thì thành tích của hấn càng cao, thu nhập càng nhiều.

Nhưng thường ngồi cùng Âu Dương Sóc, hẳn biết rõ Âu Dương Sóc không bao giờ cùng kẻ khác cạnh tranh mặt mũi nhằm chán thế này. Mặc dù thất vọng, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài, cũng không giống các ngư lang khác mở miệng đòi hỏi với khách của mình, bởi vì Âu Dương Sóc rất ghét loại này. Cho nên trước mặt Âu Dương Sóc hẳn tuyệt đối không tham lam, bởi vì phóng dâ dài câu cá lớn mới là đạo lý của hẳn.

“A, đúng rồi, Sóc, vị bên cạnh anh là ai vậy?” Nhìn về phía Âu Dương Ngoạt vừa rồi còn ăn rất tự nhiên.

Vừa rồi Âu Dương Sóc cùng hẳn thân mật xem như không thấy, nếu Âu Dương Ngoạt không nói với bọn họ câu nào, phỏng chừng lúc sau Âu Dương Sóc cũng quên luôn sự tồn tại của cậu.

Chỉ với gương mặt của Âu Dương Ngoạt phỏng đoán không bao lâu thì sẽ là No.1. Nhưng mà với khí chất của Âu Dương Ngoạt, lạnh lùng mang theo cao quý, thấy thế nào cũng không giống người làm nghề như hẳn, điểm ấy khiến hẳn yên tâm không ít.

“A, cậu ta là cháu anh.” Nhìn về phía Âu Dương Ngoạt bên cạnh. “Tiểu Ngoạt nhi, đây là No.2 ở đây, tên là Khải.”

“Chào.”

Âu Dương Ngoạt liếc mắt một cái cũng không nói tiếp tục ăn, Âu Dương Sóc đột nhiên cười gian, nói cái gì bên tai Khải sau đó hẳn rời khỏi. Một lúc sau hẳn quay lại thì dẫn theo một người tóc vàng, là một ngư lang nhìn qua khoảng 20 tuổi.

“Xin chào, tôi tên Sam.” Ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Ngoạt, Sam rất lễ phép giới thiệu.

“Chào, Ngoạt.” Ngắc đầu nhìn nhìn người trẻ tuổi kia, Âu Dương Ngoạt nói một câu xem như tự giới thiệu. Sau đó híp mắt nhìn về phía Âu Dương Sóc, khoe miệng như có như không mỉm cười.

Biểu tình này, khiến Âu Dương Sóc sợ không ít. Quá giống! Quả thật là giống nhau như đúc! Không hổ là cha con, ngay cả biểu tình cũng không khác nhau là mấy.

Âu Dương Ngoạt quay đầu, đối với Sam không hề để ý nói: “Muốn gọi gì thì cứ việc gọi, càng đắt tiền càng tốt! Gọi hết sức cho tôi.” Dù sao cũng có người trả tiền.

Nghe đến đó, Âu Dương Sóc mắt trừng lớn. Trời! Gọi loại đắt nhất! Tiền của ta a ~ ~ ~ về nhà không bị lão đầu kia mắng cầu huyết lâm đầu mới là lạ.

“Đúng rồi. chúng ta có phải đã gặp qua ở đâu rồi không?” Có chút cảm giác quen thuộc, nhưng mà cũng là xa lạ. Bất quá Âu Dương Ngoạt là người nghĩ cái gì thì nói cái đó.

Sam đang chuẩn bị dùng nụ cười nghề nghiệp để trả lời, chợt nghe thấy âm thanh âm dương quái khí của Âu Dương Sóc: “Nha, tiểu Ngoạt nhi, chú còn tưởng cháu rất đơn thuần, hoá ra cũng dùng phương thức này để làm quen a.” Khải ngồi kế bên buồn cười.

“Chú không muốn sống qua đêm nay phải không?” Ngắc đầu, nâng cằm, như nữ vương trên cao nhìn xuống Âu Dương Sóc.

“Ách....” Đang trong lúc nguy cơ, Âu Dương Sóc lời nói đến miệng bỗng nhiên bị ngăn chặn.

Vào lúc này, điện thoại Âu Dương Sóc vang lên, là Âu Dương Thần Tu gọi đến.

Không hề nghĩ tới là Âu Dương Thần Tu gọi đến vào lúc này, Âu Dương Sóc nhất thời luống cuống tay chân, bất quá ở bên ngoài vẫn ra vẻ trấn định.

“Khải, Sam chúng ta có việc phải đi trước.” Nói xong, không chờ bọn họ trả lời Âu Dương Sóc liền vội vã kéo Âu Dương Ngoạt rời khỏi câu lạc bộ.

Trên đường, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. “Lão ba của cháu gọi điện thoại đến, lát nữa anh ấy có hỏi cháu đang ở đâu, ngàn vạn lần đừng nói là ở đây.”

“Tại sao?” Âu Dương Ngoạt khó hiểu nhìn Âu Dương Sóc.

“Ai nha, bây giờ cháu đừng hỏi nhiều như vậy, lát nữa hẳn hỏi cháu, cháu ngàn vạn lần đừng nói là được. Biết không, tiểu Ngoạt nhi thượng đế của chú.”

“Đã biết.” thấy Âu Dương Ngoạt gật đầu đáp ứng Âu Dương Sóc mới yên tâm bắt máy.

Bên kia, Âu Dương Thần Tu giống như đại hoả, bởi vì hẳn gọi điện thoại cả buổi mà không ai bắt máy.

“Âu Dương Sóc! Ngoạt nhi bây giờ ở đâu?” Khi Âu Dương Sóc nhận điện thoại, nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của Âu Dương Thần Tu từ bên kia thì cả người giống như gió lạnh thổi qua, trong lòng thật lạnh thật lạnh a.

“Ách, tiểu Ngoạt nhi bên cạnh em.”

“Tại sao không đưa nó về nhà?” Gọi điện đến ba căn biệt thự, thật vất vả mới thông với một chỗ, kết quả Âu Dương Ngoạt lại chưa có về nhà, hỏi mới biết được là theo Âu Dương Sóc ra ngoài. Trong lòng tức giận cực độ.

“Tiểu Ngoạt nhi mới đến Nhật Bản, em đây làm chú hẳn là phải dẫn nó đi giải trí một chút.” Lý do thật tốt! Khiến Âu Dương Thần Tu nhất thời không nói được lời nào. Sau một lúc yên lặng, âm thanh Âu Dương Thần Tu lần thứ hai vang lên: “Bảo nó nghe điện thoại.”

“Tiểu Ngoạt nhi, lão ba của cháu bảo cháu nghe điện thoại.”

29. Chương 29

“Biết rồi.” Thấy Âu Dương Sóc một bên đưa điện thoại một bên liên tục lắc đầu, ý bảo cậu ngàn vạn lần đừng nói gì hết.

Âu Dương Ngoạt tiếp nhận điện thoại: “Là ta đây.”

“Khi nào thì người về?” Thay đổi người nghe, âm thanh bên kia rõ ràng ôn nhu rất nhiều.

“Chuẩn bị về.” Dù sao cậu cũng không muốn nhón nháo trên đường.

“Đi chơi ở đâu?”

Lần thứ hai nhìn về phía Âu Dương Sóc, lúc này hẳn đang đi đến bãi đỗ xe. “Tân túc.” Âu Dương Ngoạt đành phải tùy tiện nói một cái tên mà cậu biết.

“Câu lạc bộ sao? Chơi vui không?” Tân túc, Âu Dương Thần Tu nhớ lúc hẳn đến Tân Túc ở đó có một câu lạc bộ đêm.

“Như nhau.” Phát hiện mà trả lời sai lầm, lập tức thêm một câu: “Nhưng mà rất ồn ào, người đến người đi, phiền.”

“Ha hã, thật không? Qua một thời gian nữa khi giải quyết công việc ổn thoả, ta sẽ sang đó đưa người đi chơi. Ân?”

“Tuỳ người.” Hy vọng không dẫn ta đến câu lạc bộ ngư lang, đây là tiếng lòng của Âu Dương Ngoạt.

“Ngày mai sẽ có người sang đó, người đó sẽ mang điện thoại ta mua đến cho người.”

“Ân.” Thấy Âu Dương Sóc lái xe đến, đổi sang tay kia, mở cửa bước lên xe.

“Ta còn có việc cần làm. Ngoan, về sớm một chút.”

“Ừ, cúp máy.”

Khi Âu Dương Ngoạt vừa cúp máy, Âu Dương Sóc liền hỏi: “Nói cái gì mà lâu như vậy? Cháu không có nói cái gì đi?” Cái gì cũng không sợ chỉ sợ cái này.

Nhún nhún vai, cậu cũng không nói vừa rồi thiếu chút nữa là lộ hết mọi chuyện.

Hai người yên lặng không nói gì thẳng đến nhà.

Sáng sớm.

Ánh trăng đã biến mất, bầu trời phía đông từ từ chuyển thành một màu đỏ.

Đại sảnh rộng lớn hoa lệ trong biệt thự, bức màn trên cửa sổ sát đất cao gần hai mét được kéo sang hai bên. Cửa sổ cũng đã mở ra, trong đại sảnh nhất thời sáng ngời.

Bên ngoài xung quanh biệt thự trồng hoa anh đào, mặt cỏ xanh biếc, không khí sáng sớm khiến người ta cảm thấy thật thoải mái.

Trong nhà bếp là thân ảnh Âu Dương Sóc đang bận rộn, thường thường còn truyền đến âm thanh lách cách, ngẫu nhiên còn có mùi bánh mì nướng.

Ở trong phòng ăn mặc chỉnh tề, Âu Dương Ngạc từ trên lầu đi xuống, trên lan can một chút bụi cũng không có.

Hôm nay Âu Dương Ngạc mặc áo sơ mi màu lam, quần tây màu đen, mang một đôi giày thể thao. Quần áo cắt may rất khéo léo, vừa vặn phô bày thân hình thon dài của cậu ra ngoài.

Bởi vì mới đến hôm qua, đồng phục còn chưa có, cho nên Âu Dương Ngạc chỉ có thể mặc quần áo của mình.

Nghe tiếng bước chân truyền đến từ cầu thang, Âu Dương Sóc từ trong phòng bếp đi ra, tay trái bưng khay bánh mì, tay phải bưng hai ly sữa. “Nha, tiểu Ngạc nhi xuống rồi à, chú đang định lên gọi cháu đây. Đến, đến, đến, mau đến ăn, nếu không lát nữa đến học viện sẽ muộn.” Vẫy tay, thuận tiện kéo ghế cho Âu Dương Ngạc.

Sau khi Âu Dương Ngạc ngồi xuống, hẩn lại chạy vào phòng bếp mang ra chân giò hun khói, trứng ốp la, xì dầu, bơ...rất nhiều thứ đặt lên bàn. Cầm bánh mì, đặt lên trên một khối thịt chân giò hun khói, rau, xì dầu...rồi lại đặt lên trên một miếng bánh mì.

Sau khi hoàn tất một phần sandwich thì đưa cho Âu Dương Ngạc, cười hì hì nói: “Thế nào? Bánh mì nướng không tồi đi! Sách, cháu thật đúng là số tốt, chú đây chưa bao giờ xuống bếp, hôm nay vì cháu mà xuống bếp, hy sinh vĩ đại không?”

Âu Dương Ngạc nhắm nuốt thức ăn trong miệng, không rõ ràng hỏi: “Chưa bao giờ xuống bếp?”

Cầm phần sandwich thứ hai trong tay, Âu Dương Sóc vĩ đại nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thế nào, chú đối với cháu rất tốt phải không?”

“Ừ.” Nhưng mà ăn không ngon, câu này Âu Dương Ngạc không nói ra.

Ăn qua loa mấy miếng, uống xong ly sữa, Âu Dương Ngạc ngẩng đầu nhìn Âu Dương Sóc đối diện hỏi: “Mấy giờ?”

Âu Dương Sóc nhìn đồng hồ: “Gần đến giờ, chú ra gara lấy xe, cháu ở đây đợi một lát.”

“Được.” Thay đổi nơi ở Âu Dương Ngạc thật không quen, tuy rằng tối qua lên giường rất sớm nhưng mà lần qua lộn lại vẫn không ngủ được, sáng lại dậy sớm như vậy cảm giác không tốt tí nào. Nhân lúc Âu Dương Sóc đi lấy xe, Âu Dương Ngạc tựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, lên xe cũng như thế.

Âu Dương Sóc hôm nay cũng không lái chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ kia, mà là chiếc xe hôm qua đến đón cậu, một chiếc xe màu đen bình thường, điểm ấy làm Âu Dương Ngạc lặng lẽ thở ra một hơi.

Âu Dương Sóc đưa Âu Dương Ngạc đến chỗ cách học viện gần 10 phút đi bộ thì dừng lại, sau khi Âu Dương Ngạc xuống xe mới nói: “Buổi chiều tan học, chú đón cháu ở đây.”

“Àn.” Đóng cửa xe, Âu Dương Ngạc ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong vắt, từ từ đi bộ vào học viện.

Ven đường xe cộ tới lui rất ồn ào, rất nhiều xe cao cấp chạy ngang qua Âu Dương Ngạc, tất cả đều hướng về phía học viện, thật rõ ràng đó chính là ‘toạ kỵ’ của các thiếu gia tiểu thư cấp A trong học viện.

Trên lối đi bộ đến học viện cũng có không ít học viên, tốp năm tốp ba nữ sinh vừa đi vừa hi hi ha ha đùa giỡn, ngẫu nhiên một người theo thói quen quay đầu lại phía sau, khi thấy gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Ngạc thì kinh ngạc tán thán, mấy người khác thấy vậy cũng đồng thời quay đầu lại.

Lập tức là một tiếng kinh hô, sau đó khoa trương hơn chính là một tiếng hét. [Ặc! sao giống nhìn thấy quỷ quá vậy trời] Vài nữ sinh lá gan lớn chủ động đến gần Âu Dương Ngạc, muốn xin số điện thoại. Khiến cho Âu Dương Ngạc phiền không thôi, cậu dùng tiếng Pháp kiếp trước để trả lời, rất may hiệu quả không tồi cuối cùng cũng không ai hỏi này kia nữa.

Dọc theo đường đi cũng có thể thấy vài nam sinh đi cùng nhau, trên người mặc đồng phục có thể nhìn ra bọn họ là học viên của của học viện Thánh Khải phân nhánh.

Đồng phục Thánh Khải phân nhánh từ cấp A đến cấp C đều giống nhau như đúc, căn bản nhìn không ra là học viên bình thường hay là thiếu gia tiểu thư. Nếu đồng phục phân biệt rõ ràng thân phận, không chỉ tự tạo phiền toái mà còn tạo cơ hội cho bọn bắt cóc. Như vậy thì phân biệt cấp bậc như thế nào? Trên cà vạt đồng phục, sẽ thêu lên huy hiệu Thánh Khải chữ A, B hoặc C.

Từ rất xa Âu Dương Ngạc có thể thấy trước cổng học viện một loạt xe cao cấp chật như nêm cối, mười thiếu gia tiểu thư thì có hết chín người mang theo về mặt kiêu ngạo đi vào học viện.

Như không có gì dời tầm mắt, Âu Dương Ngạc tăng nhanh cước bộ đi vào học viện

30. Chương 30

Đi vào học viện, bởi vì mặc quần áo không giống người khác (tất cả học viên đều mặc đồng phục, chỉ riêng Âu Dương Ngạc mặc quần áo bình thường) cho nên Âu Dương Ngạc trở thành tiêu điểm của mọi người. Lần thứ hai bị quấy rầy bằng lời nói lẫn ánh mắt, mà còn tăng chứ không có giảm.

Đoạn đường ngắn ngủn chỉ có mấy trăm thước nhưng Âu Dương Ngạc đi còn khó khăn hơn so với hồng quân công nông Trung Quốc trường chinh, thật vất vả đi vào phòng học, lại lập tức bị nữ sinh cùng lớp nắm bắt cơ hội vây cậu ở giữa, thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Ngay tại thời điểm Âu Dương Ngạc chuẩn bị bùng nổ, rốt cuộc nữ sinh vây quanh cậu cũng tản ra một ít.

Âu Dương Ngạc ngẩng đầu thì thấy một nam sinh cao cao, tóc vàng, bởi vì bị các nữ sinh ngăn trở trước mặt nên cậu không thấy được gương mặt.

Thật vất vả chịu đựng đến khi chuông vào học vang lên, Âu Dương Ngạc mới chính thức được giải thoát. Tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt vô ý đối diện với người ngồi bên trái cậu.

Vóc dáng cao, tóc màu vàng kim, mặt nhỏ, mắt xéch sáng ngời, mũi cao thẳng, không cần phải nói đây là một người đẹp trai. Nhưng mà kỳ lạ chính là, tại sao khi nhìn thấy cậu thì vẻ mặt khiếp sợ như không dám tin?

Àn, đồng học này nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu rồi. Thật sự là quen mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra. Âu Dương Ngạc cũng không cần nghĩ nữa, dù sao thì giáo viên cũng đã vào lớp.

” Âu Dương đồng học, cái đó, bởi vì em không có sách, nên phiền em xem cùng bạn bên cạnh được không?” Giáo viên đôi mắt nhiệt tình mang vẻ cầu xin nhìn Âu Dương Ngạc.

Âu Dương Ngạc nhìn cô một cái, biểu tình ‘đáng yêu’ kia khiến Âu Dương Ngạc dựng tóc gáy, khí lạnh từ dưới chân chạy lên tới trên đầu làm cậu run rẩy. Âu Dương Ngạc nhanh chóng cúi đầu nhìn sang nam sinh tóc vàng ngồi bên cạnh.

Không thể không nói, hai người đẹp trai ngồi cùng một chỗ rất có hiệu quả kích thích thị giác, hiện tại tất cả nữ sinh trong lớp ánh mắt hoàn toàn bắn về phía hai người, không còn ai nhìn lên bảng nữa.

Thực quen mắt, Âu Dương Ngạc nghĩ tới người ngồi bên cạnh, gương mặt quen thuộc kia thật sự cậu đã gặp qua ở đâu đó rồi...

“A!!” Linh quan chợt loé, giật mình tỉnh ngộ. Sau đó nhìn qua nam sinh bên cạnh, lời nói có chút khản trương: “Cậu là Sam?”

“Từ Lệ Hương, Âu Dương đồng học đột nhiên không khoẻ, em dẫn cậu ấy đến phòng y tế.” Sam đột nhiên đứng lên, hướng về phía giáo viên lớn tiếng nói.

“Thỉnh gọi là cô giáo.” Từ Lệ Hương vẻ mặt hắc tuyến, làm giáo viên phụ trách nhưng trong lớp không có bất cứ học viên nào gọi cô là cô giáo mà gọi thẳng tên .

Ánh mắt từ trên người Sam chuyển sang Âu Dương Ngoạt: “Âu Dương đồng học, cậu không thoải mái sao? Vậy đến phòng y tế kiểm tra xem.”

Âu Dương Ngoạt ngồi ở đó không hiểu ra sao, còn không biết phát sinh chuyện gì thì đã bị Sam kéo ra khỏi lớp học. yuurj.wordpress.com

Hai người đi trên hành lang đều không nói gì, Âu Dương Ngoạt cũng không mở miệng đi theo Sam lên sân thượng.

Đóng cửa sân thượng, Sam nhìn Âu Dương Ngoạt đánh giá từ trên xuống dưới, đôi mắt sáng ngời như tia X quang dường như có thể xem thấu cơ thể cùng linh hồn cậu, quả thực như muốn khoét hai cái lỗ trên người Âu Dương Ngoạt.

Đánh giá hoàn tất, Sam từ từ mở miệng: “Cậu tại sao học ở chỗ này?”

Âu Dương Ngoạt đặt hai tay trong túi quần, đi đến rào chắn nhìn phong cảnh bên ngoài. Ánh mắt nhìn xa xa phía chân trời, vài chú chim bay lượn trên bầu trời, càng bay càng xa...

Mặt trời gần lên cao, ánh nắng ấm áp bao phủ hai người. “Cũng giống như cậu.”

“Tôi không phải hỏi chuyện này, cậu biết tôi muốn hỏi chuyện gì mà.” Ánh mắt của hắn dừng trên mặt Âu Dương Ngoạt, bởi vì ánh mặt trời mà càng thêm trắng nõn, nhìn qua rất xinh đẹp rất hoàn mỹ.

“Không muốn, sau này phiền toái.” Ngắc ngứ vài từ để biểu đạt tâm tư của cậu, cũng như trả lời cho Sam.

Đối với câu trả lời của Âu Dương Ngoạt hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn hay giật mình, đối với loại thiếu gia có tiền như vậy hắn đã thấy nhiều, thấy nhưng không thể trách. Nhún nhún vai, lấy hộp thuốc lá từ trong túi: “Có muốn không?”

Thấy Âu Dương Ngoạt lắc đầu từ chối, hắn tự châm một điếu, tựa vào tường, hút vài hơi bắt đầu chậm rãi nói: “Đêm qua cậu đã thấy, hy vọng cậu có thể giữ bí mật.” Thanh âm giống như rất tùy tiện, dường như không có việc gì, nhưng vừa nghe thì biết đây là giả vờ.

Trong nội quy Thánh Khải học viện, có một điều là không cho phép học viên đi làm thêm bên ngoài, càng không nói là câu lạc bộ ngư lang, nếu bị học viện phát hiện chắc chắn sẽ bị đuổi học.

“Đó cũng là điều tôi muốn nói.” Một học viên cấp C, gia đình bình thường, không có khả năng đến câu lạc bộ đêm. Cho dù có là thân thích kẻ có tiền như Âu Dương Sóc cũng không có tài lực lớn như vậy. Cậu yêu cầu người trước mặt giữ bí mật điểm này cho cậu.

Mà Sam bên kia, tuy rằng hắn mới đến câu lạc bộ đêm làm việc không bao lâu, nhưng mà tên Âu Dương Sóc thì hắn có biết. Có tiền, có thế lực, cũng có bối cảnh chính trị rất lớn, một người như vậy lại là chú của Âu Dương Ngoạt, dùng đầu gối nghĩ cũng biết Âu Dương Ngoạt không phải học cấp bậc này.

Nghe Âu Dương Ngoạt trả lời, Sam nở nụ cười. Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng hắn nhẹ nhõm một ít. Nói thật ra hắn cũng không dám khẳng định Âu Dương Ngoạt có đồng ý giữ bí mật giúp hắn hay không, nhưng câu trả lời của Âu Dương Ngoạt là hai người bọn họ đồng thời giữ bí mật cho đối phương, khiến hắn yên tâm rất nhiều. “Tên của mình là Cương Bản Thuần Dã, sau này cậu gọi mình là Dã đi, Ngoạt.”

“Ân.” Gật Gật đầu, sau đó nghĩ nghĩ lại nói: “Bộ dáng ban ngày cùng buổi tối của cậu khác nhau rất nhiều.” Ban ngày là đồng phục học sinh, ban đêm là tây trang đeo cà vạt nhìn rất thuần thực.

Hắn cười cười, không phải là nụ cười nghề nghiệp buổi tối, mà là tươi cười thật sự: “Nếu buổi tối cũng như vậy, ông chủ còn nhận mình sao?”

“Ân, cũng đúng.”

Biết bí mật của nhau hai người cũng không xa lạ như mới gặp mặt, Thuần Dã cũng không câu nệ, bày ra bản tính vốn có của mình, hi hi ha ha nói không ngừng.

Mà Âu Dương Ngạc bên cạnh nghe, ngẫu nhiên cũng nói một hai câu, hoặc là hỏi những vấn đề mà trước đây chưa từng trải qua.

Tán gẫu một buổi, bất tri bất giác đã qua mấy tiết, chỉ còn một tiết nữa là kết thúc, nhìn đồng hồ cũng sắp đến giữa trưa.

Âu Dương Ngạc rất thích máy chơi game mà Thuần Dã đưa cho cậu, hỏi hẳn chơi như thế nào. Thuần Dã bên cạnh há hốc miệng, nghĩ thầm ‘cậu ta thật sự là thiếu gia sao? tại sao máy chơi game cũng chưa từng chơi qua?’

Âu Dương Ngạc tới đây chỉ mới nửa năm, tiếp xúc đồ vật cũng không nhiều, mà ở thời đại trước kia của cậu, khoa học kỹ thuật phát triển hơn bây giờ rất nhiều, trò chơi thì không cần dùng tay, đều thông qua đại não khống chế mà chơi.

“Đi thôi, chỉ còn mười phút nữa là 12 giờ, cậu không đói bụng sao, chúng ta xuống ăn cơm.” Mắt thấy Âu Dương Ngạc không có ý định xuống lầu, Thuần Dã quyết định mở miệng.

31. Chương 31

“Ừ, đi ngay.” Miệng thì nói thế, nhưng người thì một chút cũng không động, mắt nhìn chăm chăm vào máy chơi game, ngón tay thì ấn liên tục.

Thuần Dã biết cậu chỉ trả lời cho có lệ, tiến lên nắm lấy cánh tay Âu Dương Ngạc, kéo cậu xuống lầu.

Luôn luôn chán ghét cùng người lạ tiếp xúc nói chi là đụng chạm, khi bị Thuần Dã chạm vào, cậu nhú mào nhưng không từ chối. Không phải vì quan hệ bạn bè, cũng không phải vì tín nhiệm, cậu không từ chối chỉ vì cậu muốn thay đổi.

Bởi vì bây giờ cậu không phải là sát thủ bài danh NO.2, danh hiệu giáo hoàng. Bây giờ cậu chỉ là học sinh trung học bình thường. Cậu đã có tự do, thoát khỏi bó buộc làm sát thủ, hiện tại cậu chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống của một người bình thường.

Bởi vì chưa đến giờ tan học nên trong căn tin không có người, nhưng mà cho dù có tan học cũng không có bao nhiêu người, đa số học viên cấp C đều tự mình mang đồ ăn theo.

“Cậu ăn cái gì?” Nhìn cơm trưa hôm nay, Thuần Dã hỏi người còn đang vui đùa vào máy chơi game kia.

“Một ly cà phê, một phần điểm tâm.” Âu Dương Ngạc đầu cũng không ngẩng theo thói quen trả lời.

“Này, tiểu tử, cậu nghĩ đây là nhà của cậu sao? Làm gì có điểm tâm?”

Âu Dương Ngạc bị kéo từ trong trò chơi ra, ngẩng đầu, ý thức được là mình đang ở trong căn tin học viện, lập tức đổi lại: “Lấy cho tôi một ly cà phê và một phần bánh mì là được.” Dù sao tiền mặt trên người cậu cũng không mang theo nhiều, may mắn còn mang theo tiền Nhật, trước khi đi quán gia có kêu người hầu đổi giúp cậu.

“Vậy chúng ta đến căn tin nhìn xem.”

Nói căn tin, chẳng thà nói là siêu thị thì đúng hơn.

Căn tin học viện, giống như một siêu thị lớn vậy, bên trong trang hoàn còn xa hoa hơn so với siêu thị. Toàn bộ học viện cũng chỉ có một cái căn tin này, nhưng bên trong cái gì cũng có. Từ khu đặc biệt của học viên cấp A, đến khu cho học viên cấp B và khu bình thường cho học viên cấp C. Từ cơm đến đồ ăn vặt, vật dụng hằng ngày đến đồ dùng học tập, thậm chí tạp chí cũng có, đầy đủ mọi thứ hết.

Nhìn Âu Dương Ngạc không chút do dự đến khu bình thường lấy thức ăn, Thuần Dã kinh ngạc hỏi: “Cậu...tại sao không đến khu đặc biệt? Loại thức ăn này cậu ăn được sao?” Hẳn cũng không quên vừa rồi Âu Dương Ngạc nói ‘một ly cà phê, một phần điểm tâm’ loại yêu cầu cao như thế...

“Không sao cả.” Âu Dương Ngoạt nói.

“...” Nếu không phải tận mắt thấy chú của Âu Dương Ngoạt là Âu Dương Sóc, thật sự hoài nghi cậu ta có phải là thiếu gia hay không. Loại cá tính có thể thích nghi trong mọi hoàn cảnh này, Thuần Dã có chút không tin.

Hai người chọn xong thức ăn, Thuần Dã thuận tiện cầm một cuốn tạp chí mới phát hành, sau đó trả tiền rồi rời đi.

Thời gian nghỉ trưa là hai tiếng, tuy rằng cấp C không có khu nghỉ ngơi riêng biệt, nhưng vì giảm bớt phiền toái, Thuần Dã mang theo người từ đầu tới cuối vẫn đắm chìm trong thế giới game đến phòng nhạc nghỉ ngơi.

Trong phòng nhạc rất trống trải cùng yên tĩnh, đặt rất nhiều bàn, cách đó không xa còn có một cây đàn dương cầm.

Tuỳ tiện tìm một vị trí ngồi xuống, Âu Dương Ngoạt buông máy chơi game trong tay, cậu ăn bữa trưa rất nhanh, sau đó lại bắt đầu tiếp tục ‘công việc’.

Thuần Dã cũng tự giác không đến quấy rầy Âu Dương Ngoạt, hẳn vừa ăn cơm vừa xem tạp chí mua lúc này.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh phát ra từ máy chơi game.

Xem xong quyển tạp chí thật dày, Thuần Dã lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ: “Ngoạt, còn 10 phút nữa là đến giờ vào học, tiết một tiết hai là giờ thể dục, mình đi thay đồng phục thể dục, cậu ở đây đợi mình.”

“Được.” Ngón tay ấn rất nhanh trên máy chơi game, Âu Dương Ngoạt cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

Chờ Thuần Dã thay quần áo xong vừa vặn chuông báo vào học cũng vang lên.

Âu Dương Ngoạt bỏ máy chơi game vào trong túi quần, đi theo Thuần Dã đến sân vận động. Lúc này, trên sân vận động các học viên cùng lớp với Âu Dương Ngoạt đều có mặt đầy đủ, có nam có nữ nâng một tấm đệm thật lớn trải trên mặt đất, bất quá không ai biết tấm đệm này mang đến làm gì.

Thấy hai người xuất hiện, các nữ sinh liền vây quanh lại đây.

Mắt thấy đám nữ sinh kia sắp đến gần, Âu Dương Ngoạt rất buồn bực muốn đem đám nữ sinh này giết sạch. “Xuất kỹ năng nghề nghiệp của cậu đi.” Bỏ lại câu này, Âu Dương Ngoạt liền rời khỏi Thuần Dã trốn đi thật xa.

Bây giờ yêu cầu cậu phải kiềm chế, phải tỉnh táo lại. Cậu có tật xấu là thích máu, không biết có phải là do trước kia huấn luyện hay không. Nếu cậu nổi lên sát khí, có ý tưởng muốn giết người, thì bản chất sát thủ của cậu càng hiện ra, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn. Bản chất từ đầu đã đi sâu vào linh hồn rồi, cho dù đến nơi này cũng không thay đổi. yuurj.wordpress.com

Bây giờ tuy rằng sát khí cậu không mạnh, nhưng cậu phải khống chế bản thân thật bình tĩnh. Vì cậu cúi đầu nên người đứng đối diện không thấy được vẻ mặt của cậu. Đây là Âu Dương Ngoạt cố ý, cậu không muốn thân thiết cùng bạn học khác, nhưng cũng không muốn làm người ta sợ, lại càng không muốn phiền toái, cho nên cậu cúi đầu. Bởi vì bây giờ ánh mắt cậu lạnh như băng lại mang theo tàn nhẫn.

Thuần Dã cực độ buồn bực nhìn bóng lưng của cậu, đột nhiên hẳn cảm thấy bóng lưng kia của Âu Dương Ngoạt rất đáng sợ, Nếu hình dung, thì Âu Dương Ngoạt giống như tử thần, toàn thân tản ra khí tức màu đen, không phải loại khiến người ta sợ hãi mà là cảm thấy lạnh tận xương tủy.

“...” Ha ha đúng là ngu ngốc, nhất định là mình hoa mắt. Cảm thấy cái quái gì, mình lại không phải nữ sinh. Thuần Dã quay đầu lại, bắt đầu dĩ trưng ra nụ cười nghề nghiệp, thuận tiện ngăn cản các nữ sinh ý đồ đi qua tìm ‘phiên toái’ cho Âu Dương Ngoạt.

Từ thời gian ở chung ngày hôm nay, Thuần Dã có chút lý giải tính tình Âu Dương Ngoạt. Đối với bất cứ chuyện gì thì cậu là một người thờ ơ, còn đối với bất cứ ai thì cậu lại là một người lạnh lùng. Bất quá đối với hẳn thái độ tương đối tốt hơn nhiều. Chán ghét ồn ào, chán ghét nơi náo nhiệt, thậm chí cảm giác cậu chán ghét tiếp xúc gần gũi với người khác. Cho nên nếu lúc này để các nữ sinh lúi rúi bên cạnh cậu, lấy

một chút hiểu biết của Thuần Dã đối với Âu Dương Ngạc thì hẳn có thể phán đoán là Âu Dương Ngạc nhất định sẽ nổi bão.

Vào học, bắt đầu tập hợp cả lớp, nữ sinh vây quanh Thuần Dã cũng tản ra. Âu Dương Ngạc bình tĩnh tự tưởng đi qua đứng bên cạnh Thuần Dã, bởi vì cậu là tân sinh cho nên không có chỗ ngồi trống chỉ có thể đứng bên cạnh. Lần đầu tiên thấy vị giáo viên thể dục, là một người trẻ tuổi diện mạo rất bình thường.

Làm xong hoạt động chuẩn bị, mọi người mới từ trong miệng của vị giáo viên kia biết được, nội dung buổi học hôm nay là trắc tay trở mình. (chắc là lộn người đi)

Khó trách lại có tấm đệm lớn như vậy...

“A ~ ~ ~ Nham Kỳ lão sư ~ ~ ~ trắc tay trở mình rất khó a, em không được đâu.”

“Đúng vậy a, Nham Kỳ lão sư, thầy xem chúng em ở tuổi này xương cốt đều già rồi, còn học trắc tay trở mình cái gì a.”

“Nham Kỳ lão sư, em là tình huống đặc biệt, muốn xin phép nghỉ.”

Nữ sinh bên kia tỏ vẻ kháng nghị, nhưng mà nam sinh bên này không có lời bất mãn nào. Giáo viên muốn dạy cái gì, học viên có thể thay đổi sao, đây chẳng phải là rất không có phép tắc. Cho nên, các nữ sinh kháng nghị không có hiệu quả, vẫn không có gì thay đổi.

Đầu tiên là giải thích, rồi làm mẫu. Sau đó phân hai người thành một tổ bắt đầu luyện tập. Mà vị giáo viên kia thì đứng một bên nhìn, ngẫu nhiên lên tiếng sửa chữa.

Nhàm chán ở một bên nhìn những người này luyện tập, nhưng mà tâm trí Âu Dương Ngạc đều đặt trên máy chơi game trong túi quần.

“Tốt oa! Cậu dám nhàn nhã đứng đây, tại sao không đi luyện tập?” Thấy Âu Dương Ngạc nhàm chán, Thuần Dã tiến lên cười hỏi.

“Cậu không phải cũng không có tập sao?” Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú nữ sinh luyện tập cách đó không xa, mặc kệ cô có làm như thế nào cũng không được, còn khiến bạn học kế bên cười ha ha.

“Hả hả, vậy chúng ta trốn đi.” Nghe trong lời nói Âu Dương Ngạc có vẻ mất kiên nhẫn, Thuần Dã nhỏ giọng nói.

Thu hồi tầm mắt, Âu Dương Ngạc nhìn hắn một cái: “Cậu thường xuyên trốn học?”

“Không có, ngoại trừ trốn tiết thể dục, những tiết khác mình chưa trốn bao giờ.” Chỉ ngủ thôi.

Đề nghị này cùng ý muốn với Âu Dương Ngạc, gật gật đầu, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, hai người ăn ý trộm chuồn ra khỏi sân vận động.

Trốn hai tiết thể dục, buổi chiều chỉ còn ba tiết, hai người lúc này mới về tới phòng học. Đây là khoá tạo hình mỹ thuật, Thuần Dã bởi vì buổi tối còn phải đi làm ở câu lạc bộ ngư lang nên vừa vào lớp liền ghé lên bàn ngủ, Âu Dương Ngạc thì lại tiếp tục ‘công việc’. Đang chơi vui vẻ thì giáo viên phụ trách gọi cậu đi lĩnh đồng phục cùng sách vở.

32. Chương 32

Thật vất vả đợi đến lúc nhận đồng phục cùng sách vở trở về, sau đó tan học. Lúc chuẩn bị ra cổng học viện, Âu Dương Ngạc mới nhớ phải trả máy chơi game cho Thuần Dã.

“Mình đi ra trạm xe, còn cậu, về hướng nào?” Cầm lấy máy chơi game bỏ vào túi xách, Thuần Dã thuận miệng hỏi.

“Bên trái.”

“Được rồi, vậy đi, ngày mai gặp lại.” Bởi vì là thời gian tan học nên trước cổng học viện rất đông học viên, Thuần Dã cũng không hỏi nhiều, vẫy vẫy tay đi về hướng trạm xe.

Âu Dương Ngoạt biết lúc này Âu Dương Sóc đang ở chỗ cũ đợi cậu, nhanh hơn cước bộ, cậu muốn nhanh về nhà, vì bữa trưa ăn không được nhiều nên bây giờ cậu rất đói bụng.

“Hôm nay ở trường thế nào? Có quen không?” Thấy Âu Dương Ngoạt lên xe, Âu Dương Sóc cười hì hì hỏi.

“Cũng vậy.” Ném đồng phục ra bằng ghế sau. “Gặp Sam, hẳn học cùng lớp với ta.”

Âu Dương Sóc khởi động xe, chạy hướng về nhà. “Sam? Là ngưi lang ở câu lạc bộ đêm?”

“Đúng là cậu ta.”

Âu Dương Sóc không nói gì, yên lặng một lúc thì nói: “Người của lão ba cháu đã đến đây, bây giờ đang ở nhà, bắt đầu từ ngày mai hẳn sẽ phụ trách đưa đón cháu.”

“Còn chú?” Âu Dương Ngoạt nhìn ra ngoài cửa sổ, một gốc cây bị nhổ lên vút ở một bên, tùy tiện hỏi.

“Ai nha nha, tiểu Ngoạt nhi không nỡ bỏ chú hả, chú đây thật vui về nha! Cháu yên tâm chú chỉ quay lại công ty làm việc thôi, lại nói, chú đường đường là tổng tài công ty lại làm tài xế, kiêm vệ sỹ cùng bảo mẫu cho cháu, mặt mũi cháu cũng thật là lớn. Bất quá, sau khi tan tầm chú sẽ đến chỗ cháu ở.” Âu Dương Sóc vô lại nói.

Nhìn vẻ mặt của Âu Dương Sóc, cậu thật muốn một cước đạp gã xuống xe.

“Chạy nhanh lên, tôi đói bụng.” Không muốn chấp nhậ cùng gã, Âu Dương Ngoạt chuyển đề tài.

“Đói bụng? Cháu ăn không quen thức ăn ở học viện sao? Nếu không quen vậy có muốn mang thức ăn ở nhà theo không?” Xe đã về gần đến biệt thự.

“Phiền phức.”

“Vây phải người đưa tới cho cháu.” Cách phía trước không xa có thể thấy cổng biệt thự.

“Tôi còn có ngày yên tĩnh sao?” Nghĩ tới đám nữ sinh thích tra hỏi linh tinh kia, Âu Dương Ngoạt liền thấy trong lòng thật buồn bực.

“Ngạch? Sao vậy? Chẳng lẽ ở học viện có ai khi dễ cháu? Không thể a, với thân thủ của cháu nói như thế nào ở học viện cũng là trùm, còn ai có thể khi dễ cháu chứ?” Âu Dương Sóc lại bắt đầu nói chuyện xưa.

Biết hẳn vẫn luôn để ý chuyện thua cậu, nên Âu Dương Ngoạt cũng không để ý tới hẳn, trực tiếp mở cửa xe đi vào nhà.

“Tiểu thiếu gia.” Thấy Âu Dương Ngoạt đi vào, người hầu, đầu bếp, cùng một người đàn ông đi ra chào hỏi.

Âu Dương Ngoạt không hiểu ra sao quay đầu nhìn lại Âu Dương Sóc.

“Bọn họ là người hầu riêng của cháu, thời gian cháu ở lại Nhật Bản bọn họ sẽ phụ trách sinh hoạt hằng ngày cho cháu.”

Tầm mắt nhìn về phía một người đàn ông có khí chất khác biệt với người bình thường: “Người là người Âu Dương Thần Tu phái đến?”

“Vâng, tiểu thiếu gia.” Mang đồ vật cầm trên tay đưa cho Âu Dương Ngoạt: “Đây là của thiếu gia đưa cho cậu.”

Tiếp nhận chiếc hộp, Âu Dương Ngoạt đi đến ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chậm rãi mở ra. Bên trong là một chiếc điện thoại di động thiết kế tinh tế với vỏ ngoài làm bằng ngọc bích. Phần ngọc bích bên ngoài rất chắc chắn, có thể thấy Âu Dương Thần Tu sợ cậu đập hư như cái điện thoại trước: “Hẳn giao việc gì cho người?”

“Từ hôm nay trở đi, tôi phụ trách xử lý tất cả những việc liên quan đến tiểu thiếu gia.” Mặc dù là đứng trả lời, nhưng mà trên mặt lại không có một chút nịnh hót hay biểu tình hèn mọn.

“Tên gì?” Âu Dương Ngoạt thật vừa lòng người này, không kiêu ngạo hay siểm nịnh, đây là lần đầu tiên cậu hỏi tên một người.

“An Húc Nhiên.”

Âu Dương Sóc đi vào phòng bếp an bài bữa tối xong liền trở về phòng mình, lấy điện thoại ra gọi cho một người: “Thư ký Hà, cho người đi điều tra tư liệu về một người tên Sam ở câu lạc bộ đêm.”

Trung Quốc

Trong lần trao đổi học tập này, Trần Lỗi không đi Nhật Bản mà ở lại.

Trong phòng ngủ xa hoa, Trần Lỗi vừa mới tắm xong, quần một chiếc khăn trắng ngang hông từ phòng tắm đi ra, cầm điều khiển từ xa bật tivi.

Lúc này tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, trong phòng ngủ chỉ có âm thanh tivi nghe có vẻ đặc biệt chói tai. Nhìn số điện thoại trên màn hình di động, Trần Lỗi giảm âm lượng tivi đến mức nhỏ nhất, sau đó mới tiếp điện thoại: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh vui cười: “Đúng vậy, chính xác là tìm cậu có việc, hơn nữa chuyện này thể nào cậu cũng phải hợp tác cùng tôi.”

“Nói đi, chuyện gì?” Mặc dù là con riêng, nhưng so sánh thế nào vẫn hơn một MB, cho nên Trần Lỗi rất khinh thường người bên kia, cũng không có kiên nhẫn nói chuyện.

“Bây giờ không được, để tránh tai vách mạch rừng, cậu đến gặp mặt tôi đi.” Biết Trần Lỗi không kiên nhẫn, nhưng mà đối phương cũng không ngại, vẫn duy trì thái độ vui cười nói chuyện với hắn.

“Tôi từ chối, ngày mai tôi còn phải đi học.” Nghe đối phương muốn hẹn mình ra ngoài, Trần Lỗi nhíu mày, không do dự từ chối.

“Tôi biết cậu sẽ nói như vậy, nhưng mà, nếu tôi nói chuyện này liên quan tới địch nhân Âu Dương Ngoạt của cậu?” Trong giọng nói mang theo đặc ý.

“...” Sau một lúc yên lặng, Trần Lỗi suy nghĩ một chút: “Tôi đã biết, sáng mai gặp mặt, đến lúc đó hy vọng cậu không làm tôi thất vọng...”

“Ai nha ~ ~ ~ không phải ngày mai cậu còn phải đi học sao? Thật có thể ra ngoài?” Âm thanh trêu tức từ bên kia truyền sang, hiển nhiên đối phương thật sự khiêu khích hắn.

Nghe ra ý tứ trong lời nói của người bên kia, Trần Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày mai tôi sẽ xin nghỉ.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Ngày mai mười giờ, chỗ cũ, không gặp không về.” Nói xong liền cúp điện thoại.

33. Chương 33

Đông Kinh – Nhật Bản

Mặc vào đồng phục mới lãnh ngày hôm qua, thắt cà vạt, sắp xếp túi sách, sau đó cẩn thận mang kính áp tròng xong, Âu Dương Ngoạt mới xuống lầu.

Bởi vì có đầu bếp cùng người hầu rồi, nên Âu Dương Sóc cũng không cần phải dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho Âu Dương Ngoạt. Âu Dương Thần Tu cũng đã phái người đưa đón Âu Dương Ngoạt đến trường, vì vậy lúc này Âu Dương Sóc thật thanh thản mà ngủ say trên lầu.

Ăn xong bữa sáng, Âu Dương Ngoạt lên xe đến học viện.

Ngồi trên xe nhàm chán cũng không có cái gì để làm, Âu Dương Ngoạt lấy tai nghe điện thoại ra cắm vào điện thoại, nhắm mắt nghe nhạc.

“Chờ một chút, dừng ở đây đi.” Mở mắt ra đã thấy gần đến học viện, Âu Dương Ngoạt vội vàng kêu An Húc Nhiên dừng xe lại.

“Nhưng mà, tiểu thiếu gia, còn chưa tới học viện của cậu?”

“Không cần, buổi chiều tan học đón ta ở đây, nhớ kỹ, không được tới trước cổng học viện.” Đóng cửa xe, Âu Dương Ngoạt thản nhiên nói một câu.

“Vâng.”

Tiếp tục nghe nhạc, Âu Dương Ngoạt đi bộ hướng về học viện, cũng giống như hôm qua, luôn luôn có nữ sinh chạy đến vây quanh cậu muốn xin số điện thoại. Âu Dương Ngoạt mở âm lượng đến mức tối đa, làm như không nghe thấy.

Vừa vào cổng học viện, Âu Dương Ngoạt đột nhiên cảm thấy sau lưng có người tốc độ rất nhanh đến gần cậu. Khi bàn tay người nọ chuẩn bị chụp lên bả vai đã bị Âu Dương Ngoạt thuận thể bắt lấy ném một cái bay thật xa.

Động tác này dẫn tới các học viên đang lần lượt đi vào ồn ào ghé mắt, thậm chí có người còn dừng lại xem náo nhiệt.

Một tiếng rơi rất nặng, sau đó là tiếng hét thảm thiết: “A ~ ~ ~ ~ đau, đau, đau quá.” Thuần Dã ngồi dưới đất vừa xoa lưng vừa nhe răng nhếch miệng.

“Thật xin lỗi.” Bởi vì thói quen mà lỡ tay làm Thuần Dã bị thương, Âu Dương Ngoạt cảm thấy thật áy náy, tắt nhạc điện thoại, chủ động vươn tay kéo Thuần Dã đứng dậy.

Con cháu trong giới thượng lưu, trừ bỏ nữ sinh, nam sinh căn bản đều được cho đi học một ít võ thuật phòng thân, để sau này đối phó với những phiền toái không cần thiết. Cho nên đối với thân thủ của Âu Dương Ngoạt, Thuần Dã cũng không tỏ vẻ ngoài ý muốn.

“Không thể tưởng tượng được, cậu đáng người thấp hơn mình, lại có thể dễ dàng đem mình quật ngã như vậy, hoá ra cậu học nhu đạo cũng không tồi nha.” Vỗ vỗ bụi đất trên người, Thuần Dã cười hì hì nhìn về mặt diện vô biểu tình của Âu Dương Ngoạt.

Không để ý tới hân, Âu Dương Ngoạt như không có chuyện gì đi xuyên qua đám người vây xem, đi về phía lớp học.

Thuần Dã chạy theo cậu: “Này, làm gì đi nhanh vậy chứ, bây giờ vẫn còn sớm chưa đến giờ lên lớp đâu, đi ăn sáng với mình đi, mình bây giờ sắp chết đói rồi.”

“Không đi.” Âu Dương Ngoạt tiếp tục nghe nhạc nhưng âm lượng rất nhỏ, vẫn có thể nghe tiếng Thuần Dã.

“Đi đi, vào lớp học sớm như vậy làm gì, chẳng lẽ cậu muốn bị đám nữ sinh kia vây quanh giống ngày hôm qua sao?” Nói tới đây, Âu Dương Ngoạt bắt đầu do dự, Thuần Dã lần thứ hai rên rỉ khi còn nóng nói: “Coi như cậu bồi thường cho mình được không, vừa rồi cậu không lưu tình chút nào đem mình ném như vậy thật đau a, bây giờ mình chỉ kêu cậu đi ăn sáng với mình, cậu cũng không đồng ý?”

Sau khi Âu Dương Ngoạt đồng ý, hai người liền đi đến nhà ăn học viện. Một khu là phục vụ cấp A, khu còn lại là cấp B và C. Nói là nhà ăn chỉ bằng nói là nhà hàng thì đúng hơn, trong nhà ăn rất sang trọng, mặt đất là đá cẩm thạch được quét dọn vô cùng sạch sẽ, không hề có một hạt bụi, phản chiếu ánh sáng đèn nhìn có vẻ trong suốt. Trên tường treo rất nhiều tranh Tây phương, ở giữa nhà ăn là một bàn ăn hình tròn rất lớn, khăn trải bàn hình vuông trắng tinh. Thức ăn đều được đặt trên bàn, phương thức lấy thức ăn tương tự như tiệc đứng. Thức ăn rất đa dạng phong phú, trên cơ bản có thể nói cần gì có đó.

Thuần Dã lấy xong một phần thức ăn thì tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Âu Dương Ngoạt cười hì hì cả buổi mới bắt đầu ăn cơm. “Ngoạt, cậu có muốn ăn gì không, mình mời, thức ăn hôm nay cũng không tệ lắm.”

“Không cần.” Không thể không nói, Âu Dương Sóc tuyển là đầu bếp số một, làm thức ăn rất ngon, từ hôm qua tới nay cậu ăn rất nhiều, bây giờ vẫn thấy dạ dày trướng trướng.

“Thiết, không cần coi như xong.”

Hai ba lần đem phần ăn ăn gần hết, Thuần Dã còn uống thêm một ly sữa, hai người ngồi ở nhà ăn một lát thì trở về lớp học.

Đi xuyên qua vườn hoa bên ngoài hành lang nhà ăn, hai người thả chậm cước bộ, chậm rãi hướng về khu cấp C.

Một nữ sinh tóc dài mặc đồng phục năm nhất, cúi đầu không thấy rõ gương mặt, một mạch xông tới trước mặt Thuần Dã, đầu cũng không nâng, đưa một phong thư màu hồng đưa tới trước mặt Thuần Dã, lớn tiếng nói: “Âu...Âu Dương học trưởng, xin...xin bạn xem cái này.”

(bản raw của ta thiếu một đoạn chỗ này nha, ko tìm đc bản đầy đủ mọi người thông cảm)

Buổi chiều sau khi tan học

“Này, Ngoạt, buổi trưa đã nói đến nhà mình chơi a.”

“Ân, chờ tôi gọi điện thoại.” Nói xong Âu Dương Ngoạt liền lấy điện thoại ra gọi cho Âu Dương Sóc.

Thuần Dã nhìn về phía nam sinh tên Nham kỳ mới gặp hôm nay, mặc dù luôn đi theo phía sau bọn họ nhưng lại yên lặng không nói tiếng nào. “Cậu đi không?”

“Không...không được, hôm nay Thiên lão sư cho rất nhiều bài tập, với lại tôi ở trong ký túc xá học viện nên không thể tùy tiện ra ngoài.” Cái đầu lắc lắc như trống tỏi, giống như sợ bị Thuần Dã kéo đi vậy.

“Hừ ~ ~ ~ như vậy à, vậy cậu về ký túc xá đi, không cần tiễn chúng tôi.” Không thèm để ý phát tay, sau đó quay sang Âu Dương Ngoạt vừa nói điện thoại xong: “A, đúng rồi, Ngoạt, trước khi về nhà mình, chúng ta đi đến cửa hàng trò chơi xem thử có trò chơi nào mới ra không, thế nào?”

“Hôm nay cậu không đi Tân Túc sao?” Ngưu lang đều nhàn rãi như vậy?

“Cái đó a, hôm nay mình nghỉ đi chơi với cậu. Dù sao mình cũng là người mới, không sao cả. Với lại hết tháng này mình không làm nữa, không có ý nghĩa rất nhàm chán.” Hay nói là chán ghét, cảm thấy không tốt.

Âu Dương Ngoạt gật gật đầu, không nói gì nữa.

Đi ra cổng học viện, Âu Dương Ngoạt theo Thuần Dã hướng về phía trạm xe, bởi vì là thời gian tan học nên xe buýt chật ních người.

“...Cậu xác định là ngồi xe này.” Có thể nghe được trong giọng nói rất bất mãn.

Thuần Dã cho rằng Âu Dương Ngoạt quen ngồi xe cao cấp, không muốn đi xe công cộng, thở dài nói: “Ai, thiếu gia, học viên như chúng ta đều đi xe công cộng, cho nên không có xe cao cấp cho cậu ngồi đâu, thoáng một chút đi a, mình van cậu, lên xe đi, không phải là lần đầu đi?”

Âu Dương Ngoạt cũng không trả lời, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không nói lên hay không lên.

Chỉ trong chốc lát, xe buýt chạy đi. “A, xem đi, xe chạy đi rồi, bây giờ phải đợi chuyển mười phút sau...” Nhìn xe buýt đi xa, Thuần Dã uể oải dựa vào biển quảng cáo trạm xe nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt. Giống như đang nói, xem đi, tại người đứng nửa ngày cũng không chịu lên xe, bây giờ xe đi rồi, hại chúng ta phải đợi thêm mười phút.

Âu Dương Ngoạt cũng không để ý tới hắn, lấy tai nghe trong túi sách cắm vào điện thoại nghe nhạc.

Không ít học viên lần lượt từ trong học viện đi ra đứng ở trạm xe chờ xe, chuyển tiếp theo vừa đến lại cũng như chuyển vừa rồi, đông nghẹt người.

“...” Âu Dương Ngoạt đứng tại chỗ, từ bên ngoài nhìn xuyên qua cửa kính nhìn bên trong xe đã kín hết chỗ.

Thấy Âu Dương Ngoạt vẫn không có ý định lên xe, Thuần Dã hoàn toàn đầu hàng: “Được rồi, được rồi, Âu đại thiếu gia, mình sợ cậu rồi, mình nhận thua được chưa. Tuy rằng không có tiền cho cậu đi xe hiệu, nhưng ngồi taxi vẫn được, chúng ta đi taxi được không?”

Chỉ cần không đi xe công cộng nhiều người như thế thì Ok, Âu Dương Ngoạt rút cuộc gật gật đầu, xem như trả lời.

34. Chương 34

Vì ở đây là trường học danh tiếng, taxi cũng không ít, cho nên không mất bao nhiêu thời gian thì Thuần Dã đã gọi được một chiếc taxi.

Sau khi xuống xe, tùy tiện nhìn xung quanh con phố đều là các cửa hàng đồ điện, có vẻ rất náo nhiệt. Thuần Dã đi phía trước dẫn đường, hăng hái bồng bồng lôi kéo Âu Dương Ngạc đi vào một cửa hàng rồi tiếp một cửa hàng, không biết mệt...

Từ máy chơi game đến những linh kiện, thậm chí các loại trò chơi đều khiến, cần cái gì là có cái đó, khiến cho Âu Dương Ngạc mở rộng tầm mắt. Tuy kiếp trước so với bây giờ hiện đại hơn rất nhiều, nhưng những cái này đối với Âu Dương Ngạc mà nói cũng là một loại trò chơi thôi. Dù sao trò chơi kinh điển mặc kệ có qua bao lâu, đối với người mới chơi mà nói thì vẫn có lực hấp dẫn.

Khi hai người đi dạo hết các cửa hàng thì đã hơn 6 giờ, vì sắp đến mùa đông nên trời mau tối. Lúc này mặt trời chiều đã gần như biến mất, hoàng hôn mờ mờ lung lặn lẽ kéo tới. Không biết từ khi nào bảng hiệu bên ngoài các cửa hàng đã được thắp sáng, ánh đèn nên ông rực rỡ muôn màu muôn vẻ.

“A! Thật đói a, đã trễ thế này rồi sao.” Thuần Dã từ cửa hàng đi ra, đuổi thất lưng. “Ngạc, đói không? Nếu không chờ thì đến nhà mình ăn cơm, thế nào? Mẹ mình nấu ăn cũng không tệ lắm, cậu có muốn ăn thử không?”

“Được.” Đối với thức ăn, Âu Dương Ngạc cũng không quá khó khăn. So với thức ăn bên ngoài, cậu càng mong muốn ăn thức ăn làm ở nhà.

Vì Âu Dương Ngạc đồng ý, nên bọn họ trực tiếp ngồi taxi về nhà Thuần Dã.

“Con đã về.”

“Ai nha, Thuần Dã, con đã về rồi à.” Một phụ nữ trung niên trong tay cầm dụng cụ nấu ăn đi ra, thấy Âu Dương Ngạc thì cười hoà nhã: “Có khách sao?”

“Àn, đây là Âu Dương Ngạc bạn cùng lớp với con.” Quay đầu về phía Âu Dương Ngạc nói: “Ngạc, đây là mẹ của mình.”

“Xin chào, quý rầy.” Lễ phép chào hỏi, cùng Thuần Dã cởi giày, thay dép lê được chuẩn bị sẵn cho khách.

“Đừng ngại, cháu cứ vào nhà đi, thức ăn cũng gần xong rồi, hai đứa vào phòng chơi trước đi.” Bà nói xong thì đi vào phòng bếp.

Bởi vì lần đầu tiên tới nhà bạn chơi, cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, nhưng loại cảm giác này cũng không làm cậu chán ghét. Dù trước kia đến không ít nhà người khác, nhưng mà đó là đi giết người, đến nhà bạn bè chơi như vậy, đây là lần đầu tiên từ lúc cậu sinh ra tới giờ.

Nhà Thuần Dã mặc dù không phải là biệt thự sang trọng, nhưng so với gia đình bình thường thì cũng không tồi.

Trong phòng, để Âu Dương Ngạc nhớ kỹ cách cài đặt, Thuần Dã vừa cài đặt vừa giảng giải cho Âu Dương Ngạc nghe, nên tốn khá nhiều thời gian. Vừa định chơi thì bên ngoài truyền đến tiếng kêu của mẹ Thuần Dã gọi bọn họ ra ăn cơm.

Tuy thức ăn không bằng đầu bếp ở nhà cậu làm, nhưng mà cũng xem như ngon miệng. Mẹ Thuần Dã cũng rất hiếu khách, ba người ăn cơm chung rất vui vẻ.

“Ngạc...?” Thuần Dã đột nhiên ngẩng đầu nhìn Âu Dương Ngạc.

“Ừ, tôi nghe rồi.” Là điện thoại của cậu, lúc này cậu để điện thoại cùng túi sách ở trong phòng Thuần Dã, bây giờ đang reo lên.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao? Cháu Âu Dương?” Nghe không hiểu hai người nói cái gì, mẹ của Thuần Dã dò hỏi.

“Thất lễ, cháu đi nghe điện thoại.” Âu Dương Ngạc nói xong thì đứng lên, đi lên phòng Thuần Dã.

“Có chuyện gì?” Là Âu Dương Sóc gọi cho cậu.

“Cái kia, tiểu Ngoạt nhi, khi nào thì cháu về nhà?” Từ bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói của Âu Dương Sóc.

“Một lát nữa.” Chờ chơi trò chơi một lúc rồi về, Âu Dương Ngoạt tính toán trong lòng như vậy.

“Cháu...ai, chú nói tiểu Ngoạt nhi, cháu không thể đợi lát nữa mới về được, anh họ...à không là lão ba của cháu tới đón cháu kìa, chắc là sắp tới rồi.”

“...Hắn ở Nhật Bản?”

“Àn, chiều hôm nay...” Không đợi bên kia điện thoại nói xong, Thuần Dã đã vội vàng chạy vào.

“Ngoạt, trước cổng nhà mình ngừng mấy chiếc xe, cậu nhanh ra xem đi.”

Tùy tay lấy túi sách ở trên giường, Âu Dương Ngoạt yên lặng đi ra khỏi phòng, Thuần Dã cũng đi theo phía sau cậu.

Mở cửa nhà thì thấy bên ngoài có hai chiếc xe màu đen, bên cạnh chiếc xe thứ nhất có tám người mặc đồ đen, nhìn cục diện rất giống đại ca xã hội đen đại giá quang lâm.

“Này, Ngoạt, nhà cậu thật giống gia tộc hắc đạo nha.” Thuần Dã nhỏ giọng reu reo gọi Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt không nói gì, nhìn chiếc xe trước mắt, lúc này cửa xe mở ra, không cần nghĩ cậu cũng biết là ai sẽ bước xuống...

“Người còn muốn chơi tới bao giờ? Theo ta về.” Giọng nói Âu Dương Thần Tu vẫn trước sau như một, không có bất cứ cảm xúc nào.

Thuần Dã đã gặp Âu Dương Sóc, biết gã là chú Âu Dương Ngoạt, nhưng mà lại chưa từng thấy Âu Dương Thần Tu, nhỏ giọng hỏi Âu Dương Ngoạt: “Ngoạt, đó là ai vậy? Anh cậu à?”

Người đàn ông trước mặt nhìn rất trẻ, nếu nói là anh Âu Dương Ngoạt cũng không có ai nghi ngờ. Nghĩ lại trước kia, khí thế của Âu Dương Sóc làm cho người ta cảm thấy áp bách, nhưng so với người này thì hoàn toàn như một con heo với một con rồng, khoảng cách hai người quá xa. (tác giả chìm hàng anh Sóc quá)

Trùng mắt liếc Thuần Dã một cái, như nói ‘Tốt nhất câm miệng cho tôi, không cần hỏi nhiều’, sau đó im lặng thật lâu, lâu đến mức Thuần Dã nghĩ là cậu không trả lời thì mới mở miệng phun ra hai chữ ‘cha tôi’. Rất không muốn nói hai chữ này, từ giọng nói có thể nghe ra Âu Dương Ngoạt có bao nhiêu buồn bực, nghiêng răng nghiêng lợi cỡ nào.

Không đợi Thuần Dã từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần, Âu Dương Ngoạt đã vào xe, theo Âu Dương Thần Tu rời đi.

Hôm sau

Phỏng chừng là do có Âu Dương Thần Tu ở đây, nên thật ngạc nhiên từ sáng sớm đã thấy Âu Dương Sóc trên bàn cơm. Từ ngày có người hầu cùng đầu bếp, đây là lần đầu tiên Âu Dương Ngoạt thấy hắn dậy sớm như vậy. Bởi vì tiện đường đến công ty nên hôm nay Âu Dương Ngoạt ngồi xe hắn đến học viện.

“Này, Ngoạt, Âu Dương Ngoạt, chờ mình một chút.” Biết Âu Dương Ngoạt mỗi ngày vào khoảng giờ này sẽ đến học viện, cho nên Thuần Dã đến trước mười phút đợi cậu.

Bởi vì kinh ngạc quan hệ của Âu Dương Ngoạt với người đàn ông trẻ tuổi ngày hôm qua, khi Thuần Dã phục hồi tinh thần thì Âu Dương Ngoạt đã đi mất. Hơn nữa, hôm qua khi Âu Dương Ngoạt nói hai chữ cha ta thái độ cùng khẩu khí rất không vui, khiến Thuần Dã cảm thấy quan hệ hai cha con không được tốt.

Thấy Âu Dương Ngoạt dừng bước lại, Thuần Dã vội chạy tới: “Này, hôm qua về nhà có xảy ra chuyện gì không?” Thuần Dã hỏi, đồng thời cũng không quên nhìn trộm sắc mặt Âu Dương Ngoạt.

“Tại sao?” Tại sao lại hỏi như vậy? Tại sao nghĩ là cậu về nhà sẽ xảy ra chuyện gì?

“Bình thường đều là như vậy đi. Gia tộc các cậu đối với người thừa kế giáo dục rất nghiêm khắc, hơn nữa trên phương diện tư tưởng tình cảm có thể nói giáo dục rất tàn khốc, chẳng lẽ không đúng sao?”

Nghĩ lại trước kia Âu Dương Thần Tu đối với chủ nhân của thân thể này đúng là rất tàn khốc, Âu Dương Ngoạt đồng ý gật đầu.

“Đúng...a, vậy cậu về nhà có bị cha phạt không?” Nói xong còn không quên dùng mắt kiểm tra Âu Dương Ngoạt từ trên tới dưới một phen, dù sao là chính hấn rủ Âu Dương Ngoạt đi chơi, nếu Âu Dương Ngoạt bị phạt thì hấn sẽ cảm thấy áy náy.

“Không có.” Nhớ lại ngày hôm qua, Âu Dương Thần Tu không chỉ không nói gì cậu, thậm chí để cậu đi ngủ sớm mà giúp cậu làm bài tập tiếng Anh.

“Thật sự? Cậu không gạt mình?” Lấy khí thế của cha cậu, rồi mấy chiếc xe cao cấp cùng với đội hình vệ sĩ ngày hôm qua, là người ngu ngốc cũng có thể nhìn ra Âu Dương Ngoạt không phải là gia đình tầm thường. Là một thiếu gia như vậy, lại cùng mình đi chơi đến lúc cha cậu tự mình đi đón, sẽ rất khó tưởng tượng Âu Dương Ngoạt về nhà lại không bị phạt.

“Thật sự.” Âu Dương Ngoạt đi vào phòng học, ngồi xuống ghế.

Nhìn Âu Dương Ngoạt vẫn như thường, không có chỗ nào khác lạ, cánh tay trắng nõn lộ ra bên ngoài ống tay áo không có chút trầy xước, Thuần Dã lúc này mới yên tâm. Ngẫm lại thời gian vừa qua, lấy sự hiểu biết của hấn đối với Âu Dương Ngoạt, nếu nói Âu Dương Ngoạt gạt người đúng là không có khả năng, cũng không thể tưởng tượng ra. Nhưng nếu nói, lúc Âu Dương Ngoạt mở miệng nói chuyện thì sẽ đả kích người khác thì còn có khả năng hơn.

35. Chương 35

Radio: “Mời Âu Dương Ngoạt, Cương Bản Thuần Dã cấp C năm hai ban ba, cùng Nham Kỳ cấp C năm nhất ban hai đến văn phòng hiệu trưởng. Lập lại một lần nữa, mời Âu Dương Ngoạt...”

Nghe thông báo, tầm mắt cả lớp đều tập trung vào hai người, Thuần Dã nghiêng đầu nhìn về phía Âu Dương Ngoạt. “Này, Ngoạt, ngay cả năm nhất kia cũng bị gọi lên, mình nghĩ chắc là vì chuyện vào giờ nghỉ trưa ngày hôm qua.” Nhớ lại một cước không lưu tình của Âu Dương Ngoạt ngày hôm qua, hấn liền cảm thấy da đầu run lên.

Âu Dương Ngoạt cho người ta ấn tượng rất mạnh, cũng rất thần bí. Xinh đẹp giống như hoa anh túc, không lúc nào không toả ra nguy hiểm trí mạng nhưng lại rất hấp dẫn.

Âu Dương Ngoạt không nói lời nào có nghĩa là cậu ngầm thừa nhận, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc này, các nữ sinh trong lớp tò mò vây quanh hai người, hỏi không ngừng. Một số người muốn lôi kéo Âu Dương Ngoạt đáp lời đều bị Thuần Dã khéo léo giữ lại, Âu Dương Ngoạt cũng thuận lợi đi ra phòng học.

Giải quyết đám nữ sinh hiếu kỳ kia xong, Thuần Dã mới đuổi theo Âu Dương Ngoạt, trên hành lang, hai người thông thả đi đến văn phòng hiệu trưởng.

“Hai em tới rồi, ngồi đi.” Khi hai người vào văn phòng thì lão sư của bọn họ cũng có ở đó, còn có hai lão sư khác. Học viên năm nhất kia cũng ở đây. Chủ nhiệm ban thấy hai người đi vào thì chỉ hai người ngồi vào hai cái ghế trước mặt.

“Hôm nay gọi cha em tới đây cô nghĩ ba em trong lòng đều đã hiểu rõ là chuyện gì, vị này là lão sư phụ trách năm hai cấp B, giờ nghỉ trưa hôm qua trong ban họ có một học viên bởi vì bị đau ngực mà đưa đi bệnh viện, sau khi kiểm tra phát hiện có bốn cái xương sườn bị nứt...” Nói đến đây chủ nhiệm ban còn không quên nhìn về phía vị lão sư kia xem lời mình nói có sai chỗ nào hay không.

Loại chuyện này, bình thường là sẽ do lão sư kia tự mình giải quyết, nhưng lần này liên quan đến học viên khác cấp, cho nên từ người gây chuyện đến lão sư đều phải đến xử lý.

“Chúng tôi cũng đã hỏi qua học viên bị thương kia cùng ba học viên khác, nhưng các em ấy dường như không muốn nói rõ mọi chuyện...” Nghe chủ nhiệm ban nói đến đây, Thuần Dã trong lòng khinh thường nghĩ, bọn họ đương nhiên không dám nói sự thật, bởi vì bọn họ dùng bạo lực đi vơ vét tài sản của học viên khác nên mới bị đánh.

“...Bất quá bây giờ chúng tôi đã hiểu rõ mọi chuyện, tuy rằng nguyên nhân là vì các em ấy có hành vi không tốt, nhưng mà....học viên Âu Dương, em có nghe cô nói không?” Nghe thế, tất cả mọi người đều nhìn về phía Âu Dương Ngoạt, chỉ thấy cậu vẫn không nhúc nhích ngồi đó, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mà ngay cả khi bị gọi tên cậu vẫn không cử động, một bộ dáng căn bản là không có nghe. Kỳ thật, cũng không thể nói là Âu Dương Ngoạt không nghe, nói thật ra là cậu không có cảm tình gì đối với vị chủ nhiệm này. Cậu nhớ rõ thái độ lấy lòng lúc cậu mới đến đây, cùng thái độ bây giờ đối với học viên cấp C khiến Âu Dương Ngoạt chán ghét.

Lúc này Âu Dương Ngoạt xoay đầu lại, dùng thanh âm không mang theo một chút tình cảm nào hỏi: “Sau đó?” Muốn thế nào?

“Hả?”

Theo hình thức suy nghĩ của Âu Dương Ngoạt, ngoại trừ Âu Dương Thần Tu và Thuần Dã có thể miễn cưỡng đuổi kịp, còn lại những người khác thì đành chịu.

Chậm nữa nhịp, vị chủ nhiệm ban kia rốt cuộc mới hiểu Âu Dương Ngoạt nói gì: “Chúng tôi muốn biết, học viên kia là do ai làm bị thương?” Có thâm ý nhìn thoáng qua Thuần Dã.

Cũng khó trách các lão sư nghi ngờ Thuần Dã mà không phải Âu Dương Ngoạt. Trước hết, từ diện mạo mà nói, Thuần Dã là cương dương, Âu Dương Ngoạt là âm nhu. Lại thêm, tuy rằng Âu Dương Ngoạt không thấp, nhưng so với Thuần Dã cao một mét tám thì có vẻ nhỏ yếu, nên mọi người hoài nghi Thuần Dã thì cũng không có gì lạ. (*chắc* giờ ta đã hiểu thêm về câu ‘nhìn người đừng nhìn bề ngoài’ aiii...khổ thân Thuần Dã ai kêu sinh ra mặt gian quá làm chi)

Không đợi Thuần Dã mở miệng bao che, Âu Dương Ngoạt vẻ mặt như không có chuyện gì thừa nhận. “Là em làm.” Câu trả lời của cậu khiến các lão sư không thể tin nổi, ai có thể nghĩ một thiếu niên xinh đẹp như vậy, từ ánh mắt đầu tiên đã khiến bọn họ liên tưởng đến búp bê trong các vở kịch dành cho thiếu nhi lại là người gây ra sự kiện đánh người.

Khi tiếng chuông vào học đầu tiên vang lên, chuyện Âu Dương Ngoạt cũng xem như giải quyết. Vừa ra khỏi cửa văn phòng về mặt Âu Dương Ngoạt phải nói là thật khủng bố, ngay cả những nữ sinh trì độn với cảm giác nguy hiểm cũng đều tránh cậu thật xa.

“Ngoạt, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Bởi vì mình xen vào chuyện của người khác nên mới liên lụy cậu.” Thuần Dã mười ngón tay khép lại như viếng tượng phật, miệng không ngừng giải thích.

“Không có gì.” Chuyện này cũng không nói là ai sai, nếu cái tên quỷ quái xui xẻo kia không đánh chủ ý với Âu Dương Ngoạt thì cũng không khiến mọi chuyện như vậy. Tất cả chỉ có thể nói, không thể tránh được.

“Cái đó...về nhà, cha của cậu có thể...” đánh cậu hay không? Mấy chữ này không dám tưởng tượng, cũng hoàn toàn không thể nghĩ ra cảnh Âu Dương Ngoạt bị ba đánh. Thuần Dã không đạo đức còn rất muốn nhìn, bởi vì không thể tưởng tượng ra cho nên rất muốn nhìn xem là cảnh tượng đó như thế nào, thật sự là rất tò mò.

Đừng nói là Thuần Dã không tưởng tượng được Âu Dương Thần Tu sẽ làm gì Âu Dương Ngoạt, mà ngay cả Âu Dương Ngoạt cũng nghĩ không ra Âu Dương Thần Tu dám làm gì đối với cậu. “Sẽ không.” Lãnh đạm trả lời.

“Nhưng mà không phải học viện đã gọi điện thoại báo cho chaa cậu sao?” Mới gặp chuyện hôm qua, hôm nay lại bị học viện gọi điện thông báo...ai...Câu của miệng không sai: ‘hoạ vô đơn chí a’.

“Cậu cảm thấy hấn rất đáng sợ?” Âu Dương Ngoạt nhướn mày nhìn về phía Thuần Dã, thản nhiên hỏi. Rất kỳ quái, từ hôm qua đến nay, chỉ cần có chuyện liên quan đến gia đình là Thuần Dã cứ hỏi cậu về nhà có bị gì hay không linh tinh.

“Đúng, y thật đáng sợ.” Ít nhất chỉ cần người có não sẽ không ai đi trêu chọc người đàn ông đó.

Mặc dù không phải phụ nữ, nhưng Thuần Dã rất tự tin vào giác quan thứ sáu tuyệt đối còn chuẩn hơn so với phụ nữ của mình. Ngày hôm qua khi nhìn thấy lão ba của Âu Dương Ngoạt, hấn có thể cảm nhận được người đàn ông này rất mạnh, cũng rất nguy hiểm. Thậm chí...độ nguy hiểm còn vượt xa người bạn này của

hắn Âu Dương Ngạc. Đáng tiếc người bạn này của hắn dường như không phát hiện, hoặc nói căn bản không thèm để ý!

“Nếu cậu nói chaa cậu không ở Nhật Bản thì tốt rồi, bây giờ y ở đây. Lúc này Thiên lão sư không phải còn gọi điện thoại kêu y đến học viện nói chuyện sao?” Học viên cấp C cũng giống như các học viên trường học bình thường khác, có chuyện gì là sẽ mời gia đình hoặc là người giám hộ đến, không thì sẽ đến nhà thăm hỏi.

“Hắn sẽ không tới.” Chỉ là tự mình an ủi mình.

Sự thật thường thường rất tàn khốc...Tiết ba vừa mới qua một nửa, Từ Lệ Hương liền đứng ở cửa phòng học. “Cái kia... Âu Dương đồng học. Chaa em đến đây, phiền toái các em theo cô ra ngoài một chút.”

“Không phải cậu nói lão cha cậu sẽ không đến sao?” Thuần Dã trong lòng áy náy hỏi.

36. Chương 36

Đi theo Từ Lệ Hương vào văn phòng. “...!” Âu Dương Ngạc thật bất ngờ, cậu thấy không phải Âu Dương Thần Tu mà là An Húc Nhiên.

Thấy Âu Dương Ngạc theo đi vào, An Húc Nhiên theo phản xạ từ trên ghế đứng dậy. “Tiểu...” thiếu gia. Hai chữ thiếu gia bị Âu Dương Ngạc trùng mà không dám kêu ra miệng.

Cũng may trong văn phòng không có giáo viên khác, mà Từ Lệ Hương đầu óc không được bình thường nên không nhìn ra cái gì, nếu có người khác ở đây thì khó nói. Dù sao có cha nào mà lại đối với con khiếm tốn lễ phép như vậy.

“Thật thất lễ với lão sư, tôi muốn cùng tiểu...Ngạc nhi nói chuyện riêng một chút.”

“Không sao, không sao, hai cha con cứ nói chuyện trước đi, tôi đi ra ngoài chờ.”

“Không cần.” Âu Dương Ngạc thản nhiên nói một câu liền đi ra ngoài.

An Húc Nhiên theo cậu ra khỏi văn phòng, hai người đứng trên hành lang. “Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thiếu gia, thật xin lỗi, tôi nói không rõ ràng khiến người bị lão sư hiểu lầm.” An Húc Nhiên thật bất đắc dĩ, không nghĩ tới lão sư của tiểu thiếu gia lại không được bình thường như vậy, chỉ nghe mới một nửa thì đã chạy đi, động tác nhanh hơn suy nghĩ.

“Nói trọng điểm.” Cậu cũng không ngại bị hiểu lầm An Húc Nhiên là chaa mình, hơn nữa nếu cậu đoán không sai thì Âu Dương Thần Tu cũng đến học viện.

“Thiếu gia đang ở bên ngoài chờ người.” Đây mới là điểm mấu chốt mọi chuyện.

Vừa vặn bọn họ đang đứng trước cửa sổ hành lang, Âu Dương Ngạc theo ánh mắt An Húc Nhiên nhìn ra cổng học viện, chỉ thấy trên đường đối diện học viện có một chiếc xe màu đen đang đậu. Bởi vì ánh nắng, toàn thân xe bị ánh sáng phản xạ loè loè chiếu sáng rất dễ chú ý.

“Tiểu thiếu gia đến chỗ thiếu gia đi, về phía học viện tôi sẽ giúp người xử lý tốt.” Đó cũng là Âu Dương Thần Tu phân phó.

“Được.” Tuỳ tiện lên tiếng, Âu Dương Ngạc liền đi về phía cầu thang.

Bây giờ là thời gian vào học nên trên hành lang không có học viên nào, có cũng là số ít học viên vào khoá học thể dục.

Âu Dương Thần Tu ngồi vị trí người lái, xuyên qua cửa kính xe nhìn thấy Âu Dương Ngạc từ trong học viện đi ra, băng qua đường, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Dọc theo đường đi Âu Dương Thần Tu chỉ im lặng lái xe. Mà Âu Dương Ngạc thì tựa vào ghế, tay phải chống lên cửa sổ, cũng không hỏi bọn họ sẽ đi đâu. Ai cũng không chịu mở miệng nói chuyện trước, trong lúc nhất thời, không khí trong xe nặng nề khiến người ta hít thở không thông.

Xe đi vào một nhà hàng sang trọng ở Đông Kinh, Âu Dương Thần Tu sau khi xuống xe thì giao chìa khoá cho nhân viên nhà hàng phụ trách mang xe vào bãi đỗ xe, rồi trực tiếp dẫn Âu Dương Ngoạt lên lầu hai.

Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, hai người đi vào gian phòng đã được đặt trước, sau khi hai người ngồi xuống không lâu thì phục vụ lần lượt mang thức ăn lên.

Mười một giờ rưỡi mà bắt đầu ăn cơm? Khó hiểu nhìn về phía Âu Dương Thần Tu, cũng rất không khéo bắt gặp tầm mắt của hắn.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau một lúc lâu, Âu Dương Thần Tu mới mở miệng: “Ta thấy thức đêm hoàn thành công việc đến đây một chuyến thật chính xác.”

Âu Dương Ngoạt cầm đũa gấp thức ăn cậu thích vào bát, vừa ăn vừa tiếp lời: “A...vậy thì chúc mừng người.”

“Trách không được người thích đến đây học như vậy, xem ra người ở chỗ này khá vui vẻ thoải mái.” Hơn nữa muốn làm gì thì làm, tùy ý điền vào hồ sơ nhập học, tự lựa chọn lớp học.

“Chỗ nào, chỗ nào, người khen sai rồi.” Âu Dương Ngoạt bắt đầu cùng hắn đấu võ mồm.

Âu Dương Thần Tu thở dài, ai, hắn phát hiện từ khi Âu Dương Ngoạt xuất viện số lần hắn thở dài càng ngày càng nhiều. “Nói đi, giờ nghỉ trưa hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Nuốt thức ăn xuống, Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai: “Người không phải đã biết rồi sao?” Cho dù Âu Dương Thần Tu không ở Nhật Bản, nhưng Âu Dương Ngoạt cũng có thể khẳng định Âu Dương Thần Tu vẫn biết rõ mọi chuyện.

Sự thật cũng chính là như thế!

Chỉ cần Âu Dương Thần Tu muốn biết, cho dù là một chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hằng ngày của Âu Dương Ngoạt cũng có thể biến thành tư liệu báo cáo nằm trên bàn của hắn. Đó cũng là vì Âu Dương Ngoạt thay đổi quá lớn, Âu Dương Thần Tu càng ngày càng hoài nghi nhiều hơn.

Dù sao để một người chủ nghĩa vô thần tin tưởng vào tình tiết cấu huyết điên cuồng là thế giới này có linh hồn xuyên qua linh tinh gì đó, còn không bằng để hắn tin vào con trai mình bởi vì đã kích quá lớn mà biến thành tâm bệnh, cũng chính là căn bệnh trong truyền thuyết – đa nhân cách.

“Ta muốn nghe chính miệng người nói.” Mặc kệ là đối với cấp dưới, hay là những người khác trong gia đình, Âu Dương Thần Tu tuyệt đối không chỉ nghe từ một phía.

“Không phải là @\$\$*&#...cái đồ ngu kia muốn đánh lén ta, tự mình làm bậy.” Thật sự là kỳ tích, có thể nói đây là lần đầu tiên trước mặt Âu Dương Thần Tu mà Âu Dương Ngoạt nói nhiều như vậy.

Bình thường Âu Dương Thần Tu hỏi một câu cậu đáp một câu, số lượng từ cũng không vượt quá hai mươi. Ngược lại hôm nay tự nhiên nói nhiều như vậy, xem ra chính sách dụ dỗ của Âu Dương Thần Tu rất thành công, tiến bộ đến mức có thể ở trước mặt Âu Dương Thần Tu một hơi nói nhiều như vậy.

Nghe Âu Dương Ngoạt thuật lại xong, Âu Dương Thần Tu gật gật đầu cũng không nói gì thêm. Hơn nữa trước kia hắn cũng đã lãnh giáo cá tính có cừu tất báo của Âu Dương Ngoạt, làm người phụ nữ bị bạt tai kia sau khi hắn về nước thì khóc lóc sụt sùi suốt mấy ngày liền. [tác giả: bắt quá cuối cùng sau khi cáo trạng không thành công, kết cục bị ‘biếm lãnh cung’]

Một phụ nữ mà chọc tới Âu Dương Ngoạt còn bị đánh, là đàn ông thì không cần phải nói, chỉ có thể nói cái tên xui xẻo bị Âu Dương Ngoạt đánh kia, tự làm tự chịu.

“...Nhưng mà sau này đừng xuống tay nặng như vậy, nếu không lão sư của người hai ba ngày lại gọi điện thoại về nhà thật là phiền.” Một câu nói kia hoàn toàn biểu hiện sự thoải thuận cùng dung túng của Âu Dương Thần Tu vô cùng nhuần nhuyễn.

Bởi vì ba ngày không ngủ nên hắn muốn ở biệt thự ngủ bù, lại bị lão sư của nhi tử mới sáng sớm gọi điện thoại tới đánh thức mà khí huyết dâng lên. Bất quá cục tức kia từ lúc lái xe tới học viện cũng đã tiêu tán gần hết, nhưng mà vẫn phải có một trừng phạt nhỏ mới hết hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Thần Tu liền vươn một bàn tay nắm lấy gương mặt Âu Dương Ngoạt.

Mới mấy ngày không gặp, Ngoạt nhi bởi vì trước kia thiếu máu mà trắng bệch bây giờ đã hồng hào hơn, lộ ra làn da hồng nhạt nõn nà, gương mặt thịt thịt nắm trong tay cảm xúc khá thoải mái, bất tri bất giác Âu Dương Thần Tu đem cả hai tay đặt lên gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Ngoạt, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt cực độ mất hứng của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu mới hậm hực thu tay về.

Tuy nói Âu Dương Ngoạt tức giận vì Âu Dương Thần Tu nắm làm đau mặt cậu, nhưng đối với đụng chạm của Âu Dương Thần Tu cậu lại không ngăn chặn cùng bài xích. Nếu không đồng ý cậu có thể dễ dàng tránh khỏi tay Âu Dương Thần Tu, nhưng cậu lại không làm như vậy mà chờ tự hấn rút tay về.

Đối với loại phản ứng tâm lý khác thường này Âu Dương Ngoạt cũng không muốn nghĩ nhiều, cậu đem tất cả quy thành khối thân thể này còn quyến luyến Âu Dương Thần Tu. Cũng bởi vì nghĩ như vậy cho nên trong cuộc sống sau này cậu bị Âu Dương Thần Tu chiếm tiện nghi hết lần này đến lần khác mà không biết...

Xoa xoa gương mặt vì bị Âu Dương Thần Tu nắm mà đỏ bừng, Âu Dương Ngoạt rầu rĩ nói: “Ta đã nường tay.”

“Phải không, a ~ ~ ~ vậy quả thật là tên kia xui xẻo.” Âu Dương Thần Tu cười cười quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, cũng không tắt yếu vì mấy chuyện râu ria không đâu ra đâu mà lãng phí thời gian.

Hai người ăn cơm xong đi ra nhà hàng, nhân viên nhà hàng đã mang xe từ bãi đỗ xe đến cửa nhà hàng cho Âu Dương Thần Tu.

Lên xe, Âu Dương Thần Tu nhìn về phía Âu Dương Ngoạt hỏi: “Ngoạt nhi, muốn đi đâu?”

“Không quan trọng.” Dù sao về nhà cũng không nói chuyện, không bằng ở ngoài đi chơi một chút.

“Vậy đến Ngân Toà đi.” Thuận tiện thay đổi đồng phục của cậu. Bây giờ vẫn còn trong thời gian học của học viện, cũng không nên mặc đồng phục nhênh ngang đi trên đường.

37. Chương 37

Ngân Toà Đông Kinh Nhật Bản là khu thương nghiệp vô cùng nổi tiếng, có thể nói nơi đó là cao cấp, hàng hiệu, thịnh hành, thưởng thức, model...là trung tâm nổi danh thế giới.

Bởi vì lần trước trong điện thoại có nói là chờ khi nào hấn đến Nhật sẽ dẫn Âu Dương Ngoạt đi chơi, cho nên nhân dịp buổi chiều rảnh rỗi vả lại bọn họ ăn cơm cùng gần Ngân Toà nên đi xem luôn.

Đi theo Âu Dương Thần Tu vào một cửa hàng tên SH & PS, hai người có bề ngoài xuất sắc cùng khí chất cao quý nên người những người bán hàng dồn dập hướng dẫn cùng hy vọng.

Khi hai người đi đến khu trang phục, rất nhiều người lưu lại tiếc nuối, hâm mộ, nhưng mà điều này lại là niềm vui cho người bán hàng khu vực trang phục.

Âu Dương Thần Tu đối với tình huống bị nhìn chăm chú đã vô cùng quen thuộc, nên vẫn bình thường như không có gì mà thay Âu Dương Ngoạt chọn lựa nhãn hiệu quần áo mà cậu thích.

Quần áo của Âu Dương Ngoạt tất cả đều đặc biệt làm theo yêu cầu, cho nên đây là lần đầu tiên cậu tới cửa hàng mua. Bất quá cũng là bất đắc dĩ thôi, ai kêu bây giờ cậu đang mặc đồng phục làm chi.

Người bán hàng ở đây phải nói là vô cùng nhiệt tình, mặt phiếm hồng quang, tươi cười sáng lạn, đi bên cạnh Âu Dương Thần Tu không ngừng giới thiệu, nhưng mà người khổ lại chính là Âu Dương Ngoạt đi bên cạnh Âu Dương Thần Tu.

Không thích tiếp xúc gần gũi với người khác, nhưng mà bởi vì người bán hàng quá mức nhiệt tình cho nên khó tránh khỏi sẽ bị đụng chạm, cũng may có một nhóm hình như là nữ sinh đi vào, nếu không đợi thêm một lát nữa cậu sẽ khó mà ngăn lại xúc động muốn giết người.

Thấy Âu Dương Ngoạt không kiên nhẫn, Âu Dương Thần Tu nhanh chóng đưa quần áo cho cậu.

Tiếp nhận bộ quần áo từ tay Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt đến phòng thay quần áo. Không thể không nói ánh mắt thưởng thức của Âu Dương Thần Tu vô vùng độc đáo, tuy Âu Dương Ngoạt mặc đồng

phục cũng rất dễ nhìn, nhưng mà với bộ quần áo Âu Dương Thần Tu tỉ mỉ lựa chọn mặc lên người Âu Dương Ngoạt lại mang đến một hương vị khác. Rất hợp với màu tóc nâu cùng gương mặt xinh đẹp của cậu, chỉ tiếc Âu Dương Ngoạt mang kính áp tròng, nếu không kết hợp với đôi mắt màu xanh kia thật khiến người nhìn không dời mắt được.

Những người bán hàng ở đây chưa bao giờ cảm thấy rung động thị giác như vậy, cảm giác hoàn mỹ làm cho bọn họ khắc sâu ấn tượng, cho đến sau này, khi kiểu dáng đó không còn lưu hành, bọn họ cũng không gặp ai giống như Âu Dương Ngoạt chỉ dựa vào một bộ quần áo mà khiến người khác rung động thị giác đến thế.

Mới vừa ra khỏi cửa hàng SH & PS, Âu Dương Thần Tu liền dẫn Âu Dương Ngoạt vào một cửa hàng khác tên Toypark.

Cửa hàng này có bốn lầu, lầu bốn là khu chuyên bán các loại trò chơi điện tử mới nhất, cũng là nơi Âu Dương Ngoạt thích nhất.

“Thích không?” Với năng lực quan sát sắc bén như Âu Dương Thần Tu thế nào lại không nhìn ra Âu Dương Ngoạt đôi mắt long lanh, lưu luyến đảo quanh trên máy chơi game psp.

Nghe câu hỏi Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt lúc này mới ngẩng đầu. “Àn.” Ánh mắt hy vọng mặc dù không khoa trương như chú chó nhỏ, nhưng cũng có ý tứ như vậy. Có lẽ bởi vì vui vẻ, trong đôi mắt không còn thần nhiên bình thường mà loè loè sáng lên.

Lúc này cậu cùng đứa trẻ phản nghịch không có gì khác nhau. Thí dụ như khi không vui cùng cha mẹ mâu thuẫn, thì bắt đầu đối nghịch không chừa một chút mặt mũi. Nhưng một khi muốn xin tiền hoặc muốn mua đồ, bọn họ liền thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ.

“Thích thì mua đi.” Những lời này của Âu Dương Thần Tu quả thật khiến cậu mở cờ trong bụng, Âu Dương Ngoạt lần đầu tiên nở nụ cười, nụ cười thật tình từ đáy lòng, ở trên gương mặt xinh đẹp kia toả ra tựa như gió xuân thổi vào mặt.

Đó cũng là nụ cười Âu Dương Thần Tu thấy từ khi cậu xuất viện đến nay, kinh ngạc đồng thời cảm giác thoả mãn nói không nên lời...

Kiên nhẫn đi theo Âu Dương Thần Tu đi xung quanh thật lâu cũng không có hứng thú, mãi đến khi mua được đĩa game như mong muốn, Âu Dương Ngoạt mới mở miệng hỏi Âu Dương Thần Tu: “Chúng ta lát nữa còn đi chỗ nào nữa không?”

“Người còn muốn mua gì hay muốn đi chỗ nào nữa không?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

Lắc đầu: “Không có, ta muốn về.”

Sùng nịch cười cười, Âu Dương Thần Tu vươn tay giúp cậu chỉnh lại mái tóc trước trán. “Vây đi về thôi.”

Dọc theo con đường náo nhiệt dành cho người đi bộ, chậm rãi đi đến bãi đỗ xe, quần áo cao cấp cùng tướng mạo xuất chúng của bọn họ khiến cho cả nam lẫn nữ trên đường đều quay đầu lại nhìn.

Đi ngang qua một cửa hàng trang sức, Âu Dương Ngoạt đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

Cửa hàng này là mấy hôm trước trong giờ nghỉ trưa Thuần Dã nhìn thấy trên một quyển tạp chí, cậu nhớ lúc đó Thuần Dã rất thích một sợi dây chuyền được giới thiệu trong đó, nhưng mà quá đắt nên cũng không hy vọng gì.

Ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu: “Ta muốn vào xem.”

Cũng không quản Âu Dương Ngoạt vào đó làm gì, Âu Dương Thần Tu chỉ theo ý cậu đi vào.

Đạo qua quầy hàng một vòng Âu Dương Ngoạt mới thấy sợi dây chuyền trên tạp chí kia, là một sợi dây chuyền kiểu móc xích được làm bằng bạch kim trắng thuần, dài khoảng 6 ly, mặt dây chuyền là một chữ thập khắc hoa văn, thiết kế tựa như hai thánh giá chồng lên nhau. Ở giữa là một viên đá quý hình chữ thập nhỏ, thiết kế khá độc đáo, tuy không nạm kim cương, nhưng từ hàm lượng bạch kim nguyên chất cũng làm nó trở nên đắt đỏ.

Cô bán hàng thấy hai người một thân hàng hiệu thì biết hai người không tầm thường, khi tấm mắt Âu Dương Ngoạt dừng trên dây chuyền mới vừa đưa ra thị trường, cô lập tức lấy ra niềm nở giới thiệu.

“Thích cái này?” Không hiểu tại sao Âu Dương Ngoạt lại đột nhiên muốn mua mấy thứ này, nhưng mà Âu Dương Thần Tu vô cùng chiều theo cậu, chỉ cần cậu thích, hẳn nhất định sẽ mua cho cậu.

Lắc đầu: “Không thích.”

Nghĩ là cậu không hài lòng mấy cái này, Âu Dương Thần Tu nói: “Chúng ta đi cửa hàng khác nhìn xem.” Vừa định xoay người lại bị Âu Dương Ngoạt giữ chặt.

“Trả tiền.” Thành linh toát ra hai chữ này.

Trả tiền? “Không phải người nói không thích cái này sao?” Chẳng lẽ là làm nũng, tính đùa giỡn?

“Bạn học mời ăn cơm, phải hoàn lễ vật.” Kỳ thật Âu Dương Ngoạt là một người không có khái niệm về tiền bạc. Nguyên tắc của cậu là tuyệt không tùy tiện nợ ân tình của bất cứ ai, mặc kệ là lớn hay nhỏ, chỉ cần đối phương thích cái gì cậu sẽ hoàn lại cái đó.

Cô bán hàng đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, cảm thấy chút nữa rớt xuống. Cậu ta là kẻ ngốc sao? Nào có ai mua vật quý như vậy để đổi ân tình, tạm thời không nói đến ân tình, người khác chỉ mời ăn một bữa cơm liền ra tay rộng rãi như vậy, căn bản là một người coi tiền như rác a.

Bất quá Âu Dương Thần Tu lại không cho là vậy, chút tiền ấy đối với hắn mà nói không tính là gì cả, chỉ cần Âu Dương Ngoạt vui vẻ thì tùy cậu.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, con số mà Âu Dương Ngoạt dùng từ trước đến nay, so với con số mà đám người tình của Âu Dương Thần Tu còn không bằng. Nào là mua quần áo, trang sức, son phấn..., mà ngay cả phí chia tay cũng còn kém xa. Từ góc độ người bên ngoài mà nói hẳn đối với con trai còn không tốt bằng đám người tình kia, điểm ấy khiến người ta thật tức giận.

Dù sao cũng phải mất thời gian gói lại, nên Âu Dương Thần Tu để Âu Dương Ngoạt ở lại cửa hàng đợi còn hắn thì đến bãi đỗ xe lấy xe.

38. Chương 38

Xe vừa về đến nhà, Âu Dương Ngoạt liền vội vàng lấy đĩa game từ trong túi đồ trên tay Âu Dương Thần Tu chạy vào thư phòng.

Trong phòng khách, Âu Dương Thần Tu cởi áo khoác tây trang, thuận tiện đem mấy túi đồ hôm nay mua giao cho An Húc Nhiên đứng bên cạnh. “Làm tốt?”

“Vâng, thiếu gia, vấn đề của tiểu thiếu gia ở học viện đã xử lý ổn thỏa.”

Âu Dương Thần Tu gật gật đầu, đi đến ghế sofa ngồi xuống, châm một điếu thuốc lá, bật tivi.

“A, lão ca, sao chỉ có một mình anh? Tiểu Ngoạt nhi còn chưa tan học sao?” Chân trước vừa bước vào, Âu Dương Sóc liền xuất hiện ở sau lưng theo vào.

“Ở trong thư phòng.” Trả lời câu hỏi xong, Âu Dương Thần Tu nhìn nhìn hắn hỏi: “Sao cậu về sớm như vậy?” Lúc này người hầu bưng hai ly trà nóng đặt trên bàn trước mặt Âu Dương Thần Tu.

“A, bây giờ cũng đã 5 giờ chiều rồi, còn sớm sao? Em bất quá chỉ về sớm nửa tiếng thôi mà.” Âu Dương Sóc lại nói: “Lão ca, anh nói tiểu Ngoạt nhi ở trong thư phòng làm gì?”

Âu Dương Sóc là đồng tính, Âu Dương Ngoạt là một ốc đảo trong lòng của hắn. Không chỉ diện mạo, mà ngay cả dáng người cũng hoàn toàn phù hợp với yêu cầu cực cao của Âu Dương Sóc, hắn là một thành viên của hiệp hội về bề ngoài, yêu thích cái đẹp. Chỉ tiếc, trước không nói bọn họ là quan hệ chú cháu, chỉ cần một điểm cậu là con trai của Âu Dương Thần Tu thì hắn không dám hé nửa bước. Cho nên Âu Dương Sóc chỉ có thể đem đứa cháu xinh đẹp Âu Dương Ngoạt thành ốc đảo trong lòng, nhìn no mắt, lâu lâu thì trêu chọc cậu ta một chút giải trí cho vui.

“Ồ trong thư phòng chơi game.” Không cần nhìn, dùng đầu gối nghĩ cũng biết chính xác là như vậy.

“A, thật sao! Vậy em cũng đi đây.” Nói xong liền kích động chạy về phía thư phòng.

Chỉ mới tới hành lang quả nhiên nghe thấy âm thanh trò chơi từ trong thư phòng. “Hey ~ ~ ~ tiểu Ngoạt nhi, chú đến đây ~ ~ ~”

Âu Dương Sóc mở cửa thư phòng nhìn thoáng qua, đương nhiên đối tượng tìm kiếm của hắn vẫn đang chơi game.

“A a a ~ ~ ~ lạnh lùng quá a, tiểu Ngoạt nhi thật tổn thương trái tim của chú mà.” Âu Dương Sóc một bên làm bộ thương tâm, một bên nhìn vào máy tính Âu Dương Ngoạt. “Đây là trò chơi mới ra mà, tiểu Ngoạt nhi cho chú chơi thử đi.” Âu Dương Sóc là điển hình của kẻ già đầu mà còn ham chơi, trình độ ham chơi của Âu Dương Sóc cũng không thua gì trẻ con.

Đem đĩa CD ném cho gã, nhìn thoáng qua một cái máy tính khác trong thư phòng. “Tự chú cài đặt.”

“Sách, thật nhỏ mọn, tốt xấu gì chú cũng làm bài tập giúp cháu.” Tiếp nhận đĩa CD cậu ném qua, Âu Dương Sóc một bên lẩm nhảm oán giận.

“Đó là Âu Dương Thần Tu gọi chú giúp.” Cậu cũng không quên thái độ không tình nguyện của hắn khi Âu Dương Thần Tu gọi hắn làm bài tập giúp cậu.

Cái này là tròng mắt tất báo, tiểu tử thích mang thù! “Tiểu Ngoạt nhi, cháu thật sự là không đáng yêu.” Âu Dương Sóc nói xong còn định vươn tay nhéo mặt Âu Dương Ngoạt ăn chút đậu hủ, nhưng mà bị Âu Dương Ngoạt khéo léo né tránh.

Bị bắt tự cài đặt trò chơi xong, hắn và Âu Dương Ngoạt chơi mới một nửa thì Âu Dương Thần Tu đi vào gọi người: “Ngoạt nhi, xuống ăn cơm thôi.”

“Ừ, chờ một chút.”

Mười phút sau...

“Ngoạt nhi!!” Âu Dương Thần Tu đứng tại cửa, lần thứ hai lên tiếng nhắc nhở Âu Dương Ngoạt không có ý định đi ăn cơm.

“Biết rồi, chờ thêm một chút.” Nhìn máy tính, Âu Dương Ngoạt đầu cũng không nâng trả lời có lẽ.

“Lão ca, anh một mình ăn trước đi, bọn em một lát ăn sau.” Âu Dương Sóc bên này cũng hưng trí bừng bừng, dễ dàng gì để cho Âu Dương Ngoạt đi ăn cơm.

Mười phút sau nữa...

Âu Dương Thần Tu nhìn hai người từ đầu tới cuối vẫn thờ ơ, rốt cuộc phát hỏa: “Âu Dương Sóc, tôi cho cậu một phút, cậu tự mình lăn xuống hay là đợi tôi động thủ?!”

Chộc giận Âu Dương Thần Tu thì kết quả hết sức nghiêm trọng mà cũng hết sức thê thảm. Nghe thanh âm giận dữ của Âu Dương Thần Tu thì Âu Dương Sóc chỉ phải cười gượng hai tiếng. “Aha ha, được rồi được rồi, không cần lão ca động thủ, em tự mình lăn, lập tức lăn đi liền.” Bởi vì Âu Dương Sóc và Âu Dương Ngoạt chơi đồng đội, cho nên nếu một người dừng trò chơi thì người còn lại không thể nào chơi tiếp được.

Âu Dương Sóc bên kia vừa đi thì Âu Dương Ngoạt bên này cũng chỉ có thể ai oán ngồi nhìn màn hình. “....”

“Người thì sao? Muốn tự mình đi hay là ta ôm người đi?” Vẫn ngồi đó không nhúc nhích, câu kinh sao? Cho ai xem, cứng chiều thì cũng có mức độ.

Từ trên ghế đứng dậy, Âu Dương Ngoạt không nói gì đi theo Âu Dương Thần Tu đến phòng ăn.

Âu Dương Sóc ngồi trước bàn ăn chờ hai người, thấy Âu Dương Ngoạt vẻ mặt buồn bực không vui, vui sướng khi người gặp họa chào hỏi: “Nha ~ ~ ~ tiểu Ngoạt nhi.” Cháu cuối cùng cũng bị đại ma vương tóm rồi.

Âu Dương Ngoạt hoàn toàn mặc kệ hắn, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, trong lòng nghĩ ăn nhanh để đi chơi game.

Ăn cơm không bao lâu thì Âu Dương Ngoạt bắt đầu ở đây gãi gãi, ở kia gãi gãi.

“Sao vậy?” Âu Dương Thần Tu nhìn cậu thật lâu, cuối cùng nhin không được mở miệng hỏi.

“Khó chịu.” Tay gãi cổ không ngừng, trong chốc lát lại chuyển sang cánh tay, ngực, lưng.

“Qua đây ta nhìn xem.” Để đũa xuống, Âu Dương Thần Tu vẫy tay ý bảo cậu qua đó.

Âu Dương Ngoạt chần chờ một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn bước qua, Âu Dương Thần Tu mở cổ áo của cậu ra thì thấy trên cổ một mảng đỏ ửng, còn có rất nhiều mụn nhỏ, lan tràn khắp nơi trên cơ thể. Làn da toàn thân trắng nõn vì vậy mà trở nên đỏ ửng, nhìn rất mê người.

Mà ngay cả Âu Dương Sóc đang ăn cơm bên kia cũng dừng đũa nhìn, đôi mắt gắt gao trừng mãnh liệt.

Thật ngứa, thật ngứa. Âu Dương Ngoạt không ngừng dùng tay trên người gãi loạn để giảm bớt cảm giác ngứa ngáy khó chịu, nhưng mà càng gãi lại càng ngứa. Làn da non mịn không chịu nổi khi cậu dùng lực gãi như vậy, có rất nhiều chỗ bị rách da.

“Âu Dương Sóc, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của cậu đến đây một chuyến.” Bất lấy cái tay không an phận của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu nhìn người vẫn luôn ngồi bất động bên kia.

Bị Âu Dương Thần Tu nhắc nhở, Âu Dương Sóc mới kịp phản ứng, vội vàng đi ra phòng khách gọi điện thoại sau đó chạy đi đón người. Một phút sau Âu Dương Thần Tu cũng mang Âu Dương Ngoạt ra ngoài phòng khách. Lúc này, tất cả người hầu cũng ở một phòng ăn khác ăn cơm cho nên không có ai ở đây.

Thừa dịp Âu Dương Thần Tu không chú ý, Âu Dương Ngoạt nhanh chóng thoát khỏi kiềm chế của hắn, sau đó bắt đầu khẩn cấp gãi lên cổ của mình.

Thấy Âu Dương Ngoạt lại bắt đầu dùng sức gãi lên da, Âu Dương Thần Tu vội vàng bắt tay cậu lại. “Người muốn cào rách da cả người luôn sao? Không cho phép gãi?”

Không cho gãi? Ngứa chết người, làm sao không gãi. “Ngứa.”

Bất lấy hai tay Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu kéo cậu đến sofa ngồi xuống. “Ngứa cũng không cho gãi.”

Đau thì cậu có thể chịu đựng, nhưng mà ngứa thì cậu không có biện pháp. Cảm giác giống như có người ở trên người cậu nhẹ nhàng khiêu khích, cảm giác ngứa đến khó chịu. Khó chịu, thật sự rất khó chịu...

Âu Dương Ngoạt bắt đầu giãy dụa muốn thoát khỏi hai tay Âu Dương Thần Tu, lúc thấy sẽ tránh khỏi thì lại bị Âu Dương Thần Tu một phen kéo cậu vào ngực, để cậu ngồi trên đùi đưa lưng về phía hắn, giữ chặt lại.

39. Chương 39

Âu Dương Ngoạt ngồi trong lòng Âu Dương Thần Tu vẫn không an phận. Từ giãy dụa đổi thành vịn vịn. Âu Dương Ngoạt giống như con giun ở trong lòng Âu Dương Thần Tu uốn éo cọ xát.

“Người làm gì đó? An phận một chút cho ta.” Bị Âu Dương Ngoạt cọ xát câu dẫn nổi lên dục vọng, trong lời nói Âu Dương Thần Tu nồng đậm cảnh cáo. Đã lâu không chạm qua phụ nữ, hắn không thể bảo đảm nếu cứ tiếp tục cọ xát thì có thể nhin được nữa.

Cảm giác có một chỗ trở nên cứng rắn, Âu Dương Ngoạt có ngu ngốc đi nữa cũng biết đó là cái gì, quay đầu: “Biến thái.”

Âu Dương Thần Tu lơ dềnh nhún nhún vai, cười cười trêu tức: “Biến thái cũng là do người câu dẫn.” Giống như mẹ người, trời sinh bản lĩnh câu dẫn người khác.

Trước kia câu dẫn người cũng không phải là ta. Âu Dương Ngoạt trong lòng có chút không vui quay đầu không nói chuyện.

Bác sĩ còn chưa tới. Thật làm cho người ta lo lắng, Âu Dương Ngoạt lại sắp ngồi không yên. Nhẹ nhàng cọ xát, làm dịu một chút hắn là không có việc gì đi?

Đột nhiên, một bàn tay đem đầu Âu Dương Ngạc quay lại phía sau, gương mặt anh tuấn của Âu Dương Thần Tu trở nên phóng đại... Thanh âm nhẹ nhàng mút vào, môi bị cắn nhẹ mà tê dại, đầu lưỡi chui vào khoang miệng khuấy đảo làm cho Âu Dương Ngạc lần đầu tiên cùng người khác hôn môi đầu vầng mắt hoa.

Một cái hôn sâu thật dài chấm dứt, chạm nhẹ vào đôi môi bị cắn mút mà sưng đỏ: “Không phải đã nói người nên an phận rồi sao.” Thanh âm từ tính hơi khàn khàn hơn so với vừa rồi.

Âu Dương Ngạc từ trước tới giờ chưa từng cùng người khác hôn môi như thế, bị kỹ thuật cao siêu của hắn làm cho ngốc lảng, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào, chỉ ngơ ngác ngồi đó.

“Lão ca, bác sĩ đến đây.” Lúc này Âu Dương Sóc trở về, đi theo phía sau là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi.

Bác sĩ sau khi tỉ mỉ kiểm tra cho Âu Dương Ngạc xong: “Tiểu thiếu gia chỉ bị dị ứng thôi, tôi nghĩ là do cậu ấy ăn phải cái gì đó không hợp thể chất nên bị như vậy, ví dụ như các loại hải sản tinh tinh, hoặc cũng có thể là một số thức ăn khác cũng có khả năng sẽ bị dị ứng.”

Lời nói của bác sĩ làm Âu Dương Thần Tu sực nhớ, hải sản? Đúng rồi, trưa nay bọn họ đi ăn hải sản.

Vấn đề dị ứng như thế này cũng không có gì nghiêm trọng, ngoại trừ cảm giác ngứa ngáy khó chịu ra thì cũng không có nguy hiểm gì, bác sĩ cho Âu Dương Ngạc một lọ vitamin và một tuýp thuốc mỡ bôi ngoài da, căn dặn một số điểm cần lưu ý xong thì liền rời khỏi.

“Người muốn đi đâu?” Thấy cậu đứng dậy, Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Thư phòng.” Cơm thì sẽ không ăn tiếp, cái này rõ ràng là đi chơi game.

Âu Dương Sóc cũng đi theo: “Thư phòng a, đi chung đi.”

Không biết là do bôi thuốc hay là do trò chơi thu hút lực chú ý, Âu Dương Ngạc cảm thấy không còn ngứa như lúc nãy nữa. Nhưng mà thỉnh thoảng vẫn cảm thấy ngứa vươn tay muốn gãi, Âu Dương Thần Tu ngồi bên cạnh làm việc với máy laptop sẽ giữ tay cậu lại.

Cho dù ngày mai nghỉ, đồng hồ sinh lý của Âu Dương Ngạc vốn đã quen 11 giờ đi ngủ, nên bây giờ cậu đã bắt đầu ngáp liên tục.

“Buồn ngủ?” Nhìn cậu vừa ngáp vừa dụi mắt không ngừng, Âu Dương Thần Tu ngắt đầu hỏi.

“Ừm.” Lại có chút ngứa, phản xạ có điều kiện vươn tay muốn gãi.

“Đã nói không cho phép gãi.” Bắt lấy tay cậu. “Buồn ngủ thì đi ngủ thôi.” Tắt laptop, Âu Dương Thần Tu theo cậu ra khỏi thư phòng.

Bồn tắm lớn trong phòng, An Húc Nhiên dựa theo dặn dò của Âu Dương Thần Tu đã chuẩn bị sẵn nước ấm, Âu Dương Ngạc sau khi tắm rửa xong trở lại phòng ngủ thì thấy Âu Dương Thần Tu bộ dáng cũng vừa mới tắm xong nằm trên giường của cậu. “Người ở đây làm gì?”

Hoàn toàn không trả lời câu hỏi của cậu, Âu Dương Thần Tu chỉ chỉ thuốc cùng nước ấm ở trên đầu giường. “Lại đây uống thuốc đi, ta bôi thuốc cho người xong rồi ngủ.”

Vì để Âu Dương Thần Tu sớm rời đi, cậu không chút do dự lấy uống thuốc uống vào. “Cởi quần áo ra.” Âu Dương Thần Tu lại nói.

Trên thực tế bởi vì mặc quần áo, Âu Dương Ngạc lại bắt đầu cảm thấy ngứa, nhưng mà vì có Âu Dương Thần Tu ở đây nên cậu cố gắng chịu đựng không gãi.

Mới vừa tắm xong cậu còn đang mặc áo tắm, bên trong hoàn toàn trần trụi nên cảm giác không được tự nhiên.

Thật ngứa, ngoại trừ lưng, cổ cùng ngực lại bắt đầu ngứa cậu muốn vươn tay lên gãi, nhưng trên thực tế cậu đã hành động.

xxxxxxxxx

Thuốc mỡ có mùi hương bạc hà, bôi lên người cảm giác mát lạnh làm cậu thật thoải mái, cũng giảm bớt cảm giác ngứa ngáy toàn thân.

“Xong rồi, người có thể đi ra ngoài.” Cả người trần như nhộng lại bị người ta vuốt ve toàn thân khiến cậu khó chịu.

“Ha ha, ta nghĩ người muốn ta ở lại chứ.” Âu Dương Thần Tu trên mặt treo một nụ cười, vẫn nhìn cậu chăm chăm không tha. Thân thể dường như lại bắt đầu ngứa, gãi gãi cổ, trên làn da trắng nõn để lại mấy vết cào màu đỏ.

“Không phải bảo người không gãi nữa sao? Sao không nghe lời một chút.” Âu Dương Thần Tu ngồi trên giường giữ tay cậu lại, xốc chân lên. “Ngủ đi.”

....!! “Ta không quen ngủ chung với người khác.” Đối với hành động này của Âu Dương Thần Tu mà Âu Dương Ngoạt chỉ nói chuyện chứ không động thủ thì xem như đã rất nể tình, nếu là người khác dám tùy tiện bò lên giường cậu thử xem, nhất định sẽ no đòn.

Người không thể quần hai cái tay không an phận kia nên ta phải ngủ cùng. “Rồi sẽ quen.” Nói xong liền một tay ôm cậu vào trong lòng.

Trong nháy mắt thân cận với hân, cậu cảm thấy thật ấm áp, lần đầu tiên ngủ chung với người khác trên một cái giường cậu không cảm thấy khó chịu, không biết là do khối thân thể này còn quyến luyến Âu Dương Thần Tu hay là do cảm giác cô đơn khi làm một sát thủ.

Thuốc đã phát huy tác dụng Âu Dương Ngoạt không còn cảm thấy ngứa nữa, cậu bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ, dựa vào trong lòng ngực ấm áp của Âu Dương Thần Tu. Lần đầu tiên cậu phá lệ ngủ cùng người khác mà không bài xích.

xxxxxxxxxx

Trời đã sáng, mặt trời bên ngoài đã lên cao, ánh nắng chói mắt xuyên qua cửa kính chiếu rọi lên tấm màn cửa màu xanh ngọc, ánh ra toàn bộ căn phòng một màu xanh nhàn nhạt.

Trong chăn, Âu Dương Thần Tu ôm chặt thắt lưng mảnh khảnh trần trụi của Âu Dương Ngoạt, cảm đặt lên mái tóc mềm mại ngủ say, ngược lại, Âu Dương Ngoạt vốn có thói quen dậy sớm đã tỉnh dậy.

Ngứa ngáy trên người cũng đã giảm bớt rất nhiều, mụn nhỏ trên da cũng gần như không còn, nhưng mà những vết xước trên da thì kết thành vảy.

Muốn xuống giường, thắt lưng lại bị Âu Dương Thần Tu giữ chặt không thể động dậy.

Là một người đàn ông 30 tuổi, Âu Dương Thần Tu bảo trì dáng người rất tốt, cơ bụng cũng rất cân xứng, tuyệt đối không giống những kẻ có tiền ăn không ngồi rồi béo ú, cả người toàn là mỡ.

Dáng người cao gầy hoàn mỹ, phong cách cao quý, kết hợp với gương mặt anh tuấn kia, không thể không nói người đàn ông này rất có lực hấp dẫn đối với phụ nữ. Càng miễn bàn đến hân là người thừa kế của gia tộc Âu Dương, là chủ tịch tập đoàn Âu Dương.

“Hello ~ ~ tiểu Ngoạt nhi, thức dậy chưa? Nhanh xuống lầu ăn điểm tâm với chú đi.” Cửa phòng không khoá nên Âu Dương Sóc dễ dàng công khai xông vào.

Như bình thường thì bây giờ Âu Dương Ngoạt đã xuống lầu rồi, hiếm thấy trẻ thể này mà trên lầu vẫn không có động tĩnh gì. Hôm nay là thứ bảy Âu Dương Sóc vẫn phải đi làm, ăn sáng một mình thì chán quá, hân nhìn không được muốn đi trêu đùa đánh thức Âu Dương Ngoạt.

Thanh âm của hân đánh thức Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Thần Tu theo bản năng ôm sát Âu Dương Ngoạt, nhìn thấy cậu mở mắt: “Bị đánh thức.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

“Ừ.” Thật ra đã dậy từ lâu. Đôi mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Sóc đứng ở cửa phòng như đang muốn bỏ trốn.

Âu Dương Thần Tu quay đầu, ánh mắt lợi hại trừng thẳng về phía Âu Dương Sóc, trong mắt mang theo cảnh cáo ‘Âu Dương Sóc, tốt nhất cậu nên cầu nguyện cậu có chuyện quan trọng muốn nói’.

“Lão ca, lão đầu nhà em tối nay mở một buổi tiệc, mời anh và Ngoạt nhi tham gia.” Một nửa nguyên nhân là vì Âu Dương Thần Tu đến Nhật Bản.

Đêm qua lão ba của Âu Dương Sóc đã gọi điện thoại đến, lúc đó bởi vì gã lười biếng nên không có lập tức nói với Âu Dương Thần Tu, cũng may bây giờ phát huy công dụng.

“Được, đã biết.” Nhìn Âu Dương Sóc rời đi, Âu Dương Thần Tu vỗ lưng Âu Dương Ngoạt: “Nếu dậy rồi thì rời giường thôi.”

“Ừm.” Vươn tay nhặt áo tắm ngày hôm qua ném xuống đất mặc vào, sau đó bước xuống giường.

Chờ hai người vệ sinh hoàn tất xuống lầu thì Âu Dương Sóc đã chạy không thấy bóng dáng.

40. Chương 40

Âu Dương Ngoạt sau khi ăn bữa sáng xong thì ngồi trên sofa trong phòng khách, ôm một ly cao xem tivi.

“Lên lầu thay quần áo, lát nữa ta dẫn người đi ra ngoài.” Âu Dương Thần Tu không biết làm gì trên máy laptop đột nhiên nói.

“Được, chờ một lát.” So với quần áo trong tủ, cậu càng thích mặc áo tắm thoải mái này hơn.

Bên ngoài, bầu trời trong xanh, ánh nắng tươi sáng, thời tiết rất thích hợp đi chơi. Hai cha con Âu Dương Thần Tu lái xe đến Thiệp Cốc.

Thiệp Cốc Nhật Bản là nơi lưu hành đủ mọi thứ giải trí, cũng là nơi tụ tập những người trẻ tuổi. Nơi này cũng là thiên đường của các học sinh vào ngày nghỉ, giữa người đến kẻ đi tùy ý có thể thấy được những thanh niên thiếu nữ ăn mặc rất model.

Lứa tuổi Âu Dương Ngoạt chiếm đa số ở đây, một khi cậu thấy thích cái gì đó Âu Dương Thần Tu liền dẫn cậu tới xem. Nhưng mà đi dạo mấy tiếng đồng hồ, ngoại trừ đồ ăn vặt cùng thức ăn ngọt ra thì những thứ khác cậu không thèm liếc mắt một cái. Âu Dương Thần Tu nghĩ có lẽ cậu đến đây chỉ vì đồ ăn vặt.

Trong một cửa hàng kem cao cấp, chờ Âu Dương Ngoạt ăn xong hai ly kem chocolate, Âu Dương Thần Tu mới mở miệng: “Phía trước là công ty của Âu Dương Sóc, muốn đến xem không?” Hắn lấy khăn tay giúp Âu Dương Ngoạt lau kem dính trên khoé miệng.

Không nhắc tới Âu Dương Sóc thì không sao, nhắc tới là Âu Dương Ngoạt nổi giận dùm dùm: “Muốn.” Buổi sáng khi chuẩn bị ra khỏi nhà, cậu tìm máy chơi game mà hôm qua Âu Dương Thần Tu mua cho, kết quả là không tìm thấy, hỏi An Húc Nhiên mới biết, hoá ra là Âu Dương Sóc sáng sớm đã mượn mang đi.

Đi theo Âu Dương Thần Tu vào đại sảnh sang trọng.

“Xin lỗi ngài, xin hỏi ngài có hẹn trước không?” So với Âu Dương Ngoạt gương mặt con lai trung tính xinh đẹp thì Âu Dương Thần Tu có gương mặt tuấn mĩ càng có lực hấp dẫn hơn. Làm cho cô gái phụ trách quầy lễ tân hai mắt chớp cũng không chớp, nhìn chằm chằm Âu Dương Thần Tu.

“Cô gọi điện thoại kêu Âu Dương Sóc lần xuống đây trả máy chơi game cho tôi.” Âu Dương Ngoạt đứng bên cạnh bỗng nhiên phát ra một câu.

Âu Dương Thần Tu chỉ có thể cười, xem ra lần này Âu Dương Sóc thật sự chọc tới tiểu Ngoạt nhi của hắn. Bình thường luôn xa cách người khác, hôm nay lại có thể vì một cái máy chơi game mà nói chuyện với nhân viên lễ tân. Xem ra tâm tình không tốt đây.

Nhìn người trước mặt dám mở miệng gọi thẳng tên giám đốc của mình như vậy, làm cô rất tò mò không biết bọn họ rốt cuộc là ai. Giám đốc tuy rằng ngày thường đối với mọi người rất hoà nhã, nói chuyện thì cộc nhĩ không đứng đắn, nhưng mà trong giới ai cũng biết, nếu chọc giận hắn thì sẽ không có kết quả tốt. Bình thường ở đây mọi người đối với giám đốc đều khiêm tốn lễ phép, người này tuy mới gặp lần đầu tiên, nhưng tỷ lệ là người không tầm thường.

Do dự một lúc mới lấy điện thoại bấm dãy số văn phòng Âu Dương Sóc. “Cô cứ dựa theo lời Ngoạt nhi mà nói với Âu Dương Sóc.” Âu Dương Thần Tu ý bảo cô cứ nói như vậy.

Vị tiểu thư quầy lễ tân rất không tự nhiên đem lời của Âu Dương Ngoạt nói lại cho người bên kia đầu dây nghe không sót một chữ nào, sau khi nói xong không bao lâu thì Âu Dương Sóc liền xuất hiện tại đại sảnh tầng trệt.

Chào hỏi Âu Dương Thần Tu xong liền chuyển hướng sang Âu Dương Ngoạt luôn mặt lạnh bên cạnh. “Ai nha ~ ~ tiểu Ngoạt nhi, chỉ mượn đồ một chút thôi không cần tức giận như vậy chứ, cháu tới đây tìm chú làm chú thật vui nha.” Nghe hần xưng hô với Âu Dương Thần Tu, cô lễ tân rất giật mình sau đó là vẻ mặt hiểu rõ.

Không hài lòng nửa câu, Âu Dương Ngoạt cũng không để ý tới gã trên choker trực tiếp đi vào vấn đề chính. “Máy chơi game của tôi đâu?”

“A, trong phòng làm việc của chú. Hơn nữa, tiểu Ngoạt nhi đâu cần nóng vội như vậy, nếu đến đây thì ngồi chơi một chút đi. Đúng không, lão ca?” Đang cảm thấy đi làm thật nhàm chán, lại nghe Âu Dương Ngoạt tới tìm, cái này không thể nghi ngờ là giải tỏa buồn phiền trong lòng hần a. Âu Dương Sóc làm sao có thể dễ dàng để cho óc đảo trong lòng chạy mất.

Đi theo Âu Dương Sóc vào thang máy lên lầu bốn, chỗ này là nơi huấn luyện người mới. Bởi vì hai cha con Âu Dương Ngoạt có bề ngoài bắt mắt cùng với giám đốc đại giá quang lâm, làm cho những người đang huấn luyện cùng nhân viên công tác đứng bên cạnh đều nhìn chăm chú.

Âu Dương Ngoạt khẽ nhíu mày, không kiên nhẫn nói với Âu Dương Thần Tu: “Ta không muốn ở đây.” Nơi nhiều người như vậy, cậu thật sự không thích chút nào.

“Vâng vâng vâng, tiểu thiếu gia của tôi, tiểu nhân lập tức mang người rời đi.” Âu Dương Sóc bắt chước giọng điệu của người hầu trong tivi nói.

Năm tầng đầu tiên là phòng tập thể hình và phòng nghỉ ngơi. “Tiểu Ngoạt nhi nếu thích, lát nữa có thể ở đây chơi một chút rèn luyện kỹ năng.” Đủ loại dụng cụ tập thể hình muôn màu muôn vẻ như vậy, hy vọng có thể hấp dẫn được ánh mắt Âu Dương Ngoạt, để cậu sau này có thể đến đây nhiều hơn, giúp hần xua đi thời gian đi làm nhàm chán.

Cũng không có biểu tình gì, Âu Dương Ngoạt đi vào một phòng tập thể hình gần đấy, nhắc chân tung một cước thật xinh đẹp, chân dùng sức mười phần, trên bao cát lập tức thủng một lỗ. “Trả máy chơi game cho tôi.” Nói miệng với hần căn bản là vô nghĩa, Âu Dương Ngoạt chỉ có thể dùng bạo lực biểu hiện cậu đã nhẫn nại tới cực hạn.

“Hảo hảo hảo, chú biết, đã biết, đến phòng làm việc của chú đi, chú trả máy chơi game lại cho cháu.” Hết cách, ai kêu tên tiểu tử không đáng yêu này là Âu Dương Ngoạt mềm cứng đều không ăn. Ốc đảo của hần a.

Thấy một màn vừa rồi, Âu Dương Thần Tu đứng một bên trầm mặc.

Động tác kia của Âu Dương Ngoạt rất nhanh, sức bật kinh người trên chân thì khỏi phải nói. Loại thân thủ gọn gàng lưu loát này không thể luyện tập một ngày hai ngày là được. Nhưng mà hần nhớ trước kia Âu Dương Ngoạt có một thời gian học thủ đạo, nhưng không bao lâu thì bỏ ngang. Như vậy hôm nay là xảy ra chuyện gì? Trên người Âu Dương Ngoạt rốt cuộc che giấu bao nhiêu bí mật mà hần không biết?!

Hai chú cháu đi phía trước căn bản không hề chú ý tới Âu Dương Thần Tu đi phía sau bọn họ ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Bởi vì buổi tối phải đến nhà Âu Dương Sóc dự tiệc, cho nên hai cha con Âu Dương Thần Tu cũng không định về nhà mà ở công ty đợi đến giờ tan tầm. Âu Dương Ngoạt yên lặng ngồi trong văn phòng Âu Dương Sóc chơi game. Có một lúc Âu Dương Thần Tu đột nhiên rời đi nhưng sau đó lập tức quay lại.

Sáu giờ là thời gian Âu Dương Sóc tan tầm. Ba người cùng nhau rời công ty lái xe đến nhà Âu Dương Sóc.

Âu Dương Thần Tu để xe ở bãi đỗ xe cách công ty Âu Dương Sóc một khoảng khá xa, đi bộ cũng mất mười phút, vì vậy hai người dứt khoát bỏ đi quyết định này. Hai người cùng ngồi lên xe thể thao màu đỏ của Âu Dương Sóc.

41. Chương 41

Buổi tiệc tối nay tổ chức tại nhà riêng của Âu Dương Sóc, người đứng ra tổ chức là cha hắn cũng là chú của Âu Dương Thần Tu. Khách mời tất cả đều là người thuộc dòng họ nhà Âu Dương. Mục đích buổi tiệc này, ngoại trừ hoang nghênh Âu Dương Thần Tu đến Nhật Bản, còn một lý do khác nữa là tạo một cơ hội cho những phân gia nhỏ đã sa sút tạo quan hệ với người trong Bốn gia.

Tuy nói cơ hội xa vời, nhưng so với không có vẫn tốt hơn, huống chi không thử làm sao biết kết quả? Dù sao có thể gặp được người kế thừa đương nhiệm của bốn gia cũng là một chuyện đáng quý. Cho dù trào cao Âu Dương Thần Tu không được, thì lôi kéo tình cảm với Âu Dương Sóc, người kế thừa một phân nhánh cũng là một lựa chọn không tồi.

Cho nên những người thuộc phân gia nhỏ đến tiệc đêm nay rất đông. Mà địa điểm buổi tiệc là một biệt thự thuộc nhà Âu Dương Sóc.

Bọn họ lái xe ra khỏi nội thành đến một vùng ngoại ô, trước mắt không phải là nhà cao tầng, cũng không có xe đến xe đi tấp nập. Khắp nơi đều là cây cối xanh tươi, mà không khí cũng sạch sẽ trong lành hơn rất nhiều.

Càng đến gần biệt thự thì xe qua lại càng lúc càng ít, thậm chí thật lâu cũng không thấy một chiếc xe nào, bốn phía thật yên tĩnh không giống như nội thành luôn ồn ào ầm ĩ, cây cối càng ngày càng nhiều. Lúc này chỉ có mỗi âm thanh động cơ xe, thậm chí còn có thể nghe được tiếng đá vụn bị nghiền nát khi xe đi qua.

Bởi vì từ công ty Âu Dương Sóc trực tiếp đến đây luôn nên bây giờ chưa đến 6 giờ rưỡi. Nhưng mà lúc này trong biệt đã có rất nhiều người.

Ba người vừa đi vào đại sảnh thì liền trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng chuyện đầu tiên Âu Dương Thần Tu phải làm là đưa Âu Dương Ngạc đi chào hỏi cha Âu Dương Sóc.

Âu Dương Thần Tu là Đương gia, là người có thân phận cao nhất, nhưng dù sao cha Âu Dương Sóc cũng là chú của hắn, làm hậu bối đi gặp trưởng bối chào hỏi cũng là điều nên làm.

“Tu, Sóc, các con đã đến.” Một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, giọng nói già dặn xuất hiện chỗ rẽ cầu thang. Cho dù diện mạo không còn trẻ, nhưng có thể nhìn ra Âu Dương Sóc và người này ít nhiều có phần tương tự. Có lẽ từ cửa sổ trên lầu nhìn thấy bọn họ, cho nên không đợi bọn họ lên thì ông đã tự mình đi xuống.

Không chờ hai người trả lời thì ánh mắt ông lại chuyển tới trên người Âu Dương Ngạc: “Cháu này là Ngạc nhi phải không? Cũng nhiều năm rồi chưa gặp, ha ha ~ ~ bây giờ đã lớn như vậy.” Ông gặp Âu Dương Ngạc một lần vào buổi tiệc sinh nhật mười tuổi của cậu, sau nhiều năm như vậy vẫn có thể dễ dàng nhận ra Âu Dương Ngạc cũng vì gương mặt cậu và Âu Dương Thần Tu có năm phần tương tự.

“Ông chú.” Trong trí nhớ của thân thể này, hình như cậu gọi người này như vậy.

“Hảo hảo hảo, ha ha ha ha, may mắn tiểu tử này còn nhớ rõ ông. Lần đầu tiên gặp cháu, là vào tiệc sinh nhật của cháu đi, lúc ấy cháu chỉ cao tới đây” so với thắt lưng của mình “Cứ luôn quần lấy ba của cháu, ngay cả ôm một chút cũng không cho. Ha ha a ~ ~”

“...” Âu Dương Ngạc đứng đó không nói lời nào, còn cha Âu Dương Sóc thì vẫn tiếp tục nói đến chuyện tiệc sinh nhật của cậu.

“Được rồi, lão ba, người muốn nói chuyện phiếm thì qua kia ngồi rồi nói, không cần đứng giữa đại sảnh a.” Âu Dương Sóc nói. Lão đầu này không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, cứ bắt đầu nói chuyện là nói không ngừng.

“Ha ha ha, đúng đúng đúng! Xem ta mãi nói chuyện mà quên cái này, Tu, Ngoạt nhi lại đây ngồi.” Ông dẫn bọn họ đến ghế sa lông cách đó không xa ngồi, Âu Dương Sóc thì tiếp đón chiêu đãi những người khác trong gia tộc.

Những người khác trong đại sảnh ngại cha của Âu Dương Sóc nên không dám đến quấy rầy, ngược lại Âu Dương Sóc thì gần như bị vây lại.

Bên này, cha Âu Dương Sóc chỉ tập trung đàm luận với Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt ngồi kế bên cũng vui vẻ thoải mái, tự do ngồi bên cạnh chơi game.

Mặt trời cuối cùng cũng biến mất phía chân trời, màn đêm chậm rãi buông xuống. Các chùm đèn thủy tinh thật lớn trong đại sảnh cũng sáng lên, nháy mắt đại sảnh được chiếu sáng xanh vàng rực rỡ.

Vũ khúc trữ tình nhẹ nhàng vang lên, nhóm người hầu trong biệt thự cũng bắt đầu bận rộn.

Trên bàn ăn thật dài được phủ khăn trải bàn trắng tinh trong đại sảnh, một nhóm người hầu bắt đầu bưng thức ăn lên, thức ăn rực rỡ muôn màu, hương thơm toả ra bốn phía. Một nhóm khác thì bưng khai đi xen lẫn giữa khách mời, trên khai là các loại thức uống champagne, cocktail, rượu đỏ các loại.

Thừa dịp cha Âu Dương Sóc rời đi tiếp đón những người khác, rất nhiều người liền xông tới a dua nịnh hót, lấy lòng tạo quan hệ với Âu Dương Thần Tu, từ cách thức có thể nói là bọn họ giở mọi mảnh khoé. Trong đó đương nhiên không thiếu những phụ nữ đáng người gọi cảm, ăn mặt gọn gàng xinh đẹp, một người còn sắp lại dựa vào người Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Ngoạt đi đến cái bàn được chất đầy thức ăn, cầm đĩa chọn thức ăn mình yêu thích. Cũng may trong buổi tiệc toàn là người có dụng ý khác, mà ai cũng biết Âu Dương Ngoạt là đứa con Âu Dương Thần Tu không thích, cho nên không ai đến quấy rầy cậu.

Không thích đám họ hàng xa kia, Âu Dương Sóc tìm cơ hội chạy tới bên cạnh Âu Dương Ngoạt: “Ai ~ hôm nay tại sao chú lại trở thành một người đàn ông tâm điểm chứ?” Nhìn tới nhìn lui thì vẫn bên cạnh tiểu Ngoạt nhi là thoải mái nhất.

“Ừ.” Âu Dương Ngoạt không rõ ràng lên tiếng.

“Sách ~ tiểu Ngoạt nhi, lão ca đúng là nổi tiếng nha, nhiều mỹ nữ tiếp cận hần như vậy, chú nghĩ tất cả đàn ông trong đại sảnh đều ghen tị chết được.”

Kỳ thật cũng có phụ nữ muốn tạo quan hệ với Âu Dương Sóc, nhưng vì hần là gay nên đối với phụ nữ thì xin miễn cho kẻ bất tài.

“Ừ.”

“Thật là diễm phúc mà, theo tình hình này xem ra không sớm thì muộn lão ca sẽ tìm về cho cháu một người mẹ nha.” Nhìn Âu Dương Thần Tu xa xa, Âu Dương Sóc đầy hưng trí nói.

“...” Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc, một cước giẫm lên giày da mới tinh của hần. Cậu không biết tại sao mình lại làm ra hành động như vậy, nhưng mà thân thể giống như theo bản năng hàng động không thể khống chế.

“A!! Đau quá.” Âu Dương Sóc thấp giọng kêu đau, Tiểu tử này tuyệt không đáng yêu, chỉ chọc có một chút mà xuống tay nặng như vậy! (xuống chân chứ không phải xuống tay anh à)

“Ngoạt nhi, người đang ăn cái gì vậy.” Lúc này thanh âm từ tính của Âu Dương Thần Tu đột nhiên vang lên trước mặt hai người, ngay sau đó một bàn tay xuất hiện cướp đi cái đĩa thức ăn trong tay Âu Dương Ngoạt.

Hoàn hảo, không có hải sản. “Không nên ăn hải sản biết chưa? Nếu không lát nữa về người lại bị dị ứng.” Âu Dương Thần Tu xoa bóp mặt của cậu, từ sau lần chạm qua kia, xúc cảm thoải mái làm hần như bị nghiện.

Âu Dương Ngoạt tiếp nhận đĩa hần đưa tới. “Đã biết.”

Hành động này của Âu Dương Thần Tu làm mọi người ở đây đều không dám tin, không phải hần nói hần không thích đứa con này sao? Vậy chuyện gì đang xảy ra?

Âu Dương Sóc ngược lại thì cười vô cùng mất hình tượng. Nhìn thấy cái gì đây? Ai nói Âu Dương Thần Tu không thích tiểu Ngoạt nhi, mẹ nó, quả thật là đồ vứt đi! Nhìn xem bộ dáng không dám tin của bọn họ. Nếu bọn họ thấy bộ dáng mấy hôm trước lão ca đem tiểu Ngoạt nhi sủng lên tận trời, vậy chẳng phải càng đáng xem...

Buổi tiệc tiến hành được một nửa thì Âu Dương Thần Tu nhận được điện thoại từ công ty. Bởi vì cha Âu Dương Sóc là chủ sự, cho nên hẳn phải ở lại, mất mở trường trưng nhìn ốc đảo duy nhất của hắn tiểu Ngoạt nhi bị Âu Dương Thần Tu mang đi bằng chính xe của hắn.

42. Chương 42

Về nhà, Âu Dương Ngoạt tắm rửa uống thuốc xong thì ngồi trên giường chơi game, Âu Dương Thần Tu thì không biết ở thư phòng bận rộn cái gì.

Đêm đã khuya, Âu Dương Thần Tu mới dừng công việc, tắt laptop, vươn tay xoa bóp huyết thái dương rồi đứng dậy đi lên lầu.

Đến trước cửa phòng của Âu Dương Ngoạt thì dừng lại, trong đầu vẫn nhớ rõ nội dung tư liệu của bác sĩ mà vừa rồi thư ký đưa tới. Trên tư liệu là triệu chứng của những người mắc bệnh đa nhân cách, giống như một thân thể nhưng lại có hai hoặc nhiều nhân cách khác nhau cùng tồn tại. Là một hình thức của bệnh tâm thần, giống như vào một thời điểm nào đó sẽ xuất hiện một nhân cách xưng là chủ thể. Lúc này, sở hữu tư tưởng, tình cảm, lời nói và hành động đều dựa theo nhân cách này mà sinh hoạt, không hề có dấu vết của một thân phận khác. Nhưng mà thân kinh sau khi bị kích thích nghiêm trọng mới xuất hiện một nhân cách khác, lúc này tất cả tư tưởng tình cảm, lời nói và hành động sẽ giống như thay đổi thành một người khác. Thậm chí nhân cách này sẽ dẫn phát tiềm năng cực độ siêu việt trong cơ thể...

Âu Dương Thần Tu nhẹ nhàng xoay nắm cửa, cửa cách một tiếng liền mở ra. Trong phòng một mảnh tối đen, Âu Dương Thần Tu chỉ có thể dựa vào ngọn đèn hành lang bước qua thăm đi đến bên giường, gối đầu thì bị ném khắp nơi trên thảm.

Hắn lẳng lặng thưởng thức mái tóc mềm mại còn mang theo mùi thơm nhàn nhạt sau khi gội, sau đó lại vuốt ve gương mặt mịn màng bóng loáng.

Lúc Âu Dương Thần Tu đứng trước cửa phòng thì Âu Dương Ngoạt đã tỉnh lại, nhưng sau khi cửa mở ra thì cậu biết đó là Âu Dương Thần Tu, vì vậy cũng buông lỏng cảnh giác.

Nhắm mắt cảm giác Âu Dương Thần Tu thưởng thức tóc cậu, vuốt ve mặt, sau đó...trên môi đột nhiên xuất hiện cái gì đó vừa ấm áp vừa ẩm ướt, sau đó chậm rãi với vào miệng, tách hàm răng muốn đi vào bên trong.

Sau lần hôn trước, Âu Dương Ngoạt cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại còn có chút thích cảm giác tê dại kia. Cho nên lần này cậu cũng không chống cự, mặc cho Âu Dương Thần Tu ở trên môi mình cắn mút.

Sau khi kết thúc nụ hôn dài như một thế kỷ, Âu Dương Ngoạt đã sớm mở to mắt nhìn Âu Dương Thần Tu bị bóng tối che khuất.

“...Tỉnh sao?” Ngửi khí nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn, trong căn phòng yên tĩnh Âu Dương Ngoạt lại nghe vô cùng rõ ràng.

“Ừ.”

“Xin lỗi.” Âu Dương Thần Tu xóc chăn lên, rất tự nhiên chui vào. Sau đó nâng đầu Âu Dương Ngoạt đặt lên cánh tay phải của mình, tay trái thì vỗ nhẹ lưng cậu. “Ngủ đi.”

“Ừm.” Tuỳ tay nhặt một cái gối gần mép giường, chuẩn xác ném về phía cửa phòng đang mở, theo tiếng cái gối rơi xuống sàn là tiếng cửa phòng đóng lại.

“Ha ha ~ ~.” Âu Dương Thần Tu cười khê: “Thật xin lỗi, ta quên đóng cửa.”

“Không sao.”

Hôm nay là chủ nhật, hai cha con Âu Dương Thần Tu cũng không có sắp xếp cái gì đặc biệt, hai người ở nhà chuyện ai nấy làm.

Hai người ở chung vẫn như trước kia không có thay đổi gì lớn, thay đổi duy nhất chính là khi hai người ở cạnh nhau không còn giường cung bệ kiêu như trước kia nữa.

Làm bài tập xong thì ăn cơm trưa, thời gian còn lại sau đó Âu Dương Ngoạt đều ở trong thư phòng không ra ngoài. Âu Dương Thần Tu thì ở phòng khách ôm máy tính bận rộn.

Tiếng động cơ từ xa tới gần rồi dừng bên ngoài biệt thự, sau đó là tiếng bước chân đi vào.

“Tiểu Ngoạt nhi, chú đã trở về.” Ốc đảo của lòng ta.

Âu Dương Thần Tu không cần quay đầu cũng biết là ai, ngón tay thon dài vẫn lướt trên bàn phím. “Nơi này không phải chỗ cho cậu trở về.”

Đem lời hắt nói vào tai này ra tai kia, Âu Dương Sóc nhìn khắp nơi một lượt hỏi: “Lão ca, tiểu Ngoạt nhi đâu?”

“Trong thư phòng.”

“Ha hã, lại đang chơi game a, một lát em đi tìm tiểu Ngoạt nhi. Đúng rồi, lão ca, đây là con gái của dì em, tên Dương Hân, hôm nay mới từ Singapore về.” Giới thiệu xong thì quay sang người bên cạnh dùng tiếng Anh giới thiệu: “Hân, người này chính là anh họ của anh Âu Dương Thần Tu.”

Âu Dương Thần Tu ngừng công việc đang làm, quay đầu nhìn về phía người phụ nữ mặc trang phục màu xanh đứng bên cạnh Âu Dương Sóc, có thể nhìn ra là một người phụ nữ thành thực. Lộ ra nụ cười lịch sự, sau đó dùng tiếng Anh đơn giản trò chuyện: “Xin chào.”

“Xin chào, làm phiền. Thật xấu hổ, tôi không biết nói tiếng Nhật.” Mang theo tươi cười xin lỗi, vươn tay vén mái tóc dài ra sau tai.

“Không sao, mời ngồi.” Âu Dương Thần Tu tùy tiện chào hỏi, sau đó lại cúi đầu nhìn máy tính tiếp tục công việc vừa bị cắt ngang.

“Hân, muốn uống gì không?” Thấy Âu Dương Thần Tu lại bận rộn, Âu Dương Sóc cũng không để bụng thay hân tiếp đón.

“À~ ~” Suy nghĩ một chút “Cà phê đi.”

Sau đó người hầu bưng lên một ly trà nóng và một ly cà phê đặt lên bàn trước mặt bọn họ.

Âu Dương Sóc cùng cô em họ trò chuyện một lát thì hân đứng dậy đi vào thư phòng. “Hey, tiểu Ngoạt nhi, chú về mà sao cháu không ra đón a.”

Nhìn chằm chằm máy tính, Âu Dương Ngoạt đầu cũng không nâng nói: “Không cần thiết.”

Tiểu tử chết tiệt! “Tiểu Ngoạt nhi, trẻ con không đáng yêu là không ai thích đâu nha.” Muốn sờ mặt Âu Dương Ngoạt thì bị cậu né tránh, Âu Dương Sóc chỉ có thể xoa đầu tóc mềm mại của cậu.

“Không cần.” Nếu nói là lạnh lùng, chẳng thà nói không quan tâm thì hơn.

“Tiểu Ngoạt nhi, em họ chú hôm nay tới chơi, nể tình chú ra ngoài chơi với chúng ta được không. Em họ chú rất đẹp nha, chú cam đoan cháu sẽ không thiệt thòi.” Theo Âu Dương Sóc thấy, chỉ cần là đàn ông đều sẽ cảm thấy hứng thú với phụ nữ đẹp, đó là chuyện không thể nghi ngờ.

“Không có hứng thú.”

Lấy cá tính không thích gần gũi tiếp xúc với người xa lạ, đừng nói là mỹ nữ cho dù là tiên nữ chỉ sợ cũng sẽ làm Âu Dương Ngoạt gai mắt.

“...!” Tuy rằng muốn ở trong này trêu chọc tiểu Ngoạt nhi, nhưng mà không thể để em họ cùng một chỗ với Âu Dương Thần Tu người đàn ông ai đến cũng không từ chối kia. Âu Dương Sóc chỉ có thể hậm hực quay lại phòng khách.

43. Chương 43

Lúc Âu Dương Sóc nói chuyện phiếm với Dương Hân thì Âu Dương Ngoạt ra ngoài tìm An Húc Nhiên, sau khi yêu cầu làm cho mình một ly ca cao thì cậu liền chuẩn bị trở về thư phòng.

“Tiểu Ngoạt nhi, cháu đã ra đây thì đừng trở vào nữa, lại đây ngồi một chút đi, lát nữa ra ngoài với chúng ta.” Âu Dương Sóc nhìn thấy Âu Dương Ngoạt thì nói.

Âu Dương Ngoạt mắt diếc tái ngơ, không mấy may để ý, làm như không nghe thấy đi vào thư phòng.

“Oa! Cậu bé vừa rồi thật xinh đẹp! Cậu ấy là ai vậy?” Âu Dương Ngoạt có gương mặt xinh đẹp làm Dương Hân lần đầu tiên nhìn thấy đã bị chấn động toàn thân, không ngừng dùng tiếng Anh hỏi Âu Dương Sóc.

Âu Dương Sóc thấy ốc đảo của mình không ngó ngang tới mình mà bị đã kích nặng nề, cả buổi sau mới mở miệng: “Âu Dương Ngoạt.” Chỉ chỉ Âu Dương Thần Tu ngồi đối diện vẫn không ngừng gõ bàn phím. “Cũng chính là con anh ấy.” Đồng thời cũng là một dạng — tính cách ác liệt. Âu Dương Sóc trong lòng bổ sung thêm một câu.

“Thật sự!! Thật hâm mộ a, có một đứa con xinh đẹp tựa như búp bê vậy.” Cô vừa nói vừa nhìn về phía thư phòng.

“Đúng vậy, nhưng mà không đáng yêu chút nào.” Âu Dương Sóc kể bên xen mồm nói.

Âu Dương Thần Tu đóng máy tính lại ngẩng đầu: “Không phải muốn đi ra ngoài sao?”

“Uhm, lão nhân nhà em bảo em làm hướng dẫn viên, dẫn Hân đi xung quanh Nhật Bản chơi một chuyến.”

“Vậy đi thôi.” Âu Dương Thần Tu nói xong thì đi về phía thư phòng, cửa thư phòng cũng không có khoá, Âu Dương Thần Tu mở cửa ra rồi đứng ở cửa phòng: “Ngoạt nhi, không phải người cũng chưa đến những chỗ khác chơi sao, lên lầu thay quần áo đi.”

“....Chờ một lát.”

xxxxxxxxx

Lái xe đến Ngân Toà, chỗ lần trước Âu Dương Thần Tu dẫn Âu Dương Ngoạt đến, bốn người ở trong cửa hàng mua sắm. Âu Dương Thần Tu vốn muốn cùng Âu Dương Ngoạt đi Thu Diệp Nguyên. Nhưng mà Dương Hân rất thích Âu Dương Ngoạt, sống chết không chịu để cho cậu đi, kết quả bọn họ chỉ có thể đi cùng cô.

Bốn người đều là tuấn nam mỹ nữ, đi trên đường khiến cho người đi đường xôn xao, thậm chí có người nghĩ bọn họ là người mẫu, muốn đi lại xin chữ ký.

Âu Dương Thần Tu cảm tức nghĩ thầm trong lòng, trước kia cho dù có bồi phụ nữ đi dạo thì các cô cũng không có đi lâu như vậy. Mà ngay cả Âu Dương Sóc cũng nhú mày, càng miễn bàn đến Âu Dương Ngoạt bên cạnh chưa từng bồi người khác đi dạo phố. Lúc này cậu đã mệt đến không chịu được.

Thật vất vả đi dạo xong, sau khi từ nhà hàng bọn họ ăn tối đi ra thì trăng đã lên cao, nhà nhà đèn đuốc đều được thắp sáng. “Ai, bây giờ chúng ta đi đâu chơi đây? A! Chúng ta đến ngư lang *** xem đi! Em vẫn luôn muốn đến đó nhìn một lần.” Dương Hân hưng phấn nói.

“...” Âu Dương Thần Tu ngại cô là em họ Âu Dương Sóc nên cũng không tiện mở miệng nói gì.

“...” Âu Dương Sóc tuy rằng đã lâu không đến đó, nhưng mà có Âu Dương Thần Tu ở đây thì hẳn không muốn đi.

Âu Dương Ngoạt một bên nghe tai nghe, một bên chơi game căn bản là không nghe bọn họ nói gì.

Dương Hân hưng trí bừng bừng leo lên xe, nhìn thấy ba người vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Đi a, còn đứng đó làm gì?”

“Hân, chúng ta...” Âu Dương Sóc đang nói thì bị Dương Hân mạnh mẽ kéo lên xe mà cắt ngang.

Âu Dương Thần Tu lôi kéo Âu Dương Ngoạt lên xe, nhìn biểu tình thì không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Câu lạc bộ đêm vẫn đèn đuốc rực rỡ, một mảnh phồn hoa như trước. Trên đường người đến người đi, ngoại trừ Dương Hân thần tình hưng phấn đi phía trước thì còn có ba người mặt không đổi sắc, suy nghĩ khác nhau đi ở phía sau.

“A, vào đây đi! ‘Vnown’ em thích tên này.” Sau đó rướn cổ lên nhìn vào bên trong. “Àn, hoàn cảnh bên trong cũng rất tốt.” Nói xong thì cô cũng đã đi vào bên trong rồi.

Vno...Vno...Vnown!! Trời ạ, lần trước hần cũng dẫn Âu Dương Ngoạt đến chỗ này, nếu hôm nay không có Âu Dương Ngoạt thì không có vấn đề gì, nhưng mà bây giờ cậu ta đang ở đây. Nếu đi vào ngộ nhờ có người nhận ra thì chẳng phải xong đời!! Nghĩ đến đây, Âu Dương Sóc giống như bị giẫm phải đuôi, kêu to: “Khoan đã.”

Âm thanh kích động làm Dương Hân hoảng sợ, vội vàng thu chân về. “Sao vậy anh?”

“Hân, chúng ta đến chỗ khác đi, anh thấy nơi này không được tốt.” Âu Dương Sóc dùng lý do không ra gì nói dối.

“Em thấy không tòi a, vừa rồi nhìn bên trong bài trí tương đối sang trọng mà.”

“Đổi chỗ khác đi, anh không thích chỗ này.” Âu Dương Sóc cố gắng thuyết phục cô.

“Tôi cũng thấy không tòi.” Âu Dương Thần Tu bất ngờ thốt lên những lời này, hoàn toàn đem hy vọng của Âu Dương Sóc đánh sâu vào vực thẳm.

Lúc này hần chỉ có thể cầu nguyện hôm nay Khải không đi làm, hoặc là không nhận ra Âu Dương Ngoạt

“Đúng, đúng! Vậy chúng vào thôi.” Dương Hân không biết nên vô cùng cao hứng, ung dung đi vào bên trong.

“Hoan nghênh quang lâm.” Thấy bọn họ đi vào, phục vụ liền tiến đến nghênh tiếp, sau đó dẫn bọn họ đến bàn trống. Bởi vì là chủ nhật nên lúc này trong *** rất đông khách.

Kỳ thật khi bọn họ mới vừa vào tới cửa *** thì đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ khách nhân ở đây. Chiều cao của Âu Dương Thần Tu cùng vẻ ngoài xuất chúng nhất thời làm cho ngư lang trong *** đều cảm thấy xấu hổ.

“Sóc, em còn tưởng cuối tuần này anh không đến chứ.” Khải ngồi bên kia tiếp khách uống rượu, thấy Âu Dương Sóc dẫn vài người đi vào thì liền vui vẻ đi qua chào hỏi.

“_____!!” Âu Dương Sóc không thể thét ra tiếng, chỉ có thể bảo trì gương mặt tươi cười xoay người cùng Khải chào hỏi.

“Anh, hai người quen nhau?” Dương Hân bên cạnh ngắt lời hỏi.

“Xin chào tiểu thư, tôi tên Khải, là ngư lang ở đây.” Khải dùng nụ cười nghề nghiệp nói chuyện, sau đó lấy danh tiếp đưa cho Dương Hân và Âu Dương Thần Tu bên cạnh.

Khi đưa tới trước mặt Âu Dương Ngoạt thì Âu Dương Sóc khẩn trương đến không thể khẩn trương hơn. Hần thậm chí cảm giác được tim mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, dưới góc độ Âu Dương Thần Tu không chú ý tới nháy máy ra hiệu với Khải.

Có lẽ là động tác không rõ ràng, nên Khải dường như không chú ý tới. Hoặc là nói trời không theo không ý người. “Ai nha, đây không phải là tiểu Ngoạt nhi sao?” Đem hy vọng của Âu Dương Sóc tan thành tro bụi.

Khải không phải đối với ai cũng gặp qua một lần là có thể nhận ra như Âu Dương Ngoạt, có trách thì trách Âu Dương Ngoạt có gương mặt quá mức xinh đẹp làm Khải khắc sâu ấn tượng.

Không dám nhìn tới biểu tình của Âu Dương Thần Tu, chỉ cần cảm giác tầm mắt Âu Dương Thần Tu phía sau lưng thì Âu Dương Sóc cảm thấy mình như một con ếch nhỏ đứng trước mặt một con cự xà.

“Xin chào.” Tiếp nhận danh thiếp nhìn một lần. “Nếu anh quen người ở đây, tại sao lúc này không cho mọi người vào chứ?” Dương Hân tò mò hỏi hần.

Không biết trả lời như thế nào, Âu Dương Sóc cười gượng hai tiếng: “Qua kia ngồi trước đi, người ta còn đợi chúng ta kìa.” Chỉ vào phục vụ đang đứng phía trước đợi bọn họ.

“Người tới đây rồi?” Lấy xuống tai nghe của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu lạnh giọng hỏi.

“Âu Dương Sóc dẫn ta tới.” Âu Dương Ngoạt trực tiếp đem hòng súng đẩy về phía Âu Dương Sóc.

“Đến lúc nào?” Âu Dương Thần Tu nguy hiểm híp híp mắt.

“Vào lần người gọi điện thoại khi ta mới đến đây.” Đối mặt với Âu Dương Thần Tu như vậy, ngược lại cậu không thềm để ý chút nào.

Nói cách khác “Người nói dối ta.” Chán ghét bị người khác lừa dối, Âu Dương Thần Tu khí huyết bắt đầu dâng lên.

“Âu Dương Sóc bảo ta gạt người.”

“Tiểu Ngoạt nhi, cháu không thể vô tình vô nghĩa như vậy a ~ ~” Nghe đối thoại của Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Sóc rốt cuộc chịu không nổi kêu lên thảm thiết.

44. Chương 44

Bốn người, tâm tình không ai giống ai.

Dương Hân bị mấy ngư lang trái phải vây quanh, bồi ăn, bồi uống, bồi chơi, phủng lên tận trời, quả thực như nữ vương. Cả buổi tối hưng trí bừng bừng chơi trò Quốc vương, chơi đến không biết mệt, vui vẻ vô cùng.

Âu Dương Sóc thì có Khải ngồi bên cạnh, vẻ mặt tươi cười cứng ngắc, cực kỳ không được tự nhiên, mỗi lần nhìn Âu Dương Thần Tu ngồi đối diện thì đều co rút hai cái.

Cũng không phải hấn tranh quyền thừa kế hay tranh đoạt vị trí đương gia với Âu Dương Thần Tu. Nếu Âu Dương Thần Tu động thủ thật thì Âu Dương Sóc không sợ, nhưng mà đáng sợ chính là quyền thế của người làm chủ gia tộc Âu Dương.

Chỉ cần Âu Dương Thần Tu muốn, thì Âu Dương Sóc sẽ ngay tại ngày đó, giờ đó bị đưa đến bất cứ nơi nào mà hấn muốn. Lấy tính cách của hấn thì phỏng chừng là — Châu Phi! Nơi sinh hoạt lý tưởng mà Âu Dương Thần Tu dành cho hấn. Trên thảo nguyên rộng lớn, với những mãnh thú đầy ‘nhiệt tình’ kia, có lẽ không lâu sao, Âu Dương Sóc có khả năng sẽ trở thành hàng xóm của chúng nó.

Trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trên người lại phát ra khí tức nguy hiểm mười phần. Hơn nữa bên cạnh còn có Âu Dương Ngoạt, sở hữu dung mạo lẫn khí chất hơn hấn người khác, người có mặt tự nhiên không đủ tự tin mà cũng không có lá gan đi chào hỏi.

Âu Dương Thần Tu tuy rằng tức giận, nhưng vẫn hành động như bình thường, sợ cậu nhảm chán nên Âu Dương Thần Tu mua rất nhiều đồ ăn vặt đặt trước mặt Âu Dương Ngoạt.

Vì chơi cả buổi chiều nên máy chơi game đã hết pin, Âu Dương Ngoạt đành phải lấy tai nghe ra cắm vào điện thoại nghe nhạc. Tuy rằng trong *** có mở nhạc nhưng không phải thể loại mà cậu thích.

Mùi rượu từ trên người những ngư lang vây quanh Dương Hân trộn lẫn với mùi nước hoa nồng nặc trên người khách nữ trong ***, mùi vị mãnh liệt như vậy thì càng miễn bàn có bao nhiêu buồn nôn.

“Người muốn đi đâu?” Thấy Âu Dương Ngoạt đứng dậy, Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Toilet.”

“A, anh cũng đi, tiểu Ngoạt nhi chúng ta đi cùng đi.” Khải ngồi bên cạnh Âu Dương Sóc phía đối diện đứng lên.

“Được.” Dù sau cậu cũng không biết toilet ở đâu, có người dẫn đường Âu Dương Ngoạt cũng thoải mái đồng ý.

Ngoại trừ cô em họ ngồi một bên hồn nhiên vui đùa, ở đây cũng chỉ còn lại Âu Dương Sóc và Âu Dương Thần Tu. Âu Dương Sóc đứng ngồi không yên, đang không biết phải giải thích với hắn như thế nào thì di động của Âu Dương Thần Tu đột nhiên vang lên. Tiếng động ồn ào trong *** không thuận tiện nghe điện thoại, Âu Dương Thần Tu chỉ có thể đi đến một chỗ hơi yên tĩnh để nghe điện thoại.

Khi hắn quay lại thì Âu Dương Ngoạt cũng từ trong toilet đi ra. “Đi về.” Mùi mùi rượu và nước hoa khiến cậu muốn nhanh nhanh rời khỏi chỗ này để hít thở không khí.

Nghe Âu Dương Ngoạt muốn về nhà, Dương Hân đang chơi vui vẻ liền nhìn về phía cậu: “A ~ ~ sao vậy Ngoạt nhi, ở đây chơi không vui sao. Tối đây em chỉ mãi chơi game không bồi tỷ tỷ chơi, bây giờ qua đây chơi đi.” Âu Dương Ngoạt vốn kêu Dương Hân là dì, nhưng Dương Hân đánh chết cũng không chịu, kiên trì muốn Âu Dương Ngoạt kêu cô là tỷ tỷ.

“Phải về.” Mặc kệ là ai, chỉ cần là chuyện Âu Dương Ngoạt quyết định thì cho dù ai nói cậu cũng sẽ không lui một bước.

Dương Hân uống khá nhiều rượu, nhìn thấy Âu Dương Ngoạt muốn đi thì liền bước lên giữ chặt cậu không buông.

Dương Hân đến gần thì Âu Dương Ngoạt liền nhú mồm, mùi nước hoa và mùi rượu trên người cô làm cậu càng thêm khó chịu.

Bởi vì vừa rồi nhận được điện thoại từ công ty, nên cho dù Âu Dương Ngoạt không nói về thì Âu Dương Thần Tu cũng chuẩn bị về. Lúc này nhìn Dương Hân lôi kéo Âu Dương Ngoạt, còn Âu Dương Ngoạt thì vẻ mặt mất hứng, Âu Dương Thần Tu quay đầu liếc mắt nhìn Âu Dương Sóc đang buồn rầu ngồi uống rượu kể bên.

“Hân, Ngoạt nhi ngày mai còn phải đi học, để cậu ấy về đi. Nếu em muốn thì đợi ngày mai Ngoạt nhi tan học rồi đến nhà bọn họ chơi.” Thấy Âu Dương Thần Tu trừng, Âu Dương Sóc vội vàng đứng lên khuyên nhủ Dương Hân.

“Như vậy a.” Uể oải buông tay Âu Dương Ngoạt ra. Nhìn cô dao động, Âu Dương Sóc liền quay sang nháy mắt với mấy người lang ngồi cùng Dương Hân.

Bọn họ hiểu ý, đứng lên kéo Dương Hân ngồi lại chỗ cũ, hóng nàng vui vẻ, chỉ chốc lát sau không khí lại bắt đầu sôi nổi.

“Âu Dương Sóc, tôi chờ lý do của cậu.” Khi đi ngang qua Âu Dương Sóc, Âu Dương Thần Tu thản nhiên ném lại những lời này xong liền mang Âu Dương Ngoạt rời đi.

Lát nữa Âu Dương Sóc còn phải đưa Dương Hân về, cho nên hai cha con Âu Dương Thần Tu đành phải ngồi taxi về, còn xe thì để lại câu lạc bộ đêm cho bọn họ.

Âu Dương Ngoạt nghe nhạc, Âu Dương Thần Tu thì không biết đang nghĩ gì, hai người không ai nói với ai câu nào cho đến khi về tới nhà.

Cũng như ngày thường, tắm rửa xong Âu Dương Ngoạt liền lấy máy chơi game ra thay pin, sau đó ngồi trên giường chơi game, căn bản không suy nghĩ tới chuyện lát nữa Âu Dương Thần Tu tìm cậu tính sổ.

Bên này, Âu Dương Thần Tu sau khi tắm xong rất tự nhiên đi đến phòng Âu Dương Ngoạt. Mở cửa ra thì thấy cậu như không có chuyện gì ngồi trên giường chơi game, Âu Dương Thần Tu nhất thời cảm thấy có chút tức giận cũng có chút bất đắc dĩ. “Người không có một chút thái độ hối lỗi nào sao?”

Đi lại kéo một cái ghế ngồi cạnh giường, hắn vươn tay nắm lấy mặt Âu Dương Ngoạt.

Mặt bị nắm đau làm Âu Dương Ngoạt nhú mồm, lập tức trả lời: “Ta đang hối lỗi.” Nhưng mà hai tay vẫn tiếp tục ấn lên phím máy chơi game, mắt thì chăm chú nhìn màn hình.

Người hối lỗi “Cho dù đang chơi cái này?” Một phen đoạt lấy máy chơi game trong tay cậu, tắt nguồn, tùy tay ném lên tủ đầu giường.

Đang lúc quan trọng lại bị lấy đi Âu Dương Ngạc có chút mất hứng. Nhưng mà cậu cũng không nói gì, chỉ ngồi trên giường nhìn Âu Dương Thần Tu. “Ta không sai.” Không phải câu kính cũng không phải phản nghịch, Âu Dương Ngạc chỉ cảm thấy mình không sai, nếu sai đều là Âu Dương Sóc sai.

Vấn đề không phải là sai hay đúng.

“Sau này không được gạt ta.” Hấn tức giận không phải Âu Dương Ngạc đến câu lạc bộ đêm, bởi vì từ hôm nay có thể thấy được cậu không thích chỗ đó nên hấn hoàn toàn không cần để ý. Nhưng mà chuyện làm hấn tức giận là cậu lại đi nghe lời tên xú tiểu tử chết tiệt Âu Dương Sóc gạt hấn.

Âu Dương Ngạc rất khó hiểu, chỉ có mỗi chuyện không nói thật với hấn khi cậu đến câu lạc bộ đêm thôi cần gì phải tức giận. Âu Dương Ngạc nhìn hấn cũng không nói là được hay không được.

Âu Dương Ngạc im lặng càng làm Âu Dương Thần Tu nổi giận, hấn bắt lấy chân cậu dùng sức kéo. Âu Dương Ngạc vốn đang ngồi bị hấn kéo như vậy thì nằm thẳng trên giường. Âu Dương Thần Tu áp lên, từ trên nhìn xuống: “Âu Dương Ngạc, ngươi có nghe không?”

“Có.” Ngay lúc Âu Dương Ngạc bị nắm lấy chân, cậu phản xạ có điều kiện muốn phản kháng. Nhưng mà thân thể giống như không bị đại não khống chế, từ đầu tới cuối vẫn không nhúc nhích, mà ngay cả ý định muốn phản kháng cũng như phù dung sớm nở tối tàn, ngay lập tức tan thành mây khói.

“Sau này không được gạt ta.” Âu Dương Thần Tu lặp lại một lần nữa.

“Biết rồi.” Dù sao cậu cũng không làm loại chuyện này, Âu Dương Ngạc sảng khoái đáp ứng.

“Không được ân ân, ta muốn nghe ngươi nói chuyện.” Thấy cậu trả lời có lệ như vậy Âu Dương Thần Tu rất bất mãn.

“Sau này không lừa ngươi.” Âu Dương Ngạc nói thật tùy ý như không có chuyện gì, nhưng mà có thể nghe ra hứa hẹn ở trong đó.

“Nếu sau này ngươi gạt ta thì sao?”

Cậu căn bản không lừa gạt bất cứ ai, Âu Dương Ngạc cảm thấy hấn hỏi vấn đề này thật không thú vị, thuận miệng trả lời. “Tùy ngươi.”

Tùy ta....phải không? Hy vọng ngươi nhớ rõ những gì ngươi nói, Ngạc nhi, nếu không đến lúc đó ta sẽ làm cho ngươi cả đời khó quên.

Chuyện này cứ như vậy rồi thôi, dù sao Âu Dương Thần Tu cũng không có ý định trừng phạt cậu. Chợt nhớ tới cái gì đó, Âu Dương Thần Tu nghiêm mặt nói: “Ngày mai ta phải về nước xử lý công việc một chuyến, vài ngày sẽ quay lại. Âu Dương Sóc có thể sẽ ở bên kia bởi Dương Hân, cho nên ba ngày ta không có ở đây ngươi phải ngoan ngoãn. Có chuyện gì thì cứ nói với An Húc Nhiên, hấn sẽ sắp xếp cho ngươi. Sau khi tan học không được như trước kia chạy loạn khắp nơi, nếu muốn ra ngoài thì kêu An Húc Nhiên đưa ngươi đi.”

“....Phiền toái.” Âu Dương Ngạc đẩy Âu Dương Thần Tu trên người xuống.

“Phiền toái cũng phải làm, nếu ngươi còn muốn tiếp tục ở lại Nhật Bản.”

“Buồn ngủ.” Âu Dương Ngạc không thèm để ý tới câu nói cảnh cáo của Âu Dương Thần Tu, xem như không nghe thấy chuyện đề tài.

Biết cậu cố ý trống đánh xuôi kèn thổi ngược đổi đề tài, Âu Dương Thần Tu cũng không nói gì, dù sao hấn rất nhanh sẽ quay lại. Âu Dương Thần Tu đứng dậy tắt đèn, sau đó lên giường giúp cậu sửa chăn lại.

“Không thể chịu kích thích sao?” Trong bóng đêm, Âu Dương Thần Tu đem cậu ôm vào trong ngực, rầu rĩ nỉ non một câu.

Không hiểu Âu Dương Thần Tu đang nói cái gì, Âu Dương Ngạc ở trong lòng hấn điều chỉnh một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại ngủ.

45. Chương 45

Hôm nay là thứ hai, Âu Dương Thần Tu đưa Âu Dương Ngoạt đến học viện rồi sau đó ra sân bay luôn, ngồi chuyến bay sớm nhất rời Nhật Bản.

Vừa đi đến cửa phòng học thì vừa vặn gặp Thuần Dã, bị cậu ta kéo đến hành lang: “Ngày hôm đó cậu về nhà có xảy ra chuyện gì không?”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện thứ sáu tuần rồi đó. Hôm đó không phải lão cha cậu đến học viện sao? Cậu bị Từ Lệ Hương gọi đi thi không quay lại lớp nữa, túi sách cũng là do một người đàn ông lạ mặt đến lấy. Hôm đó cậu về nhà không có chuyện gì chứ?” Thuần Dã đã gặp qua Âu Dương Thần Tu nhưng chưa gặp An Húc Nhiên lần nào, người đàn ông lạ mặt trong miệng cậu ta chính là An Húc Nhiên.

Âu Dương Ngoạt nhìn ánh mắt quan tâm của Thuần Dã, mặt không đổi sắc lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

“Ai, phải không. Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Bất quá hôm đó rốt cuộc cậu đi đâu vậy? Tại sao đi rồi là không quay lại?” Chỉ là tò mò mà thôi.

“Ngân Toà.” Âu Dương Ngoạt không có gì là không ổn trả lời.

“Ngân...Ngân...Ngân Toà! !” Một người vì đánh người khác nhập viện mà bị mời phụ huynh, lại có thể cùng ngày hôm đó bỏ học đi đến Ngân Toà chơi!! Đây là khái niệm gì?? “Cậu đi với ai?” Lá gan của cậu cũng quá lớn đi, lão ba cậu còn đang ở học viện nói chuyện với lão sư mà cậu lại trốn học đi chơi.

“Âu Dương Thần Tu.” Đối với ai cũng vậy, bao gồm cả đương sự, Âu Dương Ngoạt sẽ không kêu cha, mà trực tiếp kêu tên.

“Âu Dương Thần Tu? Là ai vậy?” Thuần Dã có nghĩ như thế nào cũng không có khả năng nghĩ ra đó là cha của Âu Dương Ngoạt, bởi vì theo lý thuyết mà nói, cha của Âu Dương Ngoạt chính là người ở học viện nói chuyện với lão sư.

Trầm mặt một lúc Âu Dương Ngoạt mới trả lời, bất quá giọng nói đã không còn nghiêng răng nghiêng lợi như trước đây: “Cha tôi.”

“...” Bằng hữu, cậu không phải bị sốt đi? Thuần Dã vươn tay sờ trán Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt nhú mày, lui về phía sau một bước tránh đi cái tay sắp chạm vào cậu: “...”

“Tránh cái gì, mình xem cậu có phát sốt hay không.”

“...?” Âu Dương Ngoạt khó hiểu nhìn Thuần Dã.

Thấy cậu không hiểu, Thuần Dã giải thích: “Mình xem cậu có phát sốt hay không, tại sao lại nói mê sảng như vậy. Từ Lệ Hương nói hôm đó lão cha của cậu ở học viện nói chuyện với lão sư tối trưa mới về, vậy cậu làm sao có thể cùng lão cha cậu đến Ngân Toà, mình thấy cậu nhất định là phát sốt nên nói mê sảng.”

“Đó không phải hấn.”

“Hả?” Thuần Dã không hiểu cậu muốn nói gì.

“Đó không phải Âu Dương Thần Tu.” Âu Dương Ngoạt lập lại một lần, sau đó xoay người đi vào phòng học, bỏ Thuần Dã đứng ngoài hành lang một mình.

Thuần Dã nhìn Âu Dương Ngoạt đi vào phòng, sau đó cũng theo vào, nhưng mà trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói kia của cậu ‘Đó không phải là Âu Dương Thần Tu’, hơn nửa ngày mới hiểu ý tứ trong lời nói của cậu. Nói cách khác, người hôm đó đến học viện gặp lão sư căn bản không phải là lão cha của tiểu tử này, mà là một người khác thay thế hấn đến học viện, còn hấn thì dẫn con trai mình đến Ngân Toà chơi...!!

Nên khám phục Âu Dương Ngoạt tốt số hay khám phục cha cậu ta không giống người bình thường. Thôi, chỉ cần Âu Dương Ngoạt về nhà không xảy ra chuyện gì là được rồi, còn những thứ khác không sao cả.

Nhằm chán vượt qua giờ học cho đến trưa, Âu Dương Ngoạt ngênh đón thời gian nghỉ trưa đầu tiên trong tuần.

Ăn cơm trưa xong, hai người cùng đi đến phòng âm nhạc, thấy Âu Dương Ngoạt cầm máy chơi game chơi, Thuần Dã liếc mắt nhìn: “Oa! Ngoạt, đây không phải là máy chơi game mẫu mới nhất sao?”

“Không biết.” Đối với mấy thứ lưu hành của thời đại này cậu cũng không rõ, đồ vật công nghệ ở nơi này có so sánh thế nào cũng kém xa thời đại trước kia của cậu.

“Cho mình mượn chơi một lát đi.” Thuần Dã rất thích máy chơi game này, nhưng mà giá cao quá nên định chờ xuống giá rồi mua một cái.

“...” Có chút luyến tiếc, Âu Dương Ngoạt nghĩ nghĩ, cậu lấy ra một cái hộp vuông bằng bàn tay từ trong túi: “Cái này cho cậu.” Cái này chính là sợi dây chuyền cậu muốn tặng cho Thuần Dã, vốn định sau giờ học mới đưa, nhưng bây giờ vì muốn dời lực chú ý của Thuần Dã nên Âu Dương Ngoạt đành phải đưa trước. (lưu manh chưa ^^)

“Cho mình? Đây là cái gì?” Nhìn thoáng qua Âu Dương Ngoạt, thấy cậu gật gật đầu mới cầm lấy.

Mở ra thì thấy chính là sợi dây chuyền lần trước nhìn thấy trên tạp chí: “Ngoạt, này...này...này là cho mình?” Thuần Dã kích động, nói chuyện trở nên lắp bắp.

“Ừ.” Âu Dương Ngoạt trái lại rất lơ đãng, chỉ cần hắn thích là được.

“Mình không thể nhận.” Thuần Dã đẩy hộp lại, đặt trước mặt Âu Dương Ngoạt.

Cái này rất đắt, Thuần Dã biết nó có giá trị bao nhiêu tiền, cho dù Âu Dương Ngoạt không để ý nhưng mà hắn để ý. Bởi vì hắn kết giao bằng hữu với cậu không phải vì cậu là thiếu gia con nhà giàu, cũng không muốn được cái gì từ Âu Dương Ngoạt, cho nên hắn không thể nhận.

Âu Dương Ngoạt ngẩng đầu, tầm mắt từ máy chơi game chuyển đến mặt Thuần Dã: “Tại sao?”

“Nó rất đắt, mình không thể nhận.”

“Không sao.” Dù sao cũng là tiền của Âu Dương Thần Tu, hơn nữa chỉ cần người thích là được.

Thuần Dã lắc đầu, quả thật là hắn rất thích sợi dây chuyền này, nhưng mà hắn không thể nhận.

“Vậy vứt đi.” Âu Dương Ngoạt không hiểu ý Thuần Dã, cậu chỉ biết cậu không thích vật kia, nhưng nếu Thuần Dã không cần thì cậu cũng không dự định mang về nhà, trực tiếp xử lý thôi.

“Cái gì? Ngoạt, cậu nói đùa à!” Cái này đắt như vậy, cậu ta lại muốn vứt đi. Thuần Dã kinh hãi.

“Tôi không nói đùa. Thứ này tôi không thích, nếu cậu cũng không thích thì vứt thôi.” Âu Dương Ngoạt lần thứ hai vùi đầu vào máy chơi game, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Mình...” Nhìn hộp quà kia, Thuần Dã thật mâu thuẫn. Nếu không lấy thì tiểu tử này sẽ đem vứt, nhưng lấy thì lại cảm thấy có chút không ổn. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng khẽ cắn môi: “Mình, mình lấy.”

“Ừm.” Âu Dương Ngoạt tùy tay cầm cái hộp trên bàn ném qua.

Thuần Dã ngồi bên cạnh cầm cái hộp như bảo bối, Âu Dương Ngoạt cũng rất vui vẻ vì đã dời lực chú ý của Thuần Dã, làm hắn không còn muốn mượn máy chơi game của cậu nữa...

Buổi chiều là khoá thể dục, hôm nay không có yêu cầu làm gì nên Âu Dương Ngoạt ngồi dưới tàn cây cách sân bóng không xa nghỉ ngơi, còn Thuần Dã thì cùng bạn học chơi đá bóng.

Vừa vặn buổi chiều hôm nay lớp chân chạy vật* của Âu Dương Ngoạt cũng học khoá thể dục, thừa dịp các nữ sinh trong lớp tập nhảy xa, hắn ngoan ngoãn đến ngồi cách Âu Dương Ngoạt hai mét, thở mạnh một cái cũng không dám.

(*: bạn này là Nham Kỳ, là người lần trước bị trấn lột rồi vô tình được bé Ngoạt cứu, và mấy tên trấn lột bị oánh nhập viện, cũng vì thế mà bé bị kêu lên văn phòng và bị mời phụ huynh. Đoạn thiếu này ta có nói ở mấy chương trước đây)

Trời hôm nay không nóng lắm, nhưng chơi game từ lúc nghỉ trưa tới giờ tay cũng ra khá nhiều mồ hôi làm Âu Dương Ngoạt thấy không thoải mái. Tuy tay đem máy chơi game giao cho chân chạy vật ngồi bên cạnh, nói một câu “Cầm giúp tôi.” xong liền rời đi.

Lúc quay lại thì thấy mấy nam sinh cùng lớp với cậu vây quanh chỗ cậu ngồi, trong đó có một người còn ôm quả bóng.

“Ngoạt...cái kia...” Thấy Âu Dương Ngoạt quay lại, Thuần Dã chần chờ muốn nói lại thôi, chân chạy vật đứng bên cạnh thì mặt xám như tro tàn.

“Chuyện gì?” Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc hỏi.

Thuần Dã có hơi chần chờ nhưng cuối cùng vẫn quyết định đem vật kia lấy ra cho Âu Dương Ngoạt nhìn.

“...” Thấy vật kia, Âu Dương Ngoạt trầm mặc không nói gì.

Thấy cậu không mở miệng, Thuần Dã nghĩ cậu tức giận, vội vàng giải thích: “...Ngoạt...cậu đừng tức giận, bọn họ không phải cố ý, bọn họ sẽ bồi thường cho người.”

Nham Kỳ đã thấy qua sự lợi hại của Âu Dương Ngoạt, cũng là đương nhiệm chân chạy vật của Âu Dương Ngoạt, đứng bên cạnh xin lỗi.

Âu Dương Ngoạt tựa như một dã thú xinh đẹp, nhưng mà càng xinh đẹp thì cũng có nghĩa càng nguy hiểm. Nếu chọc cậu phát hỏa, lực sát thương của dã thú này phỏng chừng không ai chịu nổi.

Bạn học cùng lớp bởi vì Âu Dương Ngoạt bình thường lúc nào cũng bộ dạng lạnh lùng, giống như chuyện gì cậu cũng không đặt vào mắt, cho nên bọn họ không quá để ý đến cậu. Hơn nữa, đôi mắt cậu thỉnh thoảng lại lạnh như băng khiến đa số nam sinh có hơi sợ.

Vừa rồi bọn họ chơi đá bóng vô tình làm trúng niên đệ năm nhất đang cầm máy chơi game giúp Âu Dương Ngoạt, làm cho máy chơi game rớt xuống đất bị hỏng.

Nhưng không ai dám nói chuyện với Âu Dương Ngoạt, chỉ đành giao nhiệm vụ này cho Thuần Dã hoàn thành, người có tình cảm khá tốt với Âu Dương Ngoạt.

Nhìn máy chơi game Âu Dương Thần Tu mới mua cho cậu không bao lâu, lúc này trên màn hình xuất hiện mấy vết nứt, Âu Dương Ngoạt yên lặng hơn nửa ngày mới mở miệng: “Thôi.”

“Hả?” Không chỉ riêng Thuần Dã, mà tất cả mọi người đều đồng thanh kêu lên.

Liên tục chơi game nên không cảm thấy, bây giờ mới nhớ là cậu đã một thời gian dài chưa uống nước nên thấy hơi khát. Bỏ qua đám người đang sững sờ kia, Âu Dương Ngoạt xoay người đi đến căn tin mua nước uống.

Thấy cậu bỏ đi Thuần Dã liền đuổi theo: “Ngoạt, cậu thật sự không cần bọn họ bồi thường?”

“Không cần.”

Âu Dương Ngoạt tuy xuống tay tàn nhẫn, đối với người khác cũng thật vô tình, nhưng mà cậu cũng rất độ lượng, chỉ cần không phải cố ý thì mặc kệ như thế nào cậu cũng không truy cứu. Nhưng nếu là cố ý thì cho dù chỉ là một đồng cậu cũng đòi lại đầy đủ.

“Mình thật không nhìn lầm cậu! Người anh em, thật sự rất nghĩa khí.” Thuần Dã nói xong, một bàn tay liền đặt lên vai Âu Dương Ngoạt.

Mua giúp Âu Dương Ngoạt một chai nước xong, hai người ngồi trong vườn hoa học viện. Không biết do dùng mắt quá độ hay sao mà Âu Dương Ngoạt vẫn luôn lấy tay dụi mắt.

“Sao vậy?” Thấy cậu từ lúc ngồi xuống đến giờ, đã gần mười mấy phút rồi mà vẫn không ngừng dụi mắt, Thuần Dã quan tâm hỏi.

“Không có gì?” Vẫn còn đang dụi.

“Có cần mình xem giúp cậu không?” Đem chai nước để sang ghế đá bên cạnh, Thuần Dã cúi đầu nhìn Âu Dương Ngoạt còn đang dụi mắt hỏi.

Tuy cậu có thể chịu đựng Thuần Dĩ ngẫu nhiên tiếp xúc, nhưng nếu tiếp xúc thân mật thì cậu vẫn bài xích...Ngoại trừ người kia thì những người khác..."Không cần."

Trong nháy mắt Âu Dương Ngạc ngẩng đầu, Thuần Dĩ hai mắt mở to, bộ dáng không thể tin: "...Ngạc...Ngạc..."

Đánh cái tay đang muốn sờ lên mặt mình, Âu Dương Ngạc nhìn chằm chằm hẩn hỏi: "Làm gì?"

"Cậu...cậu...mắt của cậu thật đỏ a ~ ~" Ngữ khí kích động không nói nên lời.

"..." Chết tiệt, chẳng lẽ giác mạc bị nhiễm trùng?

"Ngạc, cậu nên đến phòng y tế cho y tá xem đi." Nói xong, Thuần Dĩ liền nâng Âu Dương Ngạc đứng dậy từ trên ghế đá.

"Không cần, tôi về nhà trước." Cũng gần đến giờ tan học, hẳn là An Húc Nhiên đã đến rồi.

"Như vậy a, vậy được rồi mình đi cùng cậu, cậu ra cổng chờ mình, mình vào phòng học lấy túi sách." Nói xong thì Thuần Dĩ vội vàng chạy đi.

Lấy túi sách từ tay Thuần Dĩ, Âu Dương Ngạc ngồi lên xe An Húc Nhiên về nhà. Trên đường về hai mắt vẫn rất khó chịu, Âu Dương Ngạc vẫn không ngừng dụi mắt. Vừa về đến nhà cậu liền chạy vào phòng tắm.

Đứng trước gương, Âu Dương Ngạc cẩn thận lấy kính sát trùng ra, lúc này hai mắt cậu đã đỏ au, quả nhiên là giác mạc bị nhiễm trùng.

46. Chương 46

Quay lại phòng khách, lấy thuốc nhỏ mắt xong, Âu Dương Ngạc dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi, lúc này di động vang lên.

Nhắm mắt lại tiếp điện thoại, không chờ Âu Dương Ngạc mở miệng thì bên kia đã truyền đến âm thanh của Âu Dương Sóc: "Tiểu Ngạc nhi à, chú nghe nói lão ca về nước, cháu có thấy tịch mịch không? Có cần chú đến chơi với cháu không?" Trong giọng nói rõ ràng rất vui vẻ vì đã tránh được một kiếp.

Nếu lúc trước nói Âu Dương Ngạc là người độ lượng, thì bây giờ cậu là người trừng mắt tát báo*, thấy Âu Dương Sóc vui vẻ gọi điện thoại đến trêu chọc mình, cậu liền không muốn hẩn sống khá giả: "Không cần, chú vẫn nên ngắm lại xem đến lúc hẩn quay lại thì giải thích như thế nào đi."

(*: ý nói bị người khác trừng một cái cũng mang thù, mà mang thù thì dĩ nhiên phải trả thù rồi ^^)

"..." Quả nhiên, vừa nghe thấy những lời này phía bên kia điện thoại không còn âm thanh nào nữa.

"Âu Dương Sóc, tốt nhất cậu không cần nghĩ đến mấy chuyện chạy trốn nhằm chán linh tinh gì đó, cậu hẳn là biết tôi sẽ tìm được cậu! Có nghe không Âu Dương Sóc? Đó là những lời trước khi đi Âu Dương Thần Tu bảo tôi nói lại với chú." Sau khi ném một loạt bom, Âu Dương Ngạc thoải mái cúp điện thoại.

Âu Dương Ngạc bởi vì mắt khó chịu nên sau khi ăn tối làm bài tập xong liền lên giường ngủ sớm.

Sáng dậy thì mắt vẫn còn hơi đỏ, nhưng cũng không nghiêm trọng như ngày hôm qua. Tuy nhiên bây giờ lại khô khốc, còn hơi ngứa khiến cậu muốn lấy tay dụi.

Bữa sáng là bánh ngọt và sườn nướng thơm phức, khiến người ta vừa nhìn là muốn ăn. Thức ăn mỗi ngày đều dựa theo khẩu vị của Âu Dương Ngạc mà làm. Vì sợ cậu ngán, nên sẽ đổi món mỗi ngày.

"Tiểu thiếu gia, người sắp trở rồi." Thấy Âu Dương Ngạc chậm chạp ăn bữa sáng, An Húc Nhiên đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Cầm lấy khăn tay đặt trên bàn lau miệng, sau đó uống một hơi nước trái cây. "Không đi."

"Mắt người vẫn còn khó chịu sao? Có cần tôi gọi bác sĩ tới không?"

"Không cần." Dù sao cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là do sử dụng kính sát trùng không thích hợp nên bị dị ứng mà thôi.

“Vậy hôm nay người ở nhà nghỉ ngơi đi, tôi gọi điện thoại cho lão sư xin phép.” Nói xong, An Húc Nhiên liền đi ra phòng khách gọi điện thoại.

“...”

Ăn bữa sáng xong Âu Dương Ngoạt liền chạy vào thư phòng, ở trong đó cả buổi sáng không ra. Đến tận khi An Húc Nhiên gọi cậu xuống ăn cơm trưa, nhưng kì kèo nửa ngày vẫn không thấy người đâu.

“Tiểu thiếu gia, mắt người không khoẻ nên chơi game ít thôi bằng không sẽ nghiêm trọng hơn.” Dem đồ ăn vật Âu Dương Ngoạt thích để trước mặt cậu, An Húc Nhiên đứng bên cạnh dặn dò.

“...Đã biết.” Tại sao An Húc Nhiên lại ở đây lời thôi? Hắn không chỉ là trợ lý phụ trách sinh hoạt hằng ngày mà còn kiêm luôn bảo mẫu của Âu Dương Ngoạt, chỉ cần cậu làm ra hành động có hại cho thân thể hoặc là uy hiếp đến an toàn của bản thân, An Húc Nhiên sẽ lên tiếng lải nhải quở trách.

Âu Dương Ngoạt không thích khi cậu ăn cơm thì có một đám người đứng nhìn chằm chằm, cho nên người hầu trong biệt thự đều được thành thói quen dùng cơm cùng lúc với chủ nhân, chỉ là người hầu dùng cơm tại phòng ăn khác.

Đương nhiên, ngoại trừ An Húc Nhiên bên cạnh. “Người đi ăn cơm đi.”

“Khi người còn chưa ăn xong tôi sẽ không đi, đây là trách nhiệm của tôi.” Xem đi, mỗi lần Âu Dương Ngoạt kêu hắn rời đi hắn đều dùng lý do này để chống đỡ.

“...” Nhiều lời vô ích, Âu Dương Ngoạt quyết định không nói tới đề tài không có dinh dưỡng này nữa. Chuyển hướng nói: “Lát nữa ta muốn đi ra ngoài.”

“Người nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Nghĩ rằng Âu Dương Ngoạt muốn đi ra ngoài chơi, An Húc Nhiên không đồng ý nói.

“...” Yên lặng một lúc. “Ta muốn đi mua đồ, một chút thì về.” Bởi vì mấy chơi game hôm qua bị hỏng, nên hôm nay cậu muốn đi mua cái khác, nếu không ngày mai đến học viện sẽ không có chơi.

Thấy cậu khẳng khái muốn đi ra ngoài, An Húc Nhiên đành phải thỏa hiệp: “Tôi đưa người đi.”

“Được.”

Lần thứ hai đi vào Ngân Toà, Âu Dương Ngoạt đã có mục đích, cậu đi thẳng đến chỗ lần trước Âu Dương Thần Tu mua máy chơi game cho mình, bất quá người đi cùng hôm nay không phải Âu Dương Thần Tu mà là trợ lý kiêm bảo mẫu của cậu An Húc Nhiên.

Tìm được chỗ lần trước, nhìn bản giá, bởi vì lần trước Âu Dương Thần Tu trả tiền nên Âu Dương Ngoạt căn bản là không biết cái này bao nhiêu tiền, cũng may hôm nay cậu mang theo tất cả tiền mặt mà hôm trước quản gia đổi sang tiền Nhật cho cậu, vừa đủ mua cái máy kia, nhưng mà vấn đề cơm trưa ngày mai có chút gây go...

Vì mắt khó chịu nên Âu Dương Ngoạt không mang kính sát tròng, lộ ra đôi mắt màu xanh vốn có. Lúc trước cho dù là đôi mắt đen cũng đã khiến người ta nhìn không rời mắt, bây giờ càng tăng thêm lực chú ý. Không muốn ở đây lâu, Âu Dương Ngoạt nhanh chóng thanh toán tiền rồi đi theo An Húc Nhiên ra bãi đỗ xe, sau đó cậu đứng bên ngoài đợi An Húc Nhiên đi lấy xe.

Âu Dương Ngoạt đứng bên ngoài bãi đỗ xe chơi game, nghe tiếng động cơ ô tô từ bên trong dần dần đến gần, cậu tưởng là An Húc Nhiên nên không ngăn đầu.

Chiếc xe sau khi tiếp cận Âu Dương Ngoạt thì mở cửa, nháy mắt Âu Dương Ngoạt đã bị một cánh tay từ trong xe vươn ra kéo vào.

Vì bị kéo bất ngờ không kịp đề phòng, Âu Dương Ngoạt lảo đảo, máy chơi game trên tay rơi xuống, cũng may trong lúc bị kéo vào cậu đã nhanh tay tiếp được.

Đây là một chiếc xe rất bình thường, từ thiết bị bên trong xe có thể nhìn ra chiếc xe này cực kỳ rẻ, Âu Dương Ngoạt ngồi ghế sau, hai bên là hai người đàn ông lạ mặt.

Ngồi gần người lạ làm Âu Dương Ngoạt cảm thấy khó chịu, bỏ máy chơi game vào túi áo. Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc, ngữ khí lãnh đạm hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh từ lúc lên xe đến giờ vẫn nhìn cậu chăm chăm.

“Nhìn đủ chưa?”

Người bên cạnh không trả lời, nhưng người đàn ông ngồi ghế phó lái lại quay đầu lại : “Mày đúng là cá tính, từ lúc lên xe đến giờ cũng không khấn trương, ngược lại còn nói chuyện thật kiêu ngạo.” Người này khoảng 20 tuổi, mặc áo màu xám, gương mặt bình thường không thể bình thường hơn, nghe hắn nói tiếng Nhật lưu loát như vậy cậu vậy người này hẳn là người bản xứ.

“Muốn đưa ta đi đâu?” Không muốn cùng hắn nhiều lời vô ích, Âu Dương Ngoạt hỏi thẳng.

“Mày muốn biết?” Người nọ nhìn Âu Dương Ngoạt: “A! Yên tâm! Bây giờ ,mày đừng vội muốn biết, đợi lát nữa bọn tao cũng sẽ nói cho mày biết.”

“...” Nếu hắn không muốn nói bây giờ thì Âu Dương Ngoạt cũng không nóng lòng muốn biết. Cậu im lặng, muốn nhìn xem mấy người này rốt cuộc muốn làm gì? Ai sai khiến bọn họ làm như vậy? Hoặc chỉ đơn giản muốn bắt cóc tổng tiền?

Người trên xe tuy rằng rất ngạc nhiên với sự yên tĩnh và phối hợp của Âu Dương Ngoạt, nhưng cũng không hỏi nhiều, nếu cậu phối hợp thì bọn họ bớt được không ít chuyện.

Đến Nhật không lâu, trừ bỏ đường đi mỗi ngày đến học viện, Âu Dương Ngoạt đối với những chỗ khác đều không quen. Cho dù cuối tuần nào cũng ra ngoài chơi, nhưng đều do Âu Dương Thần Tu lái xe.

Từ cửa kính xe được dán plastic màu đen nhìn ra ngoài, Âu Dương Ngoạt biết bọn họ đã ra khỏi nội thành. Con đường này hình như là đường lên núi, hơn nữa so với con đường lần trước tới biệt thự nhà Âu Dương Sóc còn vắng vẻ hơn.

Con đường này ngoại trừ cây cối hai bên đường thì không có bất cứ một chiếc xe nào khác. Mà nếu có cũng là xe bảo vệ môi trường từ nội thành đi đổ rác. Về phần làm sao Âu Dương Ngoạt biết thì đó chính là trên xe viết như vậy.

Liên tục chạy theo con đường uốn lượn, không biết qua bao lâu thì dừng lại.

Xuống xe, có thể nhìn thấy cách không xa phía trước có một căn nhà. Người đàn ông ngồi ghế phó lái dẫn đầu đi trước, Âu Dương Ngoạt men theo con đường dơ bẩn trần đầy cỏ dại đi theo hắn, sau lưng là hai người đàn ông ngồi cùng cậu ở ghế sau và người lái xe.

Có thể nhìn ra đây là một căn nhà bị bỏ hoang rất lâu, không biết trước kia dùng để làm gì. Trên tường vẽ rất nhiều đầu lâu báo nguy hiểm (là hình cái đầu lâu với hai khúc xương bên dưới ý), trên xà nhà giăng đầy mạng nhện. Trong nhà rất trống trải, nhìn thật giống một cái kho hàng bỏ hoang, giữa nhà có một bộ cái sofa cũ nát, tích một lớp bụi bặm thật dày, dơ bẩn không chịu nổi. Bên góc tường có mấy thùng dầu cũng bẩn không kém. Thật không biết mấy người này làm sao mà tìm được chỗ này, xung quanh rất hoang vắng, không nhìn thấy người ở, khắp nơi đều là cây cối và cỏ dại.

“Lúc này không phải mày muốn biết bọn tao đưa mày đi đâu và làm gì sao? Bây giờ tao nói cho mày biết.” Người đàn ông ngồi ghế phó lái, một bên bảo ba người kia quét dọn bộ sofa cũ nát, một bên nhìn Âu Dương Ngoạt nói: “Có người bỏ tiền bảo bọn tao giết mày.”

Là bọn họ đánh giá thấp Âu Dương Ngoạt hay là tự tin vào thực lực của bản thân?

Khó tránh bọn họ không che mặt, chắc là vì muốn giết người diệt khẩu. Nói ra cũng thật buồn cười, trước kia là Âu Dương Ngoạt chuyên đi giết người lấy tiền, ngược lại bây giờ trở thành mục tiêu. Đúng là buồn cười, trên thực tế cậu cũng cười, bất quá là cười lạnh: “Các người cảm thấy các người có năng lực làm chuyện đó?”

“Này, không phải cô ta yêu cầu chúng ta thương nó trước rồi mới ra tay sao? Nếu không chỉ lấy được một nửa tiền.” Tên đồng bọn đang dọn dẹp sofa nghe hai người đối thoại lên tiếng nhắc nhở.

“Mẹ nó! Lúc đó tao nghe nói phải thượng đàn ông thì ghê tởm muốn chết, còn sợ mình không cứng nổi. Thế nhưng bây giờ thì có thể.” Một tên khác dùng lời thô tục nói, mắt không ngừng đáng giá Âu Dương Ngạc.

Người đàn ông bị nhắc nhở đột nhiên lộ ra ánh mắt thương hại nhìn Âu Dương Ngạc: “Tiểu tử, may mắn cuộc kết thâm cừu đại hận gì với người đàn bà kia, khiến cô ta bỏ tiền thuê chúng tao thượng mày rồi sau đó hạ sát?”

“Này, mày ở đó dài dòng với nó làm gì, nhanh thượng đi, xong việc sớm còn chạy lấy người, lão tử không muốn ở nơi hoang dã này lâu đâu.” Tên kia nói xong thì tấn công về phía Âu Dương Ngạc.

Mấy người này nói chuyện thô tục nhưng mà thân thủ cũng không tồi. Vậy xem ra đối phương quyết tâm muốn diệt trừ cậu. Bất quá so với thời đại trước kia của cậu thì sát thủ thời này kém quá xa.

Thấy hấn tấn công, Âu Dương Ngạc rất nhanh bước qua trái một bước, dễ dàng né tránh. Âu Dương Ngạc tránh được cũng không khiến bọn họ cảnh giác, dù sao bọn họ cũng biết các thiếu gia tiểu thư nhà giàu đều sẽ được học một ít quyền cước để tự bảo vệ bản thân.

Người đàn ông kia lập tức xoay người muốn kéo Âu Dương Ngạc, ý đồ ném cậu lên sô pha. Âu Dương Ngạc nhẹ nhàng lộn ngược, chuyển tới sau lưng người kia, sau đó nâng đầu gối đá một cái thật mạnh. Trong nháy mắt, âm thanh xương cốt bị đánh gãy vang lên trong căn nhà trống trải. “A aaa!!” Người kia đau đến gần như ngất đi, hấn không ngừng lăn lộn trên đất kêu la thảm thiết.

Tất cả đều nhìn thấy, bây giờ bọn họ mới biết bọn họ đã quá xem nhẹ Âu Dương Ngạc. mấy tên còn lại vừa rồi còn đứng xem kịch vui bây giờ không dám khinh thường cậu nữa, vì muốn không chế Âu Dương Ngạc, bọn họ cũng không quản vấn đề lấy nhiều khi ít, xuất thủ tới tấp.

Cậu đã không còn là sát thủ, tuy rằng vì một ít nguyên nhân mà sinh ra cảm giác thích máu, vì vô tình mà ra tay tàn nhẫn. Nhưng cậu chưa bao giờ muốn giống như trước kia, dễ dàng lấy đi sinh mạng của người khác. Hiện tại cũng vậy, cậu chỉ muốn cho mấy người này một bài học, một bài học thâm trầm là được!

Một đánh ba, đối phương không phải là mấy tên cặn bã trong học viện, Âu Dương Ngạc không muốn dây dưa lâu dài với bọn họ. Bởi vì càng lâu càng nguy hiểm, không phải cậu mà là những người này! Bây giờ cậu còn có thể không chế được ham muốn giết người tận sâu trong linh hồn, nhưng nếu cứ kéo dài thì cậu không thể đảm bảo.

Âu Dương Ngạc thân thủ linh hoạt, động tác xinh đẹp khiến bọn họ thật sự không dám tin. Tuy cậu ra đòn đều tránh đi điểm trí mạng, nhưng lại nhanh, chuẩn, ngoan (ngoan độc). Có kinh nghiệm như bọn họ làm sao không nhìn ra đây vốn không phải bản lĩnh mà một học sinh trung học bình thường có được.

Đôi mắt xanh thẫm lạnh như băng, tỏ rõ thiếu niên xinh đẹp này cùng loại với dã thú hung mãnh.

47. Chương 47

Tục ngữ có câu hai tay không thể đánh bốn người, cho dù thân thủ Âu Dương Ngạc có lợi hại đến đâu thì thân thể của cậu cũng chỉ là một học sinh trung học. Hơn nữa trước kia cậu làm sát thủ, dùng phương thức ám sát để giết người chứ không phải công phu quyền cước. Sức lực thân thể cũng hơn hẳn thân thể này, bây giờ cậu hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm mười tám năm giết người và sức bật kinh người trên đôi chân.

Lấy một địch ba, ít nhiều cậu cũng bị thương, nhưng nhìn một đám người nằm kêu rên thảm thiết dưới đất thì hiển nhiên Âu Dương Ngạc mạnh hơn bọn họ nhiều.

Trên quần áo Âu Dương Ngạc dính đầy vết máu, phỏng chừng là của đám người kia. Có một tên vừa rồi bị Âu Dương Ngạc bẻ gãy cổ tay, thời gian càng lâu cậu ra tay càng tàn nhẫn, bởi vì dùng sức quá mức mà xương cốt bị gãy xuyên thủng da thịt lòi ra ngoài.

Nơi bị bẻ gãy, xương cốt dính máu xuyên qua da thịt lộ lõ lõ trong không khí, máu đỏ sẫm vẫn không ngừng chảy ra, phần xương lộ ra ngoài dính đầy bụi đất, tuy nghiêm trọng nhưng không đủ trí mạng. Mặc dù đau đớn nhưng không đến mức bất tỉnh, bất quá càng thanh tỉnh thì lại càng bị đau đớn tra tấn. Người đàn ông trên mặt tràn đầy thống khổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gương mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo. Hấn ồ ồ thở dốc, cắn chặt hàm răng, có thể nhìn ra lúc này hấn đang rất thống khổ.

“Người đàn bà kia là ai?” Âu Dương Ngoạt từ trên cao nhìn xuống người nằm dưới đất, nhẹ nhàng băng quơ hỏi một câu, ngữ khí lạnh nhạt, tỏ vẻ cậu không hề quan tâm.

“Không biết, chúng tao đến bây giờ cũng chưa gặp cô ta, chỉ liên hệ qua điện thoại thôi.” Sự tàn nhẫn của Âu Dương Ngoạt bọn họ đã lãnh giáo qua, với lại bọn họ cũng không nói dối.

Từng làm sát thủ, Âu Dương Ngoạt cũng hiểu rõ quy củ, cố chủ chần chẫn sẽ không lộ diện, bởi vì sợ bọn họ thất bại sẽ nói ra thân phận của mình. Trong tổ chức trước kia, nhiệm vụ đều là do cấp trên giao xuống.

“Đưa chìa khoá cho ta.” Không hề hỏi nhiều, mấu chốt là có hỏi cũng không được gì, trước kia đi giết người, cậu cần bản cũng không biết cổ chủ là ai.

“Cái gì?”

“Chìa khoá xe.”

Người đàn ông mặc đồ xám là người bị thương nhẹ nhất, có lẽ là do hắn từ đầu không có ý định đó với cậu cho nên cậu đặc biệt thủ hạ lưu tình. Hắn gian nan đứng lên, sờ soạn túi quần. “...Không thấy...”

“...” Âu Dương Ngoạt cũng không quan tâm hắn có nói thật hay không. Nghĩ thầm, thôi cứ đi bộ về vậy. Âu Dương Ngoạt lần thứ hai quay lại con đường dơ bẩn kia.

Bởi vì hôm nay lạc mất Âu Dương Ngoạt, cho người tìm kiếm cũng không có kết quả, An Húc Nhiên cuối cùng quyết định gọi điện báo cho Âu Dương Thần Tu.

Nghe tin Âu Dương Ngoạt mất tích, Âu Dương Thần Tu liền đặt vé máy bay đến Nhật Bản vào tối đó. Sau khi giải quyết xong vấn đề công ty, Âu Dương Thần Tu lập tức chạy đến sân bay.

xxxxxxxxxx

Đá cục đá trên đường, Âu Dương Ngoạt dừng lại, nhớ lại con đường quay về.

Mặt trời đã ngã về tây nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, ánh trăng cũng từ từ xuất hiện, soi sáng bầu trời đầy sao. Lúc này trên đường một mảnh tối đen, Âu Dương Ngoạt chỉ có thể dựa theo ánh trăng mờ mờ nhìn con đường phía trước.

Trên đường rất yên tĩnh, bốn phía chỉ có tiếng dế mèn dưới bụi cỏ và tiếng giày sần sật dẫm lên đá khi đi đường của cậu.

Bởi vì hôm nay ngồi xe của An Húc Nhiên ra ngoài, chỉ nghĩ là đi mua máy chơi game rồi về cho nên Âu Dương Ngoạt không mang theo di động. Dẫn đến bây giờ, ở cái nơi hoang dã này cậu có muốn gọi điện thoại kêu người tới đón cũng không thể.

Hôm nay nhiệt độ khá thấp, hơn nữa đã vào thu, buổi tối ở vùng ngoại ô đặc biệt lạnh hơn. Bây giờ đã qua thời gian ăn tối, bụng Âu Dương Ngoạt bắt đầu kêu ục ục.

Vừa lạnh vừa đói, thật đúng là hoài niệm a.

Cậu còn nhớ rõ khi còn bé, tổ chức nhót cậu và những đứa trẻ khác trong một căn phòng tối đen như mực. Mấy ngày không cho ăn cơm chỉ cung cấp nước uống. Lúc bọn họ nghĩ rằng sắp chết đói thì tổ chức lại mang thức ăn tới.

Nhưng chỉ có một phần...

Vì muốn sống sót, cậu lần đầu tiên động thủ giết người.

Cũng bắt đầu từ đó, đôi tay cậu dính đầy máu tươi, có rửa thế nào cũng không sạch. Cậu đã cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng vô tội. monganhlau.wordpress.com

Âu Dương Ngoạt cảm thấy thật may mắn khi đến thế giới này, cậu ước mơ một cuộc sống tự do, để sớm đánh thức phần tình cảm đã bị phong ấn mà ngủ say trong nội tâm.

Ở nơi này, Âu Dương Ngoạt mới cảm thấy mình giống như một con người, có tình cảm và dần dần cũng biết biểu lộ buồn vui hay tức giận.

Đi cả buổi cũng không thấy lấy một người, Âu Dương Ngoạt quyết định không đi nữa, dứt khoát ngồi xuống tận đá ven đường chơi game.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết bây giờ là mấy giờ, Âu Dương Ngoạt rốt cục nhìn thấy một chiếc xe đang đi về hướng này.

Đứng dậy vỗ vỗ bụi đất bám trên quần, Âu Dương Ngoạt đi ra đứng giữa đường, cũng may chiếc xe này chạy chậm, bằng không sẽ đụng vào Âu Dương Ngoạt.

Sau khi xe dừng trước mặt Âu Dương Ngoạt mới nhìn ra đây là một chiếc xe chở rác.

Bởi vì đứng gần nên cậu có thể ngửi được mùi tanh tưởi của rác, nhưng bây giờ cậu không quan tâm nhiều được như vậy, ai kêu con đường chết tiệt này lại xa đến thế. Hơn nữa đi cả một buổi chiều cũng không thấy một chiếc xe đi ngang.

Âu Dương Ngoạt mở cửa leo lên xe, tùy tiện nói địa chỉ biệt thự, kêu người lái xe đưa cậu về.

“A? Tôi...tôi còn phải đi bỏ rác.” Mặc dù là ban đêm, nhưng lúc Âu Dương Ngoạt đứng trước đầu xe thì người nọ đã thấy trên quần áo cậu toàn là vết máu. Hơn nữa, ở cái nơi hoang dã này, tuy nhìn Âu Dương Ngoạt bất quá chỉ là một học sinh trung học. Nhưng mà trong hoàn cảnh thế này, nếu Âu Dương Ngoạt là tội phạm giết người...vừa nghĩ vậy trong lòng người nọ liền run lên.

“Rác thì một lát quay lại bỏ sau, bây giờ đưa tôi về nhà trước.”

Nhìn xem nhìn xem, đây là thái độ nhờ vả người khác sao? Người không biết còn tưởng là mình kéo cậu ta tới đây.

Nhưng nếu cậu ta thật sự là tội phạm giết người, vậy chẳng phải sau khi đưa cậu ta về nhà mình cũng sẽ không còn đường để về sao? “Cái kia...Cậu chờ tôi đi bỏ rác rồi sẽ quay lại đưa cậu về.” Chính xác là đang nói dối.

“Bây giờ ông có hai lựa chọn, một là theo địa chỉ kia đưa tôi về, hai là tôi tiễn ông đến cùng chỗ với xe rác này! Ông chọn cái nào?” Âu Dương Ngoạt vươn tay bóp cổ người đàn ông, không kiên nhẫn nói.

“Tôi...tôi đưa cậu về.” Tiểu tử này, quả nhiên là tội phạm giết người! Nếu lát nữa có thể trở về mình nhất định phải đi báo cảnh sát.

“Lái xe.” Vừa lòng gật gật đầu, Âu Dương Ngoạt bây giờ mới buông tay.

Trong biệt thự cũng vì Âu Dương Ngoạt mất tích mà cả ngày vội vàng gần như đảo lộn, Âu Dương Thần Tu cũng đã đến Nhật Bản, hiện tại đang ở biệt thự.

Âu Dương Sóc nghe tin, vì muốn nhanh chóng tìm được Âu Dương Ngoạt cũng điều động người của mình đi tìm, nhưng mà đến bây giờ vẫn không có lấy một tin tức.

Trong đại sảnh, Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc và Dương Hân đi theo hần đến ngồi trên ghế sofa chờ tin tức, mãi đến khi có một chiếc xe rác màu trắng xuất hiện ngoài cổng biệt thự.

“Ra xem xảy ra chuyện gì?” Dập tắt điều thuốc, Âu Dương Thần Tu nhìn về phía An Húc Nhiên vẫn luôn đứng bên cạnh gọi điện thoại hỏi tin tức.

Lúc An Húc Nhiên đi đến cửa thì nhìn thấy Âu Dương Ngoạt toàn thân đầy vết máu từ ngoài đi vào.

“Tiểu...tiểu thiếu gia...” Thấy Âu Dương Ngoạt trở về An Húc Nhiên rất vui mừng, nhưng thấy trên người cậu toàn là vết máu thì trở nên lo lắng.

“Người làm sao vậy?” Thấy trên mặt và khoé miệng An Húc Nhiên có vết xanh tím, Âu Dương Ngoạt thuận miệng hỏi.

“Không có gì, đây chỉ là trừng phạt do tôi làm việc bất cẩn lạc mất tiểu thiếu gia thôi.” An Húc Nhiên áy náy nói.

Mới vừa nghe An Húc Nhiên kêu tiểu thiếu gia, mấy người đang ngồi trong đại sảnh lập tức chạy ra. Thấy vết máu trên người Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Sóc kinh hô: “Trời ạ! Tiểu Ngoạt nhi, rốt cuộc hôm nay cháu đi làm cái gì? Tại sao lại đột nhiên biến mất như vậy?”

“Không có gì, chỉ bị người ta bắt cóc mà thôi.” Cậu không nói thật, bởi vì cậu không muốn Âu Dương gia nhúng tay vào. Cậu muốn đích thân điều tra xem người đàn bà đối địch với cậu là ai.

“Thật sự? Vậy vết máu trên người em là sao? Gặp cướp hả?” Dương Hân quan tâm hỏi.

“Ừ.”

“Em điên rồi? Gặp loại chuyện này nếu trốn không được thì ngàn vạn lần không nên phản kháng, chờ Tu ca mang tiền đến chuộc em về là được rồi. Em không sao thật sự là cảm ơn trời đất. Em không biết chúng ta lo lắng cho em thế nào đâu.” Dương Hân bên cạnh kích động nói.

“Ừ...ta đói bụng.” Đi bộ một buổi chiều, lại chưa ăn cơm, Âu Dương Ngoạt cảm thấy rất đói bụng.

“Lên lầu tắm rửa trước đi, sau đó xuống ăn cơm.” Âu Dương Thần Tu lúc này mới mở miệng nói chuyện.

Nhìn nhìn quần áo trên người, vết máu đã biến thành màu nâu sậm, hơn nữa đi bộ cả buổi chiều làm giày cũng dơ bẩn không chịu nổi, nên đi tắm rửa một cái.

“A, đúng rồi, người ra xử lý người lái xe rác ngoài cổng, là người đó đưa ta về.” Trước khi lên lầu tắm, Âu Dương Ngoạt đột nhiên nhớ tới, quay lại căn dặn An Húc Nhiên.

“Vâng, tiểu thiếu gia.”

“Trời ~ ~ tiểu Ngoạt nhi, trách không được chú nghe trên người của cháu có mùi thối thối, hoá ra là cháu ngồi xe rác về.”

Xe rác thì sao, ngồi xe rác vẫn hơn đi bộ. Không thêm để ý tới hân, Âu Dương Ngoạt xoay người đi lên lầu.

Thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, Âu Dương Ngoạt cảm thấy mệt mỏi trên người đã biến mất không thấy bóng dáng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Mặc áo tắm cậu thích nhất đi vào phòng ăn, lúc này bọn người Âu Dương Sóc cũng ngồi ở đó.

Trên bàn bày đầy thức ăn Âu Dương Ngoạt thích, vẫn còn nóng hổi, mùi thơm toả ra bốn phía, kích thích tuyến nước bọt của Âu Dương Ngoạt.

Kéo ghế ngồi xuống, Âu Dương Ngoạt cũng không để ý có người đang nhìn mình, tùy tay cầm đũa bắt đầu ăn cơm.

Tuy rất đói bụng, nhưng Âu Dương Ngoạt cũng không ăn như hổ đói, ngược lại động tác ăn cơm của cậu vô cùng tao nhã.

“Đúng rồi, tiểu Ngoạt nhi. Mấy tên...bắt cóc cháu hiện đang ở đâu?” Nhìn Âu Dương Ngoạt chậm rãi ăn cơm, Dương Hân mở miệng hỏi.

“...Không biết?” Âu Dương Ngoạt không rõ trả lời.

Nói đến đây Âu Dương Ngoạt mới nhớ tới mấy người kia, bọn họ phỏng chừng là về nhà tự chữa trị đi. Làm sát thủ đều giống nhau, có một bác sĩ riêng, bởi vì bọn họ không thể đến bệnh viện.

“Bắt cóc cháu có mấy người? Cháu có thấy mặt của bọn họ không? Có thấy biển số xe không?” Âu Dương Sóc cũng lên tiếng hỏi.

“Bốn người. Có mắt có mũi có miệng, biển số xe thì không biết.” Âu Dương Ngoạt trả lời có lệ, quả thật cậu không biết biển số xe. Bởi vì lúc đó cậu không muốn đi nhìn, về phần mấy người kia thì cậu không muốn nói.

“Có mắt có mũi...là người thì ai mà không có, tiểu Ngoạt nhi, cháu đừng chỉ lo ăn, nói đi, rốt cuộc cháu có nhìn thấy mặt bọn họ không?” Âu Dương Sóc nghĩ thầm, như vậy bọn họ cũng dễ dàng điều tra.

Âu Dương Thần Tu ngồi bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, bưng ly nước ấm đặt trước mặt Âu Dương Ngoạt.

“Ngô, ta không uống nước ấm, lấy cho ta một ly nước trái cây.” Âu Dương Ngoạt nói với Âu Dương Thần Tu.

“...” Âu Dương Thần Tu không nói lời nào, ý bảo người hầu bên cạnh đi lấy nước trái cây cho cậu.

“Ngoạt, em rốt cuộc có thấy mặt mấy người kia không a?” Lúc này, Dương Hân cũng giúp Âu Dương Sóc hỏi lại vấn đề này.

“...” Bưng ly nước trái cây uống một ngụm xong Âu Dương Ngoạt mới trả lời: “Không có.”

48. Chương 48

“Không đúng, nói như vậy không thông a. Tiểu Ngoạt nhi, máu trên người của cháu là của đám người bắt cóc kia đi, như vậy hẳn là cháu đã đánh nhau với bọn họ. Nhưng cháu đã an toàn về nhà, điều này có nghĩa cháu đã xử lý bọn họ. Nói như vậy, cho dù bọn họ có che mặt thì cháu cũng đã nhìn thấy, người bình thường đều sẽ đi xem mặt bọn họ. Tại sao bây giờ cháu lại nói không biết?” Âu Dương Sóc nhìn thoáng qua Âu Dương Thần Tu vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Âu Dương Ngoạt, phân tích nói.

“Không có hứng thú.” Âu Dương Ngoạt thản nhiên trả lời.

“...” Âu Dương Ngoạt trước kia cái gì cũng không để vào mắt, bộ dáng không có hứng thú, bây giờ không nhìn mặt bọn bắt cóc...điều này quả thật có khả năng.

Âu Dương Sóc thở dài đứng dậy: “Vậy được rồi, nếu tiểu Ngoạt nhi đã về rồi em với Hân cũng về thôi, đã trễ lắm rồi, để Dương Hân ở chung với chúng ta cũng không tiện.” Đặc biệt ở đây có Âu Dương Thần Tu, người mà ai đến cũng không từ chối.

Về phần chuyện bắt cóc, nhìn lão ca sủng tiểu Ngoạt nhi như vậy, hẳn là sẽ không bỏ qua.

“Được.”

Bọn họ vừa đi Âu Dương Thần Tu liền cho người hầu lui xuống, lúc này trong phòng ăn chỉ lại Âu Dương Ngoạt và Âu Dương Thần Tu. Hai người đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng đĩa va vào chén và tiếng nhai nuốt thức ăn.

Khi Âu Dương Ngoạt ăn gần xong, Âu Dương Thần Tu mới mở miệng nói: “Lát nữa lên phòng chờ ta.” Từ công ty trực tiếp chạy đến sân bay, sau khi xuống máy bay thì chạy về đây luôn, cả ngày bận rộn làm Âu Dương Thần Tu có chút mệt mỏi, đợi Âu Dương Ngoạt ăn gần xong, hẳn mới đi tắm rửa.

“Ừm.” Âu Dương Ngoạt gật gật đầu, mười phút sau, cậu mới buông đĩa rời phòng ăn.

Trong phòng không có người nhưng đèn vẫn sáng, cái này là do Âu Dương Ngoạt lúc này vào cát máy chơi game mở lên nhưng không tắt. Cửa không đóng, Âu Dương Ngoạt ngồi trên giường, cậu thậm chí có thể nghe được tiếng nước chảy từ phòng tắm bên kia truyền đến.

Không bao lâu thì thấy Âu Dương Thần Tu mặc một cái quần dài, nửa người trên để trần đi vào. Hắn ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Ngoạt, tay cầm khăn lông lau tóc.

Khi Âu Dương Thần Tu lau khô tóc, mái tóc hơi rối hoàn toàn nhìn không giống vẻ thành thực ban ngày khi mặc âu phục, bây giờ trông hắn giống một thiếu niên hai mươi mấy tuổi nhìn không ra một chút ổn trọng.

Ném khăn lên thành ghế trong góc phòng, Âu Dương Thần Tu kéo Âu Dương Ngoạt về phía mình. “Lại đây ta nhìn xem.” Nắm cằm cậu xoay qua xoay lại kiểm tra mấy lượt, sau đó cởi áo ngủ của Âu Dương Ngoạt ra, kiểm tra vết thương trên người cậu.

“Người không có gì nói với ta sao?” Âu Dương Thần Tu một bên kiểm tra một bên hỏi.

“...” Âu Dương Ngoạt không biết hắn muốn nói cái gì, khó hiểu nhìn hắn.

“Ngoạt nhi, người còn nhớ mấy hôm trước người hứa cái gì với ta không?” Không biết Âu Dương Thần Tu đang nghĩ cái gì, nhưng ngữ khí nói chuyện lại rất ôn hoà nhã nhặn.

“Nhớ.” Gật gật đầu.

“Hứa cái gì?” Hắn muốn nghe Âu Dương Ngoạt chính miệng nói lại lần nữa.

“Không lừa người.” Dừng một chút Âu Dương Ngoạt mới trả lời.

“...Vậy nhớ kỹ lời của người. Bây giờ nói rõ ràng tất cả mọi chuyện ngày hôm nay cho ta nghe.” Cậu có thể lừa được bất cứ ai, nhưng nếu muốn lừa một người khôn khéo như Âu Dương Thần Tu thì thật sự là không có khả năng.

“...” Âu Dương Thần Tu ngồi bên cạnh chờ câu trả lời của cậu, nhưng Âu Dương Ngoạt vẫn im lặng không nói gì.

Hít sâu một hơi, Âu Dương Ngoạt cuối cùng cũng thực hiện lời hứa của mình, nói tất cả mọi chuyện cho Âu Dương Thần Tu nghe.

“Tại sao muốn giấu diếm?” Nghe xong tất cả, thật lâu sau Âu Dương Thần Tu mới mở miệng hỏi.

“Không có gì, ta muốn tự mình giải quyết.” Mười một giờ, đồng hồ sinh lý của Âu Dương Ngoạt bắt đầu vang lên, cậu cởi áo tắm vừa rồi bị Âu Dương Thần Tu cởi một nửa, sau đó xốc chần chui vào.

Âu Dương Thần Tu không biết nguyên nhân thật sự Âu Dương Ngoạt thay đổi, hắn vẫn luôn tin tưởng Âu Dương Ngoạt là người đa nhân cách như lời bác sĩ nói. Cho dù có dẫn phát tiềm năng đi nữa thì cái gì cũng đều có giới hạn của nó. “Không được, quá nguy hiểm. Chuyện này ta sẽ cho người điều tra, người không cần nhúng tay.”

Nhún nhún vai, dù sao cậu cũng không chấp nhất chuyện này: “Không sao cả.”

Thấy cậu nghe lời như vậy Âu Dương Thần Tu rất vui, cười cười nhéo mặt cậu: “Ngoan! Ngủ sớm đi, ngày mai ta xin phép cho người nghỉ một ngày ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ừm.”

Chờ Âu Dương Ngoạt ngủ rồi Âu Dương Thần Tu tắt đèn đi ra ngoài, đến cuối hành lang lấy điện thoại ra gọi: “Sóc, tôi cho cậu thời gian ba ngày, cậu phải điều tra rõ ràng chuyện này cho tôi.”

“Lão ca, cho em thêm chút thời gian đi, một chút manh mối cũng không có thì chỉ có ba ngày làm sao mà tra ra.” Âu Dương Sóc bên kia điện thoại kêu rên.

“Ngày mai An Húc Nhiên sẽ mang tài liệu qua cho cậu, chỉ cần ba ngày là đủ rồi.”

“A? Lão ca, lúc này không phải tiểu Ngoạt nhi nói không có...chẳng lẽ là...”

Ngay lúc Âu Dương Sóc bên kia còn đang kinh ngạc, Âu Dương Thần Tu bên này không chút khách khí cúp điện thoại.

Quay trở lại phòng, Âu Dương Thần Tu ở trong bóng tối lần mò lên giường, ôm Âu Dương Ngoạt ngủ đến hừng đông.

Từ lúc sáng sớm rời giường đến giờ, ngoại trừ thời gian ăn cơm, Âu Dương Ngoạt vẫn luôn ở trong thư phòng, bởi vì cậu xin phép nghỉ hai ngày, nên giữa trưa Thuần Dã có gọi điện thoại đến hỏi thăm.

“Mắt của người còn chưa khoẻ, không nên chơi game lâu quá, ra phòng khách nghỉ ngơi một lát đi.” An Húc Nhiên là người Âu Dương Thần Tu phái tới, cho nên Âu Dương Ngoạt có chuyện gì hắn đều biết nhất thanh nhị sở.

Quả thật cậu cũng cảm thấy mắt hơi khô còn có chút ngứa nữa, Âu Dương Ngoạt ngoan ngoãn gật gật đầu, đi theo hắn ra phòng khách ngồi xem tivi.

Âu Dương Ngoạt nằm dài trên ghế sofa, lưỡi biếng cầm điều khiển chuyển kênh, thỉnh thoảng dụi dụi hai mắt khô sáp.

Âu Dương Thần Tu tiếp nhận chai thuốc nhỏ mắt từ tay An Húc Nhiên, xoay mặt Âu Dương Ngoạt về phía mình, sau đó nâng cằm để cậu ngửa mặt lên: “Nhắm mắt lại, đừng lộn xộn.”

“Ừ.” Tuy nhắm mắt không nhìn thấy gì, nhưng mà tay kia vẫn không ngừng bấm chuyển kênh.

‘Chiều hôm nay, tại XX Đông Kinh, xảy ra một vụ nổ gas mạnh. Nạn nhân là bốn người đàn ông, bọn họ đều là @#&\$%, cảnh sát đang điều tra nguyên nhân gây ra vụ nổ...’ Tin tức trên tivi khiến Âu Dương Ngoạt không để ý thuốc nhỏ mắt còn đọng trong mắt theo phản xạ mở mắt ra.

“Sao vậy?” Thấy Âu Dương Ngoạt đột nhiên mở mắt nhìn tivi chằm chằm, Âu Dương Thần Tu tò mò hỏi.

“Người tra được không?” Không trả lời câu hỏi của Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt hỏi ngược lại.

Có manh mối do Âu Dương Ngoạt cung cấp, việc điều tra tiến hành rất thuận lợi, hôm nay Âu Dương Sóc còn gọi điện thoại nói trước tối nay có thể tra ra chỗ ở mấy người bắt cóc Âu Dương Ngoạt: “Sẽ nhanh chóng tra được, sao vậy?”

“Không cần tra nữa.” Chỉ chỉ tin tức tivi còn đang phát: “Bọn họ đã chết.” Nổ gas sao? Hừ! Xem ra là một người cùng nghề.

Nghe Âu Dương Ngoạt nói Âu Dương Thần Tu cũng không nói gì, chỉ nguy hiểm híp mắt rồi xoay người rời đi. Trước khi ra khỏi cửa còn không quên căn dặn Âu Dương Ngoạt ngoan ngoãn ở nhà, không được chơi game liên tục để tránh mắt bị nghiêm trọng hơn.

Hôm qua bắt cóc Âu Dương Ngoạt, hôm nay lại đột nhiên tử vong. Thông minh như Âu Dương Thần Tu làm sao không nhìn ra chuyện này có vấn đề? Nhưng mà ngược lại hắn rất có kiên nhẫn, hắn muốn nhìn xem ai to gan như vậy, dám đối nghịch với hắn.

Cách sự kiện Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc đến bây giờ đã qua một tháng. Tuy rằng Âu Dương gia vẫn luôn điều tra nhưng đối phương dường như biết trước tất cả, đi trước bọn họ một bước cắt đứt tất cả manh mối.

Việc điều tra cũng vì vậy mà trì hoãn không có tiến triển, nhưng cho dù như vậy Âu Dương gia vẫn không ngừng điều tra, bởi vì đây là ý của Âu Dương Thần Tu.

Mọi người cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần vận dụng năng lực của Bốn gia thì nhất định không bao lâu sẽ tra ra chân tướng. Nhưng hắn lại không làm như vậy, chỉ sử dụng người của mình điều tra, cảm giác giống như hắn đang đợi người đàn bà thần bí kia lần thứ hai xuất hiện.

Đã bước sang tháng mười, khí hậu Nhật Bản bắt đầu trở nên lạnh lẽo, Âu Dương Ngoạt cũng đã chuyển sang mặc trang phục mùa đông.

Bởi vì Âu Dương Sóc còn phải chiếu cố cô em họ còn đang ở đây, nên chuyện hắn mang Âu Dương Ngoạt đến câu lạc bộ đêm Âu Dương Thần Tu xử phạt không quá nặng.

Tuy không đến mức đưa hắn đến Châu Phi trải nghiệm cuộc sống nơi thảo nguyên rộng lớn. Bất quá tội chết có thể miễn, nhưng tội sống thì khó có thể tha, so sánh với việc bị trục xuất đến Châu Phi cũng không khác nhau là mấy, chỉ khác nhau ở chỗ một cái thuộc loại nguyên thủy hoá, một cái thuộc loại hiện đại hoá mà thôi.

Bởi vì hết năm nay Âu Dương Ngoạt sẽ kết thúc việc trao đổi học tập ở Nhật, cho nên Âu Dương Thần Tu quyết định ở lại đây bồi cậu cho đến khi về nước.

Tập đoàn Âu Dương gia rất lớn cho nên có rất nhiều việc cần hắn xử lý, thế là Âu Dương Thần Tu đem tất cả giao cho Âu Dương Sóc. Bây giờ từ việc lớn tới việc nhỏ đều do Âu Dương Sóc phụ trách, ngoại trừ chuyện cơ mật quan trọng thì Âu Dương Thần Tu mới tự mình đi, thời gian còn lại hắn đều mặc kệ.

Không cần hoài nghi, đây là trừng phạt Âu Dương Thần Tu dành cho Âu Dương Sóc, cũng đừng nghĩ hắn chẳng qua chỉ là thay thế Âu Dương Thần Tu làm việc, quản lý công ty.

Bởi vì bây giờ Âu Dương Sóc thay thế Âu Dương Thần Tu xử lý tất cả mọi việc lớn nhỏ, cho nên hắn phải không ngừng chạy qua chạy lại giữa Nhật Bản và Trung Quốc. Mấy ngày đầu thì không có vấn đề gì, Âu Dương Sóc còn cười tởm vì nghĩ mình nhất được tiện nghi, nhưng mà kéo dài được một tháng thì thật đúng là Âu Dương Sóc bắt đầu ăn không tiêu.

Khi có chuyện quan trọng cần hấn đích thân xử lý thì cho dù có trễ mấy Âu Dương Sóc cũng phải chạy qua công ty bên kia. Một tháng này Âu Dương Sóc khổ không thể tả, thường xuyên kêu khổ, xám hối nhận sai với Âu Dương Thần Tu.

Nhưng Âu Dương Thần Tu vẫn bất vi sở động, sau đó nói một câu: “Thấy cậu mỗi ngày đều nhàm chán chạy đến câu lạc bộ đêm, mà đưa cậu đến Châu Phi thì cũng là đồ ăn hại, không bằng để đồ ăn hại lại đây hảo hảo lợi dụng, thay tôi một chết đi.”

Đúng vậy! Là hấn cố ý. Có một số việc thư ký có thể xử lý nhưng hấn lại muốn Âu Dương Sóc đi xử lý. Có một số việc có thể từ từ xử lý, nhưng hấn lại muốn Âu Dương Sóc xử lý ngay lập tức. Suốt mấy ngày liền ngồi máy bay chạy tới chạy lui, cho dù tình lực Âu Dương Sóc có tốt đến đâu cũng không chịu nổi tra tấn như vậy.

Âu Dương Sóc mỗi ngày đều mệt đến mất nửa cái mạng mới lết về được đến nhà, vừa leo lên giường là lăn ra ngủ, làm gì còn tâm tình đến câu lạc bộ đêm. Có lẽ đây cũng là dụng ý của Âu Dương Thần Tu.

Bởi vậy, Âu Dương Sóc biết có cầu xin thế nào cũng không thể đả động đến lão ca lãnh huyết vô tình kia, bứt bách rơi vào đường cùng, Âu Dương Sóc quyết định đi cầu Âu Dương Ngoạt nói giúp mình.

Đáng tiếc a. Không biết là hấn đánh giá cao phần ‘tình cảm’ giữa hấn và Âu Dương Ngoạt, hay là đánh giá thấp sự vô tình của Âu Dương Ngoạt. Cũng không nghĩ cha nào con nấy, lão tử đã như vậy thì nhi tử có tốt hơn chỗ nào?

Quả nhiên, Âu Dương Ngoạt một bộ chuyện không liên quan tới mình. Mặc hấn nói thế nào cậu cũng thờ ơ không để ý. Hoàn toàn không có một chút áy náy Âu Dương Sóc có ngày hôm nay là do cậu ‘bỏ đá xuống giếng’.

49. Chương 49

Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của Âu Dương Ngoạt, cũng là sinh nhật 18 tuổi lần thứ hai của cậu. Cậu thật sự rất may mắn! Thử nghĩ xem, một người chỉ có thể trải qua một lần 18 tuổi, còn cậu đến hai lần, một lần kiếp trước và một lần kiếp này.

Bởi vì chán ghét nhiều người, nên khi Âu Dương Thần Tu muốn lên kế hoạch tổ chức tiệc sinh nhật cậu liền từ chối.

Hôm nay trong biệt thự chỉ có Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc và Dương Hân ba người chúc mừng cậu.

Trên bàn ăn thật dài bày đầy các loại thức ăn. Tây có, Trung có, Nhật có, đầy đủ mọi thứ. Bốn người vừa ăn tối vừa chúc mừng sinh nhật, tuy ít người nhưng cũng rất vui vẻ.

Một cái bánh kem hai tầng được cắm mười tám ngọn nến, đèn đã tắt, trong phòng ăn chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ lung phất ra từ những ngọn nến.

Âu Dương Ngoạt muốn vươn người thổi nến, kết quả lại bị Dương Hân giữ chặt, cô cứ nhất định hát xong bài hát chúc mừng sinh nhật mới cho phép cậu thổi nến.

Đang ăn cơm, Âu Dương Sóc đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, cười hì hì bỏ đĩa xuống, lấy một cái phong bì đưa cho Âu Dương Ngoạt: “Tiểu Ngoạt nhi, chú không biết mua gì tặng cháu nên đành tặng cái này đi.”

Tiếp nhận phong bì từ tay Âu Dương Sóc, mở ra, bên trong là một thẻ tín dụng của một ngân hàng đứng đầu Nhật Bản.

Nhận được ánh mắt khó hiểu của Âu Dương Ngoạt, lại nhìn thoáng qua Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc trêu tức nói: “Hắc hắc, có cái này về sau cháu không cần tìm lão ba xin tiền tiêu vặt nữa.” Lần trước vì mua máy chơi game mà đến học viện không có tiền ăn cơm bị Âu Dương Thần Tu biết được mắng cho một trận, sau đó vì trừng phạt Âu Dương Thần Tu không đưa thẻ tín dụng cho cậu, quy định mỗi ngày cho Âu Dương Ngoạt một ít tiền mặt. Cũng từ đó về sau, Âu Dương Ngoạt mỗi ngày đều phải tìm Âu Dương Thần Tu chìa tay xin tiền. Và chuyện này cũng trở thành chuyện cười cho mọi người lúc rảnh rỗi.

Âu Dương Sóc nhìn biểu tình Âu Dương Ngạc mỗi lần chìa tay đòi tiền Âu Dương Thần Tu, giống như học sinh tiểu học xin ba ba tiền tiêu vặt, tuy rằng có chút vui sướng khi người gặp hoạ, nhưng so với điểm đó thì việc lấy lòng Âu Dương Ngạc vẫn tốt hơn.

Đúng lúc tháng này là sinh nhật cậu, tuần trước hắn đi làm một cái thẻ tín dụng không giới hạn làm quà sinh nhật cho Âu Dương Ngạc.

Thấy Âu Dương Sóc tặng quà, Dương Hân cũng vội vàng để đưa xuống, lấy ra một cái hộp nhỏ: “Hi hi, tiểu Ngạc nhi, tỷ tỷ cũng không có gì tặng em, đây là một chút lòng thành của chị, hy vọng em thích.”

“Cảm ơn.” Vươn tay cầm lấy hộp quà sau đó mở ra, bên trong là một cái đồng hồ nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, lịch sự nói cảm ơn xong Âu Dương Ngạc lại tiếp tục ăn thức ăn trong chén.

Biết Âu Dương Ngạc thích ăn bánh ngọt, Âu Dương Thần Tu giúp cậu cắt sẵn một miếng bánh kem vào đĩa rồi đặt trước mặt cậu.

Âu Dương Sóc là một tên ăn chơi trát tán, thích đùa giỡn, hơn nữa da mặt lại rất dày, đã vậy còn không hề biết rút kinh nghiệm là gì. Hắn thừa dịp Âu Dương Ngạc mãi miết ăn bánh kem, đi ra phía sau cậu, dùng sức ấn đầu Âu Dương Ngạc vào trong đĩa bánh.

“...” Tuy giận nhưng Âu Dương Ngạc không ra tay, bởi vì cậu thấy Âu Dương Thần Tu đang trừng mắt liếc Âu Dương Sóc.

Đứng dậy đi vào toilet rửa mặt, Âu Dương Ngạc thuận tiện ở trong bếp lấy vài thứ rồi đi ra ngoài phòng khách luôn...Chờ cậu quay lại đã là hai mươi phút sau.

Tròn 18 tuổi cũng có nghĩa Âu Dương Ngạc đã thoát khỏi danh hiệu vị thành niên, hôm nay lại là sinh nhật cậu, nên Âu Dương Thần Tu chấp thuận cho cậu uống rượu.

Có lẽ là do thân thể này không biết uống rượu, cả buổi tối Âu Dương Ngạc chỉ uống có mấy ly rượu mà đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không tìm thấy phương hướng.

Âu Dương Ngạc gương mặt đỏ rực, làn da dọc theo cổ cũng phồng hồng mê người.

Dương Hân vốn định dẫn Âu Dương Ngạc ra ngoài chơi, nhưng nhìn thấy bộ dáng vụng hờ hờ của cậu đành từ bỏ ý định.

Thời gian cũng không còn sớm, Âu Dương Sóc đưa Dương Hân về, Âu Dương Thần Tu mang Âu Dương Ngạc say khướt đi tắm rửa. Vừa mới đi tới chỗ rẽ thang lầu thì chợt nghe thấy tiếng kinh hô của Âu Dương Sóc bên ngoài.

“Ngao! Trời ạ! Xe của chú!! Tiểu Ngạc nhi chết tiệt, vĩnh viễn cũng không đáng yêu, không phải chỉ làm dính bọ trên mặt thôi sao, vậy mà làm xe của chú thành thế này! Thật đúng là tiểu hài tử trừng mắt tát báo.” Âu Dương Sóc ở bên ngoài trách móc một hồi lâu.

Cũng may hắn còn để lại đây một chiếc xe, nếu không chỉ có thể mượn xe Âu Dương Thần Tu đi về. May mắn may mắn, kêu Dương Hân đứng đó đợi, Âu Dương Sóc chạy đi lấy xe khác.

“Shit! Shit! Thượng đế a!! Ngài mau đến giúp con mang tên tiểu ác ma đáng giận này đi đi!!” Trong gara, lại một lần nữa truyền ra âm thanh chửi mắng của Âu Dương Sóc.

“Ca? Có chuyện gì vậy?” Nghe âm thanh chửi mắng của hắn Dương Hân lập tức chạy qua.

“Đúng là tiểu ác ma! Em đến xem ‘chuyện tốt’ mà cậu ta làm nè.”

“Ha ha, ai kêu anh trêu chọc cậu ta làm gì.” Đối với hành động trả thù của Âu Dương Ngạc, Dương Hân chỉ cười cười.

“...” Âu Dương Sóc tự biết đuối lý nên chỉ im lặng không lên tiếng.

“Đi thôi, đi tìm Thần Tu ca ca mượn chìa khoá, hôm nay chỉ có thể mượn xe của anh ấy về thôi.” Thân mật kéo tay Âu Dương Sóc, Dương Hân cười nói.

“Aii, đành phải vậy thôi.” Âu Dương Sóc thở dài, còn có thể làm gì? Khiếu nại với Âu Dương Thần Tu, bảo hắn quản giáo con trai hắn cho tốt? Âu Dương Sóc mới không ngu ngốc mà đi tìm Âu Dương Thần Tu tố cáo hành vi phạm tội của con hắn. Cái đó quả thật tương đương tự sát.

Cho nên, chỉ có một con đường duy nhất là từ nay về sau không nên trêu chọc tiểu tử tông kia là tốt nhất!

Nhưng Âu Dương Sóc là loại người mất sẹo quên đau, chỉ cần không trêu chọc Âu Dương Ngoạt thì không chịu được, rốt cuộc Âu Dương Sóc có thể nhịn được bao lâu??

Đặt Âu Dương Ngoạt lên giường, Âu Dương Thần Tu đi vào phòng tắm chuẩn bị nước tắm, đến khi trong bồn đầy nước ấm mới ra ngoài ôm Âu Dương Ngoạt vào phòng tắm giúp cậu tắm rửa.

Dựa vào người Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt cảm thấy thật thoải mái, động cũng không động, mặc hắn cởi quần áo cho cậu.

“Lão ca, anh có trên lầu không?” Lúc này thanh âm Âu Dương Sóc dưới lầu vang lên, loáng thoáng truyền vào phòng tắm.

“Ta ra ngoài một chút, còn lại người tự cởi đi rồi vào đó tắm, còn nếu không được thì đợi ta quay lại tắm cho người.” Mới cởi quần áo cho Âu Dương Ngoạt được một nửa thì nghe tiếng Âu Dương Sóc, Âu Dương Thần Tu đành phải ra ngoài xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Lão ca, cho em mượn chìa khoá xe đi.” Âu Dương Sóc vừa lên lầu thì thấy Âu Dương Thần Tu từ trong phòng tắm đi ra.

“Xe của cậu bị gì? Không phải còn một chiếc sao?” Vừa rồi nghe hắn kinh hô nhưng không rõ xảy ra chuyện gì, Âu Dương Thần Tu sẵn dịp hỏi.

Còn không phải chuyện tốt con trai bảo bối của người làm sao! Những lời này Âu Dương Sóc không dám nói ra miệng, cười gượng hai tiếng: “Ha ha, anh hỏi tiểu Ngoạt nhi đi.” Hỏi xem tiểu ác ma đáng giận kia đã làm gì.

“...” Liên quan đến Âu Dương Ngoạt Âu Dương Thần Tu không cần hỏi cũng biết không có chuyện gì tốt. Nhưng suy cho cùng cũng là do Âu Dương Sóc trêu chọc Âu Dương Ngoạt. Không hỏi nhiều, Âu Dương Thần Tu xoay người đi vào phòng lấy chìa khoá, sau đó đi ra ném cho Âu Dương Sóc: “Nhớ kỹ, ngày mai bên công ty còn có một cuộc họp, không được đến trễ.”

“...Vâng vâng vâng, em đã biết, sẽ không trễ.” Aii, ngày mai lại khổ thêm một ngày, Âu Dương Sóc trong lòng kêu rên.

Ngâm mình trong nước ấm thoải mái khiến Âu Dương Ngoạt mơ màng muốn ngủ.

Lúc Âu Dương Thần Tu đi vào thì thấy Âu Dương Ngoạt cả người trần trụi ghé vào trong bồn tắm nhắm mắt. Làn da trắng nõn bóng loáng nhuộm một màu hồng sắc mê người, có vẻ ái muội lại tràn ngập hương vị ***.

Âu Dương Thần Tu không hổ là người ai đến cũng không từ chối, người đàn ông kinh nghiệm đầy mình, khi thấy một màn như vậy vẫn có vẻ rất bình tĩnh: “Ngoạt nhi, đừng ngủ ở đây, lát nữa sẽ bị cảm mạo.” Dù sao nhiệt độ bên ngoài bây giờ quả thật rất lạnh.

Âu Dương Ngoạt đang ngủ thì bị đánh thức, dụi dụi mắt, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn chằm chằm Âu Dương Thần Tu: “...Ngô...” Hơn nửa ngày mới lên tiếng, sau đó chậm chạp tắm rửa.

“...” Mặc dù Âu Dương Ngoạt là con trai hắn nhưng cũng là đồng tính, hơn nữa với người đàn ông song tính luyện không xem trọng đạo đức luân lý như Âu Dương Thần Tu mà nói, biểu tình của Âu Dương Ngoạt đối với hắn không thể nghi ngờ là một kích thích cảm quan mãnh liệt.

Toàn thân bắt đầu khô nóng khó nhịn, phía dưới cũng ần ần có xu thế sắp ngáng đầu: “Chết tiệt!” Thầm mắng một tiếng, Âu Dương Thần Tu cởi bỏ quần áo của mình, bước vào bồn tắm lớn có thể chứa bốn người.

Trong dòng nước ấm áp, hai người chắt chẽ cùng một chỗ, Âu Dương Thần Tu nhanh chóng hôn lên bờ môi đỏ hồng của Âu Dương Ngoạt. Hàm răng khẽ cắn, đầu lưỡi thuận thế tiến vào khoang miệng Âu Dương

Ngoạt chậm rãi quấy nhiễu khiêu khích. Không biết có phải là do tác dụng của rượu hay không, Âu Dương Ngoạt lớn mật hai tay vòng qua cổ Âu Dương Thần Tu.

Sau khi chấm dứt nụ hôn dài, Âu Dương Thần Tu bắt đầu nhẹ nhàng cắn vành tai cậu, bởi vì hắn biết đây là điểm mẫn cảm của Âu Dương Ngoạt. Cho dù tích cách có thay đổi như thế nào đi nữa thì thân thể cũng không thay đổi.

“Ừm.” Quả nhiên, cảm giác giống như điện lưu mãnh liệt chạy qua người làm Âu Dương Ngoạt rên rỉ một tiếng, Âu Dương Thần Tu càng thêm khiêu khích. Sau đó từng nụ hôn nhỏ vun rơi xuống cái cổ trắng nõn Âu Dương Ngoạt. Âu Dương Thần Tu mút vào rồi khẽ cắn, một đường đi xuống ngực cậu, lưu lại dấu hôn ở mỗi một nơi hắn đi qua.

Ngón tay thon dài dọc theo sống lưng Âu Dương Ngoạt đi xuống, sau đó dừng lại giữa mông cậu.

“Người muốn làm gì?” Hành động của Âu Dương Thần Tu làm Âu Dương Ngoạt tỉnh táo đôi chút. Cậu trừng mắt, trong đôi mắt xanh thẫm mơ hồ còn mang theo ***.

“Ngoan, bảo bối của ta, không phải vừa rồi ngươi rất thoải mái sao? Đừng lộn xộn, nhắm mắt lại, ta sẽ làm cho ngươi càng thêm thoải mái.” Âu Dương Thần Tu bắt đầu hồng cậu.

Nếu là Âu Dương Ngoạt trước kia, Âu Dương Thần Tu sẽ không chút do dự hay cố kỵ bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ không thể, bởi vì hắn chưa hoàn toàn nắm giữ tình cảm của Âu Dương Ngoạt. Cho nên hắn thử hồng cậu, cũng là thử dò xét tình cảm của cậu đối với hắn.

“Thoải mái? Vậy ngươi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng lại đây.” Âu Dương Ngoạt rất nghiêm túc nói.

“Bảo bối, ta xoay người sang chỗ khác thì làm sao cho ngươi thoải mái chứ?” Âu Dương Thần Tu hy vọng bây giờ cậu sẽ không ồn trọng giống như ban ngày, ‘việc cấp bách’ bây giờ là giải quyết vấn đề nửa người dưới, chỉ cần có thể lừa Âu Dương Ngoạt tới tay, muốn hắn đùa giỡn vô lại thế nào cũng được.

“Yên tâm, có thể thoải mái. Không phải chỉ cần để ta thượng ngươi là được sao?” Âu Dương Ngoạt trả lời thật nhẹ nhàng, chưa ăn thịt heo không có nghĩa là chưa từng thấy heo. Tuy rằng kiếp trước chưa kịp chạm qua phụ nữ, nhưng sau khi linh hồn đến thế giới này, từ những đoạn ngắn ký ức trong đầu mà cậu biết nhất thanh nhị sở.

“...Ngoạt nhi...” Nghe Âu Dương Ngoạt nói thế, lửa nóng trong người Âu Dương Thần Tu giảm hơn phân nửa, làm gì có tâm tư tiếp tục, bất đắc dĩ lấy sữa tắm đặt bên cạnh giúp Âu Dương Ngoạt tắm rửa.

“Sao vậy? Không đến sao?” Khoái cảm khi tiếp xúc thân mật làm Âu Dương Ngoạt có chút ngại.

Đến? Người cư nhiên muốn thượng lão ba mình, ta làm gì còn tâm tình mà đến với người.

“Ngoan, tắm rửa nhanh rồi đi ngủ sớm.”

Âu Dương Thần Tu rất có kiên nhẫn đợi, đợi ngày Âu Dương Ngoạt hoàn toàn ý lại hắn. Từ thái độ và thay đổi trên thân thể, hắn biết, sẽ nhanh thôi!

Hắn có thể được đền bù như mong muốn...

50. Chương 50

Hôm nay bầu trời âm u nhìn không thấy mặt trời, không khí lạnh lẽo lại còn hơi ẩm ướt, bất quá xem như không tồi là trời không mưa.

Hai hàng lông mi đen thật dài run rẩy vài cái, sau đó Âu Dương Ngoạt mở mắt.

“Tỉnh? Muốn ngủ thêm một lát không?” Âu Dương Thần Tu quần áo chỉnh tề ngồi mép giường, có thể nhìn ra được hôm nay hắn rời giường rất sớm.

Lắc đầu: “Không được.”

“Vậy dậy đi, mặc nhiều quần áo một chút để tránh bị cảm lạnh.” Đưa quần áo qua, Âu Dương Thần Tu dặn dò.

“Được.”

Sau khi mặc quần áo cùng vệ sinh cá nhân xong, Âu Dương Ngoạt theo hắn đi xuống lầu ăn sáng, lúc này bên ngoài biệt thự truyền đến âm thanh động cơ ô tô.

“Đi xem không? Quà sinh nhật của người đến rồi.” Đây là quà sinh nhật Âu Dương Thần Tu chuẩn bị cho cậu từ nửa tháng trước.

“Ừm.” Cầm một miếng sandwich trên bàn, Âu Dương Ngoạt gật gật đầu đi ra khỏi phòng ăn.

Đi theo Âu Dương Thần Tu ra ngoài, Âu Dương Ngoạt thấy một chiếc xe tải dừng trước cổng, thùng xe phía sau rất lớn, không biết chứa cái gì bên trong.

“Qua xem đi.” Âu Dương Thần Tu nhìn Âu Dương Ngoạt cười cười, sau đó bảo người lái xe mở cửa thùng xe phía sau ra.

Hai phút sau, cửa thùng xe được mở ra, rồi từ từ hạ xuống một cái giống như cầu thang, cho đến khi chạm đất tạo thành một sườn dốc. Sau đó, từ trong thùng xe một chiếc Limousine màu bạc mới tinh chậm rãi trượt xuống, dừng trước mặt hai người.

“Lần trước người nói ngồi xe An Húc Nhiên phiền toái phải không, sau này tự mình lái cái này ra ngoài đi.” Âu Dương Thần Tu vừa nói vừa cẩn thận quan sát biểu tình của cậu.

Sở dĩ Âu Dương Thần Tu mua chiếc xe này cho cậu là vì Âu Dương Ngoạt không thích ngồi xe nhà, thể nhưng lại thường xuyên một mình ra ngoài. Nhiều lần nhắc nhở, nhưng mà cậu giống như mất điếc tai ngơ. Sau nhiều lần nhắc nhở cùng thuyết phục không có kết quả, Âu Dương Thần Tu quyết định mua cho cậu một chiếc xe để sau này cậu có thể tự mình lái xe ra ngoài.

“...Đã biết...” Ăn cái sandwich trên tay, Âu Dương Ngoạt buồn bực lên tiếng.

Âu Dương Thần Tu mua cho cậu chính là một chiếc xe thể thao số lượng có hạn, từ thiết kế độc đáo của nó có thể nhìn ra giá trị rất xa xỉ, nhìn tổng thể bên ngoài vô cùng đẹp mắt.

“Thích không?” Kéo Âu Dương Ngoạt đi vào nhà, dù sao chuyện bên ngoài đã có An Húc Nhiên xử lý.

“Cũng không tệ lắm.” Tuy nói chiếc xe này sẽ mang đến cho cậu thêm một ít phiền toái, nhưng mà thưởng thức của Âu Dương Thần Tu không tệ, như chiếc xe này vậy, cậu quả thật rất thích.

“A, chỉ cần người thích là được rồi. Vậy sau này ra ngoài, người muốn đi xe An Húc Nhiên hay là đi xe này?”

“...”

“Người dạy lái xe cho người ta đã sắp xếp rồi, bắt đầu học từ ngày mai.”

“Được.” Kỳ thật phương diện lái xe thế giới này so với thế giới trước kia của cậu cũng không khác nhau bao nhiêu.

Trong sân bóng rổ của học viện Thánh Khải, không ngừng phát ra âm thanh ‘kít kít’ do giày ma sát với nền nhà bóng loáng mà tạo thành.

Tuy hôm nay rất lạnh, nhưng các nam sinh trên sân bóng rổ vẫn mặc quần áo thể thao phong phanh như thường. Nhìn bộ dáng bọn họ một chút cũng không giống như là mùa đông sắp đến, ngược lại người nào cũng đầy mồ hôi ướt nhẹp, giống như trong ngày hè chói chang vậy.

Trong sân bóng vang ra tiếng thùng thùng khi bóng va chạm với mặt đất, cùng tiếng các đội viên nói chuyện với nhau.

Vừa rồi Thuần Dã dựa vào chiều cao 1m8, cùng thân thể nhanh nhẹn thực hiện một quả ba điểm, dẫn đến các nữ sinh trên khán đài hét chói tai. Vì là thời gian tan học, toàn bộ sân bóng đều kín hết chỗ, đương nhiên tất cả đều là nữ sinh.

Nhưng mà không biết trong đó có bao nhiêu người chỉ đơn thuần là thưởng thức bóng rổ.

Biết Âu Dương Ngoạt không thích nhiều người, Thuần Dã đặc biệt chuẩn bị cho cậu một chỗ ngồi riêng, như vậy tránh cho các nữ sinh trên khán đài tiếp cận cậu.

Chỗ ngồi của Âu Dương Ngạc, ngoại trừ đội viên dự bị cùng ban với cậu thì không còn ai. Bất quá, bọn họ chỉ chăm chú theo dõi trận bóng cho nên cũng không ai quấy rầy Âu Dương Ngạc. yuurj.wordpress.com

Đeo tai nghe nghe nhạc, Âu Dương Ngạc yên tĩnh ngồi xem trận bóng. “Ngạc học trưởng, nước uống của bạn.” Lúc này, Nham kỳ (chân chạy vặt của Âu Dương Ngạc) từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm chai nước uống.

Trong một tháng ở chung, hắn cũng hiểu biết Âu Dương Ngạc hơn trước. Biết cậu kỳ thật là người vô cùng rộng lượng, hơn nữa chỉ cần không chọc giận cậu, thì Âu Dương Ngạc là một người rất dễ ở chung. Cho nên hắn không còn sợ Âu Dương Ngạc như trước nữa.

“Ừm, cảm ơn.” Âm lượng trong tai nghe rất nhỏ, nên Âu Dương Ngạc có thể nghe âm thanh mọi người xung quanh.

Lúc này, tiếng còi báo thời gian nghỉ giải lao giữa trận vang lên, nhóm cầu thủ mệt mỏi quay lại ghế nghỉ ngơi.

“A, nóng chết.” Thuần Dã tê liệt ngồi xuống ghế, bắt đầu ồn ào than thở.

Cũng may trước thời gian nghỉ ngơi, các nữ sinh phụ trách đã chuẩn bị sẵn nước cùng khăn mặt cho bọn họ.

“Này, Thuần Dã, lát nữa sau khi trận đấu kết thúc chúng ta ra ngoài chơi, thế nào?” Một nam sinh cùng lớp bọn họ vừa lau mặt vừa nói.

“Đi đâu?” Ngửa đầu mạnh mẽ uống một hơi, sau khi giảm bớt cảm giác khát Thuần Dã mới hỏi.

“Đi giao lưu. Cậu cho rằng cái tên thầy sắc quên bạn kia có lòng tốt như vậy? Mã Tử muốn tìm bạn gái, nhưng không đủ người nên hắn muốn gọi thêm.” Nam sinh một bên uống nước một bên trả lời Thuần Dã.

“Đi cùng ai?” Dù sao tan học về nhà cũng không làm gì, bài tập hôm nay lại ít cho nên Thuần Dã cảm thấy không có vấn đề gì. Nếu bọn họ đã hẹn rồi thì cung kính không bằng tuân mệnh.

“Đương nhiên là chúng ta cùng đi rồi.” Một nam sinh khác trả lời.

“Thuần Dã, hỏi xem Âu Dương Ngạc có đi không?” Bởi vì bọn họ lần trước làm hỏng máy chơi game của Âu Dương Ngạc, nhưng mà cậu rộng lượng bỏ qua không bắt bọn họ bồi thường, làm bọn họ thay đổi ấn tượng với cậu không ít. Cho nên bây giờ mặc dù bọn họ không thân thiết với cậu như Thuần Dã, nhưng trò chuyện thì vẫn có.

“Ngạc, cậu đi không?” Nghe bọn họ đề nghị, Thuần Dã quay qua hỏi Âu Dương Ngạc.

“...” Nghĩ nghĩ, hôm nay Âu Dương Thần Tu có việc không về nhà, Âu Dương Sóc cũng không về biệt thự. Dù sao về nhà cũng chỉ có một mình, không bằng ra ngoài chơi một chút. “Được.”

“Quyết định như vậy đi.” Thấy Âu Dương Ngạc gật đầu đồng ý, nam sinh đề nghị ra ngoài chơi vội vàng tiếp lời.

“Được.” Âu Dương Ngạc gật gật đầu.

“Cậu đi không?” Thuần Dã hỏi Nham Kỳ ngồi bên cạnh Âu Dương Ngạc.

“Thật xin lỗi Thuần Dã học trưởng, mình không đi, hôm nay bài tập rất nhiều.” Hơn nữa các học trưởng đi giao lưu, ta đi theo làm gì.

“Vậy được rồi.” Thuần Dã nhún nhún vai cười cười, không để ý nói.

Sau mười lăm phút nghỉ ngơi, bọn họ bắt đầu ra sân tiếp tục trận bóng. Âu Dương Ngạc cũng nhân cơ hội cầm túi sách đi thẳng ra cổng học viện, đi về nơi An Húc Nhiên đang đậu xe.

“Hôm nay ta về trễ, ngươi về nhà trước đi. Khi nào ta điện thoại thì đến đón ta.” Mở cửa xe, bỏ túi sách vào ghế phó lái, Âu Dương Ngạc dặn dò An Húc Nhiên.

“Tiểu thiếu gia, người ở lại học viện hay là đi ra ngoài?” An Húc Nhiên không chút hoang mang hỏi.

“...” Cậu ghét nhất điểm này của An Húc Nhiên, hắn rất chuyên nghiệp, quần đông quần tây. “Ra ngoài.”

“VẬY xin lỗi, tôi không thể nghe theo phân phó của người, tôi phải đi theo bên cạnh người mới được.” Đây là nhiệm vụ Âu Dương Thần Tu giao cho hắn, cũng là trách nhiệm của hắn.

“Không cần đi gần ta quá.” Cậu biết, phương diện này An Húc Nhiên chắc chắn sẽ không nghe theo lời cậu, cho nên Âu Dương Ngạc cũng không muốn tốn nhiều nước bọt với hắn. Một câu không gần quá đã xem như là Âu Dương Ngạc cam chịu.

“Vâng.” Nghe được câu trả lời của An Húc Nhiên, Âu Dương Ngạc xoay người rời đi.

Trận bóng kết thúc. Bọn họ quay lại ký túc xá, thứ nhất là xin phép học viện ra ngoài, thứ hai là hảo hảo tắm rửa, xử lý một thân mồ hôi. Cũng may tất cả bọn họ đều là học viên cư trú, Thuần Dã cùng bọn họ về ký túc xá tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ra.

Biết Âu Dương Ngạc không ngồi xe công cộng, Thuần Dã lấy lý do không nên để các nữ sinh đợi lâu, vì vậy bọn họ đi taxi đến chỗ giao lưu.

Nơi hẹn là một cửa hàng thức ăn nhanh không tệ, bởi vì trận đấu kết thúc cũng đã hơn sáu giờ, cho nên lấp đầy bụng trước cũng tốt.

Khi bọn họ đến nơi hẹn thì các nữ sinh vẫn chưa tới, đám người Thuần Dã tìm chỗ ngồi ăn cơm trước, đồng thời tán gẫu đợi bọn họ.

“A, thật xin lỗi, chúng ta đến muộn.” Bọn họ đợi không bao lâu thì bảy tám nữ sinh ăn mặt thời trang đi vào.

“Không sao, chúng ta cũng mới đến không bao lâu.” Các nam sinh hữu hảo nói, sau đó bắt đầu giới thiệu.

Khi giới thiệu đến Âu Dương Ngạc và Thuần Dã, các nữ sinh trước mắt đều sáng ngời. Đôi mắt mở to, biểu lộ kích động nhìn hai người. yuurj.wordpress.com

Tuy rằng Âu Dương Ngạc nhìn giống như búp bê xinh đẹp nhưng lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo không có một chút tình cảm. Hơn nữa cậu từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên thái độ như vậy cho nên các nữ sinh không dám bước lên bắt chuyện với cậu. Âu Dương Ngạc cũng vui vẻ thoải mái ăn đồ ăn vặt, trái lại có rất nhiều nữ sinh nhìn trộm Thuần Dã.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc thì trên đường đã lên đèn, trên các bảng hiệu, đèn nê ông cũng bắt đầu sáng lấp lánh.

“Bây giờ chúng ta đến KTV hát karaoke đi, được không?” Mấy nữ sinh đề nghị.

“Không thành vấn đề, nếu các cậu thấy chỗ đó được thì dẫn đường đi.” Tâm trạng mọi người không tệ, khó có dịp ra ngoài chơi các nam sinh đương nhiên sẽ không từ chối.

Cứ như vậy, đoàn người đi vào KTV chọn một phòng lớn, cũng may trời lạnh, bọn họ mặc áo khoác bên ngoài, cho nên không sợ bị người khác nhìn thấy đồng phục.

Cả nam lẫn nữ vây quanh ngồi chung trong một phòng, trên cái bàn ở giữa để rất nhiều đồ ăn vặt cùng nước uống. Mọi người ở chung rất vui vẻ, Âu Dương Ngạc ngồi đó nghe hát, thỉnh thoảng cùng bạn học trò chuyện.

“Ngạc, đi đâu vậy?” Thấy Âu Dương Ngạc đứng dậy đi ra ngoài, Thuần Dã hỏi.

“Toilet.” Hít thở không khí, Âu Dương Ngạc nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

“Cương Bản học trưởng, Âu Dương học trưởng ở học viện cũng như vậy sao?” Xuất phát từ tò mò, các nữ sinh bắt đầu hỏi Thuần Dã.

“Ha ha, gần như là vậy.” Thuần Dã trả lời qua loa.

“Cậu ấy có bạn gái chưa? Chắc là yêu cầu của cậu ấy rất cao?” Lấy bề ngoài xuất sắc cùng khí chất như vậy, các nữ sinh nhìn trộm cậu cũng không dưới một người.

Thuần Dã biết dụng ý trong câu hỏi của họ, bất quá vấn đề này Thuần Dã cũng không rõ thì làm sao mà trả lời bọn họ. Nhưng mà từ tính cách cái gì cũng không để vào mắt của Âu Dương Ngạc, phỏng chừng yêu cầu cũng rất cao đi. “Bạn gái thì không có, nhưng mà vấn đề yêu cầu thì có lẽ là vậy đi.” Dù sao Âu Dương Ngạc là một thiếu gia nhà giàu, yêu cầu cao cũng là chuyện bình thường.

“Như vậy a.” Câu trả lời của Thuần Dã không thể nghi ngờ là đánh tan kỳ vọng của các nữ sinh, đương nhiên cũng giúp Âu Dương Ngạc tránh được một ít phiền toái không cần thiết.

51. Chương 51

Âu Dương Ngạc từ trong phòng đi ra, đứng tại chỗ nhìn xung quanh xem có thấy toilet hay không.

Đúng lúc này, cậu vô tình gặp bốn người lần trước được cậu ‘chiếu cố’.

Thấy Âu Dương Ngạc bốn người cũng sửng sốt, sau đó bắt đầu né tránh, muốn làm như không quen biết nhưng vừa rồi thấy tầm mắt của Âu Dương Ngạc, bọn họ có chút chột dạ. Mấy người đi chung với bốn người kia cũng thấy Âu Dương Ngạc, tuy rằng không biết cậu là ai nhưng cũng hơi sửng sốt vì vẻ ngoài xuất chúng của cậu.

“...” Âu Dương Ngạc ngược lại điềm nhiên như không, giống như không nhìn thấy bọn họ, thẳng tắp đi lướt qua.

“Đừng.” Thấy trong nhóm có người muốn gọi Âu Dương Ngạc lại, bốn người kia vội vàng ngăn cản.

“Thế nào? Tụi mày quen biết cậu ta?” Người này là người muốn gọi Âu Dương Ngạc lại.

“...Có biết...” Bốn người đồng thời gật đầu.

“Tại sao tao lại không biết? Tụi mày từ khi nào biết hàng tốt như vậy mà không nói cho tao.” Người nọ kiêu ngạo cười cười, giọng điệu lưu manh.

Không sai, tên này là đồng tính luyến ái, thấy tướng mạo Âu Dương Ngạc như vậy làm sao có thể bỏ qua.

“...Tốt nhất...tốt nhất đừng tìm cậu ta...” Bọn họ cũng muốn mượn tay tên này mà trả thù Âu Dương Ngạc lần trước ‘chiếu cố’ bọn họ, cho nên khi nghe tên này muốn ra tay với Âu Dương Ngạc liền cố tình ngăn cản.

“A, hôm nay tụi mày làm sao vậy, uống lộn thuốc rồi à?! Nói chuyện không có khí phách” Dừng một chút: “...chẳng lẽ lần trước mày vào bệnh viện là do cậu ta?” Người nọ chỉ vào một người trong bốn người bọn họ hỏi.

“Ừ.” Có chút thẹn quá hoá giận, chỉ cần nghĩ tới bộ dạng chật vật của bọn họ lúc trước khi bị Âu Dương Ngạc dạy dỗ, bọn họ liền muốn xông lên đánh một trận.

“Hừ, vậy cậu ta cũng là học viên của Thánh Khải sao? Tụi mày cảm thấy tao là người như thế nào? Là người tụi mày có thể so sánh sao?” Người nọ kiêu ngạo nói, bất quá hấn kiêu ngạo cũng có nguyên nhân, bởi vì hắn là học viên cấp A của học viện Thánh Khải.

“Muốn tụi tao cho mày một cái so sánh không? Nếu mày là một con chó thì cậu ta là một con lang.” Bốn người tiếp tục đổ dầu vô lửa nói.

“Tụi mày muốn chết phải không! Dám nói bốn thiếu gia là chó!!” Vị thiếu gia này vì bị hình dung như chó mà vô cùng khó chịu.

“Không phải chỉ là so sánh thôi sao, mày tức giận cái gì.”

“Vậy được rồi, cho dù...tao là chó, tụi mày chưa nghe qua câu ‘chó cũng sẽ cắn người’ sao?” Vị thiếu gia này nói thêm.

“Biết, lão đại, tụi tao đã nghe qua. Bất quá mày đã nghe qua câu này chưa? Cẩu đi ngàn dặm ăn phân, lang đi ngàn dặm ăn thịt.”

“...” Giận! Hắn cũng không tin người vừa rồi tài giỏi bao nhiêu. Ở Thánh Khải, chưa có người nào dám đối địch với hắn.

“Nó tên gì? Lớp nào?” Ngược lại hắn muốn nhìn thử xem người kia có bao nhiêu lợi hại. Từ trước tới giờ, chưa từng có thứ gì hắn muốn mà không chiếm được.

“Âu Dương Ngoạt, cấp C, năm hai, ban 3.”

Nước ào ào từ trong vòi nước màu trắng bạc chảy ra, dòng nước lạnh buốt kích thích bàn tay ẩm áp của Âu Dương Ngoạt.

Sau khi rửa sạch bọt xà phòng, tắt vòi nước. Âu Dương Ngoạt đứng hong tay dưới máy sấy tự động, hơi nóng từ trong máy thổi ra hong khô bàn tay vì tiếp xúc với nước quá lạnh mà hơi đỏ lên. Sau khi tay khô thì cậu ra khỏi toilet.

Đứng ngoài cửa phòng, Âu Dương Ngoạt vẫn có thể nghe thấy âm thanh ồn ào bên trong. Có tiếng cãi nhau, tiếng cười, tiếng hoan hô, tiếng xúc xắc, rồi còn có tiếng ca từ microphone truyền ra.

Nói thật ban đầu là cậu không biết, bây giờ cảm thấy có chút phiền chán.

Muốn mở cửa đi vào thì cửa đột nhiên mở ra. “Ai, Ngoạt, cậu đã về rồi, ha ha nhanh vào đi, chúng ta đi một lát thì quay lại.” Thuần Dã cùng một nữ sinh đi ra, thấy Âu Dương Ngoạt thì nói.

“Được.” Gật gật đầu, lui ra phía sau một bước cho hai người đi ra. Đúng lúc đi động vang lên, Âu Dương Ngoạt liền đứng ngoài hàng lang nghe điện thoại.

“Vẫn chưa về?” Mới vừa bấm nghe thì âm thanh Âu Dương Thần Tu liền từ bên kia điện thoại truyền sang.

“Một lát.”

“Một lát là bao lâu? Người còn muốn chơi đến khi nào? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Hay là người muốn ta tới đón người rồi sau đó bị cấm ra ngoài?” Âu Dương Thần Tu giống như pháo nổ hàng loạt mà nói không ngừng. Âu Dương Ngoạt tâm tình buồn bực càng thêm khó chịu.

“...” Cậu im lặng một lúc mới thản nhiên nói: “Nhiều nhất là ba mươi phút.”

“Được, ta chờ người.” Âu Dương Thần Tu nói xong liền cúp điện thoại.

“...” Bỏ điện thoại vào trong túi, Âu Dương Ngoạt mở cửa phòng đi vào.

Gian phòng tuy rất lớn nhưng vì đặt bộ sofa nên làm không gian hẹp đi không ít. Trên bàn đặt vô số đồ ăn vặt cùng nước uống, còn có một mâm trái cây nhìn có vẻ lộn xộn. Phía bên kia thì một đám người đang tụ tập chơi xúc xắc, khiến gian phòng càng thêm hỗn loạn.

Trần nhà không cao, ánh sáng thì u ám, bầu không khí oi bức khiến người ta cảm giác có phần ngột ngạt. Hơn nữa âm thanh ồn ào làm người ta đau đầu không thôi, Âu Dương Ngoạt mới bước vào một phút đã cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ngay lúc cậu muốn lập tức rời khỏi gian phòng này thì Thuần Dã cùng nữ sinh kia mở cửa đi vào.

“Tôi phải về trước.” Chờ hắn ngồi xuống, Âu Dương Ngoạt liền nói với Thuần Dã một câu. Lấy tính cách thích làm theo ý mình của Âu Dương Ngoạt mà nói, trước khi đi còn chào hỏi xem như đã cho Thuần Dã mặt mũi.

“Lão ba cậu gọi điện thoại đến?” Vừa rồi chưa đi bao xa thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cậu, cho nên Thuần Dã dò hỏi.

“Ừ.”

“A, vậy được rồi, có cần mình ra ngoài gọi xe cho cậu không?” Sợ Âu Dương Ngoạt không gọi taxi được, Thuần Dã quan tâm hỏi.

“...Không cần.”

“Vậy được rồi, cậu về sớm đi, trên đường cẩn thận.” Nếu Âu Dương Ngoạt đã nói vậy thì có lẽ thật sự là cậu không cần. Thuần Dã nghĩ thầm trong bụng như vậy.

“Âu Dương học trưởng phải về sao? Ở lại chơi với bọn mình thêm một lát đi.” Nghe Âu Dương Ngoạt phải về, mấy nữ sinh lập tức mở miệng giữ lại.

“Ha ha, ở nhà cậu ấy có chút chuyện, vừa rồi lão ba cậu ấy gọi điện đến.” Thấy Âu Dương Ngoạt không trả lời, Thuần Dã thay cậu giải thích.

“Có quan trọng không? Nếu không quan trọng thì ở lại chơi thêm một lát đi.” Mặc kệ thế nào bọn họ cũng không thể để một nam sinh xinh đẹp như vậy đi về. Hơn nữa bọn họ còn chưa tìm được cơ hội nói chuyện với cậu làm sao có thể để cậu dễ dàng rời đi.

“Nhất định là quan trọng rồi, nếu không Ngoạt tại sao lại về gấp như vậy.” Nhìn Âu Dương Ngoạt bên cạnh cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, Thuần Dã đành phải tiếp tục giúp cậu giải thích.

“A, như vậy sao, vậy Âu Dương học trưởng, lần sau có thể ra ngoài chơi với bọn mình được không? Đây là số điện thoại của mình.” Nói xong, nữ sinh này lấy một miếng giấy nhỏ màu hồng phấn đưa tới trước mặt Âu Dương Ngoạt.

Dù sao mấy nữ sinh hôm nay tính tình cũng không tệ lắm, cho nên nghe Âu Dương Ngoạt có việc phải về trước, bọn họ cũng không làm khó cậu.

Kéo kéo ống tay áo Âu Dương Ngoạt, Thuần Dã ý bảo cậu tiếp nhận cái danh tiếp. Nhưng mà trong lòng hần cầu nguyện, chỉ mong Âu Dương Ngoạt tiếp thu ý kiến của hần. Cũng may Âu Dương Ngoạt cũng không đến tình trạng như vậy, cuối cùng cũng cầm lấy mảnh giấy nữ sinh kia đưa cho cậu.

Ra khỏi phòng, Âu Dương Ngoạt đi thang máy xuống lầu, vừa mới ra cửa thì thấy An Húc Nhiên đứng bên kia đường. Âu Dương Ngoạt đi qua, mở cửa lên xe.

“Không phải đã nói người đứng xa một chút rồi sao?” Tuy rằng Âu Dương Ngoạt không sợ bị người khác thấy, nhưng mà cậu không muốn có thêm những phiền toái không cần thiết, cho nên cậu không muốn người khác biết gia cảnh của cậu.

“Thật xin lỗi tiểu thiếu gia, đây là do thiếu gia phân phó.” An Húc Nhiên vừa lái xe vừa trả lời cậu.

“...” Âu Dương Ngoạt cũng không nói gì thêm, lúc này trong lòng cậu có chút không vui, thế là cậu im lặng cho đến khi về đến nhà.

Khi đi vào phòng khách thì thấy Âu Dương Thần Tu đang ngồi trên sofa, Âu Dương Sóc và Dương Hân cũng đang ở đây.

“Ai nha nha, tiểu Ngoạt nhi của chúng ta đã chịu về rồi, sao không ở KTV thêm một lát nữa để ba ba của cháu tới đón?” Thấy Âu Dương Ngoạt đi vào, Âu Dương Sóc bắt đầu âm dương quái khí nói.

Âu Dương Ngoạt chưa bao giờ quan tâm tới mấy lời trêu chọc của hần, nhưng mà hôm nay tâm tình không được tốt cho lắm. Âu Dương Ngoạt buồn bực không thèm lên tiếng, trực tiếp ném túi sách đang cầm trên tay về phía Âu Dương Sóc.

Không ngờ Âu Dương Ngoạt đột nhiên sử dụng chiêu này, hơn nữa thân thủ của cậu không thuộc dạng bình thường. Cho nên khi thấy cái túi sách kia bay qua, Âu Dương Sóc sợ hãi, vội vàng đứng lên né tránh.

May mắn là thân thủ của hần không tồi, nếu không hôm nay khẳng định sẽ lãnh nguyên cái túi vào mặt. “Âu Dương Ngoạt, cháu đúng là tiểu tử không đáng yêu, thật sự là muốn tạo phản? Dám đánh cả trưởng bối.” Âu Dương Sóc vỗ vỗ trái tim vì bị kinh hách mà đập thình thịch của mình, miệng thì gào thét.

“Cháu muốn làm gì? Túi sách đánh không trúng nên bây giờ muốn đích thân động thủ sao?” Thấy Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc thẳng tắp đi về phía chỗ hần ngồi, Âu Dương Sóc bật người đứng dậy, hai tay nắm thành quyền, sau đó làm động tác thủ thế.

Hoàn toàn không để ý tới biểu tình cùng tư thế buồn cười của Âu Dương Sóc, Âu Dương Ngoạt nhặt túi sách muốn đi lên lầu.

“Ngoạt nhi, lại đây.” Lúc này, Âu Dương Thần Tu mới mở miệng.

Nếu bình thường, Âu Dương Ngoạt sẽ ngoan ngoãn đi qua, cho dù không đi qua cũng sẽ hỏi hần muốn gì. Nhưng mà thật có lỗi! Rất không may, hôm nay Âu Dương Ngoạt tâm tình không tốt, không muốn cho hần mặt mũi. Đồng dạng không để ý, xoay người đi lên lầu, khác biệt duy nhất chính là thái độ so với Âu Dương Sóc tốt hơn nhiều.

Âu Dương Thần Tu nhanh tay giữ cậu lại, dùng sức kéo cậu ngồi xuống sô pha: “Làm sao vậy? Gọi người về nên tức giận?”

“Không đến mức.”

“Vậy tại sao về đến nhà liền phát hỏa lớn như vậy? Cư nhiên còn đánh chú.” Âu Dương Sóc bên cạnh xen vào.

“Người đáng bị đánh.” Âu Dương Ngoạt nhìn Âu Dương Sóc ngồi đối diện dùng miệng đánh trả.

Nghe Âu Dương Ngoạt nói như vậy, Dương Hân cười khanh khách không ngừng.

“Cháu...cháu...Lão ca nghe không! ! Tiểu ác ma này...nó...nó cư nhiên đối với em như vậy.” Âu Dương Sóc nhìn Âu Dương Thần Tu, đáng thương cáo trạng.

“Ngoạt nhi, đó là chú của người.”

“...” Không muốn thảo luận vấn đề này với bọn họ, Âu Dương Ngoạt giả vờ như không nghe thấy.

Thấy Âu Dương Ngoạt ngay cả lão cha của mình nói cũng không nghe, Âu Dương Sóc chặc lưỡi nói: “Lão ca, thấy không.” Dùng cằm chỉ chỉ Âu Dương Ngoạt: “Đang khởi nghĩa, chuẩn bị tạo phản.”

“Ca, anh nói ít mấy câu đi.” Anh đáng bị đánh chính là chỗ này, tự mình không phát hiện sao? Dương Hân ngồi bên lên tiếng.

“Hân, tại sao cả em cũng muốn nói giúp nó? Trời ạ, tiểu ác ma này rốt cuộc đã cho em cái gì?” Âu Dương Sóc lại kêu rên.

“Ngoạt nhi?” Âu Dương Thần Tu xoa đầu cậu về phía mình.

“Đã biết đã biết, đừng dài dòng được không?” Thật sự là hoài niệm thời gian lúc trước ở Trung Quốc cùng Âu Dương Thần Tu thủy hỏa bất dung a.

“Chú không thể yên tĩnh giống như nó được sao?” Chỉ chỉ tượng thạch cao đứng trong đại sảnh, Âu Dương Ngoạt nói với Âu Dương Sóc.

“...” Âu Dương Thần Tu

“...!!” Âu Dương Sóc chỉ biết câm nín.

Không để ý tới mấy bọn họ, Âu Dương Ngoạt cầm túi sách đi lên lầu. Bây giờ cậu chỉ muốn tắm rửa, sau đó một mình yên tĩnh trong phòng.

52. Chương 52

Cũng giống như ngày thường, Âu Dương Ngoạt đúng giờ rời giường, sau khi vệ sinh cá nhân xong thì xuống lầu ăn điểm tâm.

Có lẽ vì đêm qua Âu Dương Ngoạt về phòng ngủ sớm nên Âu Dương Thần Tu cũng không đi quấy rầy cậu, mà là về phòng của mình ngủ.

Sáng hôm nay Âu Dương Ngoạt thật bất ngờ khi thấy Âu Dương Thần Tu trên bàn cơm. “Tại sao không mặc đồng phục? Hôm nay không đến học viện sao?” Thấy cậu mặc quần áo hằng ngày Âu Dương Thần Tu hỏi.

Tuỳ ý kéo ghế ngồi xuống, Âu Dương Ngoạt vừa vươn tay lấy bữa sáng vừa trả lời: “Học viện tổ chức hoạt động ngoại khoá.”

“Ồ đâu?” Gật gật đầu, Âu Dương Thần Tu suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Không biết.” Kỳ thật lão sư có nói, nhưng mà Âu Dương Ngoạt cảm thấy không có hứng thú nên không nghe.

“Còn đang tức giận? Ngoạt nhi, đừng tùy hứng. Người nên biết chuyện lần trước vẫn chưa điều tra rõ ràng, người lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác.”

“Ta không có thả lỏng.”

“Hy vọng là như vậy. Nhưng mà tình huống ngày hôm qua tốt nhất là không nên lặp lại một lần nữa.” Âu Dương Thần Tu không phải phản đối cậu tan học đi chơi, hần chỉ phản đối cậu đến KTV chơi. Dù sao chỗ đó nhiều người hỗn tạp, rất dễ dàng tạo cơ hội cho những kẻ đó ra tay với Âu Dương Ngoạt. Hơn nữa ngày hôm qua Âu Dương Ngoạt đi chơi đến 9h tối mà vẫn chưa về nhà, cho nên Âu Dương Thần Tu mới gọi điện thoại thúc giục.

“Đã biết.” Cho dù lần sau có người rủ Âu Dương Ngoạt cũng không đi, nhìn cậu ngày hôm qua sau khi đến đó trở về thì tâm tình khó chịu, tin tưởng sau này cậu sẽ không đến cái nơi làm cậu sinh ra chán ghét.

“Ha ha, có cần gọi người chuẩn bị cơm trưa không?” Âu Dương Thần Tu cười đáp, muốn xoa đầu cậu nhưng mà bàn ăn quá rộng nên hần đành đánh mất cái suy nghĩ này.

“Không.” Nói đến vấn đề mang thức ăn, kỳ thật Âu Dương Ngoạt cũng đã từng mâu thuẫn, bất quá cuối cùng sợ phiền toái chiến thắng ăn uống, cho nên cậu quyết định không mang gì hết.

Ngồi xe An Húc Nhiên đến học viện, Âu Dương Ngoạt rất hưởng thụ cơ hội sáng sớm từ chỗ này đi bộ vào học viện.

Có lẽ do ngày hôm qua đi chơi đến khuya mới về, cho nên hôm nay Âu Dương Ngoạt vào phòng học thật lâu sau Thuần Dã mới vào.

“Buổi sáng tốt lành.” Chào hỏi bạn cùng lớp xong Thuần Dã liền ngồi xuống vị trí của mình.

“Ngoạt, ngày hôm qua các bạn nữ nói tuần sau lại ra ngoài chơi, đi không?”

“Không đi.”

“A? Nhưng mà bọn họ bảo mình gọi cậu đi. Cậu trừ bỏ chơi game cũng nên kết giao một người bạn gái rồi.”

“...” Âu Dương Ngoạt không để ý tới hần, vẫn tiếp tục vui đùa chơi game.

“...Này...Ngoạt, cậu có bạn gái rồi sao?” Thuần Dã thật sự rất ngạc nhiên.

Người như Âu Dương Ngoạt thế này, bộ dạng khiến giới nữ đều phải hâm mộ cùng gia thế nhất lưu, rốt cuộc sẽ cùng người thế nào kết giao? Hần quả thật không thể tưởng tượng ra, là dạng con gái như thế nào mới có khả năng thu hút được ánh mắt của cái tên Âu Dương Ngoạt trừ bỏ chơi game gần như không hề có hứng thú với bất cứ thứ gì khác.

“...” Đối với vấn đề bất ngờ này, ngón tay trên máy chơi game của Âu Dương Ngoạt tạm dừng một chút, sau một lát mới trả lời: “Không có.” Đây là lời nói thật. Cậu trước kia căn bản là không có khả năng có, khối thân thể này lại càng không có khả năng, đây là sự thật rõ ràng không phải sao?

“...” Thật bình thường. Nghe được câu trả lời Thuần Dã không hề cảm thấy bất ngờ. Ngược lại, nếu nói Âu Dương Ngoạt có bạn gái mới làm cho hần chấn động.

Trong khi bọn họ còn đang nói chuyện phiếm, lão sư của bọn họ Từ Lệ Hương đi vào thông báo xe đã chuẩn bị tốt, mọi người liền đi theo Từ Lệ Hương ra ngoài.

Hoạt động ngoại khóa lần này bọn họ đi xe buýt do học viện sắp xếp, cũng may đều là học viên chung ban, hơn nữa chỗ ngồi đầy đủ nên Âu Dương Ngoạt có thể chấp nhận được. yuurj.wordpress.com

Ngồi xe đến một ngọn núi vùng ngoại ô Đông Kinh. Tuy rằng không thể so sánh với núi Phú Sĩ, bất quá chỗ này cũng không tệ.

Bởi vì còn sớm, mặt trời chưa lên cao, đỉnh núi như ẩn như hiện dưới lớp sương mù mờ mờ.

Bọn họ đầu tiên là đi xem xung quanh chân núi, sau đó từ từ bắt đầu đi lên.

Đi theo những tảng đá lớn được chỉnh sửa tạo thành bậc thang, một đường hướng lên đỉnh núi, bọn họ có thể thấy hai bên bậc thang được đặt một ít tảng đá được điêu khắc hình thù kỳ quái.

Càng lên cao không khí càng lạnh, từ giữa sườn núi nhìn xuống có thể thấy toàn bộ cảnh sắc bên dưới.

Leo núi?! Không phải là một chuyện dễ dàng. Đặc biệt là các nữ sinh bình thường ít vận động, dọc theo đường đi, cứ đi một chút lại nghỉ mệt, đợi đến được sườn núi đã là giữa trưa.

Hôm nay cơm trưa là thịt nướng, các học viên phải tự làm lấy, đây là huấn luyện khả năng tự chủ của bọn họ. Học viên được chia thành nhiều tổ, mỗi tổ mười người, tạo cơ hội cho bọn họ học được tinh thần đoàn kết.

Âu Dương Ngoạt cùng Thuần Dã chung một tổ, bọn họ chọn một chỗ có phong cảnh không tồi làm cơm trưa.

Một nam sinh đi thuê dụng cụ nướng thịt, hai nam sinh khác thì phụ trách nhóm lửa. Ba nữ sinh thì trong coi vật dụng tùy thân của mọi người mang theo, còn lại hai nữ sinh cùng Âu Dương Ngoạt và Thuần Dã đi mua nguyên liệu nướng thịt.

“Ách, chúng ta xem xem cần mua những gì? Chân gà, cánh gà, bánh mì, khoai tây...jăm-bông.” Hai nữ sinh đi phía trước xem tờ ghi chú thống kê lại những thứ lát nữa cần mua.

Âu Dương Ngoạt cùng Thuần Dã đi ở phía sau lấy máy chơi game ra chơi, vừa chơi vừa câu được câu không trò chuyện.

Cửa hàng bán thực phẩm tuy không lớn nhưng bán đầy đủ mọi thứ, cái gì cũng có. Có lẽ do đây là địa điểm du lịch nên người rất nhiều, hôm nay ven đường bọn họ cũng thấy không ít khách du lịch.

“Âu Dương đồng học, cậu muốn ăn cái gì? Có ăn cái này không?” Đi đến quầy thịt, một nữ sinh chỉ vào một khối thịt dê trong tủ lạnh hỏi Âu Dương Ngoạt.

“Không quan trọng.” Ngắc đầu nhìn một chút, Âu Dương Ngoạt trả lời.

“Như vậy a, vậy Cương Bản đồng học thì sao?” Các nữ sinh đã sớm quen với tính cách lãnh đạm của Âu Dương Ngoạt, hai người cũng không để ý mà quay sang hỏi Thuần Dã.

“Có thể, chỉ cần là thịt mình đều thích.”

“Vậy mua nhiều một chút đi.” Nữ sinh cười cười.

Đến trưa, người vào cửa hàng cũng nhiều hơn, không chỉ có các tổ khác mà còn có một số du khách.

Bởi vì nhiều người, hơn nữa bọn họ không muốn để cho các thành viên trong tổ đợi lâu, bọn họ không dám trì hoãn, cấp tốc mua xong rồi quay về.

Đi được nửa đường thì một nữ sinh đi phía trước đột nhiên la lên: “Ai nha, không xong, bọn mình quên mua một thứ rồi.”

“Cái gì vậy?” Thuần Dã hỏi.

“Gia vị, vừa rồi vẫn còn nhớ, không biết thế nào lại quên mất.” Nữ sinh có chút áy náy nói.

“Không sao, để mình quay lại mua, ba người về trước đi.” Nghĩ nghĩ, Thuần Dã nhìn Âu Dương Ngoạt cùng hai nữ sinh nói.

“Tôi đi.” Lúc này Âu Dương Ngoạt đứng bên cạnh im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Cậu...cậu...Được rồi, vậy cậu đi nhanh về nhanh.” Biết Âu Dương Ngoạt không quen một mình ở chung với hai nữ sinh, Thuần Dã do dự một chút cuối cùng vẫn đồng ý.

“Ừ.”

Trên đường quay lại cửa hàng, Âu Dương Ngoạt gặp rất nhiều học viên của những tổ khác.

Lần thứ hai đi vào cửa hàng, người vào mua đồ hình như là nhiều hơn so với lúc này. Âu Dương Ngạc nhìn cảnh tượng này mà nhíu mày, cậu nhanh chóng vào cửa hàng mua gia vị xong liền rời đi. yuurj.w

ordpress.com

Nhận thấy phía sau có người rất nhanh tiếp cận, Âu Dương Ngạc vừa định xoay người. “Đừng nhúc nhích.” Một giọng đàn ông trầm thấp vang lên sau lưng Âu Dương Ngạc. Có thể cảm giác được người này đang dựa sát vào cậu, miệng hắn kề sát vào lỗ tai Âu Dương Ngạc, dùng âm thanh cực nhỏ mà chỉ có hai người mới có thể nghe được nói.

“...” Đối với sự dựa sát của người này, Âu Dương Ngạc mặc dù phản cảm nhưng cậu cũng không làm gì. Âu Dương Ngạc trầm mặc, cậu có thể cảm giác được một vật cứng đang chĩa vào lưng mình.

“Đi theo tao.” Người đàn ông vừa nói vừa đẩy Âu Dương Ngạc đi về phía trước, đồng bọn phía sau cũng lần lượt đi lên.

“Là cô ta thuê các người đến?” Một đường đi đến một chỗ không người, Âu Dương Ngạc cười lạnh hỏi.

“Có thể, ai biết được.” Một lần thất bại có lẽ đã làm cho đối phương càng thêm cảnh giác, lần này phải người tới rõ ràng miệng thật kín. Hoặc là nói mấy người này so với mấy người lần trước bất cóc Âu Dương Ngạc càng biết ít hơn.

“Vậy muốn mang ta đi đâu?” Âu Dương Ngạc nhún nhún vai, thờ ơ đối đề tài.

“A, cái này lập tức mày sẽ biết.” Người đàn ông nói, dùng ánh mắt ra hiệu với đồng bọn.

Thật sự không quen có người dựa sát vào người, Âu Dương Ngạc theo phản xạ muốn công kích người sau lưng.

“Mày tốt nhất không nên cử động, chúng tao biết thân thủ của mày rất tốt, mày nghĩ chúng tao không có phòng bị mà ra tay sao? Tao nghĩ mày nên hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình.” Người đàn ông phía sau nói.

Tình cảnh hiện tại? Hừ, đúng vậy! Thân thủ mấy người này so với đám người lần trước tốt hơn rất nhiều, nhất là tên đang nói chuyện với Âu Dương Ngạc. Từ việc hắn có thể trong khoảnh khắc tiếp cận Âu Dương Ngạc thì có thể chứng minh thân thủ của hắn. Ngoài ra còn có ba cây súng lục đang chĩa vào cậu, xem ra đối phương đã biết rõ lợi hại của cậu, lần này lại có thể dùng tới cái này.

“...” Âu Dương Ngạc im lặng không nói gì. Một cái khăn trắng từ phía sau xuất hiện, bịt kín mũi miệng cậu. Chỉ trong mấy giây, tầm mắt cậu càng lúc càng mờ hồ. Người kia dường như nói cái gì đó với đồng bọn, nhưng mà Âu Dương Ngạc chỉ có thể thấy bờ môi hắn cử động... Dần dần cái gì cũng không biết.

ỏi: “Làm sao vậy? Có tìm được người không?” Nói xong còn nhìn phía sau Thuần Dã, xem Âu Dương Ngạc có theo hắn về không.

“...Không...không có, Từ...Lệ Hương đâu...dẫn mình đi gặp.” Thuần Dã thở hổn hển dựa vào người nọ nói.

“Ở bên kia.” Chỉ chỉ về phía chòi nghỉ mát cách đó không xa, nam sinh nọ trả lời.

Theo ngón tay của người nọ, Thuần Dã thấy lão sư của bọn họ liền bật người chạy qua.

Toàn bộ thời gian cơm trưa cấp C năm hai tam ban, ai cũng căng thẳng. Bọn họ chia nhau không ngừng tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Mất tích là một vấn đề lớn, hoạt động ngoại khoá cũng chấm dứt. Học viện báo án, cảnh sát bắt đầu kế hoạch lục soát ngọn núi.

Đương nhiên lúc này Âu Dương Thần Tu cũng đã nhận được tin tức Âu Dương Ngạc mất tích từ học viện.

“Có manh mối không?” Âu Dương Thần Tu ngồi trong phòng khách, mặt không đổi sắc hỏi An Húc Nhiên.

“Không có.”

“...” Trầm mặc. “Âu Dương Sóc đâu? Đang làm gì?” Nghĩ nghĩ Âu Dương Thần Tu lại hỏi.

“Sóc thiếu gia đang ở bên kia cho người đi điều tra, vừa rồi là Sóc thiếu gia gọi điện tới.” An Húc Nhiên nói.

“Bây giờ người gọi điện thông tri bốn gia, ta muốn bọn họ trong vòng 24h tìm được Âu Dương Ngoạt.” Âu Dương Thần Tu lúc này không có gì khác thường, nhưng mà đôi mắt sắc bén như điều hâu kia lại lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

“Vâng, thiếu gia.” An Húc Nhiên gật gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Lúc này Âu Dương Thần Tu hành động thật. Hắn vốn không dự định thu thập kẻ địch sau màn nhanh như vậy, nhưng mà bọn họ đã khiến cho hắn không thể không nghiêm túc.

Thời gian cứ như vậy từng phút từng phút trôi qua, cuối cùng những ánh tàn dương còn sót lại cũng biến mất nơi cuối chân trời. Xung quanh biệt thự vô cùng yên tĩnh, bên trong biệt thự thì đèn đuốc sáng trưng, nhóm người hầu vội trong vội ngoài.

Hôm nay công việc của bọn họ cùng ngày thường không có gì khác biệt, khác biệt duy nhất chính là tim của mọi người đều treo lơ lửng.

Tuy rằng không ai nói gì, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm giác được trong biệt thự tràn ngập không khí khẩn trương.

Âu Dương Thần Tu ngồi trên sofa nhìn máy tính không biết làm gì, tất cả người hầu không ai dám tới gần. Cho dù chỉ ngẫu nhiên đi nga

53. Chương 53

Dùng sức mở ra mí mắt nặng nề, Âu Dương Ngoạt từ trong bóng tối tỉnh lại. Tầm mắt có chút mơ hồ, đầu vẫn còn choáng váng, phỏng chừng là do di chứng của thuốc mê còn lưu lại.

Để bản thân thanh tỉnh hơn, cậu cố sức lắc lắc đầu. Theo thói quen muốn vươn tay xoa hai mắt mộng lung, lại phát hiện thân thể không thể cử động.

Mắt Âu Dương Ngoạt nhắm rồi lại mở, tầm mắt so với vừa rồi cũng rõ ràng hơn nhiều. Âu Dương Ngoạt ý thức được mình đang nằm trên một cái giường lớn, tay chân bị dây thừng thô to cột vào bốn góc giường.

Âu Dương Ngoạt thử cử động cổ tay, dây thừng ma sát với làn da hơi đau. Xem ra mấy tên kia vô cùng cảnh giác, cho dù cậu hôn mê bọn họ vẫn cẩn thận trói chặt.

Bất quá đối với Âu Dương Ngoạt mà nói, mấy cái này cũng không mấy quan tâm. Điều cậu quan tâm chính là hiện tại cậu đang ở nơi nào? Cho nên Âu Dương Ngoạt bắt đầu đánh giá căn phòng giam giữ mình.

Bởi vì trước kia làm sát thủ nên Âu Dương Ngoạt có thể nhanh chóng thích nghi với bóng tối. Hiện tại từ trong bóng tối cậu có thể mơ hồ thấy được vách tường màu trắng cùng một số vật dụng bài trí trong phòng.

Cạnh giường có hai cái ghế, một cái tủ nhìn không ra màu sắc đặt ở đầu giường. Trên tủ có một cái đèn bàn, còn có một ly thủy tinh. Có thể nhìn ra được căn phòng này rất trống trải mà cũng rất đơn sơ.

Vách tường đối diện có một cái cửa sổ, Âu Dương Ngoạt không nhìn thấy gì bởi vì bên ngoài là một mảnh tối đen như mực, xem ra cậu đã mê man mấy tiếng rồi.

Toàn bộ căn phòng chỉ có một nơi có ánh sáng, đó chính là khe hở nơi cửa ra vào. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, ánh sáng từ bên ngoài lập tức xông vào. Vốn đã quen với bóng tối, Âu Dương Ngoạt trong phút chốc bị ánh sáng chiếu vào mắt không thể mở ra được.

Người đi vào vươn tay sờ soạn vách tường cạnh cửa bật đèn, ‘tạch’ một tiếng, căn phòng lập tức sáng ngời.

Mặc dù biết người vào sẽ bật đèn nên Âu Dương Ngoạt đã có chuẩn bị trước, nhưng mà cậu vẫn bị ánh sáng mãnh liệt đâm vào mắt. Híp híp mắt, có chút gian nan mở ra, lập đi lập lại vài lần cậu mới thích nghi với ánh sáng trong phòng.

Người vào thấy Âu Dương Ngạc đã tỉnh lại, đầu tiên là sững sốt, sau đó thì xoay người đi ra ngoài. Khoảng năm phút sau, Âu Dương Ngạc liền nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, chỉ chốc lát sau người đàn ông vừa rồi dẫn theo đồng bạn đi vào.

“Không ngờ mày tỉnh nhanh như vậy, bất quá nếu đã thế này thì chúng tao bắt đầu luôn đi.” Không có dự định nhiều lời vô nghĩa, người đàn ông vừa rồi đi thẳng vào vấn đề, nói với mấy người vào sau.

“...” Âu Dương Ngạc không vì lời nói của bọn họ mà bị dọa, cậu im lặng vài giây rồi mới hỏi: “Các người muốn làm gì?”

“Hừ! Làm gì? Để chúng tao nghĩ xem nên ‘chiêu đãi’ mày thế nào. A! Đúng rồi, tao nhớ ra rồi! Hình như người kia nói phải làm cho mày thương tích đầy mình thì mới được nha.” Người nọ nghĩ nghĩ, nhìn đồng bọn rồi lại quay sang nhìn Âu Dương Ngạc, làm bộ giật mình tỉnh ngộ mà trả lời.

Người kia? Người kia là ai? Là người lần trước bắt cóc cậu sao? Âu Dương Ngạc yên lặng âm thầm nhủ mày.

Lúc này có hai người đi đến cạnh giường, một người cầm kim tiêm, một người thì xoắn tay áo Âu Dương Ngạc lên.

Kim từ từ đâm vào da mà hơi đau khiến Âu Dương Ngạc nhíu mày. Nhưng quan trọng không phải điểm này, mà là bọn họ tiêm cái gì cho cậu?

Theo bản năng Âu Dương Ngạc muốn phản kháng, nhưng mà tay chân đều bị trói không thể cử động, cho nên cậu không thể phản kháng.

“Người tiêm cái gì vào người ta?” Thuốc đã được tiêm vào, Âu Dương Ngạc nhìn người đàn ông vừa tiêm thuốc cho mình xong hỏi.

“Ha ha, yên tâm đi, cái này không mất mạng đâu. Chúng tao chỉ tiêm cho mày một ít thuốc có tác dụng làm cơ bắp mất đi sức lực, đợi lát nữa chúng tao sẽ đối với mày làm một số chuyện mà không muốn mày phản kháng, để chúng tao khỏi phải phiền toái mà thôi. Đương nhiên, trong đó còn trộn lẫn vào một loại thuốc khác. Nhưng mà không cần lo lắng, nó chỉ làm cho mày hưởng thụ trước khi chết thể thôi.”

“...” Âu Dương Ngạc trong lòng cười lạnh. Ha! Cậu mặc kệ kẻ địch thần bí kia tại sao lại muốn mấy tên này làm chuyện này với cậu. Bây giờ trong lòng Âu Dương Ngạc chỉ có một ý tưởng, đó chính là tìm ra kẻ đó và hoàn trả lại gấp trăm lần.

Khoảng năm phút sau khi tiêm thuốc, Âu Dương Ngạc thân thể bắt đầu dần dần trở nên khô nóng khó chịu. Tay chân như nhũn ra, toàn thân dường như mất hết sức lực.

“Như vậy chúng ta cũng bắt đầu đi.” Biết thuốc đã có tác dụng, người đàn ông đứng cạnh giường nhắc nhở đồng bọn.

Mấy người kia gật đầu tiến lên, bọn họ bắt đầu thô lỗ xé mở quần áo Âu Dương Ngạc. Nhưng mà không một ai có ý định mở trói cho cậu, cho dù cậu có bị tiêm thuốc đi chăng nữa.

Quần áo từng cái từng cái bị cởi ra, cho đến khi thân thể Âu Dương Ngạc hoàn toàn bộc lộ ra ngoài. Không khí ban đêm rét lạnh làm cậu nổi không ít da gà.

Thân thể Âu Dương Ngạc trắng nõn lại bóng loáng, chạm vào xúc cảm vô cùng tốt khiến mấy tên kia không ngừng vuốt ve, trong mắt cũng từ từ nổi lên dục vọng.

“Cút ngay, không được chạm vào ta.” Do tác dụng của thuốc, làn da Âu Dương Ngạc trở nên khá mẫn cảm. Bị mấy tên kia ở trên người mình vuốt ve làm cậu vô cùng chán ghét.

Đối với lời nói Âu Dương Ngạc, bọn họ xem như không nghe thấy, thậm chí có hai tên còn leo lên giường. “Ha hử, mày biết không, cho dù là phụ nữ cũng không có làn da tốt như vậy. Nếu không thấy cái kia tao thật không tin mày là con trai.” Nhìn nơi riêng tư của Âu Dương Ngạc sắp đứng thẳng lên, người nọ vừa trêu chọc vừa bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm lên ngực cậu.

“Đúng vậy, cho dù là Kỷ Tử cũng không xinh đẹp bằng cậu ta.” Một người khác tiếp lời, còn không quên lấy thần tượng của mình ra so sánh với diễn mào Âu Dương Ngạc.

Bọn họ không ngừng xoa nắn thân thể Âu Dương Ngạc, bởi vì tác dụng của thuốc, Âu Dương Ngạc càng thêm khô nóng khó nhin.

Với một người chỉ đứng gần người lạ thôi đã thấy khó chịu như Âu Dương Ngạc thì làm sao có thể chịu được mấy người kia chạm vào người! Lúc này, nội tâm cậu bắt đầu trở nên điên cuồng, gương mặt toả ra hàn khí lãnh lẽo, gắt gao nhìn chăm chăm mấy tên kia.

“Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, rút ngay.” Đây là lần cuối cùng cậu phát ra lời cảnh cáo, chỉ cần bọn họ rời khỏi thân thể cậu cậu sẽ tha cho một mạng. Nếu không...giết không tha!

Một người bị trói, lại bị tiêm thuốc thì sẽ có bao nhiêu lực phản kháng? Sẽ có bao nhiêu nguy hiểm? Cho dù Âu Dương Ngạc gương mặt có âm lãnh như thế nào thì bọn họ cũng sẽ không lui bước.

Gương mặt xinh đẹp của cậu không thể nghi ngờ là chất xúc tác đối với bọn họ, bọn họ không may mắn để ý tới lời cảnh cáo của Âu Dương Ngạc. Ánh mắt *** tà mang theo tươi cười đáng khinh ở trên người cậu giở trò.

Có một người bắt đầu cởi bỏ quần, lấy ra phân thân cực đại nhét vào tay Âu Dương Ngạc. Bởi vì cậu đã bị tiêm thuốc, nên người nọ rất yên tâm lấy tay Âu Dương Ngạc phục vụ mệnh tử của mình.

Chán ghét! Đây là chán ghét từ đáy lòng. Nhìn tên kia lấy tay mình thay hần bộ lông mà biểu tình hưởng thụ, Âu Dương Ngạc cảm thấy muốn nôn mửa.

Nhìn mấy tên kia vốn đã có gương mặt làm người ta không vừa mắt, bây giờ lại mang lên biểu tình xấu xí, Âu Dương Ngạc có thể cảm nhận được máu trong người đang nghịch lưu.

Tác dụng của thuốc càng lúc càng rõ ràng, thân thể cậu cũng càng ngày càng khó chịu. Âu Dương Ngạc dùng sức cắn đầu lưỡi, cậu muốn khắc chế cảm giác khó nói kia. Một dòng máu tanh chảy vào trong cổ họng, trong miệng vẫn còn lưu lại mùi vị rỉ sắt làm Âu Dương Ngạc trở nên hưng phấn.

Đây không phải vì thuốc hưng phấn, cũng không phải vì ***, mà là cảm giác hưng phấn bùng phát từ sâu trong linh hồn.

Bản tính vốn ngủ say trong linh hồn đã tỉnh lại! Cậu thích máu! Thích cảm giác khi giết người! Bây giờ không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản cậu! Bởi vì Âu Dương Ngạc bây giờ là một cỗ máy giết người...

Âu Dương Ngạc hiện tại chỉ có một mục đích...Giết người! Giết không tha, tuyệt đối không buông tha cho bất cứ kẻ nào.

Mấy tên kia vẫn còn đang ở trên người cậu loạn động, một người khác đem quần của mình cởi xuống một nửa, phân thân cực đại bên trong lập tức nảy ra.

Hắn leo lên giường, quỳ gối giữa hai chân Âu Dương Ngạc, sau đó cầm lấy phân thân của mình nhắm ngay tiểu huyết đóng chặt của Âu Dương Ngạc.

Đang sa vào ***, bọn họ căn bản không chú ý tới Âu Dương Ngạc thay đổi, cả bọn gương mặt xấu xí mang theo tươi cười đáng khinh tiếp tục đùa bỡn thân thể Âu Dương Ngạc.

Theo một tiếng trầm đục do vật nặng va vào vách tường vang lên, người đàn ông đầu tiên muốn cưỡng bạo Âu Dương Ngạc bị đá bay ra ngoài.

Đột nhiên xảy ra biến cố làm những người còn lại như từ trong mộng quay về với thực tại.

Chỉ thấy Âu Dương Ngạc hai chân đã được tự do, dây thừng vẫn còn cột trên trụ giường. Bởi vì mạnh mẽ thoát ly cho nên dây thừng đã thành một cái vòng lớn nằm ở đó. Trên dây thừng còn nhiễm máu đỏ tươi, có nhiều chỗ còn đang nhỏ máu.

Vùng da nơi cổ chân của Âu Dương Ngạc đã bị rách ra, miệng vết thương rất sâu, máu tươi đỏ sậm không ngừng chảy ra ngoài.

Bất quá trên mặt cậu lại không có chút biểu hiện đau đớn nào, giống như vết thương kia không phải trên chân của cậu vậy. Âu Dương Ngạc không hề cảm thấy đau, lúc này, cậu đang dùng lực lôi kéo cánh tay vẫn

còn đang bị trói, bởi vì dùng lực quá lớn, cổ tay cũng bắt đầu rách da chảy máu, sau đó vết thương càng ngày càng lớn, tay Âu Dương Ngạc cũng từng chút từng chút thoát ra.

Bọn họ thật không ngờ Âu Dương Ngạc bị tiêm thuốc rồi mà vẫn còn sức cởi trói, cũng thật không ngờ cậu đối mặt với vết thương thế kia mà mặt không hề thay đổi.

Nhưng mà bọn họ dù sao cũng hành nghề nhận tiền giết người, cho nên chỉ sau một lúc kinh ngạc bọn họ liền khôi phục thần sắc như lúc ban đầu.

Cái tên vừa rồi bị đá bay tiến lên công kích Âu Dương Ngạc đầu tiên. Hắn muốn Âu Dương Ngạc phải trả giá vì một cước vừa rồi.

Đối với công kích của người nọ, Âu Dương Ngạc không né tránh mà dùng tốc độ bọn họ không theo kịp di chuyển đến trước mặt người nọ, không mảy may để ý tới cánh tay đang đổ máu, đánh một quyền cực mạnh vào ngực người nọ.

Âm thanh trầm đục nặng nề ở trong phòng vang lên, người nọ bị đau cong hạ thắt lưng. Âu Dương Ngạc hai tay ôm lấy đầu hắn, nhắc chân cho một kích vào mặt.

Người nọ quỳ trên mặt đất, nếu như là trước kia Âu Dương Ngạc sẽ không làm gì hắn nữa. Nhưng mà bây giờ, một khi linh hồn Tu la đã thức tỉnh, đối với kẻ địch Âu Dương Ngạc sẽ không có một chút nhân từ. Âu Dương Ngạc nhắc chân, đá người nọ ngã xuống đất, dùng khí lực toàn thân không chút lưu tình giẫm lên đầu người nọ.

Ngẫm lại xem đôi chân Âu Dương Ngạc có sức lực kinh người như thế nào, một cước có thể phá hư một cái bao cát, thì đã nói lên nó có bao nhiêu lực sát thương.yuurj.wordpress.com

Đầu người nọ lập tức lõm xuống, mơ hồ có thể thấy não từ khe nứt xương xọ lòi ra ngoài. Bởi vì có tóc che khuất nên không thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy chất lỏng màu đỏ từ từ khuếch tán ra sàn nhà.

Bọn họ cũng là sát thủ, thấy qua đều là dùng súng, dùng dao giết người, sử dụng tay không giết người là rất ít. Nhiều nhất cũng chỉ bẻ gãy cổ hoặc đánh vào điểm trí mạng nơi cột sống mà thôi. Nhưng mà cho tới bây giờ, bọn họ chưa bao giờ thấy qua cách giết người như Âu Dương Ngạc, dùng một cước có thể giẫm nát đầu một người.

Cho dù bọn họ đã quen nhìn cảnh huyết tinh thì cũng bắt đầu sợ hãi Âu Dương Ngạc.

Cả bọn quần áo không chỉnh nhìn Âu Dương Ngạc một thân toàn là máu trước mặt, đôi mắt cậu lúc này đen sẫm, sâu không thấy đáy, đồng tử lóng lánh quang mang thị huyết.

Trong nháy mắt bọn họ như từ trong mộng tỉnh lại, giống như đã hiểu bọn họ rốt cuộc chọc phải loại người gì. Không! Cậu không phải là người! Cậu là lệ quỷ từ trong địa ngục bước ra! Cậu là tu la! Độ nguy hiểm của cậu đã vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, không một ai dám xung phong công kích Âu Dương Ngạc.

Lúc này Âu Dương Ngạc bắt đầu di chuyển, cậu tiến lên một bước thì bọn họ lại run lên một cái, tim thỉnh thoảng nhảy lên. Ngay tại thời điểm bọn họ cho rằng Âu Dương Ngạc sẽ ra tay, thì chỉ thấy cậu nhặt lên một cái áo sơ mi bị bọn họ ném trên sàn nhà mặc vào.

Không biết là áo của ai, Âu Dương Ngạc mặc vào người rất dài. Vạt áo dài đến tận đùi, hai chân trắng nõn như ẩn như hiện thập phần mê người. Nếu không phải trên người cậu toàn là máu, cộng với thủ pháp giết người vừa rồi, phỏng chừng bọn họ sẽ vì bộ dáng hiện tại của cậu mà lần thứ hai nổi lên dục vọng.

54. Chương 54

Người đã thấy hoa ăn thịt chưa? Đó là một loại hoa rất xinh đẹp, tỏa ra một mùi thơm vô cùng mê người, hấp dẫn con mồi đến gần rồi sau đó ăn tươi. Nếu Âu Dương Ngạc trước kia giống hoa anh túc thì lúc này cậu giống như hoa ăn thịt.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa? Tất cả cùng lên hay từng người lên?” Âu Dương Ngạc cười lạnh: “Bất quá yên tâm, tất cả các người, một người cũng chạy không thoát.”

“Bốn chọi một! Mày nghĩ mày có năng lực giết chúng tao sao?” Một người trấn định nhìn Âu Dương Ngạc nói. Bất quá, nếu trên trán hắn không toát mồ hôi lạnh như vậy, nắm tay hắn không nắm chặt như vậy, nếu hắn không cố gắng giả vờ trấn định như vậy, thì sẽ không khiến người ta nhìn ra vẻ vụng về bất kham của hắn hiện giờ.

“Người biết rõ mà, không phải sao?” Âu Dương Ngạc âm điệu vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như vừa rồi, làm người nọ thoáng chốc mồ hôi lạnh ứa ướt áo.

Không muốn cùng bọn họ nhiều lời vô nghĩa, Âu Dương Ngạc cảm thấy máu trong người đang sôi trào, cậu bây giờ chỉ muốn cảm nhận khoái cảm trong quá trình giết mấy tên này.

Âu Dương Ngạc dùng tốc độ vượt ra ngoài phạm vi người bình thường tiếp cận đối phương, bắt đầu cùng bọn họ đọ sức. Trong phút chốc, máu tươi văng khắp nơi trên tường.

Mỗi khi nhìn bọn họ hướng về phía mình ra chiêu, trên mặt Âu Dương Ngạc sẽ xuất hiện một nụ cười. Nụ cười không có chút độ ấm, nụ cười hường thụ sung sướng khi giết người.

Đột nhiên, một người tay ôm bụng, hai mắt trừng to không thể tin nhìn Âu Dương Ngạc. Bởi vì miệng vết thương quá lớn cộng thêm máu tươi chảy ra như suối, khiến nội tạng bên trong ổ bụng lập tức theo đó tuôn ra ngoài. Ba người còn lại hoảng sợ nhìn Âu Dương Ngạc, nhìn cậu không biết từ khi nào thì trên tay xuất hiện một mảnh thủy tinh.

Âu Dương Ngạc ra tay tàn nhẫn khiến ba người càng thêm sợ hãi: “Mẹ nó, mày là một tên súc sinh chết tiệt.” Trong đó có một người nhịn không được mà gào thét mắng.

Bọn họ thậm chí hoài nghi Âu Dương Ngạc vừa rồi không phải bị tiêm thuốc mất sức mà là thuốc kích thích.

Trốn! Nhất định phải trốn! Súng bọn họ để trong một phòng khác, chỉ cần bọn họ có thể ra ngoài lấy súng, thì nhất định sẽ giết được tên ác ma đến từ địa ngục này. Lúc này, trong lòng ba người đều nghĩ tới biện pháp này.

Không thể không thừa nhận, con người khi đối mặt với tử vong thì bọn họ càng trở nên ăn ý hơn bình thường. Ba người chỉ cần liếc nhau liền hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Hiện giờ chỉ còn lại ba người, bọn họ quyết định lưu lại hai người đối phó Âu Dương Ngạc, cho dù không có phần thắng cũng có thể kéo dài thời gian cho người còn lại đi lấy súng. Ba người cùng gật đầu, lúc hai người tiến lên công kích Âu Dương Ngạc, người còn lại nhân cơ hội xông ra ngoài.

Từng là một sát thủ đứng đầu, Âu Dương Ngạc sao lại không biết người nọ chạy ra ngoài làm gì? Không muốn cùng hai người này dây dưa, Âu Dương Ngạc ra tay càng tàn nhẫn hơn trước.

“Thiếu gia, Bốn gia đã tra ra được vị trí của tiểu thiếu gia.” Nửa đêm, trong biệt thự, An Húc Nhiên sau khi nghe được điện thoại xong thì vui sướng báo cáo lại với Âu Dương Thần Tu đang ngồi bất động trên sofa.

“Ở đâu?” Nghe được tin tức Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu lập tức mở mắt nhìn An Húc Nhiên hỏi.

“Ở một chỗ nông thôn.”

“Lái xe.” Âu Dương Thần Tu nói xong lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Trước khi đi, An Húc Nhiên đã điện thoại báo cho Âu Dương Sóc biết, người bên kia cũng trực tiếp chạy đến chỗ Âu Dương Ngạc.

Không dám trì hoãn, An Húc Nhiên nhả ga chạy như bay trên quốc lộ, trong vòng ngắn ngủi bốn mươi phút liền đến mục đích.

Lúc này, Âu Dương Ngoạt đi ra khỏi căn phòng tràn đầy máu tươi cùng mùi tanh hôi nồng nặc. Trên tay cậu còn kéo theo một người đàn ông toàn là máu, cả người biến dạng, vừa đi vừa dùng thanh âm lạnh lẽo mang theo sáng khoái nói: “Ta nói rồi, các người hôm nay, một người cũng không chạy thoát.”

Tuy rằng giọng nói cậu không lớn cũng không nhỏ, nhưng ở trong một nơi yên tĩnh thế này, có thể dễ dàng rơi vào trong tai người nọ. Hắn cầm súng chĩa thẳng vào cửa phòng đang đóng chặt, nghe được Âu Dương Ngoạt trên hành lang đang tìm kiếm từng phòng một. Sau đó tiếng bước chân từ từ đến gần căn phòng này, hắn có thể cảm nhận được lòng toàn thân đều dựng thẳng lên, cơ thể run rẩy nổi lên một loại cảm giác mao cốt từng từng trước nay chưa từng có.

Đi đến căn phòng cuối hành lang, Âu Dương Ngoạt biết người nọ đang ở bên trong. Âu Dương Ngoạt một cước đá văng cửa, đem người còn chút hơi tàn trên tay ném về phía người nọ, người nọ không chút do dự bóp cò, Âu Dương Ngoạt cũng thuận thế bẻ gãy cổ người nọ.

Căn cứ theo địa chỉ Bồn gia cung cấp, bọn họ đi tới một căn nhà có hai tầng. Âu Dương Sóc cùng thủ hạ cũng vừa đến, lúc này, chợt nghe thấy tiếng súng phát ra từ bên trong. Bọn họ không hề do dự, lập tức phá cửa xông vào.

Trong đại sảnh tầng một, cạnh cửa sổ đặt một cái bàn và mấy cái ghế, trên bàn có rất nhiều thức ăn dang dở, bên trái là một bộ sofa cũ, góc tường còn chất một ít tạp vật, nói tóm lại nơi này rất đơn sơ.

Cầu thang đi lên tầng hai đối diện với cửa vào, cầu thang cũng không cao lắm, đại khái chỉ khoảng mười bậc. Đứng dưới đại sảnh vẫn có thể nhìn thấy hành lang tầng hai.

Đoàn người đi vào không chút do dự trực tiếp xông lên tầng hai. Trên hành lang lưu lại một vệt máu thật lớn, từ một căn phòng kéo dài đến tận căn phòng cuối hành lang.

Đoàn người chia làm hai, Âu Dương Sóc cùng mấy thủ hạ đi vào một phòng, Âu Dương Thần Tu thì lại đi về phía căn phòng cuối hành lang.

Ngoại trừ hai tiếng súng lúc nãy, sau khi bọn họ đi vào cho đến giờ trong nhà một mảnh yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh nào khác.

Vì bảo hộ an toàn cho Âu Dương Thần Tu, An Húc Nhiên cùng mấy vệ sĩ đi nhanh hơn chắn phía trước Âu Dương Thần Tu.

Khi bọn họ đi đến căn phòng cuối hành lang, cửa phòng mở rộng, bên trong trống trải không có bất cứ vật dụng nào, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng cùng mùi tanh của máu, trên sàn nhà khắp nơi toàn là máu tươi.

Trong phòng có hai thi thể đàn ông, một cái mắt trũng to chết không nhắm mắt, một cái thì cả người biến dạng. Trừ bỏ Âu Dương Thần Tu mặt không đổi sắc, những người khác đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Tất cả đều đứng ngoài cửa phòng, Âu Dương Thần Tu bước trên sàn nhà sênh sếch máu tươi đi vào phòng. “Ngoạt nhỉ?” Nhìn bóng dáng ngồi xổm trên sàn nhà, Âu Dương Thần Tu khẽ gọi một tiếng.

Kỳ thật từ lúc bọn họ đi vào Âu Dương Ngoạt đã biết, chỉ không biết người tới là ai mà thôi. Đến khi nghe thấy âm thanh Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt lập tức gian nan quay đầu lại, đôi mắt cậu lúc này đã khô phục như lúc ban đầu: “Mang ta về.”

Âm thanh Âu Dương Ngoạt có chút cố hết sức làm Âu Dương Thần Tu chấn động, vội vàng đi nhanh qua ôm lấy cậu: “Kêu Âu Dương Sóc điện thoại gọi bác sĩ đến, nói với hắn ta chỉ cho hắn thời gian mười phút. Ta về phải thấy hắn có mặt tại biệt thự, nếu không...tự gánh lấy hậu quả.” Âu Dương Thần Tu âm lãnh phân phó An Húc Nhiên.

“Vâng, Thiếu gia.” An Húc Nhiên trả lời xong, liền nhanh chóng đi gặp Âu Dương Sóc.

Âu Dương Thần Tu ôm Âu Dương Ngoạt không chút trì hoãn ra khỏi phòng, ra tới hành lang thì chạm mặt đám người Âu Dương Sóc cùng An Húc Nhiên bộ dạng như thấy quỷ từ trong một căn phòng đi ra. Lúc này, hai người bọn họ mặt đều tái mét thì khỏi phải nói đến đám thủ hạ ở phía sau.

Âu Dương Sóc nhìn Âu Dương Ngạc mê man trong lòng Âu Dương Thần Tu, do dự muốn nói lại thôi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định báo chuyện này với Âu Dương Thần Tu sau, việc cấp bách bây giờ là mau chóng quay về trị liệu cho Âu Dương Ngạc.

Trên đường về Âu Dương Ngạc bắt đầu thở dốc, nhìn qua rất khó chịu. “Ngạc nhi? Ngạc nhi tỉnh tỉnh! Đừng ngủ, nói cho ta biết chỗ nào không thoải mái?” Âu Dương Thần Tu vỗ nhẹ mặt cậu, cấp thiết hỏi.

Đáng tiếc, Âu Dương Ngạc dường như không nghe thấy, ngoại trừ thở dốc ra thì không nói gì khác.

Tình huống như vậy khiến Âu Dương Thần Tu gấp đến độ muốn giơ chân, chỉ có thể hướng về phía Âu Dương Sóc đang lái xe quát: “Chết tiệt! Cậu chạy nhanh lên.”

Âu Dương Sóc cũng rất lo lắng cho Âu Dương Ngạc, hắn từ kính chiếu hậu cũng thấy được tình huống Âu Dương Ngạc, cho dù Âu Dương Thần Tu không nói hắn cũng sẽ tăng tốc.

Khi xe về đến biệt thự, Âu Dương Thần Tu không đợi An Húc Nhiên mở cửa, dùng một cước đá văng, sau đó như một trận gió vọt vào đại sảnh.

Bác sĩ cũng đã tới, đang ngồi trong đại sảnh chờ Âu Dương Thần Tu trở về.

Thấy Âu Dương Thần Tu ôm Âu Dương Ngạc cả người đầy máu vào nhà, nhóm người hầu trong đại sảnh sợ hãi nhảy dựng lên. Âu Dương Thần Tu không thêm quan tâm, đặt Âu Dương Ngạc nằm lên sofa.

Tuy rằng Âu Dương Ngạc cả người đầy máu thật dọa người, bất quá, có thể làm bác sĩ riêng cho Âu Dương Sóc cũng không phải bình thường. Không đợi Âu Dương Thần Tu mở miệng, hắn cũng đã bắt đầu kiểm tra thương thế Âu Dương Ngạc.

Khi bác sĩ cởi quần áo Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu mới biết Âu Dương Ngạc toàn thân trên dưới chỉ mặc duy nhất một cái áo sơ mi.

Bởi vì có áo nên trên ngực không dính nhiều máu cho lắm, nhưng mà một ít dấu hôn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

“Trừ bỏ vết thương trên tay chân tương đối nghiêm trọng ra những chỗ khác không có gì trở ngại.” Bác sĩ vừa rửa vết thương cho Âu Dương Ngạc vừa nói: “Bất quá, từ miệng vết thương có thể nhìn ra đây là do tự cậu ta tạo thành.”

“...” Nghe lời bác sĩ Âu Dương Thần Tu cũng không nói tiếng nào. Hắn chỉ nhíu nhíu mày, sau đó nhìn tay bác sĩ không ngừng giúp Âu Dương Ngạc rửa vết thương.

Lúc này Âu Dương Sóc cũng đã đi vào, bác sĩ lấy thuốc gây tê bắt đầu gây tê vết thương trên tay chân Âu Dương Ngạc. Sau đó lấy ra một cây kim, trên đầu giống như lưỡi câu, tiến hành khâu vết thương lại.

Khâu lại xong, vì không thể kéo căng vết thương Âu Dương Ngạc, bác sĩ chỉ có thể ngồi tại chỗ, vươn tay sờ soạn hòm thuốc ở sau lưng.

“Cái này sao?” Âu Dương Thần Tu lấy băng gạc trong hòm thuốc đưa lên hỏi.

“Không! Tôi muốn lấy lọ thuốc màu vàng.”

Nghe xong, Âu Dương Thần Tu lại lấy một lọ thủy tinh trong hòm đưa cho hắn.

Bác sĩ biết Âu Dương Thần Tu là gia chủ Bốn gia, cho nên không dám ra lệnh Âu Dương Thần Tu lấy cái này lấy cái kia. Sau khi thoa thuốc cho Âu Dương Ngạc xong, lại một lần nữa sờ soạn hòm thuốc.

“Cái này sao?” Lần này Âu Dương Thần Tu lại đưa lên băng gạc hỏi.

“Đúng...đúng vậy.” Đối với hành động Âu Dương Thần Tu, bác sĩ quả thật không thể thích ứng.

Bất quá đương sự ngược lại cảm thấy không hề gì, cứ như vậy công khai ở bên cạnh làm trợ thủ.

“...Ừm...” Âm thanh nhỏ vụn không rõ từ trong miệng Âu Dương Ngạc truyền ra, Âu Dương Thần Tu vội cúi đầu kề tai gần sát cậu.

“Ngoạt nhi, khó chịu sao? Đã không sao rồi.” Sờ sờ mặt Âu Dương Ngoạt, ngữ khí Âu Dương Thần Tu lúc này vô cùng ôn nhu.

“...Nóng...nóng quá...ô...thật là khó chịu...”

“Cái kia, Âu Dương thiếu gia, có một chuyện tôi không thể không nói với ngài.” Lúc này, bác sĩ bên cạnh nói với Âu Dương Thần Tu.

“Chuyện gì?” Âu Dương Thần Tu quay đầu lại, giờ phút này giọng nói cùng biểu tình đã không còn ôn nhu.

“...Tôi hoài nghi con của ngài bị người ta tiêm thuốc nào đó vào người.” Bác sĩ nhìn nhìn Âu Dương Thần Tu, sau đó ánh mắt dừng một chỗ trên người Âu Dương Ngoạt.

Vừa rồi rửa vết thương trên tay Âu Dương Ngoạt hắn vô tình nhìn thấy vết kim tiêm. Âu Dương Ngoạt âm thanh mặc dù rất nhỏ, nhưng mà trong đại sảnh không một ai dám thở mạnh, bọn họ lại cách Âu Dương Ngoạt gần như vậy, cho nên có thể nghe thấy rõ ràng.

“Chết tiệt! Tại sao ông không nói sớm.” Âu Dương Thần Tu theo ánh mắt của hắn nhìn qua, sau đó lập tức nổi trận lôi đình.

Cởi áo khoác bao thân thể Âu Dương Ngoạt lại, Âu Dương Thần Tu cúi người ôm cậu chuẩn bị đi lên lầu.

“Cái kia... Âu Dương thiếu gia.” Thấy Âu Dương Thần Tu đi lên lầu, bác sĩ vội mở miệng.

“Còn có chuyện gì thì nói một lần cho xong.” Ôm Âu Dương Ngoạt đứng trên cầu thang, Âu Dương Thần Tu quay đầu lại giống như là phun hỏa nói, trên gương mặt anh tuần tràn đầy vẻ tức giận.

“...Thật xin lỗi...Tôi...tôi muốn nói vết thương của con ngài trong thời gian này không được dính nước, nếu không vết thương sẽ nhiễm trùng.” Nhìn biểu tình Âu Dương Thần Tu, bác sĩ mồ hôi lạnh ứa ra.

Lúc này hắn vô cùng hối hận vì đã gọi Âu Dương Thần Tu lại, nhưng mà nếu không nói, sau này vết thương của Âu Dương Ngoạt nhiễm trùng hoặc có vấn đề gì lại càng không xong.

“Đã biết.” Ném lại những lời này, Âu Dương Thần Tu đầu cũng không quay lại, ôm Âu Dương Ngoạt đi lên lầu.

55. Chương 55

Ôm Âu Dương Ngoạt vào phòng tắm, Âu Dương Thần Tu dùng khăn ướt lau người cậu. Bởi vì làn da mẫn cảm, bị Âu Dương Thần Tu đụng chạm khiến Âu Dương Ngoạt khẽ rên rỉ. Nhìn dấu hôn trên người Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu tức giận, tại những nơi đó một lần nữa tạo dấu vết thuộc về mình, sau đó ôm cậu vào phòng mình.

Vào phòng, vừa đặt Âu Dương Ngoạt lên giường, Âu Dương Thần Tu lập tức cúi người ngậm lấy đôi môi cậu, đầu lưỡi bá đạo ở trong miệng Âu Dương Ngoạt điên cuồng liếm mát...

Âu Dương Ngoạt ý thức mơ hồ nằm trên giường, hai gò má ửng đỏ, đôi môi phần nộn sau nụ hôn càng thêm đỏ tươi mê người.

Âu Dương Thần Tu một bên hôn thân thể Âu Dương Ngoạt một bên cởi bỏ áo sơ mi cùng đai lưng của mình, nụ hôn một đường đi xuống, lưu lại vô số dấu hôn.

“...Ồ...nóng...nóng quá...” Những nụ hôn của Âu Dương Thần Tu làm cơ thể Âu Dương Ngoạt càng thêm khô nóng khó nhịn.

Lúc này, Âu Dương Thần Tu vươn tay bắt đầu bộ lộng ngọc hành đã sớm đứng lên của Âu Dương Ngoạt, mà người dưới thân cũng càng lúc càng lớn tiếng rên rỉ.

Dưới kỹ xảo cao siêu Âu Dương Thần Tu, cộng với tác dụng của thuốc, chỉ chớp lát sau Âu Dương Ngoạt liền phun trào.

Mượn dịch thể sềnh sệch ẩm áp trên tay, Âu Dương Thần Tu đem nó vẽ loạn nơi nhắm chặt kia của Âu Dương Ngoạt. Ngón tay thon dài không ngừng vẽ xung quanh, sau đó từ từ thâm nhập vào bên trong, bắt đầu khuếch trương.

Ngón tay thứ nhất đi vào Âu Dương Ngoạt cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng đến ngón thứ ba thì cậu bắt đầu nhú mảy, sau đó vặn vẹo cái mông tuyên cáo cậu khó chịu.

Âu Dương Ngoạt mặc dù là lần đầu tiên, nhưng khối thân thể này thì không phải. Âu Dương Thần Tu rất rõ ràng khối thân thể này, cho nên không mất bao lâu thì khuếch trương xong.

Âu Dương Thần Tu cởi bỏ cái quần còn lại trên người, sau đó quỳ gối giữa hai chân Âu Dương Ngoạt, đỡ lấy phân thân cực đại đã sớm cứng rắn của mình nhắm ngay, dùng sức đỉnh nhập vào nơi sâu nhất...

“...Ồ...” Dị vật tiến vào làm Âu Dương Ngoạt đau đớn khó chịu, lần thứ hai nhắm mi lại. Âu Dương Ngoạt không an phận đóng đờ mông, muốn làm cho vật kia rời khỏi cơ thể mình.

“Ngoan, Ngoạt nhi, nhắm một lát, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Đã lâu không bị chạm qua nên nơi đó vô cùng chặt, làm Âu Dương Thần Tu hưng phấn đến thiếu chút nữa nhịn không được.

Nơi này chặt như vậy, có nghĩa là Âu Dương Ngoạt không bị xâm phạm, điều này khiến lửa giận Âu Dương Thần Tu giảm đi chút ít.

Âu Dương Thần Tu ở trong cơ thể Âu Dương Ngoạt bắt đầu chậm chạp ra vào, đồng thời không ngừng khiêu thích Âu Dương Ngoạt. Rất nhanh sau đó, ngọc hành một lần nữa đứng lên.

“...A...” Âu Dương Thần Tu biết rất rõ những điểm mẫn cảm khối thân thể này. Âu Dương Ngoạt hiện giờ đã bị hấn lộn liên tục.

Âu Dương Thần Tu không ngừng hôn lên cơ thể người dưới thân, phân thân bên trong cũng càng sát càng nhanh, càng sát càng dùng sức.

Toàn bộ thân thể Âu Dương Ngoạt theo lực đưa đẩy mãnh liệt của Âu Dương Thần Tu mà ma sát với drap giường. Chưa từng cùng người khác làm qua chuyện này, cảm giác ngứa ngáy tê dại trong cơ thể khiến Âu Dương Ngoạt gần như phát cuồng.

Trong phòng không ngừng vang lên âm thanh thân thể cọ xát, cùng tiếng nước *** mĩ phát ra từ nơi riêng tư.

“Ồ chậm...chậm một chút...” Âu Dương Thần Tu mãnh liệt va chạm, tựa như điện lưu tốc độ cao trùng kích, khiến Âu Dương Ngoạt lần đầu tiên nếm thử tình ái có chút không thích ứng. Muốn phản kháng cả người lại xụi lơ, cho nên cậu chỉ có thể thấp giọng cầu xin.

Nhưng mà Âu Dương Thần Tu làm sao có thể chậm lại? Hấn nắm chặt eo cậu, một lần lại một lần thẳng tiến, dưới mấy lần ra vào Âu Dương Ngoạt liên ngất đi...

Phòng ngủ của Âu Dương Thần Tu là căn phòng tốt nhất trong biệt thự, nó không chỉ được trang hoàng vật dụng sang trọng, hơn nữa diện tích cũng rất lớn. Đối diện giường ngủ là cửa sổ sát sàn nhà cao hai mét, nhìn có vẻ vô cùng thư thái.

Áng nắng sáng sớm theo khe hở màn cửa sổ đi vào, chiếu xạ trên mái tóc nâu mềm mại Âu Dương Ngoạt.

Lúc này, Âu Dương Ngoạt vẫn còn chui trong chăn ngủ, nhưng Âu Dương Thần Tu thì đã dậy từ lâu, hiện giờ đang ở trong thư phòng nghe Âu Dương Sóc báo cáo.

Âu Dương Thần Tu ngồi sau bàn làm việc, nhìn Âu Dương Sóc ngồi đối diện hỏi: “Sự việc tra thế nào rồi?”

“...Tiến triển rất chậm, lão ca, anh cũng biết mấy tên có ý đồ bắt cóc...xâm phạm tiểu Ngoạt nhi đều đã bị giết.” Nói cách khác là giết người diệt khẩu, chết không đối chứng.

“...” Nghe Âu Dương Sóc nói, Âu Dương Thần Tu trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tôi sẽ phái người điều tra, đến lúc đó nên làm thế nào cậu rõ ràng đi.”

“À, em biết nên làm thế nào.” Không phải là hiệp trợ đám người Bồn gia kia sao, làm sao lại không rõ. Âu Dương Sóc nghĩ thầm trong bụng như vậy.

Dựa lưng vào ghế, Âu Dương Thần Tu gật gật đầu: “Cậu sớm như vậy tới tìm tôi, hẳn không phải là vì đến báo cáo mấy việc nhỏ này đi? Nói đi, ngày hôm qua rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“...Lão ca...tiểu Ngoạt nhi nó...” Âu Dương Sóc ấp a ấp úng.

“Nó rất tốt.” Tưởng là Âu Dương Sóc muốn hỏi thương thế Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu trả lời.

“Không phải...lão ca...em muốn nói chính là...tiểu Ngoạt nhi nó có thay đổi gì không?”

“Có ý gì?” Âu Dương Thần Tu nhíu mày, ngữ khí có chút không kiên nhẫn hỏi lại.

Kỳ thật cũng khó trách Âu Dương Sóc trở nên như vậy. Nếu lúc đó Âu Dương Thần Tu nhìn thấy căn phòng như địa ngục kia, chỉ sợ hẳn cũng phải chịu chấn động không nhỏ.

Đối với câu hỏi Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc nhất thời không biết trả lời như thế nào, hẳn thanh giọng một cái, bộ dạng giống như bất cứ giá nào cũng phải khai thật. “Lão ca, anh cũng biết mấy người có...ý đồ với tiểu Ngoạt nhi đều bị giết, mà hung thủ là ai, nhìn tình huống lúc đó mà nói, tất cả đều chỉ về phía tiểu Ngoạt nhi.”

Nói tới đây Âu Dương Sóc nhìn nhìn biểu tình Âu Dương Thần Tu, thấy hẳn bộ dáng không hề gì mới yên tâm nói tiếp: “Em không biết căn phòng anh đi là tình trạng gì, nhưng mà căn phòng em đi cảnh tượng hoàn toàn giống như tàn sát hàng loạt. Vách tường không có một chỗ sạch sẽ, tất cả đều là máu. Trên sàn còn đọng lại chất lỏng màu đỏ sẫm sặc, giẫm xuống sẽ dính dính như nhựa cao su vậy. Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi không nói, khiến chúng ta buồn nôn chính là ba người đàn ông bên trong. Có hai người bị mổ bụng, nội tạng chảy ra bên ngoài...” Âu Dương Sóc nói đến đây liền nhớ tới cảnh tượng lúc đó, hẳn cảm thấy dạ dày giống như bị người ta dùng gậy khuấy đảo, ỉn ỉn có chút buồn nôn. “Em kiểm tra người không bị mổ bụng còn lại, phát hiện một bên đầu hẳn giống như bị vật gì đó đánh vào, xương sọ lõm vào, não thì lòi ra bên ngoài...” Lúc ấy thủ hạ của hắn có mấy người nhịn không được nôn luôn. Căn phòng kia quả thật chính là địa ngục, người nào nhìn thấy cảnh tượng lúc đó khẳng định sẽ không bao giờ quên được.

“Ngoạt nhi?” Ngay khi Âu Dương Sóc vừa nói xong, Âu Dương Thần Tu đột nhiên kêu một tiếng.

Âu Dương Sóc theo phản xạ quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, nhìn thấy Âu Dương Ngoạt mặc áo sơ mi của Âu Dương Thần Tu, chiều dài vừa vặn che khuất cái mông cậu, đôi chân trắng nõn lộ ra trong không khí.

Giờ phút này Âu Dương Sóc bị bộ dáng hấp dẫn của Âu Dương Ngoạt mê hoặc, hoàn toàn quên mất tiểu gia hỏa trước mặt chính là tác giả của cảnh tượng như địa ngục mà hắn vừa hồi tưởng trong đầu.

Âu Dương Thần Tu vội vàng cởi áo khoác choàng cho cậu, sau đó kéo cậu qua, để Âu Dương Ngoạt ngồi trên đùi mình rồi ôm cậu vào lòng.

“Không sai! Đó là tôi làm.” Lúc này, Âu Dương Ngoạt trầm tĩnh mở miệng.

“Tại sao lại làm như vậy?” Nghe câu trả lời của cậu Âu Dương Thần Tu hỏi. Hắn không hỏi Âu Dương Ngoạt tại sao giết đám người kia, ý của hắn là tại sao không lưu lại một người cho bọn họ điều tra.

“...!” Nghe câu hỏi Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc ngây ra như phỗng. Lão ca hoàn toàn không quan tâm tới thủ đoạn giết người tàn nhẫn kia của con trai mình sao? Trên mặt cư nhiên không có bất cứ biểu tình gì, hơn nữa còn hỏi loại vấn đề không đến nơi đến chốn này.

Quả nhiên cha nào con nấy. Tuy rằng Âu Dương Thần Tu chưa từng dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy giết người, nhưng mà mệnh lệnh của hắn lại cực kỳ tàn nhẫn. Có thể nghĩ ra những thủ đoạn như vậy thì có thể tưởng tượng hẳn có bao nhiêu lãnh huyết...Bây giờ con của hắn lại làm những chuyện như vậy, hai cha con hoàn toàn không khác nhau chút nào.

“Này còn cần phải trả lời sao? Người thử để những người đó cường bạo một lần thử xem.” Âu Dương Ngoạt quay đầu, nhìn thoáng qua Âu Dương Thần Tu đáp.

“Phốc ~ ~” Âu Dương Sóc ngồi đối diện nhìn không được bật cười. Theo như lời Âu Dương Ngạc nói, hẳn quả thật không thể nghĩ ra cảnh tượng Âu Dương Thần Tu bị đàn ông cường bạo.

“...Ngạc nhi.” Tuy rằng Âu Dương Ngạc có tinh thần cùng hắn tranh luận, điều này chứng tỏ, tâm lý cậu không bị chuyện lần này ảnh hưởng. Nhưng mà nghe Âu Dương Ngạc nói vậy làm hắn vui không nổi.

Quay về vấn đề chính, Âu Dương Sóc hỏi Âu Dương Thần Tu: “Lão ca, cảnh sát đã bắt đầu điều tra cái chết của năm người kia.”

“Hừ! Không sao cả, cứ mặc bọn họ điều tra đi.” Âu Dương Thần Tu biểu tình vô cùng thoải mái, hắn dựa lưng vào ghế, thái độ tự tin không chê vào đâu được.

Mấy người kia là sát thủ, xuất thân phức tạp, hơn nữa bọn họ bắt cóc Âu Dương Ngạc cũng là thần không biết quỷ không hay. Cho nên cảnh sát căn bản là sẽ không tra ra được cái gì.

Mà cho dù có tra được cũng không có vấn đề gì, đừng nói là vận dụng Bốn gia, chỉ cần thể lực phân nhánh ở đây thôi cũng có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này.

“Đã biết, em sẽ phái người quan sát quá trình điều tra của bọn họ. Nếu không có chuyện gì nữa em về trước, hôm nay không biết lão đầu tử nhà em lại phát thần kinh cái gì, mới sáng sớm đã gọi em về bên đó một chuyến.” Nói xong, Âu Dương Sóc liền đứng lên.

“Được.” Âu Dương Thần Tu không nói gì gật gật đầu.

“Tiểu Ngạc nhi, chú đi cháu cũng không nói một tiếng tạm biệt, thật sự làm chú thương tâm mà.” Nhìn Âu Dương Ngạc liên tục dùng ngón tay cọ xát bằng gạt trên cổ tay, Âu Dương Sóc trêu chọc nói.

“...Tạm biệt.” Không muốn dây dưa nhiều lời với hắn, bởi vì cậu còn có chuyện muốn hỏi Âu Dương Thần Tu. Cho nên Âu Dương Ngạc thật sáng khoái thuận theo ý hắn nói tạm biệt.

Nhìn Âu Dương Sóc cười hì hì ra khỏi thư phòng, Âu Dương Thần Tu mới mở miệng hỏi: “Tại sao chỉ mặc như vậy đã đi xuống đây?” Hắn không sợ Âu Dương Ngạc lạnh, bởi vì Âu Dương Ngạc ở nhà luôn thích mặc áo ngủ, cho nên trong biệt thự lúc nào cũng mở hệ thống sưởi.

“Đó cũng là chuyện ta muốn hỏi người.” Âu Dương Ngạc từ trên đùi hắn đứng lên, đối mặt với Âu Dương Thần Tu: “Tại sao ta ngủ trong phòng người mà không phải phòng ta? Còn có, quần áo của ta đâu?” Làm cậu tìm không thấy quần áo mặc, cậu lại không muốn loã thể đi khắp nơi, cho nên đành phải lấy áo Âu Dương Thần Tu mặc vào. Vừa rồi lại khát nước, cậu xuống lầu uống nước thì mơ hồ nghe thấy tiếng Âu Dương Sóc nên đến xem.

“Ta nghĩ người biết.” Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai, một bộ thoải mái.

“...” Âu Dương Ngạc biết, không, phải nói là đoán được. Bởi vì, từ khi Âu Dương Thần Tu xuất hiện trong căn phòng đó cho đến khi lên xe cậu đều rất rõ ràng. Cho dù lúc về đến nhà ý thức cậu đã trở nên mơ hồ, nhưng cậu vẫn có thể lơ mơ biết được tình cảnh hiện tại của mình. Dù sao cậu cũng không phải người bình thường, cậu là sát thủ! Không có khả năng vì ý thức mơ hồ mà cái gì cũng không biết. Vừa thức dậy thì thấy căn phòng xa lạ, hơn nữa toàn thân mềm nhũn, thắt lưng chua xót, cái nơi khó nói kia lại có chút đau đón. Cố gắng hồi tưởng lại đêm qua xem đã xảy ra những chuyện gì, cho dù chưa ăn thịt heo thì cũng thấy qua heo, vì vậy Âu Dương Ngạc biết rõ mình cùng chủ nhân căn phòng này xảy ra chuyện gì.

“...Đây là con người.” Bởi vì linh hồn không phải là con hắn, cho nên Âu Dương Ngạc chỉ chỉ vào ngực mình, tỏ vẻ là thân phận thân thể này.

“Ừm, ta biết.” Gật gật đầu, Âu Dương Thần Tu nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nhưng mà người cũng đâu có xem ta là cha, đúng không?”

“...” Đúng là như vậy! Thân thể là con hắn, nhưng linh hồn thì không phải. Cho nên, từ trước đến nay Âu Dương Ngạc chưa bao giờ xem Âu Dương Thần Tu là cha, mà chỉ là một người đàn ông bình thường.

Thấy cậu không phản bác, Âu Dương Thần Tu cười khê, kéo cậu vào lòng hỏi: “Đói bụng không?”

“Đói.”

“Ha hả, vậy người lên lầu mặc quần áo đi. Hôm nay ta cho người hầu nghỉ, cho nên trong nhà không có ai, bây giờ ta làm cho người được không?”

“Tuỳ người.” Khó trách lúc này xuống lầu cậu không thấy một bóng người, ngay cả An Húc Nhiên cũng không thấy, hoá ra là Âu Dương Thần Tu cho nghỉ.

56. Chương 56

Sau khi ăn xong bữa sáng do Âu Dương Thần Tu tự tay làm, Âu Dương Ngạc liền vào thư phòng chơi game đến tận giữa trưa. Âu Dương Thần Tu đến thư phòng tìm cậu.

“Ngạc nhi, trưa nay đi ra ngoài ăn hay là ở nhà ăn?” Âu Dương Thần Tu không quên vẻ mặt buồn bực Âu Dương Ngạc khi ăn bữa sáng do hắn làm...

Nghĩ xem, hắn đường đường là tổng tài tập đoàn Âu Dương, là gia chủ Bồn gia, nếu để những người trong gia tộc biết hắn tự mình xuống bếp thì khiếp sợ cỡ nào. Có lẽ bị những đầu bếp Âu Dương Sóc mang tới đường thành kén ăn, mỗi khi ăn một ngụm, ngũ quan cậu sẽ nhấn lại một lần.

“Ra ngoài ăn.” Nhớ tới bữa sáng Âu Dương Thần Tu làm hôm nay Âu Dương Ngạc liền nhú mồm. Cậu thừa nhận khẩu vị cậu có chút khó khăn, nhưng mà cũng không quá mức, ít nhất thức ăn trong học viện cậu có thể nuốt trôi, nhưng mà, không tính cái món Âu Dương Thần Tu làm hôm nay. Ngẫm lại xem, hắn là một thiếu gia, có từng xuống bếp, có từng nấu ăn? Dưới loại tình huống như vậy hắn nấu thức ăn có thể ăn được sao?

“Được rồi, người đi thay quần áo đi, ta đi lấy xe.” Nói xong hắn liền đi ra ngoài, bất quá không đi được mấy bước thì dừng lại, quay đầu dặn dò người trong thư phòng: “Mặc nhiều chút, bên ngoài hơi lạnh.”

Hai người đi đến một nhà hàng cao cấp tại Đông Kinh ăn cơm, bởi vì Âu Dương Ngạc còn bị thương nên Âu Dương Thần Tu không dẫn cậu đi chơi, sau khi ăn cơm xong thì hai người liền về nhà.

Nhưng mà bữa tối thì bọn họ ăn ở nhà. Lo lắng đi lại nhiều sẽ ảnh hưởng tới vết thương, Âu Dương Thần Tu không mang Âu Dương Ngạc ra ngoài ăn mà gọi điện thoại kêu nhà hàng mang tới.

Vết thương Âu Dương Ngạc buổi tối cần phải bôi thuốc thay băng, cho nên Âu Dương Thần Tu liền ôm người đang chơi game say sưa lên phòng tắm lầu hai.

Bác sĩ căn dặn vết thương Âu Dương Ngạc không thể dính nước, nên Âu Dương Thần Tu chỉ có thể dùng khăn ướt lau thân thể cho cậu. Tuy rằng đối với hành động Âu Dương Thần Tu Âu Dương Ngạc không nói gì. Nhưng hành động quay đầu nhìn vách tường mà không nhìn Âu Dương Thần Tu, cùng hai má hơi ửng đỏ đã tiết lộ cậu không được tự nhiên.

Bất quá người khôn khéo như Âu Dương Thần Tu sao lại nhìn không ra, hắn đã sớm phát giác Âu Dương Ngạc ngượng ngùng. Hắn cố ý cọ xát ở những nơi đó, thỉnh thoảng lại như vô ý dùng đầu ngón tay xẹt qua nụ hoa trước ngực cùng những nơi mẫn cảm của cậu.

“Người rót cuộc đã xong chưa?” Cơ thể bắt đầu khô nóng, ngọc hành có xu hướng ngả đầu. Âu Dương Ngạc không phải ngốc, cậu biết tất cả là do người này ban tặng. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, thẹn quá hoá giận mà rống với Âu Dương Thần Tu.

“Cái gì?” Âu Dương Thần Tu giả ngu.

“Người rót cuộc muốn sờ mông ta bao lâu?” Có thể nghe ra Âu Dương Ngạc nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói ra những lời này, cảm giác kia cộng với cái tay không ngừng vuốt ve trên mông, Âu Dương Ngạc thật sự muốn chặt đứt cái tay Âu Dương Thần Tu.

“Ha ha, Ngạc nhi là đang xấu hổ sao? Ta chỉ sờ thôi mà.” Âu Dương Thần Tu không hề giả vờ, hắn tà tà cười, sau đó thân thể nghiêng về trước, kề sát tai Âu Dương Ngạc, dùng thanh âm từ tính nói nhỏ bên tai cậu: “Hơn nữa...đêm qua ta cũng đã hưởng dụng qua.” Nói xong còn liếm lên vành tai mẫn cảm một cái, sau đó chép chép miệng một bộ như chưa hết vị.

“...” Giận! Tuy rằng không đến mức động tay động chân với Âu Dương Thần Tu, nhưng mà nén giận tuyệt đối không phải tác phong của cậu.

Âu Dương Ngoạt thuận tay cầm lấy vòi nước phun vào người Âu Dương Thần Tu, sau đó phất tay khoả thân đi về phòng mình, bỏ lại Âu Dương Thần Tu cả người ướt sũng ngầy ngốc ngồi trong phòng tắm.

Trong phòng không có khăn lông, vì muốn trả thù Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt tiện tay lấy quần áo sạch sẽ của Âu Dương Thần Tu lau thân thể sau đó ném qua một bên đi xuống lầu. Đang nằm trên sofa xem tivi thì Âu Dương Sóc tới.

“Hey! Tiểu Ngoạt nhi, lão ca đâu?” Không giống như trước kia trêu chọc Âu Dương Ngoạt một phen, Âu Dương Sóc chào hỏi xong, tầm mắt tìm kiếm một vòng phòng khách liền mở miệng hỏi Âu Dương Thần Tu ở đâu.

“Đang tắm trên lầu.” Vừa rồi khi xuống lầu cậu nghe trong phòng tắm có tiếng nước.

“Vậy sao, vậy chú ở đây đợi anh ấy đi, thuận tiện bồi cháu.” Nếu Âu Dương Thần Tu đang tắm hắn cũng không cần phải gấp, cho nên hiện giờ liền khôi phục bộ dáng cột nhà.

Không để ý tới hắn, Âu Dương Ngoạt nhìn tivi không nói một câu. Ngay khi Âu Dương Sóc ngồi bên cạnh lăm băm lầu bầu được một lúc thì nơi cầu thang vang lên tiếng bước chân. Âu Dương Thần Tu trong tay cầm thuốc cùng băng gạc từ trên lầu đi xuống.

“Lão ca, đại khái đã tra ra kết quả.” Thấy Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc lập tức trở nên nghiêm túc.

Không thể không thừa nhận năng lực Bổn gia rất mạnh, rõ ràng sự tình không có tiến triển, vậy mà bọn họ chỉ trong vòng một buổi chiều đã tra ra một ít.

Âu Dương Thần Tu mặt không đổi sắc, tuyệt không giống vừa rồi trong phòng tắm ôn nhu đùa giỡn Âu Dương Ngoạt, cũng không vì Âu Dương Ngoạt trả thù mà tức giận. Hắn ngồi bên cạnh Âu Dương Ngoạt, giúp cậu thay băng thoa thuốc mới.

“Ai?” Một chữ đủ để tỏ rõ ý tứ của hắn.

Âu Dương Sóc nhìn Âu Dương Thần Tu lại nhìn Âu Dương Ngoạt, sau đó mới lên tiếng: “Là...tình nhân anh Trần Hải Đường.” Cũng là mẹ Trần Lỗi.

Nghe đáp án Âu Dương Thần Tu ngẩng đầu, nhìn nhìn biểu tình Âu Dương Ngoạt, bất quá Âu Dương Ngoạt chỉ thờ ơ xem tivi, giống như tất cả những chuyện này đều không liên quan tới cậu.

“...Gọi điện thoại cho thư ký của tôi, bảo hắn kêu người đàn bà kia đến đây gặp tôi.” Âu Dương Thần Tu vẻ mặt không thay đổi, thanh âm cũng không thay đổi, nhưng mà trong mắt lại lộ ra âm u làm lòng người kinh sợ.

“Đã biết, em làm ngay.” Âu Dương Sóc bây giờ đang làm việc cho Âu Dương Thần Tu, đương nhiên biết rõ thư ký là ai.

Âu Dương Sóc đi rồi, Âu Dương Thần Tu liền ôm Âu Dương Ngoạt lên lầu, trong lúc này, hai người không ai mở miệng.

“Chuyện này ngươi định làm thế nào?” Nằm trên giường, Âu Dương Thần Tu vươn tay giữ mặt Âu Dương Ngoạt, sau đó hỏi.

Hừ! Làm thế nào? Đương nhiên là sống không bằng chết. Nhưng mà Âu Dương Ngoạt không nói ra, hiện giờ cậu chỉ muốn nhìn xem Âu Dương Thần Tu xử lý thế nào.

“Ngươi thấy sao?”

“Hừ! Ta sẽ làm cho ả biết hậu quả.”

Trần Hải Đường, mẹ Trần Lỗi. Là kẻ thuê người bắt cóc Âu Dương Ngoạt. Ngay buổi trưa ngày hôm sau, ngồi máy bay đến Nhật Bản.

An Húc Nhiên đến sân bay mang người về biệt thự. Lúc này, Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc cùng em họ hần Dương Hân đã ngồi tại đại sảnh.

“Tu.” Tuy rằng có chút chột dạ, nhưng có thể nhìn thấy Âu Dương Thần Tu cô ta vô cùng vui vẻ. Bởi vì từ khi tên tiểu quỷ chết tiệt kia đến Nhật Bản cô ta không còn gặp Âu Dương Thần Tu nữa.

“Biết tại sao tôi gọi cô đến không?”

Biểu tình Âu Dương Thần Tu lúc này lạnh như băng làm Trần Hải Đường kinh hãi, cô run run trả lời: “Tu...em...không biết.”

“Hừ! Phải không?” Lấy một bản báo cáo ném tới trước mặt Trần Hải Đường, Âu Dương Thần Tu lạnh lùng nói: “Tự xem đi.”

Nhìn nhìn Âu Dương Thần Tu, lại nhìn nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh hần. Cô hận! Tại sao người ngồi chỗ đó không phải là con của cô! Hận ý chiến thắng chột dạ cùng sợ hãi, Trần Hải Đường cầm lấy báo cáo mở ra xem...

“Cô còn gì để nói không?” Nhìn Trần Hải Đường xem báo cáo xong mặt trắng bệch, Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Không...không có. Em chỉ muốn cầu anh một chuyện, dù sao Trần Lỗi cũng là con anh, anh đừng thương tổn nó.” Tuy rằng Trần Lỗi không tham dự, nhưng mà cô sợ Âu Dương Ngoạt sẽ trả thù, cho nên cô muốn cầu Âu Dương Thần Tu có thể bảo vệ con mình.

Nhưng mà hành động của Âu Dương Thần Tu làm cho cô tuyệt vọng, chỉ thấy hần nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh, xoa xoa mặt của cậu, ôn nhu hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Không sao cả! Nhưng mà nói một chút, từ nay về sau, ta không cho phép Trần Lỗi xuất hiện trong tầm mắt của ta, nếu không chỉ có chết.” Âu Dương Ngoạt hơi nâng cằm, dùng một bộ không thể làm trái, thuyết minh cậu nói được làm được.

Đối với lời nói vô tình gạt bỏ tương lai Trần Lỗi, Trần Hải Đường gần như tuyệt vọng mà điên cuồng thét lên. “Tại sao? Tại sao mà có thể gạt bỏ tương lai con tao? Tại sao mà có thể ngồi ở chỗ đó? Phải là con tao! Là con tao mới có tư cách.”

“Vậy bà kêu hần đến ngồi đi.” Âu Dương Ngoạt cười cười: “Nếu bà tự tin con bà xuất hiện trong tầm mắt tôi mà có thể sống, chỉ hai phút thôi! Thế nào, bà kêu hần đến đi.”

Biểu tình Âu Dương Ngoạt lúc này khiến mọi người hiểu được ____ cậu nghiêm túc.

Trần Hải Đường nhìn Âu Dương Ngoạt mà ngây ngẩn cả người, có lẽ thật sự bị cậu dọa, cho đến khi An Húc Nhiên mang cô ra khỏi biệt thự cũng không nói thêm một câu nào. Đó là Âu Dương Ngoạt trước kia sao? Cô sợ hãi, thật sự sợ hãi! Chỉ cần một ánh mắt thôi cũng khiến cô sợ hãi tận đáy lòng...

Chiều hôm đó, Trần Hải Đường bộ dạng thất hồn lạc phách đi ra sân bay, hiện giờ cô hoàn toàn không còn bộ dáng diễm lệ sáng chói khi xuống máy bay sáng nay. Còn lại chỉ là vẻ mặt xám như tro tàn, dường như chỉ trong nháy mắt già đi không ít.

Không biết khi nào thì về đến nhà, một mình ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách u ám không bật đèn, một chút cử động cũng không có. Lúc này, chuông điện thoại trong đại sảnh chợt vang lên phá tan không gian yên tĩnh, thẳng đến khi chuông điện thoại vang thật lâu cô mới cầm điện thoại lên nghe.

sự muốn biết?”

“Đúng vậy! Tôi muốn biết.” Trần Hải Đường nghiêm túc trả lời, cô không muốn chết không nhắm mắt.

“Hừ! Bà đã muốn biết thì tôi đây sẽ nói cho bà biết, xem như lễ vật đưa tiễn bà vậy. Kỳ thật tôi giúp bà là vì chúng ta có chung mục đích, tôi không muốn Âu Dương Ngoạt tồn tại.” Nói đến đây, trong giọng nói kẻ thần bí mang theo ghen tị và hận ý sâu sắc.

“Được rồi, nghi vấn của bà tôi đã hồi đáp, tiếp theo xem biểu hiện của bà.” Nói xong kẻ thần bí kia liền cúp điện thoại.

Nhật Bản

Sau khi Trần Hải Đường quay về Trung Quốc một ngày, An Húc Nhiên nhận được tin tức Trần Hải Đường tự sát.

Còn về chuyện Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc rồi bị thương bên phía học viện đã nhận được thông báo, nên Âu Dương Thần Tu xin phép cho cậu nghỉ học nửa tháng ở nhà dưỡng thương. Vì thế khi nghe tin Trần Hải Đường tự sát, Âu Dương Thần Tu liền mang theo cậu bay về Trung Quốc.

Thấy Âu Dương Thần Tu dẫn Âu Dương Ngoạt về Vương quán gia vui vẻ ra mặt. Sau khi chờ Âu Dương Ngoạt ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát ông liền đứng bên cạnh quan tâm hỏi cái này cái kia.

Trưa hôm đó, Âu Dương Thần Tu nghe thư ký báo cáo là Trần Hải Đường mở khí gas tự sát, cảnh sát cũng tìm thấy hai phong di thư bên cạnh thi thể, một phong là cho Trần Lỗi một phong cho Âu Dương Ngoạt. Nội dung phong gửi cho Trần Lỗi là áy náy cùng khích lệ, còn phong của Âu Dương Ngoạt là ân hận vì đã thương tổn cậu, hy vọng cậu có thể tha thứ.

“Muốn xem không?” Cầm thư Trần Hải Đường gửi cho Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu hỏi cậu có muốn xem không.

“Không cần thiết.” Trong từ điển của cậu, chỉ có buông tha và nợ máu phải trả bằng máu, không có chuyện tha thứ hay không tha thứ.

Thấy Âu Dương Thần Tu trưng cầu ý kiến Âu Dương Ngoạt, Vương quán gia đứng bên cạnh kinh ngạc mở to mắt, bộ dáng khoa trương đến nỗi hai mắt như muốn rơi xuống đất.

Đương nhiên không chỉ riêng Vương quán gia như thế, tất cả người hầu trong biệt thự đều cảm thấy chấn động.

“Mệt không? Có muốn lên lầu nghỉ ngơi hay không? Khi nào ăn cơm ta gọi người.” Âu Dương Thần Tu nhìn Âu Dương Ngoạt hôm nay đặc biệt ít nói hỏi.

“Không cần, ta ở đây luôn.” Lấy ra máy chơi game mang theo trên người, Âu Dương Ngoạt trả lời.

“Ha ha, vậy được rồi, ta đi ra ngoài một lát sẽ về.” Xoa xoa mặt cậu, Âu Dương Thần Tu sủng nịch nói.

“Ừ.”

Bởi vì Trần Hải Đường là một nghệ sĩ, cho nên lễ tang sẽ có rất nhiều nghệ sĩ và phóng viên xuất hiện.

Âu Dương Thần Tu không có dẫn Âu Dương Ngoạt đến lễ tang, lúc an táng hẳn cũng không đến mà cho thư ký đại diện đến thay.

Trần Lỗi cũng không biết nguyên nhân thật sự Trần Hải Đường tự sát, bởi vì sau khi lễ tang kết thúc Âu Dương Thần Tu liền phái người làm thủ tục chuyển Trần Lỗi ra nước ngoài học.

Bởi vì Âu Dương Ngoạt đã nói không muốn thấy Trần Lỗi xuất hiện trong tầm mắt của cậu, Âu Dương Thần Tu vốn định làm theo ý cậu, xóa bỏ tư cách con riêng của Trần Lỗi. Như vậy từ nay về sau, Trần Lỗi và Âu Dương gia không còn bất cứ quan hệ nào hết. Dưới tình huống như vậy, vô tình đem Trần Lỗi dựa vào thân phận con riêng Âu Dương Thần Tu mà hưởng không ít lợi ích từ Âu Dương gia, hoàn toàn đẩy xuống vực sâu không đáy.

Nhưng mà bởi vì Trần Hải Đường tự sát, hoặc nhiều hoặc ít nổi lên chút tác dụng. Vả lại Trần Lỗi không biết gì về chuyện này, Âu Dương Ngoạt cũng không muốn xuống tay quá tàn nhẫn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Trần Lỗi đừng nên giống như mẹ của mình đến trêu chọc cậu.

Ở lại Trung Quốc vài ngày Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt liền quay lại Nhật Bản.

Hôm nay, sau khi ăn cơm trưa xong, Âu Dương Ngoạt vẫn như cũ không có chuyện gì làm chạy vào thư phòng chơi game giết thời gian.

Nhưng mà không được bao lâu thì An Húc Nhiên đến gõ cửa gọi cậu. “Tiểu thiếu gia.”

Rất ít khi An Húc Nhiên đến thư phòng quấy rầy cậu, Âu Dương Ngoạt tạm dừng trò chơi ngẩng đầu nhìn ra cửa. “Có Chuyện gì?”

“Tiểu thiếu gia, bạn học người đến thăm.”

Âu Dương Ngoạt nghi hoặc. Bạn học? Trong lớp cậu chỉ khá thân thiết với một mình Thuần Dã, nhưng Thuần Dã cũng chỉ biết số điện thoại của cậu. Hơn nữa lần trước bị bắt cóc, bọn họ vì phòng ngừa Âu Dương Thần Tu dùng hệ thống định vị truy ra căn cứ của bọn họ, nên dọc đường đã ném điện thoại của cậu rồi. yuurj

.wordpress.com

Như vậy ai tìm được chỗ này? Ở trường cậu cũng không lưu địa chỉ thật.

Tuy rằng nghi hoặc nhưng Âu Dương Ngoạt vẫn đứng lên đi theo An Húc Nhiên ra phòng khách.

Lại nói ngày hôm đó, sau khi Âu Dương Ngoạt mất tích, Thuần Dã vẫn luôn rất lo lắng, liên tục gọi vào số Âu Dương Ngoạt hy vọng có thể nghe thấy tiếng của cậu (lời Tg: đừng hiểu lầm, này chỉ là bạn bè quan tâm nhau thôi), nhưng mà lại không như mong muốn, thẳng đến khi nghe tin người nhà của cậu đã tìm được cậu thì hẳn mới yên tâm thở ra một hơi.

Vốn định gọi điện thoại hỏi thăm, kết quả số điện thoại Âu Dương Ngoạt vẫn không liên lạc được. Cũng may không lâu sau đó Thuần Dã vô tình gặp người đàn ông lần trước đến học viện lấy túi sách cho Âu Dương Ngoạt (chính là An Húc Nhiên). Hẳn nghĩ nếu người này đến lấy túi sách như vậy chắc chắn là người nhà Âu Dương Ngoạt. Cho nên Thuần Dã liền lễ phép giữ chân An Húc Nhiên, hỏi thăm tình huống và địa chỉ nhà Âu Dương Ngoạt. An Húc Nhiên sau khi xin ý kiến Âu Dương Thần Tu xong thì mới nói địa chỉ cho Thuần Dã.

Vừa ra phòng khách Âu Dương Ngoạt liền thấy Thuần Dã đang ngồi trên sofa. Sau khi người hầu bưng lên một ly nước thì mỉm cười cảm ơn.

“Thuần Dã! Sao cậu lại ở đây?” Hoặc là nói, sao cậu biết nhà của tôi? Thấy Thuần Dã bộ dáng thản nhiên tuyệt không sợ người lạ ngồi đó, Âu Dương Ngoạt có chút ngoài ý muốn hỏi.

Nghe thấy câu hỏi, Thuần Dã ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. “A! Ngoạt cậu tới...Ngoạt...Ngoạt?” Nhìn người trước mặt thay đổi khá rõ rệt khiến Thuần Dã có phần hoài nghi có phải mình nhận sai người hay không.

Thấy Thuần Dã vẻ mặt nghi vấn cộng thêm biểu tình sợ hãi làm Âu Dương Ngoạt chẳng hiểu ra sao, không tức giận hỏi: “Thế nào? Hôm nay đi ra ngoài mà chưa uống thuốc nên phát bệnh?”

“...Ngoạt...Ngoạt, cậu...mắt của cậu...tại sao...tại sao...tại sao lại thành màu xanh?” Không để ý cậu ác miệng, Thuần Dã kinh ngạc đến lắp bắp, thật vất vả mới đem vấn đề hỏi ra miệng.

“...” Thì ra là thế. Nghe đến đó Âu Dương Ngoạt mới nhớ ở nhà cậu không có mang kính sát tròng, nhún nhún vai. “Đây mới là màu mắt thật của tôi.” Đối với Thuần Dã Âu Dương Ngoạt cảm thấy không cần phải giấu diếm cái này.

Từ trước tới giờ ở nhà Âu Dương Ngoạt không mang kính sát tròng. Thứ nhất là vì mắt cậu rất dễ bị nhiễm trùng, không thích hợp mang kính sát tròng. Thứ hai là vì bản thân cậu cũng không thích mang kính sát tròng, mang vào phiền toái không nói, cậu còn không thể nào quen được. Cho dù đã sử dụng được hai tháng nhưng Âu Dương Ngoạt vẫn không hoàn toàn quen, nếu không phải vì sợ rước lấy phiền toái không cần thiết, cậu căn bản sẽ không động vào mấy thứ thường xuyên làm cho mắt mình khó chịu.

“A?? Lúc cậu đến học viện thật sự là mắt màu đen nha, làm sao làm được?” Không thể không nói, có đôi khi Thuần Dã ngu ngốc đến đáng thương.

“Cậu hôm nay đến đây để hỏi cái này?” Âu Dương Ngoạt nhướn mày nhìn Thuần Dã ngồi ở ghế đối diện, không muốn trả lời vấn đề ngu ngốc này của hắn.

“Đương nhiên không phải rồi! Mình tới thăm cậu và muốn nói một tiếng xin lỗi với người...Nếu lúc đó mình quay lại mua đồ thì cậu sẽ không bị bắt cóc.” Thuần Dã cho rằng nếu lúc đó hẳn không đồng ý cho Âu

Dương Ngạc đi thì sẽ không xảy ra chuyện này. Cho nên Thuận Dã luôn cảm thấy áy náy mỗi lần hồi tưởng lại.

57. Chương 57

“Không sao! Lúc đó là do tôi đề xuất không liên quan đến cậu.” Cái loại âm mưu bắt cóc này, cho dù hôm đó cậu không quay lại mua đồ thì đám người kia cũng sẽ tìm cơ hội khác ra tay. Mà hôm đó cậu đi một mình cũng chẳng qua là giảm bớt một ít tế bào não cho bọn họ mà thôi.

“Nhưng mà...”

Đánh gãy lời Thuận Dã, Âu Dương Ngạc nói: “Không có nhưng nhị gì hết, cậu đã đến đây thì ở lại ăn cơm đi. Sau đó chơi game với tôi, buổi tối tôi sẽ kêu tài xế đưa cậu về.”

Thuận Dã vừa nghe tới chơi game tinh thần lập tức trở nên hưng phấn, không còn dè dặt với vấn đề kia nữa.

Thật khó khăn mới có cơ hội đến nhà Âu Dương Ngạc, hơn nữa với tính cách Âu Dương Ngạc chỉ sợ hấn là người bạn đầu tiên đến đây, nếu không vui chơi thỏa thích thì thật có lỗi với bản thân, vì thế Thuận Dã hai mắt tỏa sáng vội vàng đáp ứng: “Hảo.”

Tuy rằng Âu Dương Ngạc bình thường ở nhà cũng không thiếu đồ ăn vặt, nhưng mà khó có được một bạn học cậu đến chơi cho nên An Húc Nhiên phân phó người hầu mang trái cây, thịt nguội, khoai tây chiên, gà rán,... cùng các loại thức uống vào thư phòng cho hai người.

Hai người ở trong thư phòng chơi game gần đến bữa tối mới đi ra, Âu Dương Thần Tu cũng đã về rồi.

“Xin chào! Cháu là Cương Bản Thuận Dã, bạn học của Ngạc, hôm nay tới quấy rầy.” Lần thứ hai đối mặt với Âu Dương Thần Tu, Thuận Dã thật lễ phép chào hỏi.

Thấy Thuận Dã Âu Dương Thần Tu cũng không ngạc nhiên, giống như hấn đã sớm biết vậy. Bất quá sự thật vẫn là như thế, có thể nói Thuận Dã chân trước vừa đến đây thì chân sau An Húc Nhiên đã gọi điện thoại báo cáo cho Âu Dương Thần Tu.

“Ha hã, Ngạc nhi không giỏi giao tiếp, ở học viện chắc đã gây thêm phiền toái cho cháu.” Âu Dương Thần Tu rất có tác phong phụ huynh, ôm vai Âu Dương Ngạc sủng nịch nói.

Cho nên nói các vị phụ huynh đều thiên vị con mình, Âu Dương Ngạc ở học viện thờ ơ lạnh nhạt, tự cao tự đại lại bị hấn nói là không giỏi giao tiếp.

“Đâu có đâu có. Là cháu gây thêm phiền toái cho Ngạc, lần đó nếu cháu kiên trì quay lại mua đồ thì Ngạc đã không bị bắt cóc.” Nói đến đây Thuận Dã lại bắt đầu cảm thấy có chút áy náy.

“Không có gì, là do Ngạc nhi vận khí không tốt thôi.” Âu Dương Thần Tu có lệ nói cho qua.

Chỉ chốc lát sau tất cả mọi người trên bàn cơm đều không nói gì, thỉnh thoảng Thuận Dã và Âu Dương Ngạc sẽ nói về đề tài trò chơi, Âu Dương Thần Tu cũng hỏi Thuận Dã về tình hình học tập của Âu Dương Ngạc ở học viện, không khí bữa cơm xem như vui vẻ.

Ăn cơm tối xong thì thời gian cũng không còn sớm, Âu Dương Ngạc ngồi ở phòng khách xem tivi và trò chuyện với Thuận Dã một lát thì kêu tài xế đưa Thuận Dã về.

Buổi tối trong phòng tắm, Âu Dương Thần Tu vừa chà lau thân thể Âu Dương Ngạc vừa thờ ơ hỏi: “Nó là bạn của người?” Tuy rằng Thuận Dã giới thiệu là bạn của Âu Dương Ngạc, nhưng mà Âu Dương Thần Tu vẫn muốn nghe đáp án từ Âu Dương Ngạc.

“...Xem là vậy đi.”

Nghe câu trả lời của cậu, hấn lơ đãng cười cười: “Ha hã! Xem ra người rất thích nó.” Lấy khôn khéo Âu Dương Thần Tu, trong khoảng thời gian ở chung Âu Dương Ngạc này hấn đại khái hiểu rõ tính cách Âu Dương Ngạc. Cho nên hôm nay từ cách trò chuyện của cậu với Thuận Dã, Âu Dương Thần Tu có thể nhìn ra Âu Dương Ngạc không ghét người bạn này. Nếu như Âu Dương Ngạc không thích Thuận Dã thì khẳng

định sẽ không nói chuyện, bình thường cậu sẽ xem như không thấy, hoặc căn bản là sẽ không để ý tới. Trước kia cậu cũng đối với mình như vậy không phải sao?

Lần trước Thuần Dã đã bị Âu Dương Sóc điều tra qua, không có gì bất lợi với Âu Dương Ngoạt cho nên Âu Dương Thần Tu cũng không nói gì. Dù sao chỉ cần Âu Dương Ngoạt vui, tất cả đều không quan trọng.

“Vũ hội sắp tới ngươi có muốn đi hay không?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

Chuyện này vừa rồi Thuần Dã nói cho Âu Dương Ngoạt biết. Vũ hội này là do bên cấp A học viện Thánh Khải tổ chức, mời tất cả học viên Thánh Khải tham gia, mục đích là để các học viên giao lưu với nhau. Vũ hội này một năm tổ chức ba lần, lần này là lần thứ ba năm nay.

Biết Âu Dương Ngoạt không thích ồn ào và nơi có nhiều người, nhưng mà Thuần Dã vẫn mong Âu Dương Ngoạt tham gia nên lúc gần về thì nói cho cậu biết.

“Suy nghĩ một chút.” Có thể khiến Âu Dương Ngoạt chán ghét tụ tập ồn ào nói ra lời như thế, đủ để chứng minh cậu đang từ từ hòa nhập vào cuộc sống bình thường.

“Ha hã, hảo! Đến lúc đó nhớ kêu An Húc Nhiên đưa ngươi đi.” Chà lau thân thể cậu xong, Âu Dương Thần Tu lại tự tay gội đầu cho Âu Dương Ngoạt, sau đó mới tắm rửa cho mình.

Vết thương Âu Dương Ngoạt mấy hôm nay đã bắt đầu liền da, sau khi thoa thuốc thay băng gạc cho Âu Dương Ngoạt xong thì tay chân Âu Dương Thần Tu lại bắt đầu không thành thật.

Từ sau lần trước thấy Âu Dương Ngoạt không có thái độ bài xích, thế là Âu Dương Thần Tu đêm nào cũng đòi lấy. Mà Âu Dương Ngoạt sau khi thể nghiệm loại cảm giác so với hôn môi còn thoải mái hơn, cậu thành thành thật thật đối mặt với dục vọng của mình, mặc cho hấn muốn làm gì thì làm, cũng khiến Âu Dương Thần Tu càng ngày càng làm càn.

Vũ hội ba ngày sau Âu Dương Ngoạt cuối cùng vẫn tham gia, cũng không có nguyên nhân gì khác, chỉ là vì cậu cảm thấy ở nhà thật nhàm chán không bằng đi xem, đồng thời cấp cho Thuần Dã một ít mặt mũi.

Buổi tối, mặc vào bộ lễ phục màu đen tương đối bình thường mua ở Ngân Tòa, An Húc Nhiên lái xe đưa Âu Dương Ngoạt đến học viện.

“Hey! Cậu cuối cùng cũng đến, mình cứ lo lắng cậu sẽ không đến. Vừa rồi điện thoại nghe nói cậu sẽ đến mình thật vui.” Thuần Dã đứng đợi Âu Dương Ngoạt trước cổng học viện, sau khi Âu Dương Ngoạt đến thì hai người cùng sóng vai đi vào học viện.

“Quả thật là không muốn tới.” Âu Dương Ngoạt thành thật trả lời.

“Vậy sao hôm nay cậu đến đây? Chẳng lẽ là đến bồi mình? Ai nha, Ngoạt, cậu thật nghĩa khí.” Thuần Dã trêu chọc nói.

“...” Liếc mắt xem thường. “Dù sao ở nhà nhàm chán.”

“A, vậy sao. Nhưng mà lão cha cậu đâu? Chú ấy ở nhà với cậu, hấn là cậu sẽ không nhàm chán.” Thuần Dã đơn thuần nói ra chính xác vấn đề Âu Dương Ngoạt.

“Hấn đi công tác.” Sáng sớm hôm nay trước khi đi Âu Dương Thần Tu có nói với Âu Dương Ngoạt, bởi vì công ty xảy ra chút vấn đề nên hấn phải đi Italy mấy ngày.

Nghe Âu Dương Ngoạt đáp như vậy, Thuần Dã vừa đi vừa nhìn Âu Dương Ngoạt, ánh mắt như tia laser quét cậu từ trên xuống dưới, sau đó tay phải nắm lại thành quyền đâm vào lòng bàn tay trái, bộ dáng tỉnh ngộ. “A! Mình đã hiểu! Hóa ra cậu sợ cô đơn nha.”

“Nếu cậu đồng ý tôi lập tức về nhà.” Nhìn gương mặt tươi cười trêu tức Thuần Dã, Âu Dương Ngoạt hồ hững nhả ra những lời này. mo

nganhlau.wordpress.com

“Ai ~ ai ~ ai ~ không phải chỉ là đùa một tí thôi sao? Cần gì tưởng thật chứ. Ha hả, nếu đến rồi thì ở lại đây đi về làm gì.”

Thuần Dã vừa nói xong thì hai người cũng đã đi đến lối vào đại sảnh nơi tổ chức vũ hội.

Lúc này, trong đại sảnh trang hoàng xanh vàng rực rỡ đã có rất nhiều người. Tất cả nam nữ sinh đều mặc trên người những bộ lễ phục rất đẹp, tụ năm tụ ba trò chuyện với nhau hết sức ồn ào.

Cho đến khi Thuần Dã và Âu Dương Ngoạt đi vào mới dần dần yên tĩnh trở lại, cả nam lẫn nữ đều dời mắt đến trên người Thuần Dã quét một vòng sau đó lại di chuyển sang người Âu Dương Ngoạt.

Tuy rằng Âu Dương Ngoạt ngũ quan vô cùng xinh đẹp, cho dù đi đến đâu cũng hấp dẫn sự chú ý của người khác. Nhưng mà trong số những người đang nhìn chăm chăm cậu hôm nay có một phần là vì tin tức cậu bị bắt cóc cách đây không lâu...

Cho dù Âu Dương Thần Tu không nói cho cậu biết, bắt quá nhìn điệu bộ ngốc nghếch của bọn họ Âu Dương Ngoạt liền hiểu rõ, chuyện cậu bị bắt cóc ầm ĩ đến cỡ nào, thậm chí cả học viện đều biết.

Chuyện cậu bị bắt cóc bởi vì Âu Dương Thần Tu đã xử lý nên truyền thông không đưa tin, nhưng mà học viện thì ngược lại. Vì tận lực tránh cho chuyện này phát sinh lần thứ hai, nên học viện dặn dò các lão sư đơn giản thuật lại cho học viên mình phụ trách nghe, mục đích chủ yếu là muốn bọn họ đề cao cảnh giác bảo vệ an toàn cho bản thân.

Bất quá học viện cũng không đề cập tới tên Âu Dương Ngoạt, nhưng cũng không có nghĩa là bạn cùng lớp Âu Dương Ngoạt không nói ra. Cứ như vậy, chuyện Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc liền trở thành đề tài thảo luận của mọi người.

Có đủ loại lời đồn, người này thì nói bắt cóc Âu Dương Ngoạt là một ông chú biến thái, hẳn xem trọng gương mặt xinh đẹp Âu Dương Ngoạt. Người kia thì nói gia đình Âu Dương Ngoạt là nhà giàu mới nổi, bị kẻ xấu nhìn trúng muốn bắt cóc Âu Dương Ngoạt đòi tiền chuộc. Người nọ lại nói, gia đình Âu Dương Ngoạt đắc tội với hắc đạo, nên họ bắt cậu đi để trả thù...Lời đồn cứ như thế nhanh chóng truyền đi.

Không để ý đến ánh mắt xung quanh, tò mò có, ghen tị có, ái mộ có, Âu Dương Ngoạt và Thuần Dã tự nhiên đi vào đại sảnh.

“Thác Hữu, cậu ta đến.” Trên lầu hai, một người trong nhóm đầu trâu mặc ngựa bốn người nói với một người bên cạnh.

“A, tao biết.” Từ lúc Âu Dương Ngoạt vừa đi vào thì hẳn đã chú ý, tầm mắt vẫn luôn dừng trên người cậu nhưng lại không nói gì.

“Nghe nói cậu ta bị thương xin nghỉ ở nhà làm tao còn tưởng rằng trong khoảng thời gian này sẽ không có cơ hội tìm cậu ta chứ, ha hả ~ ~ nếu cậu ta đã đến đây thì đợi lát nữa khi vũ hội bắt đầu tụi mày đi xuống mời ‘công chúa’ của tao lên đây đi.”

Người này chính là Đảo Dã Thác Hữu, lần trước cùng bốn người bọn họ gặp mặt Âu Dương Ngoạt ở KTV.

“...Ai? Tại sao lại là chúng tao đi?” Không nghe câu kẻ thù gặp mặt là đỏ mắt sao?

“Không phải cậu ta nhận biết tụi mày sao? Giữa một người xa lạ và một người quen thuộc đưa ra lời mời, tao nghĩ ai cũng sẽ lựa chọn cái sau.” Đặc biệt Âu Dương Ngoạt mới bị bắt cóc, người xa lạ càng không dễ gì tiếp cận.

“Làm sao mày biết?” Người đánh không nhất định sẽ nhớ rõ mặt người bị đánh, bình thường ngược lại người bị đánh mới nhớ rõ người đánh. Có lẽ để trả thù hoặc để rút bài học kinh nghiệm...

“Yên tâm! Cậu ta tuyệt đối nhận thức tụi mày.” Với tổng thể hình tượng của các người như thế kia tuyệt đối sẽ lưu lại ấn tượng với cậu ta.

Chỉ chốc lát sau vũ hội chính thức bắt đầu. Trong đại sảnh âm nhạc du dương, có vài người đã bắt đầu dặt bịn nhảy bước ra sân nhảy.

Bởi vì học viên chưa đến tuổi uống rượu, cho nên trên các bàn tròn khu vực thức uống chỉ có nước uống các loại mà thôi.

Âu Dương Ngạc vì tránh nơi đông người, cậu đứng trong một góc khuất, hai tay khoanh trước ngực, thờ ơ xem các cặp đôi đang khiêu vũ giữa đại sảnh.

Không khó để nhìn ra các nữ sinh hôm nay đều dốc hết tiền vốn, ai ai cũng vô cùng xinh đẹp. Vũ hội này nói trắng ra là một cơ hội để các nữ sinh tìm được một thiếu gia có tiền có địa vị, mặc kệ đó là ý nghĩ viễn vông hay là ngây thơ, dù sao mọi chuyện luôn có cái gọi là ngoài ý muốn, nên tất cả đều có khả năng xảy ra.

Từ khi Âu Dương Ngạc và Thuần Dã đến đây, đã có không ít nữ sinh xa lạ đến tìm hai người bắt chuyện. Ban đầu còn tốt, bởi vì thái độ thờ ơ lãnh đạm Âu Dương Ngạc làm các nữ sinh không thoải mái, tiếp đó có hai nữ sinh cùng lớp đến cùng hai người nói chuyện phiếm, Âu Dương Ngạc thỉnh thoảng cũng nói vài câu, các nữ sinh thấy vậy liền bắt đầu có dũng khí tập trung tấn công vào Âu Dương Ngạc.

Âu Dương Ngạc cảm thấy có chút buồn bực, cậu vứt Thuần Dã lại ứng phó các nữ sinh, còn bản thân thì chuồn ra vườn hoa.

Ngày mai có lẽ là một ngày nắng, đêm nay bầu trời đầy sao, không hề có cảm giác âm u. Trong vườn hoa yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng dế mèn râm rang dưới những bụi cỏ. Hoàn toàn đối lập với đại sảnh nơi diễn ra vũ hội ở bên trong.

Không khí bên ngoài tuy lạnh nhưng mà lại trong lành. So với bên trong có hệ thống máy sưởi, Âu Dương Ngạc thích ở đây hơn.

Trong lúc hưởng thụ sự yên tĩnh làm cho người ta dễ chịu, đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh xa lạ. “Này! Âu Dương Ngạc.”

Âu Dương Ngạc xoay người nhìn người đến. “Có chuyện?”

“Có...có người mời cậu lên lầu hai ngồi một lát.” Trời biết khi hắt đối mặt với Âu Dương Ngạc thì có loại tâm tình nào, có trách thì trách hắt chơi đoán số thua ba người kia, cho nên chỉ phải tâm không cam tình không nguyện, cộng thêm vài phần khẩn trương lại đây kêu Âu Dương Ngạc.

“Ai? Gọi tôi đi làm gì?” Âu Dương Ngạc đứng tại chỗ không động, nhìn hắt tiếp tục hỏi.

“Ai nha! Cậu thật là phiền phức, hỏi nhiều như vậy làm gì, chẳng phải đợi lát nữa lên rồi...” mày sẽ biết. Nói còn chưa hết câu thì thấy Âu Dương Ngạc đi đến trước mặt mình. “Cậu...cậu muốn làm gì?” Lui nhanh về phía sau mấy bước, hắt khẩn trương nhìn Âu Dương Ngạc.

“...” Nhìn hắt thân thể cao lớn lại mang vẻ mặt phòng bị như sợ yêu quái ăn thịt, khiến Âu Dương Ngạc cảm thấy thật buồn cười.

Bất quá cũng không thể trách bọn họ, ai kêu Âu Dương Ngạc lưu lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc, tạo thành bóng ma tâm lý. mon

ganhlau.wordpress.com

“Không phải muốn tôi đi sao? Dẫn đường.” Lầu hai? Đi xem cũng không tồi, hắt là so với vũ hội ồn ào dưới lầu kia tốt hơn.

“Ách? A! Được rồi, đi theo tôi.” Không nghĩ tới Âu Dương Ngạc đáp ứng dễ dàng như vậy, một chút cũng không hoài nghi ngộ nhỡ bọn họ trả thù hay gì gì đó, làm hắt có chút không kịp phản ứng.

Xuyên qua đại sảnh náo nhiệt, Âu Dương Ngạc đi theo người nọ lên một phòng trên lầu hai.

“Vào đi, có người đợi cậu trong phòng.” Người nọ mở cửa cho cậu xong liền rời đi.

Âu Dương Ngạc nhìn hắt rồi lại nhìn căn phòng, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn đi vào.

“Ha hã, cậu đến rồi! Tùy tiện ngồi đi, không cần câu nệ.” Thấy Âu Dương Ngạc đi vào, Thác Hữu ngồi trên ghế cười nói.

“Cậu là ai? Tìm tôi làm gì?” Lo lắng vết thương trên chân chưa lành không thể đứng lâu, Âu Dương Ngạc kéo một cái ghế dựa ngồi xuống.

“Âu Dương Ngạc, nhìn gần cậu vẫn xinh đẹp như vậy.” Nhìn Âu Dương Ngạc ngồi đối diện, Thác Hữu vươn tay muốn sờ mặt cậu nhưng bị cậu né tránh.

“Trả lời câu hỏi của tôi, hơn nữa đừng lấy tay chạm vào tôi, nếu không tôi bẻ gãy nó.” Âu Dương Ngạc diện vô biểu tình, thanh âm cũng không chút phập phồng, lạnh lùng nói.

Thác Hữu hậm hực thu hồi tay. “Tên của mình là Đảo Dã Thác Hữu, là con trai quản lý học viện.”

“Rồi sao?” Âu Dương Ngạc lơ đãng hỏi.

“Với thân phận của mình, mình có thể dễ dàng đuổi học cậu, mà cậu thì chỉ là một học viên cấp C bình thường có thể làm gì được mình.” Trước mặt kẻ mạnh, kẻ yếu luôn luôn không thể phản kháng.

Không để ý tới lời nói kêu gọi của hắn, Âu Dương Ngạc hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

“Ha hã! Rất đơn giản. Mình tìm cậu là vì muốn làm với cậu một giao dịch.”

“Giao dịch thế nào?”

“Mình muốn cậu đi theo mình! Chỉ cần cậu đáp ứng yêu cầu của mình thì cậu có điều kiện gì cứ việc nói ra. Muốn tiền mình có thể cho cậu, còn nếu cậu muốn những thứ khác, chỉ cần mình có thể làm được mình nhất định sẽ thỏa mãn cậu, thế nào?”

Âu Dương Ngạc hí mắt nhìn hắn. “Nếu tôi nói điều kiện của tôi chính là muốn mạng của cậu thì sao?”

Nghe Âu Dương Ngạc nói vậy, Thác Hữu như là nghe một chuyện cười, lập tức cười ha ha. “Ngạc, mình thật nghi ngờ cậu có phải là sát thủ mà mình đã thấy nhiều trong phim hay không, ngay cả lời thoại cũng giống như vậy.” Hoàn toàn không xem lời nói Âu Dương Ngạc là thật.

“Cậu có thể thử xem.” Chỉ cần dám đến trêu chọc cậu, cậu sẽ khiến cho người này rõ ràng.

“Ha hã, Ngạc, đừng trả lời kiêu căng đến như vậy, mình sẽ khiến cho cậu nói YES!” Thác Hữu tự tin cười nói.

“Rất can đảm, tôi đây mỗi mắt mong chờ.” Nói xong câu đó, Âu Dương Ngạc không hề nhìn đến hắn đứng dậy đi xuống lầu.

58. Chương 58

Âu Dương Thần Tu đi công tác từ Italy về mua cho Âu Dương Ngạc rất nhiều quà và một cái điện thoại di động mới.

Sau đêm vũ hội đó, Âu Dương Ngạc không đi học nên tất cả đều bình thường, không có gì xảy ra. Nhưng cậu không biết, khi cậu bắt đầu đi học lại thì nhắc lên không biết bao nhiêu sóng gió.

Thừa dịp Âu Dương Ngạc còn được nghỉ, Âu Dương Thần Tu dẫn cậu đi rất nhiều địa phương nổi danh. Nhưng mà thời gian vui chơi lúc nào cũng qua rất nhanh, trời sáng rồi lại tối, thoáng chốc thời gian nghỉ nửa tháng đã kết thúc.

Vết thương Âu Dương Ngạc đã sớm cắt chỉ, bất quá trên làn da trắng nõn vẫn còn lưu lại sẹo nhìn thật chướng mắt.

Nhưng mà vấn đề này cũng không khó giải quyết, bác sĩ đã cho cậu thuốc xóa sẹo, chỉ cần thoa một thời gian sẽ biến mất.

Hôm nay là ngày đầu tiên Âu Dương Ngạc đi học lại, Âu Dương Ngạc hiện giờ đang ngồi ăn điểm tâm, Âu Dương Thần Tu thì còn ngủ trên lầu. Lúc này trong phòng ăn chỉ có cậu và An Húc Nhiên.

“Tiểu thiếu gia, người sắp muộn giờ rồi.” Hôm nay Âu Dương Ngạc dậy trễ, cho nên không còn bao nhiêu thời gian để ăn sáng, nhưng nhìn cậu thong dong ngồi đó, An Húc Nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao, lát nữa lái xe nhanh một chút là được.” Từ sau khi sử dụng chiếc xe thể thao lần trước Âu Dương Thần Tu mua cho cậu, Âu Dương Ngoạt liền đặc biệt thích tăng tốc độ.

“Tôi ra gara lấy xe trước, người cố gắng nhanh một chút.”

“Được! Đi đi.” Tuy rằng đáp ứng như vậy, nhưng mà chờ cậu ăn sáng xong cũng là chuyện 15 phút sau.

An Húc Nhiên đã đợi sẵn bên ngoài, trên đường đi tốc độ cũng nhanh hơn bình thường, lần đầu tiên phá lệ đưa Âu Dương Ngoạt đến tận cổng học viện. Lúc này chuông báo hiệu vào học đã vang lên.

Trên hành lang vào lớp, Âu Dương Ngoạt ngược lại không hề để ý đến chuyện mình sắp muộn.

Khi chuẩn bị vào phòng học thì bị Từ Lệ Hương gọi lại: “Cái kia, Âu Dương Ngoạt, em ra đây một lát.”

“Chuyện gì?” Âu Dương Ngoạt dừng bước nhìn cô.

“Cái kia, từ hôm nay trở đi em đã không còn học ở ban này nữa.” Tin tức này ngày hôm qua chủ nhiệm ban đến thông báo cho cô biết.

“Tại sao?” Nghe tin tức này Âu Dương Ngoạt cũng không quá để ý, vì dù sao đối với cậu học ban nào cũng như nhau, cho nên cậu dựa vào vách tường hành lang thản nhiên hỏi.

“Bởi vì trong tất cả học viên trao đổi học tập chỉ có một em học cấp C, cho nên Ban hiệu trưởng sau khi trải qua suy xét quyết định cho em chuyển đến cấp A học.”

Tự nhiên lại phải đi thêm một quãng đường nữa, Âu Dương Ngoạt âm thầm nhủ mày: “Muốn tôi chuyển sang cấp A? Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Àu... Âu Dương đồng học, em nên tôn trọng quyết định của học viện, huống hồ đây không phải là chuyện tốt đối với em sao? Có thể học cấp A, em nên cảm thấy vui mới phải.” Không nghĩ tới Âu Dương Ngoạt lại từ chối, Từ Lệ Hương có chút không thể hiểu được.

“Không đi.” Không ai có thể bắt buộc cậu, cũng không ai có thể sai khiến cậu. Cho dù là lời nói Âu Dương Thần Tu, cậu cũng thường xuyên vào tai này ra tai kia, đừng nói chỉ đến học viện. Cậu Âu Dương Ngoạt sẽ không bao giờ bán mặt mũi của mình.

“Chuyện này...chuyện này cô không làm chủ được, đây là quyết định của học viện.” Giờ phút này, Từ Lệ Hương tuyệt đối không giống một lão sư, bộ dáng khổ sở đứng trước mặt Âu Dương Ngoạt, giống như Âu Dương Ngoạt mới là lão sư của cô.

“Tìm ai?” Thấy cô bộ dáng vô dụng thế kia, Âu Dương Ngoạt quyết định không lãng phí thời gian với cô, trực tiếp hỏi người có thể giải quyết vấn đề này.

“A?” Âu Dương Ngoạt đột nhiên hỏi vậy làm cô nhất thời không kịp phản ứng.

“Tôi hỏi chuyện này có thể tìm ai?” Âu Dương Ngoạt thở dài, cậu cảm thấy học ở ban này cái gì cũng tốt, nhưng nếu đối người trước mặt này đi thì càng hoàn mỹ hơn.

“...Chuyện này...em đi tìm chủ nhiệm ban trước xem được không. Nhưng mà Âu Dương Ngoạt đồng học, tại sao em lại không muốn học bên đó chứ?” Rõ ràng học bên cấp A cái gì cũng tốt, là nơi mà rất nhiều học viên cấp C ước ao.

“Không có hứng thú.” Nói xong cậu liền không quay đầu lại bước đi về phía trước.

Lần trước bởi vì đánh nhau mà Âu Dương Ngoạt đã bị kêu lên phòng chủ nhiệm ban một lần, cho nên bây giờ Âu Dương Ngoạt liền trực tiếp đi đến đó.

“Âu Dương đồng học, có chuyện gì sao?” Thấy Âu Dương Ngoạt vừa không gõ cửa vừa không lên tiếng hỏi mà đã đi vào. Vả lại, cộng thêm chuyện đánh nhau lần trước, cậu không hề có thái độ ăn năn, vị chủ nhiệm này đối với Âu Dương Ngoạt có ấn tượng cực kỳ kém.

“Có chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tôi từ chối chuyển sang cấp A.”

Không nghĩ tới Âu Dương Ngạc đến tìm hắn là vì chuyện này, chủ nhiệm ban sừng sốt một lúc mới hỏi: “Tại sao? Em có thể cho tôi một lý do thuyết phục không?” Hắn cảm thấy khó hiểu, rõ ràng hai tháng qua cũng không xảy ra vấn đề gì, tại sao hôm qua Ban hiệu trưởng lại đột nhiên muốn chuyển Âu Dương Ngạc sang cấp A?

“Không có lý do.” Âu Dương Ngạc là người tự cao tự đại, nói chuyện luôn bắt kể hậu quả, hơn nữa miệng lại độc, cộng thêm tính thích đã kích người khác. Điều này không thể nghi ngờ là đặc tội với vị chủ nhiệm trước mặt.

Quả nhiên, sau khi nghe Âu Dương Ngạc nói xong, chủ nhiệm ban lập tức nói: “Âu Dương đồng học, em phải biết, chuyện chuyển ban này là do Ban giám hiệu quyết định chứ không phải em. Ở học viện không phải em muốn thế nào thì sẽ như thế đó, đương nhiên nếu người nhà của em có quan hệ cửa sau thì chuyện sẽ khác, nhưng mà em không có không phải sao? Hy vọng em có thể tuân thủ theo sắp xếp của học viện, nếu học viên nào cũng như em thì học viện này sẽ biến thành thế nào?”

monganhlau.wordpress.com

Tức giận sao? Không hề. Nghe vị chủ nhiệm này có chút khinh thường nói chuyện với mình, thậm chí còn mang theo châm chọc, Âu Dương Ngạc một chút cũng không để trong lòng. Cậu không phải kẻ ngốc, cậu biết ai là người giở trò sau lưng. Ngẫm lại đêm vũ hội hôm đó, tên kia ngồi trước mặt cậu thẳng thắn khiêu khích, Âu Dương Ngạc cười lạnh trong lòng. Được thôi! Nếu cậu muốn chơi thì tôi Âu Dương Ngạc sẽ phụng bồi cậu đến cùng.

“...” Cũng giống như khi đến, Âu Dương Ngạc không nói một lời xoay người đi ra khỏi phòng.

Trên hành lang lại ngoài ý muốn gặp Thuần Dã. “Ngạc, cậu phải chuyển sang cấp A?” Vừa rồi thấy Âu Dương Ngạc bị Từ Lệ Hương giữ lại bên ngoài phòng học nói chuyện, sau đó Âu Dương Ngạc không vào lớp. Lúc này khi đi ngang qua phòng chủ nhiệm ban, vô tình nghe được đối thoại hai người.

“Như cậu thấy.”

“Ai ~ ~ cũng đúng, chỗ đó mới là chỗ cậu nên học. Xem ra sau này không ai trốn học với mình, huynh đệ cậu phải bảo trọng nha!” Thuần Dã bày ra vẻ mặt ngàn dặm đưa tiễn, giống như Âu Dương Ngạc đi chỗ nào xa lắm vậy.

“...” Âu Dương Ngạc lấy ra điện thoại. “Có muốn số điện thoại không?”

“Đương nhiên muốn rồi! Cậu chờ một chút mình đi lấy điện thoại.” Nói xong Thuần Dã liền chạy về phía phòng học.

“Đi chung đi, tôi cũng phải đi thu dọn sách vở trong ngăn tủ.” Hôm nay chuyển sang cấp A, nên Âu Dương Ngạc phải mang toàn bộ sách vở sang bên đó.

“Vậy sao, vậy để mình giúp cậu.”

Chờ hai người thu dọn xong đã trễ hết một tiết học. Từ Lệ Hương và chủ nhiệm ban bên cấp A đợi sẵn trước cửa phòng học, thấy Âu Dương Ngạc cuối cùng cũng thu dọn xong liền dẫn cậu đi sang Cấp A.

Đến cấp A Âu Dương Ngạc được phân ở ban ba, không khác gì mấy so với bên cấp C, có khác chăng là đổi C thành A mà thôi.

Từ cấp C đi đến đây cũng phải mất một đoạn đường, cho nên lúc này chuông vào tiết hai vang lên.

Khi Âu Dương Ngạc theo vị chủ nhiệm kia vào phòng học thì lão sư đã đứng trên bục giảng.

Sợ mất thời gian giảng bài, lão sư qua loa giới thiệu Âu Dương Ngạc xong liền sắp xếp cậu đến ngồi vào một chỗ trống.

“Hey! Chúng ta lại gặp mặt rồi, Ngạc!” Trong khi đem sách vở bỏ vào ngăn bàn, bên tai Âu Dương Ngạc vang lên một âm thanh quen thuộc.

Âu Dương Ngoạt không hề kinh ngạc, cậu ngay cả đầu cũng không quay, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Xem ra cậu đúng là rất có tự tin.” đối nghịch với tôi.

“Ha ha, đúng vậy! Mình rất tự tin! Mình tự tin rằng không lâu nữa cậu sẽ thuộc về mình.” Đàn ông thích chinh phục, đàn ông có tiền có quyền lại càng thích đi chinh phục. Hơn nữa, với tính cách kiêu ngạo này của Âu Dương Ngoạt, càng khiến cho người ta muốn đi chinh phục.

Âu Dương Ngoạt cười lạnh trong lòng. “Cậu đã tự tin như vậy, tôi đây sẽ chơi đùa với cậu đến cùng, đem tự tin của cậu đập nát không còn một mảnh.” Xem ra ngoại trừ chơi game, đùa giỡn người khác cũng là một loại giải trí.

“Ha ha ha ha! Âu Dương Ngoạt, cậu không cần kiêu ngạo! Mình chưa từng gặp qua người không bị tiền bạc và quyền lực hấp dẫn.” Thác Hữu dựa lưng vào ghế, vẻ mặt ngông cuồng nhìn Âu Dương Ngoạt.

Tiếng cười của hắn khiến cho tất cả học viên trong lớp chú ý, cũng khiến cho vị lão sư đang giảng bài trên kia nhìn xuống. Lão sư có chút tức giận nhìn chằm chằm Thác Hữu, muốn nhấn nhở hắn bây giờ là giờ học có chuyện gì đợi tan học rồi nói. Nhưng lại ngại hắn là con trai hiệu trưởng, không còn cách nào khác đành phải đem họng súng chuyển sang Âu Dương Ngoạt bên cạnh. “Âu Dương Ngoạt, đây là lớp học, yêu cầu em không được gây chuyện.”

Nâng đầu, nhìn về phía vị nữ lão sư trẻ tuổi trên bục giảng kia. “Tôi cũng cho rằng, tôi không phải là đối tượng để người khác tùy ý trút giận.” Kỳ thật, Âu Dương Ngoạt rất ghét bị người khác xem là bia đỡ đạn.

“Em! Em đứng lên cho tôi.” Bị Âu Dương Ngoạt chột trúng chỗ đau, vị lão sư kia thẹn quá hóa giận, đem bắt măn đối với Thác Hữu phát tiết lên người Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt cũng không để ý đến cô, chậm rãi đứng lên đi ra ngoài phòng học.

“Âu Dương Ngoạt! Ai cho phép em đi ra ngoài! Tôi kêu em đứng ngay tại chỗ!” Nữ lão sư bị thái độ không coi ai ra gì của Âu Dương Ngoạt chọc giận, cô bắt đầu gào thét với Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt làm như không nghe thấy tiếp tục đi ra ngoài. Phải biết, trên đời này không ai có thể ra lệnh cho cậu trừ tổ chức trước kia. Nhưng bây giờ cậu đã không còn là sát thủ, cậu không cần phải nghe lệnh bất cứ kẻ nào nữa.

Lúc trước cậu chọn học cấp C là vì muốn giảm bớt những phiền toái không cần thiết, nhưng với tình huống hiện tại thì không cần nữa. Nếu phiền toái đã đến tìm cậu, vậy thì cậu không cần phải tiếp tục che che giấu giấu.

Đó là vấn đề của sau này, Âu Dương Ngoạt là học viên đầu tiên trở thành vấn đề nghiêm trọng trong cảm nhận của các vị lão sư...

“Tiểu thiếu gia? Sao người lại về sớm như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Trước cổng biệt thự, thấy Âu Dương Ngoạt từ taxi bước xuống, An Húc Nhiên kinh ngạc hỏi.

“Không có chuyện gì.” Lấy tiền từ trong túi áo đồng phục trả tiền taxi, Âu Dương Ngoạt vừa đi vào vừ nói.

“Không có chuyện gì? Không có chuyện gì sao người lại về? Túi sách của người đâu, sao cả hai tay đều trống không.” Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc hai lần, điều này làm cho người thân là vệ sĩ kiêm quản gia như An Húc Nhiên có chút căng thẳng thần kinh, chỉ cần Âu Dương Ngoạt có chỗ nào đó không bình thường, hắn liền nghĩ ngay đến việc ‘có phải cậu lại gặp phiền toái hay không’.

Dừng bước quay đầu, Âu Dương Ngoạt nhìn An Húc Nhiên còn đứng ngoài cửa nói: “Tâm tình không tốt, được không?” Từ sau lần thứ hai bị bắt cóc trở về, An Húc Nhiên càng ngày càng giống ‘bà cô’, động một chút là thao thao bất tuyệt, so với Âu Dương Thần Tu còn phiền hơn. Âu Dương Ngoạt không muốn nghe hắn tiếp tục lời thôi dài dòng, tùy tiện bịa ra một lý do. Nếu tâm tình không tốt không thể trở thành lý do cậu bỏ học, vậy cậu sẽ tiếp tục tìm lý do khác.

“A! Vậy ai đã chọc cho Ngoạt nhi của chúng ta không vui?” Âu Dương Thần Tu vừa mới ngủ dậy từ trên lầu đi xuống, vừa vắn nghe cuộc đối thoại của hai người. Trêu chọc cười hỏi, bộ dáng không chút tức giận

khi con mình giống trống khua chiêng bỏ học về nhà.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên không muốn học mà thôi.” Trong biệt thự có mở hệ thống sưởi, Âu Dương Ngoạt cởi áo ngoài đồng phục, mặc vào áo măng tô An Húc Nhiên đưa tới, sau đó đến sofa ngồi.

Thấy vậy, Âu Dương Thần Tu cũng đi lại ngồi xuống cạnh cậu. “Người cứ thích là trốn học, có lẽ sau này nên mời lão sư đến nhà dạy kèm.”

“Tại sao? Ta không muốn ai đến đây quấy thúc ta, một mình An Húc Nhiên đã đủ gà mẹ.” Xem đi! Âu Dương Ngoạt nói chuyện vừa thẳng thắn vừa độc miệng, cộng thêm tích cách thích đã kích người khác, cho dù ở nhà cũng như thế.

“Sau này người sẽ trở thành người thừa kế Âu Dương gia, không xuất sắc sao được?” Chính lý mấy sợi tóc trước trán cậu, Âu Dương Thần Tu sủng nịch nói.

“Không phải người còn một đứa con trai nữa sao? Cần gì đến ta?” Lời này sao lại nghe có chút...chua? Chính cậu cũng cảm thấy được.

Nghe Âu Dương Ngoạt nói vậy Âu Dương Thần Tu hơi sững sốt, sau đó nhếch môi cười, vẻ mặt sủng nịch thay bằng trêu tức. Nhẹ nhàng tiến lại gần bên tai cậu, thấp giọng nói: “Thế nào? Ghen tị?”

Âu Dương Ngoạt cười lạnh. “Nếu hôm nay bộ xương già này của người muốn vận động thì cứ nói thẳng, ta sẽ toại nguyện cho người, đừng quanh co lòng vòng.” Âu Dương Ngoạt cũng mặc kệ người trước mặt là cha cậu hay là ai, chỉ cần Âu Dương Thần Tu dám nói lại, cậu liền dám ra tay.

“Ngoạt nhi! Người thật là càng ngày càng làm càn nha, ngay cả ta mà cũng muốn đánh.” Âu Dương Thần Tu vươn tay nắm mặt của cậu, tự tiểu phi tiểu nói.

“Là người bắt đầu trước.” Âu Dương Ngoạt không chút yếu thế trả lời.

“...” Chuyện này Âu Dương Thần Tu cũng không biết nói thế nào cho phải, vô duyên vô cớ bị con trai ‘vu khống’. Nhưng mà, hắn giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói với Âu Dương Ngoạt: “Chờ ta một lát, ta lên lầu thay quần áo rồi mang người đi ra ngoài.”

“Đến một nơi khiến người rất vui.” Xoa xoa đầu cậu, Âu Dương Thần Tu bước nhanh lên lầu.

Hôm nay Âu Dương Thần Tu mặc một bộ quần áo đơn giản, hắn lái xe chở Âu Dương Ngoạt đến một câu lạc bộ bowling, vừa vào cửa cậu liền nhìn thấy mấy chục đường băng dài. Lúc này, bên trong tuy không nhiều người nhưng cũng không tính là ít, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ chơi bóng. Âm thanh bóng lăn trên đường băng và âm thanh kegel ngã chạm vào nhau vang lên không dứt bên tai. mon

ganhlau.wordpress.com

“Tại sao dẫn ta đến đây?” Âu Dương Ngoạt nhìn Âu Dương Thần Tu, khó hiểu hỏi.

“Ha hử, Ngoạt nhi, chơi cái này không tốt sao? Nó có thể thỏa mãn bản tính muốn phá hủy tiềm ẩn trong người, đồng thời cũng có thể giảm bớt cảm xúc không tốt.”

Âu Dương Thần Tu nói xong liền lấy một quả bóng màu đỏ từ máy trả bóng bên cạnh, bước nhanh về phía trước, sau khi đến gần vạch quy định, nhẹ buông tay ném quả bóng về phía trước. Quả bóng nặng nề theo quỹ đạo một đường lăn về phía kegel, chỉ nghe ‘lộp cộp’ một tiếng, các kegel liên tiếp ngã xuống.

“Rất tốt! Ngã toàn bộ!” Âu Dương Ngoạt đứng bên cạnh Âu Dương Thần Tu, nhìn tất cả kegel đều ngã nói.

“Muốn chơi không?” Âu Dương Thần Tu xoa mặt cậu, sủng nịch hỏi.

Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai. “Ta không biết chơi.” Nói ra cũng thật bi ai, ở thế giới kia cậu làm gì có nhu cầu dựa vào mấy thứ trò chơi này để phát tiết, nếu cần thì lấy việc giết người đến thay thế thỏa mãn bản thân.

“Ha hử, không quan trọng, ta dạy cho người.” Nói xong, Âu Dương Thần Tu liền lấy một quả bóng khác đưa cho cậu.

Âu Dương Ngoạt tiếp nhận quả bóng, rồi học theo động tác vừa rồi của Âu Dương Thần Tu, móc ngón tay vào quả bóng, nâng lên trước ngực.

Âu Dương Thần Tu đứng phía sau cậu, kề tai hướng dẫn cậu cách ném bóng. Hai người tướng mạo vô cùng xuất sắc lại thêm khí chất bất phàm, từ khi bước vào câu lạc bộ đã khiến người khác chú ý. Bây giờ hai người ái muội kề sát cùng một chỗ, cảnh tượng hài hòa làm tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều dừng động tác nhìn hai người.

Nghe Âu Dương Thần Tu hướng dẫn xong, Âu Dương Ngoạt đem quả bóng trong tay ném lên đường băng, ngay sao đó truyền đến âm thanh các kegel va chạm với nhau.

“Ha hã, không tệ không tệ! Không ngờ Ngoạt nhi có thiên phú như vậy, thế nhưng chỉ học một lần là làm được, thậm chí còn là Strike.” Strike – ném ngã toàn bộ kegel.

“Đó là đương nhiên.” Lần đầu tiên chơi bowling Âu Dương Ngoạt cảm thấy khá mới mẻ, tâm tình bắt đầu tốt lên.

“Vậy người tiếp tục ném vài lần thử xem.” Thấy tâm tình cậu không tồi, Âu Dương Thần Tu lui về chiếc ghế phía sau ngồi xuống.

“Được.” Âu Dương Ngoạt gật đầu, lần này tự cậu lấy bóng.

Ném vài lần quen tay, Âu Dương Ngoạt chơi đến hưng trí bừng bừng. Cậu quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu ngồi phía sau nói: “Cứ chơi như vậy không có ý nghĩa, chúng ta đấu một trận đi, thế nào?”

“Ngoạt nhi muốn đấu như thế nào? Thường phạt ra sao?” Nếu con trai đã nói thế thì hẳn đương nhiên phải phạt bồi, nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi. (_ _|||)

“Quy tắc trò chơi người định đi, ta cũng không rõ mấy chuyện này.” Âu Dương Ngoạt không hề gì nói.

“Ha hã, Ngoạt nhi thật tin tưởng ta nha! Như vậy đi, chúng ta mười ván phân thắng bại. Người thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu, thế nào?” Âu Dương Thần Tu nói xong, trong mắt lóe ra quang mang kỳ dị.

“Không sao cả, ta không có ý kiến.” Có khiêu chiến mới có kích thích không phải sao? Đừng quên, cậu Âu Dương Ngoạt cũng là một phần tử nguy hiểm. Hai cha con nhà này phân cao thấp, tuyệt đối đừng nhìn về bên ngoài.

“Ngoạt nhi, người không sợ thua ta sao?” Âu Dương Thần Tu đứng dậy, cười tủm tỉm hỏi.

“Hừ! Đừng kiêu ngạo như vậy, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.” Âu Dương Ngoạt chậm rãi nói, hoàn toàn không hề nghĩ đến hậu quả nếu lát nữa cậu thua.

“Nào bắt đầu thôi, nếu thua, Ngoạt nhi cũng đừng hối hận.” Không cho cậu cơ hội để suy nghĩ hay đổi ý, Âu Dương Thần Tu cầm bóng tiến lên phía trước.

59. Chương 59

Hai cha con ở trong câu lạc bộ chơi đến bắt diệp nhạc hồ, hoàn toàn không thềm để ý tới những người xung quanh hai mắt sáng lên nhìn bọn họ.

Trong câu lạc bộ có mở hệ thống sưởi, sau một lúc vận động thì cơ thể bắt đầu nóng lên, lòng bàn tay Âu Dương Ngoạt đổ mồ hôi cực kỳ khó chịu. Hai người đã chơi năm ván, kết quả là 3 – 2, nghiêng về Âu Dương Thần Tu.

“Ta muốn đi toilet.” Vì để đảm bảo xúc cảm, cậu quyết định đi rửa tay.

“Đi đi, ta chờ người! Toilet ở bên phải lối vào, nhanh quay lại.” Ván thứ sáu vừa mới bắt đầu, Âu Dương Thần Tu nghe cậu nói như vậy liền đem bóng bỏ trở lại vào máy.

“Đã biết.” Gật gật đầu, Âu Dương Ngoạt chạy hướng cửa ra vào.

Thấy chỉ còn lại một mình Âu Dương Thần Tu, vài cô gái mạnh dạn đến gần, nhưng mà Âu Dương Thần Tu cũng chỉ hờ hững qua loa vài câu rồi không để ý tới nữa.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Âu Dương Ngoạt quay lại, dựa theo bài học kinh nghiệm từ hai lần Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc trước, Âu Dương Thần Tu thận trọng đi đến toilet tìm người.

Đi chưa được mấy bước Âu Dương Thần Tu liền thấy Âu Dương Ngoạt đang đứng chỗ lối rẽ vào toilet, bên cạnh còn có một người đàn ông quần áo sang trọng.

Người đàn ông vui cười, dường như đang nói cái gì với Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Ngoạt tuy rằng gương mặt không có biểu hiện gì, nhưng Âu Dương Thần Tu biết cậu đang khó chịu.

Lúc này Âu Dương Ngoạt quay đầu, thấy Âu Dương Thần Tu tới tìm mình, không đợi người đàn ông kia nói thêm gì nữa, cậu liền đi về phía Âu Dương Thần Tu.

“Sao vậy?” Chờ Âu Dương Ngoạt đến gần, Âu Dương Thần Tu nhìn thoáng qua người đàn ông kia, sau đó quay lại nhìn cậu hỏi.

“Một tên chán sống.” Âu Dương Ngoạt trong lòng khó chịu. Nhớ lại trước kia khi cậu là sát thủ, lấy việc giết người làm niềm vui thì không ai dám đến gây chuyện với cậu. Còn bây giờ thì ngược lại, không làm sát thủ, cậu muốn từ bỏ bản tính thích giết người, thế nhưng lại có khối người đến trêu chọc cậu.

Trong học viện gặp một tên, bây giờ ra ngoài chơi gặp thêm một tên nữa!

Nghe cậu nói vậy, ánh mắt Âu Dương Thần Tu lần thứ hai chuyển đến trên thân người đàn ông kia. Lúc này, người đàn ông kia vẫn nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt, cảm nhận được ánh mắt Âu Dương Thần Tu, hần thu hồi tầm nhìn từ trên người Âu Dương Ngoạt, bắt đầu đánh giá Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu là người song tính, đương nhiên biết cái loại ánh mắt người này nhìn Âu Dương Ngoạt đại biểu cho cái gì.

Lúc này, người đàn ông kia đi về phía hai người. “Xin chào! Tôi là Đằng Điền Tùng.” Sau khi hướng Âu Dương Thần Tu giới thiệu xong, lại nhìn Âu Dương Ngoạt nói: “Nói thẳng ra là tôi xem trọng tình nhân của anh.”

Nghe lời hần nói, Âu Dương Thần Tu nguy hiểm híp mắt. “Rồi sao?”

“Tôi muốn anh tặng em ấy cho tôi.” Không thèm để ý tới khí tức nguy hiểm Âu Dương Thần Tu, Đằng Điền Tùng kiêu ngạo tuyên bố.

Âu Dương Ngoạt ngẩng đầu nhìn về mặt Âu Dương Thần Tu, lại quay qua nhìn Đằng Điền Tùng, trong lòng cười lạnh, gần đây người ngu ngốc xem ra rất nhiều!

“Ngoạt nhi, muốn về chưa?” Không trả lời Đằng Điền Tùng, Âu Dương Thần Tu nhìn Âu Dương Ngoạt đứng bên cạnh hỏi.

“Ừ! Tâm tình không có, không về thì ở đây làm gì.”

“Vậy Ngoạt nhi ra ngoài chờ trước đi, một lát ta ra sau.” Sững nịch xoa mặt cậu, Âu Dương Thần Tu cười nói.

Không rõ hần muốn làm cái gì, Âu Dương Ngoạt vẫn ngoan ngoãn đáp ứng: “Ừ.”

Thay đổi giày, Âu Dương Ngoạt ngồi ở khu nghỉ ngơi bên ngoài câu lạc bộ, khoảng mười phút sau thì thấy Âu Dương Thần Tu đi ra.

“Áo khoác người đâu? Tại sao không thấy?” Hần vừa ra tới Âu Dương Ngoạt liền chú ý, tuy rằng Âu Dương Ngoạt cũng đoán ra được chuyện phát sinh bên trong, nhưng nhìn bộ dáng Âu Dương Thần Tu, quả thật rất khó tưởng tượng hần sẽ làm vậy.

“Ồ ề, ta ném vào thùng rác rồi.” Âu Dương Thần Tu dường như không có việc gì trả lời.

Quả nhiên! “...Người làm gì tên ngu ngốc đó vậy?”

“Ngoạt nhi đau lòng?” Về mặt Âu Dương Thần Tu rõ ràng trở nên lạnh hơn.

“...Âu Dương Thần Tu, sáng nay ta đã nói rồi, nếu như ngươi muốn rèn luyện thân thể có thể nói ra, không cần quanh co lòng vòng.”

“Ngoạt nhi thật là không biết kính già yêu trẻ!” Âu Dương Thần Tu cúi đầu khẽ cắn vành tai cậu nói, hô hấp phun lên mặt Âu Dương Ngoạt, khiến cậu lập tức đỏ mặt.

“Ngươi thật sự muốn biết?” Nhìn cậu đỏ mặt lườm mình, Âu Dương Thần Tu trêu tức cười cười hỏi.

“Tò mò.”

“Ha ha, kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ là tháo vài cái khớp xương trên tay hần thôi.” Âu Dương Thần Tu trên mặt mỉm cười, nhưng ý cười lại không hề xuất hiện trong đáy mắt.

Giờ phút này Âu Dương Ngoạt đột nhiên cảm thấy, so với cậu, có lẽ Âu Dương Thần Tu mới là người đáng sợ nhất...

Sáng nay Âu Dương Thần Tu chưa ăn gì đã cùng Âu Dương Ngoạt đến câu lạc bộ bowling, cho nên bây giờ Âu Dương Ngoạt và Âu Dương Thần Tu đang ngồi trong một nhà hàng ăn điểm tâm.

Từ sau khi đến Nhật Bản Âu Dương Ngoạt liền có thói quen uống ca cao, sau đó cậu không còn uống cafe nữa. Cậu ngồi đối diện Âu Dương Thần Tu, bưng ly ca cao nóng uống say sưa.

“Nếu ta nhớ không nhầm thì học viện các ngươi trong thời gian lên lớp sẽ đóng cổng phải không? Ngươi làm sao ra ngoài được?” Âu Dương Thần Tu cử chỉ tao nhã ăn bữa sáng trước mặt, đột nhiên nghĩ đến cái gì ngẩng đầu nhìn người đối diện hỏi.

“Đúng, ngươi nói không sai.” Bưng ly uống một ngụm, ca cao ở đây mang theo hương thơm thật đặc biệt. Xem ra Âu Dương Thần Tu rất biết hưởng thụ. Từ sau lần trước cậu liền nhận ra, nhà hàng mà Âu Dương Thần Tu dẫn cậu đến không những hoàn cảnh tao nhã, mà thức ăn bên trong cũng rất ngon.

“Cho nên? Ngươi làm sao ra ngoài?”

“Làm sao ra ngoài? Ngươi hỏi vậy mà không thấy vô nghĩa sao, ta đương nhiên là từ vách tường sau học viện ra ngoài a.” mong

anhlau.wordpress.com

“...” Sau một lúc trầm mặt. “Ngoạt nhi, lần sau đừng leo tường, có chuyện gì thì gọi cho An Húc Nhiên, hần sẽ giúp ngươi giải quyết.” Nói như thế nào thì sau này cũng là người thừa kế Âu Dương gia, sao có thể giống kẻ trộm đi leo tường?!

“Ừm, đã biết.”

“Ngươi còn muốn đi chỗ nào nữa không, hay chúng ta về nhà luôn?” Âu Dương Thần Tu ăn xong, lau miệng hỏi.

“Không, ta muốn về nhà, bên ngoài rất lạnh, ta không muốn ở lâu.” Cậu cái gì cũng không sợ, chỉ mỗi sợ lạnh.

“Vậy được rồi.” Gật gật đầu, Âu Dương Thần Tu đặt tiền lên bàn. “Vậy về thôi.”

Đi thang máy xuống bãi đỗ xe, Âu Dương Thần Tu đưa Âu Dương Ngoạt về nhà. Trên đường về, Âu Dương Thần Tu cảm thấy chiếc xe hơi là lạ.

Ngồi vị trí phó lái, Âu Dương Ngoạt nhìn những chiếc xe bên ngoài cửa sổ. Đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm, thân thể theo phản xạ bắt đầu cảnh giác. Nhưng sau đó ý thức được là do Âu Dương Thần Tu bên cạnh phát ra, liền mở miệng hỏi hần: “Có chuyện gì vậy?”

Âu Dương Thần Tu sau khi nhìn phía trước không có xe khác hay là người đi đường mới nghiêng đầu nhìn Âu Dương Ngoạt cười cười, thu liễm khí tức trên người, giống như nói đùa nói: “Ngoạt nhi, xem ra lát nữa người và ta cùng nhảy xuống xe.”

Nghe Âu Dương Thần Tu trả lời, Âu Dương Ngoạt nhú mày: “Xe bị người khác giữ trò.”

“Ha hả, phanh không nhảy. Hơn nữa, tốc độ chẳng những không giảm được mà ngược lại càng lúc càng tăng.” Đến lúc này, Âu Dương Thần Tu vẫn nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không quan tâm phanh không nhảy có ý nghĩa gì.

“Biết do ai làm không?”

“Hừ! Chính là thủ hạ tên vừa rồi trong câu lạc bộ bowling coi trọng người.”

“Người khẳng định là hắn? Tên ngu ngốc vừa rồi là ai?” Nghe khẩu khí Âu Dương Thần Tu, cậu cảm thấy Âu Dương Thần Tu nhất định biết lai lịch tên ngu ngốc đó.

“Hắn là con trai độc nhất một lão đại nơi này.” Âu Dương Thần Tu không mẫn không nhạt đáp.

“...Người biết mà vẫn động thủ?” Tuy biết Âu Dương gia và hắc bạch lưỡng đạo đều có lui tới, nhưng lấy tính cách Âu Dương Thần Tu mà nói, hẳn chắc chắn không phải là người tùy tiện rước lấy phiền toái.

“Là hắn động thủ trước, ta chỉ tự vệ.” Trong toilet không người, có trời mới biết Âu Dương Thần Tu nói thật hay giả.

“Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào? Đến đâu nhảy xe?” Khẩu khí Âu Dương Ngoạt cũng chẳng khác Âu Dương Thần Tu là mấy, một dạng chuyện không quan trọng.

“Là ta sơ xuất.” Âu Dương Thần Tu một tay nắm vô lăng, một tay nhéo nhéo mặt cậu, ánh mắt sùng nịch hiện lên một tia tàn nhẫn.

Chỉ trong ngày thứ hai Âu Dương Thần Tu đến Nhật Bản, hắn đã điều tra tình huống nơi này rõ ràng, hơn nữa Âu Dương Sóc cũng có nói qua nên hắn biết rất rõ.

Vừa rồi sau khi tên kia giới thiệu xong, Âu Dương Thần Tu liền biết hắn là con trai lão đại hắc đạo Nhật Bản, cũng bởi vì thế cho nên hắn mới chỉ tháo khớp tay mà không làm gì khác.

Nhưng mà đừng tưởng rằng Âu Dương Thần Tu luôn luôn làm việc thâm độc sẽ bỏ qua cho một tên không biết tự lượng sức mình. Hắn sở dĩ không về nhà mà ở bên ngoài ăn điểm tâm chính là chờ tên đó quay lại báo thù, nhân cơ hội danh chính ngôn thuận thu thập hắn, nhưng không ngờ hắn thế nhưng lại cho người động tay động chân vào xe bọn họ.

Nhìn thấy tia tàn nhẫn chợt lóe trong mắt Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt xem kịch vui hỏi: “Thế lực của cha tên ngu ngốc kia thế nào?” Thế lực lớn đấu cùng Âu Dương Thần Tu mới phần khích, nếu là cái loại tiểu hắc không biết tự lượng sức thì rất không có ý nghĩa.

Nghe trong giọng nói Âu Dương Ngoạt không có hảo ý, Âu Dương Thần Tu cười cười trả lời: “Không phải người đã từng đến câu lạc bộ đêm rồi sao, 70% ngưi lang đêm ở đó đều thuộc sở hữu cha tên đó, còn có một số sòng bạc, quán bar, nhà hàng.”

“A, nói vậy đó là một gia tộc hắc đạo có thế lực vô vùng mạnh.” Cái này Âu Dương Ngoạt vui vẻ nha, tâm tình u ám từ sáng đến giờ lập tức chuyển thành sáng sủa.

“Ha hả, Ngoạt nhi xem ra thật vui vẻ a.” Lúc này xe bọn họ đã rời khỏi nội thành đi tới vùng ngoại thành. “Ngoạt nhi, chuẩn bị, chúng ta nhảy xuống xe.”

Âu Dương Thần Tu ấn nút tự động điều khiển, sau đó lập tức mở cửa xe, không chút do dự ôm Âu Dương Ngoạt nhảy xuống xe.

60. Chương 60

Xe không người lái, trực tiếp đâm vào gốc cây, ‘ầm’ một tiếng thật lớn liền dừng lại.

Âu Dương Ngoạt được Âu Dương Thần Tu ôm trong lòng nên không hề bị thương, Âu Dương Thần Tu bị thương cũng không nghiêm trọng. Cánh tay bị rách da cộng thêm vài chỗ bầm tím.

Từ dưới đất đứng lên, Âu Dương Thần Tu liền kéo Âu Dương Ngoạt hỏi: “Có bị thương không?” Hoàn toàn không thèm để ý đến tình trạng của mình.

“Bị thương không phải ta mà là người, người nhìn tay mình đi.” Cánh tay Âu Dương Thần Tu biến thành máu thịt lẫn lộn, nhưng hần giống như không hề cảm thấy đau.

Âu Dương Thần Tu nhìn vết thương trên tay. “Không có gì, xước da mà thôi.” Sau đó lấy điện thoại gọi cho An Húc Nhiên.

“Người bảo hộ ta như vậy làm gì? Ta cũng không phải tiểu bạch thỏ người nuôi, đừng xem ta là loại người yếu đuối đó.” Nhìn cánh tay chảy máu Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt cảm thấy vô cùng chói mắt. Ngực đột nhiên nổi lên một trận phiền muộn, tâm tình khoái trá vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng, bị tức giận thay thế. Loại cảm xúc này chưa từng xuất hiện qua, so với chính mình bị mấy tên đàn ông lần trước vũ nhục còn cường liệt hơn.

“Ngoạt nhi, tại sao lại tức giận? Vết thương của người mới lành ta làm sao có thể để cho người bị thương lại chứ. Hơn nữa, lần này là ta sơ xuất, bảo hộ người là tất nhiên. Tin tưởng ta, ta không có xem người như súc vật.”

Thấy cậu không trả lời, Âu Dương Thần Tu tiếp tục nói: “Người không tin? Nếu ta xem người là súc vật người nghĩ bây giờ người còn tự do sao? Người có biết với năng lực của ta, ta có thể tùy thời giám thị người cho dù người ở bất cứ nơi đâu.”

“Nếu người dám xem ta là súc vật mà giám thị, ta sẽ phế tất cả những người mà người phái đến giám thị ta.”

“Vâng vâng vâng, không phải ta không giám thị người sao.” Nhìn chiếc xe, Âu Dương Thần Tu lại nói: “Bảo bối của ta, xem ra chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này, chiếc xe kia đang rỉ dầu.”

“Được.”

Âu Dương Thần Tu gọi điện thoại không bao lâu thì An Húc Nhiên chạy tới, mà chiếc xe kia, sau một lúc rỉ dầu thì nổ mạnh, âm thanh đinh tai nhức óc.

“Lão ca, nghe nói anh bị tai nạn xe?” Về biệt thự không lâu, Âu Dương Sóc nghe tin đến.

Tay Âu Dương Thần Tu đã được thoa thuốc băng bó, hần đang ngồi trên sofa, Âu Dương Ngoạt thì dựa trong ngực hần xem tivi.

“Không có gì, chỉ xước da mà thôi.” Âu Dương Thần Tu dựa vào sofa, biếng nhác trả lời.

“Lão ca, xe của anh bị kẻ khác động tay động chân sao?”

“Sóc, lát nữa cậu giúp tôi mời Đăng Điền Ngự Dã đến đây làm khách, tối nay tôi sẽ hảo hảo chiêu đãi hần.”

“...Dạ.”

Bổn gia Đăng Điền

Chỗ đáng sợ của Âu Dương Thần Tu không giống như Âu Dương Ngoạt thích huyết, thích giết người. So với việc giết người, hần càng thích khiến người thống khổ, khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Ví dụ như đối với Đăng Điền Tùng, Âu Dương Thần Tu tháo tất cả khớp tay hần, từ khớp ngón tay đến bả vai tất cả đều trật khớp, để cho hần đau đến chết đi sống lại, đường đường là một người đàn ông thế nhưng nước mắt chảy ròng ròng. Khi thủ hạ của hần tìm thấy hần, chỉ thấy hai cánh tay như bị phế, buông thõng hai bên, chạm cũng không thể chạm. Bởi vì tất cả các khớp đều bị trật, cho nên muốn phục hồi lại cũng hơi phiền toái, hơn nữa còn đau đớn gấp mười lần.

Đăng Điền thiếu gia sau khi thật vất vả phục hồi lại các khớp tay, lúc này đang ở nhà hưởng thụ người hầu đầm bóp, cho đến khi cửa ‘âm’ một tiếng bị đá văng, hần mới từ trên giường đứng lên: “Lão ba, ba hôm nay phát hỏa lớn như vậy làm gì? Đi vào cũng không thể nhẹ nhàng một chút sao?”

“Mày hôm nay ở bên ngoài làm gì?” Không để ý tới lời của hần, Đăng Điền Ngự Dã ngồi xuống ghế sofa sang trọng trong phòng con trai hồi.

“Không có gì a, không phải ba cũng biết rồi sao, con chỉ cho thủ hạ của ba đi giáo huấn một tên giương oai trên địa bàn của chúng ta mà thôi.” Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám khi dễ hắn, không chỉ vì nhà hắn là hắc đạo, mà còn vì thân thủ của hắn rất tốt, đã từng đạt quán quân võ thuật. Từ trước đến nay chưa từng thua ai bao giờ, hôm nay cư nhiên lại bại dưới tay một tên xa lạ, còn bị tên đó tháo khớp cả hai tay, hại hắn đau đến chết đi sống lại, chuyện nhục nhã như vậy bảo hắn làm sao có thể nuốt trôi?

Nghe lời con xong, Đằng Điền Ngự Dã cũng không nói gì thêm. Ông tựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại như suy nghĩ cái gì đó, người hầu trong phòng đã sớm lui xuống từ khi ông đá cửa vào. Trong phòng hiện giờ chỉ có hai cha con, thấy ông im lặng Đằng Điền Tùng cũng không có ý định mở miệng. Trong phòng nhất thời yên tĩnh một cách quỷ dị, ước chừng qua năm phút, Đằng Điền Ngự Dã mở mắt, vỗ vỗ tay, vài người đàn ông dáng người vạm vỡ đi vào.

“Đánh gãy hai tay nó.” Mệnh lệnh của ông làm tất cả mọi người không dám tin, không một ai có thể nghĩ tới ông cho người đánh gãy tay con mình.

“Lão ba, ba điên rồi sao?” Đằng Điền Tùng nhảy dựng lên, tức giận rống lên với người đàn ông đang ngồi trên sofa.

“Mày có biết người hôm nay giáo huấn mày là ai không? Mày có biết vì mày ngông cuồng tự đại, không coi ai ra gì mà mang đến cho gia tộc chúng ta hậu quả gì hay không?” Đối mặt với vẻ kích động của con trai, Đằng Điền Ngự Dã mặt không chút biểu tình, thanh âm vững vàng mang theo lãnh đạm, chỉ có đôi mắt lóe lên phần nộ kia mới tỏ rõ tâm tình của ông lúc này.

Nghe được lão ba oai phong lẫm liệt trong cảm nhận của mình lại nói chuyện ư ư như thế, Đằng Điền Tùng trong lòng tức giận lên tới đỉnh.

Hai mắt trở nên thâm độc lạnh lẽo, cảm xúc không khống chế được khiến âm thanh khàn khàn. “Lão ba, chẳng lẽ ba già rồi? Chẳng lẽ ba đã quên nhà chúng ta là gia tộc hắc đạo lớn nhất Nhật Bản? Người đàn ông kia có bản lĩnh gì mà có thể làm cho ba thốt ra những lời như vậy! Con thật không thể tin được, ba cư nhiên vì vậy mà muốn đánh gãy tay con. Con là con của ba! Là con trai ruột của ba đó!” Hắn nói ra những lời này giống như là lấy tảng đá nặng vào tim mình vậy, càng nói càng khó chịu...

Cha đã từng nói với hắn, ở đây không ai không e ngại lão đại gia tộc hắc đạo lớn nhất Nhật Bản, từ nhỏ hắn đã khát khao được như cha... Thế mà hôm nay, ông cư nhiên lại nói như vậy, hắn hoàn toàn không thể tiếp thu.

Lời của con giống như dao nhọn đâm vào tim, ông cũng không muốn giải thích, cũng không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, ông nhìn mấy người đàn ông đứng trong phòng. “Các người còn thất thần làm gì? Động thủ.”

Mặc dù nghe lệnh làm việc, nhưng dù sao đối phương cũng là thiếu gia bọn họ, bọn họ chỉ có thể khó xử giải thích: “Thiếu gia, thật có lỗi.”

Lập tức hai tiếng ‘răng rắc’ vang lên, nghe có vẻ chói tai trong căn phòng yên tĩnh, sau đó là một âm thanh thống khổ rên rỉ.

Đau đớn truyền khắp toàn thân, lần lượt kích thích thần kinh hắn. Sắc mặt trắng bệch, trên người đầm đìa mồ hôi, cả người vì đau đớn mà kịch liệt run rẩy, môi dưới bị cắn chặt bắt đầu chảy máu.

Dù sao cũng là con trai ruột, Đằng Điền Ngự Dã không đành lòng nhìn hắn thống khổ, phân phó thủ hạ đi gọi bác sĩ xong thì lập tức ra khỏi phòng. Ông không muốn ở lại trong phòng dù chỉ một phút, ông sợ nhìn thấy oán hận trong mắt con mình.

Xem ra ông thật sự đã già rồi, đã không còn tàn nhẫn như trước kia nữa, đối mặt với con mình ông đã có suy nghĩ không đành lòng, có lòng dạ đàn bà...

Bác sĩ không bao lâu thì đến, sau khi băng bó hai tay cho Đằng Điền Tùng xong liền rời đi.

“Thiếu gia, người tha thứ cho lão gia đi.” Lão quản gia nhìn Đằng Điền Tùng trưởng thành, ông biết hắn sùng bái cha mình cỡ nào, ông không đành lòng nhìn hai cha con vì hiểu lầm mà trở mặt thành thù, cho nên thừa dịp người hầu đi khỏi ông liền đến đây. monganhlau.wordpress.com

“Muốn ta tha thứ cho ông ấy? Chính miệng ông ấy sai người đánh gãy tay ta, người bảo ta làm sao tha thứ cho ông ấy?” Nghĩ đến đây trong mắt Đằng Điền Tùng có chút bi ai, nhưng càng nhiều hơn là phần hận.

“Thiếu gia, lão gia có nổi khổ.” Nghe giọng nói hàm chứa tức giận của hắn, lão quản gia có chút bất đắc dĩ trả lời.

“Nổi khổ? Nổi khổ gì mà có thể khiến ông ấy sai người đánh gãy tay ta!” Không phải hắn không biết tác phong hắc đạo, chỉ là vì từ nhỏ đến lớn hắn được mọi người phụng trong lòng bàn tay, muốn gì có đó. Hơn nữa bản thân hắn lại ưu tú, tất cả người trong nhà đều xem hắn như báu vật, cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Từ trước đến giờ cho dù phạm lỗi lớn, cha cũng chưa từng đánh hắn, lại càng không giống hôm nay đối xử tàn nhẫn với hắn như vậy.

Nếu là lỗi của hắn thì coi như xong, nhưng cứ nhiên không phải nguyên nhân nào khác, mà là vì người đàn ông tên Âu Dương Thần Tu, người khiến cha hắn vừa nghe đã sợ mất mật. Điều này làm hắn thật thất vọng, đau đớn trên cánh tay cũng không bằng đau đớn trong lòng của hắn.

“Thiếu gia, người còn nhớ đại bá của người không?”

“Tại sao lại không nhớ, người nhắc tới đại bá ta làm gì?”

“Thiếu gia, có lẽ người không biết, kỳ thật vị trí đương gia này là của đại bá người. Nhưng bởi vì năm đó đã xảy ra một chuyện không thể văn hồi, lúc đó đại bá người say rượu và đã xảy ra xung đột với một du khách. Sau đó bị người nọ cắt đứt gân tay gân chân trở thành phế nhân.” Trong gia tộc, người biết chuyện này đều tránh né không nhắc đến, vì vậy cũng biến thành bí mật. Đằng Điền Tùng là con trai độc nhất, hắn ra đời lúc Đằng Điền Ngự Dã đã ba mươi mấy tuổi, cho nên hắn càng không biết chuyện này.

Nhìn biểu tình khiếp sợ của Đằng Điền Tùng, lão quản gia thở dài nói: “Sau khi biết chuyện lão gia vô cùng tức giận, dù sao hai người cũng là anh em, tình cảm lại rất tốt. Cho nên khi lão gia tiếp quản gia tộc liền muốn đi tìm người nọ báo thù cho đại bá người, nhưng lại bị ông nội người ngăn cản. Bởi vì ông nội người thông qua các loại điều tra mới biết được thân phận người nọ. Hắn không chỉ là người thừa kế một tập đoàn tài chính, mà còn là người thừa kế một gia tộc thần bí. Người nọ tên là Âu Dương Thần Tu, thời điểm hắn đánh gãy tay chân đại bá người chỉ mới mười mấy tuổi...”

Bất quá lão quản gia không biết, lúc đó khi cảnh sát chạy đến hiện trường thì thấy Âu Dương Thần Tu đứng trong vũng máu, đôi mắt trong suốt không có bất cứ cảm xúc nào. Gương mặt không biểu tình, giống như người đàn ông cả người đầy máu không khác gì một con búp bê vải rách rưới bị ném vào bãi rác kia không liên quan đến mình.

Vì thế cảnh sát còn đặc biệt mời bác sĩ chuyên khoa thần kinh đến kiểm tra, bác sĩ sau khi kiểm tra Âu Dương Thần Tu xong nói thế này: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy ai như người này, lãnh huyết vô tình. Mọi người có tin không, khi chúng ta cho hắn kiểm tra thì phát hiện, lúc ra tay đánh gãy tay chân người khác, tim hắn vẫn đập bình thường, không hề vượt quá 80. Đơn giản mà nói, hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức cắt kinh mạch một người mà giống như cắt một cọng cỏ.”

“Vậy tại sao không xử lý hắn, chẳng lẽ người trong gia tộc chúng ta đều là vô dụng sao?” Lại là người đàn ông đó! Tại sao? Tại sao gia tộc còn để hắn sống?

“Thật xin lỗi thiếu gia, chuyện đó ta không biết. Ta chỉ biết sau đó ông nội người ra lệnh toàn bộ người trong gia tộc, không được báo thù, không được đến trên chóc người tên Âu Dương Thần Tu kia. Lúc đó cũng có vài người cãi lời ông nội người đi báo thù, nhưng tất cả đều có đi không có về, chuyện này cuối cùng cũng không giải quyết được gì.” Lão quản gia thở dài một hơi. “Thiếu gia, người biết không? Vừa rồi người nọ gọi điện thoại mời lão gia tối nay đến nhà hắn làm khách. Lão gia đánh gãy tay thiếu gia là vì sợ thiếu gia lại giống như đại bá người. Thiếu gia, lão gia là đang cứu người a, ta đã làm ở đây mấy chục năm rồi, sao có thể nhìn không ra lão gia thương yêu thiếu gia. Người là con trai duy nhất của lão gia, nếu không phải vì muốn cứu người, lão gia sao có thể làm như vậy? Người tha thứ cho lão gia đi.”

“Người còn ở đây nói với nó cái gì? Đằng Cương, ta thấy người cũng già rồi, càng ngày càng nói nhiều.” Thanh âm uy nghiêm vang lên tại cửa phòng, Đằng Điền Ngự Dã đứng ngoài cửa có chút phần nộ nhìn lão quản gia.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi lão gia.”

“Người đi xuống đi, ngày mai không cần đến nữa, người già rồi, nên nghỉ ngơi hưởng phúc.” Đàng Diên Ngự Dã thở dài nói.

“Lão gia, tôi...” Lão quản gia muốn nói thêm gì đó, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống. “Tôi đã biết.”

“Tại sao?” Nhìn bóng dáng cô đơn của quản gia, Đàng Diên Tùng chịu đựng cánh tay đau đớn hỏi.

“Ông ấy già rồi, nên nghỉ ngơi.” Một người già rồi tâm sẽ trở nên nhân từ, ngay cả bản thân ông cũng như thể hướng chỉ một quản gia? Đáng tiếc ông đã chậm một bước, để cho Đàng Diên Tùng biết một số chuyện không nên biết.

“Ba vào đây làm gì?” Tuy còn tức giận, nhưng lời nói Đàng Diên Tùng không còn nặng nề như lúc này, điều này chứng minh hẳn nghe lời quản gia, tha thứ cho Đàng Diên Ngự Dã.

“Ba tới nói cho con biết, buổi tối cùng ba đi nhận lỗi.”

“...Hảo” Ngược lại hẳn muốn nhìn xem, người đàn ông không gì không làm được trong miệng lão quản gia rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Thấy hẳn sảng khoái đáp ứng Đàng Diên Ngự Dã cũng không kinh ngạc, bởi vì ông biết là do lời nói vừa rồi của lão quản gia.

61. Chương 61

Buổi tối

Đàng Diên Tùng hai tay bó thạch cao đi theo sau Đàng Diên Ngự Dã lên xe chuẩn bị đến biệt thự Âu Dương Thần Tu.

Trong biệt thự, lúc Âu Dương Thần Tu giới thiệu Âu Dương Ngoạt là con hẳn, Đàng Diên Tùng đứng kế bên lập tức sững sờ cả nửa ngày cũng chưa phản ứng.

Cậu...cậu ta cư nhiên là con hẳn?! Hai người nhìn thế nào cũng không giống cha con, ngược lại giống tình nhân hơn!

“Hôm nay con tôi đã làm chuyện không nên làm đối với con ngài, tôi thấy vô cùng có lỗi. Tôi đã đánh gãy hai tay nó, hy vọng ngài không chấp nhận với nó.” Không hổ là lão đại hắc đạo, nói xin lỗi Âu Dương Thần Tu mà cũng không hề mất đi khí thế.

“Nếu là con ngài, mà ngài cũng đã làm đến nước này, nếu tôi tiếp tục tính toán chi li thì có vẻ quá hẹp hòi. Nể mặt ngài, tôi sẽ không làm khó con ngài nữa.” Âu Dương Thần Tu nhếch môi, không chút để ý nói

“Vậy tôi xin cảm tạ.” Khi bắt tay với Âu Dương Thần Tu, ông đã thấy băng gạc trên tay hẳn.

“Thiếu gia, bữa tối đã chuẩn bị xong.” An Húc Nhiên từ trong phòng ăn đi ra, đến bên cạnh Âu Dương Thần Tu thông báo.

“Gọi Ngoạt nhi ra đây.” Bởi vì không muốn cùng bọn họ tham gia đề tài này, càng không muốn nhìn thấy Đàng Diên Tùng, cho nên sau khi Âu Dương Thần Tu giới thiệu xong cậu liền chạy vào thư phòng chơi game.

Sau khi phân phó An Húc Nhiên đi gọi Âu Dương Ngoạt xong, Âu Dương Thần Tu nói với Đàng Diên Ngự Dã: “Chúng ta dùng bữa tối trước đi.”

Không khí trên bàn cơm thật hài hòa, ít nhất mà nói thật yên ả không có sóng ngầm mãnh liệt. Sau bữa cơm, Âu Dương Thần Tu và Đàng Diên Ngự Dã khách sáo với nhau vài câu xong hai cha con Đàng Diên liền rời đi.

“Tại sao ông ta đánh gãy tay con mình để nhận lỗi với người? Ông ta không phải là lão đại hắc đạo có thế lực rất lớn sao?” Âu Dương Ngoạt ngồi trên ghế sofa uống ca cao nóng, thuận miệng hỏi.

Âu Dương Thần Tu kéo cậu qua, ôm vào trong lòng, cười cười nói: “Ha hã, có lẽ chuyện mười mấy năm trước ảnh hưởng quá lớn đối với nhà bọn họ đi.”

“Chuyện gì?” Chuyện gì mà có thể làm cho đường đường một lão đại hắc đạo phải ăn nói khép nép, không tiếc đánh gãy tay con mình để xin lỗi.

“Ngọt nhi muốn biết?” Âu Dương Thần Tu đáy mắt hiện lên ý cười tà ác, hần cúi đầu tới gần lỗ tai Âu Dương Ngọt, dùng âm thanh trầm thấp nói nhỏ: “Chỉ cần tối nay người chủ động leo lên giường ta, ta lập tức nói cho người biết.” (— —|||)

“...” Nếu có thể, lúc này Âu Dương Ngọt thật muốn giết hần.

Không biết Âu Dương Thần Tu là cố ý hay vô tình, đêm nay hần không như thường ngày, tắm rửa xong liền ‘mặt dày mày dạn’ đi vào phòng Âu Dương Ngọt.

Sau khi tắm xong Âu Dương Thần Tu xuống thư phòng, ở thư phòng xử lý công việc xong thì trực tiếp về phòng ngủ của mình.

Âu Dương Ngọt nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, bây giờ đã quá 11giờ.

Trong phòng ngủ một mảnh tối đen như mực, cửa đóng chặt. Âu Dương Ngọt đã sớm lên giường, nhưng bất kể cậu có nhắm mắt bao lâu cũng không tài nào ngủ được. Cậu không ngừng lăn qua lăn lại, trần trọc mãi vẫn không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Những lúc như vậy thính giác của cậu càng thêm nhạy bén, đừng nói là tiếng dế ngoài cửa sổ, ngay cả âm thanh xào xạc lá cây khi gió thổi, rồi cả âm thanh động cơ ô tô trên quốc lộ xa xa cậu đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Thiếu một người làm cái giường giống như rộng gấp đôi, thật không rõ tại sao trước kia cậu ngủ một mình lại không hề cảm thấy.

Thói quen thật là đáng sợ. Cô đơn và tịch mịch đã sớm quên đi trong nháy mắt ủa về, trong tim như thiếu đi một cái gì đó mà không thể nào nói rõ.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, nhưng trong lòng Âu Dương Ngọt không thể nào bình yên.

Thói quen đối đầu, thói quen ỷ lại, thói quen chết tiệt kia cũng là do Âu Dương Thần Tu thiết lập bấy rập...

Âu Dương Ngọt xốc chăn lên, có chút tức giận xuống giường, ngay cả dép lê cũng không mang. Sau đó mở cửa đi về phía phòng Âu Dương Thần Tu, bỏ lại căn phòng tối đen như mực sau lưng.

Trong phòng Âu Dương Thần Tu vẫn còn sáng đèn, hần ngồi dựa đầu giường, dây lưng áo ngủ hơi lỏng, vạt áo tản ra hai bên, lộ ra ***g ngực rắn chắc màu đồng cổ.

Trong mắt mang theo đắc ý, giống như đã sớm biết trước kết quả. Bộ dáng nhàn hạ nhìn chằm chằm Âu Dương Ngọt xuất hiện trong phòng ngủ của hần.

“Sao vậy? Ngọt nhi không ngủ được à?” Âu Dương Thần Tu giọng nói trầm thấp dường như mang theo ý cười, biểu tình biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ.” Thói quen ỷ lại cũng không có gì đáng xấu hổ, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không từ ỷ lại biến thành yếu đuối! Âu Dương Ngọt thật thần nhiên đối mặt với cảm nhận của bản thân.

“Bảo bối của ta, lại đây.” Âu Dương Thần Tu nhìn cậu mặc áo ngủ phong phanh, chân lại không mang dép đứng trên sàn nhà lạnh lẽo. Vội vàng xốc chăn lên gọi Âu Dương Ngọt lên giường.

“Lạnh không?” Chờ Âu Dương Ngọt ngoan ngoãn leo lên giường, Âu Dương Thần Tu xoa bóp bàn chân có chút lạnh lẽo hỏi.

“Không lạnh lắm.” Cho dù là hàng lang cũng có hệ thống sưởi, nói chi đến phòng ngủ Âu Dương Thần Tu.

Sau khi Âu Dương Ngọt chui vào trong chăn, Âu Dương Thần Tu xoay người một cái đặt Âu Dương Ngọt dưới thân, gương mặt anh tuần kê sát mặt Âu Dương Ngọt, một bên dùng mũi cọ mũi Âu Dương Ngọt một bên dùng âm thanh gọi cảm trầm thấp hỏi: “Ngủ không được là vì không quen ngủ một mình sao?”

“Ừ.” Đây không phải là điều người muốn sao? Âu Dương Ngạc tuy rằng đơn thuần nhưng không phải kẻ ngốc, ít nhất trong lòng Âu Dương Thần Tu nghĩ gì cậu vẫn có thể đoán được.

“Ha hã, ta có thể cho rằng đây là một cái bắt đầu giữa hai chúng ta không?” Ham muốn Âu Dương Thần Tu rất lớn, thân thể Âu Dương Ngạc hẳn muốn, tâm Âu Dương Ngạc hẳn cũng nhất định phải đạt được! Mặc kệ trả giá bao nhiêu, mặc kệ cố gắng bao nhiêu, cho dù không từ thủ đoạn hẳn cũng nhất định phải đạt được mục đích.

“Ừ.”

Câu trả lời của cậu khiến gương mặt anh tuấn Âu Dương Thần Tu càng thêm ôn nhu, cúi đầu, khẽ sát Âu Dương Ngạc mệnh lệnh: “Hôn ta.”

“...”

Thấy Âu Dương Ngạc bất động, Âu Dương Ngạc tà ác cười nói: “Bảo bối, đừng quên là tự người chủ động leo lên giường ta.” mo

nganhlau.wordpress.com

“...” Giận! Âu Dương Ngạc dù sao cũng không phải là người dễ xúc động, cậu tuy có ý nghĩ muốn đánh Âu Dương Thần Tu, nhưng vẫn kiềm chế không ra tay.

Âu Dương Ngạc vẫn bất động, tính tình cậu hẳn hiểu hết tám chín phần, Âu Dương Thần Tu đương nhiên biết trong lòng Âu Dương Ngạc đang nghĩ gì. Hắn đột nhiên thay đổi giọng điệu, từ mệnh lệnh chuyển sang dễ dàng. “Hôn ta, bảo bối, ta muốn người!” Thanh âm khàn khàn chứng tỏ hắn đã nổi lên dục vọng.

“Vậy người có thể nói cho ta biết tại sao hôm nay Đằng Diên Ngự Dã đánh gãy tay con của mình để xin lỗi người.” Cho dù không hỏi Âu Dương Thần Tu nhất định cũng sẽ dùng thủ đoạn khiến cho cậu tự động leo lên giường hắn, vậy sao không thuận tiện đem vấn đề này hỏi ra luôn.

“Ha hã, yên tâm, ta sẽ nói cho người biết.” Âu Dương Thần Tu cười trả lời, song song đó, Âu Dương Ngạc hai tay đặt lên cổ hắn, cậu vươn đầu lưỡi màu hồng ra liếm lên đôi môi mỏng khô gợt của Âu Dương Thần Tu. Khi cậu liếm lộng môi hắn, Âu Dương Thần Tu cũng không vươn lưỡi ra lôi kéo chiếc lưỡi nhỏ bé ngọt ngào kia.

“Bảo bối, ngoan, đừng đùa, đem lưỡi người vói vào bên trong.” Đôi mắt ôn nhu mang theo *** nhìn Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu thanh âm khàn khàn lại một lần nữa dễ dàng thúc giục người dưới thân.

Ngay khi Âu Dương Ngạc nghe lời, ngoan ngoãn đem lưỡi thâm nhập vào trong miệng Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Thần Tu lập tức điên cuồng mút vào, bắt đầu gặm cắn, tàn sát bữa bãi đầu lưỡi trong miệng.

Hắn nửa nằm trên người Âu Dương Ngạc, một tay chống đỡ thân thể, một tay cởi bỏ áo ngủ Âu Dương Ngạc, sau đó vuốt ve chơi đùa điểm nhỏ nhỏ ra trước ngực.

“Ưm ~” Thân thể cực độ mẫn cảm, dưới kỹ thuật khiêu khích cao siêu Âu Dương Thần Tu, cảm giác như từng đợt điện lưu chạy qua người khiến Âu Dương Ngạc thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Đầu lưỡi ẩm áp ẩm ướt Âu Dương Thần Tu bắt đầu liếm lộng vành tai cậu, tay cũng chậm rãi di chuyển xuống hạ thân. Sau đó nắm lấy, tiến hành cao thấp xoa nắn, động tác thuần thục không vì đầu lưỡi đang trên chọc vành tai mà phân tâm.

Nụ hôn nóng bỏng dần dần dời xuống cái cổ trắng nõn, hắn khẽ cắn rồi mút vào để lại một loạt dấu hôn. Âu Dương Ngạc toàn thân phỉếm hồng, khiến làn da trắng nõn càng thêm mê người. Gương mặt cậu đỏ bừng vô cùng đáng yêu, đôi mắt xanh thắm dưới ngọn đèn hôn ám mang theo hơi nước mỏng lung, hai cánh môi đỏ như son hé ra, tiếng rên rỉ ngọt ngào từ đó tràn ra ngoài, giống như tiếng chú mèo con vậy.

Trước ngực Âu Dương Ngạc đã xuất hiện không ít dấu hôn, một đường kéo dài xuống tới bụng. Nhìn Âu Dương Ngạc đôi mắt bắt đầu mơ màng, Âu Dương Thần Tu xấu xa cười. Vươn đầu lưỡi liếm phần đầu ngọc hành xinh xắn, sau đó ngậm vào trong miệng bắt đầu phun ra nuốt vào.

“...Ưm...A...A...Ân...” Khoang miệng ẩm áp ẩm ướt, cọ xát vô cùng sắc khoái khiến Âu Dương Ngạc lớn tiếng rên rỉ.

Âu Dương Thần Tu một bên phun ra nuốt vào, một bên thưởng thức Âu Dương Ngạc vì *** mà trở nên quyến rũ. Dưới ánh sáng mờ nhạt, gương mặt kia càng xinh đẹp mịn hoặc như yêu tinh.

Hắn vươn một tay ra sau vuốt ve bộ lông dục vọng đã sớm cứng rắn của mình, muốn thư hoãn một chút cảm giác tưởng đau khó nhịn kia.

“Không...không được...Ồ...Ồ...Ta...Ta muốn ra...” Thanh âm Âu Dương Ngạc lúc này vì động tình mà đứt quãng nỉ non.

Âu Dương Thần Tu nhả ngọc hành trong miệng ra, đổi qua dùng tay xoa nắn. “Ngoan ~ Bảo bối của ta ~ muốn ra thì ra đi!”

Theo một tiếng nức nở Âu Dương Ngạc, một dòng chất lỏng màu trắng ấm áp tiết vào tay Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu mở hai chân Âu Dương Ngạc ra, tiểu huyết đóng chặt hiện ra trước mặt hắn. Âu Dương Thần Tu chậm rãi cho ngón tay vào bên trong thăm dò, bởi vì có dịch thể mà ngón tay dễ dàng ra vào...

Do hai người mới làm cách đây không lâu nên thân thể rất nhanh thích ứng, lúc này trên mặt Âu Dương Thần Tu đã xuất hiện một tầng mồ hôi, sau khi tiểu huyết có thể tiếp nhận thứ cực đại của mình, Âu Dương Thần Tu không chút do dự đem dục vọng tưởng đau sáp đi vào.

“...Ân...ô...” Dị vật thật lớn xâm lấn làm Âu Dương Ngạc có chút khó chịu, cậu nhũ mỳ bắt đầu vặn vẹo thân thể, đôi mắt ngập nước nhìn Âu Dương Thần Tu: “Không muốn...Ân...khó chịu...Người đi ra.”

—Ngoan— bảo bối, đừng nhúc nhích.” Trời biết là hắn dùng tia lý trí cuối cùng để kiềm chế bản thân, vậy mà bảo bối dưới thân lại cố tình đổ thêm dầu vào lửa, cứ vặn vẹo thất lực không ngừng.

Phòng tuyến cuối cùng nháy mắt sụp đổ, Âu Dương Thần Tu găm nhẹ một tiếng, không tiếp tục kiềm chế mà bắt đầu trều sáp.

“...A...Đau!” Âu Dương Ngạc bị đau, trong tiếng rên rỉ mang theo kháng nghị.

“Bảo bối, vừa rồi ta đã kêu ngươi dừng động, chịu đựng một chút, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Âu Dương Thần Tu nói xong, lại một lần nữa nắm lấy ngọc hành vì phát tiết một lần mà mềm xuống, chậm rãi trên chọc thẳng đến khi một lần nữa đứng lên.

“Ân...A...Ha a...Ân...” Tiểu huyết tê dại khiến Âu Dương Ngạc không kìm nổi kêu ra tiếng, cậu chủ động ôm lấy Âu Dương Thần Tu, môi dán lên ngực, học theo hắn mà liếm lộng.

Cậu chủ động làm dục vọng Âu Dương Thần Tu trong nháy mắt vọt lên tới đỉnh, làm cho hắn thiếu chút nữa giống như thiếu niên mới biết yêu lần đầu tiên làm tình, còn chưa kịp xuất quân đã bị đánh tới bởi phải buông vũ khí đầu hàng.

Thật vất vả nhịn xuống, Âu Dương Thần Tu trừng phạt nắm hàm dưới Âu Dương Ngạc, hung hăng hôn cậu, vừa mãnh lực trều sáp, vừa tà ác nói: “Bảo bối, xem ra ngày mai ngươi không muốn đi học.”

“...Ân...Chậm...Ngươi chậm một chút...Ừm...Ha a...Ồ...” Không biết đem lời hắn nói nghe vào bao nhiêu, hiện giờ Âu Dương Ngạc bởi vì dục vọng ở trong cơ thể của cậu mạnh mẽ trều sáp mang đến khoái cảm mà có chút chịu không nổi, thanh âm giống như đang nức nở...

Có một quyển sách viết một câu thể này ‘Tình yêu giống như chuyện ngoài ý muốn, làm người ta trở tay không kịp’...

Có lẽ đây cũng là một đạo lý. Suy cho cùng yêu chính là yêu, đôi khi nó chỉ xảy ra trong phút chốc, cho dù người có tin hay không.

62. Chương 62

Sáng hôm sau, buổi sáng mùa đông thấy mặt trời, bên ngoài, bông tuyết tựa như lông tơ, nhẹ nhàng bay múa trên không trung, rồi từ từ phiêu tán xuống mặt đất. Khắp nơi không có chỗ nào không có tuyết,

nhưng chỉ phủ một tầng mỏng manh mà thôi.

Màn cửa sổ không được kéo ra, trong phòng Âu Dương Thần Tu vẫn tối đen như mực.

Tối hôm qua Âu Dương Thần Tu quả thật giằng co Âu Dương Ngoạt suốt cả một buổi tối, đến khi rạng sáng Âu Dương Ngoạt tỉnh bì lực tăn, không thể nhịn được nữa mở miệng uy hiếp hấn mới buông tha, an phận ôm nhau ngủ.

Đã quen gối đầu lên tay Âu Dương Thần Tu ngủ, Âu Dương Ngoạt ngủ rất say, không hề có dự định thức dậy, cho dù bây giờ đã là 10 giờ sáng.

Âu Dương Thần Tu nghiêng người, vươn tay vuốt ve mái tóc nâu mềm mại của cậu, sau đó lại dời về hai má bóng loáng xinh đẹp.

Dưới tấm chăn mềm mại ấm áp, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau, một chân Âu Dương Ngoạt khoát lên thắt lưng Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu không biết suy nghĩ cái gì, cứ lẳng lặng như vậy nhìn Âu Dương Ngoạt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Hấn nhẹ nhàng cử động cánh tay, sau đó từ từ rút ra, toàn bộ quá trình tốn không ít thời gian, hấn không dám vội vàng, rất sợ người trong ngực bị quấy nhiễu mà tỉnh lại.

Xuống giường, nhét lại góc chăn cho Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu cầm quần áo vào phòng tắm, sau khi tắm rửa hoàn tất mới đi xuống lầu.

“Thiếu gia sớm.” Thấy Âu Dương Thần Tu từ trên lầu đi xuống, An Húc Nhiên một bên lễ phép chào hỏi một bên nhìn lên trên lầu.

“Ngoạt nhi còn đang ngủ, đừng lên quấy rầy nó.” Biết An Húc Nhiên đang nghĩ cái gì, Âu Dương Thần Tu vừa chỉnh cổ áo vừa nói.

“Vây học viện tiểu thiếu gia...” Sáng nay không thấy Âu Dương Ngoạt xuống lầu, An Húc Nhiên mấy lần muốn lên gọi người, nhưng vì Âu Dương Thần Tu đã từng ra lệnh bất cứ kẻ nào cũng không được tùy tiện lên lầu, cho nên hấn không dám đi.

“Người đến học viện xin cho Ngoạt nhi nghỉ một ngày, a, đúng rồi, thuận tiện người tìm hiểu xem ở học viện đã xảy ra chuyện gì. Hôm qua Ngoạt nhi đột nhiên trở về nhất định có nguyên nhân.” Vừa nói Âu Dương Thần Tu vừa đi hướng phòng ăn, An Húc Nhiên vốn đi phía sau hấn, nghe vậy liền đáp ứng rồi xoay người đi ra ngoài.

Ăn xong bữa sáng, Âu Dương Thần Tu vào thư phòng xử lý chuyện công ty, đương nhiên đó chỉ là một phần nhỏ mà thôi, đại bộ phận đều giao cho Âu Dương Sóc xử lý. Hiện giờ Âu Dương Sóc vẫn phải thường xuyên chạy tới chạy lui giữa các quốc gia, có lẽ đã quen với loại sinh hoạt bận rộn này, bây giờ gã không còn kêu khổ kêu mệt như trước kia nữa, ngược lại suốt ngày cười hì hì, một bộ dáng thích thú.

Khi làm việc thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua mấy tiếng. Nâng tay trái nhìn đồng hồ, bây giờ là 12 giờ trưa, buông công việc trong tay, Âu Dương Thần Tu đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Đi lên lầu, Âu Dương Thần Tu nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ của mình, Âu Dương Ngoạt vẫn còn chui trong chăn ngủ, chỉ lộ mái tóc ra bên ngoài.

Âu Dương Thần Tu đi vào, kéo màn cửa sổ ra, ánh sáng từ bên ngoài lập tức xuyên vào. Hấn đến mép giường ngồi xuống, kéo chăn trên đầu Âu Dương Ngoạt xuống, giọng nói mang theo ý cười. “Bảo bối, dậy thôi.”

Âu Dương Ngoạt hừ hừ hai tiếng, trở mình một cái, vươn tay muốn kéo chăn trùm lên đầu, hi vọng chắn đi ánh sáng chói mắt kia.

Động tác của cậu làm Âu Dương Thần Tu có chút buồn cười, trên thực tế hấn cũng đã bật cười. Hấn cầm lấy điều khiển trên bàn, chỉnh điều hòa đến mức tối đa, sau đó xốc chăn lên. “Ha hã, bảo bối của ta nên dậy thôi, lát nữa ăn cơm trưa xong ta mang người đi chơi.”

“...Ừm...” Trong nháy mắt chần bị xốc lên, thân thể trắng nõn trần trụi Âu Dương Ngọa hiện ra trước mắt Âu Dương Thần Tu. Cho dù có mở đều hòa hết mức vẫn không thoải mái bằng trong chần. Âu Dương Ngọa vươn tay quơ quơ xung quanh nhưng không tìm thấy chần, vì thế mở mắt nhìn: “Ta ngủ bao lâu rồi.”

“Đủ lâu, người ngủ gần một ngày rồi.” Xoa xoa mặt cậu, Âu Dương Thần Tu trả lời.

Một ngày? Có chút hoài nghi nhìn gương mặt mang theo ý cười của Âu Dương Thần Tu, sau đó túm tay đeo đồng hồ của hắn xem giờ. “Thất lưng ta đau không muốn dậy, người đi ra ngoài đi.”

“Ha hả, phải không? Vậy ta giúp người xoa bóp.” Âu Dương Thần Tu nói xong liền sờ lên thân thể trần trụi của cậu.

“...” Cái gì mà xoa bóp? Cái này căn bản là quấy rối ***! Không chút khách khí đánh bay cái tay không an phận trên người mình, Âu Dương Ngọa trừng hắn nói: “Được rồi! Ta không cần người giả bộ tốt! Ta sẽ không dậy, người ra ngoài đi!”

“Được rồi được rồi, đừng đuổi ta đi bảo bối, không dậy thì được rồi chứ gì!” Nhặt cái chần dưới sàn nhà lên đắp cho cậu, Âu Dương Thần Tu lúc này mới nghiêm túc xoa bóp cho cậu.

“Thoải mái không?” Âu Dương Thần Tu vừa xoa vừa ôn nhu hỏi.

“Ừm.” Thật không ngờ kỹ thuật xoa bóp của hắn tốt như vậy, Âu Dương Ngọa trở mình nằm úp sấp trên giường, hưởng thụ Âu Dương Thần Tu phục vụ. “Ta muốn tắm rửa.”

Tối hôm qua Âu Dương Thần Tu quần quít lấy cậu làm rất nhiều lần, mỗi lần đều bắn bên trong, bởi vì quá nhiều mà chảy cả ra ngoài, khắp đùi Âu Dương Ngọa chỗ nào cũng có hướng chỉ là trên giường. Lúc đó rất muốn ngủ nên cậu không quan nhiều như vậy, bây giờ tỉnh ngủ, cảm giác khó chịu kia làm cậu muốn đổi drap giường ngay lập tức.

“Được rồi, ta đi chuẩn bị nước cho người, khi nào xong sẽ ôm người đi tắm.” Âu Dương Thần Tu sủng nịch nhìn cậu nói.

“Được.” Nhắm mắt lại, Âu Dương Ngọa mơ hồ lên tiếng.

Âu Dương Thần Tu ở trong phòng tắm xả nước, chờ bồn tắm đầy nước mới quay lại, trên tay cầm theo khăn lông màu trắng thật lớn. Kéo Âu Dương Ngọa từ trong chần ra, sau đó lấy khăn lông kia quần cậu lại rồi mới ôm đi vào phòng tắm.

“Có thể tự tắm không? Hay là ta tắm cho người?” Dem cậu bỏ vào trong bồn nước ấm, Âu Dương Thần Tu hỏi.

Âu Dương Ngọa nhìn nhìn bằng gạc trên cánh tay Âu Dương Thần Tu. “Ta không vô dụng đến mức cần người tắm cho ta, ta tự mình tắm, tay người không thể dính nước.”

Âu Dương Thần Tu biết cậu lo lắng, hôn lên mặt cậu một cái. “Ta đi đổi drap giường.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

“Khoan đã! Cái đó...chính là...”

Nhìn cậu muốn nói lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thì đỏ bừng như sắp xuất huyết đến nơi. Âu Dương Thần Tu đầu tiên là sững sốt sau đó chợt hiểu ra, hai tay cho vào túi quần, đứng cạnh bồn tắm cười xấu xa, đợi xem cậu muốn nói gì.

Thấy bộ dáng xem kịch vui của hắn, Âu Dương Ngọa vừa tức vừa gấp. Cậu chưa từng thể nghiệm qua cái loại cảm xúc quần bách này, hoặc là nói cậu trước kia không hề có cảm xúc. Âu Dương Ngọa nghĩ nghĩ, cắn chặt răng. “Bên trong...thứ bên trong...làm sao lấy ra...?” Làm sao lấy ra? Đường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra vậy. Bởi vì cậu nhìn thấy Âu Dương Thần Tu chết tiệt kia đang cười. Đúng! Cậu dám cam đoan, cậu tuyệt đối không nhìn lầm — Âu Dương Thần Tu đang cười!

Chỉ thấy Âu Dương Thần Tu bước một bước tới gần Âu Dương Ngọa, kề tai cậu nói nhỏ: “Bảo bối, đương nhiên là phải với tay vào bên trong để lấy ra.” Sao đó liềm liềm vành tai cậu, bộ dáng phóng đảng.

Cơ thể mẫn cảm Âu Dương Ngoạt bị hấn trêu chọc mà run rẩy, sau đó vẻ mặt xấu xí nói: “Đã biết! Người có thể đi rồi.”

“Bảo bối, đừng thẹn thùng như vậy, nếu không thể tự lấy thì có thể yêu cầu ta giúp.” Âu Dương Thần Tu xấu xa nói.

“...” Giận! Âu Dương Ngoạt cầm lấy chai sữa tắm bên cạnh ném về phía Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu không chút hoang mang, tránh cũng không tránh, vươn tay dễ dàng tiếp được ‘hung khí’ bay về phía mình, sau đó bày ra bộ dáng giáo dục nói: “Bảo bối, nếu lần sau người còn lấy cái này ném ta, ta sẽ đánh mông người!”

Tuy kinh ngạc với thân thủ nhanh nhẹn Âu Dương Thần Tu, nhưng Âu Dương Ngoạt cũng không biểu hiện ra ngoài, cãi lại nói: “Hừ! Ai sợ ai.”

Âu Dương Thần Tu tiến lên vài bước, nắm hàm dưới cậu hung hăng hôn một phen, thẳng đến khi môi Âu Dương Ngoạt sưng đỏ mới buông tha. Sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng mình. “Người đánh không thẳng ta, bảo bối.” Có chút luyến, lại hôn đôi môi mê người kia một cái nữa rồi mới rời đi.

“...” Lúc này, phòng tắm chỉ còn lại một mình Âu Dương Ngoạt.

Chờ Âu Dương Ngoạt tắm xong, Âu Dương Thần Tu cũng đã quay lại.

Âu Dương Thần Tu lau khô thân thể cho cậu, sau đó lấy khăn lớn bọc người cậu rồi mới ôm về phòng ngủ.

“Đói bụng không? Muốn ăn gì nào?” Âu Dương Thần Tu ngồi trên giường, ôm người vào trong lòng hỏi.

“Bánh ngọt.” Âu Dương Ngoạt thích nhất điểm tâm ngọt của vị đầu bếp trong nhà, nghe Âu Dương Thần Tu hỏi cậu không chút do dự trả lời.

“Ha hã, hảo, ta đi gọi người làm bánh trứng muối cho người được không? Hay là người muốn bơ?”

“Cái nào cũng được, tốt nhất là mỗi thứ một phần, ta còn muốn bánh táo nữa.” Nói xong Âu Dương Ngoạt liền cảm thấy nước miếng sắp chảy ra đến nơi.

“Được, vậy người mặc quần áo đi, xong ta sẽ ôm người xuống dưới.”

“Ta không muốn mặc mấy cái này, ta muốn mặc áo ngủ.” Nhìn bộ quần áo màu trắng không biết hấn để ở đó khi nào, Âu Dương Ngoạt có chút mất hứng nói.

Nhún nhún vai “Ta thì không hề gì, nhưng mà người thật sự muốn mặc như vậy sao?” Chỉ chỉ trên người cậu, Âu Dương Thần Tu đắc ý nói.

Theo ánh mắt của hấn, Âu Dương Ngoạt cúi đầu nhìn ngực mình. Trời a! Tất cả đều là vết thâm tím. “Vậy ta không xuống dưới.” Ý là hôm nay cậu ở trong phòng ngủ ăn cơm.

Âu Dương Ngoạt không biết, Âu Dương Thần Tu là người khiết phích. Trước không nói đến việc hấn chưa bao giờ cho phép bất cứ kẻ nào vào phòng ngủ của hấn, cho dù là tình nhân mà hấn thích nhất cũng chưa từng vào. Trước kia hấn mang người về đều làm tình ở phòng khách (phòng dành cho khách), làm tình còn không có thì đừng nói chi đến chuyện ăn cơm trên giường. Âu Dương Ngoạt tuyệt đối xem như một ngoại lệ duy nhất.

Khoảng 30 phút sau thì Âu Dương Thần Tu quay lại, trên tay bưng một khay bánh ngọt, mỗi thứ một phần. Hấn vừa bước vào trong phòng liền tràn ngập hương bánh, vị ngọt béo béo làm Âu Dương Ngoạt nuốt một ngụm nước miếng.

Nhìn cậu hai mắt thẳng tắp ngó chăm chăm thứ trên tay mình, Âu Dương Thần Tu buồn cười nói: “Nếu ở đây có gương ta thật muốn cho người xem vẻ mặt của người lúc này, không khác gì một chú chó con.”

Không để ý tới lời hấn nói, Âu Dương Ngoạt cầm lấy một cái bánh cắn một miếng to. “Người muốn ăn không?” Đưa bánh trong tay đến bên miệng Âu Dương Thần Tu hỏi.

Âu Dương Thần Tu ghét nhất đồ ngọt, hấn nhúu nhúu mồm nhưng vẫn hé miệng cắn một miếng nhỏ. “Ừm, không quá ngọt, hương vị cũng không tệ lắm! Chẳng trách người thích như vậy.”

“Ừ, sau này khi nào về nước mang vị đầu bếp này theo đi!” Âu Dương Ngoạt hàm hồ nói.

“Hảo, chỉ cần người vui vẻ là được.” Nói xong Âu Dương Thần Tu ghé sát mặt cậu, liếm bơ dính trên khóe miệng.

“Có phải người nên nói chuyện ở học viện cho ta nghe không?” Đột nhiên nhớ tới chuyện sau khi An Húc Nhiên từ học viện trở về báo lại, Âu Dương Thần Tu nhìn cậu hỏi.

Âu Dương Ngoạt ngăn người, nuốt thức ăn trong miệng sau đó nghĩ nghĩ nói: “Không có chuyện gì lớn, người đừng nhúng tay.”

“...Được rồi, nhưng có chuyện gì thì phải nói với ta.” Tuy rằng đáp ứng không nhúng tay nhưng không có nghĩa là hắn sẽ mặc kệ, Âu Dương Thần Tu tính toán trong lòng.

Nhiều bánh như vậy, nhưng chỉ một mình Âu Dương Ngoạt ăn hết, có thể thấy cậu thích thế nào. Dương nhiên cậu cũng chia sẻ cho Âu Dương Thần Tu một ít, bất quá không đến một phần ba. Trong lúc cậu còn đang ăn bánh ngọt, Âu Dương Thần Tu xuống lầu bụng lên cho cậu một ly sữa.

Lấp đầy bụng, Âu Dương Ngoạt vẻ mặt thỏa mãn dựa vào đầu giường, Âu Dương Thần Tu lấy khăn lau miệng cho cậu. “Ta xuống lầu ăn cơm, lát nữa sẽ quay lại.”

“Được.” Âu Dương Ngoạt gật gật đầu lên tiếng.

Âu Dương Ngoạt ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, ước chừng được mười phút thì đột nhiên mở mắt ra, xóc chấn lên, toàn thân trần trụi nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Trên hành lang không có ai, Âu Dương Ngoạt chạy nhanh về phòng mình, lấy máy chơi game xong liền quay lại phòng Âu Dương Thần Tu.

“Aaaaaa—!!” Một tiếng thét phụ nữ phá hủy bầu không khí yên tĩnh trong biệt thự.

Âu Dương Thần Tu đang ăn cơm trong phòng ăn, nghe tiếng thét lập tức buông bát chạy lên lầu.

Trên hành lang tầng hai, Âu Dương Ngoạt toàn thân trần trụi, tay cầm máy chơi game. Đối diện cậu là một người hầu nữ, mặt đỏ bừng ôm drap giường Âu Dương Thần Tu vừa đổi lúc này.

Tình cảnh này quá mức kích thích Âu Dương Thần Tu, lửa giận trong lòng hắn bốc lên, một bên kéo Âu Dương Ngoạt ôm vào lòng mình che chắn, một bên hướng người hầu nữ quát: “Ai kêu người lên đây!”

“...Tôi...tôi...Thật xin lỗi...Tu thiếu gia, tôi...tôi không phải cố ý...tôi chỉ là...chỉ là...” Bị Âu Dương Thần Tu quát, người hầu nữ vô cùng sợ hãi, không chỉ bắt đầu nói lắp mà hai mắt cũng đã ướt át, đối mặt với phần nộ Âu Dương Thần Tu cô không biết phải làm thế nào.

Hoàn toàn không để ý tới bộ dáng đáng thương của người hầu nữ, nhìn nhìn Âu Dương Ngoạt vẻ mặt vô tội trong ngực, Âu Dương Thần Tu áp chế lửa giận, tận lực không rống lên với người hầu nữ: “Người đi xuống! Lần sau nếu ta chưa cho phép thì không được lên đây.”

Dùng ống tay áo lau nước mắt, người hầu nữ gật đầu, vội vã ôm drap giường chạy xuống lầu.

Âu Dương Thần Tu một phen ôm lấy Âu Dương Ngoạt ba bước thành hai bước đi về phòng ngủ, một cước đá văng cửa phòng, sau đó đem Âu Dương Ngoạt ném lên giường.

Nhớ tới một màn vừa rồi, Âu Dương Thần Tu cảm thấy bản thân như muốn phát điên, hắn xanh mặt, trong mắt lóe lên ngọn lửa phần nộ: “Chết tiệt! Người không ở trong phòng mà chạy ra ngoài làm gì?”

“Ta nhầm chán, muốn đi lấy máy chơi game chơi.” Âu Dương Ngoạt không phải người cuồng bại lộ, cậu làm sao biết người hầu sẽ xuất hiện ở đó, còn đúng lúc chạm mặt nữa chứ.

“Đi ra ngoài người không biết mặc quần áo sao? Người không mặc quần áo còn chạy khắp nơi làm cái gì? Muốn lấy đồ không biết gọi người sao?” Hắn nói như súng nổ liên tục, dường như càng nói càng tức, lúc này Âu Dương Thần Tu thật sự rất muốn đánh cậu.

Nhìn bộ dáng như muốn ăn thịt người của Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt nhất thời không biết nói gì mới tốt, cậu liếm liếm môi nói: “Ta không cố ý, ta chỉ muốn về phòng lấy máy chơi game thôi, dù sao

cũng có mấy bước chân nên mới không mặc quần áo. Ta làm thế nào biết có người lên đây, không phải bình thường bọn họ đều không lên lầu sao.”

Âu Dương Ngạc nói cũng không sai, nhìn thì cũng đã nhìn rồi, bây giờ có nói gì cũng vô ích. Âu Dương Thần Tu thở dài một hơi, ngồi xuống giường kéo cậu ôm vào lòng. “Không được có lần sau! Nếu còn xuất hiện loại tình huống này một lần nữa ta sẽ cho người biết hậu quả, người tốt nhất nên nhớ kỹ.”

“Đã biết.” Cho dù Âu Dương Thần Tu không cảnh cáo cậu cũng sẽ không làm như vậy một lần nào nữa, cảm giác bị người ta nhìn thấy không hề dễ chịu.

“Thắt lưng còn đau không?” Không muốn tiếp tục nói đến vấn đề làm người ta nổi điên kia nữa, Âu Dương Thần Tu xoa bóp thắt lưng người trong lòng hỏi.

“Ừm, đỡ nhiều rồi, người xoa bóp tiếp cho ta đi.” Nói xong liền nằm lên đùi Âu Dương Thần Tu chờ hần phục vụ.

Âu Dương Thần Tu thuận theo xoa bóp cho cậu, sau đó nói: “Người đã có thể xuống giường chạy khắp nơi rồi thì lát nữa đi với ta đến một chỗ.”

“Đi đâu?”

“Lát nữa người sẽ biết.” Xoa cho cậu được một lúc thì Âu Dương Thần Tu đứng dậy đi chuẩn bị quần áo. “Mặc vào đi, bây giờ chúng ta đi.”

Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng Âu Dương Ngạc vẫn lấy quần áo mặc vào. Quần jean, áo lông trắng, giày thể thao, phối hợp với gương mặt kia nhìn cậu càng thêm xinh đẹp.

Bên ngoài tuyết còn đang rơi nên khí trời rất lạnh. Đi ô tô đến Tân Túc, sau khi đậu xe vào bãi xong Âu Dương Thần Tu liền dẫn Âu Dương Ngạc vào cửa hàng xem cậu thích cái gì. Âu Dương Ngạc rất thích mang giày thể thao, cho nên Âu Dương Thần Tu mua cho cậu hai đôi giày mới.

Đồng hồ tây nhìn dạo chơi một vòng, thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã năm giờ chiều.

“Lát nữa chúng ta có đi đâu nữa không? Hay là đi về?” Âu Dương Ngạc ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Không! Ta dẫn người đến chợ đêm chơi.” Hôm nay Âu Dương Thần Tu không mặc tây trang, hiện giờ hần mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng, thoát nhìn giống một thanh niên hai mươi. Đứng cạnh Âu Dương Ngạc quả thật là một đôi tuấn nam ‘mỹ nữ’. Hai người trong mắt người đi đường chính là một đôi tình nhân khiến bao người hâm mộ.

Nam thì thì hâm mộ Âu Dương Thần Tu có thể tìm được tình nhân xinh đẹp như vậy. Nữ thì hâm mộ Âu Dương Ngạc có tình nhân anh tuấn như thế.

Dẫn Âu Dương Ngạc đến chợ đêm, nơi này chật kín người, vô cùng náo nhiệt. Cảnh sát đứng bên lề đường duy trì giao thông, trên đường có không ít nam nữ tốp năm tốp ba đi xe đạp.

Chợ đêm không chỉ vô cùng náo nhiệt mà còn có rất nhiều hàng rong bán thức ăn vặt. Trước mặt hai người là một quầy bán mì xào, chủ quầy là một người đàn ông trung niên, hai tay cầm hai cái sạn đảo mì.

Âu Dương Ngạc nhìn nhìn, thấy không có gì hứng thú liền kéo Âu Dương Thần Tu đi về phía trước.

“Tay người sao lại lạnh như vậy? Có thấy lạnh lắm không? Hay là mặc quần áo ít quá?” Chạm tay Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu nhíu mày, đứng yên cúi đầu hỏi cậu.

“Không lạnh, chỉ là tay lạnh mà thôi.” Âu Dương Ngạc không hề gì trả lời.

“...” Âu Dương Thần Tu không nói gì, cầm tay Âu Dương Ngạc bỏ vào túi áo mình. Cử chỉ thân mật cùng với bộ dạng và khí chất hơn người của bọn họ khiến cho một nhóm người qua đường phải ghé mắt.

Đi tiếp qua một đoạn là quầy bán mức quả ghim thành xâu, không chỉ hồ lô, còn có anh đào, ô liu. Mỗi loại trái cây đều được xuyên trên một que nhỏ, bên ngoài là một lớp đường sáng bóng trong suốt.

“Muốn ăn?” Thấy Âu Dương Ngạc nhìn chăm chăm vào những xâu kẹo trái cây đủ màu sắc kia, Âu Dương Thần Tu sững sờ hỏi.

“Không, ta chỉ cảm thấy nhìn thật vui mắt.” Lắc lắc đầu, Âu Dương Ngạc tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là một sạp bán khoai tây chưng, không chỉ đem khoai tây chưng thành giống như đậu hũ, mà trên mặt còn có một lớp bơ thật dày.

Âu Dương Thần Tu nhíu mày nhìn thứ có cảm giác ngọt chết người kia, bóp bóp tay bảo bối trong túi nói: “Người không thể ăn thứ này, không vệ sinh, hơn nữa bơ kia nhìn không tốt lắm. Không phải hôm nay người mới ăn bánh ngọt sao? Ăn đồ ngọt ít thôi, nếu không sẽ sinh bệnh.” Nói ra một mớ lý do, suy cho cùng chỉ là vì sợ Âu Dương Ngạc muốn mua thứ kia thôi. Nguyên nhân chỉ có một Âu Dương Thần Tu nhìn phản cảm.

“Ai nói ta muốn ăn?” Âu Dương Ngạc không phải kẻ ngốc, tâm tư Âu Dương Thần Tu cậu còn không biết sao. Khinh bỉ nhìn hắn một cái, Âu Dương Ngạc đi tiếp.

Đi qua sạp khoai tây chưng, tiếp đó là sạp khoai tây chiên. Khoai tây cắt thành miếng, xuyên vào que trúc, sao đó cho vào chảo chiên đến khi nào khoai tây trở nên vàng óng ánh. Hương thơm tỏa ra bốn phía, người chưa đến nhưng vẫn có thể ngửi được mùi thơm kia. mong

anhlaui.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu vẫn luôn chú ý tới biểu tình Âu Dương Ngạc, lúc này hắn rất rõ ràng, lấy tiền lẻ trong ví đến mua cho Âu Dương Ngạc một xâu.

“Thấy chợ đêm thế nào?”

“À, cũng không tệ lắm.” Âu Dương Ngạc vừa ăn vừa trả lời.

Đi về phía trước một đoạn thì trên tay Âu Dương Ngạc có thêm một xâu mực và một xâu cá viên chiên. Âu Dương Thần Tu còn giúp cậu cầm một hộp bạch tuộc viên và một túi hạt dẻ. Vốn cậu còn muốn thử các loại rượu Nhật Bản ở quầy hàng rong bên kia, kết quả lại bị Âu Dương Thần Tu kéo đi.

Khiến Âu Dương Ngạc cảm thấy hứng thú nhất chính là một quầy hàng giống như bán hàng trái phép vậy, bên trong có đủ các loại dao găm, dao tự chế, rồi các loại súng lục giống y như thật. Bất quá đối với người sử dụng súng mười tám năm như Âu Dương Ngạc mà nói thì cậu chỉ nhìn cho vui chứ không có ý định mua. Ngược lại chủ quầy rất nhiệt tình, bởi vì nhìn hai người mặc toàn là hàng hiệu, người ta đương nhiên muốn giữ chặt đại kim chủ này rồi.

Vớt cá và câu bóng là hai trò giải trí rất phổ biến Nhật Bản, ở chợ đêm này đương nhiên không thiếu. Quy tắc vớt cá rất đơn giản, dùng vợt được làm bằng lưới mỏng với xuống nước vớt cá.

Đi theo Âu Dương Thần Tu đến một chỗ chơi câu bóng, chỉ thấy rất nhiều quả bóng lớn nhỏ khác nhau, và cũng đủ loại màu sắc nhìn thật đẹp mắt nổi trên mặt nước.

“Muốn chơi không?” Thấy Âu Dương Ngạc vẻ mặt hứng thú nhìn chăm chăm một đứa bé chơi câu bóng, Âu Dương Thần Tu cười hỏi.

Chưa từng tiếp xúc với mấy loại giải trí thế này, Âu Dương Ngạc cảm thấy khá tò mò, nghe Âu Dương Thần Tu hỏi liền không chút do dự gật đầu.

Sau khi Âu Dương Thần Tu thanh toán tiền xong, ông chủ liền đưa cho Âu Dương Ngạc ba lưới câu.

Thời gian là một phút, trong vòng một phút dùng ba lưới câu này câu bóng, câu được càng nhiều phần thưởng càng lớn. Âu Dương Ngạc rút tay ra khỏi túi áo Âu Dương Thần Tu, sau đó xoắn tay áo lên, ngồi xổm xuống bắt đầu tập trung câu bóng.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Âu Dương Thần Tu cũng không biết đã thanh toán hết bao nhiêu lần, nhưng không biết tại sao Âu Dương Ngạc vẫn không câu được quả bóng nào.

Lúc này, Âu Dương Thần Tu ngồi xổm xuống bên cạnh cậu. “Rất khó sao? Hay là để ta câu thử xem?”

“Được.” Âu Dương Ngạc gật gật đầu, đưa lưới câu cho Âu Dương Thần Tu.

“...” Nhìn thì dễ thật, nhưng Âu Dương Thần Tu thử mấy lần vẫn thất bại.

Thấy hần cũng không được, Âu Dương Ngoạt quyết định dựa vào bản thân thì tốt hơn. Một phen đoạt lấy lưỡi câu trong tay Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt lại một lần nữa hết sức chăm chú câu bóng.

“Thật là phiền phức, bóng nổi trên mặt nước không đứng yên không nói, cái vòng trên quả bóng còn nhỏ như vậy, không làm sao mà móc lưỡi câu vào được.” Âu Dương Ngoạt có chút buồn bực kể lại.

“Nếu đã như vậy thì người cứ dùng tay móc vào không phải là được rồi sao!” Âu Dương Thần Tu xấu xa cười, trong mắt lóe ra quang mang tà ác xuất chủ ý.

“Còn có phương pháp này nữa sao? Vậy sao người không nói sớm, hại ta ngồi câu cả buổi như vậy.” Đó là cái đơn thuần chết người của cậu, cư nhiên tin lời Âu Dương Thần Tu nói.

Thế là, Âu Dương Ngoạt vươn ‘ma trảo’ về phía quả bóng trên mặt nước kia, tay còn lại thì cầm lưỡi câu, dự định cương chế đem quả bóng móc vào.

Nghe hai cha con nói chuyện, ông chủ còn tưởng là Âu Dương Thần Tu nói đùa, nào biết Âu Dương Ngoạt tin là thật. Thấy cậu chuẩn bị ‘hành động’, ông vội vàng đứng dậy kêu lên: “Quý khách, không được làm vậy!”

Khi tay Âu Dương Ngoạt sắp chạm vào quả bóng thì chợt nghe thấy tiếng ông chủ, quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu thì thấy hần đang cười.

Âu Dương Ngoạt biết mình bị lừa, buồn bực nói “Không chơi nữa!” Đúng là khi dễ cậu không phải người thời này mà.

Thấy cậu bỏ đi, Âu Dương Thần Tu liền thanh toán tiền gấp ba lần cho ông chủ, sau đó lấy quả bóng nhiều màu nhất cho cậu.

“Ha hã, bảo bối đừng giận.” Vừa rồi còn chính người ta, bây giờ lại bắt đầu dỗ dành, Âu Dương Thần Tu kéo tay Âu Dương Ngoạt bỏ vào trong túi áo mình.

“Ta còn chưa đến mức vì chút chuyện như thế mà tức giận.” Âu Dương Ngoạt nhìn hần một cái trả lời.

Âu Dương Thần Tu vô cùng vui vẻ, kỳ thật hần cũng chưa từng đến đây lần nào. Đây là lần đầu tiên hần dẫn cậu đến nơi như thế này.

Âu Dương Thần Tu bóp bóp tay Âu Dương Ngoạt cười nói: “Bảo bối, ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Tâm tình chơi đùa đã bị trò đùa vừa rồi của Âu Dương Thần Tu quấy nhiễu, Âu Dương Ngoạt bây giờ không có hứng thú chơi tiếp, vì thế gật gật đầu. “Được.”

Hai người cứ như vậy ở ngoài chơi hết một ngày, chờ Âu Dương Thần Tu ăn xong bữa tối về đến nhà thì đã hơn tám giờ tối.

Ngày mai thứ sáu, Âu Dương Ngoạt lại đến học viện, không biết có chuyện gì tiếp theo đang chờ đợi cậu?

Âu Dương Ngoạt căn bản không thêm nghĩ nhiều như vậy, hôm nay có rượu hôm nay say. Dù sao là phúc thì không phải họa, là họa thì sẽ tránh không khỏi, chờ phiền toái đến rồi ta giải quyết đi.

Vì để Âu Dương Ngoạt không phải đi bộ một đoạn vào học viện, Âu Dương Thần Tu cố ý mua một chiếc xe gia đình bình thường có thể mua, tạo điều kiện cho An Húc Nhiên đưa đón cậu đi học.

Ăn xong bữa sáng, tiếp nhận áo khoác An Húc Nhiên đưa tới, Âu Dương Ngoạt bắt đầu sắp xếp túi sách chuẩn bị đi học.

Giống như bình thường đến học viện, khác biệt duy nhất chính là Âu Dương Ngoạt không đi đến khu vực cấp C, mà đi về một hướng khác.

Hôm nay Âu Dương Ngoạt ra khỏi nhà khá muộn, lúc này chuông vào học đã vang lên, trên sân cũng chỉ có vài học viên. monganhlau.

wordpress.com

Âu Dương Ngọa đang học năm hai ban ba. Tất cả học viên ban này đều ở ký túc xá của học viện, cho nên ngoại trừ Âu Dương Ngọa ở ngoài đến trễ thì các học viên còn lại đã an tĩnh ngồi chỗ của mình đợi lão sư lên lớp.

Âu Dương Ngọa vừa đi tới cửa phòng học, tất cả tầm mắt giống như tia laser, nhất tề quét lên người cậu. Ghen tị có, tò mò có, hâm mộ có, hèn mọn hay ý tứ nào khác cũng có. Âu Dương Ngọa không hề để ý tới bọn họ, mắt không chớp nhìn chằm chằm bàn của mình, sau đó dường như không chuyện gì đi qua ngồi xuống.

Mở túi sách lấy sách vở bỏ vào ngăn bàn, Âu Dương Ngọa tiện tay đem túi sách treo bên hông bàn học.

“...” Vừa rồi bỏ sách vở vào ngăn bàn Âu Dương Ngọa cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cậu không để ý. Đến khi treo túi sách mới phát hiện trên tay dính gì đó, bây giờ cậu mới hiểu là không đúng chỗ nào.

Âu Dương Ngọa lần thứ hai vươn tay vào ngăn bàn sờ sờ, bên dưới hơi ẩm ướt, cảm giác nhột nhột, lại vừa lạnh vừa sền sệt. Vì muốn biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, Âu Dương Ngọa ôm sách vở ra đặt lên bàn xem xét. Chỉ thấy trên sách vở dính một lượng lớn thứ gì đó sền sệt trong suốt, giống như nước mũi hay kẹo cao su gì đó, khiến người ta ghê tởm không thôi.

Âu Dương Ngọa nhìn xung quanh, những người nhìn cậu lập tức quay đầu nhìn bảng đen hoặc giả vờ làm chuyện của mình. Tuy không nhìn thẳng cậu, bất quá cậu biết dư quang ánh mắt bọn họ vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của cậu.

Trò đùa? Hay nói đây là trò chính người phổ biến của học sinh thời này?

Âu Dương Ngọa thời đại trước kia chưa từng đến trường đi học, tri thức bọn họ đều do tổ chức phái người hướng dẫn, cho nên đây là lần đầu tiên cậu gặp gỡ loại chuyện này.

Thật sự là vừa nhàm chán vừa buồn cười! Đối với loại trò đùa này Âu Dương Ngọa một chút cũng không để vào mắt, cậu làm như không có gì cầm lấy sách vở bị bắn đi ra bồn rửa tay.

Mở vòi nước, dòng nước lạnh leo ào ào chảy ra, Âu Dương Ngọa cầm sách đặt dưới vòi nước, rửa từng quyển từng quyển một, đến khi rửa xong thì bàn tay trắng nõn đã bị đông lạnh đỏ bừng, mà mớ sách vở kia cũng bị cậu ‘rửa’ đến vô cùng thâm thối.

Âu Dương Ngọa đứng trên hành lang dùng sức vẩy vẩy mớ sách vở còn nhiều nước, sau đó không thèm nhìn tới vị lão sư đang giảng bài say sưa kia, trực tiếp đi thẳng vào chỗ ngồi của mình.

“Thế nào? Biết mùi vị khổ sở khi bị trêu đùa chưa, nếu cậu đồng ý mình cam đoan cậu có thể yên ổn học hành ở đây cho đến khi về nước, cậu thấy thế nào?” Nhìn tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối, Thác Hữu ngồi bên cạnh Âu Dương Ngọa mở miệng nói.

“...” Căn bản là mặc kệ hần, Âu Dương Ngọa chỉ lo làm chuyện của mình.

“Cậu vẫn không đồng ý sao? Ha hã, không sao! Mình có rất nhiều kiên nhẫn để tiêu hao với cậu.”

Đối với loại người ngu ngốc như tên Thác Hữu này, biện pháp tốt nhất là xem hần như không khí, không cần phải bồi hần chơi đùa. Quy tắc rất đơn giản, chỉ cần hần không vượt qua ranh giới chịu đựng của cậu, cậu tạm thời sẽ không làm gì hần.

Đúng! Người tuyệt đối không nhìn lầm! Là cậu tạm thời không làm gì hần chứ không phải không làm gì hần! Nhất định phải hiểu rõ tầng ý tứ này.

63. Chương 63

Cả buổi sáng Âu Dương Ngọa chỉ lo mớ sách vở ướt nhẹp căn bản không nghe giảng bài bao nhiêu. Đừng hiểu lầm! Tuyệt đối không phải cậu yêu quý sách vở, mà là bởi vì nhàm chán không muốn học nên cậu mới làm như vậy.

Không còn là học viên cấp C nên Âu Dương Ngọa phải ăn cơm trưa ở nhà ăn cấp A, và đương nhiên là dùng cơm miễn phí.

Không thể không nói, nhà ăn cấp A so với nhà ăn cấp C đúng là khác nhau một trời một vực. Nhà ăn tựa như một sân khiêu vũ không lối, thức ăn thì đủ loại, cái gì cũng có.

Giữa nhà ăn có mười cái bàn hình chữ nhật, phủ khăn trải bàn trắng tinh không một vết bẩn. Trên bàn đặt rất nhiều khay, cái nào cũng sáng bóng như gương, mỗi khay đựng một loại thức ăn khác nhau, món nào nhìn cũng vô cùng hấp dẫn.

Hai bên là hai dãy bàn ghế ngay ngắn chỉnh tề, đây là nơi để học viên dùng cơm.

Âu Dương Ngoạt cầm đĩa đi dọc theo cái bàn chọn món mình thích, đến khi cái đĩa trên tay đã sắp không chứa được nữa cậu mới để cái kẹp gấp thức ăn xuống. Âu Dương Ngoạt nhìn bốn phía, sau đó đi đến một chỗ trống không ai ngồi.

Tuy trong nhà ăn rất nhiều người nhưng lại không hề ồn ào, dù sao tất cả học viên ở đây đều là con cháu giới thượng lưu có giáo dưỡng tốt đẹp, không chỉ không gây ồn ào mà ngay cả động tác ăn cơm cũng rất tao nhã.

Nhưng mà nhìn người đừng nhìn bề ngoài.

Âu Dương Ngoạt bưng đĩa cơm đi qua một loạt người đang ngồi dùng cơm, tuy cậu rất không muốn ở đây, cho dù chỉ năm phút thôi, nhưng vì cơm trưa cậu đành ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’ mà ở lại.

Nhìn Âu Dương Ngoạt đang đi về hướng này, không biết là ai vươn chân ra để ngăn chân cậu. Ngẫm lại xem thân thủ Âu Dương Ngoạt thế nào, làm sao có thể để cho những người này dễ dàng đắc thủ?

Người khác nhiều lần ‘khiêu khích’, Âu Dương Ngoạt thì hoàn toàn không thèm để ý, cũng có thể nói những người đó còn chưa làm đến mức khiến cậu tức giận. Âu Dương Ngoạt vừa thanh thần ăn cơm trưa, vừa lấy máy chơi game ra chơi.

Lúc nghỉ trưa Thuần Dã gọi điện thoại kêu Âu Dương Ngoạt đến cấp C, Thuần Dã cho cậu mượn rất nhiều CD trò chơi, hai người trò chuyện coi nhau vài câu xong thì Âu Dương Ngoạt quay lại cấp A.

Từ đầu giờ chiều cho đến khi tan học, tất cả đều bình thường, không có ai cố ý khiêu khích cậu nữa, nhưng mà cũng có thể xem như đây là bình yên trước cơn bão.

Thu dọn túi sách xong, Âu Dương Ngoạt dự định đến toilet rồi mới về. Nhưng mà ‘vận khí không tốt’ bị người ta khóa trái chốt trong phòng vệ sinh. Sau đó là một thùng nước bẩn đen còn hơn mực, hơn nữa còn lạnh đến thấu xương từ trên trời giáng xuống.

Người ta có câu sức chịu đựng con người có giới hạn, không chấp nhận với bọn họ không phải vì sợ phiền phức. Lão hồ không phát uy thì bọn họ cho rằng Âu Dương Ngoạt là Hello Kitty sao?

Mùa đông lạnh lẽo mà bị xối một thùng nước lạnh, cảm thụ không dễ chịu chút nào, huống chi Âu Dương Ngoạt còn là người rất sợ lạnh.

Mấy nam nữ sinh kia vẫn còn ở ngoài vui cười hớn hở, không hề nghĩ đến việc cánh cửa khóa chặt kia ngay lập tức bị Âu Dương Ngoạt đá vỡ.

‘Ầm’ một tiếng thật lớn, hiển nhiên cánh cửa phòng vệ sinh không chịu nổi sức đá của Âu Dương Ngoạt đã bay sang một bên. mấy nam nữ sinh kia cũng sờ ngay tại chỗ, qua một lúc sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tuy rằng Âu Dương Ngoạt đến cấp A không bao lâu, nhưng mặt mấy người này cậu vẫn có thể nhận ra bọn họ cùng lớp với cậu.

“Ô, không thể tưởng tượng được, bộ dáng gầy teo thế kia lại có sức lực lớn như vậy.” Một nữ sinh tóc dài nhìn Âu Dương Ngoạt toàn thân ướt sũng mở miệng nói.

Quần áo vừa ướt vừa bẩn làm Âu Dương Ngoạt thật khó chịu, đồng thời cũng khá tức giận. Cậu căn bản không định nói nhiều với đám người này, Âu Dương Ngoạt vung tay cho nữ sinh kia một bạt tay. Một tiếng ‘chát’ cực lớn vang lên, mặt nữ sinh kia trong nháy mắt liền sưng đỏ.

Trong lúc nhất thời, tất cả người có mặt ở đây đều sợ ngây người, mà ngay cả nữ sinh bị đánh cũng ngây ra tại chỗ.

“Bây giờ ta cho các người một cơ hội, cởi quần áo của các người ra cho ta thay.” Nhìn ba nam sinh trước mặt, Âu Dương Ngoạt âm trầm nói.

“Chúng tao cởi quần áo cho mày thay?” Ngoáy ngoáy lỗ tai, một nam sinh giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, cười ra tiếng, sau đó nói với tên đồng bạn bên cạnh: “Này, có nghe thấy không, tên ngu ngốc này bảo chúng ta cởi quần áo cho nó thay kìa.”

Những người khác cũng cười theo, sau đó một tên có gương mặt lạnh nhất nói: “Hừ! Mày muốn ăn đòn đúng không, bảo chúng tao cởi quần áo cho mày? Dựa vào cái gì? Mày cho mày là ai? Mày bắt quá chỉ là một tên rơm rạ từ cấp C chuyển tới mà thôi, hiểu chưa? Một tên rơm rạ sắp bị Thác Hữu xem như là sủng vật, mày nghĩ mày có tư cách ra lệnh cho chúng tao sao? Cũng không tự nghĩ xem mình có bao nhiêu cân lượng, cứ nhiên còn ở đây kiêu ngạo.”

“Không cởi phải không? Vậy các người còn một cơ hội nữa đó là từ đây nhảy xuống, ta sẽ không tiếp tục truy cứu.” Âu Dương Ngoạt chỉ cửa sổ toilet, thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm. Giọng nói nhẹ nhàng băng quơ, giống như từ tầng ba nhảy xuống là một chuyện vô cùng đơn giản.

“Mày !! Thế mà dám đánh tao?!” Nữ sinh vừa rồi bị Âu Dương Ngoạt đánh một bạt tay bây giờ mới kịp phản ứng, bắt đầu lớn tiếng hét ầm lên. m

onganhlau.wordpress.com

Nữ sinh kia một tay che má một tay chỉ vào Âu Dương Ngoạt, trong mắt là lửa giận không thể kiềm chế. Là trưởng nữ chủ tịch tập đoàn nổi danh Nhật Bản, cho dù là ở nhà hay đi ra ngoài đều được xem như là công chúa mà cưng chiều, nào có bị đối xử như thế này?

Cô quả thật không thể tin một tên như Âu Dương Ngoạt ngay cả tư cách học cấp A cũng không có mà lại dám động thủ đánh cô! Làm cô cảm thấy khuất nhục trước nay chưa từng có. Nữ sinh kia tức giận đến gần như phát điên, cả người phát run.

Càng nhìn gương mặt xinh đẹp Âu Dương Ngoạt cô càng tức giận, lòng ghen tị xấu xí sâu trong cơ thể như ác ma thúc giục cô: ‘Đi đi, đi xé nó ra, xé gương mặt xinh đẹp khiến người ta chán ghét kia ra’

Hốc mắt nữ sinh từ từ đỏ lên, không biết là vì tức hay là vì nguyên nhân nào khác. Về mặt dữ tợn như muốn đem Âu Dương Ngoạt băm thây vạn đoạn. Lúc này, gương mặt xinh đẹp kia đã không còn một chút mỹ cảm nào nữa.

“Thế nào? Chẳng lẽ người có thể xối nước bẩn lên người ta mà ta không thể đánh người? Không đáng để nhận một bạt tay?” Ánh mắt từ trên người ba nam sinh chuyển qua nữ sinh kia, Âu Dương Ngoạt bình thản nói.

“Mày!!” Bị Âu Dương Ngoạt nói đến á khẩu không trả lời được.

“Cậu cãi làm gì! Hà có gì phải lấy mình so sánh với hạng người đó. Cũng không nghĩ tới thân phận của mình sao!” Thấy cô đuối lý, một nữ sinh phía sau đứng ra nói đỡ.

“Ừm! Nói cũng đúng. Là ta nói sai rồi.” Quần áo ẩm ướt mặt trên người quả thật vô cùng khó chịu, Âu Dương Ngoạt bắt đầu cởi cúc áo. “Ồ trong mắt ta các người không khác gì con kiến, ta quả thật không nên lấy mình so sánh với các người.”

Những lời này của Âu Dương Ngoạt giống như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng tạo hàng ngàn gợn sóng, tất cả những người có mặt ở đây đều thay đổi sắc mặt, không khí lập tức trở nên căng thẳng. Mâu thuẫn giữa Âu Dương Ngoạt và bọn họ vừa chạm vào nút phát động.

“Đã tan học rồi mà các em còn ở đây làm gì?” Một thanh âm xa lạ đột nhiên vang lên, đánh vỡ sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ.

Hóa ra người đến chính là một nữ lão sư, cô mặc một bộ quần áo màu cà phê, tóc cột gọn gàng sau đầu. Trên gương mặt bình thường là một cái mắt kính gọng đen. Bởi vì cô không mang giày cao gót nên đi đường cũng không phát ra bao nhiêu âm thanh.

Tuy rằng đã chuyển đến đây ba ngày nhưng Âu Dương Ngạc lại không biết mặt vị nữ lão sư này. Nhưng cô ngược lại rất rõ ràng, dù sao đó cũng là chủ nhiệm lớp Âu Dương Ngạc.

“Tan học rồi mà các em còn tụ tập ở đây làm gì?” Lần này cô đi tới trước mặt bọn họ, sau đó hỏi lại một lần nữa.

“Không có gì, chúng em có chút việc muốn tìm vị bạn học này mà thôi.” Một nam sinh chẳng hề để ý trả lời.

Nữ lão sư nhìn nhìn bọn họ, sau đó chuyển qua người Âu Dương Ngạc mấy giây, cuối cùng chuyển về phía cánh cửa phòng vệ sinh vừa rồi bị Âu Dương Ngạc đá văng đang nằm một bên hỏi: “Ai làm vậy?” Thật hiển nhiên vị lão sư này tự động xem nhẹ việc Âu Dương Ngạc cả người còn đang ướt sũng.

Mà một câu này, cũng đồng thời nghiêng về phía đám học viên kia.

“Báo cáo lão sư, chuyện này tuyệt đối không phải chúng em làm.” Một nam sinh hai chân khép lại làm bộ đáng như quân nhân cúi chào trả lời, chọc cho đám đồng bạn của hắn nhao nhao cười.

“Vậy ai làm?” Kỳ thật đáp án đã quá rõ ràng, bắt quá vị lão sư này vẫn giả vờ hỏi, nhưng ánh mắt thì lại dừng trên người Âu Dương Ngạc.

“Tôi làm đấy, thế nào?” Chống lại ánh mắt vị lão sư, Âu Dương Ngạc thần nhiên nói.

Thấy Âu Dương Ngạc thừa nhận, lão sư dường thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô nói với đám học viên kia: “Đã tan học rồi các em nên sớm quay về ký túc xá đi.” Sau đó nhìn Âu Dương Ngạc. “Âu Dương đồng học, mời em đi theo tôi đến văn phòng một lát.”

Âu Dương Ngạc nhún nhún vai không nói gì, đi lướt qua đám học viên đang hướng cậu khiêu khích kia về phòng học, đương nhiên cũng không xem nhẹ vài ánh mắt phần hận trong đó.

Trong phòng học không một bóng người, Âu Dương Ngạc cởi đồng phục trên người ra, trong nháy mắt khi nửa người trên bọc lộ ra ngoài, không khí lạnh lẽo làm cậu run vài cái, trên da cũng nổi lên tầng tầng da gà.

Cậu bắt đầu phát run, hai hàm răng va vào nhau vang lên âm thanh ‘lộp cộp’, Âu Dương Ngạc nhanh chóng lấy áo khoác mặc vào.

“Âu Dương đồng học, không phải lúc này tôi kêu em đến văn phòng của tôi sao?” Vị lão sư trở lại văn phòng nhưng đợi mãi vẫn không thấy Âu Dương Ngạc đến, cô có chút tức giận quay lại phòng học tìm người.

“Nhưng mà tôi cũng không có nói sẽ đến đúng không?” Tuy đem cả người bọc kín nhưng cũng không có tác dụng gì. Âu Dương Ngạc vẫn cảm thấy rất lạnh, bây giờ cậu chỉ muốn rời khỏi cái nơi chết tiệt này về nhà uống một ly ca cao nóng.

monganhlau.wordpress.com

“Âu Dương đồng học, tôi nghĩ em nên thay đổi tính tình của mình đi, đừng có đối với ai cũng bằng thái độ chán đời như vậy. Nếu muốn người khác thích mình, trước tiên em phải tôn trọng người khác, như vậy mới có thể tạo mối quan hệ tốt với bạn cùng lớp được.” Vị lão sư đẩy mắt kính xong lại nói tiếp: “Với lại, học viện chuyển em đến cấp A, đối với một học viên cấp C như em là một chuyện tốt không thể nghi ngờ. Tuy rằng chúng tôi cũng không muốn em cảm kích hay sau này quay lại báo đáp cho học viện, nhưng xin em nên tôn trọng học viện. Ở đây không phải như cấp C muốn làm gì thì làm, hơn nữa tất cả những vật dụng ở đây đều rất đắt tiền, không phải loại điều kiện gia đình như em có thể bồi thường được.”

“Rồi sao?” Đối với mấy lời nói mang ý tứ xem thường như thế, phỏng chừng cho dù là ai nghe cũng sẽ cảm thấy vô cùng chói tai, chỉ tiếc Âu Dương Ngạc ngược lại không thêm để ý chút nào.

“Chuyện em làm hư hao của công tôi sẽ báo cáo lại học viện, về phần bồi thường, tôi sẽ hết lòng giúp em xin học viện...” bồi thường một nữa. Mấy từ cuối cùng bị chuông điện thoại Âu Dương Ngạc đánh gãy.

Âu Dương Ngạc lấy điện thoại ra, không coi ai ra gì ấn phím nghe. “Chuyện gì?”

“Tiểu thiếu gia, người còn trong học viện không?” An Húc Nhiên sau khi nghe được âm thanh Âu Dương Ngạc thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Xem ra di chứng Âu Dương Ngạc bị bắt cóc hai lần quá sâu, sâu

đến mức chỉ cần tan học mười phút mà không thấy Âu Dương Ngạc ra, An Húc Nhiên liền bắt đầu căng thẳng.

“Được, ta lập tức ra liền.” Âu Dương Ngạc nói xong liền cầm túi sách đi ra ngoài, mặc kệ vị lão sư còn đang muốn tiếp tục phát biểu kia.

“Âu Dương đồng học, tôi còn chưa nói em có thể về đâu.” Thái độ Âu Dương Ngạc làm vị lão sư này khá tức giận, cô tận lực áp chế lửa giận, làm cho ngữ khí của mình thân thiện một chút.

“Nhưng ta không muốn nghe lời vô nghĩa, có vấn đề gì cứ thẳng thắn giải quyết là được.” Đi ra khỏi phòng học được vài bước thì Âu Dương Ngạc dừng lại, quay đầu nhìn cô: “À, còn chuyện này nữa, quên nói với cô. Đừng dạy dỗ tôi, cô còn chưa đủ tư cách đâu, tốt nhất nên nói ít một chút.”

Nói xong, mặc kệ vị lão sư kia là cái dạng biểu tình gì, Âu Dương Ngạc không hề quay đầu lại rời đi.

Về đến biệt thự thì Âu Dương Thần Tu đã đi ra ngoài, nghe An Húc Nhiên nói chiều nay hẳn có việc phải ra ngoài.

Trong biệt thự chỗ nào cũng có hệ thống sưởi, cho dù chỉ mặc mỗi áo khoác nhưng Âu Dương Ngạc vẫn cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Nhớ tới thùng nước tắm kia, Âu Dương Ngạc không hề trì hoãn chạy lên lầu tắm rửa.

Khoảng nửa tiếng sau, Âu Dương Ngạc mặc áo tắm trắng từ trên lầu đi xuống. Cậu ngồi xuống ghế sofa uống ca cao nóng do người hầu bưng đến.

“Tiểu thiếu gia, có phải hệ thống sưởi không đủ ấm hay không?” Thấy Âu Dương Ngạc không ngừng hắt xì, An Húc Nhiên đi đến bên cạnh cậu hỏi.

Lắc đầu, đặt ly ca cao xuống. “Ta lên lầu nghỉ ngơi.” Cậu thấy đầu hơi choáng váng.

“Hảo, khi nào dùng bữa tối tôi sẽ gọi người.”

“Được.”

Đợi đến khi Âu Dương Thần Tu về thì Âu Dương Ngạc đã ngủ từ lâu.

Đi vào phòng ngủ tối đen, Âu Dương Thần Tu sờ soạng mở đèn ngủ trên đầu giường. Lúc này, Âu Dương Ngạc đang chui trong chăn ngủ rất say, vươn tay kéo xuống một phần chăn, dưới ánh đèn, gương mặt cậu có phần đỏ ửng.

Vỗ vỗ mặt cậu. “Bảo bối, sao lại ngủ sớm như vậy? Thân thể không khỏe sao?”

“...Ngô...” Xoa xoa mắt, Âu Dương Ngạc mơ hồ nói: “Không có gì, chỉ là đầu hơi nặng, muốn ngủ một giấc mà thôi.”

“Bị cảm à? Hôm nay ra ngoài mặc không đủ phải không?”

“...Ừm, gần như là vậy.” Chỉ là khi đi mặc đủ khi về mới mặc thiếu thôi.

Sờ sờ trán cậu, Âu Dương Thần Tu có chút lo lắng. “Có cần gọi bác sĩ không?”

“Không cần, cũng không nghiêm trọng lắm.”

“...Được rồi, người ngủ trước đi, ta đi tắm rồi sẽ ngủ với người.” Cúi người, Âu Dương Thần Tu hôn hôn mặt cậu, sau đó vén lại góc chăn đi ra ngoài.

Hai ngày nghỉ, Âu Dương Thần Tu dẫn Âu Dương Ngạc đến suối nước nóng chơi thẳng đến tối chủ nhật mới về.

Sáng thứ hai, Âu Dương Ngạc sau khi ăn sáng xong thì đứng trong phòng khách đợi An Húc Nhiên đi lấy xe. Vì thứ sáu không mang đồng phục về nên hôm nay cậu mặc thường phục.

Bên ngoài, bông tuyết phiêu tán khắp nơi, trên các cành cây xung quanh biệt thự phủ đầy bông tuyết. Xem ra người hầu trong nhà rất chịu khó, từ mặt đất tuyết đọng trắng xóa đằng xa và sân nhà sạch sẽ thì có thể nhìn ra.

Âu Dương Ngoạt bị cảm cũng không nặng, đến suối nước nóng hai ngày gần như đã khỏi.

Vừa đến lớp học không bao lâu, Âu Dương Ngoạt đã bị lão sư kêu lên văn phòng.

oạt đã sớm nằm trong dự kiến Thác Hữu, hẳn tuyệt không kinh ngạc, sau khi nhìn giờ trên điện thoại xong liền bỏ đi.

Tiết cuối là tiết thể dục, bởi vì tuyết rơi nên trên sân thể dục bị phủ một tầng dày. Bởi vì không bao lâu nữa sẽ đến lễ hội ẩm thực, cho nên bọn họ mượn tiết thể dục tổ chức họp lớp.

Nữ sinh bị Âu Dương Ngoạt tát một bạt tay lấy thân phận hội phó đứng trên bục cùng Thác Hữu chủ trì họp lớp.

Đừng nghĩ rằng như vậy thì lớp sẽ rất ồn ào, ở đây không sôi nổi như cấp C. Nữ sinh đều là một bộ cẩn trọng, nam sinh thì vẫn luôn bảo trì tác phong đạo mạo. Toàn bộ cuộc họp đều không chút ồn ào.

Đương nhiên tiết mục cho lễ hội cũng nhanh chóng định ra, lớp bọn họ quyết định kinh doanh nhà hàng, lấy tên là ‘Nhà hàng quý tộc’. Một lớp tổng cộng có ba mươi người, hai người một tổ, từ tuyên truyền đến chuẩn bị và sau đó là nhân viên phục vụ. Sau khi phân công hoàn tất, toàn bộ lớp cũng chỉ còn lại một nhân vật ‘dư thừa’ đang vui đùa chơi game Âu Dương Ngoạt.

Nhìn Âu Dương Ngoạt, vị hội phó đứng trên bục âm trầm cười, sau đó chu môi nói: “Đúng rồi, nhà hàng quý tộc phải có một người chơi đàn thì mới thể hiện được vẻ sang trọng tao nhã. Tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, vậy thì nhiệm vụ này giao cho bạn học Âu Dương Ngoạt của chúng ta hoàn thành đi.” Nói trắng ra chính là muốn Âu Dương Ngoạt xấu mặt. Phải biết, cho dù là bọn họ cũng không phải toàn năng, không phải ai cũng tinh thông cầm kỳ thi họa.

Lần này lực chú ý cả lớp đều tập trung trên người Âu Dương Ngoạt, thằng nhãi này thế nhưng không có ý định ngắt đầu, làm như không nghe thấy tiếp tục chơi game.

Thái độ hờ hững của Âu Dương Ngoạt làm vị hội phó hận đến nghiến răng nghiến lợi, bắt quá trong nháy mắt cô tươi cười trở lại. Mặc kệ thái độ Âu Dương Ngoạt thế nào, từ ngày cô bị Âu Dương Ngoạt đánh một bạt tay cô đã thề là sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu. Cho nên từ bây giờ chiến tranh giữa bọn họ chỉ mới bắt đầu.

Giờ nghỉ trưa, trong nhà ăn, lần này bọn họ không ngăn chân Âu Dương Ngoạt nữa, mà trắng trợn cổ tình làm như bị ngã, định đem thức ăn đổ hết lên người cậu.

Đối với người không thích tiếp cận người lạ như Âu Dương Ngoạt, cậu luôn luôn giữ khoảng cách ba thước với người xung quanh, hơn nữa thân thủ cậu lại nhanh nhẹn, đủ để cho đối phương không thực hiện được ý đồ. Nếu không, chén canh nóng kia mà thật sự đổ lên người, tư vị tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Vẫn là câu nói kia, lão hồ không phát uy bọn họ thật sự cho rằng Âu Dương Ngoạt là hello kitty! Lần trước cậu bỏ qua chỉ vì ngại có người đến ngăn cản, nhưng không có nghĩa lần này cậu cũng sẽ mặc kệ.

Âu Dương Ngoạt đem thức ăn đặt lên bàn, sau đó đi đến trước mặt vị hội phó kia, giọng nói lạnh lẽo, trên mặt không chút biểu tình, nhưng đôi mắt xanh thẳm lại lóe ra quang mang thị huyết. “Ồ Trung Quốc có câu ‘quá tam ba bận’, nhớ kỹ đây là lần cuối cùng! Nếu lần sau còn khiêu khích nhẩn nại của ta nữa, ta sẽ cho người một hồi ức nhớ mãi không quên!” Không quản người là nam hay nữ, lúc Âu Dương Ngoạt nghiêm túc thì mặc kệ người trước mặt là ai, cậu cũng đều ‘không kiêng kị.’

Không biết vì lần đó Âu Dương Ngoạt cảnh cáo có tác dụng, hay là vì phải chuẩn bị cho lễ hội, ít nhất từ ngày đó đến nay Âu Dương Ngoạt đi học đều ‘bình an’, không có kẻ nào đến quấy rối.

Nhưng trên thực tế có phải vì chuẩn bị cho lễ hội mà ‘đình chiến’ không? Không phải! Kẻ có tiền tham gia lễ hội căn bản không giống như cấp B và C ‘muốn ăn phải lăn vô bếp’. Bọn họ chỉ cần đưa ra kế hoạch, tất cả những thứ còn lại sẽ có người khác đến hoàn thành. Hơn nữa thời gian diễn ra lễ hội cũng không dài nên không cần phải chuẩn bị nhiều.

Như vậy là do Âu Dương Ngoạt cảnh cáo có tác dụng? Cũng không phải! Chỉ cần nhìn tình huống ngày đó tại nhà ăn liền biết, trước mặt nhiều người như vậy mà Âu Dương Ngoạt cảnh cáo vị hội phó kia. Có thể nghĩ, một người luôn luôn sống trong nhung lụa làm sao chịu được sỉ nhục như vậy. Lúc đầu, vị hội phó kia

quả thật bị khí tức nguy hiểm trên người Âu Dương Ngạc dọa sợ, nhưng đó cũng là chuyện trong chốc lát mà thôi, bởi vì sau đó đã bị cảm xúc khuất nhục và phần nộ như thủy triều mãnh liệt bao trùm.

Ở nhà ăn vị hội phó kia tức giận đến hai má đỏ bừng, đôi mắt không thể khắc chế lửa giận gắt gao nhìn chằm chằm Âu Dương Ngạc, bởi vậy có thể thấy, vị hội phó kia không có khả năng buông tha Âu Dương Ngạc, những ngày yên bình này có thể nói là chuẩn bị cho một mầm tai họa khác bắt đầu.

Học viện Thánh Khải là học viện nổi danh trên toàn thế giới, đương nhiên phân hiệu này cũng thuộc loại nổi danh toàn Nhật Bản. Hơn tám mươi phần trăm học sinh các trường khác đều mơ ước đến đây, cho nên làm sao họ có thể bỏ lỡ lễ hội này cho được? Có thể nói lễ hội ẩm thực hằng năm của học viện đều rất tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Trong toàn bộ khuôn viên học viện không có chỗ nào vắng vẻ, đương nhiên chỗ càng thu hút người càng nhiều.

Lo ngại số lượng người mỗi năm chỉ có tăng chứ không có giảm, mấy năm gần đây học viện liền quyết định thực hiện chế độ tặng vé. Học viện quy định số vé nhất định được tặng ra bên ngoài, như vậy không chỉ đảm bảo học viên của học viện có thể thoải mái hưởng thụ, và người ngoài học viện cũng có thể tham gia lễ hội.

Hôm nay là ngày khai mạc lễ hội ẩm thực, trên không trung học viện nổi lơ lửng một cái khinh khí cầu, trên khí cầu viết dòng chữ thật lớn ‘Hoan nghênh đến với học viện Thánh Khải phân hiệu Nhật Bản’. Trên khinh khí cầu có mấy học viên mặc đồng phục Thánh Khải, bọn họ từ trên đó ném xuống dây ruy băng và những mảnh giấy li ti đủ loại màu sắc. Lúc này, những người có vé trên tay nổi đuôi nhau đi vào, trong nháy mắt học viện trở nên vô cùng náo nhiệt.

monganhlau.wordpress.com

‘Nhà hàng quý tộc’ cấp A năm hai ban ba được tổ chức tại một nơi được gọi là ‘Bách hoa uyển’. Ở đó không chỉ có không gian rộng rãi, mà còn có một điểm đặc biệt chính là Bách hoa uyển là do mười vị học viên cấp A đứng đầu trước kia xây dựng.

Mười người này không phải đứng đầu về thành tích, mà lấy bối cảnh gia thế, quyền lực, tài phú làm điều kiện xếp hạng. Sở dĩ lớp Âu Dương Ngạc có thể sử dụng chỗ này là vì mười người kia trước đây đều học lớp bọn họ.

Xung quanh Bách hoa uyển là hàng rào làm bằng trúc, trên hàng rào là vô số hoa tường vi màu hồng đan xen với nhau, khiến Bách hoa uyển như được bao quanh trong một vòng hoa xinh đẹp. Trong Bách hoa uyển trồng rất nhiều hoa cỏ khác nhau như mộc lan, tulip, tử la lan, mẫu đơn, thủy tiên, sơn trà, bách hợp, dạ lan hương, kim tước... Có thể nói đi vào Bách hoa uyển giống như đi vào một biển hoa, tựa như cảnh trong mơ, vô cùng xinh đẹp... thật sự làm cho người ta say mê.

Trung tâm Bách hoa uyển đặt một cây đàn dương cầm màu đen, lấy dương cầm làm tâm điểm, cách xung quanh năm mươi thước (1 thước = 0.23m) đặt những cái bàn màu trắng theo phong cách Châu Âu. Trên mỗi lối đi đều được trải thảm đỏ, vài nam sinh mặc áo đuôi tôm tao nhã xếp thành một hàng đứng trước lối vào Bách hoa uyển. Ngoài ra còn có bảy nữ sinh mặc lễ phục dạ hội đoan trang đứng bên kia.

Năm người có tướng mạo đẹp mắt thì đảm đương phục vụ sinh, còn những người còn lại thì phụ trách bưng thức ăn. Đương nhiên không tính hai vị hội trưởng và hội phó, bởi vì hai người đang ở một phòng cạnh Bách hoa uyển để chủ trì học viên tiến hành hoạt động.

Lễ hội ẩm thực bắt đầu chưa đầy hai mươi phút, Nhà hàng quý tộc đã ngồi đầy người, có một số vì đến trễ mà không còn chỗ ngồi đành ở một bên chờ.

Mặc dù đã hết chỗ ngồi nhưng Âu Dương Ngạc vẫn chưa đến, trước đàn dương cầm vẫn không có ai ngồi, cũng không ai dám tiến lên đánh đàn. Trong lúc bọn họ âm thầm đoán Âu Dương Ngạc sợ mất mặt không đến thì cậu lại xuất hiện.

Vẫn là gương mặt xinh đẹp không chút biểu tình, cho dù là vậy nhưng khi cậu đi vào Bách hoa uyển lập tức khiến mọi người chấn động, tiếp theo đó là tiếng thét hưng phấn và âm thanh bàn tán không dứt bên tai.

Âu Dương Ngạc lúc này mặc một bộ lễ phục màu trắng, vẻ mặt hờ hững không thèm để ý tới xung quanh. Từ khi cậu đi vào cho đến khi ngồi xuống trước đàn dương cầm, toàn bộ ánh mắt mọi người đều dừng trên

người cậu, ngay cả những học viên cùng lớp cũng không ngoại lệ. Cậu và đàn quả nhiên là một phối hợp hoàn mỹ.

Năm ngón tay trắng nõn thon dài ấn vài phím đàn thử âm, tiếp đó Âu Dương Ngoạt mới đem bàn tay còn lại đặt lên phím đàn.

Cậu đàn một bản nhạc có tên là [Quên đi đau khổ], giai điệu êm ái nhẹ nhàng từ từ vang lên.

Ban đầu là nhịp điệu tự nhiên phóng khoáng, thể hiện một sức sống căng tràn, sau đó lại là sôi động, nhẹ nhàng trữ tình. Đến giữa bài, âm nhạc đột nhiên chậm lại, nhẹ nhàng mang theo nhàn nhạt đau thương, thanh âm chậm rãi như để quên nỗi đau. Rồi sau đó, âm nhạc lại một lần nữa trở nên sống động, thoải mái, mãi cho đến cuối cùng tiếng đàn thông thả kết thúc...

64. Chương 64

Vừa rồi còn trò chuyện với nhau, thanh âm vui đùa ồn ào không biết từ khi nào đã biến mất, Bách hoa uyển yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người như bị thôi miên, lẳng lặng nhìn thiếu niên xinh đẹp về mặt bình thần ngồi trước đàn dương cầm.

Một bản kết thúc. Tiếp theo là bản [Bay lên cầu vồng]. Âm nhạc một lần nữa theo mười ngón tay linh hoạt Âu Dương Ngoạt vang lên. Âm điệu tinh tế nhẹ nhàng lưu động khắp nơi trong Bách hoa uyển, tựa như gió lướt qua cảm quan mọi người. Đây là một bản nhạc tao nhã lại nhẹ nhàng uyển chuyển, nó như một đôi cánh tinh linh bay lượn khắp nơi Bách hoa uyển, biến nơi đây thành một thế giới riêng biệt.

Bản nhạc thứ hai kết thúc mọi người vẫn còn trong trạng thái ngẩn ngơ, bỗng nhiên “A!” một tiếng tán thưởng vang lên, mọi người lúc này mới hồi phục tinh thần, toàn trường lại bắt đầu thấp giọng bàn tán với nhau.

Đàn cũng đàn rồi, bây giờ có thể nói không còn có chuyện của cậu nữa, Âu Dương Ngoạt không muốn ở lại đây lâu, sau khi đàn xong cậu liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Sao vậy? Làm gì mà về mặt lại hận thấu xương như thế, ai to gan dám chọc đại tiểu thư của chúng ta tức giận?” Bên này, Thác Hữu thấy hội phó Du Tử về mặt tức giận reo chọc hỏi.

Du Tử ngồi đối diện lăm bầm lườm bàu. “Hừ! Không nghĩ tới cậu ta cư nhiên biết đánh đàn! Thật sự là quá thất sách.” Chẳng những không làm cậu ta xấu mặt, mà ngược lại còn khiến cậu ta được lợi.

“Ai? Chẳng lẽ là Âu Dương Ngoạt?” Hai người ngồi gần, Thác Hữu đương nhiên nghe rõ ràng cô nói cái gì, cho dù cô nói rất nhỏ.

“Thế nào? Cậu có ý kiến?” Du Tử ngẩng đầu, thái độ cao ngạo hỏi.

Thác Hữu bĩu môi, không hề gì nói: “Cậu ta bây giờ còn chưa thuộc về tôi, cô muốn trả thù thế nào là chuyện của cô và cậu ta, không liên quan tới tôi. Yên tâm, tôi sẽ không nhúng tay.”

“Hy vọng là như thế.” Nói xong cô vươn tay vuốt mái tóc đen của mình, gương mặt xinh đẹp mỉm cười: “Tuy rằng kết quả tiết mục mở màn không như ý tôi, nhưng mà kế tiếp mới là kịch hay. Hữu, cậu cứ chờ đi, tôi sẽ cho cậu một phần đại lễ.” Gương mặt cười ngọt ngào, nhưng ánh mắt lại để lộ nội tâm đen tối của cô.

“Vậy cảm ơn trước.” Thác Hữu nhướn mày cười, bộ dáng đầy hưng trí trả lời.

Thác Hữu rất rõ ràng tính cách âm hiểm của cô, vừa rồi cũng nhìn thấy trong mắt cô lóe ra âm mưu. Kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì? Đại lễ cô muốn đưa cho hắn là cái gì? Hắn ngược lại rất hứng thú muốn biết. Bởi vì hắn tin, đại lễ này hắn nhất định sẽ thích. Dù sao, giữa hai người, không ai muốn làm kẻ địch của đối phương.

Lần này sang đây trao đổi học tập có mười người, sáu nam và bốn nữ. Chỉ có năm người cùng cấp Âu Dương Ngoạt, năm người còn lại đều là năm nhất.

Ở học viện bên kia, Âu Dương Ngạc hầu như là độc lai độc vãng, không kết bạn với bất cứ ai. Mặc dù là cùng sang đây trao đổi học tập, nhưng giao tình giữa Âu Dương Ngạc và bọn họ so với học viên ở đây cũng không khác nhau là mấy.

Nếu tình cờ gặp những học viên cùng cấp với cậu, Âu Dương Ngạc nhiều nhất chỉ lịch sự chào hỏi mà thôi, đương nhiên đối với những học viên năm nhất thì càng khỏi phải nói. Không cùng tuổi, không cùng ban, lại càng không học chung một tầng lầu, bọn họ cơ bản là không hề qua lại.

“Học trưởng!” Mới vừa đi ra khỏi Bách hoa uyển Âu Dương Ngạc liền gặp hai học muội, chính là hai nữ sinh lần trước thấy Âu Dương Ngạc liền lung tung vào hồ sơ nhập học.

“Có chuyện gì không?” Thấy hai cô tươi cười chào hỏi mình, Âu Dương Ngạc khó có được kiên nhẫn dừng bước lại hỏi.

“Không có gì! Chỉ là lâu lắm rồi mới gặp học trưởng, nếu hôm nay không gặp học trưởng ở đây bọn mình còn nghĩ học trưởng vẫn còn bên cấp C.”

Âu Dương Ngạc vừa muốn nói gì thì đột nhiên di động vang lên, là Thuần Dã gọi. “Chuyện gì?”

“Hừ! Thật không có nghĩa khí. Không lẽ không có chuyện gì mình không thể gọi cho cậu sao? Bây giờ cậu hẳn là rảnh đi, mình cũng không tin cậu sẽ ngoan ngoãn ở lại lớp mình kinh doanh nhà hàng gì kia. Nếu cậu chuẩn bị về thì tranh thủ ghé lại đây đi. Nói thế nào đi nữa cậu cũng từng là một thành viên lớp chúng ta, cho dù bây giờ cậu đã sang cấp A, nhưng tất cả mọi người vẫn hy vọng cậu sẽ đến.”

“...” Nhìn nhìn hai học muội trước mặt rồi Âu Dương Ngạc mới trả lời: “Biết rồi, chờ một lát ta sẽ qua.”

“Cậu tìm được chỗ không? Có cần mình qua đón không?”

“Không cần.” Nói xong Âu Dương Ngạc liền cúp máy.

“Nếu học trưởng có việc thì bọn mình không quấy rầy nữa, bất quá bọn mình rất vui khi học trưởng nguyện ý trò chuyện với bọn mình.” Hai cô biết Âu Dương Ngạc trước giờ luôn không để ý tới ai. Cho nên hôm nay Âu Dương Ngạc có thể dừng bước nói chuyện thật khiến hai cô ‘thụ sủng nhược kinh’.

“Được, thật có lỗi!” Hai học muội này có ấn tượng rất tốt với Âu Dương Ngạc, cho nên đối mặt với hai người cậu vô cùng lịch sự. mong

anhlau.wordpress.com

Luôn luôn cao ngạo, không coi ai ra gì. Âu Dương Ngạc rất ít khi phản ứng với người đến gần bắt chuyện, lại càng không dùng thái độ lịch sự như vậy để đối xử với người khác. Cho nên cách cư xử hôm nay của cậu khiến hai người mừng như điên, vội vàng vui vẻ nói: “Không sao, không sao. Chỉ cần sau này học trưởng thấy bọn mình đừng lơ đãng là được. Bọn mình về lớp đây, tạm biệt học trưởng.”

“Được, tạm biệt.”

Đi chưa được mấy bước, hai người đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lớn tiếng nói với Âu Dương Ngạc: “Học trưởng! Bọn mình quên nói với học trưởng, hai bản nhạc vừa rồi học trưởng đàn rất hay.”

Nghe bọn họ gọi mình, Âu Dương Ngạc cũng quay đầu lại. Nghe hai người nói xong cậu ngẩng ra một lúc, trên gương mặt lãnh đạm lộ ra một tia ôn nhu, cậu thản nhiên cười, sau đó nói một tiếng ‘cám ơn’ với hai người rồi mới rời đi.

Vừa đi vào khu vực giành cho cấp C, chỉ thấy rất nhiều cửa hàng màu sắc rực rỡ che kín toàn bộ sân thể dục. Mỗi cửa hàng đều có mấy học viên rao hàng hoặc ở bên cạnh hỗ trợ. Đủ loại thức ăn vặt, loại nào cũng có, mùi thơm nức mũi tràn ngập trong không khí.

Trước cửa hàng bạch tuột nướng, người mua xếp thành một hàng dài, mấy học viên trong cửa hàng nhìn rất bận rộn. Âu Dương Ngạc còn thấy vài người trong cửa hàng đột nhiên chạy đi, phỏng chừng là đi gọi ‘cứu binh’ đi. Đương nhiên những cửa hàng khác người cũng không ít, nhưng không đến nỗi khiến người ta rối loạn.

Lớp của Thuần Dã bán bạch tuột viên, Âu Dương Ngạc đến đây không bao lâu liền nhìn thấy. Nhưng mà bây giờ cậu bị vây tại chỗ, hoàn toàn có thể nói là nửa bước khó đi. Không vì nguyên nhân nào khác, chính là vì gương mặt của cậu. Cậu vừa đến đây chưa được mấy phút thì đã bị một đám vây quanh.

Tuy rằng nữ sinh trong học viện cũng có, nhưng đa số là nữ sinh bên ngoài. Các cô thấy Âu Dương Ngạc mặc lễ phục trắng, gương mặt xinh đẹp lại tản ra khí chất cao quý. Hai mắt bắt đầu sáng ngời lóe ra tinh quang, gương mặt tươi cười rực rỡ khó có thể che dấu hưng phấn và kích động. Sau khi thét chói tai, các cô bắt đầu không ngừng hỏi Âu Dương Ngạc tên gì? Có phải học viên Thánh Khái hay không? Học ban nào? Số điện thoại bao nhiêu? Đã có bạn gái chưa? Nhà ở đâu? Thậm chí còn điên cuồng muốn vươn tay chạm vào cậu, nhưng đều bị Âu Dương Ngạc khéo léo né tránh.

Ngay khi Âu Dương Ngạc bị quấy rầy đến không chịu nổi, thanh âm Thuần Dã giống như chúa cứu thế truyền tới. “Ngạc, cậu đến rồi.”

Âu Dương Ngạc vừa đến các nữ sinh liền náo động, hơn nữa toàn bộ chỗ cậu đều bị nữ sinh vây quanh chặt như nêm cối, tình huống như thế muốn người ta không chú ý cũng khó. Đương nhiên, Thuần Dã là người đầu tiên phát hiện Âu Dương Ngạc, biết cậu không thích người xa lạ tiếp cận, vì thế liền đi lại ‘giải cứu’ cậu.

Theo phương hướng âm thanh Âu Dương Ngạc nhìn thấy Thuần Dã, nhưng mà trong nhất thời không biết nói gì cho phải. Đến khi theo hần vào cửa hàng bạch tuột viên Âu Dương Ngạc mới mở miệng hỏi: “Mặt cậu sao vậy?”

Trên gương mặt vốn đẹp trai sáng lạn bây giờ khắp nơi đều là vết xanh tím, khóe miệng bị rách còn lưu lại vết máu, trên mắt phải dán một miếng băng gạc màu trắng, hai mắt không chỉ bầm tím mà còn hơi sưng phù, thoạt nhìn không khác gấu mèo cho lắm.

Sờ sờ gương mặt vô cùng thâm thẫm, Thuần Dã cười gượng hai tiếng: “Mình cũng không biết nữa, hôm qua trên đường đi học về đột nhiên nhảy ra mấy tên muốn gây sự mà thôi. Cậu cũng biết, bây giờ muốn làm lương dân cũng khó a.” Thuần Dã làm bộ đáng thương than thở, nhưng thấy ngữ khí hần nhẹ nhàng băng quơ, Âu Dương Ngạc kỳ thật không thềm để ý.

“Cậu mà là lương dân? Ngạc, cậu đừng tin hần, mình đoán tám phần là hần đi câu dẫn người yêu kẻ khác nên bị chính.” Một nam sinh đứng bên cạnh nói xen vào.

“Không sai! Cậu cứ nhìn bộ dáng của hần là biết, tên này chính là hoa hoa công tử khiến người ta ghét.” Một nam sinh khác tiếp lời.

“Này, này! Các người đừng vu oan cho người khác.” Tuy rằng sự thật là thế, nhưng Thuần Dã vẫn bày ra bộ dáng vô tội.

Tuy rằng bình thường hần đều đi chung Âu Dương Ngạc, nhưng bạn gái hần cơ bản là mỗi tuần một người. Hẹn hò xem phim phim linh tinh gì đó hần không làm, trước giờ hẹn hò đều diễn ra trên giường, làm xong thì phát tay áo rời đi, không hề nhìn lại.

Âu Dương Ngạc vừa vào cửa hàng lớp Thuần Dã, những nữ sinh vừa rời vây quanh cậu hoàn toàn bị hấp dẫn chạy lại đây xếp thành một hàng dài. Lúc này, đến phiên đám người Thuần Dã bận rộn.

Nhìn đám bạn bận rộn, Thuần Dã cảm thấy nếu như hần ở đây nghỉ ngơi với Âu Dương Ngạc thì thật không có nghĩa khí. Lấy một hộp bạch tuột đưa cho Âu Dương Ngạc. “Xin lỗi nha, mình phải đi giúp bọn họ. Cậu ngồi đây đợi đi, một lát chúng ta đi ăn cơm trưa, được không?”

Cầm lấy hộp bạch tuột, đối với đề nghị của Thuần Dã cậu cũng không từ chối. “Ừm.”

Tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, Âu Dương Ngạc chậm rãi ăn bạch tuột viên, cho dù ở đâu động tác vẫn tao nhã như vậy. Lúc này, khinh khí cầu trên không trung từ từ bay về phía này, các học viên trên đó cầm loa nói lời chào mừng xong liền bắt đầu giới thiệu lễ hội và toàn bộ khu vực hoạt động của ba cấp A, B, C.

Lúc này, tòa soạn học viện bắt đầu phát tin, trên đó không chỉ giới thiệu học viện, còn đưa rất nhiều tin ‘đặc sắc’. Có tin tốt thì đương nhiên cũng sẽ có tin xấu. Khi người tòa soạn tới cấp C phát báo, phía bên

kia, báo cũng đã chuyển đến tay những học sinh ngoài học viện. monganhlau.w

ordpress.com

Thấy người phát báo, Thuần Dã lấy một cuốn cho Âu Dương Ngạc xem giết thời gian, sau đó lại tiếp tục bận rộn.

Không có hứng thú nhìn tập báo trên ghế, Âu Dương Ngạc không có dự định xem. Đa số người cũng không có xem báo, so với báo chí lễ hội càng hấp dẫn hơn. Đương nhiên cũng có một số người tò mò muốn biết bên trong viết cái gì, cho nên tùy tay mở ra xem.

Dần dần những người này trở nên kỳ lạ, sau khi xem báo liền bắt đầu châu đầu ghé tai, còn đưa báo cho người bên cạnh xem. Sau khi người kia xem xong cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, chỉ ngăn ngắn chưa đầy hai mươi phút, nội dung báo đã truyền đi khắp nơi.

“Không thể nào! Chuyện này là thật sao? Có phải là trò đùa hay là một loại phương thức tuyên truyền của Thánh Khải không?”

“Hắn là không phải đâu. Ai lại ngu ngốc đến mức lấy danh dự của mình ra tuyên truyền cho học viện?”

“Vậy chuyện này là thật sao? Thật không ngờ cậu ta là người như vậy.”

“Uh, chúng ta đều bị vẻ ngoài của cậu ta lừa, đúng là không biết xấu hổ.”

“Ai nha, các cậu nói cũng không sai, nhưng có lẽ cậu ta có nỗi khổ đi.”

“Thật buồn nôn! Cứ tưởng tượng đến cái loại người này mình liền cảm thấy siêu ghê tởm, cậu nói cậu ta thật sự là...”

Âm thanh thảo luận càng lúc càng lớn, những người này còn thỉnh thoảng nhìn Âu Dương Ngạc, trong ánh mắt mang theo các loại cảm xúc khác nhau, hèn mọn, khinh thường, chán ghét, thất vọng, đáng thương...

“...” Bọn họ cứ nhìn chằm chằm khiến Âu Dương Ngạc cảm thấy chẳng hiểu ra sao, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Thuần Dã.

Lúc này Thuần Dã cũng đang nhìn cậu, phảng phất hắn cũng nghe những người kia bàn tán. Các nữ sinh xếp hàng trước cửa hàng bỏ đi hơn phân nửa, đám người Thuần Dã cũng vui vẻ vì được nhàn rỗi, bất quá bọn họ cũng rất kỳ quái vì sao những nữ sinh kia đột nhiên bỏ đi.

Đột nhiên bị người ta chỉ trỏ Âu Dương Ngạc cũng không mấy để ý, cái cậu để ý chính là trong tập báo kia viết cái gì mà vẻ mặt bọn họ như thế. Cầm lấy tập báo trên ghế, cậu lật từng trang từng trang xem, trên mấy trang cuối cùng cậu nhìn thấy tin tức liên quan đến mình. Không cần xem nội dung, chỉ cần nhìn tiêu đề Âu Dương Ngạc cũng có thể biết được nguyên nhân khiến bọn họ biến sắc.

“Ngạc, trong đó viết gì vậy?” Thấy Âu Dương Ngạc cười lạnh, Thuần Dã đi lại cầm lấy tập báo trên tay cậu tò mò xem.

Ở đây nhận được thì dĩ nhiên cấp A và cấp B cũng không ngoại lệ. Nói cách khác, bây giờ tất cả những ai tham gia lễ hội đều biết nội dung bài báo kia. Lời đồn đãi cứ thế nhanh chóng truyền đi khắp học viện.

65. Chương 65

Thuần Dã cầm tập báo lên xem, đập vào mắt là một tiêu đề đỏ như máu. Trên bài báo, ngoại trừ một bài viết thật dài thì còn có một số ảnh chụp, mặc dù là in lại, nhưng hình ảnh lại khá rõ, có thể nhìn ra người trong ảnh là Âu Dương Ngạc.

Thuần Dã đọc lướt nội dung bài viết, đại khái nói về ‘thân phận’ thật sự Âu Dương Ngạc. Bối cảnh trong ảnh chụp là một nhà hàng sang trọng, Âu Dương Ngạc ăn cơm với một người đàn ông, người đàn ông kia đang giúp Âu Dương Ngạc lau miệng. Một tấm khác là ở trong xe, người đàn ông tay đặt trên lưng Âu Dương Ngạc, hai người thân mật dựa sát vào nhau. Tấm tiếp theo cũng đồng dạng ở trên xe, hai người kề sát, mặt đối mặt, người đàn ông thì đưa lưng về phía màn hình, từ góc độ này nhìn hai người như đang hôn nhau. Tấm cuối cùng là kích thích nhất, cũng là người đàn ông đó, Âu Dương Ngạc đang được người đó

ôm đi vào phòng. Những tấm còn lại cũng không khác nhau là mấy, tấm nào cũng ái muội làm cho người xem tưởng tượng xa vời.

Trong bài viết còn trích lý lịch nhập học của Âu Dương Ngoạt, không chỉ như thế, ngay cả quần áo, điện thoại, máy chơi game...đều nêu giá cả rất đầy đủ. Thật không biết từ đâu bọn họ có được những tài liệu này. Tuy rằng bài viết không nói rõ vấn đề gì, nhưng tất cả những thứ đưa ra trong bài báo lại ám chỉ Âu Dương Ngoạt có thể là một MB (Money Boy).

Tỉ mỉ nhìn những tấm ảnh trên bài báo, thân thể Thuần Dã từ từ phát run, càng lúc càng run rẩy dữ dội, thậm chí tay cũng bắt đầu run, tập báo trong tay hần phát ra tiếng ‘soạt soạt’.

“Ha ha ha...này...ha ha ha...xin lỗi, để mình cười một lát.” Thuần Dã nói xong liền ngồi chồm hổm dưới đất cười không ngừng, mấy phút sau mới đứng lên, giả vờ bộ dáng nghiêm trang chững chạc nói. “Nếu mình không nhìn lầm, người đàn ông trong ảnh này là lão ba của cậu đi! Ngoạt, hóa ra cậu được lão ba mình bao dưỡng nha?” Dừng âm lượng chỉ có hai người nghe được, Thuần Dã nhỏ giọng trêu chọc xong lần thứ hai lăn ra đất cười.

Nhìn vẻ mặt tươi cười làm cho người ta chán ghét của Thuần Dã, Âu Dương Ngoạt co rút khóe miệng không nói gì.

Ngược lại, mấy nam sinh bên cạnh không hiểu ra sao, hỏi Âu Dương Ngoạt: “Hắn ta làm sao vậy? Có phải hôm qua đầu bị đánh nên điên rồi không?”

“Không sai biệt lắm!” Âu Dương Ngoạt phiêu ánh mắt nhìn Thuần Dã còn đang chồm hổm dưới đất, sau đó thản nhiên trả lời.

“Đúng rồi, Ngoạt, trên báo rốt cuộc viết cái gì vậy? Tại sao đám người kia thì chỉ trỏ cậu, còn tên này thì hoàn toàn ngược lại, xem báo xong thì cười cứ như lên cơn?” Một nam sinh hỏi.

Cho nên nói, trên đời này quả thật có báo ứng, Thuần Dã vì cười quá độ mà vết thương trên miệng bị rách ra, vết thương trên thái dương cũng theo đó mà đau lên.

Không dám cợt nhả nữa, Thuần Dã đứng lên, đưa tập báo cho hai bạn học bên cạnh “Các cậu tự xem đi.” Sau đó quay qua nói với Âu Dương Ngoạt: “Chuyện của cậu đã âm ỉ đến mức này rồi, thân phận của cậu trước sau gì cũng bị mọi người biết, không bằng bây giờ nói thật với bọn họ đi.”

Từ khi bị chuyển đến cấp A, Âu Dương Ngoạt cũng không dự định giấu giếm thân phận của mình nữa, nhưng cậu không ngờ ngày đó đến nhanh như vậy. Đứng lên lấy một hộp bạch tuột, cậu vừa mở ra vừa nói: “Tùy cậu!”

Hai người bên kia đã xem xong bài báo, rồi lại có chút không rõ hành động giữa Âu Dương Ngoạt và Thuần Dã. Nhưng có nói thế nào bọn họ cũng không tin Âu Dương Ngoạt là MB.

“Xem xong chưa? Các cậu cảm thấy chuyện này thế nào?” Chống lại ánh mắt hai người, Thuần Dã trêu chọc hỏi.

“Thế nào chứ, không thể tin.” Một người trả lời, một người khác tiếp lời: “Hoặc là nói không thể tưởng tượng.” Hoàn toàn không thể tưởng tượng người tự cao tự đại như Âu Dương Ngoạt sẽ vì tiền mà bán rẻ bản thân. Càng làm bọn họ không thể tin là về mặt Âu Dương Ngoạt khi ở cùng người đàn ông kia.

“Nhưng mà...” Người trong ảnh đúng là Âu Dương Ngoạt, từ ảnh có thể nhìn ra hai người rất thân mật. Nhìn nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên kia, dù sao người vẫn còn ở đây, bọn họ không dám nói gì, chỉ có thể đem nghi vấn nuốt vào bụng.

Nhìn biểu tình hai thằng bạn, Thuần Dã đã đoán được bảy tám phần. Chỉ chỉ người đàn ông trong ảnh, cười nói.”Người này chính là lão ba của Âu đại thiếu gia!”

“...”

“A!!”

Thấy vẻ mặt như táo bón của bọn họ, Thuần Dã lý giải gật đầu, đi lên một bước vờ vai hai người: “Mình hiểu, mình biết các cậu nghĩ cái gì, chính xác lão ba tên này nhìn rất trẻ, nếu nói là anh cậu ta thì có lẽ người ta sẽ tin hơn.”

Khi Thuần Dã còn đang cùng bọn họ trò chuyện khí thế ngất trời, radio học viện đột nhiên vang lên ‘Mời Âu Dương đồng học nhanh chóng đến văn phòng, lặp lại một lần nữa mời Âu Dương đồng học nhanh chóng đến văn phòng’

Giải quyết viên bạch tuột cuối cùng, Âu Dương Ngoạt đứng lên lấy khăn tay lau miệng, sau đó nói với bọn họ: “Tôi đi qua đó.”

“Được, chúng mình chờ cậu, nhanh nhanh quay lại nha, lát nữa chúng ta đi ăn trưa.” Thuần Dã gật gật đầu, không quên dặn dò.

“Đây là đại lễ cô muốn tặng cho tôi?” Ngồi ở khu nghỉ ngơi, Thác Hữu nhìn tập báo trong tay cười nhạt hỏi Du Tử về mặt đặc ý ngồi đối diện.

“Đúng vậy! Tôi muốn cho cậu nhìn xem ‘Người tình trong mộng’ của người là người như thế nào.”

Thác Hữu lắc đầu, không đồng ý nói: “Tôi nghĩ cậu ta không phải là người như thế, lần trước ở vũ hội tôi đã từng lấy tiền làm giao dịch với cậu ta nhưng cậu ta không chút do dự liền cự tuyệt, từ điểm đó có thể nhìn ra cậu ta không phải là người mê tiền.” monganhlau.wordpress.com

“Hừ! Nói không chừng là do cậu đưa ra con số quá ít mà thôi. Cậu nhìn lý lịch nhập học của cậu ta xem, với một gia đình như thế làm sao cậu ta có thể mặc toàn quần áo sang trọng? Phải biết giá của một bộ quần áo trên người cậu ta bằng tiền lương một năm của một gia đình bậc trung!” Càng không thể dễ dàng tha thứ chính là cư nhiên người bao dưỡng cậu ta lại hàng thượng đẳng như vậy.

“Ảnh này cô từ đâu mà có?” Trước sau vẫn cảm thấy không đúng, Thác Hữu cảm thấy bọn họ dường như đã bỏ sót vấn đề quan trọng nào đó.

“Hừ! Cuối tuần trước tôi đi suối nước nóng gặp cậu ta ở đó.” Cô là thiên kim tiểu thư, đi chơi dĩ nhiên là nơi không kém, lúc thấy Âu Dương Ngoạt ở suối nước nóng cô còn tưởng mình hoa mắt.

“Như vậy những tấm ảnh này là do cô chụp?”

“Trong tình huống đó tôi làm gì có thời gian đi tìm người, không tự mình chụp chẳng lẽ đợi thám tử tới sao!” Chờ thám tử đến thì còn gì để chụp nữa, tuy rằng vì chụp ảnh mà bỏ qua chuyến du lịch, nhưng nghĩ đến chuyện lời đồn bay đầy trời, rồi bộ dáng hoảng sợ của Âu Dương Ngoạt khi bị vạch trần, trong lòng cô liền cảm thấy vô cùng sung sướng.

“..!” Thác Hữu khá là kinh ngạc, thật không thể tưởng tượng, ham muốn trả thù lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, có thể khiến cho một vị công chúa cao cao tại thượng được mọi người phủng trong lòng bàn tay lại đi làm cái chuyện lén lút như vậy.

“Bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất cho cậu sao? Vừa rồi cậu cũng nghe thấy thông báo trên radio rồi đó, chuyện này xem như cả học viện đều biết. Âu Dương Ngoạt bị trả về là chuyện sớm hay muộn, cơ hội của cậu không phải đến rồi sao?” Tao nhã bưng ly trà lên uống, Du Tử chậm rãi nói.

“Tôi vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, từ chuyện này tôi thấy trên người Âu Dương Ngoạt có nhiều điểm đáng ngờ lắm. Tôi nghĩ tại sao đến đây trao đổi học tập hai mươi người mà chỉ có một mình Âu Dương Ngoạt học cấp C? Lý lịch này là thật sao?” Quy tắc học viện bên kia bọn họ cũng không biết, mà những người đến đây trao đổi bọn họ lại không quen, hơn nữa bọn họ đều là con nhà thượng lưu, tâm cao khí ngạo sẽ không ai chủ động đi bắt chuyện với người khác.

“Sao vậy? Cậu dường dường là con trai quản lý học viện chẳng lẽ lại sợ một tên Âu Dương Ngoạt? Tôi đúng là đã đánh giá cậu quá cao.” Cô lộ rõ thái độ khinh thường.

“...” Không để ý tới lời châm chọc của cô, Thác Hữu vẫn im lặng dường như suy nghĩ gì đó.

Soạt một tiếng, một xấp ảnh được ném lên bàn. “Cô xem đây là gì!”

Nghe tiếng cô, Thác Hữu theo phản xạ nhìn mớ ảnh trên bàn. “Đây không phải là Thuần Dã – bạn học lúc trước của Âu Dương Ngạc sao?”

“Hắn là bạn tốt nhất của Âu Dương Ngạc, từ ảnh này có thể nhìn ra hắn làm công việc gì đi.” Vật hợp theo loài. Bạn cậu ta đều là loại bán rẻ tiếng cười, Âu Dương Ngạc có thể tốt hơn chỗ nào!

“Đừng nói ngay cả bạn của Âu Dương Ngạc cô cũng muốn trả thù luôn đi?” Nghĩ đến tính cách âm hiểm của cô, Thác Hữu cảm thấy chuyện này rất có khả năng.

Vuốt ve mái tóc, Du Tử chỉ cười khanh khách mà không trả lời.

Trả thù sao? Không! Không chỉ trả thù thôi đâu. Những gì Âu Dương Ngạc đã làm với cô, cô sẽ đòi lại gấp đôi.

Thuần Dã, muốn trách thì trách bản thân người là bạn của tên Âu Dương Ngạc mà cô hận thấu xương kia đi.

Trong văn phòng, lão sư của Âu Dương Ngạc thì ngồi đưa lưng về phía cửa, còn những lão sư khác thì làm chuyện của mình.

Khi Âu Dương Ngạc đi vào, các lão sư trong phòng liền ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại tiếp tục công việc trên tay. Chỉ riêng lão sư kia vẫn đưa lưng về phía Âu Dương Ngạc, không biết là say mê làm cái gì, Âu Dương Ngạc đi đến trước bàn làm việc của cô, cô vẫn không phản ứng.

Tuy giày cậu mang vừa mềm vừa nhẹ, đi đường rất khó phát ra âm thanh. Nhưng Âu Dương Ngạc là một người sống, đứng đây đã gần năm phút, vị lão sư kia vẫn không có bất cứ động tĩnh nào.

Lúc đi vào Âu Dương Ngạc đã thấy tập báo trên bàn, rõ ràng vị lão sư kia biết Âu Dương Ngạc đứng đây, nhưng lại cố tình làm như không thấy. Không sao cả, nếu cô không muốn mở miệng thì Âu Dương Ngạc cũng không mở miệng. Cậu âm thầm tính toán trong lòng, mười phút nữa là mười hai giờ, đến lúc đó cậu sẽ đi, mặc kệ cô ta muốn giở trò gì.

Hai tay đút túi quần, Âu Dương Ngạc từ cửa sổ văn phòng nhìn sang khu hoạt động cấp B, gót chân vừa nhấc, vị lão sư bộ dạng nhàn rỗi ngồi sau bàn luôn dùng dư quang khóe mắt nhìn nhất cử nhất động của cậu lập tức một trận khí huyết dâng lên.

“Âu Dương đồng học, em đến rồi?” Vị lão sư ngẩng đầu, giả vờ như mới phát hiện Âu Dương Ngạc. Bất quá cô cũng không kêu Âu Dương Ngạc ngồi xuống, cố ý để cậu đứng đó.

Âu Dương Ngạc từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai xem như trả lời câu hỏi, cũng không để ý hành vi như vậy là lễ phép hay không lễ phép.

Bộ dáng của cậu cũng không khiến vị lão sư tức giận, cho dù là thật hay giả, ít nhất từ vẻ mặt thì không thấy chút tức giận nào. Ngược lại còn ôn nhu tươi cười, tuy rằng nụ cười thật dối trá.

“Em có thể giải thích cho tôi nghe một chút không?” Xoay bài báo về phía Âu Dương Ngạc, cô chỉ trang báo đưa tin về cậu hỏi.

“Không phải trên đó viết rất rõ ràng sao, ý trên mặt chữ.” Cậu Âu Dương Ngạc không cần phải giải thích với bất cứ kẻ nào. mong

anhlau.wordpress.com

“Âu Dương đồng học, mời em nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi! Chuyện này không phải là chuyện có thể tùy tiện tiện qua loa cho xong.” Khi cô đọc nội dung bài báo thì vô cùng vui vẻ và cũng vô cùng chán ghét.

Cô vui vẻ chính là nếu chuyện này là thật, như vậy Âu Dương Ngạc có khả năng sẽ bị trả về tổng giáo để tiến hành xử lý. Kết quả như thế, đối với người vô cùng ghét thái độ không coi ai ra gì của Âu Dương Ngạc mà nói, thật là một chuyện làm cho cô hả lòng hả dạ. Còn chán ghét chính là, người như cậu mà cũng dám tỏ thái độ không coi ai ra gì. Mà ngay cả vừa rồi cũng như thế! Bây giờ cô ước gì Âu Dương Ngạc nhanh chóng rời khỏi học viện này, nhìn Âu Dương Ngạc trong lòng cô liền dâng lên cảm giác chán ghét.

“Chuyện này tôi sẽ báo cáo học viện, đối với việc làm của em” ngón tay chỉ hình ảnh ái muội trên bài báo “Chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý! Lúc đó, tôi hy vọng em có thể mời người nhà của em đến học viện một lần!”

“...” Mời phụ huynh? Không sao cả! Cứ để An Húc Nhiên giải quyết là được.

Nói cũng đã nói xong, bây giờ cũng đã giữa trưa, Âu Dương Ngoạt từ văn phòng đi thẳng đến chỗ Thuần Dã, bọn họ còn đang đợi cậu đi ăn cơm.

“Có chuyện gì không?” Thấy Âu Dương Ngoạt quay lại, Thuần Dã liền hỏi.

“Không có.”

“Ha hả, vậy là tốt rồi!” Nghĩ lại cũng đúng, dù sao toàn bộ bài báo đó đều là giả, Âu Dương Ngoạt có thể có chuyện gì chứ. Nghĩ nghĩ, Thuần Dã thay đổi đề tài hỏi bọn họ: “Bây giờ chúng ta ăn cái gì?”

“À, gì cũng được, dù sao mình cũng không kén ăn.” Một người trong đó trả lời.

“Ngoạt, cậu muốn ăn gì?” Khi Thuần Dã hỏi cậu, hai người kia cũng quay qua nhìn cậu.

“Không biết, chưa nghĩ qua.” Mới vừa ăn hai hộp bạch tuột, nói thật, bây giờ cậu vẫn chưa thấy đói.

Bốn người người một câu ta một câu, cứ như vậy một đường đi ra ngoài, sắp tới cổng học viện Âu Dương Ngoạt đột nhiên dừng bước.

“Có chuyện gì vậy?” Ba người kỳ quái nhìn cậu hỏi.

Âu Dương Ngoạt không trả lời, theo tầm mắt cậu, Thuần Dã thấy một chiếc xe sang trọng đang đậu bên kia đường.

Tại sao hần lại đến đây? Buồn bực nghĩ, Âu Dương Ngoạt băng qua đường đi về phía chiếc xe kia, bỏ lại ba người hai mặt nhìn nhau.

“Sao người lại tới đây?” Mở cửa xe nhưng Âu Dương Ngoạt không ngồi vào, chỉ chống tay lên cửa xe hỏi.

Vứt điều thuốc trong tay, Âu Dương Thần Tu sủng nịch nói: “Bảo bối, ta tới đón người đi ăn cơm.”

Âu Dương Ngoạt nghĩ nghĩ: “Ta đã hẹn bạn đi ăn cơm...”

Âu Dương Thần Tu xuyên qua kính xe nhìn thấy ba nam sinh trước cổng học viện. “Là bọn họ sao? Vậy kêu họ đi chung luôn đi!”

“...” Không biết làm thế nào mới tốt, Âu Dương Ngoạt đứng thẳng người nhìn về phía đối diện, thấy bọn họ cũng đang nhìn mình liền vẫy tay kêu họ qua.

Bên kia đường, Thuần Dã đã lơ mơ nhìn thấy Âu Dương Thần Tu ngồi trong chiếc Limousine kia, hần trên chọc vổ vổ vai hai thằng bạn. “Bằng hữu, hai người các cậu thật may mắn! Cư nhiên có thể nhìn thấy nam nhân vật chính trong bài báo sáng nay!”

66. Chương 66

Không thể không nói, bọn họ quả thật tò mò muốn biết người có thể làm cho Âu Dương Ngoạt vốn lạnh lùng, không coi ai ra gì lại lộ ra biểu tình nhu hòa kia. Kết quả là, không ai từ chối, hai người đều đi theo Thuần Dã băng qua đường.

Thấy ảnh là một chuyện, thấy người thật lại là một chuyện khác. Khi hai người thấy Âu Dương Thần Tu thì giật mình. Không chỉ vì Âu Dương Thần Tu nhìn quá trẻ, máu chốt là khí chất và tư thái giơ tay nhắc chân của hần, làm cho bọn họ cảm thấy người đàn ông này không phải người bình thường.

Không thể phủ nhận, thủ đoạn xã giao của Âu Dương Thần Tu vô cùng lợi hại, thật sự là có thể gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Từ lúc lái xe đưa bọn họ đến nhà hàng ăn trưa đến khi quay lại học viện, Âu Dương Thần Tu có thể liên tục trò chuyện với bạn học Âu Dương Ngoạt. Người ta nói, ba năm là khoảng cách một thế hệ, nhưng với Âu Dương Thần Tu thì hoàn toàn nhìn không ra. Cũng làm bọn họ vô cùng cảm thán, tại sao cha thì tao nhã như vậy, mà con thì lúc nào cũng lạnh lùng, không nói không cười?

Sau khi quay lại học viện, ba người Thuần Dã thì ở lại tiếp tục lễ hội, Âu Dương Ngoạt thì bị Âu Dương Thần Tu mang về nhà.

Tại sao Âu Dương Thần Tu đến học viện Âu Dương Ngoạt không rõ, hẳn có biết chuyện báo chí không cậu cũng mù tịt. Từ lúc về nhà đến giờ hẳn không hề hỏi gì. Nhìn vẻ mặt hẳn cũng chẳng nhìn ra được gì, nhưng Âu Dương Thần Tu là loại phần trư ăn lão hổ, là sinh vật thành tinh, sao có thể dựa vào mấy cái đó mà tùy tiện kết luận?

Bất quá với hiểu biết của cậu, không hôm nay thì ngày mai hẳn nhất định sẽ biết ở học viện xảy ra chuyện gì. Âu Dương Ngoạt bĩu môi, cậu cũng lười nói với hẳn, dù sao chuyện mời phụ huynh hẳn nhất định sẽ phân phó An Húc Nhiên giải quyết.

xxxxxxx

Ba ngày sau

Sáng sớm thức dậy, Âu Dương Thần Tu đã không còn bên cạnh, nhìn thấy chữ A trên cà vạt cậu liền nhũn mảy.

Âu Dương Ngoạt vừa xuống tới phòng khách thì thấy Âu Dương Thần Tu từ phòng ăn đi ra.

“Bảo bối, người bị muộn rồi.” Nhìn Âu Dương Ngoạt mỗi lần thức dậy luôn có vẻ mặt mơ hồ, Âu Dương Thần Tu cười nói, vươn tay chỉnh cà vạt cho cậu.

Trong học viện, ngoại trừ những người dùng ánh mắt khác nhau nhìn chằm chằm cậu, hoặc là bàn tán xung quanh, còn lại tất cả đều bình thường. Ít nhất lão sư cũng không gọi cậu lên văn phòng nữa.

Mấy ngày nay không gặp Thuần Dã, hẳn cũng không gọi điện thoại cho cậu.

Giữa trưa, trong nhà ăn, có thể thấy những học viên này tránh cậu còn hơn rắn rết. Chỉ cần cậu ngồi chỗ nào, trước sau hai hàng tuyệt đối không có ai ngồi.

“...Cậu ta còn có mặt mũi đi học sao?”

“Nhưng mà...nghe nói...trước kia...”

“Cậu quản nhiều như vậy làm gì, dù nam hay nữ, chỉ cần không làm trái đạo đức là được. Người ta thích cái gì cậu quản được sao?”

Đối với những lời đồn đãi vô căn cứ này Âu Dương Ngoạt xem như không nghe thấy, nhàn nhả ngồi ăn cơm.

Cái gọi ‘Hoàng đế không vội thái giám đã gấp’, nhân vật chính của lời đồn không thèm để ý, nhưng lại có người không kiềm chế nổi. Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng vậy, phải biết một vừa hai phải, có người biết bo bo giữ mình, đồng dạng cũng có người quá mức ngu xuẩn, hết thuốc chữa.

Sự thật chứng minh, đám thiếu gia lần trước tránh được một kiếp trong toilet...thật rõ ràng chính là loại người thứ hai.

“Này! Cút ngay, ở đây không chào đón mày, nhìn thấy mày liền khiến tao ghê tởm. Mẹ nó, mày làm ảnh hưởng đến khẩu vị của tao!” Xem đi, chủ động tìm bất mãn.

Ngẩng đầu quét mắt nhìn bọn họ một cái, Âu Dương Ngoạt không phản ứng cũng không động.

“Còn dám lên mặt sao? Mẹ nó, thật khiến người ta nổi điên!”

“Cậu tức cái gì, nó cũng không lên mặt được bao lâu nữa đâu, không phải cậu cũng biết ngày mốt nó và cái tên hồ bằng cầu hữu của nó sẽ bị đuổi học sao?”

“Có ý gì? Cái gì hồ bằng cầu hữu?” Đối thoại của bọn họ khiến Âu Dương Ngoạt có chút không rõ, cậu buông đũa trong tay, lên tiếng hỏi.

“Nha! Còn không thừa nhận? Tên ngu lang kia chẳng phải là hồ bằng cầu hữu của mày?” Nam sinh kia khinh bỉ nói.

“...” Âu Dương Ngạc ghét nhất chính là loại người thích hại người vô tội! Nếu muốn nhằm vào cậu, cậu có thể bồi vui đùa một chút, nhưng nhằm vào người bên cạnh cậu là không được! Huống chi Thuần Dã là bạn của cậu.

“Ai làm? Là các người? Hay là ả nữ sinh kia?” Âu Dương Ngạc đôi mắt tràn đầy sát khí, nhưng giọng nói lại lạnh đậm, không nghe ra chỗ nào có vấn đề.

“Ha ha, là chúng tao làm thì sao? Không phải chúng tao làm thì thế nào? Chỉ bằng mày thì có thể làm gì chúng tao?” Đối phương cười khinh thường.

Âu Dương Ngạc cười lạnh một tiếng. “Rồi các người sẽ biết ta có thể làm gì các người không!” Xem ra hôm nay phải tính toán sổ sách một lượt thôi.

Từ khi đám người này đến khiêu khích Âu Dương Ngạc, trong phòng ăn lập tức yên tĩnh trở lại. Tất cả học viên trong nhà ăn đều vừa ăn vừa hứng thú nhìn bọn họ, khi Âu Dương Ngạc nói câu ‘Rồi các người sẽ biết ta có thể làm gì các người không’, âm thanh dao nĩa trong nhà ăn đột nhiên biến mất vô tung.

Tất cả mọi người nghe xong, hai mắt liền gắt gao nhìn chằm chằm bên này, trong nhà ăn yên tĩnh đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

“Nói đi, các người muốn lên từng người, hay là ba người cùng lên?” Kéo ghế đứng lên, Âu Dương Ngạc nhìn bọn họ thản nhiên hỏi.

“A, không cho mày một bài học mày thật sự không biết thế nào là trời cao đất dày.” Lời nói cuồng vọng không coi ai ra gì của Âu Dương Ngạc khiến ba người nổi điên, vừa dứt lời liền đánh tới.

Với năng lực Âu Dương Ngạc, muốn thu thập đám ‘rác rưởi’ này là chuyện vô cùng dễ dàng, đối diện với nắm tay đang vung tới, cậu chỉ hơi nghiêng người liền tránh được.

Thấy bọn họ đánh về phía Âu Dương Ngạc, một số người trong nhà ăn kinh hô lên, đặc biệt là những ai ngồi hơi gần Âu Dương Ngạc, lập tức đứng dậy lẫn đi thật xa, sợ bản thân xui xẻo bị cuốn vào.

Lơ dể tránh một cước, Âu Dương Ngạc nhanh chóng bắt lấy cổ chân đối phương kéo về phía mình, sau đó tung một quyền vào mặt. “A!” Đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó lập tức che mũi.

Âu Dương Ngạc đã hạ thủ lưu tình, ít nhất cậu không dùng chân đá hấn. Nhưng quyền vừa rồi lực độ cũng không nhẹ, hơn nữa mặt là nơi yếu ớt nhất trên cơ thể.

“Aaa !! Chảy máu!!” Nữ sinh đứng gần đó xem bắt đầu thét chói tai.

Máu theo kẽ tay chảy ra, sau đó từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt đất. Nam sinh kia vốn hai mắt nhắm nghiền giờ đây tràn đầy nước mắt, cơn đau từ mũi truyền đến làm hai mắt hấn như nổ đom đóm.

Thấy đồng bạn bị thương, hai nam sinh còn lại càng thêm tức giận, ra tay càng thêm ngoan độc.

Không muốn kéo dài thời gian, Âu Dương Ngạc quyết định tốc chiến tốc thắng. Nhanh chóng tiếp cận một người, mạnh mẽ tung một kích lên bụng, đối phương lập tức ôm bụng ngồi chồm hổm dưới đất rên rỉ.

Đối phó với mấy tên này thật sự rất dễ dàng, Âu Dương Ngạc thậm chí còn chưa dùng đến một phần ba năng lực đã giải quyết được hai người.

Nam sinh cuối cùng bắt đầu khiếp đảm, bọn họ không nghĩ tới Âu Dương Ngạc cư nhiên dám ra tay với bọn họ. Trong nháy mắt hấn do dự, Âu Dương Ngạc xoay người đá một cước vào đầu gối hấn, nam sinh kia liền mất trọng tâm, ngã ngồi về phía sau.

Âu Dương Ngạc từng bước từng bước một đến gần, lúc này hấn thật sự rất sợ hãi. “Chờ...chờ một chút! Tổ cáo bạn mày không phải chúng tao, là...là cô ta!” Chỉ vào một nữ sinh, người này run rẩy gào thét nói.

Nhìn bộ dạng chật vật khiếp đảm của hấn, Âu Dương Ngạc cười lạnh: “Đã muộn, ta đã cho các người cơ hội!” Đã bảo các người đừng tới trêu chọc ta và cũng đã cho các người cơ hội nói ra sự thật!

“Dừng tay! Em đang làm gì vậy!” Lúc này, ba lão sư đột nhiên xuất hiện tại nhà ăn, hướng về phía Âu Dương Ngạc nói.

“...” Lần trước cậu đã cho lão sư này mặt mũi, nhưng lần này thì không! Trước mặt ba lão sư, Âu Dương Ngoạt vẽ mặt bình tĩnh giẫm lên bàn tay nam sinh đang ngồi dưới đất, tiếng xương cốt vỡ nát vang lên trong nhà ăn yên tĩnh.

“Aaaaaa !!” Tiếng thét thảm thiết khiến mọi người ở đây đều kinh hãi.

Một lão sư lập tức xông lên giữ chặt Âu Dương Ngoạt, sợ cậu lại ra tay với hai nam sinh kia. Hai lão sư còn lại thì lập tức kêu vài học viên khác mang ba nam sinh kia đến phòng y tế.

Ba nam sinh kia, một người gãy mũi, một người bị gãy ba ngón tay, người còn lại hơi nhẹ chút, chỉ bị bầm ở bụng. Kết quả kiểm tra khiến học viện vô cùng khiếp sợ, quyết định nghiêm túc xử lý chuyện này, và Âu Dương Ngoạt một lần nữa bị mời lên văn phòng.

Bởi vì là giờ nghỉ trưa nên trong văn phòng không có ai, Âu Dương Ngoạt nhàn nhã dựa lưng vào tường, thờ ơ nhìn vị lão sư của cậu ra ra vào vào không biết đang vội cái gì.

“Nếu không có chuyện gì, tôi có thể đi được rồi chứ!” Qua mười phút sau, vẫn không có ai hỏi cậu câu nào. Nhìn vị lão sư kia, Âu Dương Ngoạt không mặn không nhạt hỏi.

“Học viện đã gọi điện thông báo cho gia đình em, mời em ở đây chờ!” Bây giờ cô cũng không có thời gian so đo với Âu Dương Ngoạt. Gia đình ba nam sinh bị đánh đang tạo áp lực yêu cầu học viện nghiêm túc xử lý Âu Dương Ngoạt.

“Nha! Tiểu Ngoạt nhi lần này gây họa không nhỏ a!” Lúc này, tại cửa văn phòng truyền đến một âm thanh trêu chọc quen thuộc.

Thấy người tới, Âu Dương Ngoạt nhú mày. “Tại sao lại là chú?” Tại sao hán đến đây? An Húc Nhiên đâu?

“Xin chào! Xin hỏi ngài là cha của Âu Dương đồng học?” Thấy ở cửa văn phòng là một người đàn ông tuổi tứ trẻ tuổi, lão sư Âu Dương Ngoạt không xác định hỏi.

Tầm mắt Âu Dương Sóc từ trên người Âu Dương Ngoạt chuyển sang vị lão sư kia: “Cô là lão sư của tiểu Ngoạt nhi đi, tôi là chú của tiểu Ngoạt nhi Âu Dương Sóc.”

“Chú tới đây làm gì? An Húc Nhiên đâu?” Âu Dương Ngoạt lần nữa mở miệng hỏi.

“Chắc chắn, tiểu Ngoạt nhi thật làm cho người ta thương tâm. Chú bỏ cả công việc chạy tới đây giải cứu cháu, thế mà cháu lại lạnh nhạt với chú như vậy!”

...

“Ừm, chú của Âu Dương đồng học đúng không, phiền ngài đi theo tôi xử lý một số vấn đề.” Nhìn hai chú cháu đầu khẩu, vị lão sư bị bỏ qua một bên tìm cơ hội lên tiếng nhắc nhở.

“A, vậy sao, làm phiền lão sư dẫn đường.” Gật gật đầu, Âu Dương Sóc kéo Âu Dương Ngoạt đi theo phía sau lão sư.

“Hắc hắc, tiểu Ngoạt nhi thật đúng là đi tới đâu cũng không an phận nha. Bình thường không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng là nổi tiếng nha!” Trên đường, Âu Dương Sóc còn không quên trêu chọc cậu.

Âu Dương Ngoạt căn bản không muốn nghe lời vô nghĩa của hán, vẫn tự nhiên đi về phía trước.

“Ai~ ~!!! Thật tội nghiệp phụ huynh chúng ta vì cháu đến đây giải quyết hậu quả. Ai ~ ~!!! Thật tội nghiệp chú vất công việc chạy đến đây còn bị cháu ghét bỏ. Aiiii, thật tội nghiệp chú...”

“Chú nói xong chưa?” Âu Dương Ngoạt cuối cùng không nhịn được đánh gãy lời hán.

“Hảo hảo hảo! Xong rồi xong rồi! Chú không nói nữa là được chứ gì, cháu làm gì hung dữ như vậy. Nói như thế nào chú cũng là bậc cha chú của cháu, thật sự là không biết kính già yêu trẻ.” Nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Sóc trong lòng một trận cảm khái. Ai, tiểu tử này càng ngày càng không đáng yêu, đều là do cha cậu ta làm hư.

“Đối với chú?” Âu Dương Ngoạt nhú mày, tầm mắt từ trên xuống dưới đánh giá Âu Dương Sóc, sau đó khinh miệt trả lời: “Căn bản không cần phải như vậy.”

“Cháu !” Âu Dương Ngạc càng ngày càng có khả năng làm Âu Dương Sóc tức giận đến không nói nổi lời nào.

Nhìn hình thức ở chung của hai chú cháu, lão sư đi bên cạnh hai người trợn mắt há hốc mồm. Quả thật không thể tin, rốt cuộc hiểu được hóa ra Âu Dương Ngạc đối với ai cũng là cái loại thái độ này!

Ba người đi vào văn phòng quản lý, người quản lý trẻ tuổi vô cùng nhiệt tình mời hai chú cháu Âu Dương Ngạc ngồi xuống ghế sofa.

“Xin chào! Tôi là người quản lý học viện. Nói vậy chuyện của Âu Dương đồng học ở học viện ngài đã biết, tôi...”

“Xin lỗi! Tôi chỉ là chú của tiểu Ngạc nhi, về phần chuyện của tiểu Ngạc nhi xử lý như thế nào, kết quả ra sao, mời cậu đợi cha nó đến rồi bàn lại!” Không phải ngữ khí thân thiết như khi nói chuyện với Âu Dương Ngạc, Âu Dương Sóc không chút lưu tình đánh gãy lời nói của vị quản lý.

“Vậy xin hỏi cha của Âu Dương đồng học khi nào đến? Vấn đề của Âu Dương đồng học một lát sẽ do Ban hội đồng xử lý! Hy vọng các ngài có thể hiểu tính nghiêm trọng của sự việc lần này.” Đối với thái độ Âu Dương Sóc, vị quản lý vô cùng ngạc nhiên, lập tức có chút không thoải mái.

Âu Dương Sóc nhún nhún vai. “Cậu yên tâm, cha nó nhất định sẽ đến đúng giờ!” Hắn lịch sự cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia trêu tức.

xxxxxxx

Hơn mười chiếc xe cao cấp, giá trị xa xỉ từ từ tiến vào học viện, chỉnh tề dừng trên sân. Người từ trên xe bước xuống, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ dựa vào bề ngoài và khí chất cũng có thể nhìn ra những người này có địa vị không tầm thường. Bọn họ chính là thành viên Ban hội đồng và cũng là người nắm giữ cổ phần học viện Thánh Khải.

Quản lý học viện đã đi ra ngoài nghênh đón Ban hội đồng, bây giờ trong văn phòng chỉ còn lại chú cháu Âu Dương Ngạc và vị lão sư kia.

Từ tiếng bước chân bên ngoài hành lang, Âu Dương Ngạc có thể nhận ra, bên ngoài có khoảng mười lăm người.

Sau khi đưa Ban hội đồng vào phòng họp, vị quản lý lấy ra một chồng văn kiện, phát cho mỗi người một bản. Khi phát đến một người đàn ông, quản lý cảm thấy người này hơi quen quen, giống như đã gặp ở đâu rồi. Quản lý sững sốt hết một lúc, sau đó mới phát tiếp.

Một người đang ngồi thấy cô nghi hoặc, cười cười giới thiệu: “Quản lý còn chưa biết vị này đi, vị này chính là chủ tịch Ban hội đồng của chúng ta.” Hoặc là nói hẳn chính là chủ chân chính của học viện Thánh Khải, người nắm giữ cổ phần cao nhất.

Nghe đến đó, vị quản lý trong lòng lộn bộp, hoàn toàn không nghĩ ra, tại sao người này lại xuất hiện ở đây? Trong lòng nghĩ rồi lại nghĩ, bất quá cô vẫn vô cùng lịch sự vươn tay tự giới thiệu. “Xin chào! Hoan nghênh ngài đến học viện Thánh Khải phân hiệu Nhật Bản, tôi là quản lý học viện Hòa Mộc Mỹ Tử!”

Người nọ nhìn cô gật đầu, một chút ý tứ đứng dậy bắt tay với cô cũng không có.

Thái độ của người này khiến Hòa Mộc Mỹ Tử vô cùng xấu hổ, nhìn lướt qua tất cả những người ngồi ở đây thì thấy bọn họ đang lật xem tài liệu trước mặt mình, không ai chú ý tới hai người, cô có chút quần bách thu hồi tay.

67. Chương 67

Bên trong tư liệu là kiểm tra đánh giá tình hình học tập của Âu Dương Ngạc trong ba tháng qua. Từ những tài liệu này có thể thấy trừ bỏ thành tích học tập thấp và thường xuyên trốn học ra thì không có vấn đề gì lớn. Mấu chốt chính là nội dung phần sau, trong đó không chỉ đánh nhau, biên bản làm hỏng của công, còn có báo cáo lời đồn đãi về Âu Dương Ngạc trên tập báo vừa rồi. Đương nhiên nghiêm trọng nhất chính là chuyện trưa hôm nay tại nhà ăn cậu ác ý gây thương tích bạn học.

“Nếu toàn bộ trong tư liệu này là thật, tôi tán thành lập tức đình chỉ học tập và đuổi học viên này về tổng giáo.” Một người trong Ban hội đồng nói.

Một người khác nhún nhún vai, ném tư liệu lại lên bàn. “Tôi không có ý kiến.”

“Tôi cũng không có ý kiến.”

Năm phút trôi qua, một nửa ban hội đồng đồng ý đình chỉ học tập Âu Dương Ngoạt và sau đó đuổi về tổng giáo. Nếu là bình thường, chỉ cần thông qua một nửa ý kiến Ban hội đồng thì xem như quyết định, nhưng hôm nay đại Boss xuất hiện, hẳn ngồi đó không lên tiếng thì chuyện này vẫn chưa có kết quả cuối cùng.

“Quản lý, cô có thể mang tập báo và mời học viên này đến đây không, chúng ta muốn hỏi cậu ấy vài chuyện.” Còn lại một số người chưa đưa ra ý kiến đề xuất yêu cầu.

“Có thể, xin đợi một lát, tôi đi gọi cậu ấy đến đây.” Hòa Mộc Mỹ Tử gật gù đầu xoay người đi ra ngoài.

Bởi vì lão sư kia đã trở về lên lớp, nên trong văn phòng hiện giờ chỉ còn lại hai chú cháu Âu Dương Ngoạt.

Hòa Mộc Mỹ Tử trở lại văn phòng, từ trong tủ lấy ra một chồng báo, sau đó nói với hai người đang ngồi trên ghế sofa. “Âu Dương đồng học, theo tôi tới đây một chút!” Nhìn nhìn Âu Dương Sóc ngồi bên cạnh: “Xin hỏi cha Âu Dương đồng học khi nào mới có thể tới học viện?”

“A, cha tiểu Ngoạt nhi đã đến.” Âu Dương Sóc trả lời.

“Vậy sao?” Chắc là còn ở dưới sân. “Nếu cha cậu ấy đến thì phiền ngài mời đến cha cậu ta đến phòng họp nghe kết quả.”

Đi theo Hòa Mộc Mỹ Tử vào phòng họp, lúc này, tất cả người bên trong đều quay qua nhìn Âu Dương Ngoạt. Cậu hồ hững hồ hồ mắt qua từng người, cuối cùng dừng trước người đàn ông ngồi ở chủ vị, sau đó lập tức sững sờ tại cửa.

Cũng như vừa rồi, Hòa Mộc Mỹ Tử đem chồng báo phát cho mỗi người một quyển. Tuy rằng bọn họ rất kinh ngạc với bề ngoài Âu Dương Ngoạt, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi, rất nhanh sau đó không ai chú ý nữa, tất cả bắt đầu lật xem tập báo vừa được phát.

Từ những ảnh chụp trong bài báo, bọn họ càng xem càng cảm thấy không thích hợp, càng xem càng cảm thấy người đàn ông trong ảnh thật quen mắt. Khi Ban hội đồng còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông ngồi chủ vị đã mở miệng: “Ngoạt nhi, ngươi còn muốn đứng đó bao lâu nữa? Đến đây với ta nào!”

Âm thanh sùng nịch khiến mọi người cả kinh, sau đó hết nhìn người đàn ông kia lại nhìn Âu Dương Ngoạt. Chỉ thấy Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc đi đến ngồi cạnh người đàn ông.

Mọi chuyện phát triển một cách bất ngờ khiến Ban hội đồng bắt đầu xôn xao, đương nhiên người có mắt đều đoán ra được quan hệ hai người.

“Ảnh chụp này...” Thật rõ ràng bài báo này chỉ là một hiểu lầm ‘xinh đẹp’.

“Như mọi người thấy, đây là con ta Âu Dương Ngoạt.” Người chủ vị, Âu Dương Thần Tu giới thiệu.

Tuy rằng đã đoán được, nhưng nghe được sự thật vẫn không khỏi kinh ngạc, toàn trường đều ồ lên, Vị quản lý học viện càng trợn mắt há hốc mồm, cả nửa ngày không nói được một câu.

“Trưa hôm nay ngươi lại làm gì ở học viện?” Vuốt tóc Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Không có gì, không phải ngươi đã biết rồi sao?” Đùa nghịch tư liệu ‘lên án’ mình trên bàn, Âu Dương Ngoạt thản nhiên trả lời.

“Lý do? Bây giờ ngươi còn đang bị ‘thẩm phán’ (thẩm vấn và phán quyết) đó nha, nếu không nói nguyên nhân, như vậy đồng nghĩa với việc ngươi phải quay về tổng giáo.” Âu Dương Thần Tu đã sớm muốn đem cậu về tổng giáo, nhưng cân nhắc đến tính tình của cậu, cho nên hẳn không hành động thiếu suy nghĩ.

“Là bọn họ tự tìm đến.”

Nghe Âu Dương Ngoạt nói thế, người trong Ban hội đồng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lời đồn đã tự sụp đổ, còn lại chính là chuyện Âu Dương Ngoạt ác ý gây thương tích cho bạn học. Vốn là chuyện lớn, nhưng bởi vì thân phận Âu Dương Thần Tu, chuyện này lập tức biến thành chuyện thanh niên cãi vã đánh nhau mà thôi. Như vậy, nếu đã là chuyện nhỏ thì không cần đến Ban hội đồng làm gì, bọn họ đã sớm vô mộng chạy lấy người, bỏ hai cha con Âu Dương Thần Tu ở lại học viện.

Làm phụ huynh Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu đương nhiên muốn biết trưa hôm nay ở nhà ăn đã xảy ra chuyện gì, Hòa Mộc Mỹ Tử không dám chậm trễ theo hai người đến khu cấp A.

Vị lão sư kia không có trong văn phòng, Hòa Mộc Mỹ Tử chỉ phải để hai người ngồi trong văn phòng chờ, sau khi bừng lên hai ly nước liền nhanh chóng chạy đi tìm người.

“Là người kêu Âu Dương Sóc đến?”

“Ừ.”

“Lần sau đừng gọi hần, lễ mễ phiền chết người.” Âu Dương Ngoạt vẻ mặt khó chịu.

“Ha hã, không có lần sau! Ta nghĩ từ hôm nay trở đi, không ai dám đến tìm người gây sự nữa đâu.” Đây cũng là mục đích hôm nay Âu Dương Thần Tu đến đây.

“...Người từ khi nào thì trở thành người trong Ban hội đồng?”

Sửng nịch xoa mặt Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu nói: “Ta chưa nói với người đi, Thánh Khải từ khi thành lập đến nay đều thuộc Âu Dương gia.” Thánh Khải là do cha Âu Dương Thần Tu và một người bạn cùng sáng lập.

“...” Thì ra là thế.

“Xin...xin chào, tôi...tôi là lão sư Âu Dương đồng học.” Từ vẻ mặt trắng bệch không chút máu của vị lão sư này, phỏng chừng đã biết được thân phận Âu Dương Ngoạt.

“Xin chào, tôi là cha Âu Dương Ngoạt, Ngoạt nhi ở học viện chắc đã gây thêm phiền toái cho cô.” Mọi chuyện ở đây của Âu Dương Ngoạt hần đều biết rõ ràng, đồng thời cũng biết rõ nhân cách vị lão sư này. Âu Dương Thần Tu một bên chơi đùa tóc Âu Dương Ngoạt, một bên cười cười nói. monganhl

au.wordpress.com

“Không...không có.” Âu Dương Thần Tu nói chuyện càng khách khí lão sư càng khấn trương, cô cũng không quên thái độ lúc trước đối với Âu Dương Ngoạt, cái này gọi là có tật giật mình đi.

“Chuyện trên bài báo lúc nãy tôi đã giải thích với cô, còn chuyện ở nhà ăn hôm nay cũng chỉ là mâu thuẫn giữa học viên với nhau mà thôi, không có gì lớn. Cái gì mà ác ý gây thương tích, sau này thấy rõ ràng rồi hãy báo lại! Đường đường là một lão sư lại đi nghe học sinh nói bậy nói bạ!” Quản lý học viện đứng bên cạnh khiển trách lão sư.

“Chuyện của Ngoạt nhi ở nhà ăn hôm nay cô cứ dựa theo quy định mà xử lý.” Âu Dương Thần Tu biết chắc học viện sẽ bao che Âu Dương Ngoạt nên cố ý giả nhân giả nghĩa nói như vậy.

“Vâng, ngài yên tâm.” Lão sư hứa hẹn.

“Nếu vậy thì tôi yên tâm, thời gian cũng không còn sớm, không làm mất thời gian lên lớp của lão sư nữa, tôi về đây.” Nói xong quay qua nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh: “Người còn có ý kiến gì không? Nếu không thì theo ta về.”

“Ta không muốn học cấp A, ta muốn trở lại cấp C.”

“...” Đây chỉ là chuyện nhỏ, bất quá quản lý học viện vẫn muốn xem ý kiến Âu Dương Thần Tu thế nào mới được.

Nhưng đối với người đem Âu Dương Ngoạt đặt ở vị trí thứ hai thì sẽ không có người đứng thứ nhất như Âu Dương Thần Tu thì không cần phải nói. “Cứ theo lời nó đi.”

Theo Âu Dương Thần Tu đi về, trên đường Âu Dương Ngoạt đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Ta quên nói chuyện của Thuần Dã rồi.”

“Người bạn kia của người sao? Quên thì ngày mai nói, ngày mai người không định đi học sao?” An Húc Nhiên lái xe, Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt ngồi ghế sau.

“Bảo bối, lúc này ta có xem báo cáo tình hình học tập của người, thành tích của người có phải quá kém hay không?” Nghĩ đến vấn đề này, Âu Dương Thần Tu liền cảm thấy dở khóc dở cười.

“Tốc độ quá nhanh, ta nghe không hiểu.” Đây chỉ là viện lý do mà thôi, kỳ thật là cậu nghe không vô.

“...”

Một tuần sau

Chuyện Âu Dương Ngoạt đánh nhau sau khi bồi thường tiền thuốc men thì xem như giải quyết. Cũng bởi vì giải quyết đơn giản như vậy cho nên gia đình ba học viên kia mãi mãi tạo áp lực, yêu cầu học viện nghiêm trị Âu Dương Ngoạt. Thậm chí ngay cả hội phụ huynh cũng vận dụng, một tuần vừa rồi, trong học viện phải nói là bị nháo đến chướng khí mù mịt.

Cuối cùng không biết Âu Dương Thần Tu làm cái gì, ba gia đình kia vốn không bỏ qua lại đột nhiên ngậm miệng, cái gì cũng không nói lập tức chuyển trường cho con mình.

Nhờ phúc Âu Dương Ngoạt, bây giờ Thuần Dã có thể bình yên vô sự tiếp tục đi học, mà Âu Dương Ngoạt cũng đã quay lại cấp C. Về phần hiểu lầm trên bài báo kia, học viện cũng giúp Âu Dương Ngoạt làm sáng tỏ.

Hiện giờ Âu Dương Ngoạt cơ bản vẫn như lúc trước, trừ bỏ các lão sư xum xoe và các nữ sinh không ngừng bỏ thư tình vào trong tủ giày của cậu thì cuộc sống học tập Âu Dương Ngoạt xem như yên bình.

Sau kỳ thi cuối kì, học viên sẽ được nghỉ đông.

xxxxxxxxxx

Đến kỳ nghỉ đông, Âu Dương Ngoạt nhàn rỗi ở nhà.

Lần trước đã xem qua thành tích Âu Dương Ngoạt, hẳn cũng đoán được kết quả kỳ thi cuối kì của Âu Dương Ngoạt là cái dạng gì. Tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi xem phiếu điểm An Húc Nhiên mang về Âu Dương Thần Tu lần thứ hai đau đầu.

Lại nói đến Âu Dương Ngoạt.

Cậu không thích nhất là toán, đi học thì căn bản là không nghe, cho nên môn này điểm kém là tuyệt đối! Anh văn, môn này đối với Âu Dương Ngoạt hoàn toàn không thành vấn đề, bất quá thành tích chỉ có thể xem như miễn cưỡng. Văn, trong lớp chỉ có vài học viên thi trượt như vậy. Hóa thì không cần phải nói, đây là môn có điểm cao nhất, vì dù sao đây cũng là sở trường của cậu. Vật lý xem như tạm chấp nhận, còn những môn còn lại, Âu Dương Thần Tu thật sự không dám xem tiếp, bởi vì mấy môn này cũng không quan trọng, hơn nữa điểm số phải nói là vô cùng thê thảm.

Trên bàn trà phòng khách bày một đồng lớn thức ăn, nào là khoai tây chiên, gà rán và đủ thứ đồ ăn vặt. Tất cả đều do đầu bếp làm theo yêu cầu Âu Dương Ngoạt.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, vài người hầu ra ngoài dọn tuyết đọng. Hệ thống sưởi trong phòng khách được mở mức lớn nhất, Âu Dương Ngoạt mặc áo ngủ nằm trên sofa xem phim, tay không ngừng bỏ khoai tây vô miệng.

Âu Dương Thần Tu từ trong thư phòng đi ra, ngồi xuống bên cạnh, đem Âu Dương Ngoạt ôm vào lòng, lười biếng hỏi: “Xem cái gì mà say sưa vậy?”

“The Texas Chainsaw Massacre, lấy ở chỗ Âu Dương Sóc.” Âu Dương Ngoạt thuận thế đưa vào ngực Âu Dương Thần Tu, đem đầu gối lên vai hắn.

monganhlau.wordpress.com

“Ừ! Phim đó hơi đậm máu, người xem ít thôi.” Âu Dương Thần Tu quét mắt nhìn đồng thức ăn vặt trên bàn, theo thói quen xoa xoa hai má mặt cậu dặn dò: “Ăn mấy thứ này ít chút, nếu không lát nữa lại ăn cơm không ngon.”

“Biết rồi.” Đáp ứng là một chuyện, làm hay không lại là một chuyện khác.

“Bảo bối!”

“Sao?”

“Ta đã kêu Âu Dương Sóc mời gia sư cho ngươi, chiều nay gia sư sẽ đến kèm ngươi học.”

“...” Âu Dương Ngoạt ngồi thẳng dậy, vút khoai tây lên bàn, trừng mắt nhìn Âu Dương Thần Tu. “Lại mời gia sư? Lần trước không phải ta đã nói ta không cần gia sư rồi sao!” Một đám phụ nữ ngu ngốc! Âu Dương Ngoạt vừa nghĩ tới liền chán ghét.

Vừa nghĩ xong, Âu Dương Thần Tu liền mời gia sư cho Âu Dương Ngoạt. Vị gia sư này lần đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Thần Tu liền bị điều kiện và bề ngoài của hắn hấp dẫn. Không chỉ không tập trung dạy kèm Âu Dương Ngoạt, ngược lại còn thường xuyên bịa ra mấy lý do nhằm chán để ở riêng với Âu Dương Thần Tu. Có đôi khi Âu Dương Thần Tu xử lý xong công việc đến bồi Âu Dương Ngoạt, vị gia sư này liền nhân cơ hội đến gần, thỉnh thoảng tiếp xúc thân thể với hắn. Trời vào đông rất lạnh, nhưng quần áo trên người cô càng mặc càng ngắn, càng mặc càng hở hang. Âu Dương Ngoạt chỉ ở một bên nhìn, không có bất cứ ý kiến gì, cũng may Âu Dương Thần Tu còn biết tự giác, lập tức đuổi người này đi.

Bởi vì đã có bài học từ người đầu tiên nên gia sư thứ hai là nam. Người này giảng bài cũng không tệ, lại rất có trách nhiệm, ấn tượng Âu Dương Ngoạt đối với người này cũng coi như tốt. Tất cả đều diễn ra bình thường, nhưng lần này phiền toái lại đến từ phía gia đình vị gia sư này, mắt thấy sắp đến năm mới, gia đình vị gia sư này yêu cầu hắn về nhà mừng năm mới.

Gia sư thứ ba lại là nữ, bất quá người này lại khác người đầu tiên, không hề có hứng thú với Âu Dương Thần Tu, mà lại có hứng thú với Âu Dương Ngoạt. Lần đầu tiên gặp mặt Âu Dương Ngoạt, hai mắt cô liền sáng lên, vẻ mặt hưng phấn giống như chuyên gia thám hiểm phát hiện vật báu. Trong giờ dạy kèm, Âu Dương Ngoạt nhiều lần bị ‘quấy rối ***’. So với trước kia, bây giờ Âu Dương Ngoạt dễ ở chung hơn rất nhiều, chỉ cần người tiếp cận không có ác ý, cậu cũng không bài xích. Bởi vì vậy cho nên, vị gia sư này chiếm đủ tiên nghi, ăn không ít đậu hủ Âu Dương Ngoạt. Điển hình là hai má xinh xắn kia, thường xuyên lọt vào ‘độc thủ’ vị gia sư này.

Tuy rằng Âu Dương Ngoạt không thích thường xuyên bị cô đụng chạm, bất quá gia sư này cũng không có ác ý, chỉ thuần túy giống như một cô bé thấy một búp bê xinh đẹp nên yêu thích không muốn buông tay, cho nên Âu Dương Ngoạt cũng không nói gì thêm. Cậu không nói thể nhưng có người lại chịu không nổi! Mỗi lần Âu Dương Thần Tu đến xem Âu Dương Ngoạt học tập, đẩy cửa ra liền thấy một màn: con trai bảo bối của hắn thì đang giải bài tập, vị gia sư kia thì ngồi bên cạnh cười hì hì sờ mặt cậu, còn không ngừng khen ngợi ‘Oa, da Ngoạt nhi thật đẹp nha! Sờ lên thật thoải mái!’ ‘Cưng thật đáng yêu! Tỷ tỷ thật thích cưng’.v.v.. Với người bá đạo lại có tính chiếm hữu đến cực điểm như Âu Dương Thần Tu có thể xem tiếp? Đương nhiên là hắn kêu cô lập tức đóng gói rời đi.

Bất quá có vẻ đêm hôm đó Âu Dương Ngoạt cũng không khá giả cho lắm, tuy Âu Dương Thần Tu không trách cứ tiếng nào, nhưng lại làm tình từ tối cho đến gần sáng hôm sau, cái loại trừng phạt im lặng này cũng do hắn nghĩ ra.

68. Chương 68

“Không được! Toán ngươi học quá kém, cần phải phụ đạo thêm.”

Âu Dương Thần Tu không chút do dự liền cự tuyệt làm cậu vô cùng khó chịu. Tuy vẻ mặt vẫn bình thường nhưng từ khí tức trên người có thể biết được cậu đang tức giận.

“Ha hã, bảo bối, đừng nhìn ta như thế, chuyện gì ta cũng có thể làm theo ý ngươi nhưng chuyện này thì không được.” Âu Dương Thần Tu cười gượng mấy tiếng, giọng nói mang theo chút lấy lòng nói với Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt cũng không phải loại người cố tình gây sự, hờ một tí là giận. Cậu im lặng rời khỏi lòng Âu Dương Thần Tu, quay đầu tiếp tục xem phim, không nói đồng ý hay không đồng ý.

Không hài lòng hành động Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu một lần nữa kéo cậu ôm vào lòng, Âu Dương Ngạc cũng không phản kháng. Bất quá Âu Dương Thần Tu cũng thật khôn ngoan không nhắc tới chuyện gia sư nữa, cứ như vậy cùng cậu xem phim.

Vì ăn đồ ăn vặt quá nhiều nên Âu Dương Ngạc không còn bụng ăn cơm trưa, ở trong thư phòng chơi game cho đến khi Âu Dương Sóc và gia sư đến.

Vì đã có hai bài học trước nên lần này bọn họ mời một lão sư trẻ tuổi chứ không mời sinh viên.

Vị gia sư này khoảng 27 28t, xinh đẹp, ăn mặc cũng rất model. Cô mặc một cái áo lông màu vàng nhạt và một cái quần jean bó sát người, biểu lộ ra đôi chân thon dài. Mái tóc dài màu nâu uốn quăn cột sau ót, làm lộ rõ gương mặt tròn của cô. Mắt phượng, mũi cao, son môi màu hồng nhạt, phần má hồng trên gương mặt trắng nõn nhìn có vẻ càng thêm xinh đẹp.

Âu Dương Thần Tu vừa mời hai người ngồi xuống, Âu Dương Sóc liền bắt đầu giới thiệu: “Lão ca, vị này chính là gia sư của tiểu Ngạc nhi, tên là Mộc Linh Tử.” Sau đó quay qua giới thiệu với người bên cạnh: “Cô Mộc, vị này chính cha của học sinh cô dạy kèm Âu Dương Thần Tu, kế bên là người cô dạy kèm Âu Dương Ngạc.”

Âu Dương Thần Tu treo lên mặt nụ cười tiêu chuẩn của dân kinh doanh, lịch sự vươn tay: “Xin chào.”

“Xin chào!” Khi Âu Dương Sóc giới thiệu Âu Dương Ngạc là con trai Âu Dương Thần Tu vị gia sư rõ ràng có chút kinh ngạc. Bởi vì Âu Dương Thần Tu nhìn qua hết sức trẻ tuổi, tuyệt không giống một người đã có con, hơn nữa con của hắn lại lớn như vậy.

Nói chuyện với nhau vài câu thì Âu Dương Sóc có việc phải đi, chỉ còn lại hai cha con Âu Dương Ngạc và vị gia sư.

Nhường thư phòng lại cho Âu Dương Ngạc học, Âu Dương Thần Tu cầm laptop sang phòng khác.

Từ cái nhìn đầu tiên Âu Dương Ngạc đã có ấn tượng không tốt với vị gia sư này, nhưng cậu cũng không tỏ thái độ ra ngoài, chỉ treo lên bộ mặt nghiêm túc chờ cô giảng bài.

Mùi hương nước hoa trên người vị gia sư này tuy không phải hàng kém chất lượng, nhưng Âu Dương Ngạc rất không thích cái mùi hương này.

Sau hai tiếng nghe giảng và làm bài tập, Âu Dương Ngạc cuối cùng cũng được giải phóng.

Âu Dương Thần Tu vừa bóp vai Âu Dương Ngạc vừa hỏi: “Bảo bối, thoải mái không?”

“Ừm.” Âu Dương Ngạc nhắm mắt lại, hưởng thụ Âu Dương Thần Tu phục vụ. Một lát sau, Âu Dương Ngạc đột nhiên mở miệng hỏi: “Ta còn phải học cùng cô ta bao lâu nữa?”

“Sao vậy? Người không hài lòng? Gia sư này không tốt sao?”

Âu Dương Ngạc lắc đầu. “Ta không thích cô ta! Mùi nước hoa của cô ta làm ta khó chịu!” Còn có, vừa rồi khi nói chuyện với Âu Dương Thần Tu, trong mắt cô ta chột lóe lên cái gì đó.

“Ha hã, vậy để ta kêu Âu Dương Sóc tìm cho người một gia sư khác được không?” Chỉ cần Âu Dương Ngạc chịu học thêm, những thứ khác Âu Dương Thần Tu sẽ chiều theo ý cậu.

“Ừ!”

xxxxxxxxxxx

“Người không phải đã nói sẽ đổi gia sư khác cho ta sao?” Trong phòng khách, Âu Dương Ngạc chất vấn người đàn ông ngồi bên cạnh.

Để laptop xuống, Âu Dương Thần Tu sùng nịch vuốt mặt cậu: “Sắp đến năm mới rồi, không có chỗ nào còn gia sư để mời a. Người ráng chịu khó mấy ngày đi, qua năm mới thì ta đổi gia sư khác cho người được không?”

“...” Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thần Tu nói cũng có lý, Âu Dương Ngạc thỏa hiệp gật đầu: “Được rồi.”

“Ha hã, tại sao bảo bối lại ghét gia sư này như vậy?”

“Trực giác! Cô ta có dụng ý khác!” Làm một sát thủ, trực giác Âu Dương Ngoạt tuyệt đối chính xác.

Nghe Âu Dương Ngoạt trả lời Âu Dương Thần Tu cảm thấy có chút buồn cười, đem cậu ôm vào lòng. “Bảo bối đang ghen phải không?” monganhlau.wordpress.co

m

“...” Ghen sao? Không biết. Âu Dương Ngoạt chỉ cảm thấy không thoải mái khi nhìn thấy ánh mắt cô ta. Tuy rằng cậu có thể kiềm chế không làm ra chuyện gì ‘thất lễ’, nhưng nếu lâu dài, sẽ có một ngày cậu bùng nổ là không thể nghi ngờ.

Không nói lời nào là đồng nghĩa với việc cảm chịu, Âu Dương Thần Tu nở nụ cười: “Bảo bối ráng chịu đựng ba ngày nữa, ba ngày sau ta sẽ mang người sang Anh chơi được không?” Sắp đến năm mới, Âu Dương Thần Tu nghĩ cũng nên dẫn Âu Dương Ngoạt đi gặp ông nội cậu.

“Ừm.” Anh? Đúng rồi, cha Âu Dương Thần Tu hình như đang ở Anh. Kỳ thật Âu Dương Thần Tu có một phần huyết thống người Anh, bởi vì bà nội hắn là người Anh.

Nâng tay nhìn đồng hồ, Âu Dương Thần Tu vỗ vỗ lưng Âu Dương Ngoạt. “Bảo bối! Lên lầu thay quần áo đi, gia sư của người sắp đến rồi.”

Âu Dương Ngoạt cũng sắp lại nhìn đồng hồ. “Chút nữa đi, còn sớm mà.” Còn tới ba mươi phút.

“Nghe lời, đừng tùy hứng! Lên lầu thay quần áo, ta ở đây kêu người làm cho người một ly ca cao mà người thích nhất, đợi người xuống uống thế nào?” Từ sau khi hiểu rõ tính cách Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu cơ bản đều áp dụng chính sách dụ dỗ. Không thể hung, chỉ có thể hồng!

Cũng may thái độ Âu Dương Ngoạt đối với hắn bây giờ không còn giống như trước ‘cừu nhân gặp mặt đỏ mắt’, mềm cứng đều không ăn. Nếu dùng phương pháp dỗ dành ngược lại rất có hiệu quả, không phải cậu đã ngoan ngoãn đi lên lầu rồi sao.

Hai giờ chiều, gia sư Âu Dương Ngoạt Mộc Linh Tử đứng giờ đến biệt thự.

“Âu Dương đồng học, hôm nay cô sẽ không ra bài tập, trường học trước khi nghỉ đông hẳn là có cho bài tập về nhà đi. Hôm nay em làm bài tập của trường, coi như ôn tập, thế nào?” Trong thư phòng, Mộc Linh Tử ngồi đối diện Âu Dương Ngoạt, ôn nhu nói.

Vừa học thêm vừa làm bài tập về nhà, một công đôi việc có sao không làm? Âu Dương Ngoạt lập tứ gật đầu, lấy bài tập trong túi sách ra.

Khi cậu làm bài tập, trong phòng liền yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng ‘sột soạt’ khi cậu viết chữ.

“Âu Dương đồng học, tình cảm em và cha hẳn là rất tốt đi.” Từ lúc dạy thêm tới giờ, Mộc Linh Tử vẫn đối với Âu Dương Ngoạt vô cùng ôn nhu, luôn luôn trò chuyện với cậu trong lúc cậu làm bài tập.

“...” Bút trên tay Âu Dương Ngoạt dừng lại, cậu nghĩ nghĩ vấn đề của cô một lúc rồi sau đó mới trả lời. “Ừ.”

“Mẹ em không ở đây sao? Hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa từng thấy qua.”

“Đã chết!” Âu Dương Ngoạt thản nhiên trả lời.

“Vậy sao? Xin lỗi vì đã hỏi đến chuyện thương tâm của em.” Tuy rằng nói vậy, nhưng trong giọng nói lại không nghe ra nửa điểm áy náy, ngược lại còn mang theo vui sướng.

Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả. Không nói người nọ vốn không phải mẹ cậu, nhưng cho dù là mẹ cậu, Âu Dương Ngoạt cũng sẽ không nổi lên cảm xúc gì quá lớn. Đối với sinh tử, cậu đã sớm mất đi cảm giác, không biết sau này thế nào, ít nhất hiện tại là như thế.

“Bộ dạng em rất xinh đẹp nhưng lại không giống cha, cô nghĩ em hẳn là giống mẹ hơn đi. Nhìn cha em cưng chiều em như vậy, hẳn hẳn là rất yêu mẹ của em.” Mộc Linh Tử cẩn thận thăm dò.

“Không biết.” Âu Dương Ngoạt quả thật không rõ chuyện này. Thật mâu thuẫn cũng thật phức tạp, nếu nói Âu Dương Thần Tu yêu mẹ Âu Dương Ngoạt, nhưng cậu lại thấy không giống lắm. Dù sao Âu Dương Ngoạt cũng không quên việc Âu Dương Thần Tu đã từng đối đãi thế nào với chủ nhân khối thân thể này.

Nhưng nếu nói không yêu, cậu lại rất khó tưởng tượng một người như Âu Dương Thần Tu lại có thể lấy một người phụ nữ không yêu? Hôn nhân chính trị? Không có khả năng, mẹ Âu Dương Ngoạt không có bất cứ cái gì để Âu Dương Thần Tu cần phải dùng hôn nhân để đổi lấy. Cho nên chuyện này...nói không rõ, mà cũng đoán không ra...

“Ha hả, phải không?” Cho rằng Âu Dương Ngoạt không muốn trả lời, cô lập tức cười thay đổi đề tài. “VẬY em có từng nghĩ đến chuyện mình sẽ có một người mẹ khác không?” (lời đuôi)

“CÓ một người mẹ khác? Có ý gì?” Vấn đề này khiến Âu Dương Ngoạt nhíu mày, trong lòng có chút khó chịu không thể nào vui được.

“Ah! Phải nói là nếu như cha em tìm một người mẹ khác cho em, em có đồng ý không?”

“...” HỎI tới hỏi lui rốt cuộc cũng hỏi vào trọng điểm! Mấy ngày nay vị gia sư này thường xuyên chủ động trò chuyện với Âu Dương Ngoạt, nhưng toàn là những chuyện rêu rĩa không quan trọng. Hôm nay rốt cuộc không quanh co lòng vòng nữa mà đi thẳng vào nội dung chính!

Âu Dương Ngoạt dừng bút, ngẩng đầu nhìn vị gia sư ăn diện kia trả lời: “Chuyện này tôi không rõ và cũng chưa từng nghĩ qua.” Đây là lời thật của cậu, cho tới bây giờ cậu quả thật chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

Tính chiếm hữu Âu Dương Thần Tu rất mạnh, Âu Dương Ngoạt cũng như thế. Là người đều có ham muốn, đây là bản tính trời sinh. Trước kia làm sát thủ, cô độc, tịch mịch, chưa từng biết gì là ấm áp. Ở đây, cậu có được tất cả, đồng thời cũng làm sống dậy bản tính con người ẩn sâu trong linh hồn cậu.

Cho nên, dù không cần nghĩ cũng đã biết đáp án! Âu Dương Ngoạt là một người làm chuyện gì cũng đều dựa theo bản năng. Bản năng chiếm hữu tuyệt đối không cho phép, cũng tuyệt đối không tha thứ cho người phụ nữ muốn chen chân vào. Như vậy, nếu chuyện đó thật sự xảy ra, chưa nói đến Âu Dương Thần Tu, đối với những kẻ không biết tự lượng sức, cậu sẽ cho bọn họ một kết cục không thể tưởng tượng.

“Âu Dương đồng học đã lớn như vậy rồi cũng nên hiểu chuyện, cha em còn rất trẻ, hẳn là cần một người phụ nữ có khả năng đứng sau lưng giúp đỡ anh ấy. Anh ấy yêu thương em như thế, làm con em cũng nên suy nghĩ cho cha mình. Hơn nữa, em cũng cần một người quan tâm và chăm sóc.” Mộc Linh Tử ôn hòa nói.

“...” Âu Dương Ngoạt im lặng, cậu dựa lưng vào ghế, có chút thương hại nhìn người phụ nữ đang bày ra bộ dáng ‘mẹ hiền’ làm công tác tư tưởng cho cậu. “Ý cô là gì? Hay là cô đang tự đề cử mình?”

Bị Âu Dương Ngoạt nói trúng tâm sự, Mộc Linh Tử vội vàng nói: “Tại sao em lại nghĩ như vậy, cô chỉ quan tâm cha con các em mà thôi. Hôm nay đột nhiên nói đến chuyện này nên cô mới tùy tiện nói vậy em đừng để ý.”

Trong khoảng thời gian tiếp xúc với cha con Âu Dương Ngoạt, có thể nói Mộc Linh Tử rất có hảo cảm với Âu Dương Thần Tu. Gia cảnh cô không tệ, bằng cấp cao, lại vừa trẻ vừa đẹp, cho nên đối tượng lựa chọn kết hôn yêu cầu rất cao. Cô cũng không biết Âu Dương Thần Tu rốt cuộc có bao nhiêu tiền, nhưng nhìn hẳn tính tình trầm ổn, khí chất khoan thai, cô có thể cảm giác được Âu Dương Thần Tu không phải một nhân vật tầm thường. Trẻ tuổi, anh tuấn, ôn nhu (thấy hẳn ôn nhu với Âu Dương Ngoạt), thành công...v.v..tất cả điều kiện đều phù hợp tiêu chuẩn người đàn ông lý tưởng trong lòng cô. Duy nhất không tốt chính là Âu Dương Thần Tu đã kết hôn và có một đứa con lớn như vậy, bất quá khó khăn lắm mới tìm được một người có điều kiện tốt như vậy sao cô có thể buông tha? Mặc kệ hẳn yêu thương đứa con này như thế nào, chỉ cần kết hôn với cô, cô cũng có thể sinh cho hẳn một đứa con, và cô cũng tự tin có thể giành lấy sự yêu thương mà hẳn đặt trên người đứa con này. mong

anhlaui.wordpress.com

Bất quá bây giờ Âu Dương Thần Tu rất yêu thương con của hẳn, cho nên Mộc Linh Tử khôn ngoan, quyết định ra tay từ phía Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt khinh miệt nở nụ cười, ném bút lên bàn: “Tôi mệt, ra ngoài nghỉ ngơi! À đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai cô không cần đến nữa.”

“Âu Dương đồng học, cô là gia sư do cha em mời, cô cũng không có làm gì để em tức giận? Cô muốn biết nguyên nhân tại sao em bảo cô sau này đừng đến kèm em học nữa?” Nếu muốn tiếp cận Âu Dương Thần

Tu, nhất định phải nắm được cơ hội giúp Âu Dương Ngoạt học thêm.

“Không cần thiết!” Âu Dương Ngoạt nói xong, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài phòng khách.

Âu Dương Thần Tu hôm nay lại rảnh rỗi, Âu Dương Ngoạt vừa ra đã thấy hắn ngồi trên sofa đọc báo uống cà phê.

An Húc Nhiên đứng sau lưng Âu Dương Thần Tu, thấy Âu Dương Ngoạt đi ra liền xoay người vào phòng ăn lấy trái cây để lên bàn. “Tiểu thiếu gia, đây là trái cây tươi hôm nay mới mua về.”

“Sao hôm nay mới học chưa bao lâu đã nghỉ rồi?” Âu Dương Thần Tu buông tờ báo, lấy mấy trái nhãn từ đĩa trái cây trên bàn lột vỏ cho Âu Dương Ngoạt.

“Không học nữa, hôm nay ta mệt rồi!” Âu Dương Ngoạt vừa hùng hồn trả lời, vừa hé miệng ăn cơm nhãn Âu Dương Thần Tu đút cho.

Phỏng chừng là vị gia sư kia chọc tới cậu. Âu Dương Thần Tu cười cười không nói gì, hắn quay đầu nhìn lướt qua An Húc Nhiên, An Húc Nhiên hiểu ý, đi vào thư phòng mời vị gia sư kia ra nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Mộc Linh Tử theo An Húc Nhiên đi ra, chờ sau khi cô ngồi xuống ghế rồi Âu Dương Thần Tu mới mở miệng: “Ngoạt nhi có chút tùy hứng, người đừng để ý.”

“Sẽ không! Làm sao có thể chứ. Ngoạt nhi rất đáng yêu, tôi rất thích cậu ấy, tôi vẫn luôn xem cậu ấy như con mà đối đãi.” Cô lộ ra nụ cười cảm động, ôn nhu nhìn Âu Dương Thần Tu nói.

“Kêu An Húc Nhiên trả tiền cho cô ta, sau này cô ta không cần tới nữa!” Lúc này, Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh Âu Dương Thần Tu lạnh lùng mở miệng.

“...” Âu Dương Thần Tu thở dài trong lòng, đầu đầu đem cậu ôm vào lòng. “Sáng nay ta nói với người cái gì?”

“Người phải tin tưởng, ta cũng là vì muốn tốt cho người.” Phải biết rằng, nếu ngộ nhờ vị gia sư này lại nói cái gì hoặc làm cái gì đó chọc tới cậu, khiến cậu không thể nhịn được nữa làm ra chuyện gì, đến lúc đó giải quyết hậu quả rất là phiền toái.

Âu Dương Thần Tu rất rõ ràng ý tứ Âu Dương Ngoạt. Hắn nhìn vị gia sư có phần đứng ngồi không yên kia, không biết rốt cuộc cô đã nói cái gì chọc tới Âu Dương Ngoạt mà khiến cậu nói ra ám chỉ như vậy.

Hướng An Húc Nhiên phát tay, ý bảo hắn qua giải quyết chuyện này, sau đó kéo Âu Dương Ngoạt đi vào thư phòng. Hai người cần phải nói chuyện một lát.

Ước mơ vĩnh viễn vẫn chỉ là mơ ước, khả năng có thể biến thành sự thật vô cùng nhỏ bé. Với sự dung túng và cưng chiều của Âu Dương Thần Tu đối với Âu Dương Ngoạt, cuối cùng giấc mộng của vị gia sư kia cũng tan thành mây khói.

69. Chương 69

Chủ tịch Bốn gia Âu Dương gia kỳ thật không phải ở Đài Loan mà là ở Anh.

Lần này đi Anh chỉ có Âu Dương Ngoạt và Âu Dương Thần Tu, An Húc Nhiên thì ở lại Nhật Bản ‘trông nhà’.

Hai cha con vừa xuống máy bay, một chiếc Rolls Royce dài màu đen mới tinh liền chạy vào sân bay dừng trước mặt hai người, phía sau còn chạy theo hai chiếc xe khác cũng là màu đen.

Ba chiếc xe đồng thời mở cửa, từ trên xe bước xuống mười người thanh niên trẻ tuổi mặc tây trang. Một người dẫn đầu cung kính đi tới trước mặt Âu Dương Thần Tu, dùng tiếng Anh nói: “Thiếu gia, tiểu thiếu gia, mời lên xe.” Hắn vừa nói xong, một người phía sau đã mở cửa chiếc xe Rolls Royce dài kia.

“Ừ” Lúc này, Âu Dương Thần Tu không còn chút ôn nhu nào như khi còn ở Nhật Bản, vẻ mặt lạnh lùng kéo Âu Dương Ngoạt lên xe.

Trong xe, Âu Dương Thần Tu nhìn Âu Dương Ngoạt suốt chặng đường không nói tiếng nào hỏi: “Mệt?”

Từ Nhật Bản đến Anh, bọn họ tổng cộng ngồi trên máy bay mười ba tiếng, không mệt mới lạ. Âu Dương Ngoạt gật gật đầu, có chút lười biếng hỏi: “Còn bao lâu nữa chúng ta mới đến?”

Âu Dương Thần Tu cười cười, sờ mái tóc mềm mại của cậu. “Còn phải đi một lúc nữa, nếu mệt thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi.”

“Rất xa sao?” Mặc dù mệt nhưng Âu Dương Ngoạt không muốn nghỉ ngơi trong một chiếc xe xa lạ, vừa hỏi cậu vừa lấy máy chơi game trong túi áo ra chơi.

“Ừm, gần như là vậy.” Mặc dù trước kia hắn đã tới rồi, nhưng vì khi đó còn quá nhỏ nên không nhớ rõ.

Nghe vậy, Âu Dương Ngoạt chỉ gật đầu, bắt đầu chơi game giết thời gian.

Khi xe sắp đến bến cảng vùng duyên hải, từ xa đã nhìn thấy một chiếc trục thẳng thật lớn đậu trên bãi đất trống cạnh bến cảng, cánh quạt còn đang chuyển động, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Xe ngừng lại, tài xế cung kính mở cửa xe. Sau khi cả hai xuống xe, Âu Dương Thần Tu lập tức kéo Âu Dương Ngoạt lên trục thẳng, rời khỏi bến cảng, đi qua đại dương mênh mông, đích đến là một hòn đảo nhỏ tư nhân – chủ tịch Bồn gia.

Từ trên trục thẳng Âu Dương Ngoạt đã có thể nhìn thấy toàn cảnh hòn đảo, đồng thời cũng nhìn thấy biệt thự Bồn gia. Nhưng kỳ lạ chính là, không chỉ có một tòa biệt thự mà có ba tòa, được xây dựng theo hình tam giác. Tòa biệt thự phía trước rất lớn, hai tòa phía sau thì nhỏ hơn nhiều. Trục thẳng từ từ hạ xuống, kiến trúc trên đảo nhìn càng rõ ràng hơn, xung quanh biệt thự không chỉ có sân golf, còn có trường đua ngựa và sân tennis, đằng sau hai tòa biệt thự nhỏ là một rừng cây. Ba tòa biệt thự tuy có kiến trúc bên ngoài khác nhau, thể nhưng cũng không khác biệt quá lớn, hơn nữa cả ba đều vô cùng tráng lệ, nhìn không ra rốt cuộc cái nào mới là chủ tịch.

Trục thẳng đáp xuống trước biệt thự, cánh quạt xoay tròn khiến hoa cỏ cây cối xung quanh bị thổi trúng liên tục lung lay.

Hai cha con Âu Dương Thần Tu xuống trục thẳng, đi xuyên qua vườn hoa, đập vào mắt là tòa biệt thự thật lớn, và một đám hầu nữ tóc vàng mắt xanh đứng chỉnh tề hai bên cửa chính. Thấy hai người đi đến, toàn bộ đều cung kính cúi đầu, dùng tiếng Anh nghênh đón: “Chào mừng thiếu gia, thiếu gia trở về.”

Vào đại sảnh, Âu Dương Ngoạt liền bỏ máy chơi game vào trong túi áo, bắt đầu nhìn xung quanh biệt thự. Đồ trang trí trong biệt thự mang phong cách điển hình của Châu Âu, tất cả vật dụng đều là loại hết sức xa xỉ. Trần nhà rất cao, trên mặt còn có hoa văn nổi cực kỳ tinh mỹ, chỉ với cách trang hoàng đại sảnh này cũng đã thể hiện ra sự xa hoa của biệt thự.

Lúc này, một thanh âm già nua chột vang lên trong đại sảnh: “Đã chịu trở về?”

Âu Dương Ngoạt vừa nhìn liền đoán được người này là ai. Tuy nhìn mặt có vẻ già, nhưng quả thật đây chính là phiên bản Âu Dương Thần Tu lúc lớn tuổi. Điểm khác biệt duy nhất chính là đôi mắt xanh thẫm giống như Âu Dương Ngoạt kia, lóe ra khôn khéo và sắc bén.

“Ngoạt nhi đã tròn mười tám tuổi, hẳn là nên cho nó hiểu rõ về chuyện gia tộc.” Nhìn cha của mình, Âu Dương Thần Tu không mặn không nhạt nói.

Nghe con trai nói vậy, ánh mắt lão liền chuyển sang Âu Dương Ngoạt đứng bên cạnh hắn, đối với đứa cháu trai có đôi mắt xanh giống mình, đôi mắt sắc bén của ông dần dần chuyển sang nhu hòa, ông hiền hòa cười nâng tay với Âu Dương Ngoạt. “Là Ngoạt nhi sao? Đã lớn như vậy rồi! Đến, đến đây ông nội nhìn một chút.”

Biết đối phương không có ác ý, Âu Dương Ngoạt ngoan ngoãn đi tới trước mặt ông.

Nhìn cháu của mình ông liền vui vẻ, gương mặt hưng phấn, sờ sờ mặt cậu. “A, Ngoạt nhi đã tròn mười tám tuổi rồi! Ông nội còn chưa tặng gì cho cháu, cháu muốn cái gì cứ nói với ông nội.”

Ông lão niềm nở khiến cho cậu có chút không được tự nhiên, Âu Dương Ngoạt hỏi đáp: “Không muốn gì cả.” Chính xác! Đường đường là thiếu gia Bồn gia, còn có thể thiếu cái gì?

Ông cũng đã nghĩ đến chuyện này, ông gật đầu rồi sau đó lại nói: “Ừh, như vậy đi, sau này nếu Ngoạt nhi muốn cái gì thì cứ nói với ông.”

“Dạ.” Lòng tốt không thể từ chối, Âu Dương Ngoạt chỉ phải đáp ứng.

“Tu, nghe nói cách đây không lâu con lộ diện trong cuộc họp Ban hội đồng của học viện Thánh Khải ở Nhật Bản?” Ông ôm Âu Dương Ngoạt không chịu buông tay, cứ như vậy kéo cậu đến ghế sofa trong đại sảnh ngồi xuống.

Cái gì mà nghe nói, rõ ràng là có người báo cho cha! Tuy rằng Âu Dương Thần Tu là đương gia, nhưng địa vị của cha hẳn cho đến giờ vẫn không thay đổi.

monganhlau.wordpress.com

“Xử lý một vài vấn đề mà thôi!” Âu Dương Thần Tu tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, úp úp mở mở trả lời. Hẳn rất rõ ràng năng lực của cha hẳn, nếu ông hỏi như vậy thì có nghĩa ông đã biết chuyện ở học viện.

Ông lắc đầu, đôi mắt ôn nhu chợt trở nên sắc bén. Nhìn Âu Dương Thần Tu nói: “Trừng phạt của con quá nhẹ, cái loại Thánh Khải phân hiệu này không có cũng được.”

“Ngoạt nhi muốn học ở đó.” Nếu không vì như vậy, với thủ đoạn lãnh huyết của Âu Dương Thần Tu, học viện đó còn tồn tại cho tới hôm nay?

Nghe Âu Dương Thần Tu trả lời, ông nhìn cháu trai trước mặt, đôi mắt lại ôn nhu. “Ngoạt nhi thích học viện đó?”

“Tạm được!” Không nói tới chuyện thích hay không, chỉ là so với tổng giáo cậu thích học ở đó hơn.

“Ha ha.” Ông nở nụ cười yêu thương, sau đó sờ sờ tóc Âu Dương Ngoạt. “Vừa rồi ông nội muốn tặng quà cho cháu nhưng cháu không muốn cái gì, không bằng như vậy đi, ông đem học viện đó tặng cho cháu! Từ ngày mai, cháu chính là người quản lý học viện đó!” Vừa nói ông vừa nhìn Âu Dương Thần Tu ngồi cách đó không xa. “Ông sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại sâu mọt tồn tại trong Thánh Khải, mấy tuần trước ông đã thu mua lại toàn bộ cổ phần học viện đó.”

Không chút kinh ngạc, Âu Dương Thần Tu không nhanh không chậm nói: “Con cũng đã đoán ra.” Sau khi Âu Dương Ngoạt kết thúc kỳ thi cuối kì ba ngày, Âu Dương Thần Tu liền nhận được thông báo từ Ban hội đồng, có người nặc danh thu mua toàn bộ cổ phần học viện Thánh Khải phân hiệu Nhật Bản.

Nghe con trai trả lời, ông lại nở nụ cười, sau đó còn nói: “Còn lão sư kia, từ nay về sau cô ta vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc đi dạy nữa! Về phần những người khác, Tu, tự con xử lý đi! Phạm là chộc tới người Âu Dương gia, tuyệt không thể bỏ qua!”

“...Con đã xử lý chuyện này rồi, phỏng chừng mấy tháng nữa sẽ có kết quả.”

“Ừh, vậy thì tốt!” Ông hài lòng gật gật đầu.

Âu Dương Ngoạt ngẩng đầu nhìn người gọi là ông nội này, lại nhìn nhìn Âu Dương Thần Tu đối diện. Đúng là long sinh long, phượng sinh phượng, chuột sinh con sẽ phải đào thành! Hoặc là nói, tính cách Âu Dương Thần Tu phần lớn là do di truyền.

“Ngoạt nhi mệt à? Qua đây ta dẫn người đi nghỉ ngơi.” Âu Dương Thần Tu nhìn Âu Dương Ngoạt, thấy cậu một bộ ỉu xiu.

“Ngồi máy bay mười mấy tiếng đúng là khá mệt, Tu, dẫn nó đi nghỉ ngơi đi. Khi nào dùng cơm ông sẽ cho người gọi!”

“Được.” Âu Dương Thần Tu tùy tiện lên tiếng, sau đó kéo Âu Dương Ngoạt qua.

Nhìn bóng lưng hai người, trong mắt ông lóe ra quang mang phức tạp. Tuy rằng tin tức ông linh thông, thế nhưng chỉ ở giới hạn mà Âu Dương Thần Tu muốn cho ông biết, nếu như hẳn không muốn, kỳ thật ông một chút cũng không thu được. Đối với đứa con trai này, thật chỉ có một cậu ‘Trường giang sóng sau xô sóng trước, một thế hệ mạnh hơn một thế hệ’.

Cho nên thái độ mà trước kia Âu Dương Thần Tu đối với Âu Dương Ngoạt ông rất rõ ràng, bắt quá ông cũng không biết quan hệ cấm kỵ của hai cha con. Ông chỉ biết Âu Dương Thần Tu không thích đứa cháu này, nguyên nhân là do mẹ của Âu Dương Ngoạt, ông đã từng muốn bắt Âu Dương Ngoạt đem về bồi dưỡng, để cho cậu rời khỏi Âu Dương Thần Tu, cái tên không xứng làm cha kia. Khi đó Âu Dương Ngoạt mới mấy tuổi, bất kỳ ai cũng không muốn, chỉ cần một ngày không thấy Âu Dương Thần Tu sẽ oa oa khóc lớn. Rơi vào đường cùng, ông không thể làm gì khác hơn là đành phải đợi cháu trai lớn một chút rồi mới đón về. Thật vất vả đợi đến khi Âu Dương Ngoạt mười tuổi, nhưng lúc đó chính cậu lại không muốn sang Anh. Bất quá hôm nay thấy thái độ con trai đối với đứa cháu, làm cho ông rất cuộc yên tâm không ít.

Ngủ được mấy tiếng thì hai cha con Âu Dương Thần Tu bị người hầu gọi dậy ăn cơm trưa.

Khi hai người đi tới phòng ăn thì Âu Dương Bạc Tang (cha Âu Dương Thần Tu) đã ngồi ở chủ vị, không biết đợi bao lâu, trên bàn cơm bày rất nhiều món ăn tinh xảo, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Người hầu đứng bên cạnh thấy hai người đến liền cung kính kéo ghế ra cho hai người ngồi. Âu Dương Ngoạt thì ngồi bên trái Âu Dương Bạc Tang, Âu Dương Thần Tu thì ngồi bên phải, đối diện Âu Dương Ngoạt.

Nhìn vẻ mặt Âu Dương Ngoạt có chút mơ mơ màng màng, Âu Dương Bạc Tang cười nói: “Ha hã! Ngoạt nhi còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Ngoạt nhi mới thức dậy thì cứ như vậy, lát nữa là tốt thôi.” Âu Dương Thần Tu nhìn con trai ngồi đối diện, cũng nở nụ cười. mong

anhlau.wordpress.com

Âu Dương Bạc Tang gật gật đầu, vừa ăn cơm vừa nói: “Ngày mai tiểu Diễm sẽ về, à đúng rồi, nó còn dẫn Hill theo nữa, thời gian Ngoạt nhi ở đây cũng sẽ có bạn!”

Âu Dương Diễm là chị Âu Dương Thần Tu, còn Hill là con trai cô.

Âu Dương Thần Tu tạm dừng động tác, sau đó mới trả lời: “Dạ.”

“...Ta đã no!” Không thích một đám người đứng sau lưng nhìn chằm chằm khi ăn, Âu Dương Ngoạt ăn qua loa vài miếng liền chuẩn bị rời khỏi phòng ăn.

“Sao ăn ít vậy? Mấy món này không hợp khẩu vị sao?” Âu Dương Thần Tu nhíu mày nhìn Âu Dương Ngoạt chuẩn bị đứng dậy hỏi.

“Mới ngủ dậy nên không muốn ăn.” Cái này cũng là thật.

“Nếu vậy thì lát nữa người căn dặn phòng bếp làm mấy món điểm tâm ngọt.” Âu Dương Bạc Tang quay đầu, hướng một người hầu sau lưng phân phó.

Âu Dương Thần Tu cũng không tiện nói gì, bắt quá cho dù hắn có nói thì Âu Dương Ngoạt cũng không nhất định sẽ nghe.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Bạc Tang mới quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu hỏi: “Lần này trở về là vì con định để cho Ngoạt nhi biết chuyện gia tộc?”

“Dạ, con dự định như vậy.” Âu Dương Thần Tu cử chỉ tao nhã, vừa ăn cơm vừa trả lời.

“Ngoạt nhi mới tròn mười tám tuổi, nó vẫn còn một năm thời gian, con có suy nghĩ kỹ chưa khi quyết định cho nó biết chuyện gia tộc sớm như vậy?”

“Không sai biệt lắm, không phải con cũng tiếp nhận lúc mười tám tuổi sao?” Hơn nữa năng lực Âu Dương Ngoạt không kém, con tin tưởng năng lực của Ngoạt nhi.

Âu Dương Bạc Tang im lặng một hồi. “Vậy con chuẩn bị khi nào thì nói với Ngoạt nhi?”

Âu Dương Thần Tu nghĩ nghĩ sau đó mới mở miệng: “Ba ngày sau.”

“Chuẩn bị để nó giúp con xử lý chuyện gia tộc? Hay chỉ để cho nó biết tình huống Bốn gia thế thôi?”

“Để xem thế nào đã, nếu Ngoạt nhi thích thì để Ngoạt nhi ở trong đó ‘chơi đùa’ một chút, còn nếu không thích thì tạm thời cứ như vậy đi.” Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai, bộ dáng thờ ơ.

Thấy đôi mắt Âu Dương Thần Tu lóe lên cương chiều khi nói đến Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Bạc Tang thử hỏi hần: “Tu, con...còn hận mẹ nó không?”

Ông vừa dứt lời, Âu Dương Thần Tu đôi mắt vốn mang theo ôn nhu lập tức trở nên sắc bén, vẻ mặt băng lãnh khiến người ta sợ hãi.

Thấy bộ dáng con trai thế này thì đáp án đã quá rõ ràng, ông cũng không định khuyên hần cái gì. Dù sao chọc giận người Âu Dương gia, nhất định sẽ nhận lại gấp mười lần, đây là nguyên tắc của bọn họ. Đối với cách làm của Âu Dương Thần Tu ông cũng không thấy có gì sai, ông chỉ lo lắng Âu Dương Ngoạt bị Âu Dương Thần Tu ‘giận chó đánh mèo’. “Chuyện con với mẹ Ngoạt nhi là chuyện của hai người các con, đừng liên lụy đến Ngoạt nhi!”

“...Con biết nên làm thế nào!” Âu Dương Thần Tu lấp lửng trả lời.

“Con biết là tốt rồi, nếu không được thì vẫn là câu nói kia, con cứ để Ngoạt nhi lại đây, cha sẽ bồi dưỡng nó!”

“A! Vậy cũng phải xem Ngoạt nhi có đồng ý hay không mới được chứ!” Âu Dương Thần Tu nhướn mày, trong lời nói có chút đắc ý. Nếu là trước đây, Âu Dương Ngoạt có ở lại đây hay không đối với Âu Dương Thần Tu mà nói là chuyện không quan trọng, thế nhưng bây giờ hần nhất định sẽ không để Âu Dương Ngoạt ở lại đây.

“...” Đồng ý? Nếu có thể cưỡng chế, ông sẽ mặc kệ Âu Dương Ngoạt có đồng ý hay không mà cưỡng chế bắt cậu ở lại Anh.

70. Chương 70

Theo yêu cầu Âu Dương Thần Tu, hệ thống sưởi trong biệt thự mở suốt 24/24, tuy bên ngoài tuyết vẫn không ngừng rơi nhưng trong biệt thự lại không lạnh lắm. Âu Dương Ngoạt sau khi rời phòng ăn cũng không đi dạo xung quanh biệt thự mà ngồi trong đại sảnh chơi game.

Vì buổi chiều đã ăn một phần điểm tâm lớn và uống một ly ca cao nên Âu Dương Ngoạt không đến phòng ăn dùng cơm. Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Bạc Tang thì luôn ở trong thư phòng thảo luận gì đó, mãi đến tối hần mới xuất hiện trong phòng Âu Dương Ngoạt.

“Bảo bối, đói bụng không? Hôm nay người ăn ít quá, thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi trên giường, Âu Dương Thần Tu vuốt mặt cậu hỏi.

“Không phải, chỉ là ta không thích có người đứng sau lưng nhìn khi ăn thôi!” Âu Dương Ngoạt vừa chơi game vừa trả lời.

Thì ra là thế! Tìm được nguyên nhân rồi Âu Dương Thần Tu tươi cười đem cậu ôm chặt vào lòng, sau đó nói: “Vậy ngày mai khi người ăn cơm ta kêu người hầu ra ngoài hết được không?”

“Được! Tối nay người...ngủ ở đây?” Âu Dương Ngoạt đột nhiên ý thức được vấn đề này.

Âu Dương Thần Tu biết cậu muốn nói gì. “Tầng lầu này đều là của ta, tình hình chung là không có lệnh của ta bọn họ (người hầu) sẽ không lên đây.” Chính xác là không dám lên.

Kỳ thật Âu Dương Thần Tu rất dễ nổi cáu mỗi khi thức dậy, đặc biệt là sáng sớm. Thời gian ở Nhật hần không có biểu hiện ra ngoài là vì: thứ nhất, không ai quấy nhiễu hần, thứ hai, đối tượng làm hần tỉnh là Âu Dương Ngoạt, cho nên dù có cáu kỉnh tới đâu hần cũng sẽ không phát hỏa với cậu.

Thế nhưng ở đây, người hầu nào cũng biết rõ, đặc biệt là lão quản gia. Ông nhìn Âu Dương Thần Tu lớn lên dĩ nhiên hiểu rõ bản tính của hần. Cho nên, mọi người đặt ra một quy tắc ngầm, đó chính là tuyệt đối không được lên lầu bốn quấy rầy Tu thiếu gia ngủ!

“Ông nội thì sao?” Kêu Âu Dương Thần Tu là cha Âu Dương Ngoạt cảm thấy so với chết còn khó chịu hơn, nhưng kêu Âu Dương Bạc Tang là ông nội cậu lại cảm thấy thật thuận miệng.

“Ha ha, ông ấy sẽ không lên đâu.”

“Ừ.” Mỗi khi ngủ ở chỗ lạ Âu Dương Ngoạt sẽ rất khó ngủ, nếu hôm nay Âu Dương Thần Tu không ở đây phỏng chừng cậu sẽ không ngủ được luôn. Nếu hẳn không ngủ phòng khác, Âu Dương Ngoạt cũng không cần giẫm lên vết xe đổ lần trước, nửa đêm bò lên giường Âu Dương Thần Tu...

“Uống sữa đi rồi ngủ sớm, ngày mai anh họ người tới.” Âu Dương Thần Tu xuống giường, bưng ly sữa trên bàn đưa cho Âu Dương Ngoạt.

Anh họ? Âu Dương Ngoạt nghi vấn nhìn Âu Dương Thần Tu.

Biết cậu muốn hỏi cái gì, Âu Dương Thần Tu chờ cậu cầm lấy ly sữa rồi mới nói: “Là Hill! Mẹ của nó là chị ta.” Kỳ thật Âu Dương Ngoạt đã từng gặp Âu Dương Diễm, chẳng qua đó là chuyện khi cậu còn bé, không nói bây giờ linh hồn thay đổi, cho dù là Âu Dương Ngoạt thật cũng không nhớ được.

Hai ba ngụm đem ly sữa uống hết, sau khi đưa ly cho Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt liền cởi áo chuẩn bị ngủ. Đề phòng Âu Dương Ngoạt lệch giờ ngủ không quen, Âu Dương Thần Tu đã bỏ thêm thuốc an thần vào trong ly sữa.

Không ai quấy rầy, lại thêm thuốc an thần, khi Âu Dương Ngoạt thức dậy đã là mười giờ sáng hôm sau. Âu Dương Thần Tu không có bên cạnh, trên giường là một bộ quần áo hẳn chuẩn bị sẵn cho cậu. Không muốn mặc nhiều, Âu Dương Ngoạt chỉ mặc độc một cái áo và một cái quần. Sau khi vệ sinh cá nhân xong liền xuống lầu.

“Dậy rồi!” Ngồi trong đại sảnh, Âu Dương Thần Tu là người đầu tiên thấy Âu Dương Ngoạt đi xuống.

Sau khi quét mắt nhìn toàn bộ người có mặt trong đại sảnh, Âu Dương Ngoạt gật đầu đi đến ngồi bên cạnh Âu Dương Thần Tu.

Ngồi đối diện Âu Dương Thần Tu là một phụ nữ phương đông rất xinh đẹp, ngũ quan không giống Âu Dương Thần Tu. Bên cạnh người phụ nữ kia là một thiếu niên tầm tuổi Âu Dương Ngoạt, gương mặt tuấn tú, đôi mắt màu xanh nhạt, ngoại trừ mái tóc đen thì thiếu niên này nhìn thế nào cũng giống một người Anh tiêu chuẩn.

Khi Âu Dương Ngoạt quan sát hẳn thì hẳn cũng quan sát cậu. Lúc vừa nhìn thấy cậu, trong đôi mắt màu xanh nhạt liền lóe ra quang mang kinh diễm.

Hai người cùng là con lai, một người thì tuấn tú, một người thì xinh đẹp.

“Ngoạt nhi đã lớn thế này rồi sao!” Không cần giới thiệu Âu Dương Diễm cũng đã biết cậu là ai. Lý do rất đơn giản, chỉ cần nhìn đôi mắt xanh thẫm giống cha cô kia, Âu Dương Diễm liền biết.

“Ừ.” Âu Dương Thần Tu lên tiếng, sau đó nhìn Âu Dương Ngoạt bên cạnh: “Ngoạt nhi, đây là bác người.”

“Bác!” Nhìn Âu Dương Diễm, Âu Dương Ngoạt lễ phép chào.

Âu Dương Diễm mặt mày rạng rỡ, không ngừng cảm thán nói: “Aii! Ngoạt nhi thật xinh đẹp nha! Lại vừa hiểu chuyện vừa nhu thuận! Phải chi Ngoạt nhi là con chị thì tốt biết mấy!”

“Không phải chị cũng có một đứa con trai sao?” Âu Dương Thần Tu nhìn Hill ngồi bên cạnh cô nhắc nhở.

“Nó sao? Suốt ngày chỉ biết gây rắc rối làm chị đau đầu muốn chết! Đâu có ngoan ngoãn như Ngoạt nhi!” Chỉ chỉ con trai mình, Âu Dương Diễm liền tức giận.

Nghe cô nói thế, Âu Dương Thần Tu cảm thấy có chút buồn cười nhìn Âu Dương Ngoạt, ánh mắt như đang nói, bác người nói người ngoan ngoãn, kỳ thật so với Hill người mới là người thích gây họa!

Âu Dương Ngoạt không để ý tới hẳn đứng lên. “Ta đói bụng, đi ăn đây.”

Âu Dương Thần Tu xoa xoa mặt cậu, sủng nịch nói: “Được, đi đi.”

“Mẹ, con đi với Ngoạt nhi.” Trước đây biết mình có một người em họ, thế nhưng hai người vẫn vô duyên gặp mặt, thật khó khăn bây giờ mới có một người em họ đồng trang lứa, Hill làm sao có thể buông tha chứ?

“Đi đi, đi đi! Mẹ biết con muốn gặp em trai này lâu lắm rồi!” Âu Dương Diễm rất hiểu con trai mình.

Trên đường đến phòng ăn, Âu Dương Ngạc và Hill là hai người được thượng đế ưu ái ban cho gương mặt hoàn mỹ, khi hai người đứng gần, lực sát thương đủ để cho đám người hầu sớm quen nhìn tuấn nam mỹ nữ phải ngây ra như phỗng.

“Anh là Hill Rendy, thật ra anh chỉ lớn hơn em có ba tháng thôi, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn! Âu Dương Ngạc!”

Từ lúc ăn sáng xong đến giờ, Hill cứ như cái đuôi sau lưng Âu Dương Ngạc vậy.

Cũng may Âu Dương Ngạc bây giờ đã không còn giống như trước kia, cậu chỉ nhú mày nhìn Hill, dùng tiếng Anh hỏi: “Anh cứ theo tôi làm gì?” Trong giọng nói không có vẻ không vui.

“Ngạc nhi thật lạnh nhạt nha, nói thế nào anh cũng là anh của em, đừng lạnh lùng với anh như thế chứ, anh chỉ muốn bồi dưỡng tình cảm anh em với em thôi mà.” Ngược lại Hill lại dùng tiếng Trung trả lời.

“...Anh biết tiếng Trung?”

“Biết một chút, chỉ ít trò chuyện bình thường với em không thành vấn đề!” Thấy Âu Dương Ngạc có phản ứng, Hill cao hứng trả lời. mo

nganhlau.wordpress.com

Nghe Hill nói tiếng Trung trôi chảy, lại mang theo âm điệu quái dị, Âu Dương Ngạc rầu rĩ nói: “Quên đi, sau này anh cứ nói tiếng Anh đi, đừng nói tiếng Trung nữa!”

“Vậy sao! Bất quá tiếng Anh của Ngạc nhi rất tốt nha, nếu không biết còn tưởng em là dân bản xứ nha!” Nói tiếng Anh giỏi, lại là con lai, nếu nói Âu Dương Ngạc là người Anh sợ rằng cũng không ai hoài nghi.

“...” Âu Dương Ngạc không để ý tới hắn, tiếp tục đi ra ngoài vườn hoa ngoài biệt thự.

Hôm nay thời tiết tốt, chẳng những tuyết không rơi mà còn có vài tia nắng mặt trời xuyên qua tầng tầng mây xám kia chiếu xuống mặt đất. Trên đảo có nhiều cây cối nên không khí rất trong lành, nhưng thỉnh thoảng sẽ có những cơn gió biển thổi vào, mang theo cái lạnh thấu xương.

“Ngạc nhi bình thường ở nhà làm gì?” Đối với người tính cách lạnh lùng như Âu Dương Ngạc, Hill thật sự rất tò mò không biết rốt cuộc ở nhà cậu sẽ làm gì.

“Không làm gì cả, chỉ chơi game thôi!” Âu Dương Ngạc thành thật trả lời.

“Chơi game hả? Anh rất thích chơi game cuộc chiến zombie! Ha ha ha, rất kích thích! Còn có...” Vừa nói đến game, Hill lập tức mặt mày hớn hớn nói không ngừng.

Mặc cho hắn ở bên cạnh ba hoa khoác lác, Âu Dương Ngạc đã dạo xong một vòng vườn hoa, sau đó liền đi ra phía sau biệt thự.

Hôm qua lúc ngồi trên trục thăng cậu đã nhìn thấy sân golf và trường đua ngựa phía sau biệt thự, theo trí nhớ cậu, chỉ cần vòng qua biệt thự là sẽ đến sân golf.

Vì là mùa đông nên cỏ trên sân không còn xanh tươi, hơn nữa Âu Dương Ngạc rất ít chơi golf nên ở đây thoát nhìn có chút hoang tàn vắng vẻ.

“Ngạc nhi, em đến đây làm gì? Muốn chơi golf?” Hill đứng bên cạnh Âu Dương Ngạc hỏi.

“Không! Chỉ tò mò nên đến đây xem mà thôi.”

“Trước đây khi anh còn bé mẹ anh thường dẫn anh đến đây chơi, nhưng sau đó thì không còn nữa, nếu muốn về thì mẹ anh toàn về một mình, không dẫn anh theo!”

“Tại sao?” Cũng không phải vì hiếu kỳ, Âu Dương Ngạc chỉ thuận miệng hỏi thôi.

“Không biết! Anh cũng nhớ không rõ nữa, anh không nhớ tại sao mẹ anh lại đột nhiên không dẫn anh theo, hơn nữa...lúc đó rốt cuộc anh đã đi đâu?” Nữa câu sau Hill giống như đang tự lẩm bẩm.

Hắn chỉ mơ hồ nhớ khi còn bé hắn hay chơi với người hầu trong biệt thự. Có một lần, nhân lúc người hầu không chú ý hắn lén chạy ra phía sau biệt thự...sau đó không nhớ được gì cả. Bất quá, cũng từ lần đó về sau, mẹ hắn không bao giờ dẫn hắn về đây nữa.

“...” Âu Dương Ngạc không nói gì, cậu nhìn quanh bốn phía sau đó đi thẳng về phía trước.

Đi qua trường đua ngựa, hai người đi tới một vườn hoa có tạo hình kỳ lạ. Xung quanh vườn hoa có bốn pho tượng màu trắng, tất cả các luống hoa đều dùng đá cẩm thạch tạo thành, cao khoảng một thước. Cây cối trồng trong đó được cắt tỉa chỉnh tề nhìn giống như hàng rào, biến toàn bộ vườn hoa thành một mê cung to lớn, đường đi vô cùng rắc rối phức tạp, nếu không chú ý liền đi vào ngõ cụt.

“Ngạc nhi, có khi nào chúng ta ngay cả quay lại cũng không được không?” Đứng sau lưng Âu Dương Ngạc, Hill nhìn ngõ cụt trước mặt hỏi.

Âu Dương Ngạc quay đầu nhìn hắn, sau đó thờ ơ nói: “Theo sát tôi, bằng không đi lạc thì anh cứ ở đây mà cầu trời đi!” Khẩn cầu cho người tìm được đường đi ra ngoài.

Hill ngược lại cũng không lộ vẻ căng thẳng hay bất an, chỉ nhún nhún vai, bộ dáng không chút để ý nói: “Yên tâm, anh sẽ theo sát em.”

“Anh có nghe thấy tiếng gì không?” Ở trong mê cung vòng vo một hồi, Âu Dương Ngạc đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hill đột nhiên bị hỏi có chút không hiểu ra sao, dừng lại cẩn thận nghe ngóng xung quanh, vô cùng an tĩnh. “Tiếng gì? Anh có nghe thấy gì đâu?”

Âu Dương Ngạc nhíu mày, chẳng lẽ nghe nhầm?

“Ngạc, em nghe thấy cái gì?”

“Không có gì, có lẽ là tôi nghe nhầm.” Tuy rằng nói vậy nhưng toàn thân Âu Dương Ngạc lại bắt đầu trở nên cảnh giác.

Lại đi một hồi, Âu Dương Ngạc dựa vào trí nhớ và trực giác siêu phàm của sát thủ cuối cùng cũng ra khỏi mê cung. Vốn là một chuyện vui vẻ, nhưng rất không may, trước mặt hai người bây giờ chính là bảy tám con chó lớn vô cùng hung hãn, chúng nhe răng trợn mắt nhìn hai người.

Quả nhiên! Lúc này không phải cậu nghe nhầm...

Âu Dương Ngạc kéo Hill đang đứng bên cạnh ra sau lưng, lạnh lùng nhìn đám chó sẵn tùy thời phát động công kích kia.

“Chết tiệt! Tại sao ở lối ra lại có mấy thứ này?” Không muốn trốn sau lưng Âu Dương Ngạc, Hill quật cường đi lên đứng bên cạnh cậu mắng.

“Rất hiển nhiên chủ nhân nơi này không muốn chúng ta tiếp tục đi về phía trước.” Lẽ nào phía trước là cấm địa Bốn gia?

Phía sau đàn chó săn là một cái sân rất lớn, và bên kia sân là hai tòa biệt thự. Tuy chúng không lớn bằng tòa chủ trạch nhưng quả thật cũng không nhỏ.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Quay lại?” Sau lưng là mê cung, đi vào không biết phải mất bao lâu mới tìm được lối ra. Trước mặt là chó săn tùy thời tấn công hai người. Tình huống hiện tại thật sự không lạc quan cho lắm!

“Trong nháy mắt anh quay lưng lại, tôi dám cam đoan bọn chúng sẽ lập tức tấn công anh!” Đối với nguy hiểm, cảm giác của Âu Dương Ngạc luôn chính xác 100%.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Không thể tiến cũng không thể lùi, chúng ta cứ đứng đây mãi sao?” Hill mất to trờng mắt nhỏ với đám cầu hung hãn kia.

monganhlau.wordpress.com

Lúc này, Âu Dương Ngạc kéo Hill về phía sau, bởi vì cậu thấy có một con đang chuẩn bị tấn công hai người. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một con chó săn màu rám nắng dẫn đầu bổ nhào tới.

“Lui lại, đừng cản trở!” Âu Dương Ngạc lạnh lùng căn dặn Hill, sao đó hai tay ôm lấy cổ con chó đang xông về phía mình. Bị ngăn cản, con chó săn hung hãn bắt đầu phản kháng, nhe ra hàm răng bén nhọn giống như diên mà cắn loạn khắp nơi, mấy con phía sau cũng nổi gót bổ nhào lên Âu Dương Ngạc.

“Âu Dương Ngạc!” Thấy tình hình như thế Hill có phần nôn nóng, hẳn muốn xông tới nhưng lại bị Âu Dương Ngạc lạnh lùng quát lớn mà đứng yên tại chỗ.

“Không được qua đây cản trở!” Lúc này, có một con cắn cánh tay Âu Dương Ngạc, tiếp đó, nó theo bản năng dùng sức vung vẩy kéo đi. Máu ấm áp đỏ sậm lập tức nhuộm đỏ ống tay áo Âu Dương Ngạc, mùi máu tươi cũng từ từ tràn ngập trong không khí.

Âu Dương Ngạc nhíu mày nhìn con chó đang cắn mình, sau đó nhấc chân đá vào bụng nó một cước. Một cước này Âu Dương Ngạc dùng mười phần sức lực, con chó bị đau lập tức buông lỏng hàm răng, trong nháy mắt liền bay ra xa, sau đó rơi xuống đất, thống khổ rên rỉ mấy tiếng rồi tắt thở.

Âu Dương Ngạc siết chặt cánh tay đang ôm cổ con chó tấn công đầu tiên, chỉ nghe tiếng xương cốt ‘răng rắc’ vang lên, Âu Dương Ngạc buông lỏng tay, con chó ngoẹo cổ từ từ trượt xuống đất, không còn cử động.

Bất cứ động vật nào đều có năng lực nhận biết nguy hiểm, rất hiển nhiên những con còn lại vây quanh Âu Dương Ngạc bắt đầu cảm thấy cậu rất nguy hiểm. Chúng nó không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhe hàm răng bén nhọn, chăm chăm nhìn Âu Dương Ngạc.

Nhìn cánh tay bị thương của Âu Dương Ngạc, máu theo mu bàn tay chảy xuống ngón tay, sau đó tích tích nhỏ giọt trên mặt đất, Hill cảm thấy vô cùng chướng mắt. Tự tôn và kiêu ngạo bản thân không cho phép hắn tiếp tục đứng một bên nhìn nữa, nhưng ngay lúc hắn muốn gia nhập ‘cuộc chiến’ thì đột nhiên một tiếng huyết sáo vang lên. Mấy con chó vừa rồi còn găm gờ bỗng nhiên nhu thuận, sau đó từng bước từng bước lui về phía sau.

71. Chương 71

“Người lúc nào cũng khiến cho ta lo lắng! Bảo bối!”

Khí tức quen thuộc sau lưng khiến tâm tình sắp không khống chế được của cậu dần dần bình ổn, thân thể hơi nghiêng về sau dựa vào người Âu Dương Thần Tu.

“Sao người biết ta ở đây?”

“Chỉ cần có người đi vào mê cung thì ta sẽ biết!”

Âu Dương Thần Tu quay đầu nhìn Hill “Mẹ cháu rất lo lắng, nhanh về đi.” Nói xong Âu Dương Thần Tu vỗ vỗ tay, một người đàn ông mặc âu phục xuất hiện sau lưng Hill. Âu Dương Thần Tu nhìn người nọ ra lệnh: “Đưa nó về!”

“Vâng!” Người đàn ông cung kính trả lời, sau đó nhìn Hill: “Tiểu thiếu gia, đi thôi!”

“Ngạc, tay của...” Lời đến miệng lại nuốt xuống, dù sao cha của cậu ở đây, ai cần hắn làm chuyện dư thừa chứ?

Sau khi Hill rời đi, Âu Dương Thần Tu thở dài nhìn Âu Dương Ngạc: “Người a người a, sao trước đây ta không phát hiện người bướng bỉnh như thế chứ?” Sau đó lại cẩn thận xoắn tay áo Âu Dương Ngạc lên.

“Rốt cuộc ai ở trong hai tòa biệt thự đó?” Cậu có thể nhìn ra người đàn ông vừa rồi đưa Hill đi không phải người bình thường.

Trên cánh tay trắng nõn xuất hiện hai dấu răng, máu từ đó không ngừng chảy ra. Gương mặt Âu Dương Thần Tu thoáng chốc lạnh thêm ba phần. “Ta vốn định hai ngày nữa mới nói cho người biết, nhưng nếu người đã đến đây rồi thì hôm nay ta sẽ nói cho người biết luôn. Bắt quá bây giờ phải đi băng bó vết thương

chết tiệt này trước đây!” Âu Dương Thần Tu thật sự tức giận, tức giận Âu Dương Ngoạt xem nhẹ bản thân mình.

“Ừm.” Âu Dương Ngoạt ngoan ngoãn gật đầu.

Kéo cánh tay không bị thương của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu dẫn cậu đến một tòa biệt thự gần đó.

“Tại sao lúc này người lại nói chỉ cần có người đi vào mê cung thì người sẽ biết?” Âu Dương Ngoạt hỏi.

“Trong vườn hoa có lắp đặt hệ thống cảm ứng, khi có người đi vào hệ thống sẽ lập tức cảm nhận được và ***g giam bấy chớ sẵn kia cũng sẽ tự động mở ra.” Nếu Âu Dương Thần Tu không đến, cho dù Âu Dương Ngoạt giết được bấy chớ sẵn, nhưng nguy hiểm tầng tầng lớp lớp phía trước sẽ càng lúc càng nâng cao! Chỉ có gia chủ Bốn gia mới biết được, và cũng chỉ có họ mới có thể đi vào mà không kinh động đến bất cứ ai.

Từ lúc Âu Dương Ngoạt và Hill đi vào mê cung, luôn luôn có máy theo dõi ở chỗ bí mật giám sát hai người.

“...” Nếu như bây giờ Âu Dương Ngoạt còn làm sát thủ, thì chỉ với chuyện cậu không cảm nhận được hệ thống cảm ứng cũng đã mất đi tư cách!

Đi không bao lâu thì trước mặt Âu Dương Ngoạt xuất hiện một cánh cửa sắt màu đen. Chỉ thấy Âu Dương Thần Tu vươn tay đặt lên thiết bị điện tử màu xám trên cửa, thiết bị lập tức phát ra tia laser lướt nhanh từ trên xuống dưới quét vân tay Âu Dương Thần Tu. Hơn mười giây sau, cánh cửa trước mặt hai người từ từ mở ra.

Khi hai người vừa tới biệt thự, trước cửa liền xuất hiện hai người đàn ông ngoại quốc cung kính chào Âu Dương Thần Tu “Thiếu gia!”

Âu Dương Ngoạt đi theo hần vào đại sảnh biệt thự, ở đây cũng không có gì đặc biệt, tuy trang hoàng không xa hoa như biệt thự chủ trách nhưng cũng rất hoa lệ.

“Người ở đây chờ ta, đừng có chạy lung tung! Ta đi lấy hòm thuốc rồi sẽ quay lại.” Chỉ chỉ ghế sofa bên cạnh, Âu Dương Thần Tu dặn dò.

Nghe hần nói vậy Âu Dương Ngoạt mới nhớ tới cánh tay còn đang chảy máu của mình. “Được.”

Âu Dương Thần Tu rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Âu Dương Ngoạt. Ngẫm lại từ khi đi vào đến giờ, ngoại trừ hai người lúc này thì Âu Dương Ngoạt không phát hiện ra người nào khác, cả ngôi biệt thự vắng tanh không có nửa điểm nhân khí.

Khi cậu còn đang đánh giá nơi này thì Âu Dương Thần Tu đã xách một hòm thuốc màu trắng thật to quay lại. Hần ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Ngoạt, mở hòm thuốc lấy nước khử trùng, thuốc và băng gạc ra.

“Những ai ở trong biệt thự này?” Cảm giác đau rát khi nước khử trùng thấm vào vết thương khiến Âu Dương Ngoạt bất giác nhíu mày.

Âu Dương Thần Tu lạnh mặt rửa vết thương cho cậu, một lát sau mới trả lời: “Vệ sĩ và một số người có thân phận đặc biệt!”

“Thân phận đặc biệt? Đó là gì?” Rốt cuộc Bốn gia làm cái gì?

Sau khi thoa thuốc băng bó xong, Âu Dương Thần Tu ngẩng đầu nhìn cậu, trầm mặc một lúc mới phun ra hai chữ “Đặc công”.

“...”

Thấy Âu Dương Ngoạt không nói tiếng nào mà nhìn mình chằm chằm, Âu Dương Thần Tu thản nhiên cười, vươn tay xoa xoa mặt cậu nói: “Đi theo ta, bảo bối!”

Xuyên qua hành lang, hai người đi đến một gian phòng thật lớn, trên tường treo rất nhiều tranh nhân vật. Âu Dương Thần Tu đi đến đứng trước một bức tranh, mắt đối mắt với nhân vật trong tranh, sau khi xác nhận vông mạc, bức tường từ từ mở ra, phút chốc một cái thang máy xuất hiện trước mặt Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Thần Tu vỗ vỗ lưng Âu Dương Ngạo, sau đó ấn mở cửa thang máy, cửa thang máy lập tức mở ra, Âu Dương Ngạo theo Âu Dương Thần Tu vào. Thang máy bắt đầu đi xuống, từ 1; - 1, -2...đến -5 thì ‘đình’ một tiếng cửa thang máy mở ra.

Nếu không phải vừa đi thang máy xuống đây, Âu Dương Ngạo quả thật không thể tin mình đang ở dưới tầng năm. Bởi vì gian phòng này và gian phòng lúc nãy giống nhau như đúc, càng đi cậu càng cảm thấy kinh hãi, bất kể chỗ nào cho dù là tranh hoành hay bài trí...so với bên trên đều giống nhau như đúc. Nói cách khác, nếu giả sử Âu Dương Thần Tu đánh Âu Dương Ngạo bất tỉnh rồi mang xuống đây, khi tỉnh lại Âu Dương Ngạo tuyệt đối sẽ không biết mình đã không còn ở chỗ cũ. monganhlau.wordpress.com

“Bảo bối hửn là cảm thấy kỳ lạ vì dưới này và trên kia giống như đúc đi. Ha hử, thật ra không chỉ tầng này, bốn tầng còn lại cũng y như vậy, bất quá chỉ là bên ngoài mà thôi. Mỗi phòng đều có công dụng khác nhau, cho nên bên trong là hoàn toàn khác nhau.” Âu Dương Thần Tu vừa nói vừa mở cửa một gian phòng, bên trong toàn là màn hình máy tính, một màn hình giám thị một vị trí trên đảo, không chỉ hình ảnh mà còn có cả âm thanh.

“...” Âu Dương Ngạo giống như nhìn thấy thời đại trước kia của mình, tuy rằng thiết bị không tiên tiến bằng những hệ thống giám thị lại không thua kém chút nào.

“Người ở đây đều là nhân viên tình báo đặc biệt của Bốn gia, tất cả bọn họ đều là đặc công của các quốc gia lui về hoặc là người do Âu Dương gia bồi dưỡng. Nhiệm vụ chính của bọn họ là tình báo, trừ cái đó ra sẽ không dễ dàng xuất động.” Âu Dương Thần Tu còn nói thêm: “Đây là bí mật Bốn gia, chỉ có gia chủ và người thừa kế mới có thể biết được.”

“...” Đặc công là gì? Âu Dương Ngạo đương nhiên rất rõ ràng. Bất quá thật không nghĩ tới, Âu Dương gia lại có năng lực này, nói không kinh hãi là giả.

“Biệt thự kia cũng là..?” Âu Dương Ngạo rất hiếu kỳ, rốt cuộc Bốn gia có bao nhiêu bí mật?

“Ha hử, không phải!” Âu Dương Thần Tu xoa xoa mặt cậu, cười trả lời.

“Vậy đó là gì?”

“Ta sẽ nói cho người biết, theo ta qua bên kia!” Nói ở đây Âu Dương Thần Tu cảm thấy có chút không thích hợp, hửn muốn dẫn Âu Dương Ngạo đi làm quen toàn bộ nơi này.

“Được.” Âu Dương Ngạo gật đầu, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh hửn.

Lúc này ở trong biệt thự nên không thấy lạnh, bây giờ ra ngoài, một trận gió rét lạnh thổi tới làm Âu Dương Ngạo run mình một cái.

“Lạnh? Sao không mặc quần áo ta chuẩn bị cho người mà chỉ mặc có một cái áo vậy? Bảo bối, người thật sự không để cho ta bớt lo.” Vừa rồi xử lý vết thương hửn đã phát hiện, chẳng qua lúc đó so với mấy chuyện nhỏ nhặt này thì vết thương quan trọng hơn nên hửn không nói.

Bây giờ mặc dù nói vậy, nhưng hửn vẫn vội vàng cởi áo khoác trên người khoác cho Âu Dương Ngạo.

Hai người đi khoảng mười phút mới đến biệt thự kia. Ở đây không có cửa sắt giống như biệt thự vừa rồi, Âu Dương Thần Tu trực tiếp dẫn cậu đến cửa biệt thự, sau khi nhập mật mã, hai cánh cửa cao hơn ba thước liền tự động mở ra.

Bên trong là đại sảnh rộng lớn, đối diện là cầu thang, sàn nhà được lát đá cẩm thạch màu hổ phách sáng bóng. Ở đây không có bài trí dư thừa, ngoại trừ một vài chậu hoa lớn, thì cũng chỉ có một đài phun nước điêu khắc tượng chúa Jesus bị đóng đinh trên thánh giá.

Âu Dương Thần Tu đi đến cạnh đài phun nước, tìm kiếm phía sau bức tượng. Âu Dương Ngạo thấp thoáng nghe một tiếng ‘lách cách’, sàn nhà từ từ mở ra, một cầu thang đi thông xuống lòng đất xuất hiện.

Theo Âu Dương Thần Tu đi xuống, Âu Dương Ngạo loáng thoáng nghe được vài âm thanh, hình như là tiếng ‘thịch, thịch, thịch’. Tuy âm thanh này rất nhỏ nhưng Âu Dương Ngạo biết rõ đó là cái gì.

Không sai! Đó là tiếng súng! Âu Dương Ngạo rất nhạy cảm với những tiếng này, cậu có thể khẳng định đó là tiếng súng.

Những tầng ngòm của biệt thự này không làm người ta kinh hãi như biệt thự vừa rồi, khá đơn giản, không hề có cảm giác xa xỉ. Hai bên hành lang được lắp đèn huỳnh quang chói mắt, tường màu trắng pha sắc vàng. Trần nhà dùng thạch cao chạm khắc, trên đó cũng lắp đèn và một số thiết bị điện tử ngòm.

“Ai ở đây?” Tại sao lại có tiếng súng?

Nghe Âu Dương Ngoạt hỏi, Âu Dương Thần Tu vươn một tay vòng qua cổ cậu, sau đó ôn nhu vuốt gò cậu trả lời: “Sát thủ.”

“...” Trầm mặc chốc lát, Âu Dương Ngoạt lại thờ ơ hỏi: “Có giống sát thủ bình thường không?”

“Không giống! Bọn họ chỉ tiếp nhận nhiệm vụ ám sát chính trị gia!” Ngoại trừ cái đó, sát thủ ở đây sẽ không tiếp nhận bất kỳ nhiệm vụ nào khác.

Thật ra vệ sĩ Âu Dương gia đều là từ nơi này mà ra, sau khi kết thúc huấn luyện sẽ chọn ra người đứng đầu trong số đó, tỷ lệ là 1/1000. Dưới tình huống này, những người không được chọn sẽ làm vệ sĩ Âu Dương gia.

Dừng lại, mở cửa một gian phòng, trong phòng cũng như vậy, toàn là màn hình giám sát. Âu Dương Ngoạt nhìn một màn hình, trong đó có bảy tám người, có ba người là nữ, bọn họ thoạt nhìn rất trẻ, chỉ khoảng 20t. Vài người đang tập xạ kích, những người còn lại thì ngồi gần đó nghỉ ngơi.

“Bọn họ đều là...?” Sát thủ Bồn gia.

“Ừh!” Âu Dương Thần Tu ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng, sau đó để Âu Dương Ngoạt ngồi lên đùi mình. “Đột nhiên nói cho người biết nhiều như vậy, người...có thấy khó tiếp nhận hay không?” Thật ra Âu Dương Thần Tu vẫn rất lo lắng vấn đề này.

Dù sao nếu đổi lại là người khác, đột nhiên biết gia tộc của mình không phải là một gia tộc bình thường, bất cứ ai cũng không dễ dàng ‘tiêu hóa’ ngay lập tức được.

monganhlau.wordpress.com

Âu Dương Ngoạt lắc đầu, với cậu mà nói, không có gì không thể tiếp nhận.

Biểu hiện của Âu Dương Ngoạt làm Âu Dương Thần Tu vô cùng vui vẻ, hắn đột nhiên giữ gáy cậu, tiến lên mút lấy đôi môi đỏ búng của cậu, sau một lúc say mê cuồng nhiệt hắn mới buông ra. “Ta sẽ không bắt buộc người miễn cưỡng tiếp nhận. Hôm nay ta nói bí mật Bồn gia cho người biết không phải vì muốn người lập tức tiếp quản sự tình gia tộc. Ta chỉ muốn người biết người là người thừa kế duy nhất Âu Dương gia, trừ người ra tuyệt đối không có người thứ hai.” Đây xem như là hứa hẹn của Âu Dương Thần Tu với cậu, mặc kệ trong đó rốt cuộc có bao nhiêu ý tứ.

“Ừ.” Thừa kế hay không thừa kế đối với Âu Dương Ngoạt mà nói đều không sao cả, hiện giờ như vậy cũng rất tốt, cậu rất thỏa mãn.

Mặc kệ Âu Dương Ngoạt có hiểu ý mình muốn nói hay không, Âu Dương Thần Tu cũng không giải thích gì thêm. Hắn nhìn đồng hồ, sau đó sùng nịch nhéo má Âu Dương Ngoạt, ôn nhu hỏi: “Có muốn quay về không? Hay là còn muốn xem tiếp?”

“Về!” Đối với Âu Dương Ngoạt ở đây cũng không có gì đáng nhìn.

“Cũng tốt!” Âu Dương Thần Tu gật gù đầu, nhìn vết máu trên tay áo đã biến thành màu nâu của cậu. “Trở về kêu bác sĩ tới kiểm tra cho người phòng hờ.”

Theo Âu Dương Thần Tu ra khỏi biệt thự, sau đó đi qua khoảng sân rộng lớn, rồi tiếp đó là mê cung, rất nhanh thì đến trường đua ngựa, hai người nhìn thấy có một người đàn ông đang chờ ở đó.

Người này chính là quản gia chủ trách, đã hơn năm mươi tuổi, tóc vàng, xoắn, đôi mắt xanh nhạt hữu thần. Ông đứng nghiêm bên ngoài trường đua ngựa, một thân âu phục đúng tiêu chuẩn quản gia.

“Thiếu gia, lão gia mời người và tiểu thiếu gia đến thư phòng!” Tuy rằng quản gia là người nhìn Âu Dương Thần Tu lớn lên, tình cảm cũng thân thiết hơn, đương nhiên nói chuyện cũng không cần phải dùng kính ngữ. Thế nhưng lễ không thể bỏ, huống chi bây giờ Âu Dương Thần Tu là gia chủ Bồn gia, càng phải chú trọng lễ tiết.

Âu Dương Thần Tu nghiêng đầu nhìn Âu Dương Ngoạt bên cạnh sau đó mới trả lời: “Ừ, ta đã biết!”

Khi hai đi vào đại sảnh, Hill đang ngồi chờ trên sofa lập tức tiến lên, nhìn Âu Dương Ngoạt hỏi: “Vết thương của em không sao chứ?” Thật ra hắn vẫn luôn tự trách, nghĩ rằng nếu lúc đó hắn giúp một tay, không để Âu Dương Ngoạt một mình đối phó với đám chó kia thì Âu Dương Ngoạt đã không bị cắn.

Âu Dương Ngoạt biết hắn đang suy nghĩ cái gì, xoắn tay áo lên để lộ cánh tay bị thương trước mặt Hill. Cậu làm vậy thứ nhất là để cho Hill biết vết thương của cậu cũng không nghiêm trọng như hắn nghĩ, thứ hai là để Hill thấy vết thương đã được xử lý qua, như vậy hắn có thể yên tâm.

Âu Dương Thần Tu đứng bên cạnh tiếp lời: “Không sao, cháu không cần lo lắng! Cũng tại Ngoạt nhi chạy loạn khắp nơi nên mới bị chó cắn, xem như một bài học đi.” Nói thì nói vậy, nhưng suy nghĩ thật sự trong lòng Âu Dương Thần Tu chỉ có hắn rõ ràng nhất.

Vỗ vỗ lưng Âu Dương Ngoạt. “Đi thôi, ông nội người còn ở thư phòng đợi chúng ta!”

“Ừm.”

72. Chương 72

Gõ cửa phòng, không đợi bên trong trả lời Âu Dương Thần Tu liền mở cửa đi vào. Trong phòng, Âu Dương Bạc Tang đang ngồi sau bàn, đưa lưng về phía cửa hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thẳng đến khi hai cha con Âu Dương Thần Tu đi vào ngồi xuống sofa rồi Âu Dương Bạc Tang mới xoay lại nhìn hai người.

“Cha cháu đã nói với cháu ?” Ông nhìn Âu Dương Ngoạt, hỏi thẳng.

“Dạ!” Âu Dương Ngoạt gật đầu.

“...” Sau khi Âu Dương Ngoạt trả lời, tầm mắt của ông liền chuyển sang Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai: “Con vốn định hai ngày nữa mới nói với Ngoạt nhi, thế nhưng hôm nay hai đứa lại xông vào chỗ đó, khi con chạy đến thì hai đứa đã đi qua mê cung.” Với loại tình huống đột ngột phát sinh thế này hắn cũng đành chịu.

Âu Dương Bạc Tang đi lại ngồi cạnh Âu Dương Ngoạt, yêu thương vuốt tóc cậu: “Sau khi biết tất cả mọi chuyện, Ngoạt nhi hãy nói cho ông biết, cháu có thể tiếp nhận không?”

“Được!” Chuyện này đối với Âu Dương Ngoạt không có gì gọi là có thể hay không thể, khi Âu Dương Thần Tu dẫn cậu vào hai biệt thự kia, cậu chỉ hơi giật mình khi biết rõ mà thôi, từ đầu đến cuối Âu Dương Ngoạt không hề có chút tâm tình nào gọi là bài xích hay phản đối.

“Vậy Ngoạt nhi lấy tư cách gì tiếp nhận? Là người đứng xem hay là người thừa kế Âu Dương gia?” Âu Dương Bạc Tang muốn biết rõ vấn đề này.

Ông muốn biết khi Âu Dương Ngoạt biết được bí mật Bổng gia sẽ có thái độ như thế nào. Bởi vì bây giờ Âu Dương Thần Tu còn trẻ, gánh nặng Bổng gia sẽ không đè lên vai Âu Dương Ngoạt, ngộ nhỡ sau này khi Âu Dương Ngoạt làm gia chủ lại từ chối gánh nặng này, thế thì tương lai Bổng gia sẽ không thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, nếu Âu Dương Ngoạt lấy thân phận người thừa kế tiếp nhận, vậy thì mọi chuyện giải quyết quá dễ dàng, ông cũng yên tâm.

Âu Dương Ngoạt biết ông lo lắng cái gì, dù sao cậu cũng không phải là Âu Dương Ngoạt trước kia, chỉ biết yêu Âu Dương Thần Tu vô điều kiện. Tuổi của cậu so với thân thể này lớn hơn rất nhiều, suy xét sự việc cũng trọn vẹn hơn, những gì Âu Dương Bạc Tang nghĩ không phải cậu chưa từng nghĩ tới. monganhlau.wordpress.com

Không nghe Âu Dương Ngoạt trả lời, ông cho rằng cậu còn do dự. “Nếu cháu không thể tiếp nhận toàn bộ Bổng gia cũng không sao, cha cháu còn trẻ còn có thể lấy vợ sinh con. Nếu lúc đó cháu không thích ở với mẹ kế thì cứ đến đây ở với ông nội!” Mặc kệ như thế nào, Âu Dương Bạc Tang vẫn thiên vị Âu Dương Ngoạt. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì Âu Dương Ngoạt có đôi mắt xanh thẳm giống ông như đúc.

Đối với Âu Dương Bạc Tang mà nói, Âu Dương Ngoạt là cháu của ông. Cho dù sau này Âu Dương Ngoạt có thêm em trai, ở trong mắt Âu Dương Bạc Tang đó cũng chỉ là người thừa kế chứ không phải cháu.

Nghe đề nghị của Âu Dương Bạc Tang, Âu Dương Ngoạt trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu. Trong đôi mắt lộ ra lãnh khốc trước nay chưa từng có, bản năng chiếm hữu khiến cậu bật thốt ra: “Không cho phép!”

Không nghĩ tới cậu lại phản ứng mãnh liệt như vậy, Âu Dương Thần Tu bị dọa đến ngẩn ngơ một lúc. Sau đó nở nụ cười, với tay kéo Âu Dương Ngoạt qua.

Âu Dương Ngoạt trọng tâm không ổn định lập tức té nhào vào trong lòng ngực quen thuộc, Âu Dương Thần Tu nâng eo Âu Dương Ngoạt lên rồi ôm cậu vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu trấn an, sau đó lộ vẻ mặt khiến Âu Dương Bạc Tang ngồi đối diện phải kinh ngạc nói: “Bất kỳ ai cũng không thể làm mẹ của Ngoạt nhi!” Những lời này đã tuyên bố rõ ràng Âu Dương Thần Tu không có dự định kết hôn.

Vùi trong lòng Âu Dương Thần Tu, đôi mắt lãnh khốc của Âu Dương Ngoạt lập tức biến thành kiên định, cậu nhìn Âu Dương Bạc Tang: “Cháu biết đây không phải trò đùa! Cho nên cháu dùng thân phận người thừa kế Âu Dương gia lặp lại với ông một lần nữa cháu tiếp nhận!”

Âu Dương Bạc Tang còn đang ngẩn người vì vẻ mặt và lời nói của Âu Dương Thần Tu, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần: “Ngoạt nhi, cháu mới nói gì?”

“Cháu nói cháu dùng thân phận người thừa kế Âu Dương gia lặp lại với ông một lần nữa cháu tiếp nhận!” Tất cả Bốn gia.

Nhìn vẻ kiên định và quyết tâm trong mắt Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Bạc Tang sáng khoái cười ha hả. Ông đi qua ngồi bên cạnh Âu Dương Ngoạt, vui mừng vỗ vỗ vai cậu: “Tốt! Tốt! Tốt! Không hổ là người thừa kế Âu Dương gia! Không hổ là cháu Âu Dương Bạc Tang!”

Âu Dương Thần Tu thở dài, đặt cảm lên vai Âu Dương Ngoạt, hơi thở không ngừng quấy rầy cổ cậu. Vừa ngửi mùi hương dầu gội từ mái tóc mềm mại vừa nhìn Âu Dương Bạc Tang đang vui vẻ, giọng nói không mấy khoái trá: “Đừng ép Ngoạt nhi! Lần trước con cũng đã nói, tất cả chiều theo ý Ngoạt nhi!”

“...Tu, con muốn tuyệt diệt Âu Dương gia sao?”

Âu Dương Thần Tu ngược lại chẳng hề để ý. “Con cháu tự có phúc của con cháu! Ba lo mấy chuyện đó làm gì. Người xưa có câu ‘có ai giàu ba họ’, nhiều gia tộc tuy vô cùng lớn mạnh nhưng cuối cùng vẫn suy bại. Ai biết tương lai sẽ như thế nào, mà ba cũng không sống được đến lúc đó để nhìn không phải sao?” Âu Dương Ngoạt độc miệng ai cũng biết, nhưng chỉ sợ không ai biết ‘năng lực’ này được di truyền từ Âu Dương Thần Tu. monganhlau.wordpress.com

com

“...!!” Âu Dương Bạc Tang ngực phập phồng kịch liệt, rõ ràng là tức giận mà không thể phát tác.

Bất quá phát tác được thì thế nào? Đối với đứa con trai này, ông đã sớm không thể hiểu rõ! Tuy nhiên, ông cũng có một phần trách nhiệm trong đó, nếu không phải vì muốn Âu Dương Thần Tu có năng lực kế thừa vị trí gia chủ mà khi hấn mười tuổi đưa vào ‘nơi đó’ (hai biệt thự huấn luyện sát thủ) huấn luyện thì có lẽ sẽ không biến thành như vậy. Ngay cả thân là cha như ông cũng không thể hoàn toàn biết được lời nói của Âu Dương Thần Tu rốt cuộc có bao nhiêu chân thật!

Âu Dương Bạc Tang hoàn toàn không có cách đối với Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Thần Tu thì hoàn toàn không có cách đối với Âu Dương Ngoạt. Đúng thật là vô quyết dày thì có móng tay nhọn!

Âu Dương Bạc Tang thở dài một hơi, bình phục tâm tình vừa bị Âu Dương Thần Tu đả kích: “Tu, mấy ngày nữa là đến năm mới rồi, con bảo quản gia gọi tất cả phân gia (một phần tách ra từ gia tộc) đến đây đi.”

Tuy rằng Âu Dương Bạc Tang định cư ở Anh, Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt cũng là quốc tịch Anh, nhưng bọn họ đối với ngày lễ tết ở đây khá lãnh đạm. Ngược lại bọn họ ăn tết giống như người Trung Quốc. Thấy còn một tháng nữa là đến năm mới, Âu Dương Bạc Tang quyết định gọi tất cả mọi người đến Bốn gia họp mặt.

“Con đã cho người thông báo! Dù sao cũng phải chính thức công bố thân phận người thừa kế của Ngọat nhi.”

Mặc dù mọi người đoán Âu Dương Ngọat sẽ là người thừa kế, nhưng vẫn có chút hoài nghi. Dù sao Âu Dương Thần Tu ghét Âu Dương Ngọat là chuyện ai cũng biết. Hơn nữa, với địa vị của hắn không biết có bao nhiêu phụ nữ dâng lên tận cửa. Nếu như một ngày nào đó lại lôi ra một đứa con riêng, hoặc là hắn đột nhiên tuyên bố kết hôn rồi sinh ra một người thừa kế, chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Âu Dương Bạc Tang nhìn Âu Dương Ngọat trong lòng hắn gật đầu: “Cũng tốt! Nếu đã quyết định rồi thì sớm tuyên bố cho bọn họ biết!” Ở gia tộc này, thời gian thay đổi gia chủ người phân gia có quyền cản trở mà gia chủ đương nhiệm không thể nhúng tay can thiệp. Nếu thất bại cũng chỉ có thể nói người thừa kế không có năng lực kế thừa vị trí gia chủ Bổn gia, ngược lại thành công...có thể lấy Âu Dương Thần Tu làm ví dụ tốt nhất. Thời gian hắn chuẩn bị lên làm gia chủ Bổn gia, thủ đoạn tàn nhẫn và lãnh huyết của hắn làm cho những người đó đến bây giờ vẫn còn vô cùng kiêng kỵ.

Bất quá bây giờ Âu Dương Ngọat vẫn an toàn, bởi vì cậu mới chỉ là người thừa kế chứ không phải là người chuẩn bị thay thế vị trí Âu Dương Thần Tu. Song, đến lúc đó Âu Dương Ngọat sẽ ứng phó như thế nào? Tất cả đều là ẩn số...

Sau chuyện Âu Dương Ngọat bị chó cắn, Hill càng ngày càng thích làm đuôi Âu Dương Ngọat. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì Hill cảm thấy Âu Dương Ngọat tuy mặt ngoài lạnh lùng thế nhưng lại là người rất có nghĩa khí, điều này khiến Hill tăng thêm vài phần hảo cảm với Âu Dương Ngọat. Bây giờ có thể nói Âu Dương Ngọat đi tới đâu Hill sẽ theo tới đó, hoàn toàn có thể xem như hình với bóng. Đương nhiên ngoại trừ thời gian Âu Dương Ngọat lên lầu nghỉ ngơi, bởi vì lầu bốn là cấm địa của cậu hắn, hắn không có dũng khí để lên đó.

Hôm nay là ngày mừng một tháng giêng, cũng là ngày gia tộc họp mặt.

Lần họp mặt này không tổ chức trên đảo mà tổ chức ở một biệt thự khác của Bổn gia.

Mặc dù bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, nhưng trong biệt thự đã có không ít người. Thật ra phân gia ở nước ngoài như nhà Âu Dương Sóc rất ít, đại đa số đều ở Anh. Hôm nay là ngày đầu tiên năm mới, hơn nữa cũng đã lâu rồi gia tộc không tổ chức họp mặt, cho nên các phân gia ở Anh đều tới sớm.

Lần họp mặt này khá nhiều người tham dự, suy cho cùng là vì Âu Dương Thần Tu lấy danh nghĩa Âu Dương Bạc Tang mời bọn họ. Ngoại trừ gia chủ phân gia, còn có không ít người thừa kế và tân gia chủ phân gia trẻ tuổi.

Âu Dương Bạc Tang vừa xuất hiện, tất cả các gia chủ nhân gia thuộc hàng lão đều theo ông vào thư phòng, dù sao bọn họ đã lâu không gặp, muốn ôn chuyện cũng là nhân chi thường tình. Âu Dương Thần Tu thì ở lại đại sảnh xã giao với những người còn lại.

Ngoại trừ nhóm người cùng thế hệ với Âu Dương Thần Tu thì ở đây cũng có không ít thiếu niên thiếu nữ cùng lứa tuổi Âu Dương Ngọat. Bọn họ tụ năm tụ ba nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Hill vừa nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc liền đi lại chào hỏi: “Hey! Coney, không ngờ cậu cũng tới nha!” Trong tất cả người phân gia, Coney là người chơi với hắn từ nhỏ đến lớn.

Thiếu niên tóc vàng tên Coney quay lại nhìn Hill, mỉm cười nói: “Hey! Hill, gặp cậu mình thật vui! Cậu mới đến à? Sao lúc này mình không thấy?”

“Không! Mình đến hôm qua, tại lúc này mẹ mình kéo mình ra vườn hoa tiếp các bà các cô. A! Đúng rồi, để mình giới thiệu với cậu một người!”

nganhlau.wordpress.com

“Ai vậy? Bạn gái mới quen?” Hill đẹp trai, dáng người lại cao ngất nên rất được các thiếu nữ yêu thích. Mà hắn cũng nổi danh là một tên hoa hoa công tử, làm bạn với hắn từ nhỏ nên Coney là người rõ ràng nhất.

Nghe bạn thân hỏi vậy, Hill cười đánh hắn một cái. “...Tiểu tử thôi! Cậu nghĩ đi đâu vậy! Hôm nay là ngày họp mặt dòng họ mình làm sao có thể dẫn người ngoài đến đây? Người mình muốn giới thiệu là em trai mình.”

“Em trai cậu? Mẹ cậu sinh em trai cho cậu lúc nào?”

“Nếu mẹ mình chịu sinh cho mình một đứa em trai thì tốt biết bao nhiêu, đáng tiếc không phải, người mình muốn giới thiệu là em họ mình!”

“Em họ cậu?” Coney suy nghĩ một lúc, bên cha thì gọi là anh em chú bác, bên mẹ thì gọi là anh em họ... “Đó là con trai gia chủ?”

“Ừh, cậu đoán đúng rồi! Đợi một lát, mình đi gọi cậu ấy!”

Đi đến một phòng gần đại sảnh, Hill nhìn thấy Âu Dương Ngoạt đang nằm chán ngời trên sofa chơi game. “Ngoạt, đi với anh ra đại sảnh đi, anh muốn giới thiệu bạn thân nhất của anh với em!”

“Đợi lát nữa đi!” Trò chơi đang đến giai đoạn gay cấn, ngón tay Âu Dương Ngoạt ấn liên tục trên bàn phím.

“Em đang chơi gì vậy?” Tò mò không biết cậu đang chơi cái gì, Hill vòng ra sau lưng Âu Dương Ngoạt nhìn màn hình máy chơi game.

“...Ngoạt, em thích trò này lắm sao? Nhưng chơi loại giả tưởng này không vui bằng chơi thật đâu!”

“Tôi cũng muốn chơi thật lắm nhưng không ai chơi với tôi!” Ở Nhật cậu chỉ chơi thân với mỗi Thuần Dã, nhưng với điều kiện gia đình hắn thì không có khả năng theo cậu chơi đua xe thật. Đây cũng là lý do vì sao chiếc xe thể thao Âu Dương Thần Tu tặng cậu vẫn ‘cô đơn lạnh lẽo’ nằm trong garage.

“Được rồi ra đại sảnh đi, nếu em muốn thì đợi cơm chiều xong anh sẽ gọi vài người đua xe thật với em, thế nào? Dù sao ăn cơm chiều xong bọn họ cũng không có gì để làm. Hơn nữa hôm nay đến đây toàn là bạn cùng lứa, chơi một chút cũng không tệ.”

“Hào!” Bỏ máy chơi game vào túi áo, Âu Dương Ngoạt hiềm khi sáng khoái như thế.

Khi Âu Dương Ngoạt đến đại sảnh, không chỉ có nhóm Coney mà còn có rất nhiều người của phân gia tập trung ánh mắt về phía người cậu.

Nhìn thấy đôi mắt giống hệt Âu Dương Bạc Tang bọn họ liền biết cậu là ai.

Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc quét một vòng đại sảnh, sau đó bắt gặp Âu Dương Thần Tu cũng đang nhìn mình, gương mặt anh tuấn vốn lạnh lùng của Âu Dương Thần Tu chợt lộ ra nụ cười thần nhiên. Hắn nháy mắt ý bảo Âu Dương Ngoạt qua đó, Âu Dương Ngoạt nhìn Hill, rồi lại nhìn đám thiếu niên cùng tuổi mình cách đó không xa. Sau đó quay lại làm khẩu hình với Âu Dương Thần Tu “Đợi một lát” monganhlau.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu gật gật đầu, cũng đồng dạng dùng khẩu hình trả lời “Nhanh lên! Ta chờ người!”

Vài gia chủ phân gia bên cạnh Âu Dương Thần Tu nhìn thấy hành động thân mật của hai người mà kinh ngạc nói không nên lời. Nghĩ thầm, xem ra lời đồn Âu Dương Thần Tu sủng ái Âu Dương Ngoạt là thật!

“Coney, đây là Âu Dương Ngoạt em họ mình!” Hill dẫn Âu Dương Ngoạt tới trước mặt Coney giới thiệu.

“Xin chào! Anh là Coney, rất hân hạnh được biết em!” Coney vừa nói vừa vươn tay.

Âu Dương Ngoạt cũng dùng tiếng Anh đáp lại: “Xin chào! Rất hân hạnh được biết anh!”

Ngoại trừ Coney, đám thiếu niên phía sau cũng bắt đầu chào hỏi Âu Dương Ngoạt, từng người từng người một tự giới thiệu.

Vốn định trò chuyện vài câu rồi đi đến chỗ Âu Dương Thần Tu, nhưng khi Hill nói tối nay cùng nhau đua xe thì đám thiếu niên lập tức hưng phấn bàn tán không ngừng, ngay cả Âu Dương Ngoạt cũng cảm thấy nổi lên hứng thú.

73. Chương 73

“Ăn cơm xong mình sẽ về nhà lấy xe!” Một người nói.

“Mình cũng vậy, mình không quen lái xe người khác!”

“A! các cậu đều ở gần đây nên về lấy được, nhà mình ở nước ngoài thì phải làm sao đây?”

“Cái này chỉ còn cách hỏi Ngoạt thôi.” Một người chen vào nói.

“Ngoạt, trong garage có nhiều xe không?”

“Không biết, tôi chỉ mới đến đây mấy ngày thôi.” Hơn nữa chiếc xe Âu Dương Thần Tu mua cho cậu còn đang ở Nhật.

“Bổn gia rất nhiều xe nhưng mình không thấy chiếc xe thể thao nào cả. Không bằng như vậy đi, ai không có xe thì đến nhà mình, nhà mình ngược lại rất nhiều xe thể thao! Tuy không phải là loại số lượng có hạn nhưng nếu các cậu không chê thì cứ việc đến lấy!” Hill lên tiếng nói.

“Ha ha! Vậy thì tốt quá, chỉ cần có xe chơi là được rồi, nếu không tối nay sẽ chán chết! Ăn cơm xong chúng ta sẽ qua nhà cậu, còn những ai về nhà lấy xe thì tập hợp trước cổng nhà Hill.”

“Đó là một ý kiến hay!”

“...”

“...”

Mọi người đang nói chuyện hăng say đột nhiên dừng lại, vài người còn sững sờ nhìn phía sau Âu Dương Ngoạt.

“Ngoạt, ba em đến!” Một người ngồi bên cạnh Âu Dương Ngoạt nhắc nhở.

“Sao?” Theo lời hắt quay đầu, Âu Dương Ngoạt thấy Âu Dương Thần Tu đang đứng cách cậu hai thước, tự tiểu phi tiểu nhìn cậu vẫy tay. monganhlau.wordpress.co

m

“Đi qua đó đi, cậu gọi em nhất định là có chuyện!” Hill nói.

Âu Dương Ngoạt đáp một tiếng xong liền xoay người đi đến chỗ Âu Dương Thần Tu.

“Nói chuyện gì mà hăng say như thế?” Âu Dương Thần Tu ở bên kia đợi mãi không thấy Âu Dương Ngoạt qua, dứt khoát bỏ lại đám người kia đi tìm cậu.

“Không có gì.” Dừng một chút, cậu lại hỏi: “Ở đây có xe thể thao không?”

“Có thì có đó nhưng bảo bối hỏi cái này làm gì?” Âu Dương Thần Tu dừng bước, có chút khó hiểu hỏi.

“Buồn chán, tối ta muốn lái xe ra ngoài chơi!”

“Có thể! Nhưng người xác định người có thể lái được? Xe ở đây vị trí lái không giống xe ta mua cho người đâu.” Nhật và Trung Quốc giống nhau, vị trí lái bên trái. Thế nhưng ở Anh vị trí lái lại ở bên phải, tỉ lệ Âu Dương Ngoạt không quen là trên 90%.

“Ừ!” Thử xem sao, không quen thì tính sau.

Làm người thừa kế phân gia Âu Dương Sóc cũng đến Anh, bất quá lại bị những người phân gia khác vây quanh nên không có thời gian đi trêu chọc Âu Dương Ngoạt. Về phần cô em họ Dương Hân đi theo hắt tới đây, sau khi gặp Âu Dương Ngoạt một lát thì bị Âu Dương Diễm gọi đi.

Trong phòng ăn có bốn năm bàn ăn dài, chén đĩa bày biện chỉnh tề trên bàn, khăn ăn màu xanh nhạt được gấp thành một đóa hoa cắm trong ly thủy tinh.

Chờ sau khi mọi người ngồi vào vị trí người hầu liền bưng thức ăn lên. Nhất thời trong phòng ăn, ngoại trừ mùi nước hoa trên người bọn họ còn có mùi thức ăn nồng đậm.

Trên bàn không chỉ có món tây như: Bánh mì nướng, chân giò hun khói, tôm hùm, sò hấp... Còn có các món Trung Quốc như: Cua đại áp, cá muối, vây cá...v.v..cái gì cũng có.

Mọi người cử chỉ dùng cơm rất tao nhã, trong phòng ăn ngoại trừ tiếng dao nĩa leng keng còn có tiếng bọn họ thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện với nhau, không khí bữa ăn khá vui vẻ.

Khi dùng cơm được một nửa Âu Dương Thần Tu liền tuyên bố Âu Dương Ngoạt trở thành người thừa kế Bồn gia. Tin tức này cũng không khiến mọi người quá kinh ngạc, khi nghe tin đồn Âu Dương Thần Tu rất cưng chiều Âu Dương Ngoạt bọn họ liền đoán được kết quả này.

“Sao vậy?” Âu Dương Thần Tu nghiêng đầu nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh, thấy cậu dường như tìm kiếm cái gì đó liền hỏi.

“Không có gì.” Sau khi thu hồi tầm mắt Âu Dương Ngoạt mới trả lời.

Kỳ thật ngay lúc Âu Dương Thần Tu tuyên bố cậu là người thừa kế, Âu Dương Ngoạt liền cảm giác được có một ánh mắt oán độc từ chỗ nào đó hướng về cậu, nhưng khi cậu tìm kiếm thì ánh mắt kia lại biến mất.

“Nhớ đừng ăn hải sản, biết không.” Âu Dương Thần Tu nhắc nhở cậu.

Âu Dương Ngoạt nghiêng đầu liếc hẩn một cái. “Ta không ăn!” Dừng một chút lại nói: “Khi nào người lấy xe cho ta?”

“Lát nữa người hầu sẽ lấy cho người, bây giờ người chỉ cần ngoan ngoãn ăn no bụng là được!” Nói xong, Âu Dương Thần Tu gấp thức ăn bỏ vào chén cậu.

“Ừm!”

Một lát sau, mấy thiếu gia vừa rồi nói về nhà lấy xe lục tục rời nhà ăn. Âu Dương Ngoạt ngẩng đầu, vừa vận đối diện ánh mắt Hill, hẩn nháy mắt với Âu Dương Ngoạt rồi đứng dậy rời đi.

Âu Dương Thần Tu là người khôn khéo ra sao, thế nào lại nhìn không ra chút mách khéo của bọn họ! Còn không đợi Âu Dương Ngoạt mở miệng hẩn đã lên tiếng: “Phải đi?” monganhlau.wo

rdpress.com

“... Ừ”

“Đi đi, phỏng chừng người hầu cũng đã đem xe ra cổng rồi. Nếu không quen cũng đừng miễn cưỡng, đừng chạy nhanh quá, phải chú ý an toàn, biết chưa?” Thật rõ ràng Âu Dương Thần Tu đã biết cậu muốn lấy xe làm gì.

“Đã biết!” Lên tiếng trả lời xong Âu Dương Ngoạt liền đứng dậy đi ra ngoài.

Những người khác đã về nhà lấy xe, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người chuẩn bị đến nhà Hill mượn xe.

Thấy Âu Dương Ngoạt xuất hiện, Hill đang đợi cậu nói: “Ngoạt, đi thôi! Đến nhà anh lấy xe!”

“Không cần, tôi...” Mâu thuẫn thật lâu, Âu Dương Ngoạt vẫn nói ra xưng hô luôn làm cậu cảm thấy không được tự nhiên. “Tôi lấy xe của cha tôi, hẩn có một chiếc xe thể thao.”

“A, vậy sao. Vậy được rồi, bây giờ anh dẫn bọn họ đi lấy xe trước, anh để lại địa chỉ cho em , lát nữa em đến sau. Nhanh lên nha!”

“Được.”

Chờ đám người Hill đi rồi, Âu Dương Ngoạt ngồi lại đại sảnh chốc lát, ăn một ít hoa quả người hầu bưng tới rồi mới chuẩn bị xuất phát. Vừa ra tới cửa, Âu Dương Ngoạt liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc xe thể thao của Âu Dương Thần Tu.

Đó là một chiếc Rolls Royce màu đen, dưới ánh đèn lờ lờ tỏa sáng, đường nét thiết kế hoàn mỹ, tạo mỹ cảm chỉ với cái nhìn đầu tiên.

“Tiểu thiếu gia!” Thấy Âu Dương Ngoạt, người hầu vẫn luôn đứng đợi ở đây cung kính giao cái chìa khóa cho cậu.

Âu Dương Ngoạt tiếp nhận chìa khóa, ấn điều khiển từ xa trên chìa khóa, cửa xe liền tự động mở ra. Âu Dương Ngoạt ngồi vào, khởi động xe, đi về hướng nhà Hill.

Chờ Âu Dương Ngạc đến nhà Hill, bên ngoài đã đậu mấy chiếc xe thể thao kiểu dáng khác nhau. Chủ xe thì đứng dưới một gốc cây trò chuyện với nhau, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc xe thể thao Rolls Royce màu đen xuất hiện, mọi ánh mắt đều như dừng lại tại giây phút đó.

Xe dừng lại, tắt đèn, thấy người xuống là Âu Dương Ngạc, một người trong số đó lập tức vọt lại: “Oa! Âu Dương Ngạc! Đây chính là xe của em?”

“Sao vậy?” Nhìn hấn kích động như vậy, Âu Dương Ngạc khó hiểu hỏi.

“Xe thể thao Rolls Royce là đỉnh cấp nhất a! Nó là tình nhân trong mộng của anh a!” Vuốt thân xe trơn bóng, hấn vừa kích động vừa cảm khái nói.

“... Xe này là của cha tôi!” Âu Dương Ngạc trầm mặc một lúc mới nói.

“Lão ba em thật tốt, không tiếc cho em lấy đi. Không như lão ba keo kiệt của anh, cho tới giờ còn chưa mua cho anh một chiếc xe tốt chứ đừng nói chi đến việc đồng ý cho anh lấy của ông ấy đi, lần trước anh chỉ làm hỏng một chiếc xe của ông ấy, ông ấy liền muốn truy sát anh!”

“Ha ha ha ha, cậu xứng đáng bị như thế, ai kêu cậu đụng xe ai không đụng đi đụng xe cảnh sát.” Lúc này, một người đi tới cười trêu ghẹo: “Ngạc, em không biết đâu, tiểu tử thú vị này hết chuyện làm hay sao ấy mà đi đụng vào xe cảnh sát, thế là bị bắt về cảnh cục. Hai cha hấn chẳng những tốn tiền thuê luật sư bảo lãnh hấn còn phải bồi thường chi phí sửa chữa cho cảnh sát. Ha ha ha ha.” Nói xong hấn lại không ngừng cười to.

“...Này, rốt cuộc cậu ở phe nào!” Bị vạch trần ‘vết sẹo’, anh chàng lập tức la lên.

“Mọi người chờ lâu đi!” Lúc này, Hill lái xe ra, phía sau hấn cũng đồng thời đi theo ba chiếc xe.

“A a a! Hill, cậu và Ngạc đúng là hợp nhau nha! Một Rolls Royce một Ferrari, quả thật hâm mộ chết mình!” Vị thiếu gia kia đang cùng bằng hữu ‘lý luận’, nghe thấy tiếng Hill liêng quay đầu, đôi mắt mở to đạo một vòng trên xe Hill nói.

“Hâm mộ cái gì? Nhà cậu không có sao, chỉ là lão ba cậu không cho cậu lấy đi mà thôi! Đừng ở đây giả nghèo!” Hill ghé vào cửa kính xe nhìn hấn trừng ra vẻ mặt oán nói. monganhlau.wordpress.com

“Lát nữa chúng ta đi đâu đưa? Chỗ náo nhiệt thì không thể được rồi.” Âu Dương Ngạc hỏi.

“Đường cao tốc, chúng ta đến đường cao tốc đi. Ở đó đường lớn, nếu có bị cảnh sát đuổi cũng có thể cắt đuôi bọn họ.” Một người nói.

Âu Dương Ngạc nhìn đồng hồ: “Bây giờ là bảy giờ ba mươi, thời gian vừa đủ! Chúng ta đi thôi!” Nói xong liền mở cửa lên xe.

Trên đường quốc lộ, một loạt xe thể thao kiểu dáng và màu sắc khác nhau xuất hiện, mặc kệ là người đi đường, hay là người đang lái xe trên đường đều nhao nhao nghiêng cổ nhìn theo.

Hai mươi phút sau, tại cửa khẩu đường cao tốc, bảy tám xe thể thao cao cấp xếp thành một hàng ngang, tiếng động cơ gầm rú đinh tai nhức óc. Hill vươn tay ra ngoài cửa sổ, sau đó ném đồng xu về phía trước, trong nháy mắt đồng xu rơi xuống đất, những chiếc xe lập tức xông lên. Bọn họ bắt đầu chơi trò truy đuổi trên đường cao tốc.

Xe di chuyển với tốc độ rất nhanh, mặt đường phía trước giống như vụn vụn, mỗi khi thay đổi lộ trình, lớp xe ma sát với mặt đường phát ra từng trận âm thanh chói tai.

Trên đường cũng bắt đầu xuất hiện tiếng còi cảnh sát, xe cảnh sát không ngừng đuổi theo, dùng loa kêu bọn họ dừng xe lại kiểm tra. Mấy thiếu gia sống ở Anh giống như đã quen với chuyện này, chẳng những không dừng xe còn cố ý giảm bớt tốc độ chạy song song với xe cảnh sát, rồi sau đó giơ ngón tay giữa lên khiêu khích.

Bọn họ kiêu ngạo như thế khiến hai người cảnh sát tức giận đến giơ chân, lại đáng tiếc xe cảnh sát là xe bình thường làm sao có thể đuổi theo xe thể thao, rơi vào đường cùng chỉ có thể giương đôi mắt trông mong nhìn chiếc xe thể thao cuối cùng biến mất trước mắt mình.

Âu Dương Ngạc không quen xe nên luôn là người đi sau cùng.

Đột nhiên ‘ầm’ một tiếng thật lớn, đuôi xe bị mạnh mẽ va chạm, cơ thể Âu Dương Ngạc theo quán tính nhào về phía trước, trán đập vào tay lái.

Cậu ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, sau xe cậu có một chiếc xe màu xám, không thấy rõ người ngồi trong xe. Tiếp đó lại là một một trận va chạm, Âu Dương Ngạc rất rõ ràng — người này cố ý.

Cậu nhấn mạnh ga, cậu muốn nhìn phía trước xem có bao nhiêu chiếc xe. Nhân số không sai, phía trước có bảy chiếc, cậu nữa là tám. Vậy chiếc phía sau là ai?

Bên phải đường cao tốc là rừng cây, phía trước không xa là cua quẹo, xem ra chiếc xe phía sau muốn đẩy Âu Dương Ngạc xuống đó.

Lúc này, chiếc xe màu xám kia hạ kính xe, một cây súng lục có gắn ống giảm thanh vươn ra bắn vào bánh sau xe Âu Dương Ngạc. Xe mất khống chế lao xuống rừng cây, cùng với âm thanh bèn nhọn là toàn bộ bóng tối bao trùm.

Cũng may tốc độ Âu Dương Ngạc không quá nhanh, coi như là hữu kinh vô hiểm, chờ cậu quau đầu nhìn chiếc xe kia cũng chỉ còn lại ánh đèn.

Nhóm người bên này hồi lâu không thấy Âu Dương Ngạc đuổi theo, mấy người tới đích trước quyết định quay lại tìm người.

Nhìn chiếc Rolls Royce trị giá trăm vạn bị đụng vô cùng thê thảm, người đến tìm sợ hãi than: “Oa! Trời ạ, Ngạc, em làm gì vậy? Sao xe của em lại biến thành thế này?”

“Không có gì, những người khác đâu?” Âu Dương Ngạc hỏi.

“Ở phía sau, tới liền bây giờ. Em nói xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không chỉ nổ lốp xe, đuôi xe còn bị đâm thê thảm như vậy?” mong

anhlau.wordpress.com

“ ... ”

Lúc này mấy người còn lại cũng lần lượt đến, khi bọn họ nhìn thấy xe Âu Dương Ngạc, người nào cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Oa! Ngạc, em thảm rồi, cứ nhiên đem xe lão ba em biến thành như vậy. Lần này về nhà em không bị lão ba em đánh cũng sẽ bị mắng!” Thiếu niên lần trước đụng xe cảnh sát nói.

“Ngạc, có chuyện gì vậy? Sao xe lại biến thành như vậy?” Hill hỏi.

“Rõ ràng là bị tông, nhưng sao không thấy người tông? Chẳng lẽ chạy?”

“Ừ, gần như vậy.” Âu Dương Ngạc trả lời có lệ.

“Bây giờ không phải là lúc nói mấy cái này, Hill, cậu gọi điện thoại báo tin cho Bốn gia đi, mình sẽ gọi người đến kéo xe về.”

“Được! Mình đi gọi điện thoại.” Hill nói xong liền đi về phía xe của mình.

74. Chương 74

Khi Âu Dương Thần Tu chạy tới, chỉ thấy bảy thiếu gia kia đang vây quanh con mình nói chuyện. Thấy hần đến, tầm mắt lập tức chuyển tới trên người Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu liếc mắt nhìn chiếc xe bị đâm thê thảm, sau đó nhìn Âu Dương Ngạc hỏi. ” Xảy ra chuyện gì?”

“...” Âu Dương Ngạc không trả lời, ngược lại mấy thiếu gia đứng bên cạnh thay cậu lo lắng, vạn nhất Âu Dương Thần Tu nổi giận đánh Âu Dương Ngạc thì phải làm sao.

Tầm mắt Âu Dương Thần Tu đảo qua mấy thiếu gia bên cạnh cậu, sau đó nhìn Âu Dương Ngạc: “Lại đây!”
Kéo Âu Dương Ngạc đến bên cạnh mình, Âu Dương Thần Tu lại hỏi: “Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”
“Không biết, lúc ta đang chạy thì đột nhiên bị đụng từ phía sau.”

Nghe câu trả lời của cậu, Âu Dương Thần Tu nắm cầm cậu xoay trái xoay phải kiểm tra, sau đó lại xoa bóp tay cậu, xác định không bị thương mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Bất quá hần thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng mấy thiếu gia đứng bên kia nhìn lại có chút khẫn trương. Thấy Âu Dương Thần Tu nắm cầm Âu Dương Ngạc, bọn họ còn tưởng Âu Dương Thần Tu muốn đánh cậu chứ.
“Bảo bối, khi chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, người ra ngoài phải mang theo vệ sĩ, đừng làm ta lo lắng.”

“Ta có thể ứng phó, không cần những người đó.”

“Không được! Nếu người không cần vệ sĩ vậy sau này cũng không cần ra ngoài.” Lần này thái độ Âu Dương Thần Tu khá lạnh lùng và kiên quyết.

“...” Mặc dù không tình nguyện nhưng Âu Dương Ngạc hiểu dụng tâm Âu Dương Thần Tu, cuối cùng vẫn đáp ứng: “Đã biết.”

“Bảo bối, ngày mai theo ta về Nhật.”

“Hảo!”

xxxxxxxxxx

Vừa xuống máy bay, gió lạnh liền trộm chui vào cổ áo khiến cậu rùng mình một cái. Hơi thở ra cũng biến thành một đoàn sương mù màu trắng, dường như trong một tuần cậu đi Anh khí hậu nơi này lại trở nên lạnh hơn.

Đông Kinh hiện giờ không có tuyết rơi, bầu trời tối đen nhìn không thấy một ngôi sao. Trên không trung liên tục có máy bay đáp xuống, hai bên cánh không ngừng lóe ra ánh đèn màu đỏ, nhìn giống như sao băng lướt qua bầu trời đêm .

“Thiếu gia, tiểu thiếu gia, mời lên xe!” An Húc Nhiên đã chờ sẵn ngoài sân bay.

“Trong khoảng thời gian ta vắng mặt có xảy ra chuyện gì không?” Trong xe, Âu Dương Thần Tu ngồi ghế sau với Âu Dương Ngạc hỏi. monganhlau.wordpress.com

“...” An Húc Nhiên trầm mặc một lúc. “Khi thiếu gia đi được ba ngày thì Sóc thiếu gia mang một người tên Hà Tề đến biệt thự.”

“Hà Tề?” Âu Dương Thần Tu cúi đầu tự hỏi. “Người có tra lai lịch của người đó chưa?”

“Đã tra, thiếu gia! Người đó là nhân viên trong công ty thiếu gia.”

Bây giờ là 0 giờ, về phần Âu Dương Sóc thì sáng nay mới lên máy bay, phỏng chừng ngày mai mới tới Nhật Bản, Âu Dương Thần Tu nghĩ nghĩ. “... Sáng mai gọi điện cho Âu Dương Sóc, kêu hần tới gặp ta!”

“Vâng!” An Húc Nhiên cung kính trả lời.

Âu Dương Ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn bên đường và cây cối nhanh chóng xẹt qua.

Xe về đến nhà mất hết 30 phút, Âu Dương Ngạc vừa xuống xe liền thấy một người đàn ông xa lạ đứng trước cổng biệt thự.

Người nọ đầu tóc có chút hỗn độn, gương mặt tròn thanh tú, đôi mắt hoang mang không biết làm sao, trên người của hần còn mặc bộ áo ngủ mỏng manh, hiển nhiên là vội vàng rời giường. Ý thức được điểm ấy nên khi đối mặt với cha con Âu Dương Ngạc hần càng thêm quần bách, hai má trắng nõn thoáng chốc giống như thoa một tầng son hồng hồng.

Kỳ thật người tên Hà Tề này bộ dạng rất tuấn tú, bất quá dưới tình huống chỉ nhìn một mình hắn, nếu so sánh với Âu Dương Ngoạt thì không đáng là gì. Nếu nói Âu Dương Ngoạt là một ly Cocktail ngọt ngào màu sắc diễm lệ thì người nọ chỉ là một ly nước bình thường vô vị mà thôi.

“Tổng...tổng tài...tôi...” Đối mặt với Âu Dương Thần Tu hắn có chút e ngại, lại có chút khiếp đảm, nói chuyện lắp bắp không biết mở đầu từ đâu.

“Nếu là Sóc mang cậu tới đây thì cũng dừng câu nệ, thời gian không còn sớm cậu về phòng nghỉ ngơi đi, có gì ngày mai nói, vừa về tôi cũng hơi mệt.” Âu Dương Thần Tu nói.

“Nếu...nếu tổng tài mệt, vậy...tôi không quấy rầy, tôi...tôi lên lầu.”

Âu Dương Thần Tu gật gật đầu, sau đó nhìn Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh hỏi: “Mệt?”

“Ừm! Muốn ngủ.” Có chút mệt mỏi, Âu Dương Ngoạt rầu rĩ trả lời.

“Ha ha, ta đi chuẩn bị nước, tắm xong rồi nghỉ ngơi.”

Hôm sau

“Âu Dương Sóc, cậu thiếu tôi một lời giải thích!” Trong thư phòng, Âu Dương Thần Tu mặt không đổi sắc nhìn Âu Dương Sóc ngồi đối diện nói.

“Ách...cái đó...Hà Tề là chủ quản trong một công ty con, có một lần em đi họp ở đó, lúc đi kiểm tra tình hình làm việc nhân viên thì quen biết em ấy.” mo

nganhlau.wordpress.com

“...” Nghe hắn không nói trọng điểm, Âu Dương Thần Tu nguy hiểm nheo mắt lại. “Tôi không muốn nghe mấy lời vô nghĩa đó, tôi chỉ muốn nghe cậu giải thích cậu đem tình nhân của cậu đến biệt thự của tôi là có ý gì?”

“Chuyện hai chúng em bị lão gia tử nhà em biết...” Âu Dương Sóc có chút buồn phiền trả lời.

Âu Dương Thần Tu nhíu mày. “Rồi sao?”

“Lão gia tử không cho phép, còn giới thiệu rất nhiều phụ nữ bảo em làm quen. Lão ca cũng biết, tuy bây giờ trên danh nghĩa em là người thừa kế phân gia nhưng quyền lợi lão gia tử vẫn tồn tại. Bởi vì em cự tuyệt, cho nên...”

“Cho nên cha cậu thu hồi một số thực quyền của cậu ở phân gia, sau đó định giam lỏng người! Phỏng chừng mục tiêu tiếp theo của cha cậu chính là Hà Tề đi!” Âu Dương Thần Tu nói tiếp lời của hắn.

Âu Dương Sóc thở dài, bất đắc dĩ trả lời: “Đúng vậy, anh đoán không sai.”

“Vậy ý lão gia tử nhà cậu thế nào? Muốn cậu kết hôn?”

“Không phải, ông nói chỉ cần em kết hôn sau đó sinh cho ông một đứa cháu kế thừa phân gia là được.”

Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai: “Đề nghị của lão gia tử nhà cậu kỳ thật không sai!”

“...” Cái gì không sai! Không phải chuyện của anh đương nhiên anh cần gì phải lo lắng! Âu Dương Sóc mắng thầm trong bụng.

“Cậu cho là đem hắn giấu ở chỗ của tôi thì lão gia tử nhà cậu tìm không thấy sao? Cậu nghĩ quá đơn giản đó!” Âu Dương Thần Tu thần nhiên nói.

“Em cũng hết cách. Những biệt thự ở Nhật Bản đều bị lão gia tử phái người giám thị, ra nước ngoài em lại không đi được. Ông bây giờ phải nói là đáng giận tới cực điểm, không chỉ đóng băng thẻ tín dụng của em, còn đặt vé rồi phái người đưa em lên tận máy bay mỗi khi em có việc phải ra nước ngoài. Em bây giờ chẳng khác tù nhân chút nào. Mà ngay cả hôm nay đến đây cũng phái người đi theo giám thị!” Nói xong Âu Dương Sóc bưng ly cà phê lên uống một ngụm.

“Tuy rằng để Hà Tề ở đây lão gia tử không sớm thì muộn cũng phát hiện, nhưng em nghĩ ông sẽ ngại mặt mũi của anh mà không cho người cường ngành bắt Hà Tề đi. Với em mà nói, không có chỗ nào an toàn hơn

chỗ lão ca.” Huống hồ biệt thự này tất cả đều là vệ sĩ Bổng gia bảo hộ, người phân gia muốn lén lút vào căn bản là chuyện không thể.

Âu Dương Thần Tu một tay để lên bàn một tay chống đầu, không nhúc nhích nhìn Âu Dương Sóc, nhìn đến khi Âu Dương Sóc cảm thấy trong lòng không yên Âu Dương Thần Tu mới mở miệng: “Âu Dương Sóc, lần trước đi suối nước nóng về tôi đã nói với cậu, không được đem tình cảm cá nhân vào công việc! Tuy rằng cậu không làm vậy nhưng cậu lại làm tôi tổn thất một nhân viên, cậu cảm thấy tôi dựa vào cái gì giúp cậu?”

“Lão ca, tuy rằng chúng ta không phải cùng cha cùng mẹ, nhưng nói thế nào vẫn có chút quan hệ huyết thống. Nghĩ chút tình này anh giúp em đi, hơn nữa...” Nói tới đây Âu Dương Sóc dừng lại một lát, sau đó giống như hạ quyết tâm nói tiếp: “So với em, chuyện của anh và Ngoạt nhi không phải càng nghiêm trọng hơn sao?” Tuy rằng không có căn cứ chính xác, bất quá Âu Dương Sóc đã sớm đoán được quan hệ hai cha con nhà này, dù sao hẳn cũng không phải chỉ là một tên công tử chỉ biết ăn chơi đàng ***.

Cha con loạn luân nếu bị mọi người biết...

Trên mặt Âu Dương Thần Tu không xuất hiện một tí gì gọi là kích động. Hắn vẫn như cũ, bình chân như vại nhìn Âu Dương Sóc: “Sóc, cậu muốn uy hiếp tôi?”

“Không! Em không có ý này! Lão ca, em thật sự rất cần sự trợ giúp của anh!” Âu Dương Thần Tu không phủ nhận liên tưởng đương cam chịu, tuy rằng Âu Dương Sóc đã đoán được và cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi biết đó là sự thật vẫn bị chấn động không nhỏ. monganh

lau.wordpress.com

“Tôi có thể giúp cậu, bất quá tôi chỉ cho cậu thời gian hai tháng. Chuyện công ty cậu xử lý cũng đủ lâu nên tạm thời thả cậu nghỉ ngơi hai tháng, chờ giải quyết vấn đề cha cậu xong rồi bàn lại.” Âu Dương Thần Tu giúp Âu Dương Sóc là vì nhà bọn họ không có dã tâm, mặc kệ sau này mình có cùng Ngoạt nhi, bọn họ cũng không có khả năng trở thành địch nhân.

“Cảm ơn lão ca!” Thấy Âu Dương Thần Tu đáp ứng hỗ trợ, Âu Dương Sóc nhẹ nhõm cả người.

Âu Dương Thần Tu thuận miệng hỏi: “Theo tôi được biết cậu và Hà Tề cùng lắm chỉ mới quen nhau hai ba tháng, rốt cuộc hẳn có mị lực gì mà có thể khiến cậu vì hắn trả giá nhiều đến thế?” Không tiếc chống lại cha mình.

“Em cũng không biết, khi em phát hiện ra thì đã không thể buông tay.” Có lẽ lần đầu nhìn thấy đã yêu...

“...”

Bởi vì Âu Dương Sóc không còn quản lý chuyện công ty nữa nên chiều hôm đó Âu Dương Thần Tu phải bay về Trung Quốc xử lý công việc. Lúc đi hắn có nói với Âu Dương Ngoạt có thể tối sẽ không về nhà, căn dặn cậu nhớ ngủ sớm.

Nửa đêm, Âu Dương Ngoạt đột nhiên tỉnh lại. Không có Âu Dương Thần Tu bên cạnh cậu ngủ không ngon. Âu Dương Ngoạt xuống giường, đi xuống lầu uống nước, bởi vì không mang dép nên khi đi đường không phát ra âm thanh, huống chi Âu Dương Ngoạt từng là một sát thủ, giỏi về không một tiếng động giết người. Tuy rằng thân phận đã thay đổi nhưng có rất nhiều thói quen vẫn không thay đổi được.

Cậu đi đến quầy bar, đang chuẩn bị rót nước thì mơ hồ nghe trong thư phòng có tiếng động. Âu Dương Ngoạt nhú mào, từ phòng khách tối đen thành thạo đi đến thư phòng.

Mở đèn, thư phòng nháy mắt sáng lên.

“Anh ở đây làm gì?” Nghiêng đầu tựa vào cửa, Âu Dương Ngoạt hai tay đút vào túi áo hỏi người trước mặt.

Sau khi Âu Dương Ngoạt trở về, người hầu vẫn luôn mở hệ thống sưởi hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nên cho dù có mặc ít, đi chân trần, Âu Dương Ngoạt cũng không cảm thấy lạnh.

Âu Dương Ngoạt đột nhiên xuất hiện làm Hà Tề hoảng sợ thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng.

Hà Tề vỗ vỗ ngực mình nói: “Trời ạ! Ngoạt thiếu gia, cậu làm tôi sợ muốn chết!”

Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc lặp lại lần nữa: “Anh ở đây làm gì?”

Đứng trước con trai tổng tài và cũng chính là người thừa kế tập đoàn tài chính Âu thị, nói không kiêng kị là giả.

Dưới ánh đèn, đôi mắt xanh thẫm của Âu Dương Ngoạt sáng ngời, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hà Tề, đợi câu trả lời của hắn.

Tắt đèn pin trên điện thoại, Hà Tề trả lời: “Tôi...tôi làm rơi đồ nên đi tìm.”

“Anh khuya khoắt không ngủ mà vào thư phòng làm gì?” Hơn nửa đêm không ở trong phòng mình ngủ mà chạy đến thư phòng làm rơi đồ? Ai tin!

monganhlau.wordpress.com

“Ách...Tôi xuống lầu đi toilet, cho nên đi ngang qua thư phòng...”

“Không phải lầu hai cũng có toilet sao?”

“Không phải! Bởi vì đột nhiên tôi muốn uống nước nên xuống lầu, thuận tiện đi toilet luôn.”

“...” Âu Dương Ngoạt như có điều suy nghĩ. “Anh làm rơi cái gì? Tìm được chưa?” Rót cái gì mà sử dụng đèn pin đi động tìm, tại sao không mở đèn tìm chứ?

75. Chương 75

“A...là chiếc nhẫn Sốc tặng cho tôi, vẫn chưa tìm được.” Trên mặt Hà Tề có chút ồ ồ và lo lắng.

Âu Dương Ngoạt không hỏi thêm gì nữa, tầm mắt của cậu quét một vòng trên sàn nhà sáng bóng. “Để tôi kêu An Húc Nhiên đến giúp anh tìm!”

Này...này không tốt lắm đâu...hơn nửa đêm gọi người ta dậy giúp mình tìm đồ. “Ngoạt thiếu gia, tôi có thể tự tìm, không cần phiền toái An quản gia đâu, thật đó!”

Bởi vì ở nhờ nên hoặc nhiều hoặc ít Hà Tề có phần câu nệ, nếu có thể tránh phiền toái được thì liền tránh. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, lúc Âu Dương Ngoạt lên tiếng đã kinh động An Húc Nhiên.

“Tiểu thiếu gia, đã trễ thế này người không ngủ mà còn ở đây làm gì?” An Húc Nhiên không ở gần cửa nên không thấy Hà Tề trong phòng.

“Người đến rất đúng lúc, lại đây giúp hắn tìm đồ đi!” Âu Dương Ngoạt quay đầu, nhìn An Húc Nhiên phân phó.

Hắn? Ai? An Húc Nhiên không hiểu ra sao, khi đến bên cạnh Âu Dương Ngoạt mới thấy Hà Tề trong thư phòng. “Tề tiên sinh, đây là?”

“Thực xin lỗi, tôi làm rơi chiếc nhẫn trong thư phòng.” Nếu người đã đến đây hắn cũng chỉ có thể kiên trì nói.

“Người ở đây giúp hắn tìm, nếu không được thì kêu thêm vài người đến giúp!” Không đợi An Húc Nhiên nói gì, Âu Dương Ngoạt phân phó xong liền đi ra phòng khách.

Âu Dương Ngoạt cả người giống như động vật không xương nằm trên sofa cầm điều khiển chuẩn bị mở tivi, An Húc Nhiên đi theo ra lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thiếu gia, người nên đi ngủ!”

“...Ngủ không được!” Vốn là ngủ không sâu, xuống đây liền biến thành không buồn ngủ.

An Húc Nhiên không nói gì, hắn đứng sau Âu Dương Ngoạt nghĩ nghĩ rồi rời đi, khi quay lại trên tay có thêm bưng một ly sữa nóng. “Tiểu thiếu gia, trong sữa có thuốc an thần, người uống đi rồi lên lầu ngủ.” Đối với sinh hoạt hằng ngày Âu Dương Ngoạt, An Húc Nhiên rất là tận tâm.

“...” Tiếp nhận ly sữa, Âu Dương Ngoạt không nói gì.

Bình thường nếu không đồng ý Âu Dương Ngoạt sẽ trực tiếp cự tuyệt, cho nên thấy cậu như vậy An Húc Nhiên biết cậu đồng ý. Không nói gì nữa, hắn xoay người đi kêu vài người đến giúp Hà Tề tìm nhẫn.

Âu Dương Ngoạt ngoan ngoãn uống xong ly sữa liền lên lầu, rốt cuộc có nhần hay không? Tìm được hay không tìm được cậu cũng không quan tâm, dù sao tất cả có An Húc Nhiên xử lý.

Ngày hôm sau Âu Dương Thần Tu vẫn chưa về, liên tiếp vài ngày sau nữa cũng không thấy bóng dáng. Bất quá Âu Dương Ngoạt biết lý do tại sao. Bởi vì công ty Bồn gia xảy ra một số vấn đề nghiêm trọng, cho nên tạm thời Âu Dương Thần Tu phải ở lại công ty bên đó.

xxxxxxxxxx

Sắp nhập học, hôm nay tất cả học viên đến học viện tham gia lễ khai giảng. Hết một buổi sáng, Âu Dương Ngoạt, Thuần Dã và mấy bạn học cùng lớp vừa trò chuyện vừa đi ra cổng.

“Này, dù sao bây giờ cũng còn sớm, không bằng chúng ta đi đâu chơi đi!” Một người đề nghị.

“Ừh! Như thế cũng hay! Lâu rồi chúng ta không gặp mặt, nhân cơ hội hôm nay ra ngoài chơi đi! Nhưng mà đi đâu chơi đây?” Thuần Dã đồng ý nói.

“Đi đâu a, để chúng ta ngắm lại.”

“Tôi không đi, hôm nay tôi muốn về sớm.” Âu Dương Ngoạt nhìn Thuần Dã nói.

“Aiii! Ngoạt, nhà cậu có chuyện gì sao? Thật khó khăn lắm chúng ta mới có cơ hội gặp mặt, thật sự không thể đi chơi với chúng ta sao?” Thuần Dã hỏi. monganhlau.wordpress.com

Có chuyện gì sao? Xem là vậy đi! Chuyện công ty bên đó đã xử lý xong, hôm nay Âu Dương Thần Tu sẽ về. Hơn nữa Âu Dương Ngoạt cũng không muốn đi tới đâu cũng có mấy cái đuôi (vệ sĩ) sau lưng, vậy nên cậu quyết định về nhà.

“Ừ.” Âu Dương Ngoạt gật gật đầu.

“Nếu vậy thì cậu về sớm đi, nếu lát nữa có thể đi được thì gọi điện cho mình!” Thuần Dã vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thấy thiếu gia nhà mình đi về phía này, An Húc Nhiên xuống xe mở cửa cho cậu, cùng lúc đó một thanh âm nữ sinh đột nhiên vang lên. “Xin chờ một chút!”

Đang chuẩn bị lên xe, Âu Dương Ngoạt theo phản xạ quay đầu nhìn nơi phát ra thanh âm. Chỉ thấy một nữ sinh mặc áo bành tô màu vàng nhạt, gương mặt bị cái mũ che khuất. Không biết do mũ lớn hay do nữ sinh kia cúi đầu, Âu Dương Ngoạt và An Húc Nhiên nhìn không rõ dung mạo của cô. Thẳng đến khi nữ sinh kia ngẩng đầu Âu Dương Ngoạt mới biết được là ai.

Nữ sinh nhìn An Húc Nhiên rồi sau đó quay sang nói với Âu Dương Ngoạt: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu một lát không?”

Âu Dương Ngoạt nhìn Du Tử vừa mới chuyển trường không lâu trước mặt. “Cô muốn đi đâu nói?”

“... Không biết, cậu thích chỗ nào thì đi chỗ đó, chỉ cần không phải ở đây là được!” Quan trọng là Du Tử không hy vọng bị người trong học viện thấy.

“...” Âu Dương Ngoạt cảm thấy Du Tử hôm nay rất kỳ quái, nói chuyện chẳng những không còn vênh vảo như trước kia mà ngược lại còn mang theo ý tứ lấy lòng. Hơn nữa, khi nói chuyện cứ thấp thỏm không yên, hết nhìn đồng lại nhìn tây, giống như kẻ trộm vậy.

“Lên xe!” Không muốn dây dưa mất thời gian, đối với người xem tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình như Âu Dương Ngoạt, có thể đồng ý yêu cầu của cô đã xem như thiên đại ban ân. Chờ Du Tử lên xe, Âu Dương Ngoạt nói với An Húc Nhiên: “Tùy tiện tìm một quán cà phê cách xa học viện chút!”

Hai mươi phút sau, trong quán cà phê.

“Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì?” Thêm đường vào cà phê, Âu Dương Ngoạt không chút để ý hỏi.

“Tôi...tôi muốn xin lỗi chuyện lần trước đã làm với cậu...” Du Tử có phần bất an ngẩng đầu nhìn Âu Dương Ngoạt.

“Hôm nay cô tìm tôi chỉ vì chuyện này?” Tuy rằng không tiếp xúc nhiều với nữ sinh, nhưng Âu Dương Ngoạt biết người này tuyệt đối sẽ không tùy tiện nhận lỗi. Có câu ‘lễ hạ vu nhân tất sở cầu’, Âu Dương Ngoạt cảm thấy cô hẳn có mục đích khác.

“...Đúng...A...Không đúng! Âu Dương đồng học, hôm nay ngoại trừ muốn xin lỗi chuyện trước kia tôi còn có một chuyện muốn nhờ. Có lẽ cậu sẽ cảm thấy tôi da mặt dày, nhưng tôi thật sự hy vọng cậu có thể thuyết phục cha cậu.”

Âu Dương Thần Tu? “Hắn làm gì?” Tay khuấy cà phê ngừng lại, Âu Dương Ngoạt nhìn cô hỏi.

Du Tử không trả lời mà tiếp tục nói: “Công ty của baba tôi gặp vấn đề, cần một khoản tiền lớn để quay vòng. Ba ngày trước baba của tôi đi vay ngân hàng nhưng họ lại từ chối, baba của tôi chạy hết mấy ngân hàng nhưng vẫn không có chỗ nào đồng ý cho vay. Cuối cùng từ một nhân viên cao cấp trong ngân hàng mới biết được là do Âu Dương gia phân phó...Âu Dương đồng học, những chuyện trước kia tôi làm với cậu, cậu muốn trả thù tôi thế nào cũng được, nhưng tôi không hy vọng liên lụy đến người nhà của tôi. Cho nên, cậu có thể nói với cha cậu giờ cao đánh khẽ được không? Nếu không vay được tiền nhà của tôi sẽ phá sản.” Nghĩ đến việc gia đình thật sự phá sản Du Tử liền không thể đối mặt.

Kỳ thật công ty nhà cô xuất hiện vấn đề cũng do Âu Dương Thần Tu động tay động chân, nguyên nhân rất đơn giản. Thứ nhất: có lợi, thứ hai: muốn nhà cô phá sản! Không hơn.

Không chút do dự, Âu Dương Ngoạt nói thẳng: “Tôi không nhúng tay vào chuyện của cha tôi.” Nói cách khác, cậu sẽ không nói bất cứ lời dư thừa nào với Âu Dương Thần Tu. mong

anhlau.wordpress.com

“Cậu—!” Một thiên kim đại tiểu thư như cô có bao giờ phải ăn nói khép nép với người khác? Vốn nghĩ chỉ cần cô đến xin lỗi mọi chuyện có thể thay đổi, vậy mà Âu Dương Ngoạt không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Âu Dương đồng học, những chuyện tôi làm với cậu bất quá chỉ là trò đùa của học sinh mà thôi, cậu có cần phải tuyệt tình thế không? Tôi cũng đã xin lỗi cậu rồi cậu còn muốn thế nào nữa? Lúc trước gọi nước bẩn vào người cậu là tôi không đúng, nếu cậu muốn thì có thể gọi lại.” Chỉ cần Âu Dương Ngoạt có thể thuyết phục Âu Dương Thần Tu, muốn cô trả giá thế nào cũng được.

Không trả lời cô, Âu Dương Ngoạt lấy tiền đặt lên bàn, cậu thấy không còn gì để nói với Du Tử.

Lúc thấy Âu Dương Ngoạt đứng dậy Du Tử ngây ngẩn cả người. Cô thật không ngờ Âu Dương Ngoạt lãnh huyết vô tình đến như vậy. Hy vọng trong lòng tiêu tan, gương mặt vốn đáng thương hể hể còn mang theo biểu tình khẩn cầu nháy mắt biến thành phần hận và dữ tợn. Ngôn ngữ ác độc từ trong miệng phát ra: “Âu Dương Ngoạt, ta nguyện rửa loại người máu lạnh như ngươi xuống địa ngục!”

Âu Dương Ngoạt dừng bước, quay đầu nhìn Du Tử cười lạnh: “Nguyện rửa? A! Trước hai tay tôi đã dính vô số máu tươi, cho nên không cần cô nguyện rửa linh hồn của tôi nhất định cũng sẽ xuống địa ngục!!” Quả thực là làm chuyện dư thừa!

Ngồi xe An Húc Nhiên từ quán cà phê về thẳng nhà, vừa bước vào đại sảnh liền nghe thấy âm thanh trên chộc trăm mồm vẫn như một của Âu Dương Sóc. “Nha! Tiểu Ngoạt nhi của chúng ta về rồi!”

Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương Sóc và Hà Tề sóng vai ngồi trên sofa. Âu Dương Sóc khoát tay lên vai Hà Tề, còn Hà Tề thì ôm thắt lưng hắn. Hai người thân mật làm cho không khí xung quanh dường như cũng trở nên ngọt ngào.

Âu Dương Ngoạt không có ý định đáp lời hắn, tầm mắt từ trên người bọn họ dời đi nhìn khắp đại sảnh.

“Tiểu Ngoạt nhi đang tìm gì vậy? Nếu tìm lão ca thì hắn không có ở đây!” Nhìn bộ dáng Âu Dương Ngoạt là biết đang tìm người, thế cho nên Âu Dương Sóc lên tiếng trước.

Đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, tuy rằng trong mắt Âu Dương Sóc hiện giờ Âu Dương Ngoạt vẫn rất hoàn mỹ, rất diễm lệ. Nhưng so với Hà Tề, Âu Dương Sóc thích loại xinh đẹp như Hà Tề hơn.

“Ở đâu?” Không có phập phồng, Âu Dương Ngoạt mặt không đổi sắc hỏi.

“Nghỉ ngơi trên lầu.”

“Đã biết.” Nói xong Âu Dương Ngoạt đầu cũng không quay lại đi luôn lên lầu.

“Tình cảm của Ngoạt thiếu gia và tổng tài thật tốt!” Nhìn bóng dáng Âu Dương Ngoạt lên lầu, Hà Tề tựa vào ngực Âu Dương Sóc cảm thán.

“Ha ha, tốt, rất tốt!” Biết rõ chân tướng, Âu Dương Sóc sờ sờ mũi cười gượng vài tiếng, ngữ khí có lệ phụ họa tình nhân trong lòng.

Trong phòng ngủ Âu Dương Thần Tu, bức màn màu cà phê xinh đẹp ngăn trở ánh nắng ngoài cửa sổ, ánh sáng ảm đạm từ đèn bàn trên đầu giường khiến căn phòng vô cùng u ám. Âu Dương Ngoạt nhẹ nhàng đến gần người đàn ông đang ngủ trên giường.

Âu Dương Thần Tu khi ngủ không giống khi tỉnh, gương mặt anh tuấn tuyệt luân, đôi mắt sắc bén nhắm lại, hô hấp vững vàng, ***g ngực cũng theo đó mà phập phồng lên xuống. monga

nhlau.wordpress.com

Âu Dương Ngoạt cứ đứng như nhìn vậy một lúc lâu mới cởi đồng phục chui vào chăn. Âu Dương Thần Tu lập tức kéo cậu vào lòng, động tác vô cùng thuần thục, nếu không phải hô hấp hần vẫn vững vàng Âu Dương Ngoạt cho rằng hần đã tỉnh.

Không thể không nói, buổi tối thiếu Âu Dương Thần Tu Âu Dương Ngoạt không tài nào ngủ được, cho dù có ngủ cũng ngủ không sâu, chỉ cần có chút tiếng động cậu cũng sẽ tỉnh lại. Chuyện này làm cậu nhớ tới trước kia, tịch mịch, cô đơn, bàng hoàng.v.v.. Đủ loại cảm xúc trong lòng cậu quay cuồng.

Bây giờ được nằm trong ***g ngực quen thuộc, cậu không cách nào hình dung cảm giác trong lòng, thân thể cũng dần dần trở nên thoải mái, đầu cũng mê man muốn ngủ.

Và sự thật cậu đã ngủ, đây rõ ràng là ý trời...

Hai cha con cứ như vậy ôm nhau ngủ thẳng đến khi màn đêm buông xuống.

76. Chương 76

Khi Âu Dương Thần Tu mơ mơ màng màng thức dậy thì bị cánh tay nặng trĩu làm thanh tỉnh. Hần lập tức mở to mắt nhìn, ánh vào mi mắt chính là đỉnh đầu của con trai bảo bối hần, Âu Dương Ngoạt không hề phòng bị ngủ, hai hàng lông mi công dài khép lại, cái mũi thanh tú vững vàng hô hấp, đôi môi đỏ thắm thì khẽ mở, có thể nhìn ra được bảo bối hoàn toàn không có ý tứ tỉnh lại.

Âu Dương Ngoạt một tay thì ôm lấy thắt lưng Âu Dương Thần Tu, một chân thì chen vào giữa hai chân hần. Cái loại tư thế ngủ này không thể nghi ngờ là cản trở Âu Dương Thần Tu đứng dậy. Vì không muốn con trai tỉnh dậy, Âu Dương Thần Tu chỉ phải không nhúc nhích nằm đó.

Đáng tiếc Âu Dương Ngoạt không phải người bình thường, có lẽ cảm giác bị theo dõi, lông mi cậu vẫy vài cái liền mở mắt...

Lúc bình thường, Âu Dương Ngoạt đối với ai hoặc ít hoặc nhiều cũng mang theo tâm cảnh giới, nhưng khi ngủ về mặt cậu lại ngây thơ không hề phòng bị. Tuy cảm thấy đáng tiếc vì không được nhìn loại vẻ mặt này nhiều, nhưng có thể nhìn thấy biểu tình mơ hồ khi tỉnh lại của bảo bối cũng không tệ. “Tỉnh.”

“Ừm!” Rầu rĩ lên tiếng, Âu Dương Ngoạt dán hai má lên ***g ngực rắn chắc của Âu Dương Thần Tu cọ cọ.

Động tác này khiến Âu Dương Thần Tu tâm viên ý mãn, hần sủng nịch cười nắm lấy cái mũi Âu Dương Ngoạt nói: “Bảo bối nhớ ta?” Kỳ thật mấy ngày ở nước ngoài hần cũng đã ném qua tư vị nhớ con trai bảo bối ở Nhật Bản rồi.

“Ừ.” Âu Dương Ngoạt gật gật đầu, cậu cũng không giấu diếm cảm thụ chân thực trong lòng mình, cậu thích đi theo bản năng.

“Ha ha! Nhấn nại một thời gian nữa thôi, chờ giải quyết chuyện Âu Dương Sóc và Hà Tề xong ta liền có thời gian bồi người!” Đương nhiên còn một phương thức nữa là quay lại tổng giáo học. Nhưng ai kêu bảo bối người thích phân hiệu này chứ? Âu Dương Thần Tu bắt đắc dĩ nghĩ.

“...” Đáp án của Âu Dương Thần Tu càng làm Âu Dương Ngoạt buồn bực. Hóa ra là vì chuyện Âu Dương Sóc cậu mới khó chịu như vậy.

“Đói bụng không?”

“Không!” Mới tỉnh ngủ, Âu Dương Ngoạt cảm thấy không đói bụng.

Âu Dương Thần Tu vuốt vuốt cánh tay Âu Dương Ngoạt vẫn còn trên thất lưng mình. “Nhưng ta đói bụng, xuống bồi ta ăn cơm đi!” monganhlau.wordpress.com

“Hào!” Âu Dương Ngoạt xốc chăn, lấy đồng phục bị ném dưới sàn mặc vào, sau đó ngồi mép giường đợi Âu Dương Thần Tu.

Trong phòng khách, Âu Dương Sóc và Hà Tề đang ngồi trên sofa xem phim. An Húc Nhiên đứng phía sau bọn họ vừa nhìn thấy hai cha con Âu Dương Thần Tu xuống liền đi chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Nghe tiếng bước chân, Âu Dương Sóc và Hà Tề đồng thời xoay đầu lại, Âu Dương Ngoạt nhú mày, nhìn Âu Dương Sóc buồn bực hỏi: “Tại sao người còn ở đây?” Sau khi biết được Âu Dương Thần Tu không thể ở đây thường xuyên là vì Âu Dương Sóc, đối người sống thành thật với bản năng như Âu Dương Ngoạt mà nói, đừng mong cậu sẽ cho Âu Dương Sóc sắc mặt dễ coi.

Trưa hôm nay về nhà nhìn thấy hai người bọn họ thân mật ngồi trên sofa, Âu Dương Ngoạt đã cảm thấy cảnh tượng hạnh phúc này giống như hạt cát trong mắt, làm cậu vô cùng khó chịu. Đã vậy bây giờ còn thấy Âu Dương Sóc không về nhà giải quyết vấn đề mà ở đây cùng Hà Tề nhàn nhã xem phim, trong lòng cậu lập tức bực bội.

Âu Dương Sóc mặc dù là một tên thiếu gia nhưng cũng không phải bao cở (kẻ ngốc), sát ngôn quan sắc loại năng lực cơ bản nhất này tuyệt đối phải có. Phát hiện thái độ ‘ác liệt’ của Âu Dương Ngoạt đối với mình, hần liền chuyển hướng sang Âu Dương Thần Tu người luôn khó chịu mỗi khi thức dậy, giống như đang hỏi: Chẳng lẽ ngay cả cái này cũng di truyền?

Âu Dương Thần Tu ngược lại đoán được nguyên nhân chuyển biến thái độ Âu Dương Ngoạt, đối mặt với nghi vấn trong mắt Âu Dương Sóc hần chỉ cười mà không nói. Sau đó vỗ vỗ vai Âu Dương Ngoạt: “An Húc Nhiên đã đi chuẩn bị thức ăn rồi, chúng ta qua đó chờ được không?”

Dù sao ở đây nhìn thấy Âu Dương Sóc cũng chướng mắt, không bằng đến phòng ăn, mắt không thấy tâm không phiền. Nghĩ như thế Âu Dương Ngoạt liền gật gật đầu đáp ứng. “Hào!”

Tuy không đói nhưng dưới sự lừa gạt và cưỡng ép của Âu Dương Thần Tu Âu Dương Ngoạt ít nhiều cũng ăn được chút gì đó, chờ hai người ăn xong bữa tối trở lại phòng khách đã là nửa giờ sau.

“Hôm nay chú không về nhà sao?” Âu Dương Ngoạt hỏi thẳng Âu Dương Sóc ngồi đối diện.

“Ừ! Hôm nay không về, chú muốn ở đây bồi em ấy!” Âu Dương Sóc nói xong, ánh mắt ôn nhu nhìn Hà Tề.

“Chú không lo lắng vấn đề ông chú bên kia sao? Hay là chú không muốn sớm giải quyết?” Âu Dương Ngoạt vô cùng muốn biết điểm đó, bởi vì nó liên quan trực tiếp đến sinh hoạt bình thường của cậu.

“Gấp có ích lợi gì, loại chuyện này muốn gấp cũng không được, phải từ từ chờ cơ hội thuyết phục lão gia tử nhà chú.” Những lời này của Âu Dương Sóc mặc dù là nói với Âu Dương Ngoạt, nhưng thật ra là đang an ủi tình nhân ngồi bên cạnh.

Âu Dương Ngoạt nghe được đáp án vừa lòng, quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu bên cạnh nói: “Hần nói hần không vội.” Ý Âu Dương Ngoạt là: nếu Âu Dương Sóc không vội vậy Âu Dương Thần Tu không cần cho hần nghỉ, cũng không cần phải thường xuyên chạy tới chạy lui mà không có thời gian bồi cậu.

Âu Dương Thần Tu hiểu ý cậu, buồn cười xoa bóp mặt Âu Dương Ngoạt. “Đừng tùy hứng, có thời gian ta sẽ tận lực bồi người. Về phần Âu Dương Sóc.” Quay đầu nhìn Âu Dương Sóc: “Bây giờ cho hần nghỉ ngơi hai tháng sau này ta sẽ đòi lại gấp bội!” Nói xong gương mặt anh tuấn liền hiện lên ý cười.

Âu Dương Sóc đột nhiên run lên, có một loại dự cảm xấu từ tim bò lên đầu.

“...” Buồn bực quay đầu, bất chợt ánh mắt Âu Dương Ngoạt bị một ánh sáng lấp lánh hấp dẫn.

Ánh sáng đó đến từ chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tay trái Hà Tề.

Nhìn chiếc nhẫn này Âu Dương Ngoạt lập tức nghĩ tới đêm đó, không biết cậu đi rồi bọn họ mất bao lâu mới tìm được? Và tìm được ở đâu?

Lâm vào tự hỏi, Âu Dương Ngoạt căn bản không biết biểu tình lúc này của mình đã bị Âu Dương Thần Tu thu hết vào mắt. Khó có được lúc này hai cha con không hề tâm ý tương thông, Âu Dương Thần Tu hoàn toàn hiểu lầm Âu Dương Ngoạt. Suy nghĩ trong lòng hai người lần đầu tiên hoàn toàn trái ngược nhau.

Hà Tề có chút mất tự nhiên khi Âu Dương Ngoạt cứ nhìn chăm chăm như thế, hấn xấu hổ rút tay về, muốn đem bàn tay ra khỏi phạm vi tầm mắt Âu Dương Ngoạt.

“Lão ca, em có chút chuyện muốn hỏi anh.” Âu Dương Sóc đột nhiên mở miệng đánh vỡ yên tĩnh.

“Ở đây hay là vào thư phòng?” Âu Dương Thần Tu nhìn hấn hỏi.

Đối với vấn đề phản đối của cha mình, Âu Dương Sóc luôn tận lực tránh cho Hà Tề biết, sợ hấn suy nghĩ miên man. Cho nên Âu Dương Sóc muốn nói riêng với Âu Dương Thần Tu. “Vào thư phòng đi.”

Âu Dương Thần Tu không nói gì, nghiêng đầu nhìn Âu Dương Ngoạt ôn nhu hỏi: “Người ở đây xem phim hay là lên lầu chơi game?” Trước khi đi Anh, Âu Dương Thần Tu có cho người chỉnh sửa một gian phòng ở lầu hai lại thành phòng chuyên chơi game cho Âu Dương Ngoạt. monganhla

u.wordpress.com

“Ta ở đây chờ người.”

Có câu ‘có được tất có mất’, vì trong khoảng thời gian này công việc bận rộn nên Âu Dương Thần Tu giảm bớt thời gian ở cùng Âu Dương Ngoạt, nhưng cũng bởi vì thế mà Âu Dương Ngoạt đột nhiên trở nên dính lấy hấn, tính chiếm hữu cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Âu Dương Thần Tu sững nịch sờ sờ mái tóc mềm mại con trai. “Hảo!”

Trong phòng khách chỉ còn lại Hà Tề và Âu Dương Ngoạt. Ngồi xem hết hai bộ phim ‘The hills have eyes’ và ‘Dawn of the dead’ mà Âu Dương Thần Tu vẫn chưa ra. Âu Dương Ngoạt nhìn thoáng qua thư phòng, rốt cục quyết định lên lầu chờ.

Âu Dương Ngoạt không như thường ngày về phòng ngủ của mình mà đến phòng ngủ Âu Dương Thần Tu. Xoay nắm cửa, cửa kết một tiếng mở ra, bên trong một mảnh tối đen. Âu Dương Ngoạt sờ soạng vách tường cạnh cửa ấn công tắc đèn, cả gian phòng lập tức sáng lên.

Cậu đi vào rồi đóng cửa lại, biếng nhác ngã lên giường, sau đó nhìn trần nhà ngẩn người. Khi Âu Dương Ngoạt phục hồi tinh thần thì đã là ba mươi phút sau, bây giờ là mười giờ và Âu Dương Thần Tu vẫn chưa lên lầu...

Trong lòng Âu Dương Ngoạt bắt đầu xuất hiện cảm giác buồn bực đã lâu không thấy, cậu nằm không được mà ngồi cũng không xong. Muốn xuống lầu nhìn lại thấy không đúng, mà không đi lại càng không đúng. Bản thân rốt cuộc đang phiền cái gì? Tại sao lại xuất hiện loại cảm xúc này? Âu Dương Ngoạt không rõ, nhưng cậu cứ cảm thấy không có Âu Dương Thần Tu bên cạnh trong lòng cậu liền không vui.

Cuối cùng Âu Dương Ngoạt quyết định xuống lầu, cậu muốn xuống nhìn xem Âu Dương Sóc rốt cuộc dong dài vô nghĩa cái gì mà lâu như vậy. Nhưng khi cậu vừa nhảy xuống giường thì trên hành lang lại truyền đến tiếng bước chân. Tiếp theo là tiếng mở cửa phòng ngủ cậu, sau đó là tiếng đóng cửa, tiếng bước chân bắt đầu hướng đến gian phòng này. Chỉ cần nghe tiếng bước chân Âu Dương Ngoạt cũng đã đoán được người đó là ai. Không sai người đó chính là Âu Dương Thần Tu.

Khi Âu Dương Thần Tu mở cửa đi vào thì thấy Âu Dương Ngoạt mặc đồng phục chỉnh tề ngồi ở mép giường, hấn cười nói: “Bảo bối, ta nghĩ người ngủ rồi.”

“Còn sớm, không ngủ được.” Kỳ thật là cậu không muốn ngủ, cậu sợ ngủ rồi hôm sau thức dậy đã không thấy bóng dáng Âu Dương Thần Tu.

Thấy Âu Dương Ngoạt rầu rĩ như thế, Âu Dương Thần Tu đi qua ngồi cạnh cậu, vuốt mái tóc mềm mại lấy lòng nói: “Xin lỗi, ta không nghĩ sẽ lâu như vậy.”

Âu Dương Ngoạt tùy ý tựa đầu vào vai hắn. “Ừ.”

“Tắm chưa?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

Âu Dương Ngoạt dừng một chút mới trả lời: “Chưa.” Lúc cậu trả lời, Âu Dương Thần Tu đồng thời giúp cậu cởi quần áo.

Nhưng khi Âu Dương Thần Tu mới cởi được vài cúc áo thì Âu Dương Ngoạt đột nhiên xoay người đẩy hắn ngã xuống giường, rồi sau đó ngồi lên bụng hắn. Hai tay chống trước ngực, từ trên cao nhìn xuống: “Có thể trễ một chút được không, bây giờ ta không muốn tắm.”

Nhìn con trai ngồi trên người mình, quần áo mở rộng, ***g ngực trắng nõn lỏ lỏ trong không khí, vừa gợi cảm vừa mê hoặc. Âu Dương Thần Tu ngừ khí ái muội hỏi: “Ha hả, vậy bảo bối muốn làm gì?”

“...” Vấn đề này ngược lại cậu không biết. Cậu không biết tại sao mình làm như vậy, giống như thân thể đột nhiên mất khống chế mà tự hoạt động. Âu Dương Ngoạt lắc đầu. “Ta không biết.”

Tay Âu Dương Thần Tu từ sau lưng di chuyển đến trước ngực Âu Dương Ngoạt, đôi mắt dần dần nhiễm màu ***. Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính treu tức hỏi: “Bảo bối, ta có thể cho rằng ~ người đang hấp dẫn ta không?”

Hấp dẫn sao? Không biết! Nhưng Âu Dương Ngoạt lại gật đầu.

Thấy Âu Dương Ngoạt gật đầu, trong mắt Âu Dương Thần Tu chợt lóe lên cảm xúc mừng như điên. Ngay sau đó, hắn xoay người đem Âu Dương Ngoạt đặt dưới thân, Âu Dương Thần Tu cúi xuống hôn lên cổ Âu Dương Ngoạt, tay trái chống đỡ thân thể, tay phải bắt đầu cởi quần áo trên người...

Trong thời gian đi công tác vừa rồi, hắn không có chạm qua bất cứ ai cho dù là nam hay nữ. Đối với người dục vọng mãnh liệt như Âu Dương Thần Tu mà nói là vô cùng khó khăn. Tuy nhiên điều này đã chứng minh địa vị và tầm quan trọng của Âu Dương Ngoạt trong lòng hắn. Nhịn lâu như vậy, khi trở về bảo bối lại cứ dính lấy mình, hơn nữa bây giờ còn tích cực...nơi đó của Âu Dương Thần Tu còn có thể nhịn được sao. monganhlau.wordpress.com

Rất nhanh Âu Dương Thần Tu cởi bỏ sạch sẽ quần áo trên người mình, dáng người dẻo dai hoàn mỹ lập tức hiện ra trước mắt Âu Dương Ngoạt. Mà giờ khắc này Âu Dương Ngoạt mới ý thức được bản thân không biết khi nào đã bị Âu Dương Thần Tu lột sạch trơn, trần như nhộng nằm trên giường.

Hôm nay Âu Dương Thần Tu tuyệt không muốn lãng phí thời gian, hắn không có lý trí dư thừa để làm khúc dạo tình ái. Hiện giờ điều hắn muốn chỉ có một, đó chính là nhanh chóng cùng bảo bối dưới thân làm tình, hưng hăng tiến vào thân thể bảo bối, làm cho cả trong lẫn ngoài thân thể bảo bối đều lưu lại ấn ký thuộc về mình.

77. Chương 77

Tay phải Âu Dương Thần Tu không ngừng cao thấp vuốt ve ngọc hành khéo léo Âu Dương Ngoạt, ngón tay trái thì ở trong cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở của bảo bối khuấy đảo, sau đó lấy ra, kéo theo một sợi chỉ bạc trong suốt hướng về phía hậu huyệt.

“A—” Hậu huyệt bị kích thích cộng thêm khoái cảm từ phía trước khiến Âu Dương Ngoạt kinh hô ra tiếng, sau đó đem chất lỏng màu trắng bắn ra.

Âu Dương Thần Tu rút ngón tay còn đang xâm lược trong cơ thể Âu Dương Ngoạt, đem chất lỏng bảo bối vừa bắn ra vẽ loạn xung quanh hậu huyệt, sau đó lại một lần nữa vói đi vào khuấy động, khuếch trương.

“...Ah...” Tim Âu Dương Ngoạt đập bùm bùm, toàn thân cậu bắt đầu nổi lên phấn hồng, đôi mắt ngập nước nhìn gương mặt anh tuấn của Âu Dương Thần Tu.

Thanh âm trầm thấp ôn nhu lại mang theo *** khàn khàn thì thầm bên tai Âu Dương Ngạc: “Bảo bối, xin lỗi...ta nhện không được...” Đúng vậy, hắn muốn cậu, muốn sắp điên rồi, tay tình trường già đời như Âu Dương Thần Tu chỉ có đối mặt bảo bối mới xuất hiện loại tình huống này.

Phân thân vừa nóng vừa cứng đặt trước hậu huyệt, Âu Dương Ngạc cảm thấy thân thể giống như bị hung hăng xỏ xuyên qua. Phân thân cực đại lại nóng như hỏa thiêu của Âu Dương Thần Tu rút cuộc cắm vào...

“A—” Cảm giác đau đớn và khoái cảm từ phía sau hậu huyệt trường đầy như điện lưu nhanh chóng truyền khắp thần kinh toàn thân, Âu Dương Ngạc cơ hồ thét ra tiếng.

Dùng sức hôn lên đôi môi mê người, lần thứ hai vuốt ve ngọc hành ũ rữ của bảo bối, Âu Dương Thần Tu vừa vuốt ve bộ lộng, vừa mãnh liệt di chuyển phần eo. Phân thân cực đại cứng như sắt trong cơ thể Âu Dương Ngạc hung hăng rút ra đâm vào, cọ xát, một lần tiếp một lần mãnh lực va chạm vào điểm mẫn cảm, một chút lại một chút không ngừng đánh sâu vào thần kinh.

“A... A... Ân...” Âu Dương Ngạc rên rỉ, hai tay gắt gao nắm lấy drap giường dưới thân. Không biết tại sao, cậu không muốn nói ra bất cứ câu gì khiến Âu Dương Thần Tu ‘mất hứng’, cho dù bây giờ cậu đã không chịu đựng nổi sức va chạm của hắn, không chịu đựng nổi cách ra vào liên tục của hắn...

“Ân...Ha a...A...Ừm...A...” Khoái cảm mãnh liệt làm đầu óc Âu Dương Ngạc trống rỗng, tiếng rên rỉ cũng dần dần mang theo nức nở.

Âu Dương Ngạc bị Âu Dương Thần Tu không ngừng dùng các tư thế khác nhau hung hăng làm tình, tận đến khi cậu bắn lần thứ ba Âu Dương Thần Tu mới dùng sức đỉnh vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cậu, bắn ra dịch thể nóng rực.

Âu Dương Thần Tu dừng lại thở dốc sau khi đạt tới cao trào trong cơ thể bảo bối, cúi đầu nhìn bảo bối đã hôn, hắn yêu thương chỉnh lại phần tóc mái vì mồ hôi mà dán lên trán của Âu Dương Ngạc, hôn hôn lên gò má đỏ bừng. “Thật xin lỗi.”

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Âu Dương Thần Tu nhảy xuống giường, nhặt áo khoác tây trang lúc nãy ném xuống sàn nhà, từ trong túi lấy ra một cái hộp màu vàng. Mở hộp ra, bên trong là hai chiếc nhẫn bạch kim, cặp nhẫn này là hắn đặc biệt đặt người làm.

Phía trong hai chiếc nhẫn có khắc tên, một chiếc thì khắc tên Âu Dương Ngạc, một chiếc thì khắc tên Âu Dương Thần Tu.

Bên ngoài dùng sáu viên kim cương khảm thành hình chữ nhật, chỗ trống bên trong hình chữ nhật là chữ viết tắt tên hai người, giữa hai chữ cái dùng một viên kim cương lớn hơn để điểm xuyên.

Âu Dương Thần Tu lấy hai sợi chỉ đỏ dưới đáy hộp, hắn quay lại giường, lấy chiếc nhẫn bên trong có khắc tên của mình và có kim cương cùng màu với đôi mắt Âu Dương Ngạc ***g vào sợi chỉ đỏ, sau đó sùng nịch đeo lên cổ cậu. Mà chiếc còn lại có khắc tên Âu Dương Ngạc Âu Dương Thần Tu đeo lên cổ mình.

Kỳ thật hai chiếc nhẫn này hắn định sau này mới lấy ra, chờ sau khi giải quyết xong chuyện Âu Dương Sóc, rồi tìm thời cơ thích hợp làm rõ với Âu Dương Bạc Tang, đến lúc đó hắn sẽ tự tay đeo vào tay bảo bối.

Nhưng mỗi khi thấy Âu Dương Ngạc nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay Hà Tề ngăn người hắn cảm thấy mình sai rồi. Cho nên hắn quyết định lấy ra trước, bây giờ cứ để bảo bối đeo trên cổ, đợi hắn dọn dẹp hết tất cả nguy cơ, hai người có thể cùng một chỗ thì lại lấy ra đeo cũng không muộn.

Kỳ thật Âu Dương Thần Tu không lo lắng những chuyện đó, không lo lắng người khác sẽ phản đối. Điều mà hắn lo lắng chính là Âu Dương Ngạc sẽ phải chịu kích thích.

Âu Dương Thần Tu vẫn luôn tin Âu Dương Ngạc bị chứng đa nhân cách, sau thời gian phiên não thật lâu hắn cũng hiểu được tình cảm của mình. Hắn đem Âu Dương Ngạc trước kia và Âu Dương Ngạc hiện tại tách ra thành hai nhân cách khác nhau. Và Âu Dương Ngạc hiện tại là báu vật quan trọng, còn Âu Dương Ngạc trước kia vô luận thể nào hắn cũng không thích nổi. mon

ganhlau.w

ordess.com

Hắn không thể để cho Âu Dương Ngạc trước kia xuất hiện, cho nên hắn sẽ không để cho Âu Dương Ngạc hiện tại chịu bất cứ kích thích nào dù chỉ một chút!

xxxxxxxxxxxx

Đêm qua không biết khi nào thì tuyết lại rơi, đến sáng hôm nay vẫn còn bay lất phất khắp bầu trời. Trên biệt thự và hàng cây quanh biệt thự đọng không ít tuyết.

Vài nhánh cây không chịu nổi sức nặng tuyết đọng, ‘rắc’ một tiếng gãy, tuyết đọng theo nhánh cây rơi xuống đất. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

Nhóm người hầu mặc quần áo mùa đông thật dày, cầm chổi và xẻng ra trước biệt thự dọn tuyết. Vài người vóc dáng nhỏ gầy thì dùng thang leo lên mái nhà, cẩn thận quét tuyết đọng xuống.

Trong phòng ngủ, Âu Dương Ngạc từ trong lòng Âu Dương Thần Tu tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt. Đây là biểu tình khi thức dậy của Âu Dương Ngạc, cậu luôn mang theo mộng lung, đầu óc mê man, mơ hồ nhìn chằm chằm một chỗ gần người. Lúc này cậu đang nằm trong lòng Âu Dương Thần Tu, lẳng lẳng nhìn dung nhan anh tuấn khi ngủ say của Âu Dương Thần Tu.

Không biết nhìn bao lâu, lúc này Âu Dương Ngạc mới có phần thanh tỉnh. Cậu cảm thấy môi hơi đau, cổ họng cũng không thoải mái, Âu Dương Ngạc dụi dụi mắt, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi ngực Âu Dương Thần Tu. Khi cậu xóc chân chuẩn bị xuống giường, chiếc nhẫn được ***g trong sợi chỉ đỏ xuất hiện trước mắt Âu Dương Ngạc.

Nghi hoặc nhìn chiếc nhẫn trên cổ, tỉ mỉ quan sát một hồi thì phát hiện cái tên khắc bên trong, Âu Dương Ngạc lập tức ngăn ngợ. Cậu nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu còn đang ngủ say trong chốc lát, khi quay lại gương mặt khó có được lộ ra tươi cười đáng yêu. Ngón trở xuyên qua chiếc nhẫn đưa lên môi, giống như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) đặt lên một nụ hôn...

Trong phòng không có áo ngủ của cậu, Âu Dương Ngạc lấy áo sơ mi của Âu Dương Thần Tu mặc vào. Áo quá lớn so với cậu, cổ áo hơi hơi mở rộng, mơ hồ có thể thấy một ít dấu hôn đỏ sẫm từ cổ đến ngực mà đêm qua Âu Dương Thần Tu lưu lại. Áo sơ mi thật dài che khuất cái hông, nhưng lại không che được đôi chân thon dài, cảm giác vừa gợi cảm vừa liêu nhân.

Ra khỏi phòng Âu Dương Ngạc liền thấy một cái drap giường ném ngoài cửa. Nếu là trước kia, người hầu sẽ đợi Âu Dương Thần Tu xuống lầu rồi mới lên dọn dẹp. Nhưng trải qua sự kiện Âu Dương Ngạc không mặc quần áo rồi bị nhìn khiến Âu Dương Thần Tu nổi bão lần trước bọn họ cũng học thông minh, bọn họ đợi cả hai cha con đều xuống lầu mới dám lên thu dọn.

Người hầu trong biệt thự, người làm vườn, vệ sĩ đều hiểu được một đạo lý: Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ động.

Tình cảnh Âu Dương Ngạc mặc áo ngủ đi khắp nơi người hầu trong biệt thự đã sớm quen, cho nên bọn họ đối với tiểu thiếu gia hiện tại cũng không quá ‘kinh ngạc’. Đây chẳng qua là từ áo sơ mi biến thành áo ngủ của tiểu thiếu gia không hơn.

Người hầu thấy Âu Dương Ngạc từ trên lầu đi xuống thì đến hỏi: “Tiểu thiếu gia, người có muốn dùng bữa sáng không?”

Âu Dương Ngạc lắc đầu, mới thức dậy cậu không có khẩu vị. “Không! Ta chỉ muốn uống nước.”

Người hầu đi đến quầy bar lấy cho cậu một ly nước ấm. Tiếp nhận ly nước, Âu Dương Ngạc đi qua sofa ngồi, nghiêng đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách chín giờ.

“Người mặc như vậy mà ngồi đây?” Không biết xem tivi bao lâu, cũng không biết Âu Dương Thần Tu dậy khi nào. Lúc này hắn mặc áo ngủ, hai tay khoanh trước ngực đứng sau sofa nhìn cậu.

Nghe trong giọng nói của hắn có chút mất hứng, Âu Dương Ngạc cũng không có gì không vui giải thích: “Có mở hệ thống sưởi, ta không lạnh.”

“...Ta không nói cái này!” Âu Dương Thần Tu ảo não nâng tay vuốt tóc mái ra sau đầu. “Thôi, theo ta lên lầu.” Nói giỡn, nếu trong nhà chỉ có hai cha con mà Âu Dương Ngạc mặc vậy hắn ngược lại vô cùng vui

lòng, đảng này trong nhà nhiều người hầu như vậy làm sao hấn chịu được. monganhlau

.wordpress.com

Còn chưa đợi Âu Dương Ngạc phản ứng, Âu Dương Thần Tu từ sau sofa túm lấy cậu, sau đó vác người đi lên lầu. (eh?? vác kiểu này hờ mông sao anh)

Đá văng cửa phòng ngủ Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu đem cậu ném lên giường, Âu Dương Thần Tu vừa lấy áo ngủ cho cậu vừa hỏi: “Hôm qua người tham gia lễ khai giảng?”

“Ừ.”

“Vậy còn bao lâu nữa thì đi học?”

“Tuần sau, còn mấy ngày nữa thôi.”

“Ngày mai ta phải về công ty và không biết bao lâu mới có thể quay lại...” Dừng một lúc Âu Dương Thần Tu lại nói: “Về phần học viện An Húc Nhiên sẽ giúp người xử lý.”

Lại phải đi sao... “Xử lý cái gì? Ta không có gì cần xử lý cả.”

“Quên? Không phải ông nội của người đã đem học viện làm quà sinh nhật tặng cho người rồi sao? Ta vốn định thay người quản lý đến khi người tốt nghiệp, nhưng bây giờ Âu Dương Sóc không còn nhân rồi như trước nên ta giao chuyện này cho An Húc Nhiên.” Kỳ thật Âu Dương Thần Tu không lo lắng chuyện Âu Dương Ngạc vì quản lý học viện mà trì hoãn việc học. Cái hấn lo lắng là biểu hiện ở học viện của Âu Dương Ngạc thật sự là hấn không dám khen tặng. Ngẫm lại, nếu Âu Dương Ngạc làm quản lý học viện, một khi trốn học, đánh nhau thì có lão sư nào dám quản?

“A!” Hóa ra là cái này, hấn không nói cậu quả thật đã quên.

Lúc này, trong phòng Âu Dương Sóc...

Di động trên ngăn tủ không ngừng ‘ù ù’ rung động. “...Ừm...” Mơ hồ ừm một tiếng, Hà Tề từ trong chăn vươn tay ra sờ soạng.

Sờ soạng nửa ngày rốt cục đụng đến, khi nhìn thấy số người gọi, đôi mắt nửa nhắm nửa mở của Hà Tề lập tức tròng lớn. Hai mắt sượng mù lúc này tràn ngập kinh hãi, Hà Tề khấn trương nghiêng đầu nhìn Âu Dương Sóc ngủ bên cạnh. Vỗ vỗ ngực, hoàn hảo! Âu Dương Sóc không bị đánh thức.

Lặng lẽ đứng dậy xuống giường, vì sợ đánh thức người đang ngủ trên giường, Hà Tề nhẹ chân đi ra phòng ngủ.

Đứng ngoài hành lang nhìn đông nhìn tây vẫn không tìm được chỗ nói chuyện, di động thì đang không ngừng rung động, xem ra đối phương cũng không định từ bỏ.

Lúc này tầm mắt dừng trước cửa phòng tắm, Hà Tề suy nghĩ một chút, cuối cùng đi vào.

Ấn phím nghe, một giọng nói không phân rõ nam nữ từ bên kia truyền tới. “Tại sao lâu như vậy mới nghe máy?”

“Vừa rồi bên cạnh tôi có người không tiện nghe.” E sợ có người nghe thấy, Hà Tề tận lực hạ thấp giọng nói.

Trầm mặc một lúc, ngữ khí đối phương trở nên trêu tức. “A, thật có lỗi, ta sơ sót quá, đêm qua Âu Dương Sóc vẫn luôn ở bên cạnh người mà.”

“Ngài—! Tìm tôi có chuyện gì?” Bị đối phương biết rõ nhất cử nhất động của mình và Âu Dương Sóc, Hà Tề cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Chuyện ta giao cho người, người làm chưa?”

“Tôi đã vào thư phòng tìm, nhưng không tìm được tư liệu mà ngài muốn.”

“Hừ! Ta cũng nghĩ người sẽ không tìm được! Với sự khôn khéo của Âu Dương Thần Tu, hẳn làm sao có thể phạm loại sai lầm cấp thấp như vậy!” Từ những lời này có thể nghe ra được đối phương rất thưởng thức Âu Dương Thần Tu và...đắc ý.

Hà Tề không rõ, đối phương thưởng thức Âu Dương Thần Tu hẳn ngược lại có thể lý giải. Dù sao với năng lực Âu Dương Thần Tu quả thật khiến người ta phải bội phục, muốn không thưởng thức cũng khó. Nhưng đắc ý thì phải lý giải thế nào? Đối phương lấy an nguy của Âu Dương Sóc bắt hấn trộm tư liệu quan trọng công ty Âu Dương Thần Tu, vậy nhất định phải là kẻ thù hoặc đối thủ cạnh tranh. Thế nhưng đối với sự khôn khéo của Âu Dương Thần Tu đối phương lại đắc ý mà không phải tức giận? monganhlau.wordpress.com

“Thôi, chuyện này không cần người làm, ta sẽ sắp xếp cho người chuyện khác.” Đang suy nghĩ thất thần, Hà Tề lập tức bị những lời này kéo thần trí trở về.

“Chuyện...chuyện gì?”

“A! Rất đơn giản! Chỉ cần ngày mai người lừa Âu Dương Ngoạt đến địa điểm ta chỉ định, người của ta sẽ đợi ở đó, mà người...chỉ cần đẩy cậu ta ra đường là được!”

“Đẩy...đẩy ra đường? Không được! Cậu ấy chỉ là một học sinh trung học mà thôi, ngài hà tất vì tổng tài mà hạ độc thủ với cậu ấy.” Ngờ kìa Hà Tề bắt đầu kích động.

78. Chương 78

“Ha ha ha ha ha...” Người bên kia cười điên cuồng xong lại nói: “Học sinh trung học? Vậy thì sao? Nói cho người biết, chuyện này không phải do người quyết định! Đừng quên, ngày mai nếu người không đưa Âu Dương Ngoạt đến chỗ đó ta sẽ để Âu Dương Sóc thay thế!”

“Ngài—!!” Hà Tề tức giận đến phát run, thanh âm rung động nói: “Tổng tài rốt cuộc đắc tội ngài chỗ nào mà ngay cả con hấn ngài cũng không tha?”

“NO, NO, NO, Âu Dương Thần Tu không đắc tội ta, mà Âu Dương Ngoạt cũng không đắc tội ta. Bất quá...nó cản trở ta, trong mắt ta nó là một cái gai, đâm ta đau, đau muốn chết, cho nên, nó không thể tồn tại!” Một câu cuối cùng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tại sao ngài lại tìm tôi?” Tại sao không phải là người khác? Tại sao chuyện này lại rơi xuống người mình?

“Sai a! Ta không tìm người mà là tìm người có thể lợi dụng bên cạnh Âu Dương Sóc! Mà người trùng hợp cùng một chỗ với Âu Dương Sóc mà thôi!”

Hóa ra là thế! Hóa ra là thế...! Chân mềm nhũn ngồi xuống sàn nhà, Hà Tề thống khổ nói: “Để tôi...suy nghĩ lại.”

“Hừ! Biết rõ đáp án còn muốn suy nghĩ cái gì? Người đừng giả mù sa mưa.” Thử hỏi, giữa người yêu của mình và con trai ông chủ, nặng nhẹ còn có thể không nhận ra sao.

“Ngài thì biết cái gì! Nói nghe thật nhẹ nhàng! Ngài có biết, nếu tôi giúp ngài giết Ngoạt thiếu gia, một khi Sóc biết được nhất định sẽ không tha thứ cho tôi! Sẽ chán ghét tôi, sẽ rời khỏi tôi...” Nghĩ đến kết quả, toàn thân Hà Tề liền ngừng run rẩy.

“Tại sao?”

“Bởi vì...bởi vì anh ấy từng nói với tôi, Ngoạt thiếu gia...Ngoạt thiếu gia là đứa cháu mà anh ấy thương nhất...” Âu Dương Sóc tuy nhìn cợt nhả không đứng đắn, nhưng kỳ thật là một người không biết biểu đạt tình cảm với người khác.

“Vậy thì sao?” Hiển nhiên đối phương không cho là đúng. “Muốn Âu Dương Ngoạt chết hay muốn Âu Dương Sóc chết, tự người lựa chọn đi. Nhớ kỹ, cho dù người phát điên làm người tốt hy sinh tính mạng người yêu của mình, bất quá cũng chỉ cứu Âu Dương Ngoạt được một lần mà thôi. Nó — nhất định phải chết!” Nói xong câu đó đầu kia lập tức truyền đến tiếng ‘tút tut’.

Cứu Ngoạt thiếu gia thì Sóc sẽ chết, còn cứu Sóc thì Ngoạt thiếu gia sẽ bị mình hại chết. Sóc cũng sẽ vì thế mà chán ghét mình, rời xa mình...Phải làm thế nào đây? Rốt cuộc phải làm thế nào đây? Hà Tề hai tay túm tóc, đôi mắt thông khổ nhắm lại, nước mắt lập tức rớt xuống.

Không biết qua bao lâu, Hà Tề rớt cuộc giật giật thân thể, một tay chống sàn nhà từ từ đứng lên, đôi mắt hồng hồng lại bao phủ một tầng nước không có chút thần thái.

Đờ đẫn trở lại phòng ngủ, Âu Dương Sóc còn đang ngủ, Hà Tề đi qua ngồi xuống mép giường. Vươn tay chậm rãi di động trên gương mặt nằm nghiêng của Âu Dương Sóc, cái trán, cái mũi, cái miệng...

“Em sao vậy?” Bàn tay đột nhiên bị nắm, thanh âm khàn khàn khi mới ngủ dậy của Âu Dương Sóc kéo thần trí Hà Tề trở về.

Không nghĩ tới hần đột nhiên thức dậy, Hà Tề kinh ngạc một chút. Tim ‘bùm bùm’ đập không ngừng, hần tận lực khôi phục tâm tình của mình, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không...không có gì.”

Dù sao hần không phải là diễn viên, không có khả năng diễn xuất. Hần thất bại không phải vì hần nguy trang vụng về mà là bởi vì Âu Dương Sóc quá khôn khéo. Tuy rằng Âu Dương Sóc không lợi hại như Âu Dương Thần Tu nhưng hần cũng là một nhân vật không thể xem nhẹ.

Nhất định là có chuyện! Thấy hành động và lời nói Hà Tề có phần mất tự nhiên, Âu Dương Sóc cầm tay Hà Tề xoa xoa, sau đó hỏi: “Thật sự không có gì? Vậy tại sao mắt em đỏ? Nói cho anh biết, tại sao lại khóc?”

Nói dối bị vạch trần, trong lòng Hà Tề lộp bộp, lập tức cực lực giải thích: “Thật...thật không có, vừa rồi mắt em hơi ngứa lấy tay dụi nên mới như vậy.”monganhlau.wordpress.com

“...” Âu Dương Sóc bán tín bán nghi nhưng cũng không phản bác. Ngay sau đó, hần từ phía sau ôm lấy Hà Tề, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh biết em ủy khuất. Cho anh chút thời gian anh nhất định sẽ thuyết phục cha anh.”

“...Dạ...” Lúc nói những lời này thanh âm Hà Tề đã trở nên nghẹn ngào. Hần cực lực nhẫn nhịn để nước mắt không chảy ra, nhưng cuối cùng nước mắt vẫn trào ra, rơi xuống lưu lại trên áo ngủ.

Trong lòng hần rất khó chịu, bởi vì tình yêu cấm kỵ nên người nhà không đồng ý, cha Âu Dương Sóc mãnh liệt ngăn cản làm hần cảm thấy áp lực rất lớn, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Chuyện khó chịu nhất là từ cú điện thoại vừa rồi, nếu giết Âu Dương Ngoạt, có lẽ từ nay về sau không thể cùng một chỗ với Âu Dương Sóc. Còn nếu không giết Âu Dương Ngoạt như vậy Âu Dương Sóc phải là người thay thế. Hai lựa chọn đều là mất đi, một là âm dương cách biệt, một là dần vật mà xa nhau.

Tại sao? Tại sao mình lại gặp phải chuyện như thế chứ? Nghĩ đến đây, tim của hần bắt đầu đau. Đau đớn trong lòng như sóng lớn dâng lên, khiến Hà Tề chịu không nổi khóc lớn.

Vuốt ve lưng Hà Tề, Âu Dương Sóc an ủi: “Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ làm cho cha chấp nhận anh và em.” Chỉ cần Âu Dương Thần Tu đứng về phía bọn họ, chỉ cần có Bốn gia hỗ trợ lão đầu tử kia sẽ không thể sử dụng phương pháp quá kích bức bách bọn họ.

Không muốn Âu Dương Sóc lo lắng, Hà Tề nhẹ mỉm cười: “...Dạ, em tin tưởng.” Cho nên ta không thể để cho người tiếp tục lo lắng.

Sóc, xin lỗi, em đã có quyết định, cho dù sau này anh không tha thứ cho em cho dù trở thành kẻ thù của toàn bộ Âu Dương gia em cũng không hối hận...

“Được rồi!” Âu Dương Sóc cười cười kéo hần lại: “Đến đây, ngủ với anh một lát đi.”

“Dạ.” Cũng tốt! Để em ở bên cạnh anh lần cuối cùng đi. Có lẽ sau này anh sẽ hận em, sẽ rời bỏ em...

Giữa trưa

Cơm trưa hôm nay là bò bít tết, dùng cơm được mười lăm phút, toàn bộ nhà ăn trừ bỏ tiếng dao nĩa leng keng và tiếng rượu rót vào ly thỉnh thoảng vang lên thì bốn người không ai nói với ai câu nào.

Lúc này, Âu Dương Sóc đánh võ im lặng. “Lão ca, vừa rồi lão nhân nhà em gọi điện thoại cho đến, muốn em chuyển lời với anh, mời anh ngày mai đến chủ tịch phân gia một chuyến.”

Âu Dương Thần Tu dừng động tác, nhìn Âu Dương Sóc một lúc mới nói. “A, cha cậu đã biết. Bất quá cũng đúng, cậu thường xuyên chạy đến đây như vậy cha cậu không biết mới là lạ.”

“Khụ! Em chỉ lo lắng thôi mà.”

“Tôi no rồi, mọi người từ từ dùng, tôi ra phòng khách.” Đề tài vây quanh mình, Hà Tề cảm thấy rời đi thì tốt hơn.

Âu Dương Sóc giữ chặt Hà Tề đang định đứng lên, quan tâm hỏi: “Không hợp khẩu vị sao? Em ăn ít như vậy sao no được? Ngoan, ở lại ăn thêm chút đi.”

monganhlau.wordpress.com

Hà Tề nhìn Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt, có chút xấu hổ đứng lên, kiên quyết rút tay ra, quần bách nói: “Tôi thật sự no rồi.”

“Vậy sao? Không bằng thế này đi, tiểu Ngoạt nhi mỗi khi dùng bữa xong sẽ ăn thêm một phần điểm tâm ngọt, lát nữa anh sẽ căn dặn đầu bếp làm thêm một phần theo khẩu vị của em được không?”

Âu Dương Sóc nói vậy càng làm Hà Tề thêm xấu hổ. Dù sao trong suy nghĩ của hắn, cha con Âu Dương Thần Tu mới là chủ nhân biệt thự này, mà hắn vì có quan hệ với Âu Dương Sóc nên mới trở thành khách nơi này mà thôi.

“Dạ, được, tùy anh !” Bỏ lại những lời này xong Hà Tề liền bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Thấy Hà Tề đi rồi Âu Dương Thần Tu mới quay đầu nhìn Âu Dương Sóc hỏi: “Cậu lo lắng cái gì? Lo tôi ăn thịt hắn à?”

Cũng không chắc a! Bản tính phong lưu của Âu Dương Thần Tu Âu Dương Sóc quá rõ, vả lại cái hắn lo lắng nhất chính là — hai cha con nhà này quả thực là một đôi động vật máu lạnh. Tất cả người trong gia tộc đều biết Âu Dương Thần Tu tàn nhẫn như thế nào, về phần Âu Dương Ngoạt, người khác không biết nhưng Âu Dương Sóc thì rất rõ ràng. Hắn không quên gian phòng lúc trước bắt cóc Âu Dương Ngoạt biến thành tình trạng như thế nào, đúng thật là địa ngục nhân gian a. Nếu không phải bắt đắc dĩ hắn sẽ không đem người yêu của mình vào ‘sào huyệt’ của hai cha con này.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng Âu Dương Sóc nào dám nói ra, hắn cười ha ha nói: “Ha ha, làm gì có, em chỉ lo lắng em ấy không quen.”

Âu Dương Thần Tu biết sinh hoạt cá nhân trước kia của mình là cái dạng gì nên cũng không tức giận, thờ ơ cắt thịt bò trong đĩa: “Không nói hiện tại, cho dù là trước kia tôi cũng sẽ không chạm vào hắn. Lý do rất đơn giản — bởi vì hắn là người của cậu! Tôi đối hoa đã có chủ không có hứng thú, huống hồ chủ của nó còn là đồng loại của tôi.” Âu Dương Thần Tu đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘đồng loại’, bởi vì Âu Dương Sóc cũng là một tên hoa hoa công tử, kẻ tám lạng người nửa cân. Chỉ khác ở chỗ, một người thì đối tình nhân lạnh lùng không chút ‘nhân tính’, một người thì tương đối ôn nhu, tương đối có tình vị.

Sở dĩ Âu Dương Sóc không phong lưu như Âu Dương Thần Tu là vì thân phận, địa vị, tài lực, tướng mạo Âu Dương Thần Tu hơn hẳn Âu Dương Sóc.

Âu Dương Sóc biết Âu Dương Thần Tu muốn nói gì, nhún nhún vai: “Như nhau!”

Không muốn tiếp tục vô nghĩa với hắn, Âu Dương Thần Tu quay lại chuyện vừa rồi: “Tôi nghĩ lão gia tử nhà cậu gọi tôi đến là vì muốn bảo tôi không cần nhúng tay vào chuyện của các cậu. Hoặc là...” Cầm ly rượu lên xoay xoay rồi nhấp một ngụm “Muốn tôi đem tình nhân của cậu giao cho ông.”

Âu Dương Sóc cũng đồng ý: “Àn, ông cứ nhiên trực tiếp tìm anh, xem ra lần này lão nhân quyết tâm muốn em kết hôn. Mà nếu muốn ông không quần chuyện em và Hà Tề thì chỉ cần sinh cho ông một đứa cháu nội là được, có lẽ đây là nhượng bộ duy nhất của ông.”

“Vậy thì đơn giản a, tìm một phụ nữ kết hôn rồi sinh cho ông một đứa cháu không phải được rồi sao.” Âu Dương Thần Tu không chút để ý nói.

“Lão ca, anh nghiêm túc à.” Nhìn Âu Dương Ngoạt vẫn luôn vui đầu ăn cơm, Âu Dương Sóc hạ giọng nói: “Thứ nhất, em không phải là người song tính như anh, đối với phụ nữ không thể cứng được, hơn nữa em

không thể hủy hoại hạnh phúc con gái nhà người ta. Nếu lợi dụng người ta sinh con xong rồi bỏ thì quả thật quá mức tàn nhẫn. Thứ hai, nếu sau này gặp phải cục diện giống như em chẳng lẽ anh cũng đi tìm phụ nữ sinh con sao?” Anh không nghĩ đến cảm thụ của Ngoạt nhi sao?

monganhlau.wordpress.com

“Có gì không thể? Chỉ cần có thể thoải mái giải quyết vấn đề thì tùy tiện tìm một phụ nữ kết...”

Nói còn chưa xong đã bị một âm thanh đánh gãy, nhìn lại chỉ thấy Âu Dương Ngoạt đôi mắt lạnh như băng, con dao ăn của cậu thì cắm trước mặt Âu Dương Thần Tu, hành động kia khiến hai người đang bàn luận hăng say nhảy dựng.

Hiểu ý con trai, Âu Dương Thần Tu cười làm lành nhéo nhéo gương mặt đang lộ ra ‘hung quang’ của Âu Dương Ngoạt giải thích: “Bảo bối, đừng hiểu lầm, ta chỉ đang ví dụ thôi, không có ý gì khác.”

Âu Dương Sóc vừa kinh ngạc vừa cười trộm trong lòng. Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được a, chuyện này thật sự là làm người ta hư mất. Nếu không phải tận mắt chứng kiến Âu Dương Sóc tuyệt đối không tin. Chỉ với thân phận gia chủ Bốn gia thôi cũng đủ để áp đảo một đồng người, từ trước tới giờ chỉ có người khác lấy lòng hấn làm gì có chuyện hấn lấy lòng người khác. Đây đúng là kỳ quan trăm năm khó gặp a.

Không để ý tới hấn, Âu Dương Ngoạt bỗng nhiên nói: “Thụ tinh trong ống nghiệm không phải được rồi sao.”

Một câu làm hai người bừng tỉnh! Hai người nhìn chăm chăm Âu Dương Ngoạt, đồng loạt nói.

“Bảo bối, người giúp hấn đại ân!”

“Tiểu Ngoạt nhi, cháu giúp chú đại ân!”

“Có sao?” Âu Dương Ngoạt không cho là đúng. Ở thời đại trước kia của cậu, trẻ con thụ tinh trong ống nghiệm rất phổ biến, chức năng sinh dục có vấn đề, muốn gen hoàn mỹ đều chọn phương pháp này, phương pháp có thể tạo ra một đứa trẻ xuất sắc...

“Em phải bàn bạc chuyện này với Tề mới được.” Tuy nói vậy nhưng ý kiến này xem như đã định rồi. Dù sao đây cũng là phương pháp duy nhất mà bọn họ có thể làm không phải sao?

79. Chương 79

Sáng hôm sau, Âu Dương Sóc liền đi theo Âu Dương Thần Tu đến chủ tịch phân gia, Hà Tề và Âu Dương Ngoạt ở nhà.

Hai người dùng bữa sáng xong thì Âu Dương Ngoạt liền lên phòng chơi game trên lầu hai. Hà Tề về phòng của mình nghỉ ngơi, đồng thời cũng tính toán làm sao lừa Âu Dương Ngoạt ra ngoài.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên trong căn phòng ngủ yên tĩnh, nhìn số người gọi Hà Tề liền biết ai gọi tới.

Đã ra quyết định, đã dự tính đến kết cục tệ nhất và cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý. Lúc này hấn không còn sợ kẻ thần bí thích thao túng người kia nữa. Hà Tề cầm lấy điện thoại ung dung nhận cuộc gọi.

“Người đã có quyết định chưa?”

Hai lần trừ khử Âu Dương Ngoạt đều thất bại, cho nên lần này nhất định phải thành công, không thể có gì ngoài ý muốn được. Tuy rằng biết Hà Tề sẽ lựa chọn ‘hy sinh’ ai, nhưng để chắc chắn... Đối phương phải xác nhận lại, bảo đảm vạn vô nhất thất.

“Tôi sẽ mang Âu Dương Ngoạt đến.” Những lời này đã nói lên quyết định của hấn.

“Ha hã, vậy thì tốt! Âu Dương Sóc và Âu Dương Thần Tu đã đến phân gia, bây giờ chỉ có người và Âu Dương Ngoạt ở nhà. Âu Dương Ngoạt tuy rằng bề ngoài lạnh lùng nhưng chắc chắn sẽ không từ chối đề

ngợi của người, người chỉ cần tìm cái có thích hợp nói với nó, nó sẽ đáp ứng ra ngoài với người! Nhớ kỹ, hảo hảo nắm chắc cơ hội trước khi Âu Dương Thần Tu về!” Đối phương nghiêm túc dặn dò.

“Tôi biết. Nếu...”

“Nếu cái gì?” Nghe Hà Tề muốn nói lại thôi, người đầu kia điện thoại thận trọng hỏi.

“Tôi...tôi chỉ muốn hỏi, nếu...nếu tôi không mang Âu Dương Ngoạt đến thì ngài sẽ làm gì Sóc?” Dù sao bây giờ Âu Dương Sóc đang ở phân gia, Hà Tề thật sự rất khó tưởng tượng đối phương sẽ làm như thế nào.

“Người hoài nghi năng lực của ta? Hà Tề, người có tin không, cho dù hiện giờ người ở trong biệt thự của Âu Dương Thần Tu, nhưng chỉ cần ta muốn ta vẫn có thể giết người!” Nói xong câu đó, đối phương dừng một lúc lại nói tiếp: “Hà Tề, đừng nghĩ đến chuyện giả trò! Ta thẳng thắn nói cho người biết, hôm nay, xung quanh phân gia nhà Âu Dương Sóc có người của ta. Bọn họ đều là sát thủ hạng nhất, nếu nhiệm vụ của người thất bại thì cứ chờ mà nhìn thấy thi thể của Âu Dương Sóc đi.”

Nghe lời đối phương, tim Hà Tề lập tức thành thịch nhảy lên, hô hấp thiếu chút nữa cứng lại. “Ngài...ngài đã có thể sắp đặt người đến nước đó tại sao còn muốn tôi giúp.”

Hừ! Người nghĩ ta không muốn tự mình ra tay sao? Trước không nói xung quanh biệt thự Âu Dương Thần Tu không có nơi ngấm bắn, trong biệt thự thì có không ít vệ sĩ bảo vệ cậu ta. Nếu trong thời gian ngắn không thể giết được Âu Dương Ngoạt thì sẽ kinh động đến người trong biệt thự, kết quả lúc đó không nói cũng biết. Nhưng cho dù có tiếp cận thì vẫn không có khả năng giết được cậu ta, hai lần trước chính là ví dụ tốt nhất. Tính đi tính lại, chỉ có lừa Âu Dương Ngoạt ra ngoài, lợi dụng vệ sĩ lơ lửng giết cậu ta là đơn giản nhất. monganhlau.wordpress.com

Đương nhiên chuyện này làm sao có thể để Hà Tề biết. “Thế nào? Người muốn đổi ý?”

“Không! Tôi sẽ không đổi ý!”

“Hừ! Vậy thì tốt! Trước khi hành động đừng trách ta không nhắc nhở người, Âu Dương Ngoạt không phải một học sinh trung học bình thường, đừng bị gương mặt cậu ta lừa gạt.” Chỉ với việc cậu ta có thể dễ dàng giết chết sát thủ ta an bài thì có thể nhìn ra Âu Dương Ngoạt không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“... Đã biết!”

Trước khi cúp điện thoại, thanh âm nghiêm túc của đối phương lập tức trở thành trêu tức: “A, đúng rồi đúng rồi, ta quên nói với người một chuyện. Hà Tề, người tốt nhất là nghiêm túc một chút, tính nhân của người hiện giờ đã tới phân gia và biết đâu hẳn đang trong tầm ngắm bắn. Ha ha ha ha...”

“Ngài không sợ tôi nói cho Âu Dương Sóc biết sao? Hoặc là Âu Dương Thần Tu!” Tiếng cười điên cuồng khiến Hà Tề dựng tóc gáy, trong lòng rất sợ...

“Hừ! Người nghĩ ta ngốc đến mức không có chuẩn bị sao? Nhiệm vụ hôm nay của người chỉ được thành công không được thất bại! Nếu có sai lầm gì thì người chờ nhận xác Âu Dương Sóc đi!” Nói xong đối phương lập tức cúp máy.

x x x x x x

Tuyết rơi cả ngày hôm qua, thẳng đến nửa đêm mới dừng lại. Hôm nay thời tiết cũng không tệ, vài tia nắng mặt trời từ sau tầng tầng mây chiếu xuống.

Nghe điện thoại xong không bao lâu thì Hà Tề ra phòng, lúc này Âu Dương Ngoạt còn đang ở trong phòng chơi game.

“Ngoạt thiếu gia, có thể làm phiền cậu một lát không?” Sau khi gõ vài tiếng, Hà Tề mở cửa ra, nhìn thiếu niên xinh đẹp tựa như búp bê trước mặt mà trong lòng ngũ vị tạp trần, vô cùng khó chịu.

Âu Dương Ngoạt tạm dừng chơi game, nhìn Hà Tề đang đứng trước cửa phòng: “Có việc?”

“Ách...có, không, cũng không phải...chỉ là...” Mâu thuẫn nửa ngày, Hà Tề cũng không biết phải mở miệng như thế nào. Sau một lúc rồi rẫm, hẳn rốt cục bình phục tâm tình quyết định nói thẳng: “Mấy tuần nay tôi luôn ở nhà không có đi ra ngoài, cho nên hôm nay muốn ra ngoài một chút, được không?”

Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai nhìn hần: “Không sao cả, không cần phải nói với tôi.”

“Không phải, Ngoạt thiếu gia, ý của tôi không phải vậy. Tôi là muốn hỏi cậu có thể đi với tôi hay không? Tôi không quen thuộc Đông Kinh.”

Âu Dương Ngoạt nghĩ nghĩ, cậu cũng đã lâu không ra ngoài, nhìn trò chơi mới chơi một nửa nói: “Đợi lát nữa đi.”

Thấy cậu đồng ý trên mặt Hà Tề có một ít vui sướng, nhưng nháy mắt đã bị lương tâm bứt rứt thay thế. Cảm xúc thoải mái nháy mắt biến mất vô tung. “Được rồi, tôi xuống phòng khách chờ cậu.”

Tiếp tục chơi game, Âu Dương Ngoạt cũng không quay đầu lại nói: “Được.”

Ngồi trong phòng khách, thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, nhưng Âu Dương Ngoạt lại chậm chạp không xuống. Khi hần nhàm chán nhìn chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, một nữ hầu bưng một ly cà phê đi tới.

Hầu nữ đem cafe đặt trên bàn cạnh Hà Tề, đồng thời thấp giọng nói bên tai hần: “Chủ nhân muốn ta nói cho người biết, Âu Dương Thần Tu đang trên đường về, người tốt nhất là nhanh hành động đi!”

Hà Tề kinh hoảng, lập tức nhìn quét bốn phía phòng khách, ở đây trừ hần ra chỉ có người hầu nữ bên cạnh. Hà Tề tỉ mỉ đánh giá một phen, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Váy Sóc đâu? Sóc cũng theo về à?”

“Không biết, chủ nhân chỉ kêu ta nói với người, Âu Dương Thần Tu đang trở lại, người nên hành động ngay đi!”

Âu Dương Thần Tu về một mình? Vậy có nghĩa Sóc còn ở phân gia... Tựa vào sofa, Hà Tề nhắm mắt lại. “Xin cô giúp tôi nói với chủ nhân cô, tôi đã nói với Âu Dương Ngoạt nhưng cậu ấy bảo tôi đợi. Tôi không biết phải đợi bao lâu, nhưng cũng không thể thúc giục, như vậy sẽ khiến cậu ấy nghi ngờ.”

“Ta sẽ nói, nhưng người tốt nhất nhanh lên đi. Nếu đợi Âu Dương Thần Tu về Âu Dương Ngoạt sẽ không đi ra ngoài một mình, Âu Dương Thần Tu nhất định sẽ đi theo.” Khi hầu nữ vừa nói xong câu đó thì An Húc Nhiên cũng từ bên ngoài đi vào, hầu nữ lập tức làm như không có việc gì rời đi.

Sau khi hầu nữ rời đi khoảng năm phút, điện thoại trong phòng khách vang lên, An Húc Nhiên nghe máy nhưng không bao lâu thì để máy sang một bên đi lên lầu.

Nhìn Âu Dương Ngoạt chuyên chú chơi game, An Húc Nhiên trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tiểu thiếu gia, người có điện thoại.”

Muốn nói chờ một lát nhưng Âu Dương Ngoạt đột nhiên nhớ đến hình như đã nói câu này với ai đó. Suy nghĩ một lúc cậu đành phải đứng lên đi theo An Húc Nhiên xuống lầu. Chán nản tại sao điện thoại trong biệt thự không phải điện thoại vô tuyến chứ!

Cầm lấy điện thoại, Âu Dương Ngoạt nói: “Tôi là Âu Dương Ngoạt.”

Đầu kia điện thoại ho khan một tiếng, sau đó thanh âm của một phụ nữ cố ý bóp mũi truyền đến: “Khụ! Đoán xem ta là ai.”

“...” Không muốn cùng đối phương chơi loại trò chơi nhàm chán này, Âu Dương Ngoạt nói thẳng: “Không cần giả vờ, tôi có thể nghe ra giọng của cô.”

monganhlau.wordpress.com

Nếu Âu Dương Ngoạt đã nói như thế thì đối phương cũng không thể giả vờ nữa, thanh âm khôi phục bình thường, oán giận nói: “Thực nhàm chán! Ngoạt nhi đang làm gì thế? Tại sao lâu như vậy mới nghe máy?”

“... Chơi game, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có gì, tỷ nhàm chán nên muốn rủ em ra ngoài chơi thôi. Từ khi ở Anh về đến giờ không có cơ hội gặp em, em về Nhật Bản rồi cũng không liên lạc với tỷ.”

Nghe đối phương nói thế Âu Dương Ngoạt mới nhớ lúc này đã hứa dẫn Hà Tề đi ra ngoài, cậu nghiêng đầu nhìn Hà Tề, sau đó hỏi người bên kia điện thoại: “Cô muốn đi đâu?”

“Tân Túc đi! Tỷ muốn đến Tân Túc chơi.”

Dù sao Hà Tề mới tới đây, dẫn hấn đến Tân Túc cũng không tệ, Âu Dương Ngoạt suy nghĩ một chút liền vui vẻ nhận lời: “Được!”

“Thật! Tỷ biết Ngoạt nhi là tốt nhất mà! Đúng rồi, Ngoạt nhi phải nhanh chút nha!” Bằng không baba của em về... Nếu hấn đi với em thì trò chơi này sẽ không thể hoàn thành.

“Được! Hai mươi phút nữa chúng ta gặp nhau ở Tân Túc.”

Những lời này của Âu Dương Ngoạt khiến Hà Tề khiếp sợ, hấn trừng to mắt nhìn Âu Dương Ngoạt. “Ngoạt...Ngoạt thiếu gia, cậu vừa nói gì? Cậu muốn đi đâu?”

“Hả? Tân Túc a, có vấn đề gì không?”

“Không...không có gì, tôi chỉ cảm thấy thật trùng hợp, vừa rồi tôi cũng muốn cậu dẫn tôi đến Tân Túc.” Tâm tình Hà Tề bắt đầu bất ổn, cuộc điện thoại của Ngoạt thiếu gia tuyệt đối không phải trùng hợp!

“Vậy thì tốt rồi!” Dù sao trước khi đi Âu Dương Sóc đã kêu ta chiếu cố người, khi về hấn sẽ đưa ta một trò chơi mới.

Không nói tiếp nữa, Âu Dương Ngoạt xoay người lên lầu thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

80. Chương 80

Không biết tại sao, hôm nay Âu Dương Thần Tu cứ cảm thấy bất an, vừa ra khỏi phân gia, trong lòng liền nổi lên một cảm xúc khó hiểu.

Cũng bởi vì thế cho nên từ khi đi Anh về hấn không hề mang theo vệ sĩ, toàn bộ đều lưu lại biệt thự bảo hộ Âu Dương Ngoạt, chẳng những vậy mà còn phải đem nhất cử nhất động của cậu báo cho hấn. Mặc dù làm vậy rất buồn cười, nhưng hấn lại thấy tâm tình bình ổn hơn rất nhiều.

Đến phân gia, một mình hấn và cha Âu Dương Sóc ở trong thư phòng nói chuyện, sau khi hiểu rõ ý tứ của ông, Âu Dương Thần Tu biết Âu Dương Sóc có thể qua cửa này.

Như vậy cũng tốt, chuyện này sớm giải quyết hấn mới có thời gian bồi bảo bối.

Phân gia đã không còn chuyện của mình, Âu Dương Thần Tu không chút trì hoãn trở về. Không hiểu tại sao, trong đầu hấn luôn có một thanh âm thúc giục, nhanh về, nhanh về...

Phân phó tài xế chạy nhanh lên, mắt thấy còn khoảng mười phút nữa là có thể về đến nhà thì xe bọn họ nửa đường dừng lại. Phía trước là một loạt đủ các loại xe, xếp thành hàng dài trên quốc lộ.

Rất hiển nhiên đây là kẹt xe, nhìn cục diện này không biết đã kẹt bao lâu, cả quốc lộ đều là kèn ô tô.

Cảm xúc bất an lại quay lại, hấn muốn nhanh về nhà, muốn gặp bảo bối, nhưng nhìn tình hình này trong lòng Âu Dương Thần Tu một trận lo lắng. Tâm thần không yên và lo âu nhiều loạn suy nghĩ của hấn. Âu Dương Thần Tu lúc thì nhắm mắt lúc thì mở mắt, lúc thì lấy điện thoại ra xem, lúc thì nhìn những chiếc xe không nhúc nhích bên ngoài cửa sổ.

Lúc này hấn lại vươn tay vào túi áo sờ soạn, nhưng lấy ra không phải di động mà là thuốc lá. Kỳ thật Âu Dương Thần Tu rất ít khi hút thuốc, cho dù là ra ngoài hay ở nhà. Hút một hơi thật sâu, sương khói dày đặc lập tức tản ra bốn phía và cũng tiêu tan cực nhanh.

Không bao lâu, điện thoại của hấn vang lên, Âu Dương Thần Tu nhanh chóng tiếp điện thoại.

“Thiếu gia, tiểu thiếu gia và Tề tiên sinh ra ngoài.” Người gọi đến hiển nhiên là một trong những vệ sĩ Âu Dương Thần Tu an bài ở nhà bảo hộ Âu Dương Ngoạt.

“Chỉ có hai người bọn họ? Ngoạt nhi không mang vệ sĩ theo sao?”

“Không, An Húc Nhiên đi theo bên cạnh tiểu thiếu gia, còn ba người chúng ta tuy cũng đi theo nhưng giữ khoảng cách.”

Coi như biết nghe lời! Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Âu Dương Thần Tu yên tâm không ít. “Ba người không đủ, người gọi thêm người đi theo đi. Nhớ kỹ, nếu không có chuyện gì xảy ra thì không cần đi quá gần Ngoạt nhi!”

“Đã hiểu!”

Nghe xong điện thoại không bao lâu thì chiếc xe phía trước từ từ di chuyển, cuối cùng đường cũng thông...

* * * * *

Nhắc tới Tân Túc Nhật Bản, trong đầu người ta liền nghĩ ngay tới hình ảnh xe cộ tấp nập, rồi các câu lạc bộ đêm...toàn là những cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Kỳ thật ban ngày ở Tân Túc cũng rất náo nhiệt, đường phố, cửa hàng, quảng trường...người đến người đi náo nhiệt không kém gì ban đêm. mon-ganhlau.wordpress.com

Theo yêu cầu Âu Dương Thần Tu, hôm nay Âu Dương Ngoạt ra ngoài ngoại trừ An Húc Nhiên còn có ba vệ sĩ. Thứ nhất, quả thật là vì lời dặn dò của Âu Dương Thần Tu. Thứ hai, là vì an toàn Hà Tề.

Tuy hôm nay Âu Dương Sóc đàm phán với cha hắn, nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho việc lão nhân nhà hắn sẽ lập tức thu hồi mệnh lệnh đã ra trước đó. Vì để đảm bảo, tuyệt đối phải mang theo vệ sĩ Bốn gia.

Âu Dương Ngoạt phân phó An Húc Nhiên đi theo bên cạnh hai người bọn họ, còn ba người kia thì cách bọn họ khá xa.

“Tiểu thiếu gia, thiếu gia gọi điện thoại đến.” Âu Dương Ngoạt có một thói quen, đó là không thích mang theo di động, cho nên Âu Dương Thần Tu đành phải gọi cho An Húc Nhiên.

“Hắn về rồi?” Âu Dương Ngoạt nói xong liền đi đến một cửa hàng bán trò chơi, Hà Tề thì đi theo phía sau cậu.

“Vâng, thiếu gia đã về đến nhà.”

Tiếp nhận điện thoại từ tay An Húc Nhiên, Âu Dương Ngoạt nói: “Nhanh như vậy đã về? Ta nghĩ đến tối người mới về chứ.”

“Ha hã, đã không còn chuyện của ta cho nên ta về trước. Bất quá, ta nghĩ Âu Dương Sóc hôm nay có thể sẽ phải ở lại đến tối. Bảo bồi chơi vui không? Có cần ta đến đó với người không?”

Âu Dương Ngoạt nhìn đồng hồ rồi trả lời: “Không cần! Người cứ ở nhà chờ ta đi, ta sẽ về trước bữa tối!”

“Hảo, ta ở nhà chờ người! Bảo bồi!”

“Ừ! Hảo!” Cúp máy, Âu Dương Ngoạt trả điện thoại lại cho An Húc Nhiên.

“Ngoạt thiếu gia, người gọi điện thoại kêu cậu đến Tân Túc đâu?” Tuy rằng không biết người này có phải chính là kẻ thần bí kêu hắn lừa Âu Dương Ngoạt đến đây không, nhưng Hà Tề vẫn muốn gặp mặt.

“Không biết, có lẽ đang ở đâu đó!” Âu Dương Ngoạt nói thật nhẹ nhàng băng quơ, tuyệt không nghĩ đến khả năng mình bị lừa.

“...” Âu Dương Ngoạt trả lời như thế khiến Hà Tề không biết nên tiếp tục hỏi cái gì, mà nhiệm vụ quan trọng bây giờ là dựa theo kế hoạch lừa Âu Dương Ngoạt đến nơi người kia cần dẫn. “Ở đây có đường dành riêng cho người đi bộ không? Tôi muốn đến đó xem một chút.” Hà Tề dời đề tài.

“Chắc là có, chúng ta qua bên kia xem thử xem!”

Bọn họ đi tới đường dành riêng cho người đi bộ, không thể không nói vận khí Hà Tề cực kỳ tốt. Bởi vì hôm nay sân khấu lộ thiên K tái hoạt động, đường dành riêng cho người đi bộ vốn nhiều người giờ lại càng thêm chật kín. Theo kế hoạch, Hà Tề dẫn Âu Dương Ngoạt xuyên qua biển người, và mục đích chỉ có một — cắt đuôi ba vệ sĩ phía sau.

Ba vệ sĩ cách khá xa Âu Dương Ngạc, tuy nhiên muốn cắt đuôi bọn họ không phải chuyện dễ dàng. Nhưng hôm nay không giống bình thường, bởi vì người quá đông, cho nên chỉ ba mươi phút sau, ba vệ sĩ đánh mất mục tiêu.

Chuyện này đối với Âu Dương Ngạc mà nói cũng không có gì nghiêm trọng, cậu đồng ý mang theo vệ sĩ chỉ là vì đã đáp ứng yêu cầu Âu Dương Thần Tu. Nhưng đối với vệ sĩ thì khác, bọn họ làm mất dấu Âu Dương Ngạc, chuyện này nếu để Âu Dương Thần Tu biết thì nhất định sẽ bị xử phạt. Hơn nữa, nếu trong khoảng thời gian này Âu Dương Ngạc xảy ra chuyện gì...bọn họ căn bản không dám nghĩ đến hậu quả.

monganhlau.wordpress.com

Khi Hà Tề đem An Húc Nhiên làm mục tiêu kế tiếp, đột nhiên một đoàn người giống như biết suy nghĩ của hắn lập tức chạy về phía này. Trong nháy mắt đó, Hà Tề theo phản xạ giữ chặt tay Âu Dương Ngạc, và ngay sau đó An Húc Nhiên cũng bị tách ra.

“An Húc Nhiên đâu? Không theo kịp sao?” Âu Dương Ngạc nhìn xung quanh, nhưng nhìn đến đâu cũng toàn là người xa lạ.

“Không biết, có lẽ là vậy.” Hà Tề trả lời.

“...” Từ trong biển người này tìm một người là chuyện không có khả năng. “Thôi, lát nữa chúng ta tự gọi taxi về vậy.”

“Được! Ngạc thiếu gia, chúng ta đi qua bên kia xem đi!”

Mỗi một đề nghị của Hà Tề đều là đưa Âu Dương Ngạc đến gần nơi nguy hiểm.

Hai người từ từ ra khỏi đường dành riêng cho người đi bộ, cũng từ từ đi đến nơi kẻ thần bí chỉ định.

Nơi này là lối ra đường dành riêng cho người đi bộ. Phía sau hai người là công ty bách hóa, phía trước là đường quốc lộ, bên kia quốc lộ là một tòa thương nghiệp, bên trái là ngã tư, bên phải là ngân hàng.

Vốn nghĩ ra khỏi đường dành riêng cho người đi bộ thì người sẽ giảm bớt, nhưng vì công ty bách hóa phía sau đang tổ chức bán hàng giảm giá cho nên người tới mua hàng rất đông. Trong đó đa phần là phụ nữ, bọn họ tập nập tập ba, xô đẩy ồn ào.

Nhìn bóng dáng Âu Dương Ngạc đi phía trước, tim Hà Tề bắt đầu đập gia tốc. Hắn một lần lại một lần tưởng tượng đến tình cảnh Âu Dương Ngạc bị mình đẩy ra đường, một lần lại một lần vươn tay ra rồi lại run rẩy rút tay về.

Không! Tuy rằng đã quyết định, nhưng hắn lại không ra tay được, bây giờ hắn mới biết hắn không có cách nào đẩy Âu Dương Ngạc ra đường.

“Ngạc thiếu gia?” Âu Dương Ngạc đột nhiên dừng bước làm Hà Tề mãi lo suy nghĩ thiếu chút nữa đụng vào lưng cậu.

Dừng lại chờ đèn xanh, Âu Dương Ngạc hỏi: “Vừa rồi anh muốn làm gì sau lưng tôi?”

Hà Tề trong lòng lộn bộn, tim lập tức đập bùm bùm. Bị đôi mắt xanh thẳm của Âu Dương Ngạc nhìn thẳng khiến Hà Tề có cảm giác hít thở không thông. “Ngạc...Ngạc thiếu gia, cậ...cậu nói gì tôi không hiểu.”

Kỳ thật con người cũng giống như động vật, có năng lực cảm nhận nguy hiểm, chỉ là bọn họ đứng trên tất cả, cuộc sống sinh hoạt quá bình yên làm loại năng lực này dần dần mất đi. Nhưng người sống trong thế giới hắc ám thì khác, bởi vì bọn họ phải sống trong trường kỳ nguy hiểm nên năng lực này chẳng những không mất đi mà càng ngày càng nhạy bén.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không muốn.”

“Với loại người tay trái gà không chặt như ngươi thì căn bản không thể làm gì được ta, trừ phi là thâm cừu đại hận che mắt lý trí ngươi mới có thể ra tay. Bất quá, ta mới tới đây không lâu, cũng không làm chuyện gì không nên làm, cho nên ta nghĩ ngươi bị người sai khiến...hoặc là nói...” Âu Dương Ngạc cố ý kéo dài thanh âm, sau đó cao thấp đánh giá Hà Tề: “Hoặc là nói anh bị uy hiếp?”

“Cậu...cậu làm sao biết?” Bị Âu Dương Ngạc nói trúng tâm sự, Hà Tề kích động đến ngay cả xưng hô với Âu Dương Ngạc cũng quên. mong

anhlau.wordpress.com

“Hừ! Cái này đơn giản! Với bộ dáng yếu đuối của ngươi không bị người xấu uy hiếp mới là lạ!”

“Cậu...tôi...” Những lời này của Âu Dương Ngạc giống như một cây kim đâm thẳng vào người Hà Tề.

Âu Dương Ngạc bày ra bộ mặt như bị huých nợ, khoát khoát tay. “Thôi, đèn xanh rồi, chúng ta đi thôi. Có chuyện gì lát nữa nói tiếp, hơn nữa tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh, đến lúc đó thành thật nói hết ra cho tôi!”

Hà Tề gật gật đầu. Đúng rồi! Chỗ này không nên ở lâu. “Chúng ta...” nhanh rời khỏi nơi này!

“Ta biết ngươi sẽ làm hư chuyện!” Lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên sau lưng Hà Tề, tiếp đó, phần eo cảm giác như bị kim đâm, cổ họng Hà Tề cũng lập tức không thể phát ra âm thanh.

Đi được vài bước thì phát hiện Hà Tề không đi theo, Âu Dương Ngạc quay đầu lại, thấy hắn còn đứng tại chỗ, miệng mở ra hợp lại như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh. Về mặt vừa thống khổ vừa kích động, bởi vì cảm xúc kịch liệt mà đôi mắt bắt đầu ướt át.

“Này, anh làm sao vậy?”

Toàn thân Hà Tề xụi lơ không có chút khí lực, hắn há miệng lại không phát ra âm thanh. Thấy Âu Dương Ngạc quay đầu lại hắn sốt ruột không chịu được, nước mắt cũng mạnh mẽ rơi xuống.

Âu Dương Ngạc! Đi nhanh đi! Đi nhanh đi! Đừng quay lại! Van cầu ngươi, đi đi! Thần linh, van cầu người, giúp đứa trẻ tốt bụng này đi...

Đáng tiếc thần linh không đáp lại lời cầu nguyện của Hà Tề, lúc này, hai chiếc xe màu đen gần đó đột nhiên lấy tốc độ cao vọt lại đây. Tốc độ xe cực nhanh, lập tức ‘ầm’ một tiếng va chạm thật lớn vang lên giữa quốc lộ.

Khôngggggg!!!

Âu Dương Ngạc cảm giác mình bay lên, hình ảnh cuối cùng cậu nhìn thấy chính là Hà Tề rơi lệ đầy mặt.

“Bảo bối chơi vui không? Có cần ta đến đó với ngươi không?”

“Không cần! Ngươi cứ ở nhà chờ ta đi, ta sẽ về trước bữa tối!” Lúc nói những lời này, Âu Dương Ngạc thật không ngờ hôm nay cậu không về được.

“Hảo, ta ở nhà chờ ngươi! Bảo bối!” Mà Âu Dương Thần Tu cũng không biết, cái hắn chờ lại chính là tin dữ...

81. Chương 81

Trong khoảnh khắc Âu Dương Ngạc bị xe đụng, thời gian dường như dừng lại ở đó. Hà Tề trên lề đường chứng kiến tất cả, một khắc đó với hắn mà nói thật sự rất tàn khốc, tinh thần Hà Tề bị thống khổ tra tấn mà sụp đổ.

Nước mắt không ngừng tràn ra khỏi hốc mắt, lăn xuống miệng, Hà Tề không có khí lực lau đi, trái tim từ từ kết thành băng. Phía sau có người kinh hô, có người thét chói tai, có người bàn tán...nhưng tất cả đều không truyền vào tai hắn. Trong đầu Hà Tề một lần lại một lần lặp lại hình ảnh Âu Dương Ngạc ngã xuống, toàn bộ thế giới phút chốc biến thành đồng tồ...

Không biết xe cấp cứu đến lúc nào, cũng không biết bản thân được đưa lên xe cùng Âu Dương Ngạc như thế nào. Hà Tề chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó cái gì cũng không biết.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, sau khi Âu Dương Ngạc được đưa đến bệnh viện thì bác sĩ lập tức đưa vào phòng cấp cứu. Hành lang ngoài phòng cấp cứu vô cùng yên tĩnh, đèn huỳnh quang ảm đạm và mùi nước khử trùng chỉ ở bệnh viện mới có.

Tiểu thiếu gia một lần lại một lần dưới sự bảo vệ của mình xảy ra chuyện, An Húc Nhiên biết lần này thiếu gia chắc chắn không dễ dàng buông tha cho mình như mấy lần trước. Như vậy cũng tốt, là mình vô năng, là mình không xứng chức vụ mới khiến tiểu thiếu gia một lần lại một lần bị uy hiếp đến tính mạng.

An Húc Nhiên mặt không đổi sắc đứng ngoài hành lang, còn ba vệ sĩ thì đứng đối diện, người nào cũng cúi đầu.

Hôm nay bọn họ không chỉ mất dấu tiểu thiếu gia, càng đáng sợ hơn là để tiểu thiếu gia xảy ra chuyện! Hậu quả nghiêm trọng như vậy...nghĩ đến chuyện thiếu gia sắp đến, cả đám mặt như tro tàn.

Khi Âu Dương Thần Tu nhận được tin tức chạy tới bệnh viện, cảnh tượng trước mắt là: An Húc Nhiên đứng bên trái hành lang, ba vệ sĩ đứng bên phải. Tất cả đều cúi đầu, trên hành lang yên tĩnh đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Bởi vậy khi Âu Dương Thần Tu bước vào bọn họ đều phát hiện, ba vệ sĩ nhìn Âu Dương Thần Tu gương mặt không chút biểu tình, thanh âm run rẩy: "...Thiếu gia..."

Xe vừa đến bệnh viện Âu Dương Thần Tu liền vội vàng nhảy xuống chạy về phía phòng cấp cứu, cho nên hiện giờ còn đang thở hổn hển, hần nhìn An Húc Nhiên hỏi: "Ngoạt nhi đâu?"

"Tiểu thiếu gia còn trong phòng...cấp cứu..." Nói xong câu đó An Húc Nhiên lại cúi đầu.

"..." Nghe được những lời này, Âu Dương Thần Tu cảm thấy trái tim của mình giống như bị người hung hăng bóp chặt, đôi mắt so với bình thường càng sắc bén hơn, hần quét mắt nhìn đám người An Húc Nhiên một lần, sau đó lạnh lùng lên tiếng: "Ta muốn biết nguyên nhân!" Hần muốn biết tại sao Ngoạt nhi bị tai nạn, bọn họ rõ ràng đi cùng người mà!

"Tiểu thiếu gia dẫn Tề tiên sinh đến khu đường dành riêng cho người đi bộ, ở đó quá nhiều người nên chúng ta bị tách ra." Tuy đây không phải chi tiết, nhưng cũng là sự thật.

"Tách ra?" Âu Dương Thần Tu nguy hiểm nheo mắt lại, trong mắt từ từ ngưng tụ gió lốc. "Người nói các người bị tách ra? Vậy tại sao không lập tức gọi điện thoại báo cho ta?" Thuận tay đánh một quyền lên mặt An Húc Nhiên, Âu Dương Thần Tu đã từng luyện quyền anh, hơn nữa lực đạo một quyền này lại không nhẹ.

An Húc Nhiên chỉ cảm thấy mắt đầy sao, chân đứng không vững thiếu chút nữa ngã xuống, vị rỉ sắt trong miệng càng ngày càng nặng, máu đỏ sẫm từ khóe miệng hần chậm rãi chảy xuống. mon-ganhlau.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu một tay bóp cổ An Húc Nhiên, máu từ miệng An Húc Nhiên chảy xuống nhỏ giọt trên tay áo Âu Dương Thần Tu. Nghĩ lại ở đây là bệnh viện, hơn nữa bảo bối của mình còn đang trong phòng cấp cứu, Âu Dương Thần Tu cực lực hạ giọng, cảm giác giống như một hùng sư tức giận gầm gừ. "An Húc Nhiên, người nói ta nên xử trí người thế nào?"

Bị Âu Dương Thần Tu bóp cổ, An Húc Nhiên cảm thấy càng lúc càng khó thở, mặt cũng dần dần biến thành màu gan heo, đại não thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, hai mắt bắt đầu biến thành màu đen, tai cũng ù ù. Hần cực kỳ thống khổ nhưng tuyệt không dám phản kháng. Hần không chỉ không đánh thắng Âu Dương Thần Tu mà còn không dám đánh.

Đột nhiên bàn tay đang bóp cổ buông lỏng, An Húc Nhiên hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất. "Khụ khụ...khụ khụ khụ..." An Húc Nhiên không ngừng ho khan, đồng thời tham lam hít vào không khí.

Âu Dương Thần Tu đôi mắt băng hàn nhìn chằm chằm về mặt vừa khó chịu vừa đau khổ của An Húc Nhiên. Sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Bốn gia ở Anh. "Ta là Tu, kêu 'Ấm' lập tức phái người tới đón và thay vị trí An Húc Nhiên!"

"Vâng!" Sẽ không nói bất cứ lời dư thừa nào với mệnh lệnh của Âu Dương Thần Tu, người Bốn gia tuyệt đối phục tùng.

Mệnh lệnh chấm dứt, Âu Dương Thần Tu chỉ vào An Húc Nhiên và ba vệ sĩ, ngữ khí lãnh khốc trước nay chưa từng có: "Cút! Ta cho các người một phút đồng hồ, lập tức mang theo hần cút về Anh cho ta!"

Tuy rằng Âu Dương Thần Tu không nói gì xử trí bọn họ thế nào, nhưng nếu là người Bồn gia đều biết, người đi theo gia chủ một khi bị trả về đại biểu cái gì. Đại biểu bọn họ một lần nữa bị trả về căn cứ huấn luyện, loại trừng phạt này là tàn khốc nhất. Bởi vì người lần thứ hai trở lại căn cứ huấn luyện, thông thường vận mệnh đều là — cữu tử nhất sinh.

Qua một hồi gây sức ép, hiện giờ trên hành lang chỉ còn lại một mình Âu Dương Thần Tu, hần sắc mặt âm trầm ngồi trên băng ghế ngoài hành lang nhìn cửa phòng cấp cứu. Mấy vệ sĩ đi theo hần tới đây thủ bên ngoài hành lang, không ai dám đến quấy rầy hần.

Âu Dương Thần Tu cảm thấy vô cùng đau đớn nhưng phần hận lại càng nhiều hơn. Hần hối hận hôm nay đi phân gia, hối hận bản thân về trễ, hối hận không phái người đến bảo hộ bảo bối kịp lúc, cuối cùng là hối hận vì đã không ở bên cạnh bảo bối. Tất cả đều do hần không cẩn thận, là do hần quá mức khinh địch mới để Âu Dương Ngoạt một lần lại một lần lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm...

Âu Dương Thần Tu đứng lên đi ra ngoài, đợi vệ sĩ đến trước mặt thì lên tiếng: “Người lập tức quay về Bồn gia, kêu ‘Mộ’ (chuyên xử lý tình báo) lập tức phái người đi tra chuyện này cho ta.” Không thể tùy tiện vận dụng ‘Mộ’, nhớ lần trước Âu Dương Thần Tu vận dụng chính là thời điểm hần ngồi lên vị trí gia chủ Bồn gia, cũng là thời điểm hần trả thù những phân gia đó...

“Đã rõ!” Vệ sĩ gật đầu, không dài dòng dây dưa, lập tức xoay người rời đi.

Phân phó xong, Âu Dương Thần Tu quay lại phòng cấp cứu, lúc này một bác sĩ từ trong phòng đi ra, phía sau là mấy y tá đẩy một giường bệnh.

Âu Dương Thần Tu bước nhanh tới, trên giường bệnh là gương mặt quen thuộc của con trai hần. Âu Dương Thần Tu vươn tay sửa sang lại mớ tóc trên trán Âu Dương Ngoạt, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Bác sĩ, cậu ấy thế nào?”

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống nói: “Ngài là anh bệnh nhân à, bởi vì không bị đụng vào bộ phận quan trọng nên không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên không biết đây rốt cuộc là vận khí tốt hay không tốt.”

Bị hiểu lầm là anh trai Âu Dương Ngoạt Âu Dương Thần Tu cũng không thêm quan tâm, cái hần quan tâm nhất chính là bác sĩ muốn nói cái gì. “Có ý gì?”

“Em trai ngài bị đụng gãy hai chân, ách, ngài đừng kích động, chúng ta đã giải phẫu cho cậu ấy rồi, mức độ gãy xương kỳ thật không nghiêm trọng lắm, mấy tháng sau là có thể đi lại bình thường. Nhưng...nhưng...” Nhìn người đàn ông sắc mặt âm trầm trước mặt, đôi mắt giống như độc xà nhìn chằm chằm, vị bác sĩ bị dọa không dám nói hết câu.

“Nhưng cái gì?” Âu Dương Thần Tu toàn lực ngăn chặn cảm xúc bản thân, hần có cảm giác câu nói kế tiếp của bác sĩ sẽ không quá tốt. mong

anhlau.wordpress.com

Là bác sĩ phải cứu sống bệnh nhân! Là bác sĩ phải có can đảm đối mặt hiện thực! Là bác sĩ phải có dũng khí nói tình trạng thật sự của bệnh nhân cho người nhà bệnh nhân biết! Nói đi! Không cần sợ! Người đàn ông này sẽ không ăn thịt người! Nhiều nhất...nhiều nhất là đánh người thôi! Nhưng người có thể kêu cứu, bảo vệ ngay tại cửa!

Sau khi tự âm thầm cổ vũ mình, bác sĩ mới dám đối mặt với một thân sát khí của Âu Dương Thần Tu. “Nhưng...bởi vì đầu bị va đập quá mạnh, dẫn đến não bộ bị chấn động nghiêm trọng gây xuất huyết nội, từ lúc đưa vào cấp cứu đến giờ vẫn lâm vào trạng thái hôn mê.”

“Nói tiếp?”

“Ngài cứ yên tâm, em trai ngài sẽ không hôn mê vĩnh viễn, nhưng vì não bộ bị xuất huyết nên sau khi tỉnh lại sẽ xuất hiện một số di chứng, hy vọng ngài chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Nói xong những lời này bác sĩ rút cục nhẹ nhàng thở ra. Hoàn hảo người này có tu dưỡng, không giống một số người vì quá kích mà ra tay.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Thần Tu không khống chế được cảm xúc của mình, khí tức hần bắt đầu không xong, âm điệu nói chuyện cũng thay đổi. “Ngoạt nhi tỉnh lại sẽ thế nào?”

“Theo y học lâm sàng thì người bệnh khi gặp tình trạng này ban đầu sẽ hôn mê, sau khi tỉnh lại có khả năng sẽ xuất hiện chứng ngưng ngai tạm thời về trí nhớ. Nếu thời gian hôn mê lâu, rồi thêm tụ máu bẩm, có khả năng sẽ kéo dài thời gian ngưng ngai trí nhớ. Tương đương mất trí nhớ cộng thêm đau đầu, ù tai, mất mồi..v.v..”

“Ta đã biết!” Âu Dương Thần Tu vỗ vỗ tay, mấy vệ sĩ bên ngoài đi vào. Âu Dương Thần Tu vuốt mặt Âu Dương Ngoạt, phân phó vệ sĩ: “Các người canh giữ trước phòng bệnh Ngoạt nhi, ta có chút chuyện phải đi.”

Lo lắng tâm tình Âu Dương Thần Tu trong khoảng thời gian này sẽ không quá tốt, cho nên không ai dám chạm vào vẩy ngực của hắn, một đám vệ sĩ vàng trả lời: “Xin thiếu gia yên tâm!”

Thấy trận thế này, vị bác sĩ cảm thấy may mắn bản thân vừa rời đối với người đàn ông này coi như vô cùng lịch sự.

Phân phó vệ sĩ xong, Âu Dương Thần Tu đi thẳng đến một phòng bệnh khác. Cùng được đưa vào bệnh viện với Âu Dương Ngoạt, sau khi bác sĩ kiểm tra Hà Tề nằm lại một phòng khác trong bệnh viện này.

Đi tới cửa phòng, Âu Dương Thần Tu nhìn thấy Âu Dương Sóc trong phòng. Hắn ngồi mép giường, nghe có người đến thì ngẩng đầu. “Lão ca, tại sao anh lại đến đây? Tiểu Ngoạt nhi thế nào?”

Âu Dương Thần Tu đi vào, đến gần giường bệnh Hà Tề, thấy hắn đang ngủ mới quay đầu nói với Âu Dương Sóc: “Không nguy hiểm tánh mạng...nhưng tình trạng cũng không tốt lắm.”

Âu Dương Sóc buồn bực gãi gãi tóc. “Lão ca, anh thấy chuyện lần này là người phân gia nào làm?”

Âu Dương Thần Tu mặt không đổi sắc, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra bất cứ dao động, nhưng lời nói lại rất âm trầm. “Hừ! Đừng nói bọn họ không có can đảm đó, cho dù có bọn họ cũng không có năng lực để làm!”

Đúng! Những phân gia kia quả thật không có can đảm đó! Trước không nói bây giờ Âu Dương Ngoạt mới chỉ là người thừa kế, chưa kế thừa gia nghiệp. Thời điểm Âu Dương Thần Tu tiến hành giao quyền cho Âu Dương Ngoạt người phân gia mới có thể gây cản trở. Nếu bây giờ bọn họ ra tay là trái với quy tắc gia tộc. Một khi trái quy tắc gia tộc thì đại biểu bọn họ là kẻ thù toàn gia tộc, loại hành vi lấy bản thân ra làm thí nghiệm này không ai dại dột đi làm.

Hơn nữa, trải qua gia yến ở Anh lần trước, người phân gia đều biết Âu Dương Thần Tu vô cùng sủng ái Âu Dương Ngoạt. Trước không nói Âu Dương Thần Tu là người nắm quyền Bổng gia, chỉ với thủ đoạn trước kia của hắn đã làm cho bọn họ kiêng kị ba phần. Một người vừa được Âu Dương Thần Tu bảo vệ, vừa là cháu nội gia chủ Bổng gia tiền nhiệm, vừa là người thừa kế Bổng gia, ai lại có can đảm động vào?

monganhlau.wordpress.com

Quan trọng là, từ trước đến giờ vì để củng cố địa vị gia tộc, Bổng gia luôn phái người giám thị các phân gia. Đương nhiên đây là bí mật mà chỉ có gia chủ mới biết, ngay cả người thừa kế cũng không có khả năng biết. Cho nên, Âu Dương Thần Tu đã sớm bài trừ khả năng người phân gia gây ra.

“Khi nào hắn mới tỉnh lại?” Âu Dương Thần Tu hỏi.

“Bác sĩ nói em ấy bị tiêm thuốc, phải đợi thuốc hết tác dụng mới tỉnh, phỏng chừng là sáng mai.” Nói tới đây trong lòng Âu Dương Sóc liền hừng hực lửa giận.

Mục đích Âu Dương Thần Tu đến đây chỉ có một, đó chính là hỏi Hà Tề tình huống lúc đó. Dù sao lúc đó cũng chỉ có một mình Hà Tề bên cạnh Âu Dương Ngoạt, cho nên người đầu tiên Âu Dương Thần Tu muốn hỏi chính là hắn.

Nếu ngày mai Hà Tề mới tỉnh thì Âu Dương Thần Tu không cần phải ở đây đợi. Âu Dương Thần Tu gật đầu, nhìn Âu Dương Sóc nói: “Vậy ngày mai tôi đến.”

“Lão ca...anh đến đây là vì có chuyện muốn hỏi Hà Tề phải không?” Âu Dương Sóc hỏi.

“Đúng!” Âu Dương Thần Tu không hề che giấu.

Âu Dương Sóc thở dài, chuyện lần này quả thật không nhỏ. Mặc dù tình nhân của mình cũng là người bị hại, nhưng Âu Dương Sóc biết phân biệt nặng nhẹ. “Lão ca, anh đi trông chừng tiểu Ngoạt nhi đi, khi nào Hà Tề tỉnh lại em sẽ gọi điện thoại báo cho anh biết.”

“Được.”

82. Chương 82

Vẫn không yên lòng, tối đó Âu Dương Thần Tu chuyển Âu Dương Ngoạt đến bệnh viện tốt nhất Đông Kinh, đồng thời lợi dụng quan hệ Bốn gia Âu Dương Thần Tu mời tất cả những bác sĩ chuyên khoa não giỏi nhất trên thế giới đến hội chẩn cho Âu Dương Ngoạt.

Trước mắt mà nói, tình huống Âu Dương Ngoạt cũng không tệ lắm, ít nhất tình trạng xuất huyết nội không chuyển biến xấu bệnh tình không nặng thêm. Mà bác sĩ cũng đã nói với Âu Dương Thần Tu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra có lẽ sáng mai Âu Dương Ngoạt sẽ tỉnh. Không thể nghi ngờ đây chính là tin tức tốt, tâm tình Âu Dương Thần Tu cũng tốt lên không ít. Tuy nhiên các vệ sĩ bên cạnh hắn thì thần kinh lúc nào cũng căng thẳng, không dám thả lỏng dù chỉ một phút.

Âu Dương Ngoạt nằm phòng Vip, trong phòng không chỉ có một màu trắng giống phòng bệnh bình thường, cách bày trí hay cảnh tượng người nhà bệnh nhân, bác sĩ, y tá ra ra vào vào.

Trong phòng chỉ có một mình Âu Dương Ngoạt, bên trong vô cùng ấm áp, bày trí giống y như ở nhà. Hai phía đối diện cửa phòng bệnh là cửa sổ sát sàn nhà, tựa như một bức tường thủy tinh, bức màn dày màu vàng nhạt được kéo sáng hai bên, trong góc tường thì đặt hai bồn hoa.

Phòng bệnh được ngăn làm hai, bên trong là giường bệnh, cách giường năm thước đặt một cái tủ TV, trên tủ là một cái TV Plasma 32 inch.

Bên ngoài xem như phòng khách, sàn nhà trải thảm màu cà phê, một bộ sofa màu nâu đậm, trên bàn là một bình hoa màu sắc rực rỡ.

Thời gian cũng vừa khéo, khi Âu Dương Thần Tu chuyển viện cho Âu Dương Ngoạt thì Hà Tề đồng thời tỉnh lại.

Âu Dương Sóc đang cẩn thận lau mặt cho Hà Tề, đột nhiên thấy lông mi Hà Tề run nhẹ rồi từ từ mở ra. Âu Dương Sóc vui mừng, lập tức đem khăn mặt ném sang một bên, quan tâm hỏi: “Em thế nào? Có thấy chỗ nào khó chịu không?”

“Sóc?” Chưa thích ứng với ánh sáng trong phòng, Hà Tề lập tức nhắm mắt lại.

“Là anh! Em thấy thế nào? Trên người còn chỗ nào khó chịu không?”

Cổ họng có chút khô khốc. “Ừm, không có! Sóc, em muốn uống nước.”

Âu Dương Sóc lập tức rót nước cho Hà Tề, có lẽ đã lâu không uống nước, Hà Tề uống cạn sạch ly nước.

Đưa ly lại cho Âu Dương Sóc, Hà Tề nhìn nhìn gian phòng, sau đó hỏi: “Đây là đâu vậy? Đây không phải phòng em.”

Nghe Hà Tề hỏi, Âu Dương Sóc ngồi xuống cạnh Hà Tề, nhìn hắn nghiêm túc trả lời: “Đây là bệnh viện.”

“Bệnh viện? Tại sao em lại ở bệnh viện? Em đâu có bệnh? Anh đưa em đến bệnh viện khi nào sao em không biết?”

Âu Dương Sóc bắt đầu khẩn trương. “Tề...em ...em thật sự không nhớ?”

Hà Tề lắc đầu, hắn thật sự không nhớ tại sao mình lại đến bệnh viện. “Em không nhớ.”

“VẬY...vẬY em còn nhớ chuyện chúng ta không? Nhớ anh là ai không? Nhớ tại sao theo anh đến Nhật Bản không?” Quan tâm tất loạn, bây giờ Âu Dương Sóc cực kỳ sốt ruột, cái gì cũng có thể quên nhưng kính nhờ em ngàn vạn lần đừng quên anh!

Hà Tề cảm thấy có chút buồn cười. “Anh bị ngốc rồi à, Sóc, em làm sao có thể không nhớ anh là ai, không phải em mới kêu tên anh đó sao. Còn chuyện chúng ta, rồi tại sao em đến Nhật Bản em đều nhớ. Anh nói hiện giờ cha anh chưa chấp nhận nên bảo em tạm thời đến ở nhờ nhà tổng tài, em ở đó một tuần thì tổng tài đi Anh về, còn có Ngoạt thiếu gia nữa, bộ dạng cậu ấy thật xinh đẹp! Lúc ấy em thật không thể tin một thiếu niên lại có thể xinh đẹp đến vậy, nếu cậu ấy đứng một chỗ bất động, nhất định sẽ giống như một tượng búp bê được chế tác hoàn mỹ!”

“...Sau đó thế nào?” Biết Hà Tề còn nhớ mình, Âu Dương Sóc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Sau đó? Cái gì sau đó? Không phải mới gặp Ngoạt thiếu gia tối qua sao?”

“...” Âu Dương Sóc sững sờ nhìn Hà Tề, há miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì. “Tề, em ở đây đợi anh, anh đi kêu bác sĩ, nhớ đừng chạy lung tung đợi anh quay lại biết không.” monganhlau.wordpress.co

m

“Em đâu phải trẻ con đâu mà chạy lung tung. Hơn nữa không phải anh nói đây là bệnh viện sao, em có thể chạy đi đâu được chứ?”

“Em biết vậy thì tốt! Ngoan ngoãn chờ anh trở lại.”

Mười phút sau, một bác sĩ khoa não theo Âu Dương Sóc đến phòng bệnh. Bác sĩ tỉ mỉ kiểm tra cho Hà Tề, sau đó đưa hắn đi chụp CT, vì sợ đầu Hà Tề có khả năng bị va đập khi té xỉu. Nhưng sau một loạt kiểm tra, kết quả tất cả đều bình thường, trừ bỏ phần eo còn vết đỏ nhỏ do bị kim đâm thì không có bất cứ ngoại thương nào khác.

Theo tình huống Hà Tề, bác sĩ đề nghị Âu Dương Sóc nên tìm bác sĩ khoa thần kinh đến xem.

Tuy rằng so với Bốn gia, phân gia Âu Dương Sóc không tính là gì, nhưng bọn họ vẫn có lực ảnh hưởng rất lớn tại Nhật Bản. Mặc dù hiện giờ đã khuya nhưng Âu Dương Sóc vẫn có thể mời được bác sĩ khoa thần kinh giỏi nhất Nhật Bản.

“Dựa theo lời ngài vừa nói, tôi cho rằng hiện tượng này của Tề tiên sinh là chứng lựa chọn mất trí nhớ. Đây là một loại chứng ngại về thần kinh. Bất quá những ca bệnh thể này rất hiếm gặp, cho dù có, đa số đều là do đầu bị va chạm...v.v... Đương nhiên, vẫn có một số trường hợp đặc biệt, ví dụ như tinh thần người bệnh bị kích thích quá độ, thần kinh của họ chịu không nổi, tiềm thức mạnh mẽ muốn trốn tránh. Lúc này, đại não sẽ cưỡng chế cắt bỏ một phần ký ức, cưỡng chế quên đi những chuyện không muốn nhớ.”

Âu Dương Sóc trầm mặc một lúc mới hỏi: “Có khả năng khôi phục không?” Tề, chuyện gì khiến em chịu kích thích lớn như thế, chuyện gì khiến em ép buộc bản thân quên đi?

“Cái này rất khó nói, có thể có hoặc có thể không! Nhưng tôi đề nghị, nếu bệnh nhân lựa chọn quên đi thì hẳn đó là chuyện không vui, nên tôi nghĩ đối với bệnh nhân mà nói cũng không phải chuyện xấu. Đương nhiên, nếu ngài muốn bệnh nhân nhớ lại thì tôi sẽ khai một số thuốc hỗ trợ khôi phục ký ức, cộng thêm nghỉ ngơi nhiều hơn bình thường một chút. Ngoài ra, còn một biện pháp khác nữa là tái hiện lại cảnh tượng kích thích tinh thần bệnh nhân.”

“...Tôi đã biết.”

Lúc Âu Dương Ngoạt xảy ra tai nạn chỉ có một mình Hà Tề bên cạnh, mà bây giờ hắn lại lựa chọn quên đi một phần ký ức. Vậy đoạn ký ức đó rốt cuộc che giấu cái gì? Chẳng lẽ Tề cũng tham dự... Không! Chuyện này sao có thể! Mình rốt cuộc đang nghĩ gì vậy! Có lẽ vì Tề tận mắt chứng kiến người quen của mình bị tai nạn nên mới bị kích thích như vậy.

Âu Dương Sóc biết lý do này rất gượng ép, nhưng hắn thật sự không dám tưởng tượng việc Hà Tề tham dự trong đó. Tề, rốt cuộc tại sao người lại lựa chọn trốn tránh...

xxxxxxxxxx

Âu Dương Thần Tu ban ngày thì bận rộn, ban đêm thì ở lại bệnh viện với Âu Dương Ngoạt chưa từng về nhà. Hắn luôn canh giữ bên cạnh Âu Dương Ngoạt, khi nào mệt mỏi quá thì ghé vào giường bệnh ngủ.

Bốn giờ sáng, Âu Dương Thần Tu bị âm thanh bình dương khí báo hết đánh thức. Hắn ấn nút ở đầu giường gọi y tá, sau đó đợi y tá đổi xong bình dương khí Âu Dương Thần Tu mới an tâm đi tắm rửa.

Lúc quay lại, Âu Dương Thần Tu đi đến cửa sổ kéo màn ra. Qua cửa sổ thủy tinh, Âu Dương Thần Tu thấy trời đã tờ mờ sáng, dưới lầu là một hoa viên, giữa hoa viên có một đài phun nước tượng thiên sứ cầm lẵng hoa, tiểu kê kê đang không ngừng phun nước, bốn phía không người, đèn đường vẫn thấp sáng như trước.

Kéo màn lại, Âu Dương Thần Tu đi tới giường bệnh, Âu Dương Ngạc vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn xoay người đi ra ngoài, lúc quay lại trên tay có thêm một chậu nước ấm, Âu Dương Thần Tu chuẩn bị lau mặt cho Âu Dương Ngạc.

Để chậu nước lên ghế, Âu Dương Thần Tu ngồi xuống mép giường, vươn tay vén tóc trên trán con trai, Âu Dương Thần Tu vắt khăn, nhẹ nhàng lau trán, mắt, má, mũi, miệng...

Bây giờ Âu Dương Thần Tu rất muốn ôm bảo bối của mình, nhưng hắn không dám tùy tiện di chuyển cậu. Hai chân Âu Dương Ngạc bó thạch cao, tay phải truyền dịch, hắn sợ hắn không cẩn thận làm đau cậu, hoặc làm tổn thương cậu.

Lau mặt xong, Âu Dương Thần Tu lau thân thể cậu. Sau khi hoàn tất hắn ném khăn vào chậu nước, tiếp đó cứ ngồi như vậy không nhúc nhích, lẳng lặng nắm bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của Âu Dương Ngạc đặt lên môi hôn...

Thời gian giống như dừng lại tại khoảnh khắc này, Âu Dương Thần Tu cứ như vậy chăm chú nhìn người nằm trên giường...

Di động đột nhiên vang lên cắt ngang yên tĩnh trong phòng, Âu Dương Thần Tu giật mình lấy điện thoại ra xem. Hóa ra hôm qua mình cài báo thức. Hôm qua thư ký gọi điện báo sáng nay có cuộc họp, vốn định đêm qua ngồi máy bay về bên đó nhưng vì Âu Dương Ngạc đột nhiên bị tai nạn nên không đi.

Một lúc sau bác sĩ đến kiểm tra cho Âu Dương Ngạc, tất cả đều tốt, tình trạng xuất huyết không chuyển biến xấu, tin tưởng không bao lâu nữa cậu sẽ tỉnh lại. Y tá cũng theo vào đổi túi dịch, kiểm tra số đo bình dương khí rồi mới rời đi.

Bây giờ đã là tám giờ sáng, Âu Dương Thần Tu kéo màn cửa sổ sang hai bên, ánh sáng lập tức chiếu vào phòng.

Hà Tề vốn không bị thương nên hôm nay hắn có thể xuất viện. Sau khi hoàn tất thủ tục xuất viện, chuyện thứ nhất Âu Dương Sóc làm chính là dẫn hắn đến thăm Âu Dương Ngạc.

Đi vào phòng, đặt lẵng hoa và giỏ trái cây lên bàn, Âu Dương Sóc hỏi: “Lão ca, tiểu Ngạc nhi có tốt không? Có tỉnh lần nào không?” mong

anhlau.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu xoa mũi, ngồi lại giường, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm Âu Dương Ngạc. “Không! Bất quá bác sĩ nói hôm nay Ngạc nhi sẽ tỉnh.” Giống như nhớ ra cái gì đó, Âu Dương Thần Tu quay đầu, tầm mắt chuyển sang Hà Tề ngồi bên cạnh Âu Dương Sóc. “Lúc ấy ở bên cạnh Ngạc nhi cậu có phát hiện cái gì bất thường không?”

Hà Tề khó hiểu nhìn Âu Dương Thần Tu. “Tổng tài, ngài...ngài nói gì tôi nghe không hiểu?”

Âu Dương Sóc vội ho một tiếng. “Khụ...lão ca, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

Âu Dương Thần Tu nghĩ nghĩ, lại nhìn người trên giường rồi gật đầu đáp ứng. “Được!”

“Tề, em ở đây bồi tiểu Ngạc nhi, nếu cậu ấy tỉnh lại thì lập tức báo cho chúng ta biết.”

“Dạ, em biết rồi!”

...

Ngoài phòng, Âu Dương Sóc đem tình huống Hà Tề một năm một mười (đầu đuôi góc ngọn) nói cho Âu Dương Thần Tu, duy nhất phán đoán khiến hắn sợ hãi kia là không dám nói ra.

“Lựa chọn mất trí nhớ? Ý cậu là cậu ta đã quên hết những chuyện xảy ra mấy ngày nay?”

“Ừ.”

“...”

“Lão ca, vệ sĩ đủ không? Có cần em phái thêm người đến đây không? Em nghĩ đối phương nhất định muốn mạng Ngoạt nhi, nếu bọn họ biết Ngoạt nhi còn sống, nhất định sẽ ra tay lần nữa.”

Điều này Âu Dương Thần Tu cũng đã nghĩ qua. “Ừ, như vậy cũng tốt!” Kỳ thật Âu Dương Thần Tu cũng không cần người, vệ sĩ bên cạnh hắn đều là tinh anh trong tinh anh. Nhưng hiện giờ hắn không dám tự tin như thế nữa, một lần sai lầm đã quá đủ, cho nên bây giờ hắn sẽ sử dụng tất cả những gì có thể để bảo hộ cậu, hắn không bao giờ để Âu Dương Ngoạt gặp nguy hiểm lần nữa.

“Sóc! Sóc! Nhanh...nhanh vào đây...cậu ấy, cậu ấy tỉnh...” Lúc này, một loạt tiếng kêu vui mừng từ trong phòng truyền ra, Âu Dương Sóc chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua mặt, khi nhìn lại thì Âu Dương Thần Tu đã vọt vào phòng.

Âu Dương Ngoạt ngồi trên giường, đôi mắt xanh thắm mở to đánh giá gian phòng. Đang nhìn thì bị Âu Dương Thần Tu như một trận gió chạy vào làm giật mình, Âu Dương Ngoạt ngơ ngác nhìn Âu Dương Thần Tu, sau đó mở miệng kêu. “Baba à!”

Âu Dương Thần Tu vốn mừng rỡ như điên, nhưng khi nghe cậu gọi xong, thời gian tựa như đóng băng, nụ cười trên mặt cứng lại, hắn gắt gao nhìn Âu Dương Ngoạt. “Người vừa gọi ta cái gì?”

Vẻ lạnh lùng của Âu Dương Thần Tu rõ ràng đã dọa đến cậu, Âu Dương Ngoạt có chút sợ sệt trả lời: “Ba...ba.”

Trời đất sụp đổ! Âu Dương Thần Tu cảm thấy mình muốn xỉu. Baba? Bảo bối chưa bao giờ gọi hắn như vậy, Âu Dương Ngoạt trước kia cũng không gọi như vậy! Người là ai? Người có thật là Ngoạt nhi của ta không? Baba? Một từ ngữ thật buồn cười làm sao! monganhlau.wordpress.com

Tự nói với bản thân phải bình tĩnh, Âu Dương Thần Tu bình ổn cảm xúc như sóng biển mãnh liệt trong lòng. Tận khả năng ôn nhu hỏi: “Người có nhớ ta tên gì không? Có nhớ tên của mình không?”

Âu Dương Ngoạt lẳng lẳng nhìn hơn nửa ngày mới can đảm trả lời: “Ba tên Tu, con tên Diêm Hạo Nguyệt...không không...con tên Âu Dương Ngoạt...cũng không phải...con...con...ô ô ô...con rất cuộc tên gì? Baba...”

Âu Dương Thần Tu trợn mắt há hốc mồm, Âu Dương Ngoạt cứ nhiên khóc trước mặt hắn.

Không chỉ riêng hắn, tất cả người ở đây đều ngây ra như phỗng, cứ như đóng đinh tại chỗ.

Vẫn là Âu Dương Thần Tu phản ứng đầu tiên, chuyện hắn cần làm bây giờ là nhấn cái nút ở đầu giường, gọi đám chuyên gia nổi danh thế giới chết tiệt kia đến đây.

83. Chương 83

Ba tiếng sau

Âu Dương Thần Tu vẻ mặt lo lắng, ngôn ngữ lãnh khốc hỏi: “Các ông nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho tôi!”

“Đây là một di chứng hiếm gặp, hoặc là nói trí nhớ hỗn loạn, hiện giờ tâm trí cậu ấy giống như quay lại thời kỳ trẻ con.” Nói đến đây, bản thân mấy chuyên gia cũng không thể tin mà nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt.

“Cái gì thời kì trẻ con! Con tôi khi còn bé cũng không phải như thế! Nó lúc thì nói mình là Diêm Hạo Nguyệt, lúc thì nói mình là Âu Dương Ngoạt, tôi nhớ, tôi chưa từng đặt cho nó cái họ Diêm này!” Hơn nữa trong toàn bộ gia tộc cũng không có ai họ này.

Lúc này Âu Dương Ngoạt nằm trên giường, một bộ ngực ngực cố gắng lôi kéo tay Âu Dương Thần Tu, nghịch mấy ngón tay thon dài của hắn.

“Nhưng con trai ngài không phải cũng nói cậu ấy tên Âu Dương Ngạc sao, tên này dù sao vẫn đúng đi!”

“...” Âu Dương Thần Tu ghen lời. “Được rồi, cứ cho là vậy đi, vậy Ngạc nhi phải mất bao lâu mới hồi phục?”

“Tình huống con trai ngài là tình huống đầu tiên xuất hiện trong y học, cho nên chúng tôi cũng không biết khi nào cậu ấy hồi phục, có thể là mấy ngày, mấy tháng, mấy năm, hoặc có lẽ vĩnh viễn cũng không hồi phục. Bất quá chúng tôi sẽ cố hết sức giúp con ngài hồi phục, nhưng phải cần chút thời gian, hy vọng ngài hiểu cho.”

Nói giỡn, bệnh trạng Âu Dương Ngạc đối với bọn họ mà nói chính là một kinh nghiệm quý giá, trước không nói Âu Dương gia từ trước đến nay là nhà tài trợ bọn họ làm nghiên cứu, cho nên bọn họ không thể bỏ mặc Âu Dương Ngạc không trị liệu. Huống hồ chỉ với bệnh trạng hiếm thấy thế này cũng đủ hấp dẫn bọn họ khai thác, này là hiện tượng đột phá y học nha.

Âu Dương Thần Tu quay đầu nhìn con trai vẻ mặt ngốc ngốc chơi đùa ngón tay mình. Mà Âu Dương Ngạc dường như cảm nhận được tầm mắt của hắn, đột nhiên ngẩng đầu nhếch miệng cười với hắn.

Âu Dương Thần Tu khòe miệng co rút, hắn quay đầu nói với mấy chuyên gia: “Tôi đã biết! Hy vọng các ông có thể trong thời gian ngắn tìm ra phương pháp trị liệu cho Ngạc nhi.”

xxxxxxxxxx

Giữa trưa

Phòng bệnh VIP, y tá đẩy xe thức ăn vào, trên đó có đủ các món ăn đặc sắc, tất cả đều do Âu Dương Thần Tu bảo bọn họ chuẩn bị. monganhlau.wordpress.com

Điều chỉnh độ cao giường bệnh, rồi đến bàn ăn trên giường, sau khi hoàn tất Âu Dương Thần Tu mới đem một chén cháo thịt gà đến trước mặt Âu Dương Ngạc.

Thấy Âu Dương Thần Tu xoay người, Âu Dương Ngạc bắt đầu không ngừng ằm ỉ. “Baba, dứt! Baba, dứt!”

Âu Dương Thần Tu quay đầu, nhìn cậu ằm ỉ không ngớt mà khòe miệng run rẩy. Hắn nhíu nhíu mày, giọng điệu nghiêm túc nói. “Ngaoan, tự mình ăn!”

Âu Dương Ngạc không chịu, lập tức há cái miệng nhỏ nhắn chuẩn bị khóc lớn. Âu Dương Thần Tu vừa thấy động tác này liền đau đầu, hắn nhanh chóng xoay người, bưng bát cháo hướng về phía Âu Dương Ngạc không hề uy nghiêm răn dạy. “Chết tiệt, không cho phép khóc!” Thấy Âu Dương Ngạc khóc hắn liền đau lòng, dù sao con trai biến thành cái dạng này cũng có một phần trách nhiệm của hắn.

Tuy rằng không khóc lớn, nhưng Âu Dương Ngạc vẫn không ngừng nức nở. Một bộ đáng thương hề hề, Âu Dương Thần Tu nhìn mà cực kỳ bất đắc dĩ... “Người thẳng! Ta dứt người, ta dứt người là được rồi chứ gì? Còn không nín? Nếu còn khóc nữa ta liền ném người ra ngoài cửa sổ!” Đương nhiên, câu ném ra ngoài cửa sổ chỉ là hù dọa cậu mà thôi.

Không biết là hắn đe dọa có tác dụng hay là Âu Dương Ngạc ằm ỉ đủ rồi, sau khi Âu Dương Thần Tu dứt lời cậu lập tức nín khóc, động tác rất ư là nhanh chóng, tốc độ biến sắc mặt cực nhanh! Người vốn đang khóc ngay sau đó liền cười tươi với Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu buồn bực a, hắn cầm lấy muỗng múc cháo, đưa lên miệng thổi thổi, sau đó đưa tới bên miệng Âu Dương Ngạc. “Há mồm.”

“A ~ “Âu Dương Ngạc ăn đến vô cùng sung sướng.

“Phụt... Ha ha... Ha ha ha ha...” Nhìn hai cha con từ sáng đến giờ, Âu Dương Sóc rốt cục nhịn không được cười ra tiếng.

Đừng trách Âu Dương Sóc vô tình, thấy Âu Dương Ngạc như thế hắn còn cười được. Có trách thì trách Âu Dương Ngạc ngày thường đều là một bộ lạnh lùng, bây giờ lại bày ra vẻ mặt thật đáng yêu làm nũng với Âu Dương Thần Tu, cảnh tượng cũng đủ làm người ta hư mắt. Lại thêm Âu Dương Thần Tu bình thường luôn mang theo vẻ mặt lãnh khốc, bây giờ lại bị Âu Dương Ngạc làm cho buồn bực không thôi. Nếu ai quen thuộc hai cha con nhà này, phỏng chừng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng sẽ không nhịn được cười.

Cả buổi sáng bị tiểu tử kia dùng nước mắt uy hiếp bắt hẩn ‘hầu hạ’, Âu Dương Thần Tu đã sớm hao hết tinh thần, nghẹn một bụng khí nhưng không thể phát lên người Âu Dương Ngạc. Bây giờ thì tốt rồi, bắt Âu Dương Sóc đến thay! Âu Dương Thần Tu vừa dứt cháo cho Âu Dương Ngạc vừa âm trầm nói: “Âu Dương Sóc, nếu hôm nay cậu không muốn ở đây ăn cơm thì cút sớm cho tôi!”

“Ha ha...xin lỗi... Ha ha ha...xin lỗi...xin đừng nhìn tới em...” Dưới sắc mặt càng ngày càng khó coi của Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc rút cuộc nín cười. Vì tránh Âu Dương Thần Tu gây ‘bất lợi’ cho mình, hẩn thông minh dời đi lực chú ý, bắt đầu trên chộc Âu Dương Ngạc. “Khụ... Khụ khụ... Tiểu Ngạc nhi a, ngoan, gọi chú đi.”

Âu Dương Ngạc há miệng ngậm muống cháo Âu Dương Thần Tu đưa tới, nhìn Âu Dương Sóc lắc đầu.

“Tiểu Ngạc nhi ngoan nào, nghe lời gọi chú đi, một lát chú sẽ mua bánh ngọt cho cháu. Không phải cháu thích ăn bánh ngọt nhất sao? Chỉ cần cháu gọi một tiếng chú thì chú liền mua bánh ngọt cho cháu, thế nào?” Âu Dương Sóc chưa từ bỏ ý định, Âu Dương Ngạc trước kia không chịu gọi hẩn là chú, nhưng biết đầu sau khi biến thành trẻ con Âu Dương Ngạc sẽ gọi không chừng, Âu Dương Sóc quyết định dụ dỗ Âu Dương Ngạc gọi cho bằng được.

Nuốt cháo trong miệng xuống, Âu Dương Ngạc chu môi nói: “Không gọi!”

“Tại sao không gọi?” Âu Dương Sóc buồn bực, tại sao biến thành trẻ con Âu Dương Ngạc vẫn không nể mặt hẩn chứ.

“Ông là người xấu, thường xuyên đoạt đồ chơi của tôi.”

“Cháu vật nhỏ này, đã biến thành như vậy mà vẫn không quên!” Thật đúng là một tiểu hài tử thích mang thù, không đáng yêu chút nào.

“Ngạc nhi không phải mất trí nhớ, tâm trí nó chỉ quay về thời kỳ trẻ con thôi, về phần chuyện trước kia nó đều nhớ rõ ràng.” Âu Dương Thần Tu nói.

Vừa rồi Âu Dương Thần Tu đã thử qua, trừ bỏ những chuyện khi còn bé, cậu nói lung tung cái gì ô tô bay trên trời, rồi mình bị giam trong phòng tối. Còn lại những chuyện khác đều nhất nhất nói rõ ràng, thậm chí cậu còn nhớ cậu đi cùng Hà Tề sau đó bị ô tô đụng. m

onganhlau.wordpress.com

Nhắc đến vấn đề ký ức, Âu Dương Sóc nháy mắt tựa như bóng cao su xì hơi, hẩn nhìn Hà Tề ngồi bên cạnh, đối phương cũng khó hiểu nhìn hẩn. Âu Dương Sóc rút cuộc không nói nên một câu.

“Không ăn nữa? Người mới ăn có một chút, ngoan, ăn thêm vài muống nữa đi.” Âu Dương Ngạc mới chỉ ăn được một phần ba bát cháo, điểm này Âu Dương Thần Tu sẽ không chiều cậu.

“Baba đói, baba ăn đi!” Mặc dù là tâm trí trẻ con nhưng Âu Dương Ngạc vẫn không quên baba đói bụng.

Đây là nụ cười lần đầu tiên ngày hôm nay của Âu Dương Thần Tu, ánh mắt sủng nịch nhìn Âu Dương Ngạc. “Ta chưa đói, người ăn trước đi, lát nữa ta ăn sau, được không?”

Âu Dương Ngạc lắc đầu, cậu thật sự ăn không vô. Sắc mặt cậu hơi tái nhợt nói. “Đau, đau quá.”

Thấy sắc mặt cậu không tốt, Âu Dương Thần Tu bắt đầu lo lắng, hẩn vội vàng đặt bát cháo lên đầu tủ, sau đó ôm lấy Âu Dương Ngạc hỏi: “Sao vậy? Chân đau sao?”

“A...Đau...Đau!” Âu Dương Ngạc đột nhiên vịn vẹo oa oa khóc lớn, thanh âm thống khổ làm Âu Dương Thần Tu bị dọa không nhẹ. Mà ngay cả Âu Dương Sóc và Hà Tề cũng bị dọa, bọn họ vội vàng nhắc nhở Âu Dương Thần Tu gọi bác sĩ đến.

Âu Dương Thần Tu vừa không ngừng ấn nút trên đầu giường vừa sốt ruột hỏi Âu Dương Ngạc đang khóc thế thảm. “Người rút cuộc bị sao vậy? Chân đau sao?”

“Ư ô ô ô ô...ô ô ô...baba...đầu...ô ô ô...đầu con đau...” Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Âu Dương Ngạc lộ ra thống khổ, thật sự làm người ta nhìn mà thương xót.

Bác sĩ rất nhanh chạy đến, sau khi cẩn thận kiểm tra tình huống Âu Dương Ngoạt xong liền kê y tá tiêm thuốc giảm đau cho cậu.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao Ngoạt nhi lại đau đầu?” Máu chốt là tại sao lại đau lợi hại đến như vậy, Âu Dương Thần Tu rất lo lắng.

“Đây là hiện tượng rất bình thường, bởi vì não bộ bệnh nhân bị tụ máu cho nên tùy thời sẽ xuất hiện chứng đau đầu. Tình trạng này sẽ theo máu tụ từ từ biến mất mà giảm bớt, kỳ thật đây là một hiện tượng tốt, các người cứ yên tâm đi.” Bác sĩ nói.

Nghe bác sĩ nói thế mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi bọn họ cứ nghĩ rằng bệnh tình Âu Dương Ngoạt trở nặng.

Thuốc giảm đau bắt đầu phát huy tác dụng, đầu Âu Dương Ngoạt đã không còn đau đớn như vừa rồi, bắt quá trong thuốc giảm đau có thêm một ít thuốc an thần nên Âu Dương Ngoạt hiện giờ có chút mơ màng, cậu không ngừng chớp mắt, bộ dáng mệt mỏi sắp ngủ.

“Lão ca, em với Tề về trước.” Quấy rầy tới giờ, Âu Dương Sóc cảm thấy bọn họ nên về.

“Vấn đề cha cậu xử lý thế nào rồi?” Âu Dương Thần Tu vừa ăn cơm vừa hỏi.

“Ách, có thể qua cửa đi, em thấy thái độ lão nhân rõ ràng dao động.” Chuyện này phải cảm tạ ý tưởng Âu Dương Ngoạt.

“Ừ, vậy hủy bỏ ngày nghỉ của cậu, ngày mai bay sang công ty bên kia xử lý công việc đi!” Âu Dương Thần Tu vô cùng thực tế nói.

Tuy rằng muốn oán nhưng với tình huống Âu Dương Ngoạt hiện giờ quả thật cần Âu Dương Thần Tu chăm sóc.

“Em đã biết, bắt quá lão ca, khi Ngoạt nhi hồi phục anh phải cho em về đây a!” Đây là máu chốt.

“Ừ.”

Hai người rời đi, Âu Dương Thần Tu qua loa ăn xong bữa trưa liền quay lại giường. Lúc này, Âu Dương Ngoạt đã có chút mơ hồ. “Buồn ngủ?”

“Baba ~ “

“Ta ở đây.” Âu Dương Thần Tu hạ giường xuống để Âu Dương Ngoạt có thể nằm thẳng.

“Baba, khi nào con mới có thể ra ngoài?” Nằm mãi trên giường Âu Dương Ngoạt cảm thấy thật khó chịu.

“Còn sớm lắm, phải đợi mấy tháng nữa!”

Bắt lấy tay Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt làm nũng nói: “Baba ~ ôm một cái ~ ” Kỳ thật ý của cậu chính là buồn ngủ, muốn Âu Dương Thần Tu ôm cậu ngủ.

Âu Dương Thần Tu cũng không cự tuyệt rõ ràng, hấn sợ cậu lại dùng ‘nước mắt’ uy hiếp. Âu Dương Thần Tu cố ý dỗi dề tài nói: “Ta ở đây, ngay bên cạnh người, người buồn ngủ thì ngủ đi.” Nói xong câu đó Âu Dương Thần Tu mới phát hiện Âu Dương Ngoạt đã ngủ...

Âu Dương Thần Tu sững nịch xoa khuôn mặt bóng loáng của bảo bối, khi hấn ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa ngoài cửa sổ, vẻ mặt sững nịch lập tức thay thế bằng lạnh như băng.

xxxxxx

Đêm nay không trăng không sao, bầu trời tối đen như mực, xa xa chỉ có thể nhìn thấy muôn vàn ánh đèn từ các tòa nhà.

Âu Dương Thần Tu đi qua kéo màn cửa sổ lại, sau đó hỏi người đang say sưa xem TV. “Ngủ hay xem tiếp?” Bác sĩ nói nên để Âu Dương Ngoạt nghỉ ngơi nhiều, giấc ngủ có thể giúp não bộ của cậu khôi phục, cho nên bây giờ Âu Dương Thần Tu đặc biệt chú ý tình huống nghỉ ngơi của con trai. monga

nhlau.wordpress.com

TV đang chiếu bộ phim hoạt hình ‘Shaman King’ (vua phép thuật), Âu Dương Ngoạt say sưa xem, không hề đem câu hỏi của Âu Dương Thần Tu nghe vào tai.

Âu Dương Thần Tu biết cậu không nghe, hắn không nói gì chỉ xoay người đi vào phòng tắm lấy một chậu nước ấm, mang ra đặt lên ghế.

Hắn bắt đầu cẩn thận giúp Âu Dương Ngoạt lau mặt, sau đó là ngực, lưng, thời gian này chính là gia hạn của hắn, chờ hắn lau xong mặc kệ Âu Dương Ngoạt còn muốn xem hay không hắn cũng sẽ kiên quyết bắt cậu đi ngủ.

Một đĩa nho tròn tròn đầy thịt ngọt ngào đặt trong tầm tay Âu Dương Ngoạt. Đôi mắt cậu sáng ngời thẳng tắp nhìn chăm chăm TV, tay thì vẫn không quên ‘công tác’ đem nho bỏ vào miệng.

84. Chương 84

Tay phải Âu Dương Ngoạt đang truyền dịch, so với tay trái thì tay phải lạnh hơn rất nhiều. Âu Dương Thần Tu thật cẩn thận cầm tay cậu đặt vào trong tay mình ủ ấm, hy vọng có thể truyền cho cậu một chút ấm áp.

“Đừng ăn nhiều đồ ngọt như vậy! Bằng không ngày mai đau răng ta mặc kệ người!” Âu Dương Thần Tu cảm thấy mình càng ngày càng giống một bà mẹ, nhớ lại dáng vẻ bảo mẫu trông nom Âu Dương Ngoạt khi còn bé cũng giống như mình bây giờ, Âu Dương Thần Tu rốt cục hiểu được, chăm trẻ con quả thật không dễ dàng a...

Âu Dương Ngoạt vẫn không để ý tới hắn.

“...” Ném khăn vào chậu, Âu Dương Thần Tu nhẹ nhàng nhéo lỗ tai con trai, sau đó giận dữ nói. “Âu Dương Ngoạt, có phải hôm nay người muốn làm bộ như không nghe?”

Âu Dương Ngoạt thu hồi tầm mắt đặt trên TV quay sang nhìn Âu Dương Thần Tu, đem quả nho vừa lấy được bỏ vào miệng, nhai nhai vài cái rồi nuốt vào bụng, sau đó lại lập tức nhìn TV. Nhìn bộ dáng không sợ trời không sợ đất của cậu, Âu Dương Thần Tu bị tức đến khóe miệng co rúm.

‘Cốc cốc’ Lúc này, vệ sĩ bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.”

“Thiếu gia, vừa rồi người ở biệt thự gọi điện thoại tới, bọn họ bắt được một kẻ khả nghi trong thư phòng ngài.”

Âu Dương Thần Tu nghe xong cũng không có phản ứng gì, hắn chỉ nhìn Âu Dương Ngoạt đang chuyên chú xem TV, sau một lúc mới phân phó. “Bảo bọn họ trông coi, khi nào về ta sẽ xử lý!” Tuy nói là khi nào về sẽ xử lý nhưng lại kéo dài đến một tháng sau.

“Đã hiểu.”

“Bên Anh có tin tức gì không?” Bây giờ Âu Dương Thần Tu chú ý nhất chính là kết quả điều tra bên Anh.

“Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

Âu Dương Thần Tu giống như đã sớm đoán trước, hắn không tỏ vẻ gì chỉ phất tay kêu thủ hạ ra ngoài. “Ta đã biết.”

Vệ sĩ đã ra ngoài nhưng tầm mắt Âu Dương Thần Tu vẫn dừng trên cửa, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ gì đó. Khi hắn lần thứ hai xoay người lại nhìn Âu Dương Ngoạt thì cảnh tượng trước mắt làm hắn sợ hãi.

Chỉ thấy Âu Dương Ngoạt không ngừng lấy tay lau mũi, trên chần, trên quần áo của cậu toàn là máu. Trên mặt cũng dính không ít, hai lỗ mũi máu chảy ròng ròng, chất lỏng màu đỏ sậm theo mu bàn tay uốn lượn chảy xuống cổ tay cậu.

Âu Dương Thần Tu vội vàng lấy khăn trong chậu nước, vắt khô rồi lau cho cậu. Bác sĩ từng nói, bởi vì đầu Âu Dương Ngoạt bị xuất huyết nên có khả năng sẽ xuất hiện tình trạng chảy máu mũi. Tuy biết đây là

bình thường nhưng hắn vẫn bị dọa, hắn thật không ngờ máu sẽ chảy nhiều như vậy, hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa ngừng.

“Baba ~”

Nói thực ra, Âu Dương Thần Tu không thể nào quen hai từ baba này. “Bây giờ mới biết kêu, không phải vừa rồi người không thèm để ý tới ta sao!” Đây là bệnh chung Âu Dương gia, ai cũng thích ‘mang thù’.

Có sao? Âu Dương Ngoạt hai mắt chuyển a chuyển, một bộ vô tội nhìn hắn.

“...” Bảo bối lúc trước tuy rằng khuyết thiếu về phương diện biểu cảm nhưng tính cách nhu thuận (ý anh là Âu Dương Ngoạt trước khi bị tai nạn chứ ko phải Âu Dương Ngoạt ‘cũ’ nha). Bảo bối bây giờ, không chỉ tính cách tà ác mà còn tinh ranh như quỷ! Theo Âu Dương Thần Tu quan sát, đây không phải là nhân cách Âu Dương Ngoạt trước kia (anh vẫn tin em bị đa nhân cách). Nếu muốn chứng minh điểm ấy rất đơn giản, chỉ bằng hắn là cha Âu Dương Ngoạt, tình huống khi còn bé của Âu Dương Ngoạt (cũ) hắn là người rõ ràng nhất. Cho nên Âu Dương Thần Tu có thể khẳng định Âu Dương Ngoạt này vẫn là bảo bối của hắn, nhưng có nhiều chỗ hắn càng quan sát càng vô pháp lý giải, càng quan sát càng cảm thấy quỷ dị.

“Vệ sĩ mới của người đã đến, ngày mai chúng ta gặp mặt được không?” Nếu là Âu Dương Ngoạt trước kia thì không cần phải gặp mặt giới thiệu, nhưng Âu Dương Ngoạt hiện giờ thì nhất định phải làm như vậy. Bởi vì bây giờ cậu là trẻ con.

“An Húc Nhiên đâu?” Máu mũi đã ngừng chảy nhưng lại bắt đầu ngứa, Âu Dương Ngoạt muốn nâng tay xoa.

“Đừng nhúc nhích! Bằng không lại chảy máu.” Bắt lấy tay cậu, Âu Dương Thần Tu nói.

“Baba, ngứa!”

“Không phải người muốn hỏi An Húc Nhiên sao? Ta cho người hai lựa chọn, một là ta cho người xoa mũi, nhưng ta sẽ không nói cho người biết An Húc Nhiên đang ở đâu. Hai là người nhịn xuống, ta sẽ nói chuyện An Húc Nhiên cho người biết. Nói đi, người chọn cái nào?” Vấn đề này không có ý nghĩa nhưng Âu Dương Thần Tu muốn dời đi lực chú ý của cậu.

Quả nhiên, Âu Dương Ngoạt bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, cậu không giả đáng thương với Âu Dương Thần Tu. Vấn đề rất đơn giản, Âu Dương Thần Tu có thể đoán được cậu đang nghĩ gì. Hắn ngồi bên cạnh cậu, quan sát khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cậu. Chỉ trong chốc lát, mày đã vo thành một nắm, giống hệt một tiểu lão đầu. Một lúc sau thì giãn ra, tiếp đó biểu tình bí ẩn, hai mắt lóe tinh quang nhìn hắn.

Kỳ thật vấn đề tự hỏi của Âu Dương Ngoạt rất đơn giản, trừ bỏ Âu Dương Thần Tu, An Húc Nhiên là người thân cận với cậu nhất. Cho dù trước kia Âu Dương Ngoạt có cảm thấy An Húc Nhiên gà mẹ thế nào đi nữa thì cậu vẫn chưa từng ghét hắn. Mà bây giờ biến thành trẻ con lại càng không có khả năng, nhận thức của cậu giống như một đứa trẻ bình thường, người muốn thấy khi mở mắt đương nhiên phải là người quen thuộc.

Còn vấn đề cậu muốn Âu Dương Thần Tu hầu hạ. Trong tiềm thức Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu là người thân mật nhất, Âu Dương Ngoạt lúc trước không giới biểu đạt, nhưng Âu Dương Ngoạt hiện tại thì không. Cậu chẳng những có thể dốc sức biểu hiện thân thiết với Âu Dương Thần Tu, thậm chí ngày một thậm tệ hơn, không ngừng làm nũng bắt Âu Dương Thần Tu xoay quanh bên cạnh mình. monganhlau.wordpress.com

ss.com

Nhưng cậu không biết, chỉ một câu của cậu liền trực tiếp liên quan đến vận mệnh An Húc Nhiên.

Bất quá trả giá luôn có hồi báo, An Húc Nhiên thật sự nên cảm tạ bản thân trước kia chu đáo với Âu Dương Ngoạt.

Hôm nay, Âu Dương Ngoạt lần đầu tiên buông tha làm nũng với Âu Dương Thần Tu, cậu lựa chọn An Húc Nhiên.

“Ừm...Baba ~ con không xoa. Con không ngứa. Con thật sự không ngứa.” Những lời này đã tỏ rõ lựa chọn của cậu.

“Thật sự?” Kỳ thật trong lòng Âu Dương Thần Tu vẫn không hy vọng để cậu biết chuyện An Húc Nhiên.

“Dạ! Dạ! Thật sự.” Âu Dương Ngoạt nhu thuận gật đầu.

“...Lúc trước ta không nên phái An Húc Nhiên đi theo người.” Đây là suy nghĩ thật của Âu Dương Thần Tu, hắn không thể tha thứ cho An Húc Nhiên. “Hắn đang ở Anh, tiếp nhận huấn luyện một lần nữa.” Kỳ thật là trừng phạt, huấn luyện đó không phải người thường có thể thừa nhận.

“Hắn thất trách, hắn không bảo vệ người tốt.” Nhìn Âu Dương Ngoạt ở khoảng cách gần, có thể thấy rõ ràng hai hàng lông mi vừa cong vừa dài.

“Con không cần hấn bảo vệ, con chỉ cần baba bảo vệ là được. Baba, hấn có quay lại không?”

Ta sẽ bảo vệ người, lần này ta sẽ bắt tất cả những người tham dự đều phải chịu thống khổ gấp trăm lần so với người. “Hắn sẽ không quay lại, ta đã tìm người khác tốt hơn cho người.” Nội tâm vẫn còn vấy trong tức giận nên giọng nói Âu Dương Thần Tu lạnh như băng.

Âu Dương Ngoạt miễn cảm nhận thấy khí tức Âu Dương Thần Tu thay đổi, vẻ tàn nhẫn của hấn làm cậu bị dọa. Âu Dương Ngoạt rụt rè nhìn Âu Dương Thần Tu. “Baba ~ “

Cảm thấy cậu sợ hãi, Âu Dương Thần Tu thu liễm cảm xúc cuồng nộ. Hấn giữ hai má cậu, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi...lâu thật lâu...mới buông ra. “Người đúng thật là biến thành trẻ con, trước kia người chưa từng sợ ta.”

“Baba, baba cho An Húc Nhiên quay lại được không?” Trong lòng Âu Dương Ngoạt baba lợi hại nhất, bắt quá cậu không ý thức được, người có thể sai khiến Boss hầu hạ mới là lợi hại nhất. (Eugen: ta rất là thích câu này a Tiêu Lan tỷ :3)

“Không được, hấn không bảo vệ người tốt.”

“Tại sao? Con có baba bảo vệ là được rồi. Con mới không cần hấn bảo vệ. Baba, baba cho hấn quay lại được không? Con không muốn người khác.”

“Không được.”

“Baba ~ “

“Ta nói không được là không được, người làm nũng cũng vô ích.”

“Ô...” Phải dùng tuyệt chiêu. Một bĩu môi, hai chuẩn bị khóc lớn.

“Người —!! Âu Dương Ngoạt, ta nói cho người biết, cho dù hôm nay người có khóc ta cũng sẽ không đồng ý cho An Húc Nhiên quay lại. Có nghe không Âu Dương Ngoạt, người có lấy nước mắt uy hiếp ta cũng vô dụng.”

Năm phút sau...

“Âu Dương Ngoạt, người cầm miệng cho ta! Nếu người còn khóc nữa ta liền ném người ra ngoài!” Âu Dương Thần Tu bắt đầu nói năng lộn xộn.

Hai mươi phút sau...

“Người thật sự muốn hấn quay lại như thế?” Bảo bối! Ta thật sự không nên nói cho người biết, Âu Dương Thần Tu trong lòng có chút ăn giấm.

Âu Dương Ngoạt không để ý tới hấn tiếp tục oa oa khóc lớn. Âu Dương Thần Tu đau đầu xoa huyệt thái dương, bắt đầu dĩ nói. “Được rồi, người thắng. Ta sẽ cho An Húc Nhiên quay lại.” Nói xong liền mở cửa phòng, phân phó thủ hạ bên ngoài. “Người lập tức gọi điện sang Anh, bảo bọn họ đưa An Húc Nhiên đến đây.” Sau đó không đợi đối phương trả lời, liền ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Trong phòng, Âu Dương Ngoạt vẫn còn đang khóc ầm ĩ, Âu Dương Thần Tu hống không được mà hung cũng không xong. “Người có nghe thấy không, ta đã cho An Húc Nhiên quay lại rồi mà người còn khóc cái gì?”

Âu Dương Ngoạt nức nở, bộ dáng chọc người yêu thương nói. “...Ô...ô...Baba...Ô ô...Con đau đầu...”

Nghe Âu Dương Ngoạt nói, Âu Dương Thần Tu tức thiếu chút nữa ngất xỉu.

Tin tức Âu Dương Ngoạt bị tai nạn cũng không có nhiều người biết. Âu Dương Bạc Tang rất lo lắng cho đứa cháu yêu, mấy lần muốn đến Nhật xem bệnh tình Âu Dương Ngoạt nhưng vì một số nguyên nhân ngăn trở mà không đi được.

Thời gian một ngày tiếp một ngày trôi đi, nháy mắt Âu Dương Ngoạt nằm viện đã được một tháng.

Tình trạng Âu Dương Ngoạt rất ổn định, xương gãy cũng từ từ nối lại, tất cả đều rất bình thường. Suốt ngày nằm trên giường làm Âu Dương Ngoạt hết sức buồn bực, cậu cả ngày ầm ĩ với Âu Dương Thần Tu, đòi ra ngoài, đòi về nhà.

Âu Dương Thần Tu hiện giờ không có biện pháp với cậu, chỉ phải đồng ý yêu cầu của cậu, cho nên hôm nay chính là ngày Âu Dương Ngoạt xuất viện. monganhlau.wordpress.com

Hiện tại đã là trung tuần tháng hai, học viện đã sớm khai giảng. Bất quá Âu Dương Ngoạt bây giờ là người quản lý học viện, cho nên không có lão sư nào dám đi hỏi tại sao khai giảng lâu như vậy mà Âu Dương Ngoạt vẫn chưa đi học.

Trước kia vì Âu Dương Ngoạt không muốn phô trương nên mỗi khi cậu nghỉ Âu Dương Thần Tu sẽ kêu An Húc Nhiên gọi điện thoại xin phép, nhưng hiện giờ toàn bộ lão sư đều biết thân phận Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu cũng lười làm vậy.

Tình huống hiện tại đối với Âu Dương Ngoạt mà nói không phải chuyện tốt, địch nhân ẩn chỗ tối hiển nhiên là muốn mạng của cậu. Thế nên Âu Dương Thần Tu cấm bất cứ kẻ nào tới thăm, ngoại trừ Âu Dương Sóc, không ai biết tâm trí Âu Dương Ngoạt biến thành trẻ con. Nếu để những người muốn gây bất lợi cho cậu biết, Âu Dương Ngoạt sẽ lần thứ hai lâm vào nguy hiểm.

85. Chương 85

An Húc Nhiên lái xe đến đợi dưới bệnh viện, Âu Dương Thần Tu đẩy xe lăn con trai đi thang máy xuống lầu.

Hôm trước Âu Dương Thần Tu cho người gọi điện thoại đặc xá, tối hôm sau An Húc Nhiên đã đến Nhật Bản. Khác với khi về Anh, khi quay lại có thể nói là hoàn toàn thay đổi. An Húc Nhiên mặt mũi bầm dập, trên người đầy vết thương và vết bầm tím. Chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi mà đã biến thành như vậy, nếu không nhờ Âu Dương Ngoạt phỏng chừng cuộc đời hắn sẽ kết thúc trong căn cứ huấn luyện Bồn gia.

Dưới lầu đậu sẵn hai chiếc xe, vệ sĩ đi phía sau Âu Dương Thần Tu lập tức chạy lên mở cửa chiếc xe phía trước, Âu Dương Thần Tu bế Âu Dương Ngoạt lên xe.

Vệ sĩ thu xe lăn bỏ vào cốp xe, thấy xe Âu Dương Thần Tu sắp chạy đi, bọn họ cũng nhanh chóng lên xe chạy theo.

Người hầu trong biệt thự trước kia đều là do Âu Dương Sóc phái đến. Nhưng bây giờ, Âu Dương Thần Tu đã đổi toàn bộ thành người Bồn gia. Bất quá để phòng ngừa phức tạp, Âu Dương Thần Tu không muốn có quá nhiều người biết chuyện Âu Dương Ngoạt, cho dù là người Bồn gia. Bởi vậy, hiện giờ trong biệt thự cũng không có nhiều người hầu.

Bế Âu Dương Ngoạt xuống xe, vệ sĩ đã đem xe lăn đặt sẵn trước mặt Âu Dương Thần Tu. Hắn để cậu ngồi lên xe rồi đẩy vào nhà.

Về đến nhà Âu Dương Ngoạt ngược lại rất ngoan, tuyệt không ầm ĩ, chỉ là đôi mắt mở to, không lúc nào không nhìn Âu Dương Thần Tu, nếu hắn rời khỏi phạm vi tầm mắt Âu Dương Ngoạt liền trượt xe lăn đuổi theo.

Bữa cơm trưa đầu tiên sau khi về nhà, Âu Dương Ngoạt phá lệ không ồn ào bắt Âu Dương Thần Tu đút, cậu yên lặng ngồi bên cạnh baba ăn cơm.

Âu Dương Thần Tu luôn tỉ mỉ quan sát Âu Dương Ngoạt, biểu hiện hôm nay của cậu làm hắn lấy làm kỳ lạ. Hắn phát hiện khi có người xa lạ Âu Dương Ngoạt tuyệt không bộc lộ ra bản tính trẻ con. Trừ bỏ Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Bạc Tang, An Húc Nhiên, Âu Dương Sóc, Hà Tề, những người khác căn bản nhìn không ra Âu Dương Ngoạt hiện tại và Âu Dương Ngoạt trước kia có gì khác nhau.

Đồng dạng mặt không đổi sắc, đồng dạng trầm mặc ít lời, Âu Dương Thần Tu gần như có ảo giác, chẳng lẽ bảo bối thật sự khôi phục? Bất quá khi một mình ở chung với con trai, ảo tưởng của hắn một lần nữa tan biến. Một tiếng lại một tiếng baba, khi thì làm nũng, khi thì trong mắt lóe lên gian trá, thấy cậu như vậy Âu Dương Thần Tu lại bắt đầu đau đầu.

Dùng cơm xong cũng nên xử lý chính sự, hôm nay Âu Dương Thần Tu muốn xử lý người hầu bị bắt một tháng trước.

Dưới biệt thự có một tầng hầm chứa đồ, người hầu hành động khả nghi kia bị nhốt ở đó.

“Gọi người mở cửa tầng hầm, ta muốn đến xem người kia!” Âu Dương Thần Tu nói với An Húc Nhiên phía sau.

An Húc Nhiên gật gù rồi lập tức xoay người rời đi.

Ngay lúc Âu Dương Thần Tu nhắc chân chuẩn bị đi tầng hầm thì cảm thấy áo bị giữ chặt.

Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy bảo bối một tay cầm bánh ngọt nhét vào miệng, một tay gắt gao túm chặt áo mình. “Ta chỉ đi một lúc thôi, bảo bối ở đây đợi ta được không?” monganhlau.wordpress.com

Lắc đầu. “Không muốn!” Ngữ khí kiên quyết

“...” Một tháng ở bệnh viện Âu Dương Thần Tu đã lĩnh giáo qua bản tính bướng bỉnh của cậu, cho dù hắn phản đối nhưng đến cuối cùng người thảm bại vẫn là hắn, thôi, cứ thỏa hiệp cho xong việc. Đấu tranh với loại không biết sợ này không bằng để cậu muốn thế nào được thế đó đi.

“Người thật sự muốn đi? Nếu lát nữa có bị dọa cũng không cho phép khóc!” Dẫn người đi cũng được, nhưng chúng ta phải bàn điều kiện trước.

“Dạ!”

Trong ‘lịch sử’ của Âu Dương Ngoạt không có gì có thể dọa cậu khóc. Trong tiềm thức của cậu, Âu Dương Thần Tu là người thân thiết nhất, cho nên hắn tức giận Âu Dương Ngoạt sẽ sợ, nhưng những người khác thì không. Tuy tâm trí Âu Dương Ngoạt bây giờ giống như trẻ con, ký ức khi còn bé có chút hỗn loạn nhưng bản tính của cậu vẫn không có gì thay đổi. Sau khi hai cha con nói điều kiện xong Âu Dương Thần Tu liền mang theo cậu xuống tầng hầm.

Tầng hầm không u ám như trong tưởng tượng, bên trong sáng ngời giống như ban ngày.

Tầng hầm này Âu Dương Thần Tu chưa từng dùng qua, Âu Dương Ngoạt thì căn bản không cần dùng đến, cho nên ở đây cái gì cũng không có, nếu có cũng chỉ có một người hầu nữ bị giam bên trong.

Bởi vì Âu Dương Thần Tu không nói gì xử lý thế nào, nên hầu nữ kia hiện tại mà nói hoàn hảo không chút tổn hao, bất quá lát nữa có còn như vậy hay không thì khó nói.

Hầu nữ biểu tình rất thản nhiên khi thấy Âu Dương Thần Tu đến, bất quá khi tầm mắt hạ xuống Âu Dương Ngoạt ngồi trên xe lăn thì rõ ràng xuất hiện một tia khiếp sợ. Nhưng ả che dấu rất khéo, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục bình thường. Đáng tiếc ả đã đánh giá thấp Âu Dương Thần Tu, những biểu cảm của ả vừa rồi Âu Dương Thần Tu đều thu hết vào trong mắt.

“Có tra ra thân phận cô ta không?” Âu Dương Thần Tu hỏi An Húc Nhiên.

“Cô ta không có bất cứ thân phận gì, kể cả vân tay cũng không có.” An Húc Nhiên trả lời.

“Ý người là cô ta giống như ‘Mẹ’ của Bốn gia.” Đây là câu khẳng định.

Một phức tạp tình báo cho nên bọn họ có rất nhiều thân phận, nhưng lại hoàn toàn không có thân phận thật sự, bởi vì bọn họ là người không tồn tại. Ai cũng biết vân tay mỗi người đều là độc nhất vô nhị, và

người không tồn tại thì làm sao có vân tay? Khi trở thành ‘Mộ’, Bồn gia sẽ dùng dụng cụ đặc biệt xóa dấu vân tay của bọn họ...

Âu Dương Thần Tu đánh giá hầu nữ trong chốc lát rồi nói. “Vừa rồi khi thấy Ngoạt nhi người có vẻ rất khiếp sợ, ta có thể cho rằng chuyện lần này có liên quan đến người không?” Trong thời gian Âu Dương Ngoạt hôn mê, Âu Dương Thần Tu thông báo ra bên ngoài là tình trạng Âu Dương Ngoạt rất nguy kịch, như vậy sẽ có tác dụng bảo hộ.

Hầu nữ này cảm thấy khiếp sợ cũng đúng, bọn họ luôn nhận định Âu Dương Ngoạt sắp chết. Nhưng sở dĩ Âu Dương Thần Tu nhận định người hầu nữ này có liên quan đến chuyện này là vì thân phận cô ta.

“Đúng thì thế nào?” Ở đây mấy tháng, cô xem như biết rõ năng lực Âu Dương Thần Tu cho nên cũng không có ý định giấu diếm.

Tin tức này cũng không khiến người ta ngoài ý muốn, Âu Dương Thần Tu vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Hắn không nổi giận, không xúc động, chỉ lẳng lặng nhìn hầu nữ sau đó ngữ khí không chút phập phồng nói. “Người nói chuyện rất dứt khoát, bất quá ta không cho rằng một mình người có thể hoàn thành chuyện này, nói đi, còn có ai giúp người?” Âu Dương Thần Tu hiểu quá rõ loại người này, bọn họ sẽ không bán đứng chủ nhân của mình. Âu Dương Thần Tu cũng không định phí nước bọt, bây giờ hắn chỉ muốn bắt một số tôm cua tham dự chuyện này.

Về phần người sau màn kia...cuối cùng cũng sẽ hiện thân thôi.

“Thân phận thủ hạ của người cũng giống như ta, người nghĩ xem, khi bọn họ gặp phải tình cảnh giống ta hiện giờ bọn họ sẽ làm thế nào?” Hầu nữ vô biểu tình nói. monganhlau.wordpress.com

“Xem ra người biết không ít chuyện Bồn gia! Bất quá người nên biết, ta có hơn một ngàn biện pháp để người mở miệng. Chỉ cần cần thiết, cho dù có là phụ nữ ta cũng sẽ không nương tay.”

Hầu nữ nhún nhún vai. “Ta mỗi mắt mong chờ.”

Âu Dương Thần Tu biểu tình trở nên lạnh lùng, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm hầu nữ, sau đó ra lệnh thủ hạ. “Tháo xương bánh chè của ả ra, ta muốn ả vĩnh viễn ngồi một chỗ, có muốn trốn cũng trốn không được.” Như vậy hắn mới có thể an tâm chơi đùa.

Đừng xem thường người bên cạnh Âu Dương Thần Tu, bọn họ đều được huấn luyện làm sát thủ, nhưng vì yêu cầu Bồn gia quá nghiêm khắc nên bọn họ không thể gia nhập vào ‘Ấm’. Bọn họ xem như nửa sát thủ, biết rõ cấu tạo cơ thể con người, cho nên tháo xương bánh chè là chuyện quá dễ dàng. Bọn họ không phải người bình thường, nên dù có ra tay tàn nhẫn với một phụ nữ cũng không có gì đáng nói.

Trong tầng hầm, trừ bỏ người bây giờ còn nhiều thêm một chiếc xe đẩy màu bạc. Không biết thủ hạ Âu Dương Thần Tu từ đâu tìm tới, trên xe tất cả đều là dụng cụ giải phẫu.

Đầu gối hầu nữ trong nháy mắt bị dao giải phẫu vẽ hai đường, toàn bộ tầng hầm lập tức vang lên tiếng thét chói tai.

Âu Dương Thần Tu nhìn con trai bên cạnh, Âu Dương Ngoạt lúc này tựa như xem TV, vẻ mặt thờ ơ, đôi mắt trong suốt không chút dao động.

Máu từ hai đầu gối hầu nữ không ngừng phun ra, kèm theo đó là tiếng thét thảm thiết như muốn xé màng tai. Âu Dương Ngoạt vẫn bình chân như vại ăn bánh ngọt còn đang dang dở của mình.

Xương bánh chè bị người dùng dao gọt giống như gọt gỗ, đau đớn một lần lại một lần truyền khắp toàn thân. Hầu nữ đau đến toàn thân phát run, ả thật sự muốn cứ như vậy ngất đi. Tiếng kêu thảm thiết phá tan yên tĩnh, tay bắt chặt vào ghế, móng tay gãy đoạn, máu chảy ra...

Nhìn trong chốc lát Âu Dương Thần Tu mới mở miệng. “Nói đi? Còn có ai tham dự? Chuyện này đối với người mà nói đâu phải cơ mật gì. Ta cũng không hỏi người sau màn sai khiến người, ta chỉ hỏi chuyện này còn có ai tham dự. Chỉ cần người nói ra ta sẽ cho người thêm thuốc tê, như vậy người có thể giảm bớt thống khổ.” Đương nhiên không thể không tra tấn, cô phải bị tra tấn đến tàn phế Âu Dương Thần Tu mới bỏ qua.

“Đây mới là bản chất thật của người!” Bị Âu Dương Thần Tu ngày thường ôn nhu đánh lừa, bây giờ cô mới nhìn rõ người đàn ông này, là một người đàn ông vô cùng tàn nhẫn!

Âu Dương Thần Tu nở nụ cười, bất quá nụ cười làm cho người ta không ảm nổi. Hắn nhún nhún vai. “Những lời này ta đã nghe đến ngán, những người gặp cảnh ngộ như người đều nói ta như vậy.”

Sắc mặt vì đau đớn mà tái nhợt, mồ hôi tiết ra thấm ướt quần áo, tóc trên trán cũng ướt đầm. Hầu nữ yếu ớt nói. “Vậy...người quả thật...nghiệp chương nặng nề.”

“Đứng chỗ cao không tránh được tội nghiệt sâu!” Âu Dương Thần Tu nói xong xoay xe lăn Âu Dương Ngọa lại đối diện với mình, hắn ngồi xổm xuống, dịu dàng lau bỏ dính trên miệng Âu Dương Ngọa. “Không phải cũng cùng một dạng với người sai khiến người sao!”

Hắn chỉ tàn nhẫn với người tổn thương con hắn, nếu so với người sau lưng sai khiến cô ta, Âu Dương Thần Tu còn cao thượng hơn nhiều.

“Ta hỏi lại một lần nữa, chuyện này rốt cuộc có ai tham dự?” Những lời này rất ôn hòa, bởi vì Âu Dương Thần Tu đang nhìn mặt Âu Dương Ngọa.

“Không phải người đã biết câu trả lời rồi sao?” Hầu nữ không chút do dự trả lời.

Âu Dương Thần Tu không để ý đến lời của cô, hắn sùng nịch hỏi Âu Dương Ngọa. “Đi lên được không? Ta gọi người chuẩn bị bánh ngọt mà người thích nhất.”

“Baba thì sao?” Bánh ngọt tuy hấp dẫn nhưng điều kiện tiên quyết là Âu Dương Thần Tu phải theo cậu đi lên.

“Ta còn muốn ở đây nói chuyện với cô ta, người theo An Húc Nhiên đi lên được không?” Cái gọi là nói chuyện cũng không hẳn là dùng miệng nói.

“Con cũng muốn ở đây!” Bánh ngọt và baba, cậu lựa chọn cái sau.

Nếu bảo bối yêu cầu ở lại thì hắn cũng không cũng không nói gì nữa, hắn quay sang nhìn hầu nữ kia ra lệnh. “Đem răng của cô ta từng cái từng cái nhỏ xuống cho ta, nhỏ đến khi nào cô ta chịu nói mới thôi! A, đúng rồi, cẩn thận đừng làm lưỡi cô ta bị thương, cô ta còn phải dùng nó để nói chuyện đấy!”

Lúc này, một người đàn ông đứng bên cạnh lấy kim sắt trên xe đẩy, từng bước từng bước đi về phía hầu nữ.

“A —!!” Tiếng kim sắt nhỏ răng và tiếng rên rỉ thảm thiết của phụ nữ vang lên không dứt bên tai.

Mùi máu tanh tràn ngập trong tầng hầm khép kín.

Sắc mặt hầu nữ càng lúc càng tái nhợt, lông mi run run không biết là vì mồ hôi hay nước mắt mà trở nên ẩm ướt. Kim sắt ở trong miệng cô lần lượt xé rách lợi, sau đó kéo răng ra, máu và nước bọt chảy xuôi ra ngoài, đọng lại trên áo và trên váy cô... monganhlau.wordpress.com

Tiếng lách cách vang lên, cái răng thứ ba đã nằm trên khai.

“Với sự thông minh của người, kỳ thật người đã sớm hoài nghi rồi đúng không?” Thanh âm suy yếu của hầu nữ vang lên trong tầng hầm trống trải. Tuy rằng thanh âm của cô rất nhỏ rất mỏng manh, nhưng trong không gian yên tĩnh thế này lại truyền vào tai mọi người không sót một chữ.

“Vậy thì sao?” Tuy hắn có hoài nghi một số người, nhưng hắn muốn nghe chính miệng cô nói.

“Vậy người còn muốn biết cái gì ở ta? Bất quá nếu người muốn ta nói vậy thì ta sẽ nói! An Húc Nhiên bên cạnh người chính là người tham dự! Nếu không tại sao ta ở đây lâu như vậy mà hắn không phát hiện?! Còn có...”

86. Chương 86

“Cô nói vậy!” Âu Dương Thần Tu chưa lên tiếng, ngược lại Âu Dương Ngọa bên cạnh hắn đã hét lên.

“Tôi không nói vậy! Tiểu thiếu gia, cậu bị hấn lừa, còn có Âu Dương Sóc, lúc trước là hấn đưa tôi đến đây, nếu không làm sao tôi có cơ hội tiếp cận cậu!” Hầu nữ nhìn chăm chăm Âu Dương Ngoạt nói dối.

“Tiếp tục!” Âu Dương Thần Tu vừa trấn an Âu Dương Ngoạt vừa hạ lệnh.

“A —!!” Kim sắt lại một lần nữa vói vào khoang miệng, tiếng kêu thảm thiết lại một lần nữa vang lên.

Âu Dương Thần Tu nhìn An Húc Nhiên sắc mặt trắng bệch đứng đó, một cử động cũng không dám. “An Húc Nhiên, người đi lên trước đi, thuận tiện gọi điện thoại kêu Âu Dương Sóc tới đây!”

“Vâng!”

Chờ An Húc Nhiên đi rồi Âu Dương Ngoạt mới lôi kéo tay Âu Dương Thần Tu, nghiêm túc nói: “Không phải hấn!”

Âu Dương Thần Tu nhéo nhéo mặt cậu. “Ừ, ta biết!” An Húc Nhiên trước kia là trợ thủ đắc lực của Âu Dương Thần Tu, hấn sao lại không biết chuyện này không liên quan đến An Húc Nhiên.

Mùi máu càng ngày càng đậm, trong mắt Âu Dương Ngoạt lóe ra cái gì đó. Cậu từ từ trượt xe lăn đến gần hầu nữ, thủ hạ Âu Dương Thần Tu bởi vì cậu tới gần mà ngưng tra tấn, người nọ và Âu Dương Thần Tu cùng lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi ghét nhất loại người hăm hại người khác!” Âu Dương Ngoạt lạnh lùng nói.

“Tôi không hăm hại ai hết, những gì tôi nói đều là sự thật!” Phun máu trong miệng, hầu nữ tiếp tục nói: “Chú của cậu tham dự! Tình nhân của chú cậu cũng tham dự! Không phải hôm đó chính Hà Tề gọi cậu ra ngoài sao? Không phải hôm đó chính Hà Tề mang cậu đến địa điểm chúng ta sắp đặt trước sao?”

“Tại sao đến bây giờ cô vẫn còn muốn hăm hại người khác? Tuy tôi không thích Âu Dương Sóc vì hấn thường xuyên đoạt đồ chơi của tôi, còn lừa tôi kêu hấn là chú, nhưng cô không nên hăm hại hấn!” Âu Dương Ngoạt quay đầu nhìn thoáng qua Âu Dương Thần Tu, sau đó cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi lại nói tiếp: “Tuy rằng hôm đó Hà Tề muốn giết tôi nhưng cuối cùng hấn cũng không có làm như vậy.”

Những lời này tựa như một quả bom hạng nặng nổ tung trong tầng hầm, Âu Dương Thần Tu không thể tin nhìn Âu Dương Ngoạt, hấn quả thực không có cách nào diễn tả tâm tình hiện tại của mình!

“...” Hầu nữ không lên tiếng, cô nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mặt. Khâm phục cậu can đảm, khâm phục cậu có lòng bao dung. Biết rõ người bên cạnh muốn giết mình thế nhưng cậu không trả thù, đã vậy còn che chở đối phương.

Càng tới gần hầu nữ mùi máu càng nặng, Âu Dương Ngoạt dần dần hưng phấn. Tuy tâm trí cậu vẫn là trẻ con nhưng bản năng khắc sâu trong linh hồn vẫn tồn tại như cũ.

Khi Âu Dương Thần Tu phát hiện cảm xúc Âu Dương Ngoạt bất thường, hấn nhanh chóng đi qua kéo cậu về bên cạnh mình. Nhưng Âu Dương Thần Tu chưa kịp hành động thì Âu Dương Ngoạt đã bẻ gãy bàn tay hầu nữ.

Tiếng xương cốt gãy vang lên, mu bàn tay hầu nữ lập thành góc vuông chín mươi độ.

Hầu nữ đau đớn thét lên, Âu Dương Ngoạt xoay xe lăn lại nhìn Âu Dương Thần Tu: “Baba, con khát!” Khi Âu Dương Ngoạt xoay đầu lại, Âu Dương Thần Tu thấy rõ ràng, một tia quang mang thị huyết chưa kịp biến mất trong mắt cậu.

Cũng tốt, hiện tại Âu Dương Thần Tu có chuyện muốn hỏi cậu. “Lại đây!” Hấn khôi phục tinh thần hướng Âu Dương Ngoạt vẫy tay. Chờ Âu Dương Ngoạt đến, hấn ném lại cho thủ hạ một câu xử lý sạch sẽ liền đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Tại cửa tầng hầm, Âu Dương Thần Tu bế Âu Dương Ngoạt sau đó bước nhanh rời đi. An Húc Nhiên đứng trong phòng khách thấy lão gia nổi giận đùng đùng ôm tiểu thiếu gia đi vào, nói với hấn một câu rót nước liền đi thẳng lên lầu.

Đặt Âu Dương Ngoạt lên giường, Âu Dương Thần Tu ngữ khí không tốt nói: “Tại sao không nói cho ta biết?” Ý hấn chính là chuyện Hà Tề.

“... Con quên.” Trong tiềm thức Âu Dương Ngạc vốn muốn tự mình xử lý cho nên không nói ra.

“Thật?” Tuy không tin nhưng Âu Dương Thần Tu cảm thấy với tâm tính trẻ con hiện giờ của Âu Dương Ngạc hẳn cũng không hỏi được cái gì.

“Dạ.” Âu Dương Ngạc gật gật đầu. “Baba, con muốn uống nước!”

“Đợi một lát An Húc Nhiên sẽ mang lên!” Vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa, sau đó An Húc Nhiên bưng nước đẩy cửa đi vào. monganhlau.wordpress.com

Lúc An Húc Nhiên đưa nước cho Âu Dương Ngạc, Âu Dương Thần Tu mặt âm trầm hỏi: “Âu Dương Sóc tới chưa?”

“Đang trên đường đến! Sóc thiếu gia và Tề tiên sinh cùng đến.”

Nghe thế, Âu Dương Thần Tu nguy hiểm nheo mắt lại.

*

Khi Âu Dương Sóc và Hà Tề vào cửa thì thấy hai cha con Âu Dương Thần Tu ngồi ở phòng khách, Âu Dương Ngạc nằm gối đầu lên chân Âu Dương Thần Tu xem phim hoạt hình.

“Lão ca, anh tìm em?” Âu Dương Sóc vừa đi qua vừa hỏi.

Âu Dương Thần Tu quay đầu, tầm mắt dừng trên người Âu Dương Sóc một lúc rồi sau đó chuyển sang Hà Tề bên cạnh, cuối cùng như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt, ngữ khí đậm mặc phún phó An Húc Nhiên. “Dẫn hắn đi gặp cô ta.”

Hôm nay nhìn Âu Dương Thần Tu không khác gì mọi ngày, nhưng trực giác nói cho Âu Dương Sóc biết, hôm nay không khí bất thường, tâm tình Âu Dương Thần Tu không tốt, thậm chí có chút hung ác. Không biết có phải hấn ảo giác hay không...

Dù có nghi vấn Âu Dương Sóc thủy chung vẫn duy trì im lặng, cái gì cũng không hỏi đi theo An Húc Nhiên đến tầng hầm. Âu Dương Sóc vốn yêu cầu Hà Tề ở lại phòng khách, nhưng Hà Tề dường như cũng cảm giác được cái gì đó, sợ hãi không dám đối mặt Âu Dương Thần Tu nên cố ý đi theo Âu Dương Sóc.

Chờ bọn họ đi rồi Âu Dương Ngạc mới mở miệng. “Baba...”

“Chuyện này người đừng quản, ta tự có chừng mực. An Húc Nhiên là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng, ta không hy vọng người cầu tình cho người thứ hai!” Muốn hắn dễ dàng buông tha Hà Tề hẳn là không được. Hắn chỉ có thể nhìn mặt mũi phân gia mà hạ thủ lưu tình chút.

“...” Âu Dương Ngạc không nói nữa. Tuy tâm trí cậu thay đổi nhưng tính cách vẫn không cách nào thay đổi. Cậu cầu tình cho An Húc Nhiên là bình thường, bởi vì cho dù là Âu Dương Ngạc trước kia cũng sẽ làm như vậy. Nhưng muốn cậu cầu tình cho Hà Tề như An Húc Nhiên là không có khả năng, cậu không phải thánh nhân, cũng không phải người hiền lành. Sẽ không ai vì một người không mấy thân thiết mà đi ‘xen vào việc của người khác’

Nói thực ra tinh thần Âu Dương Ngạc hiện giờ không tốt lắm, bằng không Âu Dương Thần Tu cũng sẽ không để cậu nằm sofa. Thời gian gần đây Âu Dương Ngạc bắt đầu xuất hiện triệu chứng hoa mắt, cậu luôn cảm thấy dây thần kinh thành thịch nhẩy lên, bên trong cũng ần ần đau.

“Ta ôm người lên lầu nghỉ ngơi được không?” Thanh âm ôn nhu Âu Dương Thần Tu lúc gần lúc xa khiến cậu càng thêm buồn ngủ. mon

ganhlau.wordpress.com

“Không đi! Ồn!”

“Không ai dám lên lầu làm ồn đâu, ta ôm người đi ngủ được không, khi nào ngủ dậy ta sẽ kêu bọn họ làm thức ăn Ngạc nhi thích?” Âu Dương Ngạc tinh thần không tốt cần phải nghỉ ngơi nhiều. Âu Dương Thần Tu nghĩ tất cả biện pháp dỗ dành cậu.

“...Ừm...Ồn! Baba, có cái gì đó kêu ong ong trong lỗ tai con.”

“...” Âu Dương Thần Tu còn chưa biết Âu Dương Ngoạt bắt đầu ừ tai, đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện loại tình huống này cho nên Âu Dương Thần Tu không biết.

Lúc này Âu Dương Sóc quay lại. Nhưng khác vừa rồi, sắc mặt hắn không tốt lắm, Hà Tề bên cạnh mặt cũng trắng bệch, đôi mắt không có tiêu cự, hiển nhiên là khiếp sợ quá độ.

“Lão ca...”

Không đợi hắn nói hết lời Âu Dương Thần Tu đã mở miệng. “Cậu thấy thế nào?”

“...Em không biết...” Đúng vậy, hắn không biết. Trước kia hắn nghi ngờ, và bây giờ đủ loại chứng cứ chứng minh nghi ngờ của hắn. Hắn không biết đây rốt cuộc là thật hay giả, hắn không biết phải làm thế nào. Đầu óc hắn rất loạn, hắn không biết nếu đây là sự thật thì hắn phải đối mặt Hà Tề như thế nào? Hai người phải ăn nói với Âu Dương Thần Tu ra sao...

“Sóc, không phải em, thật sự không phải em. Em không nhớ gì cả, sao lại thế này? Sao lại thế này?” Hà Tề rất hoảng loạn, rất sợ hãi. Hiện giờ có đủ loại chứng cứ chứng minh hắn là đầu sỏ gây tội hại Ngoạt thiếu gia, nhưng trong đầu hắn một chút ấn tượng cũng không có. Không phải bọn họ mới quen một ngày thì Ngoạt thiếu gia xảy ra chuyện sao? Tại sao hắn không có ký ức về ngày hôm đó?

Thấy người yêu chân tay luống cuống Âu Dương Sóc đau lòng nắm chặt tay Hà Tề an ủi, mặc kệ Hà Tề làm gì bây giờ cũng không thể kết luận. Bởi vì hắn mất trí nhớ, hắn không nhớ mình đã làm gì, Âu Dương Sóc muốn nghe chính miệng Hà Tề nói ra tất cả. Âu Dương Sóc muốn hỏi Hà Tề tại sao làm như vậy! Âu Dương Sóc tin tưởng Hà Tề nhất định có nỗi khổ. Bất quá, vấn đề nên lo lắng bây giờ là làm thế nào ứng phó Âu Dương Thần Tu...

Âu Dương Thần Tu không có ý tứ mở miệng, hắn chỉ cúi đầu nhìn Âu Dương Ngoạt đang nằm gối lên chân mình, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu mềm mại của cậu.

Không phải Âu Dương Thần Tu chưa từng nghĩ đến việc xử lý Hà Tề như thế nào, nhưng chuyện này không đơn giản như trong tưởng tượng.

Xử lý Hà Tề không khác gì xử lý Âu Dương Sóc, cho dù là ai cũng không thể chấp nhận người yêu của mình bị thương tổn. Âu Dương Sóc không tham dự và cũng không hay biết gì về chuyện này cho nên Âu Dương Thần Tu sẽ không làm gì hắn. Hơn nữa cha Âu Dương Sóc và cha Âu Dương Thần Tu là anh em tối thân thiết, hắn không nhìn mặt tăng (hòa thượng, nhà sư) cũng phải nhìn mặt phật, cộng thêm quan hệ giữa Hà Tề và Âu Dương Sóc... Âu Dương Thần Tu không thể quá vô tình.

Hiện giờ thế lực phân gia khá cân đối, nếu vì Hà Tề mà phá hủy cân bằng đối với hắn mà nói cũng là một chuyện phiền phức. Nếu Âu Dương Sóc là địch Bồn gia thì chuyện này giải quyết quá dễ, Âu Dương Thần Tu mâu thuẫn tại điểm này, hắn không thể đối bọn họ quá mức tàn khốc và hắn cũng không thể dễ dàng buông tha cho Hà Tề.

“Cho em chút thời gian được không lão ca, em muốn tìm cách để Hà Tề nhớ lại, em muốn nghe chính miệng em ấy nói ra tất cả mọi chuyện!” Không thể thích ứng với sự im lặng Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc quyết định mở miệng trước.

“Sau đó thế nào?”

“Em sẽ cho anh một công đạo!” Để ổn định Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Sóc chỉ có thể cho hắn một cái hứa hẹn.

Âu Dương Sóc biết chuyện này không dễ dàng gì mà qua được. Hắn biết quan hệ cầm kị của hai cha con, cũng biết Âu Dương Ngoạt có địa vị thế nào trong lòng Âu Dương Thần Tu. Nếu Hà Tề gặp phải loại chuyện này, hắn cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì đừng nói chỉ người thủ đoạn tàn nhẫn như Âu Dương Thần Tu. Ngẫm lại thủ đoạn trước kia Âu Dương Thần Tu trả thù những phân gia đắc tội hắn...bây giờ người hắn xem như trân bảo bị thương tổn, Âu Dương Sóc chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

Một giọt lại một giọt chất lỏng ẩm áp tích trên quần, Âu Dương Thần Tu vừa cúi đầu liền thấy máu mũi Âu Dương Ngoạt không ngừng chảy ra. Âu Dương Thần Tu vội vàng lật cậu nằm thẳng lại, đồng thời phân phó An Húc Nhiên lấy khăn lấy nước. Chỉ trong nháy mắt, không khí áp lực vừa rồi biến mất không thấy.

Hiện giờ Âu Dương Ngoạt ù tai rất nghiêm trọng, cậu không nghe được Âu Dương Thần Tu nói gì cả, chỉ thấy môi hần mấp máy mà thôi. mon

ganhlau.wordpress.com

“Baba? Ba nói cái gì?”

“Người không nghe ta nói gì sao?” Giờ phút này Âu Dương Thần Tu mới phát hiện cậu không thích hợp. “Đừng ngủ bảo bối, đừng ngủ, ta gọi bác sĩ đến kiểm tra cho người được không?” Âu Dương Thần Tu đã không còn bình tĩnh như vừa rồi, hấn sợ, sợ bệnh tình Âu Dương Ngoạt đột nhiên chuyển xấu.

Máu đỏ sậm từ lỗ mũi không ngừng chảy ra ngoài, Âu Dương Thần Tu cầm khăn ướt lau cho Âu Dương Ngoạt, An Húc Nhiên đã gọi điện thoại cho bác sĩ. Nhìn Âu Dương Ngoạt như vậy Âu Dương Sóc còn thấy vô cùng kinh hãi chớ nói chi Âu Dương Thần Tu. Mặc kệ Hà Tề có tham dự hay không hấn vẫn cầu nguyện Âu Dương Ngoạt bình an. Nếu cậu xảy ra chuyện gì, như vậy tương lai sẽ thật đáng sợ.

Cứ nhìn Âu Dương Thần Tu bây giờ sẽ biết. Đôi mắt hấn nhìn Âu Dương Sóc hung ác như ma vương, gương mặt anh tuấn lạnh lùng khiến người ta kinh sợ. “Ta cho người thời gian bốn tháng khôi phục ký ức cho hấn! Nếu không được ta sẽ không đợi nữa!” Âu Dương Thần Tu chưa bao giờ là quân tử, cho nên hấn không tin phục cái gì quân tử trả thù mười năm không muộn, hôm nay hấn có thể hạ quyết định này đã xem như nề mặt phân gia.

“...Em đã biết.” Âu Dương Sóc cảm thấy mình lúc này cỡ nào nhỏ bé, cỡ nào bất lực. Thế lực khổng lồ Bồn gia đã ép hấn không thở nổi, bây giờ còn thêm Âu Dương Thần Tu... Cầu nguyện, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện, nếu chuyện này là thật, có lẽ Âu Dương Ngoạt chính là cứu chuộc duy nhất của bọn họ...

“Trước khi tôi thay đổi ý mang theo hấn” Nhìn Hà Tề. “Cút về phân gia cho tôi!” Với tình huống hiện giờ Âu Dương Ngoạt không thể nghi ngờ là kích thích cực đại với Âu Dương Thần Tu. Hấn không biết, nếu lại nhìn thấy Hà Tề hấn còn có thể đợi bốn tháng hay không...

87. Chương 87

Có người nói: thời gian tựa như dòng nước trôi đi, không lưu luyến cũng không bao giờ trở lại...

Thời gian ba tháng Âu Dương Thần Tu cho Âu Dương Sóc nhaoáng cái đã hết...

Bây giờ là tháng sáu, trời bắt đầu vào hạ. Không khí buổi sáng luôn mát mẻ, bầu trời xanh lam, một đám lại một đám mây trắng bay qua bầu trời. Mùa hạ ở đây không nóng, ánh nắng vô cùng ấm áp, xung quanh biệt thự nở đầy hoa, bãi cỏ cũng được tân trang, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy một mảnh xanh biếc.

Hai chân Âu Dương Ngoạt gần như khôi phục, hiện giờ cậu không phải ngồi xe lăn nữa. Đầu cũng dần dần không còn đau, máu mũi cũng không còn chảy nhiều như trước. Bác sĩ nói tình huống Âu Dương Ngoạt rất tốt, máu bầm trong não đã tiêu tan không ít. Theo quan sát của bọn họ, tâm trí Âu Dương Ngoạt cũng đang chuyển biến tốt đẹp, cứ thế này Âu Dương Ngoạt rất nhanh trở lại như trước kia.

Hôm nay Âu Dương Ngoạt đến bệnh viện tháo thạch cao hai chân, cái này vốn có thể tiến hành ở nhà, bắt quá vì để kiểm tra tình hình xương cốt, cuối cùng Âu Dương Ngoạt phải đến bệnh viện chụp X quang.

Ngồi xe lăn ba tháng rốt cục có thể đi lại là chuyện khiến người ta cỡ nào vui vẻ, càng không nói đến người hiếu động như Âu Dương Ngoạt. Một khắc khi thạch cao được tháo xuống, Âu Dương Ngoạt quả thật muốn chạy ra ngoài ngay lập tức.

Không chịu nổi nhàm chán, thừa dịp Âu Dương Thần Tu không chú ý Âu Dương Ngoạt liền vọt ra ngoài. Cậu giống như một đứa trẻ chạy khắp nơi trong vườn hoa bệnh viện.

“Xin chào, Âu Dương Ngoạt, cậu còn nhớ tôi không?” Âu Dương Ngoạt đang ghé vào đài phun nước nghịch nước chợt nghe có người gọi mình, quay đầu thì thấy một thanh niên diện mạo tuấn tú.

Âu Dương Ngoạt gật đầu.

Thanh niên có chút giật mình với thái độ Âu Dương Ngạc, lần đầu tiên gặp mặt, ấn tượng Âu Dương Ngạc để lại cho hắn là lạnh lùng, là bài xích. Mà Âu Dương Ngạc trước mặt tuy vẫn hờ hững như trước nhưng khí tức đã không còn khiếp người. Âu Dương Ngạc bây giờ không có cảm giác âm u mà ngược lại là một thiếu niên hiếu động hoạt bát. Nếu trước kia là lạnh lùng thì bây giờ là ấm áp như ánh mặt trời.

“Mình có vinh hạnh được mời cậu uống nước không?” Thanh niên thật cẩn thận hỏi.

Âu Dương Ngạc có chút do dự nhìn phương hướng bệnh viện.

“Yên tâm, chúng ta chỉ uống gần đây thôi! Mình cam đoan sẽ không làm mất nhiều thời gian của cậu.” Hắn phải thừa dịp Âu Dương Thần Tu không có đây mà lừa Âu Dương Ngạc rời khỏi chỗ này.

Thấy Âu Dương Ngạc do dự, hắn gấp gấp nắm tay cậu kéo đi. “Đi thôi, mình sẽ không dẫn cậu đi xa, ngay kế bên bệnh viện mà thôi!”

Âu Dương Ngạc có chút ỡm ờ đi theo thanh niên nọ rời khỏi vườn hoa bệnh viện.

Thanh niên này tên là Hạ Vũ, chính là bạn tình của chủ tịch xí nghiệp Vương thị mà Âu Dương Ngạc gặp trong một buổi tiệc trước đây, cậu quả thật xem như biết hắn.

Trên đường Hạ Vũ không ngừng thăm dò Âu Dương Ngạc, xem Âu Dương Ngạc có thật bị điên như lời người kia nói không. Sau khi chứng thật tin tức này hắn quyết định xuống tay sớm. Hắn vội vã bỏ thuốc vào trong nước uống Âu Dương Ngạc, sau đó mang cậu đến chỗ hắn đang ở tại Nhật Bản.

Ngay khi Hạ Vũ dẫn Âu Dương Ngạc đi, Âu Dương Thần Tu cũng kêu thủ hạ đi tìm cậu. Không phải Hạ Vũ nhanh hơn bọn họ một bước, mà là có người cản trở kéo dài thời gian để Hạ Vũ đưa Âu Dương Ngạc đi.

Liều lượng thuốc không lớn, Âu Dương Ngạc lên xe một lúc thì tỉnh lại, cậu từ chối đi theo Hạ Vũ và yêu cầu xuống xe quay lại bệnh viện. Hạ Vũ bị cậu ầm ĩ đến phiền không chịu nổi rốt cục lộ ra bộ mặt hung ác, lấy gậy đánh cậu bất tỉnh.

Để Âu Dương Thần Tu không tìm được Âu Dương Ngạc, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, Hạ Vũ đưa Âu Dương Ngạc đến một căn hộ cho thuê thuộc sở hữu phân gia Âu Dương gia. Chủ nhân căn hộ này đi vắng, với tình huống hiện tại Hạ Vũ chỉ có thể mang Âu Dương Ngạc đến đây, trước mắt mà nói Âu Dương Thần Tu hẳn là sẽ không tìm tới nơi này. monganhlau.wordpress.com

Kỳ thật sau khi Trần Lỗi được đưa ra nước ngoài, kế hoạch giữa hắn và Hạ Vũ xem như đá chìm đáy biển. Thời điểm Hạ Vũ quyết định hủy bỏ kế hoạch người kia lại tìm đến. Bối cảnh và điều kiện hợp tác người kia tốt hơn Trần Lỗi nhiều, cơ hội thành công gần như trăm phần trăm. Điều kiện người kia đưa ra khiến Hạ Vũ động lòng, và cũng khiến hy vọng một đêm làm giàu của hắn lần thứ hai dấy lên...

“...Ư...” Từ trong bóng tối tỉnh lại, cái Âu Dương Ngạc cảm thấy đầu tiên chính là đau! Đau đau làm cậu muốn phát điên, Âu Dương Ngạc lạnh mặt ngồi dậy, sau đó đánh giá gian phòng mà cậu đang ở.

“Mày đã tỉnh?” Không biết ngồi bao lâu, cửa phòng đột nhiên mở ra, người xuất hiện chính là Hạ Vũ.

“Đây là đâu? Cậu mang tôi tới đây làm gì?” Âu Dương Ngạc nhìn hắn, đôi mắt trong suốt vô tư.

“Đây là chỗ ở của tao, nhưng rồi tao sẽ đưa mày đến một chỗ khác.”

“Chỗ nào?”

“Nhớ Vương Ý không? Tao đã đáp ứng giao mày cho hắn.” Hạ Vũ ngồi xuống mép giường, vươn tay vuốt mặt Âu Dương Ngạc tán thưởng. “Mày biết không, mày khiến tao ghen tị đến phát cuồng. Mày không chỉ có thân phận cao quý, còn có một gương mặt làm người ta hâm mộ! Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Cùng là người, tại sao mày có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, hưởng thụ người khác chiều chuộng, mà tao phải dựa vào thân thể để đổi lấy, còn bị người khác xem thường?” Có tiền, có thế, có địa vị, còn có thêm một gương mặt xinh đẹp, Âu Dương Ngạc bị người đồ kỵ như vậy cũng không có gì sai.

“Ông trời không oán giận cậu ngu dốt, cậu ngược lại oán giận ông trời bất công...”

“Hừ! Thế nào, một kẻ ngu si còn có thể lý luận!” Đánh Âu Dương Ngạc một bạt tai, Hạ Vũ sắc mặt dữ tợn nói: “Mày là thứ gì chứ? So với tao mày còn bẩn thỉu hơn! Tao thật sự không thể tin được, mày cư nhiên loạn luân với cha mình?” Nếu không nhìn thấy chiếc nhẫn trên người Âu Dương Ngạc hẳn thật đúng là không thể tin.

“Người bên ngoài nhìn cứ nghĩ tình cảm hai cha con mày thật tốt! Mày có biết, lão ba của mày đã sắp đào từng tấc đất Đông Kinh lên để tìm mày. Nhưng mà hắn làm sao nghĩ đến, tao giấu mày ngay dưới mí mắt hắn!”

“...” Một bạt tai của Hạ Vũ khiến mặt Âu Dương Ngạc đau rát, lỗ tai ong ong, đầu cũng có chút choáng váng.

Thấy cậu không nói tiếng nào, Hạ Vũ lấy một thứ trên cổ xuống. Đây là chiến nhẫn Âu Dương Thần Tu tặng cậu, trong lúc di chuyển Âu Dương Ngạc Hạ Vũ vô tình phát hiện. Vừa nhìn liền biết chiếc nhẫn này có giá trị rất xa xỉ, chỉ một viên kim cương trên đó thôi cũng đủ hấp dẫn tất cả lực chú ý của hắn. Không chút chần chừ, Hạ Vũ ngay lập tức tháo xuống sau đó đeo lên cổ mình.

“Mày thế này thì làm sao cha mày bỏ được, biết chiếc nhẫn này bao nhiêu tiền không? Nói cho mày biết, nếu ai nhặt được chiếc nhẫn này sẽ có thể trở nên giàu có chỉ trong một đêm!” Cho nên chiếc nhẫn này khiến Hạ Vũ lộ ra ánh mắt tham lam.

Thứ Âu Dương Thần Tu tặng mà đeo trên cổ người khác là cỡ nào chướng mắt, Âu Dương Ngạc lạnh như băng nói. “Trả lại cho ta!”

“A! Tại sao tao phải trả lại cho mày? Bây giờ nó là của tao!” Âu Dương Ngạc bây giờ chỉ là kẻ ngốc thì có gì phải sợ, toàn bộ phán đoán của Hạ Vũ đã bị lực hấp dẫn của chiếc nhẫn chiếm đoạt.

Hắn không phát hiện, sau khi Âu Dương Ngạc tỉnh lại đã thay đổi. Hạ Vũ hoàn toàn không chú ý tới biến hóa trong lời nói Âu Dương Ngạc, càng không chú ý tới tia âm hàn lóe ra trong mắt cậu.

“Đừng chọc ta!” Đây là cảnh cáo của Âu Dương Ngạc, cậu cũng không muốn vừa tỉnh lại liền giết người.

“Với tình trạng hiện giờ của mày thì có thể làm được gì? Đừng phô trương thanh thế, tao không sợ đâu!”

“Người vẫn còn cho rằng ta là ta vừa rồi sao? Người có tin không, ta có thể dễ dàng bẻ gãy cổ người ngay bây giờ?” Vừa nghĩ tới quá trình bị hắn lừa tới đây Âu Dương Ngạc liền nổi trận lôi đình. “Ta lặp lại lần nữa — trả nhẫn lại cho ta!” monganhlau.wordpress.com

Hạ Vũ vừa định lao ra cửa thì đã bị Âu Dương Ngạc lắc mình một cái ngăn cản. “Không phải lúc này người oán giận ông trời sao, để ta đưa người đi gặp ông!”

“Mày dám không?” Nhìn vẻ mặt Âu Dương Ngạc lúc này, Hạ Vũ quả thật có chút không xác định.

“Không có gì là dám hay không dám, mà phải là ta muốn hay không muốn. Đối với ta mà nói, làm người chết ngoài ý muốn là một chuyện rất đơn giản.” Đương nhiên Âu Dương Ngạc sẽ không giết hắn, bởi vì cậu biết Âu Dương Thần Tu sẽ không bỏ qua cho hắn. (này là mượn dao giết người a ~ ~)

Âu Dương Ngạc vươn tay giật chiếc nhẫn trên cổ hắn. “Đúng rồi, đây là trả lại cho người.” Nói xong, Âu Dương Ngạc liền tát lên mặt Hạ Vũ mấy bạt tai.

“Âu Dương Ngạc! Mày cho rằng mày có thể rời khỏi đây sao?”

Thay đổi bộ dạng nghiêm túc vừa rồi, Âu Dương Ngạc chớp chớp mắt, một bộ cả người lẫn vật vô hại nhìn hắn, sau đó quyết quyết miệng nói: “Ta không định cứ như vậy đi ra ngoài nha!”

“...” Quá nhanh! Đây thật sự là Âu Dương Ngạc mặt không đổi sắc sao? Tốc độ biến sắc mặt quả thực khiến người ta khâm phục. “Vậ...vậy...mày muốn làm gì?” Hắn đã lĩnh giáo tốc độ và thân thủ của Âu Dương Ngạc rồi cho nên bây giờ không dám tiếp tục làm càn.

Âu Dương Ngạc lộ ra nụ cười khiến người lông tóc dựng đứng, sau đó hưng phấn nói. “Ta muốn gặp người ra lệnh người, và trong khoảng thời gian này thuận tiện giúp người cải tạo ký ức...!”

xxxxxxxx

“Âu Dương Ngoạt thật sự vì vụ tai nạn lần trước mà điên! Em nhận được tin tức Hạ Vũ bắt được Âu Dương Ngoạt?” Người đàn ông ngồi trên ghế sofa nhìn người đối diện hỏi.

“Hừ! Trách không được Bốn gia giữ bí mật như vậy, báo hại chúng ta lãng phí biết bao nhiêu thời gian điều tra, hóa ra nó thật sự bị điên! Bất quá đáng tiếc chính là, đám ngu kia cứ nhiên không đụng chết nó.”

“Ừ, anh cũng thật không ngờ chuyện sẽ như thế này, Âu Dương Thần Tu rất thông minh, hần thể nhưng che giấu mọi người, còn tung tin ra ngoài nói con hần bệnh tình nguy kịch!” Làm uống phí cơ hội giết Âu Dương Ngoạt.

“Thì đó, ngay cả em cũng không biết! Lúc đó em định đến bệnh viện tìm hiểu tình hình nhưng Âu Dương Thần Tu từ chối mọi người thăm nó!”

“Vậy bước tiếp theo em dự định làm như thế nào? Giúp Hạ Vũ đưa Âu Dương Ngoạt rời khỏi Nhật Bản?” Người đàn ông tò mò hỏi.

“Hừ! Chuyện này sao có thể?! Thế lực tên Vương Ý kia quá kém so với Âu Dương Thần Tu, ông ta căn bản không phải là đối thủ của Âu Dương Thần Tu. Nếu đưa Âu Dương Ngoạt đến đó chẳng khác nào đưa đến chỗ Âu Dương Thần Tu! Anh nghĩ em ngốc đến vậy sao?”

Người đàn ông gật đầu, có chút xem kịch vui hỏi: “Ừ, nói có lý! Như vậy...em định làm như thế nào?”

Người phụ nữ lộ ra vẻ mặt đắc ý, cô nhìn người đàn ông trước mặt cười nói: “Em đương nhiên có tính toán! Nói cho anh biết một tin tức, hôm nay em tặng cho Âu Dương Bạc Tang một món quà, em thật sự rất tò mò, không biết khi nhìn thấy cái đó ông ta sẽ có biểu tình như thế nào!”

“Em đưa cái gì cho ông ta?” Người đàn ông đầy hưng trí hỏi.

“Ha hã, đương nhiên là tư liệu về hai cha con Âu Dương Thần Tu!”

“Em giao tư liệu điều tra kia cho ông ta? Ôi! Em thật đúng là rộng rãi a, tư liệu kia anh tốn biết bao nhiêu tinh lực mới điều tra được.” Người đàn ông đau lòng nói.

“Anh đừng giả vờ với em, anh nghĩ em không biết sao, tư liệu kia căn bản không có lợi ích gì với anh, bằng không sao anh lại không dùng đến? Em nghĩ chỉ cần công khai tư liệu kia, đây không thể nghi ngờ là một đại đả kích đối với Âu Dương gia!”

“Ha hã, hiểu anh chỉ có em! Tư liệu kia mặc dù là tử huyệt Âu Dương gia, bất quá đối với anh mà nói quả thật không có tác dụng gì. Anh muốn chính là thế lực Âu Dương gia, nếu hủy, chẳng phải anh đây thành công dã tràng sao?”

“Chuyện của anh em sẽ không hỏi đến, nhưng anh nên nhớ kỹ điều kiện hợp tác với em!”

“Yên tâm, anh sẽ không quên! Anh không phải các em, ai cũng bị Âu Dương Thần Tu làm cho thần hồn điên đảo, nếu hần là phụ nữ anh còn có thể vui đùa một chút, nhưng hần là đàn ông, anh không có cái loại ham mê này.” Huống hồ người đàn ông kia nguy hiểm không khác gì dã thú, giữ lại bên người còn không biết khi nào thì bị cắn, không bằng hào phóng tống xuất hần đi cắn người khác.

Người phụ nữ đứng dậy, đi đến tủ rượu rót hai ly rượu đỏ, sau đó đưa cho người đàn ông một ly. “Anh là nhất! Hợp tác với anh rất khoái trá!”

monganhlau.wordpress.com

Hai ly thủy tinh chạm vào nhau phát ra tiếng ‘đình’ thanh thúy, tiếp đó hai người liền nhấp một ngụm.

Người đàn ông đang đưa ly rượu, vừa thưởng thức màu sắc vừa cúi đầu ngửi hương thơm của nó. “Bất quá em thật đúng là ác, cứ nhiên muốn hai cha con Âu Dương gia trở mặt thành thù!” Đề tài vừa chuyển, người đàn ông cười rộ lên trên choker.

“Lấy thông minh bọn họ, có bất hòa hay không còn là một vấn đề. Đến lúc đó còn cần anh hỗ trợ!”

“Biết, biết! Chỉ có em mới có thể giúp anh đạt được Bốn gia, giúp cái gì anh đều sẵn lòng!” Hơn nữa, không phải anh đã giúp em không ít rồi sao. Nếu không có anh, với năng lực Bốn gia còn không tra ra em?

“Như thế thì tốt! Hy vọng chúng ta sau này hợp tác càng thêm vui vẻ!” Người phụ nữ giờ cao ly rượu, sau đó một hơi uống cạn.

88. Chương 88

Chủ trạch Bồn gia

Âu Dương Bạc Tang ngồi trong thư phòng, trên bàn là một túi văn kiện màu vàng đã mở ra. Ông cầm xấp tài liệu lên xem, càng xem càng cảm thấy không dám tin, đôi mắt xanh thẫm mở to, vẻ mặt thì lại càng đáng sợ. Ông hoàn toàn không phát hiện mình bị tức đến hai tay không ngừng run rẩy, xấp giấy trong tay cũng không ngừng phát ra tiếng ‘xoạch xoạch’.

Trong lòng ông tức giận, trong mắt liên tục lóe ra lửa. Âu Dương Bạc Tang cuối cùng cũng xem xong tài liệu kia, ngay sau đó ông giận không kiềm được nâng tay đập lên bàn, ‘rầm’ một tiếng thật lớn, tất vật dụng trên bàn theo chấn động nhảy lên.

“Quản gia! Quản gia!” Âu Dương Bạc Tang lần đầu tiên bị tức đến không thể khống chế cảm xúc như vậy, ông giống như bệnh tâm thần ở trong thư phòng kêu to.

Quản gia dưới lầu nghe ông gọi ầm ĩ, tưởng ông bị gì, vội vội vàng vàng chạy lên lầu, ngay cả lễ nghi bình thường cũng bỏ luôn, cửa không gõ đã chạy vào thư phòng. “Lão...lão gia! Ngài sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Người lập tức gọi người sang Nhật mang Âu Dương Ngoạt về đây cho ta!”

“Lão gia, thiếu gia...”

“Người đừng nhắc tới nó trước mặt ta! Ta bảo người làm thì người cứ làm, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì!” Âu Dương Bạc Tang bắt đầu rống lên.

“Vâng vâng vâng, ta đi, ta đi, ngài đừng tức giận không tốt cho thân thể!”

Khi quản gia sắp ra khỏi phòng, thanh âm Âu Dương Bạc Tang từ phía sau truyền đến. “Từ từ! Người nói với bọn họ, chuyện này nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để cho Tu biết!”

“...” Tuy không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng quản gia vẫn gật đầu đồng ý. “Vâng, ta đã biết, ta sẽ cẩn dặn bọn họ.”

Nhìn quản gia rời đi, Âu Dương Bạc Tang lại ngồi xuống ghế, không ngừng thở dốc, ngực cũng phập phồng bất định.

Nội dung văn kiện chính là quan hệ loạn luân của hai cha con Âu Dương Thần Tu. Mục đích giao văn kiện cho Âu Dương Bạc Tang rất đơn giản, người kia biết rõ Âu Dương Bạc Tang tuyệt đối không cho phép tình cảm Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt. Ông sẽ ngăn cản, sẽ không tiếc tất cả ngăn cản bọn họ, như vậy so với tự mình động thủ hiệu quả hơn nhiều! monganhlau.wordpress.com

Theo phân phó Âu Dương Bạc Tang, vì để không kinh động đến người khác, người Bồn gia sử dụng máy bay tư nhân đến Nhật Bản.

Mười ba tiếng sau

Sau khi đến Nhật Bản, bọn họ cũng không mất bao nhiêu công sức liền tìm được chỗ Âu Dương Ngoạt. Sở dĩ bọn họ có thể tìm được Âu Dương Ngoạt nhanh như vậy là vì trên văn kiện có ghi lại nơi Âu Dương Ngoạt bị giam. Đó cũng là lý do bọn họ không kinh động đến Âu Dương Thần Tu.

Bọn họ nhanh chóng thu thập mấy tên trông coi trước nhà, khi người Bồn gia phá cửa xông vào thì thấy Âu Dương Ngoạt đang hăng say chơi đùa một thanh niên đã người không ra người quỷ không ra quỷ. “Tiểu thiếu gia, chúng ta đến đón ngài!”

“Baba cháu...” Kêu Âu Dương Thần Tu là baba suốt mấy tháng, bây giờ đã quen nên Âu Dương Ngoạt gọi rất tự nhiên. “Baba cháu đâu? Sao không thấy?” Trước kia đều là Âu Dương Thần Tu tìm được cậu đầu tiên.

“Tiểu thiếu gia, là ông nội ngài bảo chúng ta đến đón ngài!” Một người đứng ra cung kính nói với Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Bạc Tang phái tới? Âu Dương Ngoạt lúc này mới rời khỏi người Hạ Vũ. “Tại sao? Các người muốn đưa cháu đi đâu?”

“Theo căn dặn của ông nội ngài, chúng ta nhất định phải đưa ngài về Anh.”

“VẬY baba cháu đâu? Ba biết không?” Âu Dương Ngoạt nhanh như chớp đánh giá bọn họ một phen.

Mấy người Bồn gia lắc đầu, bọn họ chỉ biết đây là chỉ thị cấp trên, còn những chuyện bên trong bọn họ không biết.

Âu Dương Bạc Tang sai người tới đón cậu như vậy khẳng định Bồn gia đã xảy ra chuyện gì đó. Âu Dương Ngoạt suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, khi nào thì đi?”

“Ngay tối nay!”

“Ừ!” Tuy thời gian gấp gáp nhưng Âu Dương Ngoạt không nói gì thêm.

Đầu đau như muốn nứt ra, Âu Dương Ngoạt lên máy bay không bao lâu liền mơ mơ màng màng ngủ, chờ cậu tỉnh lại thì đã đến sân bay Anh.

Lần này Âu Dương Bạc Tang không sai người khác mà tự mình đi đón Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Bạc Tang biết Âu Dương Ngoạt bởi vì tai nạn mà tâm trí có vấn đề, bất quá ông không biết cậu đã khôi phục.

Kỳ thật ở phương diện nào đó mà nói Âu Dương Ngoạt cũng không còn là Âu Dương Ngoạt trước kia, ít nhất tình cậu đã hoạt bát hơn so với ngày trước. Cứ nhìn cậu thần sắc tự nhiên giả ngốc trước mặt Âu Dương Bạc Tang thì biết.

Thật ra chuyện lần này đã đánh thức khát vọng trong lòng Âu Dương Ngoạt. Tất cả hành động và lời nói trong đoạn thời gian tâm trí thoái hóa kia đều là khát vọng khi còn bé của cậu. Cậu không có tuổi thơ chân chính, khi ba tuổi đã được tổ chức sát thủ nhận nuôi. Bắt đầu từ đó, mỗi ngày trừ bỏ huấn luyện tróc da tróc thịt ra thì chính là liên tục giết người.

Kỳ thật ước mơ của cậu rất đơn giản, một gia đình! Ở đó có người yêu thương sủng ái cậu...

x x x x x x x

Bầu trời đêm tối đen phủ một tầng ánh trăng âm đạm, loáng thoáng có thể nhìn thấy thưa thớt vài ngôi sao. Bên ngoài biệt thự, đám côn trùng không ngừng rì rã. Biệt thự không bật đèn, một mảnh tối đen, bên trong yên tĩnh một cách đáng sợ.

Âu Dương Thần Tu đã phái người tìm mấy ngày nhưng vẫn không tìm được Âu Dương Ngoạt. Cậu giống như biến mất, cho dù Âu Dương Thần Tu dùng biện pháp gì cũng không tra được tin tức cậu.

Tất cả người hầu hôm nay đều bị Âu Dương Thần Tu đuổi, trong biệt thự lúc này chỉ còn lại một mình hắn. Hắn đơn độc nằm trong phòng Âu Dương Ngoạt, nương theo ánh trăng mờ ảo có thể thấy một ít bài trí trong phòng.

Âu Dương Thần Tu nằm trên giường bảo bối đã từng ngủ qua, gối đầu ả ả truyền đến mùi hương Âu Dương Ngoạt. Gạt tàn trên đầu giường đã tràn đầy tàn thuốc, dưới sàn nhà là vỏ chai rượu rỗng.

Mấy ngày nay Âu Dương Thần Tu không hề nghỉ ngơi, đôi mắt hiện giờ có chút sung huyết, đỏ đỏ tựa như mắt dã thú đang tức giận. mon

ganhlau.wordpress.com

Bên ngoài có tiếng động cơ ô tô, trẻ như thế này không biết ai tới, ngay sau đó là tiếng giày cao gót vang lên dưới lầu.

Cửa ‘cạch’ một tiếng mở ra, mùi rượu nồng nặc lập tức xông vào mũi, người nọ nương ánh trăng lần mò đi vào.

Âu Dương Thần Tu say, tầm mắt trở nên mơ hồ, hẩn nhìn không rõ tướng mạo người tới, nhưng gương mặt người nọ dần dần biến thành gương mặt xinh đẹp Âu Dương Ngọa. “Bảo bối, là người phải không?” Hẩn không xác định gọi.

Người nọ không trả lời, chỉ giúp Âu Dương Thần Tu cởi quần áo đã nhăn nheo trên người.

Âu Dương Thần Tu giữ chặt đôi tay kia, dùng sức kéo về phía mình, bởi vì trọng tâm không ổn định, người nọ ngã nhào lên ngực Âu Dương Thần Tu.

Âu Dương Thần Tu ôm chặt người nọ, thanh âm khàn khàn nói. “Bảo bối, người đi đâu vậy? Tại sao không về nhà? Ta rất nhớ người!”

Người nọ vẫn thờ ơ như trước, không mở miệng cũng không động, chỉ lẳng lặng nghe lời nói ôn nhu của Âu Dương Thần Tu. Bất quá đôi mắt trong bóng tối lại lóe ra ghen tị!

“Bảo bối, sao người không nói chuyện?”

“Anh muốn em nói gì?” Người nọ rốt cục mở miệng, thanh âm rất trầm, khiến Âu Dương Thần Tu thần trí mơ hồ không phát hiện người nọ không phải Âu Dương Ngọa.

“Nói cho ta biết, mấy ngày nay người đi đâu? Tại sao ta tìm không được? Đám đàn độn kia báo cáo cho ta toàn là giả! Ta nên đưa bọn họ đến đảo hoang để bọn họ chết đói, hay đưa bọn họ đến Amazon, làm thức ăn cho rắn, cho cá sấu!” Trên thực tế hẩn quả thật đang chuẩn bị làm vậy!

“...”

“Bảo bối, người nhớ ta không?” Ổn định phần nộ trong lòng, Âu Dương Thần Tu ôn nhu hỏi.

“...Nhớ chứ.”

“Ta cũng nhớ người, bảo bối, ta nhớ người...” Âu Dương Thần Tu nói xong trở mình một cái, người vừa rồi còn nằm trên ngực hẩn lập tức bị đặt dưới thân...

* * * * *

Ánh trăng dần dần nhạt đi, chân trời phía đông bắt đầu sáng lên...

Cửa sổ trong phòng rộng mở như trước, ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm căn phòng trở nên sáng ngời.

Xua đuổi mệt mỏi toàn thân, chống đỡ mí mắt nặng nề, Âu Dương Thần Tu dần dần tỉnh lại. Tầm mắt lướt qua căn phòng, hóa ra đêm qua hẩn ngủ trong phòng bảo bối, còn mơ một giấc mơ đẹp nữa. Âu Dương Thần Tu ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương, mùi vị sau khi say rượu chẳng hay ho gì. Đầu hẩn đau như muốn nứt ra, cúi đầu lại phát hiện toàn thân trần trụi, nhìn qua bên cạnh thì thấy một phụ nữ trần như nhộng đang ngủ.

Âu Dương Thần Tu nhặt quần áo tán loạn dưới sàn, nhanh chóng mặc vào sau đó đầu cũng không quay lại chạy vào phòng tắm. Khi cửa phòng tắm đóng lại, người vốn ngủ trên giường mở mắt.

Xoay cái van màu bạc, vòi hoa sen lập tức phun nước xuống đỉnh đầu Âu Dương Thần Tu, hẩn cần nước lạnh kích thích để tỉnh táo.

Cố gắng nhớ lại hình ảnh đứt quãng trong đầu. Hóa ra đêm qua hẩn nhìn lầm người nọ thành bảo bối. “Shit”

Âu Dương Thần Tu không phải chưa từng có tình một đêm, tình huống bình thường, sau khi tỉnh táo hẩn sẽ để lại một ít tiền rồi phát tay rời đi.

Nhưng bây giờ khác ngày xưa, đã lâu lắm rồi Âu Dương Thần Tu không ra ngoài loạn* cùng phụ nữ. Hẩn cũng đã đuổi hết tất cả tình nhân bên cạnh, hẩn kiểm điểm sinh hoạt cá nhân bản thân, sau đó không còn đến quán bar hay câu lạc bộ nào nữa. (*: quan hệ nam nữ bất chính)

Âu Dương Thần Tu thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, đối tượng sau tình một đêm có như thế nào hẩn tuyệt không để ý. Hiện giờ hẩn rất phiền lòng, tuy đó không phải chủ ý của hẩn, nhưng trong tim hẩn lại tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Thay đổi quần áo chỉnh tề, Âu Dương Thần Tu xuống lầu pha cho mình một ly cafe. Bây giờ vẫn còn rất sớm, chiếu theo căn dặn Âu Dương Thần Tu ngày hôm qua, người hầu còn khoảng hai ba tiếng nữa mới đến dọn dẹp.

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân, tuy vừa rồi không nhìn thấy mặt người nọ, nhưng không có mấy người có thể đến nơi này, phụ nữ lại càng ít, cho nên hắn đã đoán được cô là ai.

“Hôm qua cô đến đây với Âu Dương Sóc?” Âu Dương Thần Tu không quay đầu lại, hắn chỉ nhìn tách cafe hỏi.

“Không! Hôm qua em đến một mình.”

“Hơn nửa đêm cô đến đây làm gì? Còn leo lên giường tôi?” Đừng trách Âu Dương Thần Tu nói chuyện đả thương người, tìm không được Âu Dương Ngạc tâm tình của hắn đã rất tệ, bây giờ lại thêm chuyện này, khiến hắn càng thêm buồn bực.

Người như Âu Dương Thần Tu, nếu người bảo trì quan hệ với hắn, hắn sẽ rất lễ độ với người. Nhưng chỉ cần nảy sinh quan hệ với hắn, vậy tất cả liền khác. Nếu phụ nữ đủ thông minh, hiểu thế nào là dừng lại đúng lúc, Âu Dương Thần Tu có thể theo họ chơi trò ân ái. Nhưng nếu là kẻ ngu ngốc, lại tự cho là đúng thì kết quả chỉ có một.

“Không phải, em nghe nói tâm tình anh không tốt nhất mình trong nhà, cho nên em muốn đến xem.” Thanh âm người nọ có chút nghẹn ngào, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Sau đó thế nào? Tại sao lúc đó không đẩy tôi ra?” Mặc dù uống say nhận lầm người, bản thân hắn cũng khó tránh khỏi tội, nhưng nếu lúc đó cô phản kháng Âu Dương Thần Tu sẽ không tiếp tục làm gì. Đẳng này cô không làm gì cả, thậm chí khi Âu Dương Thần Tu làm tình với cô lại kêu tên Âu Dương Ngạc cô cũng không phản kháng. monganhlau.wordpress.com

Đêm qua còn dịu dàng, sáng nay lại thay đổi. Mộng cuối cùng vẫn là mộng, cho dù có đẹp đến đâu thì khi tỉnh lại cũng sẽ tan thành mây khói. Ngữ khí và thái độ Âu Dương Thần Tu hôm nay so với hôm qua tựa như thay đổi thành một người khác. Khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, đôi mắt lạnh lùng, lời nói tàn nhẫn. Giống như ma quỷ cầm móng vuốt sắc bén vào ngực cô, đem quả tim còn đang đập xé nát.

“...” Nước mắt tràn mi, để lại dấu vết trên mặt rồi sau đó nhỏ xuống váy. Thấy cô khóc Âu Dương Thần Tu cũng không lộ ra nửa điểm ôn nhu, hắn vẫn lạnh lùng ngồi đối diện như thế.

89. Chương 89

“Dương Hân, tôi mặc kệ cô xuất phát từ lý do gì, bất quá tôi không thích như vậy, điểm này cô nên biết tại sao. Đêm qua nhận lầm cô, tôi vô cùng có lỗi, cô có yêu cầu gì cứ nói với tôi, nhưng qua hôm nay, hy vọng cô có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Trầm mặc thật lâu, Dương Hân mới quyết định mở miệng hỏi hắn. “Anh đối tất cả phụ nữ đều là thế này sao?”

“Không khác lắm, bất quá tôi cảm thấy cô hẳn là tốt hơn bọn họ!” Chỉ ít tôi còn có kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô.

“Cô muốn cái gì cứ nói, tôi sẽ tận khả năng bồi thường cho cô!”

Em muốn anh kết hôn với em, anh có làm được không? “Em không muốn gì cả, em chỉ muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Nói đi, tôi sẽ trả lời.”

“...Tim anh có từng thật sự yêu ai chưa? Kể cả mẹ của con anh.”

“Chưa từng!” Âu Dương Thần Tu không chút do dự trả lời.

“Vậy...” Vấn đề này cô không dám hỏi ra miệng, cô sợ bản thân sau khi nghe được đáp án sẽ sụp đổ. Dương Hân dùng sức cắn môi, cuối cùng hạ quyết tâm. “Vậy cậu ta thì sao?”

Âu Dương Thần Tu biết ‘cậu ta’ trong miệng cô là ai, hần nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách. Trên một thân cây, có một con chim nhỏ không ngừng nhảy tới nhảy lui, miệng nó mở ra rồi hợp lại, chỉ chốc lát sau mấy đồng bạn của nó bay tới. monganhlau.wordpress.co

m

Âu Dương Thần Tu nhớ lại thật lâu trước kia, khi Âu Dương Ngoạt đột nhiên thay đổi, hần cố ý tiếp cận và lên kế hoạch lấy lòng. Không biết từ khi nào thì diễn giả thành thật, tất cả đều thay đổi. Âu Dương Thần Tu bưng tách cafe lên uống một ngụm, sau đó nói ra đáp án cô không muốn nghe nhất. “Tôi nghĩ tôi yêu nó!”

Trời long đất lở bất quá cũng chỉ như vậy. Người đàn ông bạc tình này nói cái gì? Người đàn ông chưa bao giờ yêu ai, chưa từng có ai chân chính có được hần nói cái gì?

Dương Hân không nổi điên, không gào thét với Âu Dương Thần Tu. Cô cực lực kiềm chế bản thân, thanh âm run rẩy nói. “Cậu ta...là con của anh!”

“Tôi biết! Tôi chưa từng quên thân phận của nó.”

“Vậy mà anh vẫn yêu? Hai người là cha con, tại sao hai người có thể làm như vậy?” Âu Dương Thần Tu lại một lần nữa kích thích Dương Hân.

“Đạo đức luân thường vô dụng với tôi, chỉ có chuyện tôi muốn hay không muốn, không có chuyện có thể hay không thể.”

“Anh điên rồi!” Người đàn ông này quả thật điên rồi, chẳng lẽ hần không quan tâm ánh mắt người đời sao.

“Không! Cô sai rồi, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ bình thường!”

Có quan hệ huyết thống không tốt sao? Cái này hơn hần tất cả, và cũng ràng buộc hơn bất cứ loại tình cảm nào. Hai người, hai thân thể, trong ta có người và trong người có ta...

* * * * *

Không có gì để bàn cãi, vì đã quá rõ ràng, chuyện này vốn là chuyện ngoài ý muốn.

Âu Dương Thần Tu bỏ đi, Dương Hân một mình ngồi lại sofa khóc lớn, cô khóc đến sức cùng lực kiệt, khóc đến tê tâm liệt phế. Hiện thực tàn khốc làm cho cô tuyệt vọng, thế giới này làm cho cô cảm thấy u ám và lạnh lẽo.

Âu Dương Thần Tu lên lầu thu dọn phòng Âu Dương Ngoạt, những gì Dương Hân chạm đến Âu Dương Thần Tu đều ném vào thùng rác.

Lúc này người hầu cũng đã đến, công việc quét tước cuối cùng giao cho họ.

Âu Dương Thần Tu thừa dịp này sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Hần nằm trong phòng của mình, dựa lưng vào đầu giường, bắt đầu nhớ lại, từ lần đầu tiên Âu Dương Ngoạt bị bắt cóc đến nay, đủ loại sự kiện, nhìn như không hề liên quan, nhưng lại có liên hệ chặt chẽ với nhau.

Âu Dương gia thế lực lớn mạnh là chuyện tuyệt đối không thể nghi ngờ. Nhưng bọn họ không phải duy nhất, giống như một bản đồ, tất cả đại lục đều đã từng có các đời Hoàng đế khác nhau. Hiện tại không phải cổ đại, Âu Dương gia cũng không phải vương giả thống nhất thế giới, thế giới này cũng có những gia tộc ngang hàng với bọn họ.

Thế lực các gia tộc hiện nay phân chia rất đơn giản, đó chính là — lập thành bốn chân vạc.

Đương nhiên, Âu Dương gia cũng là một chân trong bốn chân đó.

Ba chân còn lại, đứng mũi chịu sào chính là gia tộc Mafia lớn nhất ở Italia.

Bọn họ là tổ chức phạm tội lớn nhất trên thế giới. Buôn lậu, xảo trá, đe dọa, giết người...gia tộc bọn họ đều tham gia. Ngoài ra còn có sông bạc, nhà chứa, câu lạc bộ cũng là hạng mục kinh doanh của bọn họ. Thế lực gia tộc này sở dĩ khổng lồ như thế là vì cả trong chính trị lẫn quân đội đều có mạng lưới của bọn họ.

Một chân khác chính là trùm ma túy ở Colombia.

Ở Colombia, bọn họ là gia tộc phồn vinh nhất và ăn sâu bén rễ nhất. Chức nghiệp của bọn họ là độc quyền thuốc phiện, gần như ba phần tư thuốc phiện tiêu thụ toàn cầu đều do bọn họ khống chế. Đương nhiên, để có thể làm một trong bốn gia tộc đứng đầu thì bọn họ phải chi rất nhiều tiền, nuôi dưỡng quân đội riêng của mình.

Chân cuối cùng chính là trùm dầu mỏ ở Russia.

Dầu mỏ là nguồn năng lượng quan trọng nhất toàn thế giới, có thể nói, chỉ cần nắm giữ đại bộ phận dầu mỏ trên thế giới liền tương đương nắm giữ mạch máu kinh tế thế giới. Mà gia tộc này nắm giữ dầu mỏ Russia và không ít cổ phần trong các công ty dầu mỏ thuộc những quốc gia nhỏ khác. Ngoài ra bọn họ còn kinh doanh hàng không và câu lạc bộ bóng đá.

Bốn gia tộc có thể lực khổng lồ như nhau, lĩnh vực kinh tế không đụng chạm đến nhau, cũng bởi vì vậy nên vô hình trung kiềm chế lẫn nhau, từ đó hình thành bốn chân vạc.

Bất quá nhìn tình huống hiện giờ, chỉ sợ tương lai không xa, bốn gia tộc sẽ phân chia một lần nữa...

Chuyện Âu Dương Ngoạt lần này có lẽ là một ngôi nổ, từ một loạt tình huống nảy sinh trong khoảng thời gian này xem ra, đối phương ‘không chịu nổi tịch mịch’, nên ngay từ đầu đã đem mũi dùi nhắm về phía bọn họ.

Người cười cuối cùng mới là người thắng. Hai gia tộc thế lực ngang nhau đối địch, ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu. Bất quá, nếu đã có người muốn chơi, vậy hắc Âu Dương Thần Tu cũng sẽ không khách khí, nhất định sẽ phụng bồi đến cùng! monganhlau.wordpress.com

Sắp xếp suy nghĩ rõ ràng, mọi chuyện sáng tỏ, tâm tình Âu Dương Thần Tu cũng thoải mái hơn.

Mở cửa phòng đi ra ngoài, đứng cạnh lan can gọi An Húc Nhiên dưới lầu. “An Húc Nhiên, lên đây.”

Chờ An Húc Nhiên đến bên cạnh mình, Âu Dương Thần Tu hạ giọng phân phó. “Ngày mai người về Bốn gia một chuyến, bảo Mộ đi thăm dò trong mấy gia tộc này, gia tộc nào gần đây hoạt động ở Nhật nhiều nhất, nhớ kỹ, bảo bọn họ làm việc cẩn thận!” Sau khi phân phó xong, Âu Dương Thần Tu mới nói rõ là ba gia tộc nào.

Tuy tất cả người hầu trong nhà đều người Bốn gia, nhưng từ trước đến giờ, Âu Dương Thần Tu chỉ tín nhiệm người hắc cảm thấy tin tưởng. Đối mặt với đối thủ có thực lực tương đương Bốn gia, Âu Dương Thần Tu không thể không đề phòng. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ai biết được trong những người hầu đến từ Bốn gia này có người phản bội hay không.

Âu Dương Thần Tu lại nói thêm. “Bây giờ người gọi toàn bộ người đi tìm Ngoạt nhi về, sau đó bảo bọn họ điều tra tất cả sân bay trong khoảng thời gian gần đây, từ máy bay tư nhân đến máy bay thường, thời gian hạ cánh cất cánh, và cả danh sách hành khách hàng cũng tra luôn! Đặc biệt là đêm Ngoạt nhi mất tích!”

Đã mấy ngày rồi mà vẫn không tìm được Âu Dương Ngoạt, nếu cậu còn ở Nhật Bản thì bọn họ nhất định sẽ tìm được. Cho nên Âu Dương Thần Tu nghi ngờ Âu Dương Ngoạt không còn ở đây. Muốn xuất ngoại chỉ có thể đi máy bay, nếu đi máy bay thường thì tốn rất nhiều thời gian chờ đợi, chờ làm vi-sa hộ chiếu. Đương nhiên cũng không bài trừ đối phương có chuẩn bị trước, nhưng khả năng này rất nhỏ. Theo phỏng đoán Âu Dương Thần Tu, khả năng lớn nhất là đối phương sử dụng máy bay tư nhân mang cậu đi.

Tuy không hiểu sao Âu Dương Thần Tu lại đột nhiên phân phó như vậy, nhưng An Húc Nhiên vẫn tuân thủ chức trách bản thân, tuyệt không hỏi nhiều. “Vâng! Tôi lập tức bảo bọn họ đi làm.”

Người hầu đã làm xong bữa sáng cho Âu Dương Thần Tu, đêm qua không ăn gì hắc quả thật rất đói. Âu Dương Thần Tu hiện giờ tâm tình khá tốt, hắc ngồi ở phòng ăn chậm rãi hưởng thụ bữa sáng. Âu Dương Thần Tu bây giờ chỉ cần ở nhà đợi, đợi người Bốn gia đem tư liệu hắc cần về.

Hai mươi phút Âu Dương Thần Tu rời phòng ăn, hắc ngồi trên sofa phòng khách xem báo hôm nay, rồi sau đó mở TV xem tin tức tài chính. Thời gian nháo nhắng một cái đã qua mấy tiếng, rất nhanh, An Húc Nhiên hắc chờ đã về.

Trong tay An Húc Nhiên là hai túi văn kiện màu vàng, hắn đưa một phần đến trước mặt Âu Dương Thần Tu. “Thiếu gia, chúng ta đã tra tất cả sân bay Đông Kinh mấy ngày nay, đêm thiếu gia mất tích không có bất cứ máy bay tư nhân nào hạ cánh. Hơn nữa, mấy ngày nay ngoại trừ máy bay tư nhân vận chuyển hàng đã từng đậu tại sân bay Đông Kinh ra thì không còn có bất cứ ghi chép nào khác.”

Âu Dương Thần Tu mở văn kiện ra xem. Quả thật, bên trong văn kiện tỉ mỉ ghi lại thời gian hạ cánh cất cánh toàn bộ máy bay tư nhân, thậm chí có cả tên người sở hữu.

Thấy Âu Dương Thần Tu xem xong, An Húc Nhiên mới đưa qua túi văn kiện còn lại. “Phần này là ghi chép thời gian cất cánh máy bay thường.”

Phần tư liệu này so với phần tư liệu vừa rồi dày hơn không ít. Âu Dương Thần Tu tỉ mỉ xem nội dung bên trong. Bởi vì số liệu quá nhiều nên Âu Dương Thần Tu tốn khá nhiều thời gian. Hơn hai mươi phút sau, tài liệu trong tay hắn vơi đi một nửa, bất quá lúc này Âu Dương Thần Tu đột nhiên nở nụ cười, hắn nhắm mắt lại, xoa xoa huyệt vị trên mũi.

“Tất cả người người phải đi điều tra về chưa?” Âu Dương Thần Tu không chút để ý hỏi.

“Chưa! Bởi vì...chưa tìm được tin tức thiếu gia nên tôi lại phải bọn họ ra ngoài tìm.”

“Ừ!” Âu Dương Thần Tu tùy tay ném văn kiện thật dày kia bên cạnh, sau đó nói. “Không cần tìm nữa, người gọi bọn họ về đi!”

“Ách? Thiếu...thiếu gia?” An Húc Nhiên cho là mình nghe lầm, hắn hoàn toàn không đoán được rốt cuộc Âu Dương Thần Tu đang nghĩ gì.

“Gọi bọn họ về, ta đã biết Ngọa nhi ở đâu, không cần bọn họ đi tìm nữa!” Âu Dương Thần Tu tâm tình không tệ, lương tâm đại phát giải thích.

Cái này An Húc Nhiên ngược lại hiểu được, hắn lập tức lấy di động ra gọi cho những người đang ở bên ngoài tìm kiếm Âu Dương Ngọa.

Âu Dương Thần Tu bỏ tài liệu vào túi, cột dây lại. Lúc này An Húc Nhiên cũng đã gọi điện xong, Âu Dương Thần Tu thuận tay trả lại cho An Húc Nhiên, trên mặt theo ý cười không rõ. “Bẩm số chủ tịch Bốn gia, ta muốn hảo hảo nói chuyện với ông nội Ngọa nhi.”

Theo yêu cầu của hắn, An Húc Nhiên gọi điện thoại đến biệt thự Âu Dương Bạc Tang, người nghe máy là quản gia. Âu Dương Bạc Tang hiện giờ còn đang chơi với Âu Dương Ngọa trong thư phòng, ông căn bản không biết Âu Dương Thần Tu đã biết tổng hành động lần này của ông.

Quản gia lễ phép gõ cửa, sau đó mở ra, đứng tại chỗ nói. “Lão gia, thiếu gia gọi điện thoại tới.”

“Nó gọi tới làm gì, người nghe đi! Nói ta không có nhà!”

“Lão gia, thiếu gia vừa rồi có nói, nếu ngài không nghe, ngày mai thiếu gia sẽ đến Anh tìm ngài!”

Hai cha con Âu Dương Bạc Tang hoàn toàn là một búa một đinh, gặp mặt là có tiếng. Hôm nay khen ngược, con trai cư nhiên phá lệ gọi điện thoại đến tìm lão cha phiền toái... Quản gia có chút bất đắc dĩ.

“Nó thật sự nói vậy? Nó còn nói gì nữa không?” Thật vất vả mới đoạt được Âu Dương Ngọa, Âu Dương Bạc Tang làm sao có thể để Âu Dương Thần Tu mang người đi.

“Thiếu gia còn nói...nói...nói nếu ngài ngăn cản thiếu gia đến Anh, thiếu gia sẽ...sẽ...” Quản gia không biết nên nói sao cho Âu Dương Bạc Tang nghe. Tuy Âu Dương Thần Tu từ nhỏ thích đối nghịch với Âu Dương Bạc Tang, nhưng sử dụng lời nói khiêu khích như vậy ngược lại là lần đầu tiên.

“Nó nói cái gì? Người làm gì mà cứ ập a ập úng mãi thế!” Có thể làm cho quản gia khó mở miệng, Âu Dương Bạc Tang không cần nghĩ cũng biết nhất định không phải lời hay.

“Thiếu gia nói, nếu ngài ngăn cản thiếu gia đến Anh, thiếu gia sẽ...đưa ngài đến đảo hoang...” ‘Du lịch’ một tuần. Bất quá nửa câu sau quản gia không có nói ra, bởi vì ông thấy Âu Dương Bạc Tang đã tức đến dưng râu.

“Nó...nó dám! Tên xú tiểu tử này, càng ngày càng không để ta vào mắt! Cưng nhiên uy hiếp ta, còn muốn đưa ta đến đảo hoang! A? Xú tiểu tử, thật đúng là quen thói gia chủ, dám đánh chủ ý tới trên đầu của ta!”

“Lão gia, ngài đừng nóng giận, đừng nóng giận. Thiếu gia chỉ nói thể thôi, cha con vốn không phải kẻ thù, huống hồ thiếu gia...” m

onganhlau.wordpress.com

“Quản gia, bản tính tên xú tiểu tử kia thế nào người còn không rõ sao? Chỉ cần nó nói được thì sẽ làm được. Cả tính nói là làm của nó khi còn bé gây bao nhiêu họa, chẳng lẽ người không nhớ!”

“Vâng! Nhưng đó là với người khác a. Với ngài, thiếu gia sẽ không làm như vậy!”

“Hừ! Nó mà không! Người chỉ biết thiên vị nó!” Nói xong, Âu Dương Bạc Tang đứng lên. “Người mang Ngọt nhi đến phòng ăn trước chờ ta, ta muốn nhìn xem tên xú tiểu tử kia muốn nói cái gì với ta.”

90. Chương 90

“Nói đi! Tìm tao có chuyện gì?” Bên kia điện thoại truyền đến chính là thanh âm thịnh nộ của Âu Dương Bạc Tang.

“Cha.” Âu Dương Thần Tu lãnh đạm gọi.

“Hừ! Mày vẫn còn biết tao là cha mày a? Mày là tiểu tử thối! Cưng nhiên gọi điện thoại đến uy hiếp tao?! Tao thấy, mày căn bản không đem cha tao đây để vào mắt!” Nhớ tới lời quản gia vừa rồi, Âu Dương Bạc Tang lập tức nổi hỏa.

“...” Âu Dương Thần Tu không đáp lời, hắn để điện thoại lên bàn, từ đây vẫn có thể nghe thấy rõ ràng Âu Dương Bạc Tang đang tức giận không ngừng gầm gừ, giáo huấn mình.

“Tại sao không lên tiếng? Rốt cuộc mày có nghe tao nói không?” Âu Dương Bạc Tang đem bắt bình trong lòng phát tiết lên con trai bên kia điện thoại, nhưng ông đột nhiên phát hiện một vấn đề – bên kia điện thoại không có nửa điểm âm thanh.

Âu Dương Thần Tu cầm lấy di động trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài, sau đó nhàn nhã đi qua bãi cỏ cách đó không xa. “Cha muốn con nói cái gì? Không phải từ đầu tới giờ toàn là cha nói sao?” Đây là Âu Dương Thần Tu trả lời.

“...” Âu Dương Bạc Tang sớm thành thói quen phương thức nói chuyện con trai, ông cũng không vì vậy mà tức giận. “Nói đi, mày rốt cuộc gọi điện thoại cho tao làm gì?”

Tuy ngữ khí Âu Dương Bạc Tang vô cùng tùy ý, nhưng trong lòng ông đã có chút lo sợ bất an. Từ trước đến nay, không có chuyện gì Âu Dương Thần Tu tuyệt đối không gọi điện thoại đến chủ tịch Bồn gia. Cho dù có, cũng đều là hắn thông báo trước khi về, nhưng loại chuyện này bình thường đều do thư ký hoặc là thủ hạ bên cạnh hắn trực tiếp gọi điện cho quản gia. Đây là lần đầu tiên con trai đích thân gọi đến đây, còn tìm thẳng ông khiến Âu Dương Bạc Tang có chút chột dạ. Bởi vì ông vừa đón Âu Dương Ngọt đến đây, bây giờ con trai lại đột nhiên gọi điện thoại, ông cảm thấy có lẽ không phải trùng hợp.

Bất quá trong lòng ông vẫn tồn tại một ít hy vọng, ông cảm thấy lúc đó mình làm rất kín đáo, nhật ký máy bay Bồn gia hạ cánh xuống sân bay Đông Kinh cũng được che dấu rất tốt. Từ khi đến Anh Âu Dương Ngọt đều ở bên cạnh ông, trong biệt thự trừ người ông tín nhiệm ra, tất cả đều bị đưa đến chỗ khác.

“Cha, Bồn gia gần đây có xảy ra chuyện gì không?” Âu Dương Thần Tu tùy ý hỏi tình huống Bồn gia. Đối với cha mình, Âu Dương Thần Tu đã quá rõ, cho nên hắn sẽ không cứ thế nói thẳng mà không chuẩn bị.

Dù sao Âu Dương Bạc Tang cũng từng là gia chủ Bồn gia, ông làm sao có thể nghe không ra ý tứ thăm dò trong câu hỏi con trai?! Âu Dương Bạc Tang đem đề tài chuyển trở về. “Bồn gia có chuyện hay không chẳng lẽ mày không rõ sao?”

“Dạ, bên ‘Ấm’ không có chuyện gì, nhưng bên ‘Mộ’ có chút vấn đề. Tuy vấn đề không lớn, bất quá vì để cẩn thận...con đương nhiên phải đích thân gọi điện thoại đến hỏi người.” Âu Dương Thần Tu tựa như đang đóng kịch, qua loa bịa ra, sau đó che dấu mục đích chân chính bản thân muốn đạt được.

“...” Vấn đề bên ‘Mộ’ Âu Dương Bạc Tang có nghe thấy, Âu Dương Thần Tu nói ra lý do này làm cho không ai có thể bắt bẻ. Bất quá, nếu chính miệng hắn nhắc tới chuyện này, Âu Dương Bạc Tang cũng thuận theo hỏi. “Bên tao cũng cũng không có chuyện gì, bên ‘Mộ’ mày điều tra thế nào? Chuẩn bị giải quyết ra sao?”

“Chuyện này con sẽ điều tra rõ ràng, nhưng con nghĩ vấn đề lần này sẽ mang đến cho chúng ta một ít phiền toái.” Âu Dương Thần Tu không nói ra phán đoán của mình, hắn chỉ nói một số hiện tượng râu ria bên ngoài.

Âu Dương Thần Tu không phải chỉ mới lên làm gia chủ một ngày hai ngày, Âu Dương Bạc Tang đương nhiên biết năng lực con trai. Ông cũng không dằn dò cái gì, chỉ dùng ngữ khí tín nhiệm nói với con trai một câu. “Tao đã biết!” monganhlau.wordpress.com

“Hai ngày nữa con sẽ về.” Phần đầu chỉ là khói đạn, phần sau mới là một quả bom chân chính.

“Mày về làm gì?” Âu Dương Bạc Tang cũng không có từ chối, bởi vì như vậy chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi. Từ Nhật Bản ngồi máy bay Anh mất khoảng mười ba tiếng, mà mười ba tiếng đó ông có dư giả thời gian đưa Âu Dương Ngoạt đến nơi khác Bồn gia.

Âu Dương Bạc Tang nghĩ như vậy và cũng định làm như vậy, bất quá, câu nói sau cùng của Âu Dương Thần Tu làm cho ông đánh mất ý tưởng này...

“Lần này trở về con dự định chinh đồn Bồn gia triệt để, con cũng không hy vọng trong Bồn gia hoặc bên cạnh chúng ta xuất hiện người phản bội. Con đã ra lệnh cho ‘Mộ’, trong khoảng thời gian con chưa đến Anh, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào đảo!”

Nếu Âu Dương Thần Tu đã nói thế thì Âu Dương Bạc Tang không có khả năng mang Âu Dương Ngoạt ra khỏi đảo. Ông mặc dù là cha Âu Dương Thần Tu và cũng là gia chủ trước kia, nhưng hiện giờ Âu Dương Thần Tu mới là người có quyền lợi cao nhất Bồn gia, cho dù là ông cũng không thể làm trái mệnh lệnh Âu Dương Thần Tu.

Nếu đến lúc này mà ông vẫn nhìn không ra đây là cái bẫy Âu Dương Thần Tu thì ông là tên ngốc! Lúc này là hoài nghi, bây giờ Âu Dương Bạc Tang có thể khẳng định, tên tiểu tử thối này biết gì đó.

“Mày còn muốn gì thì nói một lần cho nói xong!”

Nghe Âu Dương Bạc Tang đầu kia điện thoại tức giận vì bị tính kế, Âu Dương Thần Tu nở nụ cười.

“Ha hã, con không muốn làm gì cả. Lần trở về ngoài việc xử lý vấn đề gia tộc, con muốn tìm cha nói chuyện thôi.”

“Hừ!” Rất tốt! Tao chưa đi tìm mày, mày đã đến tìm tao!

Sau khi đạt được mục đích, Âu Dương Thần Tu tùy tiện nói hai ba câu liền cúp máy. Bất quá hắn không nói bất cứ vấn đề gì có liên quan Âu Dương Ngoạt, hiện giờ còn chưa phải lúc, hắn không thể xem nhẹ cha của hắn.

Hai ngày sau, Âu Dương Thần Tu ngồi máy bay rời Nhật Bản, lần này An Húc Nhiên đi theo Âu Dương Thần Tu về Anh chứ không ở lại ‘trong nhà’ giống lần trước.

Khi Âu Dương Thần Tu đến Bồn gia, ở đây đã là bảy giờ sáng. Cùng lúc đó gặp được Âu Dương Bạc Tang, hai người đi thẳng vào thư phòng.

Âu Dương Bạc Tang ngồi xuống chiếc ghế sau bàn, nghịch cây bút máy trên bàn, sau đó hỏi. “Nói đi, mày tìm tao gấp như vậy, rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

Âu Dương Thần Tu lúc này ngược lại vô cùng trực tiếp. “Ngoạt nhi ở Bồn gia có tốt không?”

Sớm lường trước kết quả như thế, Âu Dương Bạc Tang cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Ông không trả lời Âu Dương Thần Tu mà hỏi ngược lại hắn: “Mày làm sao biết được?” Hoặc là nói làm sao phát hiện?

“Con xem nhật ký sân bay hàng không Đông Kinh trong khoảng thời gian sau khi Ngoạt nhi mất tích. Kiểm tra cơ cấu máy bay thường, hóa ra có một chiếc máy bay tư nhân JT-5108 thuộc sở hữu Bồn gia! Tại sao nó lại xuất hiện ở đó?”

“Vận khí của mày rất tốt!” Âu Dương Bạc Tang có chút buồn bực, mệt ông lúc đó còn nghĩ hết biện pháp, ông thế nhưng thật không ngờ, con trai đã lâu không về Bồn gia cư nhiên còn nhớ tên sử dụng cho máy bay...

“Đây không phải vấn đề vận khí tốt, Ngoạt nhi vốn là của con, cho dù Ngoạt nhi ở đâu con cũng sẽ tìm được, chuyện này bất quá chỉ là một xác minh nho nhỏ.” Âu Dương Thần Tu nói thật đương nhiên.

“Mày? Mày nói cái gì?” Âu Dương Bạc Tang hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Âu Dương Thần Tu ngồi trên sofa cách đó không xa.

“Chuyện này còn cần con nói sao? Ngoạt nhi là con của con!” Đúng! Thân phận Âu Dương Ngoạt vĩnh viễn không thay đổi được. Chẳng qua tình cảm phía sau xưng hô con trai này không giống mà thôi.

“Mày còn biết nó là con của mày?! Tao nghĩ mày đã quên!” Ngữ khí Âu Dương Bạc Tang bắt đầu trở nên nghiêm khắc. “Nếu mày còn nhớ thân phận của nó, vậy mà mày làm cái gì với nó? Ngoạt nhi là con của mày, là người thừa kế duy nhất Bồn gia, mày không nên đem vấn đề giữa mày và mẹ nó đổ lên đầu nó. Nếu mục đích đến đây lần này của mày là mang Ngoạt nhi đi thì hiện tại tao có thể nói cho mày biết – không được! Tao tuyệt không cho phép!”

Xem ra lão gia tử hoàn toàn hiểu lầm, có lẽ khi nhìn phần văn kiện kia cũng đã hiểu lầm. Ông cho rằng, sở dĩ Âu Dương Thần Tu làm thế là vì muốn trút giận lên người Âu Dương Ngoạt...

Thì ra là thế! Âu Dương Thần Tu đã biết nguyên do tại sao Âu Dương Bạc Tang đột nhiên bí mật đón con trai mình đến Anh. Bất quá như vậy cũng tốt, dù sao chuyện này sớm hay muộn hẳn cũng sẽ nói ra, nếu bây giờ đã nói tới thì hẳn cũng không cần giấu diếm nữa. monganh

lau.wordpress.com

“Nếu con nói con thật tâm với Ngoạt nhi thì sao? Con cũng không định trả thù Ngoạt nhi.” Đối mặt cha mình, Âu Dương Thần Tu thế nhưng có thể mặt không đổi sắc nói ra tất cả.

“Mày...mày nói cái gì?” Âu Dương Bạc Tang khó có thể tin, ông thậm chí còn cầu nguyện bản thân nghe lầm.

“Không phải cha nghe rất rõ ràng sao?!”

Âu Dương Bạc Tang cơ hồ là nhảy dựng trên ghế, ông khiếp sợ, ông không thể tin và ông cũng vô cùng tức giận. Đi qua nắm áo Âu Dương Thần Tu, trừng hắn. “Mày có biết mình đang nói cái gì không? Tu, mày nghiêm túc? Mày có biết thân phận của mày hay không? Mày nổi điên cái gì!”

“Con cho rằng hiện giờ con rất bình thường, con cũng biết mình đang nói gì.” Đối mặt với người cha tức giận, Âu Dương Thần Tu vẫn bình tĩnh như cũ.

“Không! Mày không bình thường! Mày không biết mình đang nói gì! Mày và Ngoạt nhi là cha con! Các đứa đang loạn luân, loạn luân đó mày biết không? Tu, sinh hoạt cá nhân trước kia của mày thế nào tap không quan tâm, nhưng lần này không được, mày không thể đem con trai ruột của mình cuốn vào đó! Mày có thể mang tội này nhưng Ngoạt nhi còn nhỏ, mày không thể để nó cùng mang tội này với mày!”

“Tội? Tội gì? Ai định? Những cái được gọi là đạo đức xem ra chỉ là một nhà giam giam giữ tự do con người! Hừ! Thật sự là cực kỳ buồn cười! Ta – Âu Dương Thần Tu, chưa từng có thứ gì con muốn mà không chiếm được, bất kể dùng thủ đoạn gì, phương thức gì.” (Dung: đáng cho các anh công cha hảo hảo học tập)

Trời ạ! Cái tên bất hiếu này! “Quý tha ma bất mày! Mày sẽ xuống địa ngục!”

Âu Dương Bạc Tang tức đến mức nói năng lộn xộn, miệng không thể ngăn cản. Ông muốn hung hăng tháo mạt Âu Dương Thần Tu một trận, muốn đánh hắn một trận, để hắn hảo hảo tỉnh lại!

“Trên đời này vốn không có thiên đường!”

“...” Âu Dương Bạc Tang buông áo hắn ra, ngồi xuống. “Được rồi, mày nói cho tao biết, rốt cuộc mày muốn thế nào mới chịu buông tha Ngoạt nhi, buông tha con của mày? Nó là người thừa kế Bồn gia, nó phải kết hôn, phải...”

Thanh âm trầm thấp mang theo lửa giận của Âu Dương Thần Tu trực tiếp đánh gãy nửa câu sau Âu Dương Bạc Tang.

“Nó nghĩ cũng đừng mong nghĩ tới!”

“Mày...!!” Thượng đế muốn người diệt vong, nhất định khiến người điên cuồng trước... Điên rồi, thật sự là điên rồi! Âu Dương Bạc Tang bị tức đến cả người phát run, gần như nói không nên lời. Cơn giận dữ trong ***g ngực không ngừng kêu gào tìm lối ra, tìm của ông bị đè ép khó chịu. Âu Dương Bạc Tang cảm thấy may mắn bản thân không bệnh tim hoặc là cao huyết áp, nếu không hôm nay chỉ cần một câu của Âu Dương Thần Tu cũng đủ trực tiếp miếu sát ông. (Dung: KO a, hí hí)

“Cha đừng kích động như vậy, con chỉ muốn bình tĩnh nói chuyện với cha. Con cũng không dự đoán kết quả cha bị tức chết tính vào. Kỳ thật vấn đề này cũng không khó chấp nhận đúng không? Cha nên biết con sẽ không để Ngoạt nhi gánh vác nhiều. Nếu cha cảm thấy trước đây để con kế thừa Bồn gia là một sai lầm thì bây giờ con có thể trả lại tất cả cho cha, chỉ cần cha trả lại Ngoạt nhi cho con.”

Thẳng thắn a! Âu Dương Bạc Tang thật sự sắp bùng nổ! Ông lại một lần nữa nhảy dựng lên. “Tiểu tử thôi! Mày lại uy hiếp tao? Hiện tại mày có quyền lực tao không thể làm gì mày, nhưng mày không sợ khi mày hai bàn tay trắng tao sẽ bắt mày, sau đó giam mày lại?”

“Cha đang nói đùa sao? Con thấy không muốn cười chút nào. Con cũng không có ý tứ uy hiếp cha, con chỉ đang đưa ra lựa chọn giữa Ngoạt nhi và Bồn gia. Huống hồ, con không cho rằng cha có thể làm được!” Không có kế hoạch hoàn mỹ, không có hoàn toàn nắm chắc, hắn làm sao có thể ngu xuẩn đến mức tùy tiện tiện nói ra những lời này?!

Âu Dương Bạc Tang biết con trai nói rất đúng sự thật, ông nhìn thấy nghĩa vô phần cố* trong mắt của hắn. Ông tin, nếu có thể, Âu Dương Thần Tu tuyệt đối làm như vậy. Tin? Một từ ngữ cỡ nào châm chọc a. Nó tồn tại để ông phải tiếp nhận sự thật, một người cha yêu chính con ruột của mình.

Ông đã già rồi, không phải Âu Dương Thần Tu quản lý Bồn gia một năm hai năm. Âu Dương Thần Tu đã sớm trở thành trung tâm Bồn gia, không có hấn, trong tương lai không xa, Âu Dương gia có thể sẽ mất đi tư cách là một trong bốn gia tộc đứng đầu. Mà đứa cháu duy nhất có thể kế thừa Bồn gia của ông, lại là điều kiện con trai dùng tất cả trong tay để đổi lấy. Có được Bồn gia, lại mất đi con trai và người thừa kế duy nhất, cuộc mua bán mất cả vốn lẫn lời thế này Âu Dương Bạc Tang làm sao có thể đồng ý?!

Kiên trì hay nhượng bộ chính là lựa chọn trước mắt của ông. Được rồi! Nhìn phân thượng gia chủ thì mày thắng!

Âu Dương Bạc Tang có chút dao động, nhưng ông có thể nhượng bộ hay không? Nhượng bộ bao nhiêu? Đó là một ẩn số. Bây giờ ông muốn hảo hảo suy nghĩ vấn đề này. Ông phải ngẫm lại tất cả những phiền toái có khả năng xảy ra. Nhưng ông không cam lòng a, rõ ràng ông là cha, tại sao lại phải đi suy xét loại ‘hiệp ước’ bất bình đẳng thậm chí là đại nghịch bất đạo này của con trai?

Âu Dương Bạc Tang càng nghĩ càng không biết tư vị, càng nghĩ càng muốn tức giận. Âu Dương Bạc Tang vung tay đánh lên gương mặt anh tuấn của Âu Dương Thần Tu một quyền, ông không nửa điểm nương tay, đương nhiên Âu Dương Thần Tu cũng đã trúng một quyền này. Khóe miệng của hắn bị rách, má phải cũng bắt đầu sưng đỏ. monganhlau.wordpress.com

“Tiểu tử thôi! Tao cần thời gian để suy nghĩ!” Âu Dương Bạc Tang vẫy vẫy tay, đánh người đánh đến cho tay mình cũng đau.

“...” Âu Dương Thần Tu có lẽ đã dự liệu tất cả kết quả có khả năng xảy ra sau cuộc nói chuyện lần này, nhưng hắn lại không ngờ bản thân sẽ bị đánh. Đau đớn trên mặt cũng không khiến hấn tức giận, chỉ hỏi. “Ngoạt nhi đâu?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao? Bây giờ còn sớm như vậy dĩ nhiên là đang ngủ!” Tuy ngữ khí Âu Dương Bạc Tang không tốt, nhưng oán khí trong lòng ông hiện giờ tiêu tan một ít. Ông muốn đánh Âu Dương Thần

Tu lâu rồi, sớm biết đánh hấn một quyền có thể hả hả giận như vậy ông nên sớm ra tay đánh hấn thêm mấy quyền!

91. Chương 91

Âu Dương Bạc Tang rời đi, trong thư phòng chỉ còn lại Âu Dương Thần Tu. Hấn ngồi lại nghỉ ngơi trong chốc lát rồi mới rời đi.

Âu Dương Thần Tu rất muốn nhìn thấy bảo bối ngay bây giờ, nhưng khi đi lên lầu hấn đột nhiên ý thức được một chuyện, Âu Dương Bạc Tang chỉ nói bảo bối đang ngủ, lại không nói cậu ở tầng nào, phòng nào.

Tuy có chút phiền phức, nhưng Âu Dương Thần Tu vẫn quyết định lên lầu bốn thuộc về mình xem trước, nếu không có thì lại xuống lầu ba tìm.

Hành lang thật dài chỉ nghe thấy mỗi bước chân của Âu Dương Thần Tu, ảo giác giống như trong biệt thự này chỉ có mình hấn. Hấn tận lực thả chậm cước bộ để âm thanh trở nên nhỏ một chút, bởi vì cách không xa phía trước chính là phòng của hấn.

Không thể không nói vận khí của hấn quả nhiên đủ tốt, một khắc khi mở cửa ra, Âu Dương Thần Tu biết mình tìm đúng chỗ rồi.

Hấn tùy tay đóng cửa lại, nương theo ánh sáng xuyên thấu qua màn cửa sổ chiếu vào, hấn nhìn lướt qua bộ sofa phong cách châu Âu, trên cái bàn phong cách cổ điển có một ly thủy tinh, từ một ít chất lỏng màu trắng ngà còn sót lại bên trong phỏng chừng là sữa. Cách đó không xa là chiếc giường lớn, màn bốn phía được buông xuống, dưới giường còn có một đôi dép.

Lầu bốn là ‘lãnh địa’ thuộc sở hữu Âu Dương Thần Tu. Và gian phòng này chính là phòng ngủ chính lầu bốn, cũng là phòng Âu Dương Thần Tu. Bình thường ngay cả Âu Dương Bạc Tang cũng rất ít đi lên đây, người hầu lại càng không dám, trừ lúc yêu cầu sửa sang hoặc quét tước. Bất quá, công việc chỉnh lý gian phòng ngủ này đều do quần gia làm. monganhlau.wordpress.com

Hiện tại, có một người dám ngủ trong ‘lãnh địa’ của hấn, phòng của hấn. Mà thân phận người này, ngoài Âu Dương Ngoạt ra e rằng không có người thứ hai.

Toàn bộ sàn nhà đều được trải thảm Ba Tư, giảm lên không hề có tiếng bước chân, Âu Dương Thần Tu không sợ đánh thức người trên giường.

Hấn rất nhanh đi đến bên giường, vén màn giường, gương mặt ngủ say của Âu Dương Ngoạt lập tức hiện ra trước mắt hấn.

Khi Âu Dương Thần Tu muốn vươn tay sờ, lông mi thật dài của Âu Dương Ngoạt run run, sau đó từ từ mở ra.

Kỳ thật lúc Âu Dương Thần Tu mở cửa Âu Dương Ngoạt đã tỉnh. Cậu biết chỉ cần cậu ở trong phòng, người hầu và quần gia sẽ không vào. Tất nhiên Âu Dương Bạc Tang cũng sẽ không, tới đây mấy ngày, ông đều đợi Âu Dương Ngoạt dưới lầu, sau đó hai ông cháu mới cùng nhau dùng cơm.

Cho nên khi có người đi vào cậu liền bắt đầu cảnh giác, bởi vì Âu Dương Ngoạt không biết người đến là ai. Bất quá ngay lúc Âu Dương Thần Tu đến gần giường, khí tức quen thuộc khi màn được vén lên, Âu Dương Ngoạt lập tức biết người đến là ai.

“Ta đánh thức người?” Thấy cậu mở mắt, Âu Dương Thần Tu có chút hỏi lỗi hỏi.

Âu Dương Ngoạt lẳng lẳng nhìn hấn, rất kinh ngạc tại sao hấn đến Anh. Ở đây mấy ngày, Âu Dương Ngoạt phát hiện Âu Dương Bạc Tang đang giấu diếm chuyện gì đó. Một phần người hầu trong chủ trách vô duyên vô cớ không thấy, mà cậu, mặc kệ đi tới đâu, sau lưng không phải quần gia thì chính là Âu Dương Bạc Tang. Phạm vi hoạt động của cậu cũng bị hạn chế, ngoài chủ trách ra cậu không thể đi bất cứ chỗ nào khác, bao gồm hai biệt thự ‘Âm’ và ‘Mộ’

Thành thật mà nói, bây giờ cậu không biết nên đối mặt Âu Dương Thần Tu thế nào. Đoạn ký ức kia không có gì đáng xấu hổ, nhưng mấu chốt là, bây giờ cậu tiếp tục giả vờ hay nói cho Âu Dương Thần Tu biết mình

đã hồi phục? Âu Dương Ngoạt tâm lý có chút mâu thuẫn, chủ ý bất định, cho nên khi Âu Dương Thần Tu hỏi cậu chỉ im lặng lắc đầu.

“Vây ngủ thêm một lát đi, ta ngủ cùng ngươi!” Âu Dương Thần Tu sờ mái tóc mềm mại của cậu, sau đó kéo cà vạt của mình...

Âu Dương Thần Tu lên giường, còn không đợi Âu Dương Ngoạt kịp phản ứng, hắn gắt gao ôm cậu vào lòng. Chôn đầu vào cổ con trai ngửi hương vị quen thuộc, những ngày Âu Dương Ngoạt mất tích, hắn nhớ cậu biết bao nhiêu, hắn muốn gắt gao ôm cậu như vậy biết bao nhiêu...

Hắn rốt cục nhìn thấy bảo bối, cảm giác lâu ngày không gặp khiến hắn muốn hung hăng đem người trong ngực khảm vào trong xương cốt của mình.

Hắn vuốt lưng Âu Dương Ngoạt, hắn nhớ tới ngày Âu Dương Ngoạt đột nhiên biến mất tại bệnh viện, nhớ tới đoạn thời gian lo lắng phấp phới người tìm kiếm, nhớ tới từng ngày từng ngày trôi qua lại chậm chạp không có tin tức Âu Dương Ngoạt, nhớ tới tình cảnh bản thân giận dữ, nhớ tới lần đầu tiên mượn rượu giải sầu, nhớ tới giấc mộng kia, và còn có sự thật...hắn đã xảy ra quan hệ với Dương Hân.

“...Đau...” Âu Dương Ngoạt bị đau hừ một tiếng.

“Thật xin lỗi, bảo bối, ta không cố ý.” Tiếng kêu đau của cậu thành công làm Âu Dương Thần Tu chú ý, hắn xin lỗi đồng thời thả lỏng lực đạo cánh tay.

“Ừm, ta biết.” Âu Dương Ngoạt cũng học động tác của hắn, vòng tay ôm lấy Âu Dương Thần Tu, sau đó vuốt nhẹ lưng hắn. mo

nganhlau.wordpress.com

“Bảo bối?” Âu Dương Thần Tu không xác định gọi.

“Hử?”

“Ngươi nhớ ta không?”

“Nhớ.” Nhớ sao không nhớ, lúc trước không phải vì vậy cậu mới chết cũng không chịu thỏa hiệp sắp xếp Âu Dương Bạc Tang, nhất quyết muốn ở phòng Âu Dương Thần Tu. Âu Dương Bạc Tang hết hống lại lừ, giằng co cả ngày vẫn không xong, ông nội mới bắt đắc dĩ đồng ý.

“Ta cũng nhớ ngươi! Lần sau đi đâu nhớ phải gọi điện thoại cho ta, biết không?”

“Ông nội không cho.” Cái này là thứ yếu, chủ yếu chính là Âu Dương Ngoạt không nhớ số điện thoại Âu Dương Thần Tu. (TT^TT nhiều khi ta thấy anh Tu thật bi đát)(Dung: hảo đáng thương, ta cũng ko nhớ số của ba ta)

“Ừm...sau này ông sẽ không.” Âu Dương Thần Tu nắm chắc 90%, đàm phán này, người thắng cuối cùng nhất định là hắn. “Thời gian không còn sớm, ngủ thêm một lát đi, nếu không chút nữa lại ngủ không được.” Âu Dương Thần Tu nhìn hai mắt sáng ngời của con trai, phỏng chừng nếu cứ tiếp tục nói chuyện thì không cần ngủ nữa, trực tiếp rời giường luôn...

Âu Dương Ngoạt cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ thêm mấy tiếng. Chờ cậu lần thứ hai tỉnh lại đã sắp đến giữa trưa.

Âu Dương Bạc Tang thấy hai cha con cùng xuống lầu, biết rõ chân tướng nên tâm tình lúc này của ông tránh không được có chút không thoải mái. Âu Dương Bạc Tang không có cách nào đem con trai của mình và cháu nội liên hệ cùng một chỗ. Song, có lẽ quan hệ huyết thống chính là nguyên nhân ông chấp nhận đi, ít nhất ông không cảm thấy cực độ chán ghét hoặc cảm xúc cực đoan ‘chết cũng không chấp nhận’.

Âu Dương Bạc Tang đi qua chen vào giữa Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt, sau đó cười tủm tỉm lôi kéo cháu nội nói: “Ngoạt nhi đói bụng không? Đầu bếp đã chuẩn bị những món mà cháu thích ăn nhất, ông nội bồi cháu, thế nào?”

Âu Dương Ngoạt không biết nội tình giữa hai cha con Âu Dương Bạc Tang, cho nên cũng không chú ý hành động vị ông nội này, cậu gật đầu, đi theo Âu Dương Bạc Tang đến phòng ăn.

“...” Âu Dương Thần Tu ngược lại hiểu rõ hành động cha mình, có chút buồn bực không nói gì đi theo.

Trên bàn bày đầy các loại thức ăn, còn có hoa quả và bánh ngọt. Người hầu thấy ba người đi tới, kính cẩn kéo ghế ra, Âu Dương Bạc Tang ngồi chủ vị, Âu Dương Ngoạt ngồi bên cạnh ông. Âu Dương Thần Tu vốn ngồi đối diện Âu Dương Ngoạt, nhưng vì Âu Dương Bạc Tang cố tình muốn chỉnh con trai, cố ý an bài người đem ghế Âu Dương Thần Tu đặt cách xa bốn thước. Cứ như vậy, khoảng cách Âu Dương Thần Tu và Âu Dương Ngoạt bị kéo ra, nhìn kỹ, Âu Dương Thần Tu chính là nhân vật bị cô lập.

Đây là cố ý! Âu Dương Bạc Tang cố ý cho Âu Dương Thần Tu biết, Âu Dương Thần Tu muốn tức cũng tức không được. Âu Dương Bạc Tang đắc ý mỉm cười, Âu Dương Thần Tu cảm tức nghĩ ‘chẳng lẽ người già đều là cái dạng này?!’

“Cha, cha đã suy nghĩ xong chưa?” Bất quá Âu Dương Thần Tu đâu phải là người dễ dàng chịu thiệt, hần lập tức dùng ngôn ngữ kéo Âu Dương Bạc Tang trở lại hiện thực tàn khốc.

Âu Dương Bạc Tang lập tức thu liễm cảm xúc vui vẻ, ông lạnh mặt nhìn Âu Dương Thần Tu, sau đó mở miệng nói. “Mày cho rằng đang buồn bán à? Nhanh như vậy có thể cho ra câu trả lời.”

“Con thấy ngài mặt mày hồng hào, tươi cười rạng rỡ như vậy, còn tưởng rằng ngài đã nghĩ thông suốt rồi chứ.” Âu Dương Thần Tu làm bộ làm tịch đáp lại ông, đã vậy còn cố ý dùng kính ngữ. Từ nhỏ đến lớn, Âu Dương Thần Tu chưa bao giờ dùng kính ngữ nói chuyện với cha mình. Chỉ có lúc tranh cãi, đối nghịch với cha mình hần mới dùng.

“Tu, nếu mày không đói thì có thể ra ngoài, không cần ngồi đây ảnh hưởng khẩu vị của tao và cháu nội tao.” Âu Dương Bạc Tang sờ đầu Âu Dương Ngoạt. “Đúng rồi, lần này trở về không phải mày còn có chuyện quan trọng cần xử lý sao, thế nào lại nhàn nhã như vậy?”

“An Húc Nhiên đã đi, con đang đợi kết quả. Ngài phải tin tưởng, trừ phi Bốn gia phá sản, bằng không con sẽ không bận rộn như trong tưởng tượng ngài đâu.”

“Chiều theo lời mày, tao ngược lại buồn lo vô cớ. Nói cũng đúng, nếu không có Bốn gia, mày cũng chỉ có hai bàn tay trắng. Vì thế cho nên, tao muốn quan tâm đến mày chút thôi.” monganh

lau.wordpress.com

“Không cần ngài quan tâm, có lẽ một ngày nào đó Bốn gia sẽ suy sụp, bất quá không phải mất trong tay con. Đương nhiên, tất cả đều phụ thuộc vào lựa chọn của ngài.” Nếu Âu Dương Bạc Tang không lùi bước, vậy Âu Dương Thần Tu sẽ mang Âu Dương Ngoạt rời Bốn gia, về phần Bốn gia sau này thế nào thì không biết rồi.

Có lẽ Âu Dương Bạc Tang sẽ như trước một lần nữa tiếp quản Bốn gia, hoặc không lâu sau Bốn gia sẽ rơi vào tay ba gia tộc kia, hoặc nhiều năm sau Âu Dương Thần Tu sẽ thành lập một Bốn gia khác.

“Tao biết tính toán của mày, chuyện này tao cần thêm thời gian suy nghĩ, chờ nghĩ thông suốt tao sẽ cho mày câu trả lời của tao!” Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, ông cần phải hảo hảo ngẫm lại mới có thể đưa ra quyết định.

92. Chương 92

Âu Dương Thần Tu đến kỳ thật Âu Dương Ngoạt rất vui, sợ dĩ cậu không biểu hiện ra đó là bởi vì cậu còn đang phân vân, không biết có nên nói ra chuyện mình đã khôi phục hay không.

Lúc trước tuy nhớ tất cả mọi chuyện, nhưng dù sao lúc ấy tâm trí cậu chỉ là một đứa bé, không biết suy nghĩ.

Từ khi khôi phục rồi được Âu Dương Bạc Tang đón về Bốn gia, bởi vì bị hạn chế tự do cho nên Âu Dương Ngoạt gần như đều ở trong biệt thự.

Thừa dịp nhàn rỗi, cậu đem tất cả mọi chuyện nhớ lại một lần, sau đó đem từng chuyện từng chuyện đã xảy ra trong ký ức xâu chuỗi lại.

Bây giờ cậu đã hiểu rõ, Dương Hân gọi điện thoại đến rủ cậu đi chơi cùng ngày cậu xảy ra tai nạn xe cộ, đây không phải trùng hợp mà vốn là một âm mưu. Cậu không biết tại sao Dương Hân làm như vậy, cũng không biết cô ta có mục đích gì, nhưng cậu rõ ràng, bây giờ vẫn không thể để bọn họ biết cậu khôi phục. Không có lý do gì đặc biệt, cũng không phải trực giác, đây là một loại ý thức bản thân, ý thức này nói cho Âu Dương Ngoạt – tiếp tục giả bộ, bây giờ chưa phải là lúc nói ra... monganhlau.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu là một người rất khôn khéo, nếu muốn giả bộ thành công mà không bị hấn nhìn ra sơ hở, biện pháp duy nhất chính là giữ một khoảng cách với hấn. Dù sao hiện giờ đối mặt với hấn cũng có chút xấu hổ, có lẽ lúc này giữ khoảng cách với hấn cũng là một chuyện tốt.

Dùng xong cơm trưa, hai cha con Âu Dương Bạc Tang ra phòng khách, ngồi xuống không bao lâu Âu Dương Thần Tu liền mở miệng đề xuất với Âu Dương Bạc Tang. “Con muốn dẫn Ngoạt nhi về.”

Âu Dương Bạc Tang đặt tách trà xuống. “Chuyện Bốn gia còn chưa điều tra rõ ràng, Cha không nghĩ đây là một đề nghị tốt.”

“...” Âu Dương Bạc Tang nói không phải không có lý, không bao lâu nữa Bốn gia có thể sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, mà muốn đối địch với một trong ba gia tộc kia, hoặc có thể là hai, hoặc có thể là ba cũng không chừng. Nhưng mặc kệ với ai, dù sao thực lực gia tộc đều ngang nhau, song chỉ sợ đến lúc đó Âu Dương Thần Tu không dư thừa thời gian và tinh lực trông nom an toàn Âu Dương Ngoạt, điểm này hấn phải suy nghĩ rõ ràng.

“Ngoạt nhi hiện giờ một chút năng lực tự vệ cũng không có, nếu sau khi trở về với con gặp nguy hiểm, con có thể bảo đảm an toàn cho nó không? Ở Bốn gia ít nhất có thể bảo đảm điểm này. Huống hồ cha đã sắp đặt đầu vào đây, tuy chuyện tai nạn lần này con không nói cho cha biết nhiều lắm, nhưng cha đoán đối phương muốn đuổi tận giết tuyệt, điểm này cha nghĩ con rất rõ ràng. Cho nên cha cho rằng trước mắt cứ để Ngoạt nhi ở Bốn gia, rồi qua một thời gian ngắn nữa cha sẽ đưa nó ra nước ngoài.” Thông qua cửa chính, Âu Dương Bạc Tang có thể nhìn thấy vườn hoa xinh đẹp xa xa. Quân gia yêu thương đứng thủ bên cạnh, Âu Dương Ngoạt thì đang chạy theo một con chó săn chơi đùa.

Thời tiết tháng sáu cực kỳ tốt, mặt trời không lớn lại vàng rực rỡ, ánh nắng ấm áp chiếu rọi xuống toàn bộ đại địa. Từng cơn gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua, mái tóc nâu Âu Dương Ngoạt thuận theo gió bay lên. Đôi mắt xanh thẫm cũng trở nên xinh đẹp, giống như đá quý vừa rực rỡ vừa chói mắt.

Âu Dương Bạc Tang nhìn trong chốc lát rồi quay đầu nhìn Âu Dương Thần Tu bên cạnh. “Ngoạt nhi đích thật là một đứa bé vô cùng xinh đẹp.” Âu Dương Bạc Tang không chỉ nói diện mạo Âu Dương Ngoạt, mà còn có khí chất. Cái loại khí chất độc đáo này tìm không ra người thứ hai, cho dù là Âu Dương Thần Tu so ra cũng kém nửa phần. Cũng bởi vì phần độc đáo này, phần độc nhất vô nhị này, cho nên mang theo lực hấp dẫn không gì sánh kịp.

“Đứa bé này có vài phần giống con, bất kể là bộ dáng nhíu mày, hay tức giận thậm chí tính cách thất thường cũng rất giống. Mấy ngày nay ở chung cha phát hiện nó rất thông minh, có đôi khi làm cho người ta cảm thấy nó không giống một người có tâm trí biến thành trẻ con. Lần trước bởi vì nó ở đây không lâu, không có nhiều thời gian ở chung nên cha không phát hiện, bất quá cha nghĩ con hấn là cảm thấy được, trong thân thể của nó có cất giấu một năng lực mà ngay cả con cũng không biết.”

“Có lẽ đi! Kỳ thật con cũng mới phát hiện cách đây không lâu.” Âu Dương Thần Tu lúc trước vẫn luôn tin tưởng Âu Dương Ngoạt bị chứng đa nhân cách, nhưng sau tai nạn xe cộ lần này, trong thời gian mấy tháng ở chung, Âu Dương Thần Tu càng ngày càng phát hiện Âu Dương Ngoạt không thích hợp. Bác sĩ nói tâm trí cậu quay lại thời kỳ trẻ con, nhưng chuyện khi còn bé Âu Dương Ngoạt hấn rất rõ ràng. Vậy Diêm Hạo Nguyệt là ai? Âu Dương Thần Tu đã từng phái người đi thăm dò nhưng không thu hoạch được gì. Bởi vì cảm thấy không có gì liên quan quá lớn, nên việc điều tra cứ như vậy kết thúc.

“Thiếu gia, những người phái đi điều tra gia tộc kia...đã mất liên hệ với chúng ta.” An Húc Nhiên vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh Âu Dương Thần Tu, thanh âm của hấn tuy nhỏ nhưng hai người ngồi trong phòng khách nghe rất rõ ràng. monganhlau.wordpress.com

“...” Đây không phải là tin tức tốt, Âu Dương Thần Tu trầm mặc một lúc rồi mới hỏi. “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Không biết thời gian chính xác, đại khái là giữa trưa hôm nay mất liên hệ với chúng ta.” An Húc Nhiên đáp.

“Mất tích ở đâu? Ngoài người tiếp nhận nhiệm vụ ra còn có ai biết không?” Âu Dương Thần Tu rất rõ năng lực của ‘Mộ’, vừa ra ngoài không lâu lại đột nhiên mất tích, khả năng rất lớn là Bồn gia có người phản bội. Nghĩ đến đây, Âu Dương Thần Tu liền neho lại đối mắt sắc bén, trong mắt lộ ra âm ngoan.

“Italia, thời điểm phân phó bọn họ đi điều tra, ngoài người nên biết ra, không còn người nào khác. Nhiệm vụ này tuyệt đối bí mật!” Đây là quy củ ‘Mộ’, trừ người tiếp nhận nhiệm vụ và người hiệp trợ được biết ra không có người dư thừa nào biết. “Thiếu gia, có cần bọn họ tiếp tục điều tra không?” An Húc Nhiên lại hỏi.

“Ừ, bất quá kế hoạch thay đổi, đợi lát nữa ta sẽ phân phó người, bây giờ người về xem lại tình hình đi.”

“Vâng, tôi đã hiểu!” An Húc Nhiên nói xong liền rời đi.

“Con định làm thế nào?” Âu Dương Bạc Tang ngồi ở bên cạnh rót cục mở miệng, ông bưng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó hỏi.

“Như cha mong muốn, lần này xem ra con phải đích thân xử lý.” Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai, một bộ chẳng hề gì.

“Này thật sự là một chuyện làm người ta cao hứng. Phải biết, từ khi con tiếp nhận Bồn gia đến giờ, ngoài lần xử lý đám phân gia ý đồ không tốt kia, đây là lần thứ hai cha thấy con nghiêm túc!” Không biết có phải ảo giác hay không, trong lời nói Âu Dương Bạc Tang mang theo một chút trêu tức.

“...” Âu Dương Thần Tu lựa chọn trầm mặc.

Rất hiển nhiên chuyện này so với tưởng tượng phức tạp hơn nhiều, Âu Dương Thần Tu lần này thật là không thể không tự thân xuất mã. Cả buổi chiều Âu Dương Ngạc cũng không nhìn thấy hắn, thẳng đến khi mặt trời ngả về tây hắn mới trở lại chủ trạch.

Đây là lần thứ hai hai cha con Âu Dương Thần Tu ở riêng trong hôm nay.

“Ở đây chơi vui không?” Trong phòng của mình, Âu Dương Thần Tu hữu ý vô ý hỏi con trai đang xem TV bên cạnh.

“Ừm.” Bồn gia nói như thế nào cũng đều cảm thấy rất tốt. Trước không nói Âu Dương Ngạc bây giờ có thể đến ‘Ám’ hoặc là ‘Mộ’ chơi, còn có thể ra bờ biển bơi lội, lướt sóng. Dù sao đây cũng là đảo, đương nhiên bọn họ cũng có bãi biển tư nhân. Còn có sân golf, trường đua ngựa, đầy đủ mọi thứ, so với tòa biệt thự ở Nhật Bản ‘cái gì cũng không có’ kia mà nói đương nhiên không tệ.

“Hiện tại đã là tháng sáu, học viện cũng sắp nghỉ. Với tình huống hiện tại của người cũng không có khả năng đến trường, sau khi kết thúc thời gian trao đổi học tập ở Nhật ta sẽ làm thủ tục nghỉ học học viện bên kia. Ta vốn định mang người về nhưng bởi vì xảy ra vài chuyện nên ta thay đổi chủ ý.” Âu Dương Thần Tu một hơi nói xong, sau đó nhìn Âu Dương Ngạc, thấy vẻ mặt cậu cũng không có khó hiểu hay nghi hoặc, Âu Dương Thần Tu an tâm tiếp tục dặn dò. “Ta có một số việc nên ngày mai phải rời đi, người ở đây phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?!”

Âu Dương Ngạc gật đầu, thật ra cho dù Âu Dương Thần Tu không nói cậu cũng không đồng ý rời đi. Bởi vì cậu còn một ít chuyện cần làm ở đây.

Hôn hôn trán cậu, Âu Dương Thần Tu từ từ chuyển xuống môi, đầu lưỡi khẽ liếm, sau đó xâm nhập vào khoang miệng cậu. Nụ hôn không dài nhưng lại mang theo nồng đậm tình cảm Âu Dương Thần Tu. Hắn không biết bao lâu hai người mới gặp lại, hoặc thậm chí là không. Không lâu nữa Âu Dương Ngạc sẽ đi Mexico, tuy biết mình sẽ rất nhớ, nhưng vì an toàn Âu Dương Ngạc Âu Dương Thần Tu đành phải làm như vậy.

Âu Dương Ngạc giống như cảm giác được cái gì, cậu chậm rãi đáp lại hắn. Từ khi có được khối thân thể này, nói thật Âu Dương Ngạc cũng chưa từng chân chính huấn luyện, rất nhiều thời điểm hành động của cậu và thân thể này không đồng bộ. Âu Dương Ngạc biết, cậu cần đến chỗ ‘Ám’, một lần nữa huấn luyện

bản thân hoặc là nói huấn luyện thân thể này. Bởi vì cậu có cảm giác, trong tương lai không xa, cậu sẽ cần dùng đến năng lực sát thủ kiếp trước. mon

ganhlau.wordpress.com

“Ta sẽ rất nhớ ngươi! Không có ta bên cạnh ngươi nhất định phải chú ý an toàn của mình, biết không? Nhớ kỹ lời ta, ngươi là quan trọng nhất.”

“Ừ.” Ngươi cũng thế...

Lần này hai cha con tách ra phải đến mấy tháng sau mới chính thức gặp lại, bất quá bọn họ thật không ngờ, bọn họ trong một thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, tình huống sai lầm gặp nhau...

93. Chương 93

Sáng sớm, trên đảo bao phủ mây mù, mặt trời vẫn chưa xuất hiện, thỉnh thoảng có vài cơn gió biển thổi vào, mang theo hơi lạnh ẩm ướt.

Những người hầu bị Âu Dương Bạc Tang đưa đi cũng đã quay lại, chủ trách lại có thêm phần nhân khí.

Âu Dương Ngoạt hôm nay rời giường rất sớm, cậu qua loa dùng bữa sáng, thông báo quản gia một tiếng liền đi đến hai tòa biệt thự phía sau.

Lần này Âu Dương Ngoạt vô cùng dễ dàng đi qua mê cung, một đường hưởng thụ không khí sáng sớm tươi mát trong vườn hoa đi đến chỗ ‘Ám’.

Lần trước Âu Dương Thần Tu đã dẫn cậu đến chỗ này, Âu Dương Ngoạt dựa theo trí nhớ đi vào căn cứ.

Cậu đến phòng xạ kích, đẩy cánh cửa màu trắng bạc, trong phòng không một bóng người. Không biết tại sao, trong một tháng đến đây huấn luyện Âu Dương Ngoạt chưa từng gặp bất cứ ai, giống như tòa biệt thự không người vậy. Bất quá đối với cậu mà nói như vậy cũng tốt, dù sao cậu cũng không muốn người khác biết cậu làm gì ở đây.

Âu Dương Ngoạt đi về phía bên xạ kích, tiếng bước chân trong gian phòng yên tĩnh càng thêm vang dội. Súng lục mặc dù nhỏ nhưng cũng có phần nặng, súng lục thời đại này không giống thời đại trước của cậu, thể nhưng Âu Dương Ngoạt vẫn có thể sử dụng thành thạo như cũ.

Trước kia khi làm nhiệm vụ cậu rất ít dùng cái này, nhưng cũng không có nghĩa cậu không am hiểu. Mười sát thủ bài danh gần như có thể sử dụng tất cả các loại vũ khí, đương nhiên, trong đó có cậu.

“Ngoạt nhi đâu? Lại đi phía sau?” Âu Dương Bạc Tang vừa rời giường không lâu, lúc này ông đang ngồi trong phòng ăn chuẩn bị dùng bữa sáng. Một tháng trước ông đều ăn chung với Âu Dương Ngoạt, nhưng một tháng này cơ hồ mỗi ngày đều như thế này, chờ ông rời giường Âu Dương Ngoạt đã không thấy bóng dáng.

“Vâng, tiểu thiếu gia dường như rất thích đi phía sau chơi.” Quản gia cũng không biết Âu Dương Ngoạt ở phía sau làm gì.

“...” Âu Dương Bạc Tang không nói gì nữa, trong phòng ăn yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy âm thanh nhai nuốt của ông. Một lát sau, Âu Dương Bạc Tang giống như nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn quản gia hỏi: “Chuyện Ngoạt nhi chuẩn bị thế nào rồi?”

“Vâng, đã chuẩn bị tốt, ngày mai tiểu thiếu gia có thể lên đường.”

Âu Dương Bạc Tang gật đầu. “Nó không có năng lực tự vệ, đi Mexico một mình rất không an toàn, nhưng ta cũng không thể phái nhiều người đi theo bảo vệ, suy cho cùng như vậy càng dễ xảy ra chuyện. Mặc dù bên kia khả năng sẽ có người bảo vệ nó nhưng ta rất không yên tâm, ít nhất phải có một người Bồn gia đi theo bên cạnh.”

“Có cần gọi điện thoại cho thiếu gia không? Cận vệ ở Nhật của tiểu thiếu gia hình như vẫn luôn là An Húc Nhiên.” Quản gia nhắc nhở nói.

“Không, An Húc Nhiên không thích hợp.” Tình huống hiện tại tuy không quá gay go, nhưng An Húc Nhiên là phụ tá đắc lực của Tu, khách quan mà nói năng lực làm việc của An Húc Nhiên mạnh hơn so với bảo vệ. Nói ngắn gọn một câu, Bồn gia có nhiều người thích hợp bảo vệ Âu Dương Ngoạt hơn An Húc Nhiên, hơn nữa thân thủ mạnh hơn An Húc Nhiên rất nhiều.

“Vậy ngài tính toán người nào?” Quản gia buồn bực, tuy ông không hiểu rõ An Húc Nhiên cho lắm nhưng ít nhiều ông cũng biết một chút. Trong vệ sĩ Bồn gia, năng lực An Húc Nhiên xem như số một số hai, nếu ngay cả hắn cũng không thích hợp làm vệ sĩ tiểu thiếu gia, vậy ông thật đúng nghĩ không ra ai thích hợp.

“Ám vẫn chưa về sao?” Những lời này đã sáng tỏ dụng ý Âu Dương Bạc Tang.

Quản gia kinh hãi. Ám? Nếu là bọn họ thì quả thật mạnh hơn An Húc Nhiên không biết bao nhiêu lần, nhưng thân phận của bọn họ rất đặc biệt. Mặc dù ông cũng không biết bọn họ làm gì trong Bồn gia, bất quá ông chưa bao giờ thấy bọn họ tùy tiện xuất hiện, bảo bọn họ làm vệ sĩ là lần đầu tiên nghe thấy.

“Ngài...chẳng lẽ ngài muốn...”

“Không sai, ta quyết định như thế. Ta suy xét thật lâu, chỉ có Ám là thích hợp nhất.” Bất kể phương diện nào Ám đều thích hợp bảo vệ Âu Dương Ngoạt, nhưng cũng có chỗ phiền toái. Tuy nhiên so với hại, lợi vẫn nhiều hơn. monganhlau.wordpress.com

“Án theo thời gian thì xế chiều hôm nay bọn họ sẽ về.” Quản gia tính thời gian sau đó trả lời.

Tuy Ám là sát thủ nhưng sinh hoạt hằng ngày của bọn họ cũng không khác gì người bình thường. Ngoài nhiệm vụ và thời gian huấn luyện, bọn họ hoàn toàn tự do. Lần này bọn họ sở dĩ không ở Bồn gia là vì trong khoảng thời gian này không có nhiệm vụ, cho nên tất cả được nghỉ phép.

“Vậy à! Vậy lát nữa khi Ngoạt nhi quay lại, người dẫn nó đừng ra phía sau.” Với thân phận Âu Dương Ngoạt thì ra đó cũng không có gì, nhưng dưới tình trạng ‘Tâm trí có vấn đề’ hiện giờ của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Bạc Tang không hy vọng cậu gặp mặt bọn họ. Mặc dù khi chọn người làm vệ sĩ thì cũng phải gặp, nhưng gặp một người tốt hơn gặp tất cả.

Sắp đến giữa trưa, Âu Dương Ngoạt đúng giờ quay lại, nghe Âu Dương Bạc Tang nói như vậy, ăn cơm trưa xong cậu ngoan ngoãn không đi ra sau biệt thự, chỉ chơi ở vườn hoa hoặc ở trong phòng xem tv.

Âu Dương Bạc Tang đã gọi điện thoại cho Âu Dương Thần Tu, bởi vì hắn mới là chủ nhân của Ám. Nói chung Ám sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ bình thường, bây giờ muốn bọn họ làm vệ sĩ bảo vệ Âu Dương Ngoạt càng là nhiệm vụ đầu tiên. Ngoài ra Âu Dương Thần Tu không ai có thể điều động bọn họ, kể cả Âu Dương Bạc Tang.

“Tiểu thiếu gia, lão gia bảo ngài đến thư phòng.” Quản gia lễ phép gõ vài tiếng, sau đó mở cửa nói với Âu Dương Ngoạt đang ngồi xem TV.

Bưng ly nước trên bàn một hơi uống hết, Âu Dương Ngoạt cái gì cũng không hỏi nhu thuận đi theo quản gia xuống lầu.

Đẩy cửa đi vào, trong thư phòng ngoài Âu Dương Bạc Tang Âu Dương Ngoạt còn thấy một thiếu niên xa lạ. Da người này rất trắng, vóc dáng không khác cậu bao nhiêu, một đầu tóc vàng, mặt thoát nhìn rất nhỏ, một đôi mắt màu lam, ánh mắt thâm trầm và không ngừng đánh giá Âu Dương Ngoạt đang đi vào.

“Ngoạt nhi, lại đây.” Thấy cậu vào, Âu Dương Bạc Tang tươi cười vẫy tay với cậu. Chờ Âu Dương Ngoạt đến bên cạnh, ông kéo tay cậu nói. “Ông đã sắp xếp xong mọi thứ, ngày mai Ngoạt nhi sẽ đi Mexico, người này là vệ sĩ Tu chọn cho cháu, tên là Địch Mễ.”

“Tại sao cháu phải đi Mexico?” Ở Bồn gia không tốt sao?!

“Ở đây mãi ông sợ cháu sẽ chán, đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt.” Huống hồ con bây giờ hiếu động như vậy, cả tháng nay trừ lúc ăn cơm thời gian còn lại không thấy mặt người đâu.

“Baba thì sao?”

“Tu rất bận, nhưng sẽ gọi điện thoại cho cháu.”

“Vậy cháu phải đi bao lâu?”

“Đi chơi một thời gian đi, nếu thấy vui thì ở lại lâu chút, không vui thì về.”

“Dạ!”

Dừng một chút, Âu Dương Bạc Tang vỗ lưng Âu Dương Ngoạt rồi nói thêm. “Cháu ra ngoài trước đi, ông còn chút chuyện muốn nói với Dịch Mễ.”

“Dạ, cháu đã biết.”

Không có hứng trí quay lại xem tv, Âu Dương Ngoạt đi xuống phòng khách, trời hôm nay không nắng lắm, vừa vặn có thể đi dạo bờ biển.

Sóng biển một lần lại một lần xô vào bờ cát, thỉnh thoảng xói mòn làm lộ ra mấy vỏ sò màu sắc xinh đẹp chôn dưới cát. Âu Dương Ngoạt đã sớm cởi bỏ giày, chân trần giẫm lên bờ cát mềm mại.

“Nói thật ra, so với tưởng tượng của tôi bộ dáng cậu thật sự kém nhiều lắm.” Đây là một câu tiếng Anh, nghe tiếng hân là một thiếu niên, hơn nữa là một thiếu niên đang rất thất vọng.

Âu Dương Ngoạt xoay người, thấy Dịch Mễ đứng cách cậu không tới ba thước. “Cậu nói chuyện với ông nội xong rồi à? Cậu tới đây làm gì?” Kỳ thật khi Dịch Mễ đến gần Âu Dương Ngoạt đã phát hiện, nhưng cậu làm bộ như không biết.

“Chuyện này còn phải hỏi sao? Từ hôm nay tôi là cận vệ của cậu, cậu ở đâu tôi dĩ nhiên phải ở đó.” Tuy ngữ khí Dịch Mễ không phật phùng, nhưng Âu Dương Ngoạt có thể cảm giác được hân không thoải mái. Âu Dương Ngoạt thấy được vẻ khinh thường trong mắt hân. monganhlau.wordpress.com

.com

Ấm là cường giả vi tôn. Âu Dương Ngoạt bây giờ chỉ là người thừa kế trên danh nghĩa, khi cậu chính thức kế thừa Bồn gia, trong tất cả tổ chức, kế thừa Ấm là phiền toái nhất. Bởi vì bọn họ chỉ phục tùng kẻ mạnh, nếu Âu Dương Ngoạt không thể làm bọn họ tin phục, vậy cậu không thể xem như chủ nhân Bồn gia hoàn toàn. Ấm hiện giờ chỉ nghe lệnh Âu Dương Thần Tu, bọn họ sẽ không vì Âu Dương Ngoạt là con Âu Dương Thần Tu, là người thừa kế tương lai Bồn gia mà đối xử tốt với cậu. Bọn họ sẽ không nghe theo kẻ yếu.

Đôi mắt xanh thẫm Âu Dương Ngoạt dưới ánh mặt trời có vẻ trong vắt. Tầm mắt cậu quét Dịch Mễ một lần, sau đó thản nhiên cười. Tuy chỉ là là tươi cười ngây ngô nhưng lại khiến Dịch Mễ vô thức run lên. Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là ảo giác? Sao vừa rồi hân cảm thấy bản thân giống như là một con ếch trước cái nhìn chăm chú đại xà?!

94. Chương 94

Trong tổ chức Ấm, từ thân thủ đến số lượng nhiệm vụ hoàn thành Dịch Mễ đứng hàng thứ năm, và cũng là người nhỏ tuổi nhất, hân nhỏ hơn Âu Dương Ngoạt một tuổi, năm nay 17t. Sở dĩ Âu Dương Thần Tu chọn Dịch Mễ là vì nghĩ rằng hân cùng tuổi Âu Dương Ngoạt, có lẽ hai người sẽ dễ dàng trò chuyện hơn.

Có thể đi vào Ấm vốn là một chuyện không dễ dàng, mà muốn leo lên vị trí thứ năm càng khó khăn hơn, Dịch Mễ có thể nói là một sát thủ rất có tiềm năng.

Tuổi còn nhỏ đã trải qua năm tháng tôi luyện cho nên khó tránh khỏi có lúc sẽ không đem người ngay cả năng lực ‘tự vệ’ cũng không có như Âu Dương Ngoạt để vào mắt.

Từ Bồn gia xuất phát đến Mexico, Âu Dương Ngoạt và Dịch Mễ không nói với nhau một câu. Tuy ngồi cạnh nhau nhưng chuyện ai nấy làm, không ai để ý tới ai.

Vừa ra sân bay liền thấy ba người đàn ông ngoại quốc mặc tây trang màu xám. Một người da trắng và hai người da đen. Người da trắng thấy hai người đi ra liền bước tới, sau đó dùng tiếng Anh nói. “Xin chào! Chúng tôi chờ hai vị đã lâu.”

Dịch Mễ dùng tiếng Tây Ban Nha đáp lại. “Ai phái các người tới?” Tuy không thích làm vệ sĩ Âu Dương Ngoạt nhưng hân vẫn làm tròn bổn phận của mình.

Thấy Dịch Mễ có thể nói ngôn ngữ Mexico ba người thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ biết đối phương sẽ hỏi như thế nên không cảm thấy có gì không ổn. “Là ngài Randy Chomsky bảo chúng tôi tới.”

Randy Chomsky là đầu lĩnh Mafia ở Mexico, và hẳn cũng có quan hệ hợp tác mật thiết với Bồn gia. Bồn gia có 30% cổ phần ở đây.

Dịch Mễ gật đầu, nhưng để bảo đảm hẳn vẫn lấy điện thoại ra gọi cho Randy Chomsky. Trước khi đi Âu Dương Bạc Tang đã đem tư liệu cụ thể bên này giao cho Dịch Mễ. Trên tư liệu nói rất rõ ràng, sinh hoạt hằng ngày của hai người khi ở Mexico sẽ do người này phụ trách.

Âu Dương Ngoạt đứng một bên không nói gì, chờ Dịch Mễ xác nhận xong hai người mới đi theo ba người kia lên xe.

Xe dừng lại trước cửa một biệt thự nhỏ, người da trắng bước xuống xe. “Hoan nghênh hai vị đến Mexico, đây là nơi ở ngài Randy Chomsky an bài cho hai vị, hy vọng hai vị có thể thoải mái.”

Nghe Dịch Mễ phiên dịch xong, Âu Dương Ngoạt mỉm cười, lễ độ gật đầu với bọn họ rồi mới xoay người đi vào biệt thự.

“Chúng tôi sẽ phái người ở lại đây bảo vệ an toàn cho hai vị, nếu có chỗ nào không ổn thì báo với bọn họ là được.” Người da trắng chỉ chỉ hai vệ sĩ da đen đứng trước cửa biệt thự, sau đó nói tiếp. “Tối nay ngài Randy Chomsky có tổ chức một buổi tiệc chào đón hai vị, hy vọng hai vị có thể tham gia.”

Dịch Mễ nhìn bóng dáng Âu Dương Ngoạt, sau đó nói với người nọ. “Được rồi, tôi sẽ chuyển lời lại cho cậu ấy.”

“Randy Chomsky là ai?” Trong phòng khách, Âu Dương Ngoạt nhìn Dịch Mễ hỏi.

“... Cậu không biết?” Dịch Mễ kinh ngạc hỏi.

“Ừ, không biết.” Có thể nói Âu Dương Ngoạt hoàn toàn không biết gì về chuyện Bồn gia, ngoài Âm, Mộ và học viện Thánh Khải nổi tiếng kia.

“...” Đường đường người thừa kế tương lai Bồn gia cứ nhiên không biết?! Dịch Mễ lại khinh thường một lần nữa. “Hắn là đầu lĩnh Mafia nơi này, nhìn mặt ngoài hắn và Bồn gia có quan hệ không tệ. Song, Bồn gia chính là cổ đông của hắn, chính xác mà nói hắn chịu khổng chế Bồn gia.”

“Như vậy a.” Âu Dương Ngoạt một bộ thì ra là thế, sau đó lại treo lên vẻ không có hứng thú.

“Cậu không có gì muốn hỏi sao?” Dịch Mễ nhìn cậu, trong lòng nổi lên cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. monganhlau.wordpress.com

“Hỏi cái gì?” Âu Dương Ngoạt một bộ ngốc ngốc, ngơ ngác hỏi lại hắn.

“...!! Không, không có gì. Xem như tôi cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng chưa hỏi.” Dịch Mễ bắt đầu sắp xếp hành lý. “Đúng rồi, cậu chọn phòng chưa?”

“À, còn chưa chọn.”

“Vậy cậu chọn đi, tôi là cận vệ của cậu, chờ cậu chọn xong tôi liền ở bên cạnh phòng cậu là được.”

“Được.” Xách ba lô, Âu Dương Ngoạt xoay người đi lên lầu.

Lúc này thanh âm Dịch Mễ từ sau lưng truyền đến. “Đúng rồi, tối nay Randy Chomsky mở tiệc chào mừng, cậu có đi không?”

“Đi.” Tuy không thích tiệc tùng, nhưng dù sao cũng ở đây một thời gian, Âu Dương Ngoạt cảm thấy cũng nên đi nhận thức một chút.

Thái dương từ từ hạ về tây, không trung được nhuộm một màu đỏ, sau đó nhường cho màn đêm buông xuống...

Đi vào hội trường buổi tiệc, Âu Dương Ngoạt mới gặp được người tên Randy Chomsky. Đó là một người đàn ông cao gầy, da trắng, nhìn bề ngoài khoảng bốn-năm mươi tuổi, tóc nâu vàng và đôi mắt thâm trầm lộ ra tàn nhẫn.

Khi Âu Dương Ngạc đi vào, đôi mắt nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì của ông bắt đầu đánh giá cậu. Tục ngữ có câu: biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ông rất muốn biết thực lực người thừa kế Bồn gia tương lai này. Tiền không ai ngại nhiều, ông đương nhiên cũng không ngoại lệ. Từ khi tiếp nhận Mafia, ông vẫn luôn muốn có được 30% cổ phần Bồn gia, nhưng ngại thể lực Bồn gia nên ông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không làm gì cũng không có nghĩa là không nghĩ, có Âu Dương Thần Tu cầm quyền Bồn gia ông không dám, nhưng người khác cầm quyền thì không nhất định. Bất quá nếu người này mạnh như Âu Dương Thần Tu thì ông sẽ tiếp tục phục tùng, còn ngược lại...đó chính là lúc ông thoát ly Bồn gia.

Chuyện Âu Dương Ngạc đến Mexico hoàn toàn giữ bí mật, ngoài Randy Chomsky không ai biết thân phận Âu Dương Ngạc. Cho nên khi lấy thân phận khách của Randy Chomsky đi vào, cậu và Dịch Mễ liền biến thành tiêu điểm buổi tiệc. Tuy không biết rõ thân phận hai người, nhưng bọn họ biết Âu Dương Ngạc và Dịch Mễ là người Bồn gia.

“Nghe nói các vị là người Bồn gia?” Một người đàn ông xông ra chắn trước mặt hai người hỏi.

Dịch Mễ tiến lên một bước, thái độ không quá hữu hảo đáp lời. “Đúng vậy. Cậu ấy không biết tiếng Tây Ban Nha, có gì cứ nói với tôi, tôi sẽ phiên dịch.”

Người nọ đánh giá Dịch Mễ và Âu Dương Ngạc một phen, sau đó ngữ khí trào phúng nói. “A, Bồn gia hết người rồi sao? Cứ nhiên để hai tên tiểu tử chưa dứt sữa đến đây?!”

“Không, người sai rồi! Trong Bồn gia, loại người giống như người thế này chỉ có thể trông cửa!” Dịch Mễ ngữ khí bình thản, giống như câu này vốn chỉ là một câu nói bình thường.

“Người-!” Làm trợ thủ đắc lực Randy Chomsky, cũng là một nhân vật có ảnh hưởng trong Mafia, bị một tên tiểu tử mười mấy tuổi châm chọc như vậy làm sao có thể chịu đựng? Bây giờ hắn cực kỳ tức giận, nhưng lại không tiện phát tiết. Dù sao hai tên này cũng là người Bồn gia, nếu làm mất hòa khí với bọn họ hắn cũng không tốt công đạo cùng Randy Chomsky.

Kỳ thật người tham gia buổi tiệc tối nay đều là thủ hạ tín nhiệm nhất của Randy Chomsky, bọn họ biết Bồn gia nhưng lại không biết thực lực chân chính Bồn gia. Điểm này trừ các đầu lĩnh như Randy Chomsky, những người khác đều không rõ, cho nên người đàn ông này mới dám làm càn với hai người Âu Dương Ngạc như thế.

“Xem ra thái độ người Bồn gia đối ngoại là như thế, ta hôm nay cũng coi như mở mang kiến thức. Bất quá, tiểu tử, các người còn quá non, ta xin khuyên các người một câu, Mexico không phải là một thành phố hòa bình, nếu Bồn gia không có việc gì thì không nên ở đây lâu. Đối với thành phố ăn thịt người này mà nói, các người quá mức nhỏ yếu...” Người nọ còn chưa nói hết đã cảm thấy một trận gió lướt qua mặt, sau đó là một chùm tóc rơi xuống. monganhlau.wordpress.com

Mấy người bên cạnh cũng đang nhìn bọn họ, nhưng vừa rồi Dịch Mễ ra tay thế nào bọn họ lại không thấy rõ. Bọn họ chỉ thấy thiếu niên tóc vàng tay nhanh như quỷ ảnh, không để lại chút dấu vết...

“Cậu còn muốn ở lại đây không?” Không hề đem người đàn ông đang khiếp sợ trước mặt để vào mắt, Dịch Mễ quay đầu hỏi Âu Dương Ngạc đứng bên cạnh vẫn luôn không nói lời nào.

Lắc đầu. “Không muốn.” Tuy những người bên đó vừa rồi không thấy rõ động tác Dịch Mễ, nhưng không có nghĩa tất cả mọi người đều không thấy. Và tất nhiên trong đó có người vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh – Âu Dương Ngạc.

95. Chương 95

Đến Mexico đã hơn hai tuần, sinh hoạt xem như yên bình, không có phiền toái xuất hiện. Bất quá mấy ngày gần đây hình như Dịch Mễ hơi ‘bận’, bởi vì hắn đều thừa dịp Âu Dương Ngạc nghỉ ngơi mà lén lút chuồn ra ngoài. ‘Trước sau như một’, và tất nhiên đêm nay cũng không ngoại lệ...

Trăng đêm nay sáng ngời, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua từng tầng mây mỏng manh chiếu xuống mặt đất. Ngày mai lại là một ngày nắng, bầu trời đen đầy sao chính là chứng minh tốt nhất. Bây giờ đã là

những ngày đầu bảy tháng, nhiệt độ ban ngày đã từ từ trở nên nóng bức, nhưng buổi tối ngược lại vô cùng mát mẻ. Cửa sổ phòng ngủ mở lớn, gió đêm thổi vào làm bức màn lay động, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang.

Cửa phòng không hề báo trước mà từ từ mở ra, người tới lặng yên không một tiếng động đi đến gần giường Âu Dương Ngạc. Nương theo ánh trăng chiếu vào, có thể thấy Âu Dương Ngạc hai mắt nhắm chặt, hô hấp vững vàng ngủ say. Yên tâm đi ra khỏi phòng, Dịch Mễ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bất quá hẳn không biết, khi hẳn xoay người rời đi, Âu Dương Ngạc vốn đang ngủ say lại mở mắt. Thời điểm Dịch Mễ xoay nắm cửa, Âu Dương Ngạc đã sớm tỉnh lại.

Âu Dương Ngạc cũng không quan tâm mấy ngày nay Dịch Mễ ra ngoài làm gì, cậu chỉ đứng bên cửa sổ nhìn bóng dáng Dịch Mễ biến mất trong màn đêm. Lòng hiếu kỳ của Âu Dương Ngạc không cao, cũng không ham mê xen vào việc của người khác, cho nên sau khi Dịch Mễ biến mất, cậu liền quay lại giường ngủ tiếp. Bởi vì cậu biết, cho dù Dịch Mễ nửa đêm ra ngoài làm gì thì sáng sớm hôm sau hẳn nhất định sẽ xuất hiện trong biệt thự.

*

Mặc một cái áo sơ mi màu trắng và một cái quần đùi màu vàng nhạt, Âu Dương Ngạc vẽ mặt mơ hồ, tóc hỗn độn từ trên lầu đi xuống. Mà đêm qua chuồn ra ngoài – Dịch Mễ lại đang dọn dẹp phòng khách. Vì an toàn Âu Dương Ngạc, Dịch Mễ từ chối người hầu do Randy Chomsky an bài, cho nên sinh hoạt hằng ngày đều là một mình hẳn làm. Về phần Âu Dương Ngạc, cho dù hẳn không tình nguyện cũng không thể để thiếu gia Bốn gia động thủ.

“Cậu đã dậy rồi à, bữa sáng toai đã làm sẵn trên bàn.” Nghe tiếng bước chân, Dịch Mễ không cần ngăn đầu cũng biết là ai, hẳn tiếp tục lau sàn nói.

“Ừ, mới vừa dậy nên tôi còn chưa muốn ăn.” Ở đây chỉ có hai người, hướng hồ đối phương còn nhỏ hơn mình, ở Bốn gia hoặc Nhật Bản cậu muốn gì cơ hồ là không phải động tay động chân, nhưng ở đây ít nhất uống nước phải tự đi lấy.

“Hôm nay cậu có ra ngoài không?” Dịch Mễ hỏi.

Nói thật ra mấy ngày nay hẳn đều nửa đêm ra ngoài rồi đến rạng sáng mới về. Ngủ được một chút thì phải rời giường chuẩn bị bữa sáng cho thiếu gia này, vì ngủ không đủ giấc nên tinh thần không tốt. Và hôm nay có thể còn nghiêm trọng hơn mọi ngày, bởi vì đêm qua hẳn có chút xui xẻo bị thương.

“Không! Bất quá tôi đã nói với Randy Chomsky, muốn ông ta tối nay cho người dẫn chúng ta đi thăm một vài sông bạc, câu lạc bộ và quán bar nơi này.” Dù sao Bốn gia cũng chiếm 30% cổ phần, Âu Dương Ngạc đi xem cũng đúng.

“Được, tối tôi sẽ đi với cậu.” Lau xong, Dịch Mễ đem cây lau nhà để lại chỗ cũ rồi vào toilet rửa tay. Quay lại phòng khách thấy Âu Dương Ngạc vẫn còn ngồi đó xem TV. “Nếu không có chuyện gì tôi lên lầu đi nghỉ ngơi chút.”

Âu Dương Ngạc phát hiện sắc mặt Dịch Mễ hôm nay không tốt lắm, ngoài ‘đôi mắt gấu mèo’ có phần nghiêm trọng ra, sắc mặt của hẳn rất tái, mà bây giờ trán hẳn còn bắt đầu đổ mồ hôi. Âu Dương Ngạc quét mắt nhìn Dịch Mễ từ trên xuống dưới, sau đó tập trung trên chân hẳn. “...Ừ, cậu đi đi.”

“...” Người nghĩ ta đang xin chỉ thị người sao? Ta chỉ nói một tiếng cho người biết thôi. Dịch Mễ oán thầm, bất quá hẳn cũng không nói ra miệng, bởi vì hôm nay hẳn không có thừa sinh lực đấu võ mồm với Âu Dương Ngạc.

Mùi máu?! Âu Dương Ngạc hơi nhú mày, khi Dịch Mễ đi ngang qua, cậu rõ ràng ngửi được mùi máu...

*

Trong thư phòng có máy tính, Âu Dương Ngạc một lần vào máy tiếng. Thấm thoát đã sắp tối, Dịch Mễ nghỉ ngơi trên lầu cũng đã xuống, nhìn sắc mặt hẳn bây giờ khá hơn sáng nay không ít, lúc này hẳn đang ở trong bếp chuẩn bị bữa tối.

” Cậu xác định muốn đi tối nay sao?” Nghe nói gần đây trong tổ chức Randy Chomsky xảy ra chút vấn đề, thế cục bắt đầu không yên ổn, rất nhiều tổ chức đối địch Mafia cũng đang rục rịch. Hơn nữa hẳn lại bị thương, tử mĩ ngấm lại bây giờ mà Âu Dương Ngoạt đến mấy chỗ đó rất không an toàn. monganhlau.wordpress.com

“Ừ, có vấn đề gì sao?” Cẩn một ngụm gà cuộn, Âu Dương Ngoạt mồm miệng không rõ hỏi.

“...Không! Nếu cậu muốn đi thì lát nữa xin ở bên cạnh tôi, đừng tùy tiện đi đâu.”

“Biết rồi.”

*

Đi theo thủ hạ Randy Chomsky, địa điểm đầu tiên hai người Âu Dương Ngoạt đến là một sông bạc xa hoa do Randy Chomsky quản lý.

Đại sảnh sông bạc xanh vàng rực rỡ vô cùng náo nhiệt, gần như mỗi bàn đều có một đám cả nam lẫn nữ ngồi chơi bài, xung quanh còn có không ít những người đứng xem, bọn họ đều chờ cơ hội để tham gia.

Âu Dương Ngoạt và Dịch Mễ đi theo người đàn ông trước mặt vòng qua vòng lại trong sông bạc. Nếu nhớ không lầm thì sông bạc này có bốn trăm bàn đánh bạc, trong đó còn chưa tính những phòng đánh bạc riêng. Người đàn ông vừa dẫn đường vừa giới thiệu về các loại phương thức đánh bạc ở đây cho Âu Dương Ngoạt và Dịch Mễ.

“Hai vị có muốn thử không?” Sau khi dẫn Âu Dương Ngoạt đi xem xong một vòng sông bạc người nọ lễ độ hỏi. Nếu là thời điểm hai người mới tới người này tuyệt đối sẽ không lễ độ như vậy, mặc kệ hai người có phải là người Bốn gia hay không. Sở dĩ thái độ người này thay đổi lớn như thế là vì lần trước trong buổi tiệc chào đón Dịch Mễ cảnh cáo một người đàn ông không để Bốn gia vào mắt.

“Hắn hỏi cậu có hứng thú chơi một chút không?” Dịch Mễ phiên dịch cho Âu Dương Ngoạt.

Thành thật mà nói ở đây nhiều người nên khá ồn ào, đối với người thích yên tĩnh như Âu Dương Ngoạt mà nói cậu không thích nơi này. Nhìn một vòng sông bạc, toàn là những tay cờ bạc với biểu tình khác nhau. “Tôi không biết chơi mấy cái này.” Âu Dương Ngoạt tùy tiện lấy cớ.

“Vậy mời hai vị theo tôi lên lầu nghỉ ngơi.”

“Randy Chomsky đâu?” Trong thang máy, Dịch Mễ thuận miệng hỏi.

“Ngài Randy đang ở trên lầu chờ hai vị.”

*

Nhận được nhiệm vụ xử lý phản đồ Bốn gia chạy trốn đến Mexico. Có lẽ mấy hôm trước đồng bạn lần lượt tử vong khiến những kẻ đó hoảng sợ. Tuy bọn họ tăng thêm rất nhiều vệ sĩ nhưng Dịch Mễ vẫn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ một lần bại lộ làm chân bị thương.

Sau khi về nhà hẳn đã lấy viên đạn ra, cũng rửa sạch vết thương, bắt quá đi theo Âu Dương Ngoạt từ tối đến giờ khiến vết thương bắt đầu ỉn ỉn đau. Dịch Mễ thậm chí cảm giác được vết thương vỡ ra, chất lỏng ẩm áp đang chảy ra. Hẳn không biết lớp băng gạc thật dày trên đùi có thể chống đỡ bao lâu...

“Cậu khó chịu à?” Thấy sắc mặt Dịch Mễ bất thường, Âu Dương Ngoạt làm bộ vô ý hỏi.

“Không, tôi không sao.” Hít một hơi thật sâu, Dịch Mễ tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe bình thường.

“Như vậy a. Nhìn sắc mặt cậu không tốt tôi còn tưởng cậu sợ nơi này chứ. Tuy bình thường cậu không thích ra ngoài, nhưng vẫn phải tiếp xúc với bên ngoài, quái gở không phải thói quen tốt.”

“Tôi bình thường! Tôi tuyệt không quái gở!” Rõ ràng là ở nhà bảo vệ an toàn cho cậu ta, vậy mà bị nói thành quái gở. Dịch Mễ có chút nghiêng răng nghiêng lợi trả lời Âu Dương Ngoạt.

Nói xong thì bọn họ đã đến lầu ba. Người nọ dẫn hai người đến một căn phòng, gõ cửa, sau đó đẩy ra đi vào. “Ngài Randy, bọn họ đã đến.”

Đi theo vào, Âu Dương Ngoạt phát hiện trong phòng không chỉ có Randy Chomsky mà còn có mấy người đàn ông xa lạ khác.

“Sao vậy?” Đột nhiên góc áo sau lưng bị kéo, Âu Dương Ngoạt khó hiểu quay đầu hỏi Dịch Mễ.

“Harry Dorian — người phản bội Bồn gia!” Cũng là một trong số những nhân vật có tên trong danh sách Bồn gia muốn diệt trừ lần này.

Người phản bội? Hà! Tầm mắt Âu Dương Ngoạt đảo qua Randy Chomsky, sau đó dừng trên người người đàn ông tên Harry kia. Mà người kia cũng đang hí hửng đánh giá Dịch Mễ đứng bên cạnh cậu. Khi tầm mắt chuyển sang Âu Dương Ngoạt thì mang theo một chút kinh ngạc, bất quá ngay sau đó thay thế bằng ý xấu rồi biến mất.

Harry quay đầu thầm thì gì đó với người đàn ông ngồi bên cạnh, người đàn ông nọ nhìn Âu Dương Ngoạt vài lần, sau đó nói với người đối diện. “Vừa rồi ngài Randy có nói chúng ta chọn phương thức để cạnh tranh với nhau, nếu đây là sòng bạc sao chúng ta không dùng cá cược để thi chứ?!”

“Cá cược như thế nào?” Từ trong mắt người nọ Randy Chomsky đã biết hắn đang đánh chủ ý gì, ông bắt động thanh sắc (tĩnh rụi), dù sao đây cũng là một cơ hội khó có được. Ông thậm chí có thể mặc kệ, ông muốn nhìn xem thiếu niên này có thể khống chế bọn họ giống cha của cậu hay không.

“Ha ha, rất đơn giản, từng người chúng ta viết một phần hiệp nghị, sau đó chọn một người bên phía đối phương đến đoạt là được. Bên nào đắc thủ trước thì bên đó thắng.” Người nọ vừa nói vừa liên tục nhìn về phía Âu Dương Ngoạt.

Randy Chomsky suy nghĩ một lát rồi gật đầu. “Chủ ý này cũng không tệ! Bất quá cách thức thế nào?”

“Tùy ý! Nhưng mỗi bên chỉ được một người tham gia. Có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì, bất quá không được tìm người hỗ trợ. Nếu có bên nào có người dư thừa thì xem như bên đó thua.”

“Quy tắc này nghe có vẻ công bằng. Nhưng ngài James, khó chính là hai vị khách bên kia a, người cũng không thể hiểu lắm.”

“Nếu có thể, ta vô cùng sẵn lòng tham gia ‘vui đùa’ cùng các người.” Dịch Mễ đứng ra nói. Dù sao nhiệm vụ của hắn chính là giết chết Harry kia, mà trò chơi này là một cơ hội không tồi.

“Không không không, tuy người sẵn lòng tham gia chúng ta rất vui, nhưng so với người ta càng vừa ý vị thiếu niên đáng yêu đứng phía sau người.” Người đàn ông tên James lắc lắc ngón trỏ, ánh mắt dừng trên người Âu Dương Ngoạt.

Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai. “Ta ngược lại không hề gì, bất quá người xác định người tham gia có thể không từ thủ đoạn?!” Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Nên đến cuối cùng cũng sẽ đến, Âu Dương Ngoạt tiến lên một bước đứng cạnh Dịch Mễ, thờ ơ hỏi.

“...Người biết tiếng Tây Ban Nha?!” Đã vậy còn nói lưu loát như vậy! Dịch Mễ kinh ngạc nhìn Âu Dương Ngoạt, ánh mắt như muốn chọc mấy cái lỗ trên người cậu.

Âu Dương Ngoạt không nhìn Dịch Mễ, đôi mắt vẫn nhìn người đàn ông tên James kia.

“Đúng vậy! Ngoài người hỗ trợ, ngoài tham gia có thể dùng tất cả thủ đoạn.” James cười cười trả lời.

“Hừm! Người đã chọn ta, vậy ta đây cũng có quyền chọn đối phương phải không?” Âu Dương Ngoạt nhìn Randy Chomsky đầy hưng trí bên cạnh người nọ hỏi.

“Tiểu thiếu gia Bồn gia tham gia đã khiến ta thụ sủng nhược kinh, vấn đề chọn người người đương nhiên có thể tự mình làm chủ!” Randy Chomsky làm một động tác quý tộc, sau đó lễ độ trả lời.

“Nếu vậy thì ta đây chọn hắn!” Âu Dương Ngoạt treo lên nụ cười thản nhiên, chỉ vào Harry — người phản bội Bồn gia...

96. Chương 96

Từ sòng bạc trở về Dịch Mễ một đường trầm mặc, vừa bước vào nhà lại biến thành một bộ muốn nói lại thôi. “Cậu...”

Âu Dương Ngoạt đi thẳng vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy một chai nước, sau đó quay lại phòng khách nằm trên sofa, bộ dáng không hề gì nói. “Cậu muốn nói cái gì?”

“Nếu cậu biết tiếng Tây Ban Nha tại sao lúc trước không nói?”

“Phiền toái!” Làm bộ không biết có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái, cũng có thể giảm bớt những xã giao không cần thiết. Hơn nữa có cậu phiền dịch, tôi đương nhiên sẽ không cần mở miệng.

“Cậu...không giống một người bị bệnh.” Ý Định Mễ chính là di chứng vụ tai nạn xe cộ lần trước. Sau khi Âu Dương Bạc Tang đón Âu Dương Ngoạt về Bồn gia, chuyện tâm trí cậu thoái hóa cũng đã công khai.

Âu Dương Ngoạt nhún nhún vai. “Cậu còn muốn nói gì? Hoặc là nói cậu còn muốn hỏi gì?”

“Tôi...” Hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, và cũng vì nhiều quá nên hắn không biết mở miệng từ đâu. Trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi Âu Dương Ngoạt sắp uống hết chai nước Định Mễ mới mở miệng. “Tại sao cậu đáp ứng người đàn ông kia?” Ngờ ngác của hắn nghe có chút tức giận, hắn hiển nhiên không đồng ý cách làm Âu Dương Ngoạt.

“Không có gì, chỉ là ở đây có chút nhàm chán thôi.” Âu Dương Ngoạt tay trái cầm chai nước, tay phải cầm điều khiển mở TV. monganhlau.wordpress.com

“Người đàn ông kia, tôi nói là Harry, tại sao cậu chọn hắn?”

“Không phải cậu nói hắn là người phản bội Bồn gia sao?! Nếu muốn chơi đương nhiên phải chọn hắn.” Huống hồ cậu không ngốc, nhìn tình huống vừa rồi là biết tên phản bội kia rõ ràng biết thân phận của cậu. Hơn nữa đối phương còn cố tình gây phiền toái cho cậu, cho dù hôm nay cậu từ chối, sau này bọn họ cũng sẽ tìm tới cửa.

“Đúng! Hắn là người phản bội Bồn gia, theo tôi được biết hắn cũng là một người có thể cùng Les bắt phân thắng bại! Âu Dương Ngoạt, cậu rất lỗ mãng!” Làm người thừa kế người phải chú ý an toàn của mình, chứ không phải chú ý tên phản đồ kia, bằng không Ám và Mộ dùng để làm gì!?

“Les là ai?” Âu Dương Ngoạt hỏi.

Người trong Ám rất cuộc có bao nhiêu cân lượng Âu Dương Ngoạt không biết, nhưng nếu là sát thủ như vậy chắc hẳn sẽ không kém, có thể đánh ngang tay với bọn họ thì trò chơi lần này sẽ vô cùng thú vị. Nghĩ đến đây, Âu Dương Ngoạt không tự giác nở nụ cười.

Lại là nụ cười này! Nụ cười này khiến tế bào toàn thân hắn bắt đầu cảnh giác, Định Mễ tuyệt đối sẽ không cho rằng lần này là ảo giác. “Les hiện tại là sát thủ bài danh số 1 trong Ám.”

“A! Số 1? Trong Ám còn có xếp hạng à, vậy cậu xếp thứ mấy?” Âu Dương Ngoạt tò mò hỏi.

“Tôi? Tôi xếp thứ năm.” Nói đến đây, vẻ mặt và giọng điệu Định Mễ có chút kiêu ngạo, phải biết trong Ám chỉ có hắn là người nhỏ tuổi nhất lấy được vị trí trước. Bất quá hắn vẫn có chút mất mát, bởi vì còn chưa đủ! Hắn cần cố gắng, dù sao bây giờ hắn không phải thứ nhất.

“Hừ! Thứ năm, theo tôi quan sát, cậu muốn tìm Harry kia phiền toái đi. Nếu hắn có thể bắt phân thắng bại với sát thủ số 1, vậy cậu cho rằng người có thể thắng hắn?” Thân phận Định Mễ, Âu Dương Ngoạt rất rõ ràng, một sát thủ muốn tìm một người phiền toái, không nói cũng biết Bồn gia hạ lệnh diệt trừ người đàn ông kia.

“...” Kỳ thật tổng cộng có hai người tiếp nhận nhiệm vụ này. Ngoài Định Mễ còn một người khác nữa chính là Les. “Không phải một mình tôi, tôi quên nói với cậu, ngày mai Les đến Mexico.”

“A, ngược lại cậu làm việc rất nhanh!”

“Ngày mai cậu không cần đi, tôi và Les sẽ diệt trừ hắn.” Định Mễ trở lại chuyện chính.

“Nếu đã đáp ứng thì không nên đổi ý. Huống hồ chuyện này còn liên quan đến vấn đề ai quản lý khu vực này, nếu nửa đường thay đổi thì tương đương bỏ quyền, tôi không thể không có trách nhiệm như vậy.” Lý do Âu Dương Ngoạt rất quang minh chính đại, nhưng thật ra cậu cần bản không để ý. Khu vực gì đó, ai

quản lý, tất cả chỉ là cái rắm, nguyên nhân thật sự khiến cậu không muốn rời khỏi trận này chính là – cơ hội chơi đùa khó có được.

“Không được! Cậu không thể đi! Cậu là người thừa kế Tu thiếu gia, hơn nữa cậu không phải đối thủ Harry.”

“Cậu nói cậu là người xếp thứ năm trong Âm đúng không?” Thương thức chai nước trong tay, Âu Dương Ngoạt như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng!” Không rõ tại sao Âu Dương Ngoạt lại hỏi vấn đề này, nhưng Dịch Mễ vẫn trả lời cậu.

“Vây là được rồi...” Để chai nước lên bàn, Âu Dương Ngoạt hai tay chống bàn, làm một cú lộn mèo đến trước mặt Dịch Mễ. Khi Dịch Mễ còn chưa kịp nhìn rõ mặt cậu, Âu Dương Ngoạt đã di chuyển ra sau lưng hắn...

“Đừng để địch nhân đứng sau lưng cậu, chẳng hạn như hiện tại, tôi có thể làm được rất nhiều chuyện với cậu.” Âu Dương Ngoạt dựa sát vào lưng hắn, Dịch Mễ thậm chí có thể cảm giác được hơi thở khi cậu nói chuyện.

“!” Cậu ta chạy đến sau lưng khi nào? Không thấy rõ, hắn một chút cũng không thấy rõ, tốc độ quả thật quá nhanh... Dịch Mễ hoàn toàn không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ. Hắn khiếp sợ hai mắt mở to nhìn chằm chằm Âu Dương Ngoạt, biểu tình cứng ngắc, tầm mắt không ngừng tới tới lui lui đánh giá Âu Dương Ngoạt.

“Cậu! Cậu! Cậu...”

Dịch Mễ nói không ra một câu hoàn chỉnh. Hắn là sát thủ, tuy không phải tất cả sát thủ đều lãnh khốc, nhưng ít nhất trấn định và bình tĩnh vẫn phải có. Đây là lần đầu tiên Dịch Mễ thất thố như vậy. Mặc dù hắn không xuất sắc, nhưng có thể di chuyển đến sau lưng mà khiến hắn không kịp phản ứng trước nay chỉ có một! Và người này cũng chính là người lần đầu tiên thể hiện thân thủ trước mặt hắn – Âu Dương Ngoạt.

“Cậu quen dùng cái gì? Dao? Súng? Hay là...tay không?” Không để ý tới bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Dịch Mễ, Âu Dương Ngoạt hỏi. m

onganhlau.wordpress.com

Dịch Mễ một hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần. “Tôi quen dùng súng, nhưng bởi vì lần này chúng ta giấu điểm thân phận nên không đi máy bay riêng, súng thì để lại Bốn gia, bằng không sẽ không qua kiểm tra.”

Âu Dương Ngoạt thở dài. “Thôi, tôi nghĩ ngày mai Randy Chomsky sẽ chuẩn bị giúp tôi.”

“...”

Âu Dương Ngoạt ngáp một cái. “Tôi đi ngủ.”

Nhìn bóng dáng Âu Dương Ngoạt lên lầu, Dịch Mễ nhin không được mở miệng. “Chờ một chút! Cậu...cậu thật là Ngoạt thiếu gia sao?” Chỉ trong một đêm liền từ một người tâm trí có vấn đề, còn thường xuyên ngớ ngẩn (giả bộ), cần người bảo vệ biến thành cường giả không cách nào đánh giá, thật sự là làm cho người ta không thể nào thích ứng. (Mấu chốt là đột nhiên trở nên mạnh mẽ mới thật đáng sợ. Tuy Âu Dương Thần Tu rất mạnh, nhưng bọn họ biết hắn đã từng được Âu Dương Bạc Tang đưa vào những chỗ tàn khốc trong Âm huấn luyện. Còn Âu Dương Ngoạt thì khác, cậu chưa từng được huấn luyện, thế nhưng động tác của cậu vừa rồi rõ ràng là một thân kinh bách chiến, kinh nghiệm ám sát phong phú mới có được).

“Cậu cho là thật thì chính là thật, cho là giả thì chính là giả.” Đúng vậy, thân thể này chính là con trai ruột Âu Dương Thần Tu, nhưng linh hồn thì không phải...

Ngay sau khi cậu trả lời xong, Dịch Mễ quỳ xuống một gối, ngẩng đầu, hai mắt biểu lộ trung thành và kiên định. Tay phải trình trọng đặt lên ngực trái, sau đó dùng thanh âm nghiêm túc nói. “Ta – Dịch Mễ, thề sống chết trung thành với Tu thiếu gia và ngài. Từ hôm nay trở đi, ngài chính là chủ nhân thứ hai của ta.”

Âu Dương Ngoạt đứng trên cầu thang khoát tay. “Đã biết, đã biết, đi tắm rửa đi, không phải cậu nói sáng mai Les tới sao.”

“Vâng.”

*

Bảy giờ sáng hôm sau, Les đến Mexico. Những lúc ngủ một mình Âu Dương Ngạc dậy rất sớm, cũng không có cảm giác mệt mỏi, cho nên khi Les vừa bước vào biệt thự liền cùng tiểu thiếu gia Bồn gia này đối mặt.

Khi nhìn thấy Les, ngay cả Âu Dương Ngạc cũng phải có một ít kinh ngạc. Bởi vì cậu thật không ngờ, sát thủ số 1 Âm cư nhiên là một phụ nữ. Nhìn cô chỉ khoảng 25-26t, tóc đen thật dài, đôi mắt đen sáng ngời hữu thần, làn da trắng nõn, môi đỏ răng trắng, dáng người cao gầy gợi cảm, là một đại mỹ nữ huyết thống phương đông.

Les dù sao cũng là một phụ nữ trưởng thành, cô không giống Dịch Mễ tràn đầy năng lượng, cho nên khi nhìn thấy vị tiểu thiếu gia vô năng ‘trong truyền thuyết’ cô cũng không lộ ra mất hứng hay địch ý. Ngược lại, trong nháy mắt thấy Âu Dương Ngạc, Les giống như phát hiện tân đại lục ‘phi’ đến, vừa kéo vừa ôm. “Nha! Đây là Ngạc thiếu gia phải không?! Thật đáng yêu, hết như búp bê!”

“...” Dịch Mễ khoe miệng co rút nhìn chủ nhân đêm qua mình mới tuyên thệ trung thành bị phụ nữ cường ép ôm vào trong ngực quấy rối ***. Sau đó ho nhẹ một tiếng. “Khụ, Les, phiền cô buông Ngạc thiếu gia ra, cậu ấy còn chưa dùng bữa sáng.”

Vuốt mái tóc mềm mại Âu Dương Ngạc, Les quay đầu nhìn Dịch Mễ nói. “Ai nha, chẳng lẽ vì tỷ không ôm tiểu Mễ nên tiểu Mễ giận dữ? Đừng gấp, tỷ tỷ sẽ lập tức ôm cưng!” Nói xong cô liền phi về phía Dịch Mễ.

Âu Dương Ngạc cũng nhân cơ hội này chuẩn đi ăn bữa sáng của mình.

Tầm mắt chuyển qua phòng ăn bên kia, Les nói với Dịch Mễ vừa bị mình thỏa thích ‘chà đạp’ ở trong ngực. “Chị nhớ tiểu Mễ chưa bao giờ tùy tiện dùng kính ngữ với người khác.” Thế nhưng vừa rồi lại gọi Âu Dương Ngạc là thiếu gia, điểm này đủ để thuyết minh vấn đề.

“Ừm!” Dịch Mễ ngẩng đầu, nhìn Les nghiêm túc nói. “Có lẽ cô không tin, nhưng tôi nghĩ năng lực của Ngạc thiếu gia có 90% cao hơn cô.” mon

ganhlau.wordpress.com

“Thật?!” Cho nên em nhận chủ? Trên mặt cô thoáng hiện lên kinh ngạc, sau đó lại tiếp tục cười trêu tức. “Ha ha, vậy tính ra lần này chị đến đây rất có giá trị.”

“Này, cô muốn làm gì?”

“Ôi chào! Không phải em nói năng lực cậu ấy hơn chị sao, thế nào còn sợ chị làm gì. Không phải tối nay cậu ấy tham gia ‘trò chơi’ kia sao? Chị chỉ muốn nhìn năng lực của cậu ấy mà thôi.” Nói cách khác, cô dự định đứng một bên xem, sẽ không vội đi hỗ trợ hoặc vội giết tên Harry kia.

“...” O?! Thôi được rồi, nếu được người đứng đầu thừa nhận, như vậy có thể nói là toàn bộ Âm đều phục tùng Ngạc thiếu gia.

97. Chương 97

Đêm nay là một đêm gió, bầu trời bị tầng mây thật dày che phủ, có vẻ tối đen và trống rỗng. Thịnh thoảng bị gió thổi tán đi, lúc ẩn lúc hiện có thể thấy lác đác vài chấm sáng nhỏ.

Âu Dương Ngạc đội một cái mũ lưỡi trai màu lam, một thân quần áo màu tối bó sát người. Cậu từ trên lầu đi xuống, mũ ngăn trở ánh sáng, hình thành bóng mờ trên mặt cậu.

“A, đúng là tiểu thiếu gia, cho dù có ăn mặc khố như thế nào đi nữa cũng tuyệt không giảm bớt đáng yêu của cậu!” Les vừa cảm thán vừa định tiến lên ôm lấy cậu.

Âu Dương Ngạc một tay vịn lan can, lộn một cái thật xinh đẹp, dễ dàng tránh thoát cái ôm của cô. Chân không hề phát ra thanh âm khi chạm đất, Âu Dương Ngạc ngẩng đầu nhìn cô hỏi. “Chúng ta có thể đi được chưa?”

Aiii! Cậu ta tránh được rồi, thật không có ý nghĩa. Les bĩu môi, không hề gì nói: “Đương nhiên có thể, người của Randy Chomsky đã đến, Dịch Mễ và hắn đang ở bên ngoài chờ chúng ta.”

“Ừ, nếu vậy thì đi thôi.” monganhlau.wordpress.com

Cộng thêm người tài xế nữa là bốn người, Âu Dương Ngoạt tựa vào ghế chợp mắt, để mũ che nửa gương mặt.

“Mấy giờ bắt đầu?” Rảnh rồi đến nhàm chán, Les nhìn đồng hồ rồi hỏi Dịch Mễ ngồi phó lái.

“Tám giờ.”

Còn một tiếng. Les gật đầu, tiếp tục im lặng.

Không bao lâu thì đến biệt thự của Randy Chomsky, ba người Âu Dương Ngoạt dưới sự hướng dẫn của tài xế đi vào.

Trong phòng khách biệt thự, Randy Chomsky đã sớm đợi ở đây, thấy ba người Âu Dương Ngoạt đi vào lập tức đứng lên. “Tôi đã chuẩn bị một vài thứ có thể đêm nay ngài sẽ cần, đương nhiên tôi hy vọng không phải tôi tự mình đa tình.”

Âu Dương Ngoạt không lên tiếng, trực tiếp đi tới trước mặt Randy Chomsky, cúi đầu nhìn cái rương màu đen trên bàn, sau đó tự nhiên mở ra. Ngăn thứ nhất là các loại súng khác nhau và ống hãm thanh phối với từng loại. Ngăn thứ hai là một hàng dao găm quân dụng sắc bén. Ngăn thứ ba là một thư hiệp nghị, một bản đồ, một đèn pin, mấy cái khóa và dây thừng.

“Vũ khí không hợp ý ngài sao? Hay ngài còn cần cái gì khác? Còn thiếu gì mà chúng tôi chưa chuẩn bị?” Thấy Âu Dương Ngoạt xem rương đồ xong thì ngẩng đầu lên nhìn mình, Randy Chomsky hỏi.

“Không, rất tốt, như vậy là đủ rồi.” Âu Dương Ngoạt tùy tay cầm lấy một cây súng lục mình thông thạo để một bên, sau đó lại lần lượt thử những con dao quân dụng, cuối cùng chọn con xúc cảm không tệ bỏ vào giày da. Cậu không lấy đèn pin, cũng không lấy dây thừng, thậm chí ngay cả bản đồ cũng chỉ nhìn một lần rồi bỏ lại.

“Ngài xác định không cần mang theo bản đồ?” Hành động của cậu khiến Randy Chomsky vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, cuối cùng nhịn không được hỏi ra miệng.

“Không cần, ta đã nhớ.” Đúng vậy, về phương diện này trí nhớ của cậu rất kinh người. Cái này không liên quan đến thân thể mà là liên quan đến linh hồn. Linh hồn mang theo bản chất sát thủ trời sinh, cho dù là trước kia hay bây giờ, bất kể là tư liệu hay ảnh chụp mục tiêu, chỉ cần Âu Dương Ngoạt nhìn một cái tuyệt đối sẽ không quên, mãi cho đến khi mục tiêu bị xử lý mới thôi.

“...” Randy Chomsky nhất thời không biết nên nói gì, cứ im lặng sững sờ đứng đó. Bất quá Âu Dương Ngoạt cũng lười để ý đến hần, lấy những thứ mình cần rồi xoay người bước đi.

“Hai bên thỏa thuận thời gian rất dư giả, cậu nghĩ mình mất bao lâu thì lấy được?” Theo Âu Dương Ngoạt rời khỏi biệt thự, Les hỏi.

“Một buổi tối đi.” Xoay mũ ra sau đầu, Âu Dương Ngoạt chậm rì rì trả lời.

“Hừ! Cậu ngược lại tính trước, bất quá đối phương rất lợi hại, cậu định ra tay thế nào? Nói không chừng khi cậu còn chưa tiến vào địa bàn tên James kia, Harry đã lấy được thư hiệp nghị của Randy Chomsky.” Les trêu tức nói.

“Ai nói tôi muốn đi lấy thứ kia?” Âu Dương Ngoạt xoay người, ‘chẳng hiểu ra sao’ hỏi cô.

“Eh?” Les có chút mê man. Cô dùng ánh mắt hỏi Dịch Mễ: không phải xế chiều hôm nay em nói Âu Dương Ngoạt rất coi trọng phần hiệp nghị này sao?!

“...” Dịch Mễ lắc đầu, hần cũng không biết tại sao Âu Dương Ngoạt lại đột nhiên ‘thay đổi’.

“...” Les biết Dịch Mễ không thể trả lời mình, cô quyết định hỏi Âu Dương Ngoạt: “Nhưng không phải kết quả lần này chính là phải lấy được thư hiệp nghị kia sao? Nếu không đi lấy hiệp nghị vậy cậu dự định làm gì?”

“Đó là Randy Chomsky và tên James kia đặt ra chứ không phải tôi. Về phần thư hiệp nghị linh tinh gì đó tôi không có hứng thú, tôi — chỉ chơi theo quy định mình đặt ra!” Dưới ánh đèn ngoài vườn hoa biệt thự, gương mặt xinh đẹp Âu Dương Ngoạt đặc biệt rõ nét. Khi cậu nói những lời này, vẻ mặt phần khích, hai

mắt lóe lên âm hàn rồi biến mất. Cho dù cậu đang cười, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy gió lạnh mùa đông thổi qua...(Dung:hào khốc a*biểu tình mê trai*) m

onganhlau.wordpress.com

Đột nhiên gió đêm thổi tới, cũng không lạnh, ngược lại mang theo cảm giác mát mát. Nhưng hai người Dịch Mễ và Les đứng cạnh Âu Dương Ngoạt lại không tự giác rung mình một cái, song song ôm lấy cánh tay mình.

“Cậu muốn chơi cái gì?” Les tiếp tục hỏi.

Âu Dương Ngoạt xoay người sang chỗ khác, đi về phía quốc lộ tối đen. Khi Dịch Mễ và Les cho rằng cậu sẽ không trả lời lại nghe thấy thanh âm lạnh lùng của cậu. “Trò chơi của tôi rất đơn giản, chính là săn mồi mà thôi.” Trò chơi săn mồi. “Các người hẳn là biết đi! Tại sao săn bắn lại thú vị? Là bởi vì không một lần giết chết con mồi mà từ xa xa tra tấn con mồi đến chết.” Nếu lúc này có ai nhìn thấy biểu tình Âu Dương Ngoạt nhất định sẽ bị dọa cho lông tóc dựng đứng.

Tám giờ, trò chơi cũng chính thức bắt đầu. Thủ hạ của Randy Chomsky đưa Âu Dương Ngoạt đến một vùng rừng núi ở ngoại thành, cùng lúc đó Harry cũng tới. Quy tắc rất trò chơi đơn giản, ngoài Âu Dương Ngoạt và Harry, mỗi bên còn thêm mười người lấy tư cách người xem. Dưới chân núi chỉ có một chiếc xe, nói cách khác người xuống núi trước có thể sử dụng nó rồi đi.

“Thật không ngờ tiểu thiếu gia Âu Dương gia cư nhiên xuất hiện ở Mexico.” Đối mặt Âu Dương Ngoạt, người nọ có chút khoái trá nói.

“Ta cũng không ngờ người là người phản bội của nhà ta.”

“Không không không! Người nói sai rồi nói sai rồi, ta chưa bao giờ trung thành với Âu Dương gia các người thì làm sao là người phản bội?!” Thân phận Harry từ đầu đến cuối chỉ là một gián điệp được phái đến Âu Dương gia mà thôi.

“Không quan trọng, thân phận của người đối với ta mà nói đều là râu ria.” Làm một sát thủ, người có thấy qua hẳn để ý đến nghề nghiệp và giới tính của mục tiêu không? Sẽ không, nói nhiều chỉ phí thời gian và nước bọt. Cậu chỉ cần xác định người đàn ông này là mục tiêu rồi xử lý là đủ.

Thật ra Âu Dương Ngoạt cũng không muốn tự mình giải quyết hẳn, chẳng qua đến đây gần một năm, cậu tâm huyết dâng trào muốn thử thân thủ của mình thôi.

“Người hỗ trợ đâu? Đừng nói là người thật sự muốn một chơi một với ta đi.” Harry chắc chắn nói. Hẳn biết Âu Dương Ngoạt ở Bốn gia có thể nói ‘cơm đến há mồm quần áo đến nâng tay’ điển hình đại thiếu gia, cho tới giờ chưa từng nghe qua cậu đi tiếp nhận huấn luyện linh tinh gì đó.

“Hỗ trợ? Cái gì hỗ trợ? Không phải ngay từ đầu đã nói không cho phép hỗ trợ sao?”

“Aha ha... Ha ha ha ha.” Giống như nghe thấy chuyện gì rất buồn cười, Harry lớn tiếng cười. “Người có làm lần không, Âu Dương đại thiếu gia. Người thật đúng là ngây thơ, người xác định không cần hỗ trợ có thể thắng ta sao? Ta không ngại nói cho người biết, mục đích lần này của ta căn bản không phải thư hiệp nghị vô dụng kia mà là tiểu thiếu gia người thôi.” Chỉ cần bắt người rồi làm giao dịch với cha người, như vậy là có thể dễ dàng vét được không ít chỗ tốt từ tay Âu Dương Thần Tu.

“Đi đi, đi gọi cận vệ của người tới đây, không phải hẳn là người trong Âm sao, gọi hẳn đến đây đi, gần một tuần nay hẳn giết không ít thủ hạ của ta, khoản nợ này ta còn chưa tìm hẳn tính đấy. Gọi hẳn đến để ta vui vẻ luôn.”

Thì ra là thế! Bây giờ Âu Dương Ngoạt mới biết một tuần qua Dịch Mễ nửa đêm ra ngoài làm gì. Âu Dương Ngoạt xoay người đi về phía rừng cây, mượn bóng tối giấu đi thân ảnh của mình, duy nhất có thể xác định được phương hướng của cậu chính là câu nói cuối cùng cậu để lại. “Không cần, đợi một lát ta sẽ cho người vui vẻ.” Biết đâu người mới là người mang vui vẻ đến cho ta cũng không chừng...(tiểu báo đi săn)

Không dừng lại bất cứ chỗ nào, Âu Dương Ngoạt đi thẳng về phía chân núi. Cậu không vội đi đến cái xe kia, mà qua lại trong rừng cây .

Trên núi không có ánh sáng, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng bị mây ngăn trở. Xung quanh cũng không có bất cứ bóng dáng ai, trong rừng ngoài tiếng côn trùng, chỉ có âm thanh Âu Dương Ngạc thỉnh thoảng giẫm lên lá cây hoặc nhánh cây trên mặt đất.

Bị cảm? Trong lỗ mũi hình như có nước chảy ra, Âu Dương Ngạc hít mũi đồng thời lấy tay lau lau, cậu có thể cảm giác được nước mũi sền sệt dính vào tay. Đến khi đi được một đoạn, Âu Dương Ngạc rút cục phát hiện không thích hợp, vừa cúi đầu liền thấy trên tay toàn là vết máu. monganhlau.wor

dpress.com

“...” Shit! Thảm lắm trong lòng một tiếng, tuy đã khôi phục nhưng di chứng vụ tai nạn cũng không dễ dàng biến mất như vậy. Sau khi hồi phục, thời gian di chứng phát tác cũng lâu hơn, bất quá không hết hẳn. Như hiện tại, Âu Dương Ngạc lại bắt đầu chảy máu mũi là minh chứng tốt nhất.

Ngoài kích thích từ bên ngoài, mùi máu của bản thân cũng có thể đánh thức bản tính thị huyết sâu trong linh hồn Âu Dương Ngạc. Chết lặng ảm ảm, trong miệng đầy vị rỉ sắt, hơn nữa chớp mũi tràn ngập mùi máu tanh. Âu Dương Ngạc có thể cảm giác được tim mình đập gia tốc, cả người bắt đầu hưng phấn. Loại tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên, ngày đó trong tầng hầm Âu Dương Ngạc cũng như thế...

98. Chương 98

Ngoài cây theo gió lay động, mặt trăng tinh nghịch bắt đầu chơi trò trốn tìm, khi thì chui ra khỏi tầng mây dày, khi thì trốn vào. Toàn bộ núi rừng cũng theo nó chơi trò lúc sáng lúc tối. Lúc này nó lại đi ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống toàn bộ núi rừng, rừng cây tối như mực bắt đầu trở nên sáng ngời, thân ảnh Âu Dương Ngạc cũng lộ ra.

“Ai ở bên kia?” Một người đàn ông xa lạ lên tiếng hỏi, đánh vỡ u tĩnh.

Âu Dương Ngạc cười lạnh, vốn mục tiêu hôm nay chỉ có một mình Harry, nhưng hiện tại chỉ sợ thêm mấy tên. Nhanh chóng biến mất tại chỗ, Âu Dương Ngạc ẩn núp trong bóng râm một cây đại thụ cách đó không xa.

Không bao lâu, hai người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện tại vị trí Âu Dương Ngạc vừa đứng, dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với nhau.

“Không có ai a, rốt cuộc vừa rồi mày nhìn rõ không?”

“Kỳ quái a, vừa rồi tao thấy rõ ràng ở đây có người.”

Nhưng vào lúc này, bất thành linh xuất hiện tiếng còi, nghe có vẻ đặc biệt vang dội. Hai người đàn ông sau khi nghe tiếng còi, dường như muốn biết xảy ra chuyện gì nên xoay người đi về hướng đó. Thẳng đến khi không còn nghe được tiếng bước chân bọn họ, Âu Dương Ngạc mới từ chỗ tối đi ra.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng còi vừa rồi chỉ sợ không phải là chuyện tốt gì đối với mình.

...

Bên kia, nhìn thủ hạ tập hợp, Harry hỏi. “Có ai phát hiện mục tiêu không?”

“Cho đến bây giờ còn chưa phát hiện.”

“Tiếp tục tìm, cậu ta không có trên đỉnh núi, ta mới từ trên đó xuống. Cậu ta hẳn là ở gần đây, dưới chân núi có người thủ cậu ta không thể nào xuống núi được. Tìm cho ta, nếu tìm được thì bắt lại, còn nếu phản kháng, chạy trốn, vậy thì cứ bắn vào chân. Nhớ kỹ, ta không muốn thấy một người chết.”

“Vâng.” Một lát sau, tất cả mọi người tản ra xung quanh, sau đó biến mất tại chỗ.

...

“Ha ha, sao lại chơi vui như vậy?” Ở chỗ tối nhìn tất cả, Les trêu tức nói.

“Vậy chúng ta làm thế nào?” Dịch Mỹ như có điều suy nghĩ hỏi.

“Còn làm thế nào? Đương nhiên là xem tình huống rồi nói sau.” Les trả lời.

“Không thông báo cho cậu ấy sao?” Ý Định Mễ là, không thông báo cho Âu Dương Ngoạt kế hoạch Harry sao.

“Harry là một tên tự phụ, trước không nói hẳn có khả năng đã biết rõ Âu Dương Ngoạt, hơn nữa hiện tại em có thể tìm được cậu ấy sao?” Sau khi Âu Dương Ngoạt được đưa đến đây hai người bọn họ liền theo đuôi tới, nhưng vẫn không tìm được Âu Dương Ngoạt. Ngược lại chó ngáp phải ruồi tìm được đám người Harry.

“Sớm biết vậy chúng ta nên cài thiết bị định vị trên người cậu ấy.” Như vậy sẽ giảm bớt mấy thứ phiền toái này.

“Chính xác! Bất quá chị nghĩ chúng ta có thể rất nhanh tìm được cậu ấy.” Les nói xong bắt đầu đánh giá bốn phía. “Tên Harry kia nói rất đúng, Âu Dương Ngoạt hẳn là ở gần đây. Đi theo chị, chị nghĩ chị đã biết vị trí của cậu ấy.” Gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười, Les kéo Định Mễ đi về một hướng khác.

Như vậy, thiếu gia, hãy chứng minh cho tôi thấy, cậu có đủ tư cách để Ám cam tâm tình nguyện phục tùng không?

...

Rõ ràng nói mỗi bên phái mười người, nhưng Âu Dương Ngoạt ngồi trên cây lại thấy đối phương không chỉ mười người. Hơn nữa, càng làm cho người ta hoài nghi chính là, cho tới bây giờ cậu chưa từng thấy người của Randy Chomsky. Loại tình huống này nếu không phải thủ hạ Randy Chomsky bị người Harry thu thập thì chính là ông ta căn bản không có phái người đến đây. Bất quá là tình huống nào Âu Dương Ngoạt cũng không quan trọng, như vậy với cậu mà nói tương đối thuận tiện, dù sao cậu cũng không muốn lát nữa ngộ thương người phe mình.

Lúc này, một người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt Âu Dương Ngoạt. Hắn cầm đèn pin, hết sức chăm chú quan sát bốn phía. Ngay khi hắn đến gần cái cây Âu Dương Ngoạt ẩn núp, chỉ thấy Âu Dương Ngoạt mới vừa rồi còn ngồi trên cây thân thể đột nhiên lộn ngược về phía sau, hai chân móc nhánh cây, tay vừa vịn với tới cổ người đàn ông. Cậu ôm đầu người nọ, sau đó dùng sức vịn một cái, tiếng xương cốt gãy quen thuộc vang lên. monganhlau.wordpress.com

Nhảy xuống đất, ngồi xổm bên cạnh thi thể, Âu Dương Ngoạt lần mò trên người hắn được một đôi bao tay cao su màu trắng ngà và một khẩu súng. Bỏ khẩu súng lại chỗ cũ, Âu Dương Ngoạt chỉ lấy bao tay cao su, sau đó đeo vào, rút dây lưng thi thể, trói chặt cổ thi thể vào thân cây.

Cách đó không xa lại có tiếng bước chân, Âu Dương Ngoạt nhanh chóng biến mất tại chỗ.

“Này, tao còn tưởng mày đi đâu, hóa ra là lười biếng ở đây. Đứng lên, đừng ngồi ở đó, đợi lát nữa Harry biết là mày không xong.” Người tới nhìn đồng bọn ngồi dưới tàng cây cách đó không xa nói.

Thấy đồng bọn không phản ứng, người tới lập tức tiến lên. “Này mày ngủ...!!” Đến gần mới phát hiện đồng bọn hai mắt trợn trừng, người nọ bị dọa không nhẹ. Hắn đặt mông ngồi trên đất, tay run rẩy. “...Này?” Hắn cẩn thận vươn tay kiểm tra hơi thở đồng bọn, ngay sau đó kinh hãi nhảy dựng lên, rút súng nhắm ngay trước mặt, cả người căng thẳng nhìn khắp nơi.

Hắn từng bước từng bước lui về phía sau, dựa lưng vào một thân cây cách thi thể đồng bọn khá xa. Cũng không biết một con dao găm tẩn ra hàn quang đang từ từ tiếp cận hắn, tiếp đó lặng yên không một tiếng động cắt đứt cổ họng. Tức thì, máu ấm áp như suối phun ra, người này gần như không có cơ hội lên tiếng đã bị cắt đứt động mạch cổ.

Âu Dương Ngoạt ra tay rất nhanh, từ bàn tay không lấy dính một giọt máu của cậu đã đủ biết.

Đi một đường, giết một đường, Âu Dương Ngoạt đến chỗ nào chỗ đó gần như không để lại một người sống. Từ lúc giết người thứ hai, Định Mễ và Les cũng đã tìm đến, bọn họ không tới gần cậu, chỉ đi theo rất xa phía sau. Âu Dương Ngoạt như quỷ mỵ không một tiếng động tiếp cận địch nhân, ra tay cấp tốc gần như thấy không rõ. Trong bóng đêm, bọn họ không thấy rõ mặt Âu Dương Ngoạt, nhưng dựa vào cảm giác sát thủ, bọn họ biết Âu Dương Ngoạt lúc này thật sự rất đáng sợ.

Khi rừng cây yên tĩnh, nhất định có động vật săn mồi. Không biết có phải động vật cũng phát giác ra nguy hiểm hay không, chỉ cần chỗ Âu Dương Ngoạt đến, gần như không có bất cứ âm thanh động vật nào. Cái loại yên tĩnh này thật khiến người ta khiếp sợ.

“Harry ở đâu?” Âu Dương Ngoạt một tay bóp cổ một tay chìa súng vào trán người đàn ông. Đây là lần đầu tiên cậu thấy người mà không giết ngay lập tức. Đối với người không hề có năng lực phản kháng như sơn dương này, Âu Dương Ngoạt đã chán.

“Khô...không biết chính xác vị trí của hắc, có...có lẽ ở phía nam rừng cây.”

Dùng bán súng đánh mạnh vào đầu hắc, Âu Dương Ngoạt một cước đá người đàn ông hôn mê bất tỉnh xuống sườn dốc. Tính luôn người vừa rồi, thủ hạ Harry gần như đã bị xử lý hết, dọc theo đường đi Âu Dương Ngoạt không gặp bất cứ ai.

“Thật không nghĩ tới, người lại tìm ta mà không phải cố gắng trốn xuống núi.” Nhìn Âu Dương Ngoạt trước mặt, Harry ngồi trên tảng đá có chút ngoài ý muốn nói.

“So với chạy trốn, ta càng thích quang minh chính đại xuống núi.”

“A, vậy người muốn quang minh chính đại kiểu nào? Theo ta? Hay cùng bọn họ giết ta?” Tầm mắt dừng trên người Les và Địch Mễ sau lưng Âu Dương Ngoạt.

“Không.” Ban đêm Âu Dương Ngoạt cảnh giác cao hơn so với ban ngày, cho nên khi bọn họ cách cậu mười thước cậu đã biết. Cậu vừa cời bao tay vừa nói. “Đây là trò chơi của tôi, không cần các người nhúng tay.” Những lời này là nói với Địch Mễ và Les.

“Đã rõ.”

“Các người xác định?” Đối với quyết định hai người Địch Mễ, Harry có chút giật mình. Người khác không biết Âu Dương Ngoạt chứ hai Âm này còn không biết sao? Một thiếu gia nuông chiều từ bé có thể là đối thủ của hắc? Đây quả thực là một kiện đại chê cười.

Lấy tất cả súng, dao ném xuống đất, Âu Dương Ngoạt nhìn người đàn ông đối diện. “Nếu người lo lắng ta có thể bảo bọn hắc rời đi.” Tuy đơn đả độc đấu không phải điểm mạnh của cậu, bất quá Âu Dương Ngoạt rất muốn thử người đứng đầu Âm mạnh như thế nào. Nếu người đàn ông này có thể đánh ngang tay với cô, như vậy cũng xem như cơ hội tốt.

“Không, không cần, ta ngược lại vô cùng hy vọng bọn họ ở lại.” Harry không cho là mình thua, chờ hắc giải quyết Âu Dương Ngoạt, Les thì đánh ngang tay, duy nhất còn lại Địch Mễ mà thôi. Bất quá một mình hắc căn bản không thể mang Âu Dương Ngoạt xuống núi.

Lúc này tất cả đường xuống núi đều bị phong tỏa, mỗi người đều cầm súng nhắm ngay lối ra.

Harry đã phạm vào một sai lầm trí mạng, đó chính là khinh địch. Hắc cũng không biết rốt cuộc thủ hạ của mình tổn thất bao nhiêu, một phần nguyên nhân chính là sự xuất hiện của hai người Địch Mễ khiến hắc phán đoán sai lầm. Đợi ở đây mãi mà không thấy thủ hạ của mình xuất hiện hắc liền biết bọn họ xảy ra chuyện gì, bất quá hắc luôn cho rằng Địch Mễ và Les làm. Từ đầu tới cuối, hắc không hề tính tới Âu Dương Ngoạt.

Hắc muốn tốc chiến tốc thắng, mù quáng phát động công kích Âu Dương Ngoạt, tuy chiêu chiêu nhanh chuẩn, nhưng Âu Dương Ngoạt vẫn nhanh nhẹn né tránh và đánh trả khiến hắc từ từ tỉnh táo lại. “Người Âu Dương gia thật làm cho ta kinh ngạc.” Hắc muốn vươn tay tóm áo Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Ngoạt lại trở cổ tay bắt lấy tay hắc, tiếp đó lộn ngược ra sau lưng hắc, đá một cước về phía đầu gối hắc.

Nhưng dù sao hắc cũng không phải hạng tầm thường, trong nháy mắt Âu Dương Ngoạt xuất hiện sau lưng mình hắc đã phát hiện có vấn đề. Âu Dương Ngoạt khác với Harry chính là, cậu ra tay tàn nhẫn, chiêu chiêu thu mệnh, hơn nữa cậu là thiếu niên, thân thể tương đối linh hoạt nhanh nhẹn.

Les và Địch Mễ tuy hai mắt gắt gao nhìn hai người đánh nhau, nhưng bọn họ một chút cũng không thả lỏng cảnh giác đề phòng bốn phía.

Sát thủ thời đại này căn bản là không đáng giá nhắc tới so với thời đại trước kia Âu Dương Ngoạt, tốc độ thật sự kém hơn rất nhiều.

Giao thủ không bao lâu, Harry bắt đầu không theo kịp tốc độ Âu Dương Ngoạt. Trong lúc nhất thời, bụng hẫng lẫnh một cú sốc chuẩn xác của Âu Dương Ngoạt. Hẫng kêu lên một tiếng đau đớn, một tay ôm bụng, tận khả năng cách xa Âu Dương Ngoạt. “Ta thật sự đánh giá thấp ngươi, Âu Dương thiếu gia.”

Tuy lý trí vẫn còn, nhưng Âu Dương Ngoạt lại vô cùng phấn khởi. Giết, cái từ này không ngừng mãnh liệt trong tim cậu. Âu Dương Ngoạt gần như không trả lời bất cứ câu hỏi nào của đối thủ, cậu chỉ một lòng một dạ nhìn ‘con mồi’ trước mắt. Bước một bước đến gần Harry, nường ánh trắng, có thể thấy biểu tình Âu Dương Ngoạt lúc này còn lạnh hơn so với vừa rồi. Trong mắt phát ra quang mang vừa xa lạ vừa quen thuộc – đó là ánh mắt mãnh thú, ánh mắt khi đi săn con mồi.

Thấy Âu Dương Ngoạt như vậy, trực giác Harry lần đầu tiên rõ ràng như thế. Trốn! Nếu không sẽ chết! Trong đầu hẫng không ngừng phát ra cảnh báo. Vì cầu sinh, vì sống sót, hẫng dùng mũi chân hất cát về phía Âu Dương Ngoạt, tiếp đó nhân cơ hội đánh tới, hẫng túm lấy tay Âu Dương Ngoạt rồi bẻ ngoạt ra sau lưng. Kế hoạch bắt Âu Dương Ngoạt làm giao dịch với Âu Dương Thần Tu đã biến mất không thấy bóng dáng, trở thành chém giết cầu sinh.

“Ngoạt thiếu gia!” Chứng kiến hành vi ti tiện của Harry, Địch Mễ tức giận muốn tiến lên hỗ trợ nhưng bị Les giữ chặt. “Em muốn chết sao? Nếu em nhảy vào, chị dám cam đoan Âu Dương Ngoạt nhất định sẽ đánh bại!” Thiếu niên này quá nguy hiểm, cậu hiện giờ một chút cũng không giống một thiếu gia nhà giàu cao quý. Ngược lại càng giống một người sống trong hắc ám, liên tục dùng máu để làm lễ rửa tội – ám sát giả.

‘Rắc’ một tiếng, tất cả mọi người đều nghe thấy bả vai Âu Dương Ngoạt phát ra âm thanh. Mà Harry lúc này đã bị Âu Dương Ngoạt không chế. Một con dao đâm xuyên qua bàn tay Harry, đóng đinh hẫng trên cây. Chân Âu Dương Ngoạt nâng cao, mũi giày đặt tại yết hầu Harry.

“Người này tùy các ngươi xử lý.” Đã không còn giá trị giải trí, Âu Dương Ngoạt mắt lạnh nhìn Harry cố nhin đau, đầu cũng không quay lại nói với hai người Địch Mễ.

“...”

Cảm giác hai người đi tới, Âu Dương Ngoạt xoay người đi nhặt súng vừa rồi ném xuống đất.

Nghe tiếng bước chân đi theo mình, Âu Dương Ngoạt quay đầu, chỉ thấy Les và Địch Mễ quỳ một gối xuống đất. Les ánh mắt lộ ra vui sướng nhìn Âu Dương Ngoạt, còn Địch Mễ lại là cuồng nhiệt và sùng bái. Lúc này, Les hướng Âu Dương Ngoạt tuyên thệ. “Ta – Les, đại biểu tất cả thành viên Âm tuyên thệ, chúng ta nguyện ý trung thành với ngài. Từ hôm nay trở đi, ngài chính là chủ nhân thứ hai của chúng ta.”

“Các ngươi cho rằng cậu ta có thể trăm phần trăm kế thừa Âu Dương gia sao?” Harry khinh thường nói.

“Ngươi có ý gì?” Địch Mễ đứng lên.

“Hừ! Les, sao ngươi không nói cho bọn họ biết.” Harry không để ý tới Địch Mễ, ánh mắt của hẫng đặt trên người Les.

Đối mặt ánh mắt nghi ngờ Âu Dương Ngoạt, Les có chút do dự, bất quá cuối cùng cô vẫn nói ra. “Ngày mai Tu thiếu gia...Tu thiếu gia ở Bồn gia...” Cô dừng thật lâu, cuối cùng thở dài. “Cử hành hôn lễ.”

“Ha ha ha ha, nghe không, Âu Dương Thần Tu kết hôn, các ngươi cho rằng Âu Dương gia sau này chỉ có một mình Âu Dương Ngoạt là người thừa kế sao.” Harry cười to.

Nghe được tin tức này cảm xúc Âu Dương Ngoạt không hề dao động, trên mặt cũng không chút biểu tình. Cậu chỉ bắn ba phát súng lên bụng Harry. “Ngươi có thời gian mười phút để chờ người của mình đến cứu. Trong lúc đó, ngươi sẽ từ từ thể nghiệm tư vị máu chảy ra khỏi cơ thể, mãi đến khi cơ thể rét run, hoàn toàn mất đi tri giác, co giật mà chết. Xin khuyên ngươi ngàn vạn lần đừng kích động, bằng không chỉ năm phút sau ngươi liền game over. Đương nhiên, nếu ngươi muốn tự sát thì lại khác.”

Đưa súng cho Địch Mễ, Âu Dương Ngoạt khôi phục khớp vai. “Gọi điện thoại kêu Bồn gia chuẩn bị máy bay cho ta, ngày mai ta về Anh.” Thêm người thừa kế thì sao. Chính xác mà nói Âu Dương gia không phải

có hai sao, nhưng một người kia ở vào hoàn cảnh tùy thời tùy chỗ bị mình giết mà thôi.

99. Chương 99

“Âm truyền tin tức về Bốn gia, Ngoạt nhi đã khôi phục, hơn nữa hôm nay sẽ về đến Anh.” Trong thư phòng chủ trạch Bốn gia, Âu Dương Bạc Tang nhìn Âu Dương Thần Tu nói.

Âu Dương Thần Tu nhẹ cười ra tiếng, từ chối cho ý kiến nói. “Haha! Con biết!”

“Con định giải thích thế nào?” Lần trước khi ông kêu Âu Dương Thần Tu kết hôn, thái độ của Âu Dương Ngoạt không phải Âu Dương Bạc Tang không phát hiện. Bất quá lúc đó ông không biết quan hệ cấm kỵ giữa hai cha con, ông chỉ nghĩ Âu Dương Ngoạt ỷ lại và muốn độc chiếm Âu Dương Thần Tu. Bây giờ đã biết quan hệ bọn họ, cho nên Âu Dương Bạc Tang cũng rõ ràng cháu nội lần này trở về đại biểu cái gì.

“Cha chấp nhận chuyện hai chúng con?” Không trả lời vấn đề Âu Dương Bạc Tang, Âu Dương Thần Tu hỏi ngược lại.

“Chỉ cần con kết hôn và sau đó có thêm một người thừa kế, cha liền chấp nhận.” Đây là nhượng bộ lớn nhất của Âu Dương Bạc Tang.

Âu Dương Thần Tu chẳng hề lưu tâm điều kiện Âu Dương Bạc Tang, cũng không có tỏ vẻ gì. Một lát sau mới mở miệng. “Con vẫn luôn cho rằng giấu diếm tin tức rất tốt.” Âu Dương Thần Tu về mặt thoải mái nói. “Nếu Ngoạt nhi vì vậy mà trở về thì chứng tỏ trong lòng nó con rất quan trọng.” Thời điểm nói những lời này, vẻ mặt của hắn vô cùng sáng lạng.

“...” Đây là ‘hết thuốc chữa’ sao? Âu Dương Bạc Tang có chút bất đắc dĩ nghĩ. “Con hẳn là đoán được nguyên nhân Ngoạt nhi trở về, cha muốn hỏi con, con dự định nói chuyện này với nó thế nào?” Từ góc độ nào đó mà nói, Âu Dương Bạc Tang cũng không muốn Âu Dương Ngoạt ngăn cản Âu Dương Thần Tu kết hôn. Bốn gia cần một người thừa kế dự bị, vì ông biết Âu Dương Thần Tu chắc chắn sẽ không cho phép Âu Dương Ngoạt kết hôn.

“Không cần dự định gì cả, dù sao người kết hôn cũng không phải con.” Tựa vào lưng ghế, Âu Dương Thần Tu không chút do dự nói ra. monganhlau.wordpress.co

m

“Con nói gì?” Thanh âm Âu Dương Bạc Tang bắt đầu nâng cao, hai mắt thẳng tắp nhìn con trai bộ dáng nhàn nhả tự đắc. Ông hy vọng mình vừa rồi nghe lầm.

“Con nói người kết hôn không phải con.”

“... Tu! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Con muốn làm gì?” Âu Dương Bạc Tang hoàn toàn đoán không ra ý tưởng của Âu Dương Thần Tu. (Dung: đoán ko ra thì cứ ngồi coi kịch hay đi,phư phư)

Âu Dương Thần Tu nhún nhún vai. “Đến lúc đó cha sẽ biết.”

...

Trên máy bay tư nhân, Âu Dương Ngoạt đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Hôm nay cậu đội một cái mũ lưỡi trai màu xám, áo sơ mi trắng, quần vàng nhạt phối với giày thể thao, trang phục thể thao điển hình học sinh trung học.

“Ngoạt thiếu gia, chúng ta đã tới.” Dịch Mễ ngồi cách đó không xa nhắc nhở.

“Ừ.” Mở mắt, Âu Dương Ngoạt nhìn nhìn cabin trả lời.

Chờ máy bay hạ cánh ổn định, ba người bước xuống, xe Bốn gia đã chờ sẵn ngoài sân bay.

Ngồi lên xe, tài xế không đưa Âu Dương Ngoạt đến chủ trạch Bốn gia mà đưa đến biệt thự Wales.

“Các người đưa ta đến đây làm gì?” Trong xe, Âu Dương Ngoạt ngữ khí vô cùng bình thản hỏi.

“Tu thiếu gia đang ở Wales chờ ngài. Chúng ta nhận mệnh lệnh đưa ngài tới đó.” Một vệ sĩ hồi đáp. Tuy hẳn dùng kính ngữ, nhưng người Bồn gia từ trước tới nay đều là một bộ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hôn lễ nói là cử hành ở Bồn gia, nhưng kỳ thật là ở Wales. Tòa biệt thự kia chính là cấm địa của Bồn gia, ngoài người Bồn gia, chỉ có Âm, vệ sĩ và một ít người hầu được đi vào. Đương nhiên, kể cả người phân gia (bao gồm gia chủ phân gia) cũng không được đến đây.

Cửa chính biệt thự ngay trước mắt, Âu Dương Ngoạt không nói gì, khi xe dừng lại liền mở cửa nhảy xuống, vút lại đám vệ sĩ phía sau.

Xuyên qua vườn hoa biệt thự, dọc theo đường đi Âu Dương Ngoạt không hề gặp người hầu hoặc vệ sĩ nào. Càng thêm kỳ quái chính là, ngay cả tân khách cậu cũng không nhìn thấy lấy một người.

Trên lý thuyết, gia chủ Bồn gia cử hành hôn lễ người phân gia không thể không đến, mà hiện giờ địa điểm tổ chức lại không có một bóng người. Sở dĩ Âu Dương Ngoạt cho là như thế là vì thời đại trước kia của cậu, hôn lễ đã không còn tổ chức ở nhà thờ. Cho nên biệt thự hôm nay không có ai là vì tất cả đều đến nhà thờ.

Chân trước vừa bước vào cửa, Âu Dương Ngoạt liền bị ôm lấy từ phía sau. Khí tức quen thuộc kia khiến cậu lập tức quên phản kháng, cứ ngoan ngoãn như vậy mặc hân ôm.

“Bảo bối đã về, ta nhớ ngươi!” Âu Dương Thần Tu dùng sức ôm chặt cậu, vùi đầu vào gáy cậu không ngừng ngửi mùi hương đặc biệt trên người Âu Dương Ngoạt. Hơi thở của hân lướt nhẹ qua cổ và lỗ tai khiến cậu hơi ngứa.

“Nhớ.” Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, Âu Dương Ngoạt chỉ ân một tiếng tỏ vẻ trả lời.

“Ngươi đã biết.” Âu Dương Thần Tu đột nhiên nói như vậy. Ý của hân chính là, Âu Dương Ngoạt đã biết chuyện hân muốn kết hôn. Bằng không cũng sẽ không gấp gáp từ Mexico trở về, đã vậy thời điểm trở về còn cùng ngày cử hành hôn lễ. (Dung: đương nhiên!Phá hôn lễ phải vào lúc gay cấn chứ)

“Ta không cho phép!” Không nhiều lời vô nghĩa, Âu Dương Ngoạt ngữ khí bình tĩnh nói ra mấy chữ.

“Ha ha, ta biết.” Cúi xuống bế Âu Dương Ngoạt lên, Âu Dương Thần Tu xoay người đi thẳng lên lầu.

Kỳ thật Âu Dương Thần Tu vốn định chờ xử lý xong chuyện này thì đi đón Âu Dương Ngoạt. Theo kế hoạch ban đầu Âu Dương Ngoạt tháng sau mới về, nhưng vì chuyện hôn lễ mà cậu về trước thời gian, cũng làm xáo trộn kế hoạch của Âu Dương Thần Tu... monganhlau.wordpress.com

Nhà thờ

Vốn nên ở nhà thờ cử hành hôn lễ, Âu Dương Thần Tu lại ở Wales, có thể tưởng tượng đây tuyệt đối là chuyện không hợp lệ thường. Cho nên lúc này, trong nhà thờ, khi tất cả tân khách nhìn người đàn ông tuổi trẻ mặc trang phục chú rể đứng trước mặt đều tròn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời không người nào kịp phản ứng.

Xảy ra chuyện gì? Người này là ai vậy? Tại sao lại mặc trang phục chú rể đứng đó? Không phải người hôm nay kết hôn là Âu Dương Thần Tu sao? Âu Dương Thần Tu ở đâu? Hồi lâu sau, đủ loại nghi vấn nổ tung trong lòng tất cả tân khách. Người khôi phục tinh thần bắt đầu thăm thì bàn tán với người bên cạnh.

“Tu đâu?” Âu Dương Bạc Tang mặc dù biết hôn lễ hôm nay Âu Dương Thần Tu nhất định sẽ làm gì đó, ngược lại còn có chút chuẩn bị tâm lý. Nhưng khi ông nhìn thấy người thay thế con trai vẫn không nhận được hỏi An Húc Nhiên bên cạnh.

“Thiếu gia đang ở Wales với tiểu thiếu gia.” Tính tính thời gian Âu Dương Ngoạt cũng đã tới Anh, cho nên An Húc Nhiên nói như vậy cũng không sai.

“...”

Cha sứ mặc áo chùng thâm, cầm quyển kinh thánh đứng trước đài. Lúc này khúc nhạc cưới bắt đầu vang lên, nhà thờ vốn ‘náo nhiệt’ bắt đầu yên tĩnh lại. Thảm đỏ thật dài, kéo dài ra tận bên ngoài nhà thờ, cô dâu mặc áo cưới màu trắng từ từ đi vào. Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đi theo sau kéo tà áo cưới quá dài, mỗi bước cô đi về phía trước, trên không liền rơi xuống vô số cánh hoa.

Khăn voan màu trắng trên đầu không ngăn được tầm mắt cô, khi nhìn thấy chú rể trước mặt không phải là người mình ngày nhớ đêm mong, người phụ nữ gương mặt mang theo mỉm cười hạnh phúc thoáng chốc sững sờ tại chỗ.

Cũng không lâu lắm, vị cô dâu kia khôi phục tinh thần. Cô tức giận xốc lên khăn voan che mặt, đôi mắt lóe ra lửa giận nhìn trừng trừng người đàn ông xa lạ mặc trang phục chú rể. Có lẽ phát hiện tình huống không thích hợp, khúc nhạc cưới cũng đột nhiên gián đoạn, trong nhà thờ lúc này yên tĩnh đến không có một âm thanh.

Người phụ nữ cứ đứng ở đó, trước mặt nhiều tân khách như vậy cô đành phải tận lực làm cho mình bình tĩnh lại. Cô siết chặt bó hoa trong tay, sau đó thanh âm kiềm nén hỏi người đàn ông xa lạ kia. “Anh ấy đâu?” Âu Dương Thần Tu đâu?

“Thiếu gia có việc nên không đến tham gia hôn lễ của chúng ta được.” Người nọ mặt không đổi sắc nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, trong mắt cũng không có chút tình cảm nào, cho dù là một chút thương hương tiếc ngọc.

“Không đến tham gia? Chúng ta? Đây là có ý gì?” Người phụ nữ có chút mê man, tư duy trong lúc nhất thời không lý giải được những lời này. Hoặc là nói, cô trốn tránh không muốn lý giải.

“Người kết hôn với cô không phải Tu thiếu gia mà là tôi.” Tuy hấn không hề biết người phụ nữ này, nhưng nếu thiếu gia ra lệnh bảo hấn thay thế thiếu gia kết hôn, làm thuộc hạ hấn sẽ hoàn toàn nghe theo.

Bó hoa trên tay cô rơi xuống thảm, cảm xúc bắt đầu mất khống chế, trở nên kích động. Tầm mắt đảo qua cha sứ, Âu Dương Bạc Tang, cuối cùng dừng lại trên người An Húc Nhiên. “Hấn ở đâu?”

“Wales!” Âu Dương Thần Tu đã phân phó, nếu người này hỏi thì thẳng thắn nói hấn ở Wales.

Đại não đã không còn rảnh rỗi suy nghĩ tại sao An Húc Nhiên lại dễ dàng nói cho cô biết chỗ Âu Dương Thần Tu. Đạt được đáp án, cô nhắc lần váy thật dài, đầu cũng không quay lại chạy ra khỏi nhà thờ, bỏ lại tất cả tân khách lẳng lặng nhìn tất cả xảy ra.

“Tân khách giao cho người, ta nghĩ Tu hấn là đã phân phó cho người.” Âu Dương Bạc Tang nhìn An Húc Nhiên nói. Theo lẽ thường, loại chuyện này nên do Âu Dương Bạc Tang ra mặt xử lý, thậm chí xin lỗi tân khách. Bất quá đang ngồi ở đây đều là người phân gia, làm gia chủ tiền nhiệm Bốn gia ông cũng không cần phải làm như vậy. Huống hồ, ông còn phải đến Wales nhìn xem tên xú tiểu tử Âu Dương Thần Tu kia rốt cuộc diễn trò gì.

“Vâng!” An Húc Nhiên cung kính trả lời.

Âu Dương Bạc Tang gật đầu, xuyên qua hành lang, từ cửa sau nhà thờ rời đi.

...

“Ân...không...không được...” Trong một gian phòng biệt thự Wales, hai thân thể gắt gao quấn cùng một chỗ. (Dung: bắt đầu tưởng tượng*chảy nước miếng*) (hình tượng hình tượng a ~)

Gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Âu Dương Ngoạt đỏ rực, làn da cũng biến thành màu hồng yêu diễm. Mái tóc màu nâu nhạt đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, hai mắt che kín một tầng hơi nước, đôi môi đỏ thắm khe khẽ rên rỉ. Bộ dáng cho dù bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ nổi lên ***. monganhl

au.wordpress.com

Âu Dương Thần Tu vuốt ve thân thể tưởng niệm đã lâu, mấy tháng qua sinh hoạt cấm dục khiến hấn trong lúc nhất thời muốn ngừng mà không được. Hấn nhìn đôi môi cánh hoa của bảo bối hé mở phát ra tiếng rên rỉ, đôi mắt ẩn hiện tình cảm tha thiết. Hấn thở hổn hển, thỏa thích ra vào thân thể bảo bối, thỏa mãn hưởng thụ khoái cảm thực cốt tiêu hồn mà dục vọng mang đến.

Khi người phụ nữ kia xông vào, cảnh tượng nhìn thấy chính là như vậy.

100. Chương 100

Có người đột nhiên xông vào, hai cha con giống như cũng không cảm thấy bị quấy rầy chuyện tốt. Làm bộ như không phát hiện, bọn họ hoàn toàn không để ý tới người phụ nữ sắp mất khống chế kia.

Sau lần thứ hai đạt tới cao trào trong cơ thể Âu Dương Ngoạt Âu Dương Thần Tu mới lưu luyến rời khỏi, bổ thí tầm mắt cho người phụ nữ đứng ngoài cửa. Đúng! Là bổ thí, nếu có thể, Âu Dương Thần Tu căn bản không muốn đặt tầm mắt mình lên bất cứ chỗ nào của cô ta. (Dung: tg dùng từ wá chuẩn mà)

Âu Dương Ngoạt nằm trong ngực Âu Dương Thần Tu, đôi mắt bình tĩnh nhìn người phụ nữ vừa xông vào. Cậu nhủ mảy hỏi Âu Dương Thần Tu. “Cô ta chính là đối tượng kết hôn hôm nay của người?” Người phụ nữ trước mặt này, không phải Dương Hân thì là ai.

Ánh mắt chán ghét dời khỏi người Dương Hân, Âu Dương Thần Tu cúi đầu sùng nịch sửa sang lại phần tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹ trên trán bảo bối rồi mới trả lời. “Đúng mà cũng không đúng. Hôm nay đúng là cô ta kết hôn, bất quá đối tượng kết hôn của cô ta không phải ta.” monganhlau.wordpress.com

“Âu Dương Thần Tu! Anh có ý gì?” Không đợi Âu Dương Ngoạt nói gì, Dương Hân đã bắt đầu gào thét.

Không trả lời cô ta, Âu Dương Thần Tu chỉ vỗ tay, không bao lâu vệ sĩ liền xuất hiện tại cửa. “Đưa cô ta xuống lầu đi.”

“Vâng.” Không chút do dự, hai vệ sĩ lập tức kéo Dương Hân không kịp phản ứng đi xuống lầu.

Đối diện ánh mắt nghi hoặc của Âu Dương Ngoạt, Âu Dương Thần Tu thở dài. “Ta sẽ cho người biết tất cả, bất quá ta hy vọng lát nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô ta nói cái gì, cũng xin người nhất định phải tin ta.” Giờ khắc này, biểu tình Âu Dương Thần Tu ngược lại vô cùng nghiêm túc.

“Được!” Cậu có thể hoài nghi bất cứ kẻ nào, nhưng lại có thể vô điều kiện tin tưởng e rằng chỉ có mình Âu Dương Thần Tu. Điểm này Âu Dương Thần Tu cũng không biết, Âu Dương Ngoạt cũng sẽ không nói cho hắn biết.

Sau khi hai người tắm rửa sạch sẽ Âu Dương Thần Tu mới ôm Âu Dương Ngoạt xuống lầu. Mà lúc này Âu Dương Bạc Tang cũng đã đến, ông ngồi trên ghế sofa phòng khách và đối diện chính là cô dâu nổi giận đùng đùng — Dương Hân.

Âu Dương Thần Tu một thân sơ mi quần tây, ôm Âu Dương Ngoạt một thân áo ngủ mỏng manh từ từ xuống lầu. Âu Dương Bạc Tang vừa thấy Âu Dương Ngoạt vẻ mặt ửng hồng và toàn thân xụi lơ, thậm chí còn phải được ôm xuống liền biết vừa rồi bọn họ ở trên lầu làm chuyện gì.

“Hai người là cha con!” Không đợi Âu Dương Bạc Tang lên tiếng, Dương Hân kích động lên tiếng trước. Cô nhìn Âu Dương Ngoạt trong ngực Âu Dương Thần Tu, trong mắt lóe ra thù hận và ghen tị.

“Chúng ta đều rõ ràng nên không cần cô nhắc nhở.” Nói thật ra, nếu không phải vì cần thiết, hẳn nhất định sẽ không để người phụ nữ này xuất hiện trước mặt hắn dù chỉ một phút.

Dương Hân nhìn Âu Dương Ngoạt, độc miệng nói. “Mày cho là hắn yêu mày sao? Hắn vẫn luôn lừa mày, trước kia hắn đối xử với mày thế nào? Tại sao đột nhiên lại tốt với mày? Chẳng lẽ mày không nghi ngờ?”

Âu Dương Ngoạt không nói gì, cậu chỉ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thần Tu. Cậu không cần trả lời cô, cũng không cần nghi ngờ, cậu chỉ cần đợi Âu Dương Thần Tu chính miệng trả lời là được.

“Ta thừa nhận lúc đầu tiếp cận người, đối xử tốt với người là có mục đích. Ta không thích người khác chống đối ta, cũng không cam lòng người đột nhiên thay đổi. Nhưng xin người tin ta, sau khi sống cùng người một thời gian tại Nhật Bản ta liền đánh mất suy nghĩ này. Ta thật lòng muốn đối tốt với người!” Đây là lúc phải nói rõ cho nên Âu Dương Thần Tu quyết định thành thành thật thật thừa nhận.

“Ừm.” Đối xử tốt hoặc xấu với một người, quả thật có thể nguy trang. Nhưng thật tình thì rất khó để nguy trang. Cậu không phải kẻ ngốc, ngược lại trực giác của sát thủ còn nhạy bén hơn người bình thường. Sống chung với nhau lâu như vậy, Âu Dương Thần Tu rốt cuộc thật tình hay giả ý trong lòng Âu Dương Ngoạt rõ hơn ai hết.

“Hắn đang lừa mày!” Thấy thái độ Âu Dương Ngoạt như vậy, Dương Hân gần như là thét lên.

“Tại sao tôi phải tin cô? Tại sao tôi phải tin một người đã từng muốn giết mình?” Thanh âm Âu Dương Ngoạt có chút khàn khàn, cậu lãnh đạm nhìn Dương Hân giống như bị điên kia.

Ý thức được gì đó, Dương Hân kinh ngạc hỏi. “Mày khôi phục?” Đúng a, thái độ và ngữ khí Âu Dương Ngoạt bây giờ một chút cũng không giống một đứa trẻ tâm trí không đầy đủ.

Xoay người tìm vị trí thoải mái trong ngực Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tao có thai và cha đứa bé chính là người đàn ông đang ôm mày!” Dương Hân nhìn Âu Dương Bạc Tang vẻ mặt sững sốt bên cạnh nói tiếp: “Mày hỏi thử xem, trong lúc ông nội mày mang mày về Anh cha mày đã làm gì với tao.”

Cánh tay trên eo siết chặt, Âu Dương Ngoạt biết Âu Dương Thần Tu có phản ứng với lời nói Dương Hân.

Âu Dương Thần Tu đối diện tầm mắt Âu Dương Ngoạt, tuy gương mặt anh tuần lúc này vẫn không có bất cứ biểu tình gì, nhưng Âu Dương Ngoạt có thể cảm giác được hắn bất an. “Hôm đó ta say rượu, nhìn lầm cô ta thành người...” Âu Dương Thần Tu còn muốn nói gì đó, chỉ là Âu Dương Ngoạt không muốn nghe tiếp. Cậu quay đầu, chôn mặt vào ngực Âu Dương Thần Tu. Vươn hai tay, ôm chặt lấy eo hắn. Hành động thân mật này, là đang an ủi hắn, cũng như thể hiện sự khoan dung của Âu Dương Ngoạt với Âu Dương Thần Tu. (Dung: có được Ngoạt nhi là phúc của Thần Tu a)

Người không cần phải lộ ra ánh mắt bất an như vậy. Ôm Âu Dương Thần Tu, Âu Dương Ngoạt nói thầm trong lòng như thế. Cho dù lúc đó cậu không ở đây, không thấy được chuyện đã xảy ra, nhưng cậu vẫn tin tưởng Âu Dương Thần Tu thật tâm. Sai thì vẫn là sai thôi, có truy cứu cũng chẳng được ích lợi gì. Nếu chỉ là ngoài ý muốn, bao dung một chút là được không phải sao.

Cho nên Dương Hân a, nếu người muốn dùng phương thức này để gây hiểu lầm giữa bọn họ thì sai lầm lớn. Với người khác may ra thành công, nhưng với Âu Dương Ngoạt thì khó mà thực hiện. Từ đầu đến cuối, cậu không hề nghi ngờ Âu Dương Thần Tu. Cậu có thể bao dung, có thể bỏ qua tất cả những việc làm của Âu Dương Thần Tu, bởi vì cậu đã sớm lựa chọn tin tưởng Âu Dương Thần Tu...

Âu Dương Thần Tu vui sướng hôn trán cậu. Vào lúc này, Âu Dương Bạc Tang lại mở miệng: “Tu...”

“Đứa bé đó không phải con của con!” Âu Dương Thần Tu biết Âu Dương Bạc Tang muốn nói gì, hắn ngẩng đầu, đôi mắt vốn ôn nhu trong khoảnh khắc trở nên lãnh khốc. Tầm mắt đảo qua Âu Dương Bạc Tang, sau đó dừng trên người Dương Hân. Ánh mắt lạnh như băng khiến cô đánh cái rùng mình.

“Anh...anh...có ý gì?” Tuy cô đã bắt đầu sợ Âu Dương Thần Tu, bắt quá sức mạnh tình yêu đúng là không đoán trước được. monganh

lau.wordpress.com

“Đừng lấy người khác đến giả mạo tôi! Trước không nói không phải, cho dù là phải, cô và nó cũng sẽ không vào được nhà này!” Quả thực là trò cười, khi Ngoạt nhi được thừa nhận là người thừa kế Bồn gia, hắn đã sớm chuẩn bị tất cả.

“Tu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Càng ngày càng không rõ Âu Dương Thần Tu muốn nói gì, Âu Dương Bạc Tang nhin không được truy hỏi.

“Con nói rồi, người thừa kế Bồn gia vĩnh viễn chỉ có mình Ngoạt nhi! Vì tránh một ít chuyện không cần thiết có thể xảy ra hoặc uy hiếp đến tư cách người thừa kế của Ngoạt nhi, con đã sớm làm giải phẫu thất ống dẫn tinh.” Những lời này giống như ném một quả bom vào mặt hồ yên ả, trong nháy mắt mọi người có mặt đều kinh hãi, ngay cả Âu Dương Ngoạt cũng lập tức mở mắt. (thất ống dẫn tinh thời gian quá lâu sẽ bị vô sinh vĩnh viễn)

“Mày...mày...!!!” Âu Dương Bạc Tang lập tức nhảy dựng lên, ông tức giận đập Âu Dương Thần Tu, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, ngực mãnh liệt phập phồng, xem ra câu nói vừa rồi của Âu Dương Thần Tu làm ông tức giận không nhẹ. (ôi anh Tu ơi ~ ~ ta phục anh sát đất) (Dung: 100điểm cho anh Tu~♪♪♪)

Không chút do dự đoạn tuyệt khả năng sinh dục của bản thân, tin tức này đã chứng minh địa vị Âu Dương Ngoạt quan trọng cỡ nào trong lòng hắn!

Mất thấy Âu Dương Bạc Tang bị tức đến thở không ra hơi, Âu Dương Thần Tu vẫn bất vi sở động như cũ. Thậm chí còn không hề cảm thấy tội lỗi, hắn thản nhiên nhún nhún vai, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Chính là như vậy!”

Cho dù tức giận Âu Dương Bạc Tang cũng không mất đi lý trí. Ông nghĩ nghĩ rồi nói: “Mày có chắc chắn trăm phần trăm giải phẫu thành công?” Nói cách khác, nếu không thành công, vậy đứa bé trong bụng Dương Hân rất có thể là của hắn.

“Không có khả năng!” Âu Dương Thần Tu trầm đình thiết phủ định giả thuyết Âu Dương Bạc Tang. Sau khi xảy ra quan hệ với Dương Hân, vì tránh loại phiền toái này, Âu Dương Thần Tu đã đến bệnh viện kiểm tra, kết quả chứng minh, giải phẫu tuyệt đối thành công. Nếu lúc đó kết quả giải phẫu thất bại, hắn làm sao có thể để cô ta mang thai, Dương Hân nhất định đã không còn mạng sống đến bây giờ. Bởi vì Âu Dương Thần Tu đã sớm nhìn Dương Hân không vừa mắt.

“...” Âu Dương Bạc Tang đã không còn gì để nói, ông cũng không muốn tiếp tục ở đây nghe nữa, bởi tim ông đã không còn chịu nổi đứa con bất hiếu Âu Dương Thần Tu này. “Tao mặc kệ!” Âu Dương Bạc Tang tức giận vung tay, dứt khoát nhắc chân rời khỏi biệt thự. Thôi, thôi, hai cha con mày muốn làm gì thì làm đi, chỉ cần không hủy đi Bồn gia này là được.

Nhìn bóng dáng cha mình rời đi, trên mặt Âu Dương Thần Tu treo lên nụ cười thắng lợi, đôi mắt lóe ra tính toán, bị Âu Dương Ngoạt tình cờ ngăn đầu bắt gặp. Hắn cố ý, cố ý ngã bài trước mặt Âu Dương Bạc Tang, mượn cơ hội này bỏ đi một quyền lựa chọn của ông.

“Không...không có khả năng... Nhất định là sai chỗ nào đó...nhất định...” Nghe đối thoại Âu Dương Thần Tu vừa rồi, Dương Hân gần như bị đả kích trước nay chưa từng có, cô không ngừng lẩm bẩm. “Anh rõ ràng đồng ý kết hôn với em, anh rõ ràng nói qua.”

“Tôi đã nói qua, hơn nữa còn giúp cô thực hiện không phải sao. Tôi nói cử hành hôn lễ, nhưng tôi không có nói là tôi cử hành hôn lễ với cô. Từ đầu đến cuối chỉ có một mình cô nhất sương tình nguyện mà thôi.” Lời nói Âu Dương Thần Tu tựa như lưỡi dao sắc bén không ngừng cắt vào lòng cô. Thái độ vô tình kia, càng thêm kích thích Dương Hân đã gần như điên cuồng.

“Tại sao lại đối xử với em như vậy? Tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy? Rốt cuộc em có gì sai? Tại sao anh lại chọn nó? Hai người là cha con a! Tại sao?” Lúc này, Dương Hân gần như không thể khống chế bản thân. Cô điên cuồng hét chói tai, nước mắt thì không ngừng rơi xuống.

Âu Dương Ngoạt vốn mệt mỏi muốn ngủ, ngay cả Dương Hân tranh cãi âm ỉ cũng không ảnh hưởng đến cậu. Tuy cậu không ngại, nhưng Âu Dương Thần Tu ngược lại vô cùng khó chịu. Hắn nhíu mày, che lỗ tai bảo bối trong ngực, sau đó hạ giọng nói với Dương Hân: “Có gì sai? Cô có cần tôi nhắc không?” Lúc này, Les và Dịch Mễ đột nhiên xuất hiện, đặt một phần văn kiện trước mặt Dương Hân. monganhlau.wordpress.com

“Cô cho là những chuyện cô làm không để lại bất cứ dấu vết nào sao? Sai khiến Trần Hải Đường, giúp đỡ Trần Lỗi, uy hiếp Hà Tề...v.v.. Cô thật sự nghĩ rằng tôi tra không được?” Càng tức giận Âu Dương Thần Tu lại càng bình tĩnh. Người bên cạnh hắn biết, Âu Dương Thần Tu lúc này mới là đáng sợ nhất. Bởi vì người không biết hắn đang nghĩ gì, cũng không thể dự đoán được kế tiếp hắn sẽ làm gì. Biết rõ thủ đoạn của hắn, biết rõ hắn sẽ trả thù mà hình thành bóng ma, dần dần bào mòn thần kinh căng thẳng, muốn trốn cũng trốn không thoát, muốn tránh lại không có chỗ để tránh. Loại sợ hãi này không phải người bình thường có thể tưởng tượng ra được.

101. Chương 101

Nghe Âu Dương Thần Tu đem tất cả những việc mình làm từng cái từng cái kể ra, Dương Hân vốn phát điên lúc này lại yên tĩnh trở lại. Cô biết cô đã không thể đạt được thứ mình muốn, đã mất hết hy vọng, triệt triệt để để hết hy vọng. Tâm tình thay đổi khiến cảm giác của cô bắt đầu chết lặng, cho dù bầu trời bên ngoài trong xanh, nhưng trong mắt cô là một mảnh u tối.

“Hóa ra anh đã biết tất cả...” Dương Hân lúc này, bất kể là lời nói hay biểu tình đều bình tĩnh một cách kỳ lạ, giống như người nổi điên vừa rồi không phải là cô.

Cô cũng không cho rằng Âu Dương Thần Tu sẽ không tra ra được những việc cô đã làm, nhưng cô không ngờ tốc độ điều tra của Bốn gia lại nhanh như vậy. Thảo nào thủ hạ mà người kia phái tới Bốn gia đều từng người từng người vô cớ mất tích. Bây giờ ngẫm lại, chỉ sợ đã sớm bị Âu Dương Thần Tu xử lý hết.

“Tôi quả thật không ngờ cô thế nhưng lại hợp tác với tên kia. Tôi không thể không thừa nhận, bởi vì hẳn nên Mộ tổn không ít thời gian mới tra ra mấy thứ này.”

“Rất cuộc anh muốn nói gì? Anh muốn biết người hợp tác với tôi? A! Âu Dương Thần Tu, anh nghĩ tôi sẽ nói cho anh biết sao? Anh đừng có mơ!” Nếu đã bại lộ cô cũng không cần phải tiếp tục giả bộ trước mặt Âu Dương Thần Tu nữa.

Âu Dương Thần Tu khinh thường hừ lạnh một tiếng. “Cái tên Auer Randy này Âu Dương gia tôi còn không cần phải hỏi cô!”

“...Anh...” Bộ dạng khiếp sợ của Dương Hân đã đủ để chứng minh lời nói của Âu Dương Thần Tu.

Auer Randy cũng chính là cha của Hill, là con rể Âu Dương Bạc Tang, là anh rể Âu Dương Thần Tu và là chú Âu Dương Ngoạt. Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, tầng quan hệ sâu bên trong phải bắt đầu nói từ mẹ Âu Dương Ngoạt.

Kỳ thật hẳn chính là anh trai của Casey (mẹ Âu Dương Ngoạt), tuy Casey chỉ là con nuôi, nhưng tình cảm hai anh em này rất tốt. Theo vai vế, Auer cũng là cậu Âu Dương Ngoạt.

Bốn đại gia tộc tuy là kiềm chế lẫn nhau, nhưng bọn họ căn bản không qua lại với nhau. Bởi vì khác quốc gia, lợi ích cũng không xung đột quá lớn, bọn họ sẽ không can thiệp vào vấn đề riêng tư của nhau. Và Auer chính là một trong số đó, trùm dầu mỏ Russia. Bất quá thân phận thần bí này của hắn, Âu Dương Thần Tu mới tra ra được không lâu.

“Nếu đã biết tất cả vậy anh muốn thế nào? Giết tôi?” Chuyện đến nước này cô chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Giết cô? Haha! Cô nghĩ quá đơn giản đi. Cô cho là người chọc giận tôi kết quả đều là chết sao?” Âu Dương Thần Tu lơ đãng nói: “Đối với tôi mà nói, sống không bằng chết mới là phương thức giải quyết khoái trá nhất!” Đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú người phụ nữ trước mặt. Ngay từ đầu Âu Dương Thần Tu đã không định để cho cô sống khá giả.

Chết? Người này nghĩ quá đơn giản. Với những việc làm của cô, Âu Dương Thần Tu không chỉ muốn cô chết, ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị cho cô sống không bằng chết. Cho nên hẳn sẽ cùng cô chơi đùa, cũng sẽ cử hành hôn lễ rồi để thủ hạ thay thế, tất cả đều là thủ đoạn trả thù của hắn.

Nghe giọng điệu Âu Dương Thần Tu, Dương Hân theo bản năng cảnh giác đứng lên. “Anh muốn làm gì?”

Âu Dương Thần Tu cười khê. “Haha! Làm gì? Qua mấy tháng nữa cô sẽ biết.” Nói xong hắn ra hiệu cho hai người Địch Mễ im lặng đứng bên cạnh.

Nhận được ánh mắt Âu Dương Thần Tu, Les đánh mạnh một cái vào gáy Dương Hân, Dương Hân thuận thế ngã xuống. Địch Mễ túm lấy Dương Hân dưới sàn, sau đó cùng Les đi ra ngoài.

“Âu Dương Sóc đâu?” Nghe tiếng bước chân bọn họ càng ngày càng xa, Âu Dương Ngoạt lúc này mới mở miệng. Nếu Âu Dương Thần Tu đã biết tất cả, vậy khẳng định bên phía Âu Dương Sóc cũng có động tác.

“...” Thật không ngờ bảo bối sẽ hỏi như thế, Âu Dương Thần Tu dừng một chút mới trả lời: “Không có việc gì, ta cũng không làm gì hắn.” Đương nhiên, Hà Tề thì khác.

Hắn trả lời ba phải kiểu đó Âu Dương Ngoạt liền biết hắn không nói thật, bất quá Âu Dương Ngoạt cũng không tính toán tiếp tục truy hỏi, cậu chỉ thần nhiên nói một câu. “Người kia cũng là vô tội, ngay cả những chuyện hắn từng làm cũng không phải cố ý. Hơn nữa, lúc chuyện xảy ra hắn cũng đã dừng lại đúng lúc.” Âu Dương Ngoạt không phải là người thích xen vào việc của người khác, hơn nữa tâm đồng tình cũng không

nhiều, thậm chí có thể nói là ít đến đáng thương. Nhưng nhìn phân thượng Âu Dương Sóc kỳ thật đối với cậu không tệ, Âu Dương Ngọa sẽ giúp hắn.

Âu Dương Thần Tu hiểu tại sao bảo bối lại nói giúp Hà Tề, thật ra hắn cũng không làm gì Hà Tề, dù sao Âu Dương Sóc sau này còn có chỗ hữu dụng đối với Bồn gia. “Yên tâm đi, ta sẽ không quá phận.” Nhiều nhất làm bọn họ sống không tốt một thời gian mà thôi.

Thời gian ba tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như gia tộc ở Colombia và gia tộc ở Italia xuất hiện mâu thuẫn. Mà Bồn gia và Russia cũng bắt đầu mâu thuẫn với nhau.

Dương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, chân chính đối lập chỉ mới bắt đầu.

Từ khi bị Dịch Mễ đưa về căn cứ Âm, Dương Hân vẫn luôn ở trong tình trạng giam lỏng. Tuy cô không biết Âu Dương Thần Tu rốt cuộc muốn làm gì, bất quá hậu quả nhất định không phải cái gì tốt. Lúc mới bắt đầu cô tuyệt thực, dự định dùng phương thức này để tránh Âu Dương Thần Tu trả thù, nhưng cô lại không thể như nguyện. Bây giờ cô bị giam trong một gian phòng chỉ có một cái giường và một cái tủ, vách tường bốn phía trắng toát không chút nhân khí.

Bị nhốt ở đây đã mấy tháng, gần như không có ai đến xem cô, cũng không có ai nói chuyện với cô. Cô không biết bên ngoài là ban ngày hay ban đêm, hôm nay là ngày mấy tháng mấy. Lâu ngày dài tháng đúng là một loại tra tấn, cảm giác sợ hãi không rõ từ từ ăn mòn thần kinh của cô.

Cô từng ầm ĩ, từng la hét, từng mắng chửi, thậm chí còn từng tự sát. Bất quá kết quả cuối cùng đạt được chính là Âu Dương Thần Tu đối đãi càng thêm vô tình. Hắn ra lệnh người phụ trách trông nom trói cô vào giường, mỗi ngày ngoài truyền dinh dưỡng chính là cưỡng ép cô uống cháo. Thời gian dài ăn cái này làm cho cô ngay cả sức lực để giãy dụa cũng không có, đến nỗi khi vừa ngủ được mùi cháo cô liền không ngừng nôn khan. monganhlau.wordpress.com

Bị trói mấy tháng trên giường, cổ tay của cô bắt đầu lở loét. Bởi vì lâu ngày không tắm rửa, làn da vốn nhẵn mịn bắt đầu xuất hiện mụn ghẻ, từ từ nhiễm trùng, cuối cùng chảy ra dịch vàng. Trong gian phòng kín thế này, không bao lâu khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi tanh tưởi.

Âu Dương Thần Tu từng nói muốn cho cô sống không bằng chết, hắn quả thật làm được. Ngẫm lại lúc trước cô xinh đẹp cỡ nào, bây giờ người không ra người quỷ không ra quỷ, cuộc sống chẳng khác gì súc sinh. Bụng càng ngày càng lớn, càng ngày càng cồng kềnh, cũng khiến cô càng ngày càng khó chịu.

Lúc này, cửa phòng ‘két’ một tiếng mở ra, Dương Hân suy yếu mở mắt. Hai mắt vốn u ám đột nhiên phát sáng khi nhìn thấy người đến. Cô nhìn hắn, sau đó há miệng thở dốc, trong gian phòng yên tĩnh chỉ nghe cô nói một câu. “Xin anh, giết tôi đi.”

“Cô hẳn là rõ ràng nguyên tắc làm việc của tôi.” Mắt lạnh nhìn Dương Hân bắn thiu trên giường, cái mùi buồn nôn trong phòng khiến hắn luôn nhíu mày.

Xe đẩy màu bạc dừng lại trước giường.

“Các người muốn làm gì?” Nhìn dụng cụ giải phẫu đặt chỉnh tề trên xe đẩy, Dương Hân bắt đầu sợ hãi. Đứa bé trong bụng bất quá chỉ mới bốn tháng, bọn họ muốn làm gì?

Không ai trả lời cô, Dương Hân hèn mọn tựa như súc vật trong phòng thí nghiệm. Bị cưỡng ép uống thuốc, không tới mười lăm phút đã bắt đầu kêu la thảm thiết. “A —!!”

Kìm sắt màu bạc lạnh lẽo vói vào bộ phận sinh dục Dương Hân, liên tục kéo đứa bé trong bụng, máu đỏ sẫm không ngừng trào ra ngoài. (Dung: Oẹ...!Tu,anh đúng là đủ ác)

“Còn bao lâu?” Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, Âu Dương Thần Tu có chút không kiên nhẫn hỏi Les đang bận rộn bên cạnh.

“Một lúc nữa, đợi thuốc phát huy tác dụng mới được.”

“Một khi đã như vậy thì cho uống nhiều chút, còn nếu thật sự không được cứ mổ bụng.” Âu Dương Thần Tu tàn nhẫn phân phó xong liền xoay người rời đi. Bởi vì hắn tuyệt không muốn đứng đây ngửi cái mùi hôi thối này. Nơi này không phải dành cho người mà là dành cho gia súc.

...

Âu Dương Ngoạt biết thời gian gần đây Âu Dương Thần Tu có hơi bận rộn, nhưng cậu cũng không hỏi Âu Dương Thần Tu đang làm gì. Hiện tại cậu đang ở phòng ngủ chơi game mà Âu Dương Thần Tu thì ở phòng khách đợi thứ hần muốn.

Mấy tiếng sau, Les đến phòng khách, trong tay cô cầm một bình thủy tinh trong suốt. Trong bình rõ ràng là một đứa bé máu chảy đầm đìa, lớn bằng bàn tay, bất quá nó đã được ngâm formalin.

(formalin: là dung dịch có chứa 35-40% formandehyde. Đây là chất khử mạnh dùng làm chất tẩy trùng và khử mùi hôi thối, để bảo quản tiêu bản giải phẫu, thuộc da, ướp xác.)

“A, đã lấy ra rồi sao. Người kêu người đưa cái này đến cho Auer Randy đi. Dù sao cũng là con hần, để hai cha con gặp nhau lần cuối cùng cũng không sai.” Nhìn đứa bé trong bình, Âu Dương Thần Tu khôì hài nói. (Dung: hử!Đúng là đồ gian phụ *** phụ mà còn đổ thừa cho anh Tu nhà ta,cho đáng đời các ngươi!Hử!)

“Vâng.”

Mặc dù bốn chân vạc cũng không tệ, nhưng ba chân mới là tốt nhất. Nếu người kia dám đụng vào nghịch lân của hần, vậy không nên trách hần làm việc quá tàn nhẫn.

Nhớ lại những gì bảo bối đã chịu đựng, Âu Dương Thần Tu nguy hiểm nheo mắt. Auer Randy, đây là tiền lãi, trò chơi của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-the-kim-sinh>